

கபிலம்

A.No. 16019

0:31 25/2

முனைவர்
ம.ரா.போ. குஞ்சாமி

கபிலம்

(கபிலர் பாடல்கள்: அறிமுக விளக்கம்)

முனைவர் - தமிழ்ச் செம்மல்
ம. ரா. போ. குருசாமி

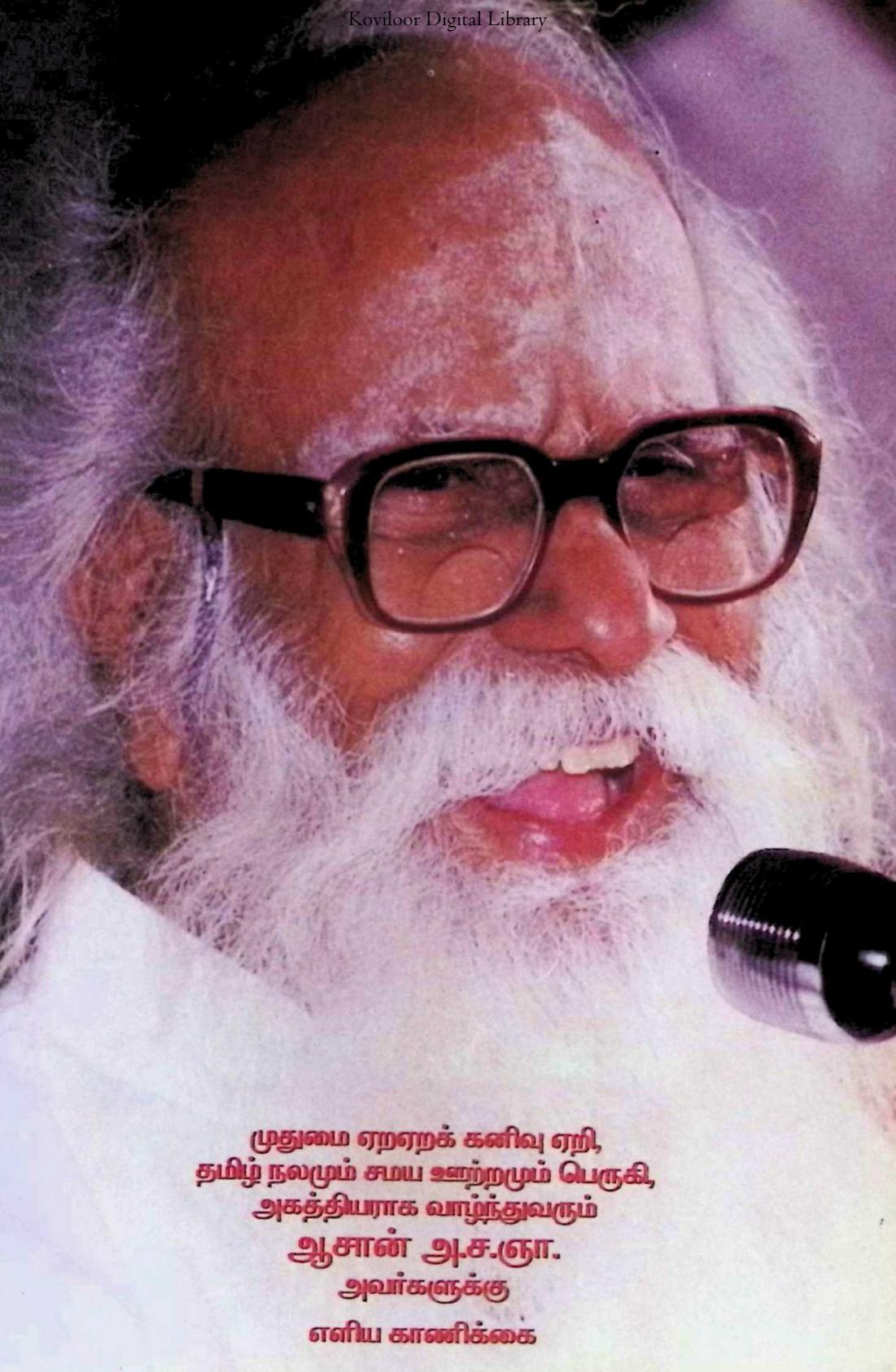
திருக்கோவலூர் பண்பாட்டுக் கழகச் சார்பில் வெளியிடுவோர்
மோகன் புருவரீஸ் அண்டு டிஸ்டிரிப்யூஷன் லிமிடெட்
ராயலா டவர்ஸ் 2வது மாடி, 718-85 அண்ணா சாலை, சென்னை-2.
☎ 852 1238/1246, 852 1741, 852 0054
E-mail : mbdho@giasm01.vsnl.net.in

- நூல்** : **கபிலம்**
- ஆசிரியர்** : முனைவர் ம. ரா. போ. குருசாமி
ஆசிரியரின் எண்பதாம்ஆண்டுத் தொடக்கம்
குறித்த வெளியீடு
- உரிமை** : திருக்கோவலூர் பண்பாட்டுக் கழகம்
- பதிப்பு** : முதல் பதிப்பு, மேத் திங்கள், 2000
- வெளியீடு** : திருக்கோவலூர் பண்பாட்டுக் கழகச் சார்பில்
வெளியிடுவோர்

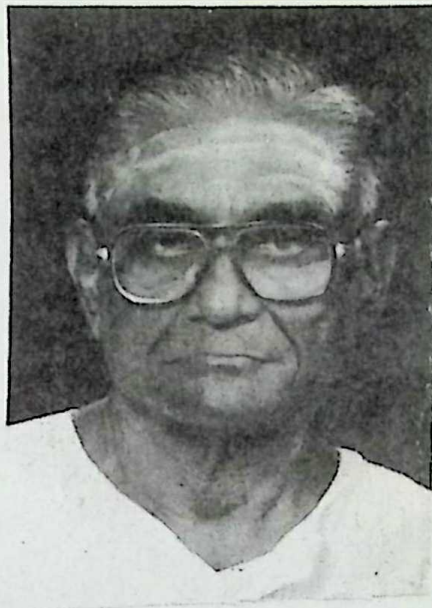

**மோகன் புருவரீஸ் அண்டு
டிஸ்ட்ரிக்ட் லிமிடெட்,
அண்ணா சாலை, சென்னை-2.**

- வடிவமைப்பும்
தயாரிப்பும்** : அன்னை நோட்ஸ், சென்னை-17. ஈ 498 3230
- கணினி
அச்சுக்கோப்பு** : சிவசக்தி கணினி அச்சகம், ஈ 489 1235
- அச்சு** : சக்தி எண்டெர் பிரைஸ், சென்னை.
- பக்கம்** : 464. டெமி.
- பிழை
திருத்தியவர்கள்** : முனைவர் இரா. சேது,
முனைவர் இ. சுந்தரமூர்த்தி
- விலை** : ரூ. 200/-

முதுமை ஏறஏறக் கனிவு ஏறி,
தமிழ் நலமும் சமய ஊற்றமும் பெருகி,
அகத்தியராக வாழ்ந்துவரும்
ஆசான் அ.ச.ஞா.
அவர்களுக்கு
எளிய காணிக்கை

ம. ரா. போ. குருசாமி

பதிப்புரை

உலகம் வியக்கும் பழங்காலத் தமிழர்களின் அருங்குணங்களான வீரம், காதல், ஈகை, புலமை இவற்றைக் காட்டும் காலக் கண்ணாடிகள் சங்க இலக்கியங்கள். இவர்தம் வாழ்க்கையைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் பல பனுவல்களை கரையான்கள் வாயினின்றும், ஆற்றின் நீரினின்றும் தடுத்து மீட்ட பெருமை டாக்டர் ஐயரவர்க்கே உரியது. தமிழரின் புற வாழ்வியலை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியெனக் காட்டவல்ல புறநானூற்றுப் பாடல்களைப் பல ஒலைச் சுவடிகளில் இருந்து அச்சில் ஏற்றிய பெருமகனார் ஐயரவர்கள்.

புறநானூறு 1893ஆம் ஆண்டு சனவரி மாதம் அச்சிடத் தொடங்கப் பெற்றது. 1894இல் செப்டம்பர் மாதம் முதல் பதிப்பு வெளி வந்தது. இதுதான் கபிலர் பாடிய பாடல்கள் அடங்கிய புறநானூறு அச்சேறிய முதல் நூல். கபிலரின் குறிஞ்சிப் பாடலை சுவடி ஒன்றில் கண்டு, படித்த போது நான்கு மலர்களின் பெயர்கள் விடுபட்டமைக்காக வருந்தி அதனை தனது இடையறா முயற்சியால் பின்னர் மடத்தில் வேறு சுவடி ஒன்றில் கண்டபோது ஐயரவர்கள் கொண்ட மகிழ்ச்சி இங்கே நினைவு கூறத்தக்கது.

பின்னர் 1921ஆம் ஆண்டு கபிலர் என்ற தலைப்பில் தமிழ்ப் பெருங் கணக்காயராக விளங்கிய ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் அவர்கள் “கபிலர்” என்றதொரு நூலை யாத்தார்கள். பலவன்குடி மணிவாசக சங்கத் தலைவர் திரு. ராம. ஏ. ராம. இராமசாமிச் செட்டியார் அவர்களின் திருவுளப்பாங்கின் வண்ணம் அச்சங்கத்தின் நார்பதாம் ஆண்டு திருவிழாவில் திருக்கோவலூர் ஆதீனம் திருப்பாதிரிபுலியூர் ஞானியார் மடத்தின் தலைவர் கல்விக் கடல் திரு. சிவ. சண்முக மெய்ஞான சிவாசாரிய சுவாமிகள் முன்னிலையில் அரங்கேற்றம் செய்யப் பெற்றது. பின்னர், இது நூலாக அச்சில் வெளிவர கோயமுத்தூர் ஒப்பிலி பானையத்தில் தமிழ்ப் பணி ஆற்றி வந்த செல்வக்குரிசில் திரு. ஆர். வி. இலக்குமண நாயுடு அவர்கள் உதவினார்கள். கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் வாயிலாக வெளிவர தமிழவேள் த. வே. உமாமகேசவரம் பிள்ளை முன் நின்றார்கள். பின்னர் 1936ஆம் ஆண்டு சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ் ஆராய்ச்சித்துறையில் இளநிலை

விரிவுரையாளராக இருந்த வே. வேங்கட ராஜுலு ரெட்டியார் அவர்கள் கபிலர் என்ற தலைப்பில் மிகச் சிறந்ததொரு ஆராய்ச்சி நூலை எழுதினார்கள். பல்கலைக் கழக தமிழ் வெளியீட்டு வரிசையில் ஐந்தாவது நூலாக வெளிவந்தது.

இதன் பின்னர், புலவர் கா. கோவிந்தன் அவர்கள் “கபிலர்” என்ற தலைப்பில் நல்லதொரு நூலை உருவாக்கினார்கள். திருநெல்வேலி தென் இந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் “சங்கத் தமிழ் புலவர்” வரிசையில் முதல் வெளியீடாக 1952இல் வெளியிட்டது.

சிதம்பரம் அண்ணாமலை பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்த்துறையில் பணிபுரிந்த முனைவர். ச. மெய்யப்பன் அவர்கள் கபிலர் பெயரில் 1975ஆம் ஆண்டில் ஒரு நூலை எழுதி வெளியிட்டார்கள். பிறகு, பல ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னர் திருக்கோவலூர் பண்பாட்டுக் கழக செயலாளர் திரு. தி. சீநி. தியாகராசன் “நட்பின் இலக்கணம் கபிலர்” என்றதொரு சிறு நூலை எழுதினார். 1992ஆம் ஆண்டில் சென்னை கலைவாணி, பதிப்பகம் வெளியிட்டது, கோவை பாரதியார் பல்கலைக் கழகத்தில் முதல் தமிழ்த் துறைத் தலைவராக பணியாற்றிய முனைவர் நா. செயராமன் அவர்கள் தம் எம். லிட் பட்டத்திற்காக சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு 1968இல் “Life and Letter of Kabilar” என்ற தலைப்பில் ஆய்வு ஏடாக சமர்ப்பித்தார். 1978இல் அவரின் நூலாக வெளிவந்தது. 1994இல் இதனை தமிழாக்கம் செய்து நூல் அச்சேறும் சமயம் காலமானார். கபிலர் தோன்றிய திருவாதவூரில் உள்ள குமரன் பதிப்பகத்தார் “கபிலர் பாடல்கள்” என்ற தலைப்பில் வெளியிட்டார்கள். தமிழ்நாடு அரசு நிதி உதவி செய்தது. இது அருமையானதொரு ஆய்வு நூல். இதற்கு பல காலத்திற்கு முன்னரே டாக்டர் ஐயரவர்கள் பத்துப் பாட்டின் முன்னுரையில் கபிலரை நன்கு விளக்கியுள்ளார்கள்.

டாக்டர் மு. வரதராசன் அவர்கள் தனது “சங்க இலக்கியத்தில் இயற்கை” புனைவுகளை விரித்து போந்தார். டாக்டர். வ. சுப. மாணிக்கம் அவர்கள் “தமிழ்க் காதல்” என்ற தனது படைப்பில் கபிலரின் அகப் பாடல்களை விவரித்துள்ளார். 1936ஆம் ஆண்டிற்கு முன்பாகவும் தமிழ் அறிஞர் பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயர் அவர்கள் கபிலரின் பாடல்கள் குறித்து ஆராய்ந்து உள்ளார்.

1940ஆம் ஆண்டில் சைவசித்தாந்த மகா சமாஜம் சார்பில் பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரி பிள்ளை, திரு. ம. பாலசுப்பிரமணிய முதலியார் ஆகிய இரு அறிஞர்களின் பெரு முயற்சியால் “சங்க இலக்கியம்” என்றதொரு பாட்டும் தொகையும் அடங்கிய நூல் இரண்டு

பாகமாக வெளிவந்தது. நூல் வெளிவர சைவசித்தாந்த உழுவலன்பரும், பெருநிலக்கிழாருமான திரு. தி. கி. நாராயணச்சாமி நாயுடு அவர்கள் பொருளுதவி செய்தார்கள். இதில் கபிலர் பாடல்கள் முழுமையும் ஒருசேர வெளிவந்தது.

பின்னர் 1967ஆம் ஆண்டு பாரி நிலையம் அதிபர் திரு. க. அ. செல்லப்பன் அவர்கள் சமாஜத்திடம் இருந்து உரிமை பெற்று சங்க இலக்கியத்தை மீண்டும் பதிப்பித்தார்கள்.

இதுகாறும் ஈண்டு குறிக்கப்பெற்றது கபிலரின் பாடல்கள், வரலாறுகள் பற்றி பல்வேறு காலத்தில் வெளி வந்தவை குறித்து.

பண்பாட்டுக் கழகம் முகிழ்த்தக் காலை முதற் கொண்டு கபிலரின் பாடல்கள் அனைத்தையும், பொருளோடு ஒரே நூலாக வெளியிட ஆர்வம் கொண்டிருந்தது. எனினும், பண்பாட்டுக் கழகத்தின் வெள்ளி விழா ஆண்டில்தான் எண்ணம் செயல் வடிவம் பெறுகிறது. கபில வாணர், கோவைக்கிழார் முனைவர் ம. ரா. போ. குருசாமி அவர்கள் அரிதின் முயன்று “கபிலத்தை” படைத்திருக்கிறார். அகவை முதிர்ந்த பருவத்திலும் பசி நோக்காது, கண் துஞ்சாது, மெய் வருத்தம் பாராது நூலை யாத்து இருக்கிறார். பண்பாட்டுக் கழகத்தின் கோவூர்க் கிழாராக இலங்கும் பேராசிரியர் அ.ச. ஞானசம்பந்தன் அவர்கள் தக்கவரைக் கொண்டு தக்க காலத்தில் “கபிலம்” பூக்க பெரிதும் பேசாமல், பேசி உதவினார்கள். புலவராக இருந்து நூல் பணி தொடங்கிய முனைவர் ம. ரா. போ. குருசாமி அவர்கள் கபிலத்தின் உரிமையை பண்பாட்டுக் கழகத்திற்கு வழங்கி புரவலராக உயர்ந்து நிற்கிறார்.

பன்முகச் சிறப்பில் உயர்வெனத்திகழும் இந்நூல் பல ஆயிரம் பொருட் செலவில் உருவாகி இருக்கிறது. அன்றைக்கு சுற்றிப் படர கொழு கொம்பு இன்றி தவித்த துளிர் முல்லைக்கு தனது மணித்தேரை ஈந்தான் வள்ளல் பாரி. இன்றைக்கு பண்பாட்டுக் கழகப் பணி படர், இலக்கியத்தொண்டு தொடர, நூல் வெளிவர பொருள் கொடுத்து வள்ளல் பாரியானார் மோகன் ப்ருவரீஸ் மேலாண்மை இயக்குநர் திரு. எம். நந்தகோபால் அவர்கள்.

ஆரிய அரசன் பிரகத்தனுக்கு தமிழ் பயிற்றுவித்து தமிழ் உலகின் முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியர் என்று பெருமை கொண்டவர் கபிலர். சங்க இலக்கியத் தொகுப்பில் நிறைவேனத் திகழும் கபிலரின் பாடல்களை, பொருளோடு புதுப் பனுவலாக வெளிவரத் துணை நின்ற இந்த மூன்று

பெரு மக்களை பண்பாட்டுக் கழகம் தனது சென்னியில் வைத்து போற்றி மகிழ்கிறது.

இந்த நூலை நன்முறையில் அச்சுக்கோத்துத் தந்த 'சிவ சக்தி கணினி அச்சுக்கோப்பாளர்'களுக்கும் எம் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

கையெழுத்துப் பிரதியை அச்சில் வரும் போது தக்கபடி பிழைத்திருத்தம் செய்து தந்த இரண்டு அறிஞர்களை மிகுந்த நன்றியுடன் இவண் குறிப்பிடுகிறோம். முதல் பிழைத்திருத்தம் செய்த விவேகானந்தா கல்லூரி பேராசிரியர் முனைவர் இரா. சேது, சென்னைப் பல்கலைக் கழக பேராசிரியர் முனைவர் இ. சுந்தரமூர்த்தி ஆகிய இருவரும் மிகுந்த உள்ளன்போடு அவர்தம் விலை மதிப்பற்ற நேரத்தை எங்களின் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப தந்து பெரிதும் உதவினார்கள்.

கபிலரைக் குறித்த முதல் நூல் காவிரிக்கரைப் புலவர் எழுதி திருக்கோவலூர் ஆதீனத் தலைவர் முன்பாக அரங்கேறவும், கோவைக்கிழார் பொருள் உதவியால் நூல் அச்சிடவும், கரந்தை தமிழ்ச் சங்க சாப்பில் வெளி வந்தற்கும், 78 ஆண்டுக்குப் பின்னர் இன்று கோவை பேராசிரியர் எழுதவும், காவிரிக்கரை பேராசிரியர் துணை நிற்கவும், பெண்ணை நதி தொழிலதிபர் பொருள் வழங்கவும் திருக்கோவலூர் பண்பாட்டுக் கழக சாப்பில் வெளி வருவதற்கும் ஏதோ ஒரு ஒற்றுமைஉணர்வு இழையோடுகிறது எனில் மிகையல்ல. ஆக, இது பதிப்புரை, நன்றியுரை மட்டுமல்ல மகிழ்வுரை கூட. அச்சான அனைத்து படிகளும் விரைவில் தமிழர் தம் கரங்களில் தவழவும், மனங்களில் மணம் கொள்ளவும் எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவருள் துணை புரியும்.

2.5.2000

திருக்கோவலூர் பண்பாட்டுக் கழகம்.

கபிலர் – வள்ளல் பாரி மன்னனுடன் வாழ்ந்த பறம்பு மலை

முன்னுரை

“சங்க இலக்கியம் என்றால் என்ன என்று அறியாதவரும், அந்தத் தொடரைக் கேட்டறியாதவரும் பலர். இந்த நிலை தமிழகத்தில் இனியும் நீட்டித்தல் நன்றன்று. சங்க இலக்கியம் என்றால், ‘எமது எமது’ என்று பெருமிதத்துடன் எண்ணும் நெஞ்சமும், கூறும் நாவும் இனி மிகுதல் வேண்டும்.” —பெருந்தகை டாக்டர் மு.வ. அவர்கள் விருந்து, செல்வம் என்ற வரிசைகளில் சங்கப் பாடல்களைத் தமிழரிடையே பரப்பிட மேற்கொண்ட முயற்சியின்போது இவ்வாறு எழுதினார். அவருக்கு முன் மறைமலையடிகளார் இத்தகைய முயற்சி மேற்கொண்டதுண்டு. மு.வ.வுக்கு முன்னும் பின்னும் புலவர் பெருமக்கள் பலர் சங்க இலக்கியத்தைப் பரப்பிட முயன்றனர்; நூல்ஆக்கம் பொறுத்தவரையில் பெரிதளவு வெற்றியும் பெற்றனர். ஆனால், அவர்களின் குறிக்கோளின்படி, சங்க இலக்கியம் தமிழர்களின் பெருமித உணர்வில் இடம்பெற்றுப் பரந்துபடப் பரவியதா என்று கேட்டால், ‘ஆம், ஆமாம்’ என்று உறுதிபடச் சொல்ல முடியாத நிலையே இன்றளவும் — புத்தாயிரம் பிறந்துள்ள இன்றளவும் —நிலவுகிறது.

அந்த நிலை மாறிடச்செய்யும் ஒரு சிறு முயற்சியே இந்த நூலாக வடிவுற்றிருக்கிறது. சங்க இலக்கியத்துள் — எட்டுத் தொகையிலும், பத்துப் பாட்டிலும் — கபிலர் பாடியனவாகவுள்ள பாடல்களை இந்த நூல் அறிமுகம் செய்து விளக்க முனைகிறது.

‘கபிலம்’ என்ற பெயர்பற்றி ஒரு சிறு விளக்கம். தொல்காப்பியர் இயற்றிய நூல் தொல்காப்பியம்;

அதுபோலக் கபிலர் இயற்றிய பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ள இந்த நூல் 'கபிலம்' எனப் பெயர் பெற்றது.

'முதலிற் கூறும் சினையறி கிளவி' என்னும் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார நூற்பா ஆகுபெயர் விளக்கம் தருகிறது. இந்த நூற்பாவுக்கு இளம்பூரணரும் சேனாவரையரும் உரை எழுதும்போது கபிலரால் செய்யப்பட்டதாகக் 'கபிலம்' என்றொரு நூல்பற்றிக் குறித்துள்ளனர். அந்த நூல் இப்போது கிடைப்பதில்லை; அந்த நூல் எதுபற்றிப் பேசுகிறது என்பதும் தெரியவில்லை.

ஆனால், இப்போது உருவாகியுள்ள இந்த நூலுக்கு அப்பெயர் முற்றிலும் பொருத்தமாகவே அமைந்துவிட்டது.

இந்த நூலில் அமையும் பாடல் விளக்கம் — பதவுரை, பொழிப்புரை, விரிவுரை என்ற பாணியில் அமையவில்லை. முதலில் பாடலில் உள்ள நிகழ்ச்சி அல்லது செயலுக்கான பின்னணி; அடுத்து, மூல நூலில் உள்ள பாடலின் துறைக்குறிப்பும்; அதன்பின்னர்ப் பாடற் செய்தி (பா.செ). பொழிப்புரைபோல் சுருக்கமாக அமைய வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடு இதில் இல்லை. பாடலைப் படிக்காமலே இந்தப் பகுதியைப் படித்தால், செய்தி மனத்திலே பதிந்துவிடும். பா.செ. பகுதியை அடுத்துத் தேவைப்படும் இடங்களில் சில விளக்கங்கள் தரப்படுகின்றன. பழமையான சில மரபுகள், இலக்கிய நயங்கள், நூட்பங்கள் போன்றவற்றை இந்தப் பகுதியில் உணரலாம். இறைச்சி, தொனிப்பொருள், உள்ளுறை போன்ற உத்திகள் சங்க இலக்கியத்தின் தனிச் சிறப்புக் கூறுகள் ஆகும்; ஆங்காங்கே இவை விளக்கப்படுகின்றன. இறைச்சி, உள்ளுறைகள் வரும் இடங்களிலெல்லாம் அவற்றை விளக்கிடும் முயற்சியை மேற்கொள்ள வில்லை. காரணம், நூல் மிகப் பெரிதாக ஆகிவிடவேண்டாம் என்ற எண்ணம்தான். இந்த நூலைப் படிப்பவர்களுக்கு எந்த இடத்தில், என்ன வகையில் இறைச்சியும் உள்ளுறையும் வரும் என்பது தெரியும்; விளக்கப்பட்டுள்ளவற்றை மனத்திலே பதியவைத்தால், பயில்வோர் தாமே விளக்கத்தை உருவாக்கிக்கொள்ள முடியும். குஞ்சு பறக்கும்போதெல்லாம் தாய்ப்பறவை உடன் பறப்பதில்லையன்றோ? பயில்வோர் இலக்கிய முடம்

ஆகாமல் இருப்பதற்கு இந்தப் பாணி உதவும் என்பது ஆசிரியனின் நம்பிக்கை. நம்பிக்கை வீண் போகாத அளவுக்கு விளக்கங்கள் அமைந்துள்ளன.

மற்றொன்று: இறைச்சியும் ஒரு வகை உள்ளுறைதான்; உள்ளுறையும் ஒருவகை இறைச்சிதான். இரண்டுமே உவமையின் வடிவங்கள்தான். ஆனால், ஏனையுவம் என்ற உவமை, இறைச்சி, உள்ளுறை ஆகியவற்றிடையே நுட்பமான வேறுபாடுகள் உண்டு. பண்களை இசைப்போர் சற்றுத் தடுமாறினாலும் வேறு பண்ணின் வடிவம் வந்துவிடுவது போன்ற நிலை இது. இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர் போன்ற பேரறிஞர்களே கருத்துவேறுபாடு கொள்கிற இடம் இது. இவ்வாசிரியன் தரும் இறைச்சி, உள்ளுறை விளக்கங்களிலும் தொல்லாசிரியர்களோடு கருத்துவேறுபாடு இருப்பதை உணரலாம். ஏற்க இயலாத அறிஞர் பெருமக்களின் மன்னிப்பை வேண்டுகிறேன்.

கருத்து நுட்ப விளக்கத்துக்குப் பின் இன்றியமையா அருஞ்சொற்களுக்குப் பொருள் தரப்பட்டுள்ளது. சில இடங்களில் சொல் முடிவும் காட்டப்பட்டிருக்கும்.

அறிமுக விளக்கத்தைப் படித்து முடித்தபின் பாடலைப் படித்தால்— மிகப் பழங்காலத்துச் செய்யுள்—விளங்கும். “சங்கப் பாட்டுக்கள் பலமுறை பயின்று உணரத்தக்க கலைவிருந்துகள் ஆகும். ஆதலின், ஒரு முறையோ இரு முறையோ இந்தப் பாட்டுக்களைக் கற்பதால் பயன்பெற முடியாது. பல முறை பயில்வதற்கு உரிய சிறிய உதவியே” இந்த நூல் தரும் விளக்கம். டாக்டர் மு.வ. அவர்கள் வகுத்துக்காட்டிய வழி இது.

கபிலரைப்பற்றிய சில செய்திகள்: ஐயரவர்கள் தரும் செய்தி: “இவரைப் பாராட்டிக் கூறியவர்கள் நக்கீரனார், பெருங்குன்றூர்கிழார், பொருந்திலிளங்கீரனார், மாறோக்கத்து நப்பசலையார் என்பார். நக்கீரனார் இவரை ‘உலகுடன் திரிதரும் பலர் புகழ் நல்லிசை வாய்மொழிக் கபிலன்’ (அகநா. 78) எனப் புகழ்ந்து குறிப்பித்துள்ளார். அவர் ஒருவனைச் சாவப் பாடிய அங்கதப் பாட்டுள், ‘முரண்

இல் பொதியின் முதற் புத்தேள் வாழி, பரணர் கபிலரும் வாழி' (தொல். செய். கு-179 பேரா- மேற்) என அகத்தியரோடு பரணரையும் இவரையும் வாழ்த்தி இவருடைய பெருமையைப் புலப்படுத்தியிருக்கிறார். பெருங்குன்றூர் கிழார், 'உவலை கூராக் கவலையில் நெஞ்சின் நனவிற பாடிய நல்லிசைக் கபிலன் பெற்ற ஊரினும் பலவே' (பதிற். 85) என்றும்— பொருந்தில் இளங்கீரனார், 'செறுத்த செய்யுட் செய் செந்நாவின் வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன்' (புறநா. 53) என்றும்— மாறோக்கத்து நப்பசலையார், 'புலன் அழுக்கற்ற அந்தணாளன் இரந்துசெல் மாக்கட்கு இனி இடன் இன்றிப் பரந்திசை நிற்கப் பாடினன்' (புறநா. 126) என்றும்— 'பொய்யா நாவிற கபிலன்' (புறநா. 174) என்றும் வியந்து பாடியுள்ளார்கள்." (சங்க காலப் புலவர்கள்: பக். 119—120). கபிலர்தம் பாடல்களைக் கூர்ந்து கற்போரும், கபிலர்தம் வாழ்க்கைப் பாங்கு இன்னதென உணர்வோரும் இப் புலவர் பெருமக்களின் கணிப்பு மிகவும் பொருத்தம் என்பதை ஏற்பார்கள்.

பல வள்ளல்களை அறிந்து பழகியவர் கபிலர். எனினும், பறம்பு மலைப் பாரிக்கு அவர் நெஞ்சக் கோவிலில் கொடுத்த இடம் வேறு எவர்க்கும் கிடைக்கவில்லை. நட்புக்கு இலக்கியமாகப் பிசிராந்தையார்—கோப்பெருஞ் சோழன் ஆகியோரின் நட்புறவைக் கூறுவர். பாரி—கபிலர் நட்பும் அத்தகைய சீரும் சிறப்பும் உடையதே. அவன் விட்டுச் சென்ற மகளிர்க்காகப் பாரிக்குப். பின்னும் சில நாள் வாழ்ந்தார்; ஆனால், பாரியின் பிரிவைத் தாங்க இயலாத கபிலர், அம் மகளிர் வாழ்க்கைக்கு ஏதோ ஒரு வகை ஏற்பாடு செய்தபின், உண்ணா நோன்பொடு வடக்கிருந்து உயிர் துறந்தார். புரவலன்—புலவர் என்ற தொடர்புக்கும் மீறி, உயிர் இயைந்தன்ன நட்பினைப் பேணியவர் புலன் அழுக்கற்ற அந்தணாளராகிய கபிலர்.

இயற்கைக் காட்சிகளிலே கபிலர் கொண்ட திளைப்பில் விளைந்த பாடல்கள்— மொழிபெயர்க்கப்பட்டால்— உலக இலக்கிய அரங்கிலே ஒளிப் புகழ் பரப்பும் என்பதில் ஐயம்

இல்லை. மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் ஆகிய குறிஞ்சிக் காட்சிகளைக் கபிலர்போல் திளைப்பொடு பாடுவதற்கு ஒரு கவிஞர் இனித்தான் பிறக்க வேண்டும்.

சங்க இலக்கியங்களாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ள தொகை நூல்களில் கபிலர்தம் பாடல்களே எண்ணிக்கையில் முதல் இடம் பெறுகின்றன. எண்ணிக்கையால் மட்டுமன்றி எண்ணத்தின் வண்ணத்தாலும் கபிலரின் பாடல்கள் சிறப்புடையன என்பதில் ஐயம் இல்லை.

“தொகை நூல்களுக்கு நூறு பாடல்களுக்குமேல் வழங்கும் நிலை பெற்றோர் ஐவரே ஆவர். (கபிலர், அம்முவனார், ஓரம்போகியார், பேயனார், ஓதலாந்தையார்). இந்தச் சான்றோர் ஐவருள்ளும் முதல் இடம் பெறும் உரிமை கபிலர்க்கே உரியது. சங்க இலக்கியங்களான பத்துப் பாட்டு, எட்டுத் தொகைகளில் கபிலர் பாடியனவாக இடம் பெற்றிருப்பவை 235 பாடல்களாகும்.” (மு.வ. பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை: பக். 132).

கபிலர் பாடல்களின் எண்ணிக்கை விவரம்:

அகநானூறு	————	18
ஐங்குறுநூறு	————	100
கலித்தொகை	————	29
குறுந்தொகை	————	29
நற்றிணை	————	20
பதிற்றுப்பத்து	————	10
குறிஞ்சிப் பாட்டு	————	1
புறநானூறு	————	28

இவற்றுள் 38 (புறநா. + பதிற்.) பாடல்கள் புறப்பொருள்பற்றியன; எஞ்சிய 197 பாடல்கள் அகப்பொருள்பற்றியன. இந்த 197இல் பாலைத் திணை 1 (அகநா. 203), நெய்தல் திணை 3 (குறுந். 246, நற். 267, 291), முல்லைத் திணை 1 (நற். 59), மருதத் திணை 1 (நற். 320)—ஆக ஆறு போக, எஞ்சியுள்ள 191 பாடல்கள் குறிஞ்சித் திணைக்கே உரியன. ஒரு திணையை இத்துணை விரிவாகப் பாடியவர் பிறர் இலர்.

குறிஞ்சிப் பாட்டு மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்புடையது. ‘ஆரிய அரசன் பிரகத்தனைத் தமிழ் அறிவித்தற்கு’ இதனைக் கபிலர் பாடியதாகப் பாடல் உரை இறுதியில் ஒரு குறிப்புக் காணப்படுகிறது. இக் குறிப்பினைப் பற்றி, “வடநாட்டு அரசன் பிரகத்தன் என்பவனுக்குத் தமிழ் இலக்கிய மரபை உணர்த்துவதற்காக அவர் இந்தப் பாட்டை இயற்றினார் என்று பாட்டின் அடியில் பழங்காலக் குறிப்பு ஒன்று உள்ளது” என்று டாக்டர் மு.வ., எழுதியுள்ளார். (மு.வ. தமிழ் இலக்கிய வரலாறு: பக். 57). தமிழ் இலக்கிய மரபினை அதனை அறியாத வடபுலத்து அரசனுக்கு உணர்த்தும் இந்தப் பாடல், அறத்தொடு நின்றல் என்ற துறைக்கு உரியது. ஆரிய மரபு காந்தருவ மணத்தை ஏற்பது; தமிழ் மரபு களவு மணத்தை ஏற்பது. மேற்போக்காகப் பார்த்தால் இரண்டும் ஒன்றுபோல் தெரியும். செக்கும் சிவலிங்கமும் ஒன்றாவதில்லை. ‘கந்தருவர்க்குக் கற்பு இன்றி அமையவும் பெறும்; ஈண்டுக் கற்பு இன்றிக் களவே அமையாது’ (தொல். பொருள். கள. 1 நச்.) என நச்சினார்க்கினியர் தந்துள்ள விளக்கம் மனங்கொள்ள வேண்டிய ஒன்றாகும். காந்தருவத்தின் கற்புப் பேணாமையும், களவின் கற்பு ஓம்புதலும் வேறுபடுத்தி உரைப்பதற்கு ஏற்ற துறை அறத்தொடு நின்றலே யாகும். இந்த வேற்றுமையைப் புலப்பட வடபுலத்தான் உணர்தற்கு என அறத்தொடு நின்றல் துறையில் குறிஞ்சிப் பாட்டை இயற்றினார் கபிலர்.

கபிலர் பற்றியும் அவர்தம் படைப்புப் பணிபற்றியும் இம் முன்னுரையுள் ஓரளவே கூறுதல் இயலும்; சுருக்கமாகக் கூறியதற்குக் காரணம், இது முன்னுரைமட்டுமே என்பது.

சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம் வெளியிட்ட சங்க இலக்கியப் பதிப்பிலே பின்பற்றப்பட்ட வரிசையிலேயே நூல் வரிசை பின்பற்றப்படுகிறது. மர்ரே ராஜம் வெளியிட்ட பதிப்பினைப் பெரும்பாலும் ஒட்டிச் சீர் பிரித்துப் பாடல்கள் அச்சிடப்பட்டுள்ளன.

இந்த நூல் உருவாவதற்குக் காரணமாக இருந்தவர்கள் பெருமக்கள் இருவர். திருக்கோவலூர் பண்பாட்டுக் கழகத் தலைவர் திருமிகு தியாகராசன் அவர்கள் ஒருவர்; மற்றவர் என் பேராசிரியர் அ.ச.ஞானசம்பந்தன் அவர்கள். இருவரும் தூண்டித் தூண்டி ஊக்கியிராவிடின் நூல் உருவாகியிராது. எனவே, அப் பெருமக்கள் இருவர்க்கும் உளமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். குறிப்பாகத் தியாகராசன் அவர்கள் என்பால் காட்டிய பொறுமை யுணர்விற்குச் சிறப்பாக நன்றி கூறவேண்டும்.

நூல் அச்சாகும்போது அச்சப் படி திருத்தி உதவியவர்கள் இருவர். விவேகானந்தர் கல்லூரிப் பேராசிரியர் டாக்டர் சேது அவர்கள், சென்னைப் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர் நண்பர் டாக்டர் இ. சுந்தரமூர்த்தி அவர்கள் ஆகிய இருவர்க்கும் நன்றிக் கடப்பாடு உடையேன்.

இந் நூலின் உரிமை திருக்கோவலூர் பண்பாட்டுக் கழகத்துக்கு உரியது. அக் கழகத்தின் பணிக்கு இஃது உதவுமாயின் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைவேன்.

வாழிய உலகே!

வாழ்க வளமுற!

உள்ளுறை

1.	அகநானூறு	1
2.	ஐங்குறுநூறு	37
3.	கலித்தொகை	127
4.	குறுந்தொகை	223
5.	நற்றிணை	259
6.	பதிற்றுப்பத்து	293
7.	குறிஞ்சிப் பாட்டு	325
8.	புறநானூறு	367
9.	பின் இணைப்புகள்	413
	ஆய்வாளர்கள் கட்டுரை	415
	தமிழ் வழி	429
	செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி	439

கபிலம்

1

அகநானூறு

மாண்புலகு

மாண்புலகு

அகநானூறு

சங்க இலக்கியத்தின் எட்டுத் தொகை நூல்களில் அகப்பொருள் நூல்கள் ஐந்து. அவற்றுள் 3 அடிமுதல் 5 அடிவரையில் உள்ள பாடல்கள் ஐங்குறுநூற்றிலும், 4 அடிமுதல் 8 அடிவரையில் உள்ள பாடல்கள் குறுந்தொகையிலும், 9 அடிமுதல் 12 அடிவரையில் உள்ள பாடல்கள் நற்றிணையிலும், 13 அடிமுதல் 31 அடிவரையில் உள்ள பாடல்கள் அகநானூற்றிலும் தொகுத்துச் சேர்க்கப்பட்டன. இவ்வாறு, எட்டுத்தொகையின் நெடிய பாடல்கள் கொண்டதால் அகநானூற்றுக்கு நெடுந்தொகை என்ற பெயரும் உண்டு.

நெடுந்தொகையாகிய அகநானூற்றில் கபிலர் பாடியனவாக இடம் பெற்றிருப்பவை பதினெட்டுப் பாடல்களாகும். இப் பதினெட்டில் பாலைத் திணைக்கு உரிய ஒரே ஒரு பாடலைத்(203) தவிர ஏனைப் பதினேழும் குறிஞ்சித் திணைக்கே உரியவை.

பகற்குறி நாடிவந்த தலைவனைப் பார்த்துத் தோழி பேசுகிறாள். பகல் நேரமாயிற்றே, இரவிலே வந்து தலைவியைக் காணலாமே! வீட்டைவிட்டு வெளியே வரமுடியாதபடி தலைவி அடைந்துகிடக்கிறாள்... என்றெல்லாம் போக்குக் காட்டிப் பகல் நேரச் சந்திப்பைத் தவிர்க்கச் செய்கிறாள். இந்த சூழலில் எழுவது தோழியின் கூற்று,

கோழிலை வாழைக் கோள் முதிர் பெருங் குலை
ஊழுறு தீம்கனி, உண்ணுநர்த் தடுத்த
சாரற் பலவின் சுளையொடு, ஊழ் படு
பாறை நெடுஞ் சுனை விளைந்த தேறல்
அறியாது உண்ட கடுவன், அயலது
கறி வளர் சாந்தம் ஏறல்செல்லாது
நறு வீ அடுக்கத்து மகிழ்ந்து கண்படுக்கும்
குறியா இன்பம், எளிதின் நின்மலைப்
பல்வேறு விலங்கும் எய்தும் நாட!
குறித்த இன்பம் நினக்கு எவன் அரிய?
வெறுத்த ஏள் வேய்புரை பணைத்தோள்,
நிறுப்ப நில்லா நெஞ்சமொடு நின்மாட்டு
இவளும் இனையள் ஆயின், தந்தை

அருங் கடிக் காவலர் சோர் பதன் ஒற்றி,
கங்குல் வருதலும் உரியை; பைம்புதல்
வேங்கையும் ஒள் இணர் விரிந்தன;
நெடு வெண் திங்களும் ஊர்கொண்டன்றே

அகநா. 2

பகற்குறிக்கண் செறிப்பு அறிவுநீஇத் தோழி வரைவு கடாயது. (பிறர் அறியாமல் காதலர்கள் பகல் நேரத்தில் சந்திக்கும் இடம் பகற்குறி. களவொழுக்கத்திலேயே நாட்டம் செலுத்தும் தலைவனைத் திருமண முயற்சினோக்கிச் செலுத்தும் முயற்சி வரைவு கடாஅதல் என்னும் துறையாகும். கடவுதல், கடாதல்: செலுத்துதல், வினவுதல்.)

பாடற் செய்தி

கொழுமையான இலைகளோடு பெரிய குலைகள் தள்ளியுள்ள வாழைமரங்கள்; அந்தக் குலைகளில் முறையாகப் பழுத்த பழங்கள். வாழைப் பழங்களை உண்ணுகின்றவர்களைத் (மணத்தால்) தடுத்து நிறுத்தும்வகையில் மலைச் சரிவிலே பலாப் பழங்கள் இன்னொரு புறத்தில் உள்ளன. அந்தப் பலாவின் சுளைகளிலிருந்து வழிந்த தேன், வாழைப் பழம், தேன் வழியும் பலாச்சுளை. இவை கீழேயுள்ள பாறையில் அமைந்திருக்கும் சுளைகளில் விழுகின்றன. சுளைநீரும் பழச்சாறும் கலந்து விட்டன. நாட்பட நாட்பட அந்தச் சுவைநீரே கள்ளாகிவிட்டது. இதனை அறியாத ஓர் ஆண்குரங்கு அந்தச் சுளை(வை) நீர்த் தேறலைக் குடித்துவிட்டது; போதை(களிப்பு) ஏறிவிட்டது. பக்கத்தில் இருக்கும் சந்தன மரத்தின்மீது— மிளகுக் கொடி படர்ந்து வளர்கின்ற சந்தன மரத்தின்மீது போதைத் தடுமாற்றத்தோடு அந்தக் கடுவன் ஏறப்பார்க்கிறது. முடியவில்லை. கீழே விழுந்துவிடுகிறது. தரையில் பல வகை மலர்கள் உதிர்ந்து பரவியிருப்பதால் குரங்குக்கு நல்ல மலர்ப்படுக்கை கிடைத்தது. போதையோடு தூக்கக் கலக்கமும் சேர்ந்து குரங்கு இனிமையாகத் தூங்குகிறது. இப்படியாக எந்த வகையான திட்டமும் இடாமலே மலையிலுள்ள விலங்குகள்கூட இன்பம் அடைகின்றன. அப்படிப்பட்ட நாட்டுக்கு உரிய தலைவனே! நீ நீனைத்துத் திட்டமிட்டால். இன்பம் உனக்கு அரியது அல்லவே! மிகுந்த அழகும் மூங்கிலை ஒத்ததுமான தோள்படைத்த இவளும் தடுத்து நிறுத்தினாலும் நில்லாது ஓடும் நெஞ்சினை உடையவளாய் உன்னைப் போலவே இருக்கிறாள். (ஆகையால், உங்களிடையே சந்திப்பு நிகழாமல் தடுப்பது கடினம். பகற் காலத்தில் பல தடைகள் உள்ளன.) தலைவியின் தந்தையின் திட்டத்தின்படி கடுமையான காவல் உண்டு. காவலர்கள் தளர்ந்திருக்கும் நேரம் பார்த்து நீ இரவிலும் வரலாமே. (மற்றொன்றையும் கவனி). பசுமையான புதர்களிலே வேங்கை

மலர்களின் ஒளிபொருந்திய கொத்துகள் விரிந்துள்ளன. மிகவும் அதிகமாக ஒளி வீசுகின்ற சந்திரனும் முழுமையாக நிரம்பியிருக்கிறது.

வேங்கை மலர்வதும் திங்கள் முழுநிறைவு அடைவதும் (பூரண சந்திரன்) திருமணம் செய்வதற்கு உரிய காலத்தைக் குறித்தது.

கடுவன் காடியாகிப்போன தேனைக் குடித்து மயங்குகிறது; தனக்கு இயல்பாகிய மரமேறுதலில் தோல்வியடைகிறது. சந்தன மர நிழலில் மலர்ப் படுக்கையில் தன்னையறியமாட்டாமல் உறங்குகிறது. இந்தக் களிமயக்கத் துயில்இன்பத்தைக் குரங்கு திட்டமிட்டுப் பெறவில்லை. அதுபோலத் தலைவனும் தற்செயலாக வளர்ந்த களவொழுக்க இன்பத்திலே தன்னையும் சூழலையும் மறந்து மயங்கியிருக்கிறான். இயற்கைக் காட்சியின் குறிப்புப் பொருள் இது. இந்த இலக்கிய உத்தியை இறைச்சி என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. இதனை உள்ளுறை என்று பழைய உரை குறித்திருப்பது பொருத்தமெனத் தோன்றவில்லை. இயற்கைக் காட்சியை நீக்கிவிட்டால் பாடலின் உரிப்பொருள் புலப்படா வண்ணம் அவ் வியற்கைக் காட்சி அமைந்தால்தான் உள்ளுறை எனல் கூடும். உரிப்பொருள் அறிவதற்கு இன்றியமையாத இயற்கைக் காட்சியே உள்ளுறையாகும். அவ்வாறின்றி உரிப்பொருள் உணர்ச்சிக்கு உதவும் இணை/துணை யுதவியால் அமையும் இயற்கைக் காட்சியை இறைச்சி என்பதே பொருந்தும். (வடமொழியாளர் இறைச்சியைத் தொனி—தவனி—என்பர்).

‘பகல் நேரத்தில் சந்திக்கும் இடத்திற்கு வரவேண்டா; தலைவி வீட்டுக் கட்டுப்பாட்டில் சிக்கியிருக்கிறாள்’ என்று தலைவனுக்குத் தோழி சொல்லித் திருப்பியனுப்புகிறாள். ‘அப்படியானால், இரவுக் குறியில் சந்திக்க வருகிறேன்’ என்று தலைவன் சொல்ல, அதனையும் தோழி மறுக்கிறாள். இப்படிப் பகற்குறி, இரவுக்குறி இரண்டையும் மறுப்பதற்குக் காரணம் தலைவன் திருமணம் செய்வதற்கு (வரைவதற்கு) முயலவேண்டும் என்று மறைமுகமாகத் தூண்டும் முயற்சியேயாகும். அகநானூற்றின் பன்னிரண்டாம் பாடல் இந்தச் சூழ்நிலையில் தோழியின் கூற்றாக வருவதாகும்.

யாயே, கண்ணினும் கடுங் காதலனே;
எந்தையும், நிலன் உறப் பொறாஅன்; சீறடி சிவப்ப,
எவன், இல! குறுமகள்! இயங்குதி? என்னும்;
யாமே, பிரிவு இன்று இயைந்த துவரா நப்பின்
இரு தலைப் புள்ளின் ஓர் உயிரம்மே;
ஏனல்அம் காவலர் ஆனாது ஆர்த்தொறும்,

கிளி விளி பயிற்றும் வெளில் ஆடு பெருஞ் சினை,
 விழுக் கோட் பலவின் பழுப் பயம் கொண்மார்,
 குறவர் ஊன்றிய குரம்பை புதைய,
 வேங்கை தாஅய தேம் பாய் தோற்றம்
 புலி செத்து, வெரீஇய புகர்முக வேழம்,
 மழைபடு சிலம்பில் கழைபட, பெயரும்
 நல் வரை நாட! நீ வரின்,
 மெல்லியல் ஓரும் தான் வாழலே

அகநா.12

பகற்குறி வாராநின்ற தலைமகள் தோழியால் செறிப்பு
 அறிவுறுக்கப்பட்டு, 'இரவுக்குறி வாரா வரைவல்' என்றாற்கு,
 அதுவும் மறுத்து வரைவு கடாயது.

பாடற் செய்தி

எங்கள் தாய் இவளிடம் மிகவும் அன்புடையவள், எங்கள்
 தந்தையும் இவள் எங்காவது செல்லப் புறப்பட்டால், 'ஏடி
 இளையவளே? உன் சின்ன அடிகள் சிவக்கும்படியாக நிலத்திலே
 கால்பதித்து என்ன செய்யப் புறப்பட்டுவிட்டாய்' என்று
 கேட்பான்; நாங்களும் பிரிதல் இல்லாமல் ஈருடல் ஒருயிர்
 கொண்ட இரண்டுதலைப்பறவைபோலப் பிரிந்தறியா
 நட்புடையவர்கள். தினைப் புனத்தைக் காவல் புரிவோர்
 இடைவிடாமல் சத்தமிட்டு முழங்கும்போதெல்லாம் கிளிகள் தம்
 இனத்துப் பிற கிளிகளை அழைப்பதைக் காணலாம். அந்தக்
 கிளிகள் வாழும் பெரியமரக்கிளைகளில் அணில்கள்
 விளையாடுவதையும் காணலாம். அந்தக் கிளைகளில் பெரிய
 பெரிய பலாப் பழங்களைக் காணமுடியும். அந்தப் பழங்களைக்
 கிளிகளும் மற்ற உயிர்களும் கவர்ந்துவிடாமல் பயன்
 கொள்ளுவதற்காகப் பாதுகாப்பாக மரத்தின் பக்கத்திலேயே
 குறவர்கள் குடிசைகள் அமைத்திருப்பார்கள். ஓங்கிவளர்ந்த
 வேங்கை மரத்திலிருந்து உதிர்ந்த மலர்கள் அந்தக் குடிசைகளை
 முற்றாக மூடிவிடும். இந்த இனிமை மிக்க காட்சியைத்
 தொலைவிலிருந்து ஒரு யானை பார்க்கிறது. வேங்கைப் பூவால்
 மூடப்பட்டுள்ள குடிசை அந்த யானைக்குப் படுத்திருக்கும்
 புலிபோலக் காட்சியளிக்கிறது. எத்தனைதான் பெரிதாக
 இருந்தாலும் யானைக்குப் புலி என்றாலே அச்சம்தான்.
 குடிசையைப் புலியெனப் பொய்யாகக் கருதிய யானை அஞ்சி
 ஓட்டம் எடுக்கிறது. அது ஓடுகிற ஓட்டத்தில், மேகம் பரவிய
 மலைச் சாரலிலே உள்ள மூங்கில்கள் முறிபடுகின்றன.
 இப்படிப்பட்ட காட்சிகளை உன் மலைநாட்டிலே காணமுடியும்.
 புலி என்று பொய்யாகக் கருதி யானை ஓடிப் பிரிவதால்
 மூங்கில்கள் முறியும் மலை நாடனே! பகற்குறியிலோ இரவுக்

குறியிலோ நீ வருவதால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகள் ஆபத்தானவை. அத்தகைய கொடுமை விளைய நேரிட்டால் மெல்லியலாகிய தலைவி உயிர் வாழ மாட்டாள்.

அஞ்சத் தகாத குடிசைக் காட்சியைப் புலி என்று தவறாக உணர்ந்து வெருவி ஓடுகிறது பெரிய யானை; அதனால் மூங்கில்கள் முறிபடுகின்றன. அதுபோல, அஞ்சத் தகாத தலைவியின் உறவினர்களை நினைத்து அஞ்சித் திருமண முயற்சியில் ஈடுபடாமல் தலைவன் காலம் கழிப்பதால் உயிர் பிரிவது போன்ற தீங்குகள் விளையும். இக்கருத்தைக் கூறித் திருமண முயற்சிக்குத் தோழி தூண்டுகிறாள். அப்படி மறைமுகமாகத் தூண்டுவதே இப்பாடலின் உரிப்பொருள். இயற்கைக் காட்சியில்தான் பாடலின் உரிப்பொருள் இருப்பதால் இஃது உள்ளுறை.

தலைவன் தலைவியைச் சந்திக்கப் பகலில் வந்தால், 'இரவு நேரத்தில் வரலாமே' என்று தோழி மறுப்பாள். இரவிலே வந்தால் 'பகலிலே வரக்கூடாதா' என்று மறுப்பாள். பகற்குறி, இரவுக் குறி இரண்டிலும் தடை காட்டி மறுத்துத் தோழி பேசுவதற்குக் காரணம், திருமண முயற்சியில் தலைவன் ஈடுபடவேண்டுமென்று தூண்டுவதுதான். இந்த வழக்கப்படி, இரவு நேரத்தில் வந்த தலைவனைப் பகலிலே வருமாறு தோழி சொல்லுவதைத் தெரிவிப்பது அகநானூற்றில் 18ஆம் பாடலின் பின்னணி.

நீர் நிறம் கரப்ப, ஊழுறுபு உதிர்ந்து,
பூமலர் கஞலிய கடு வரற் கான் யாற்று,
கராஅம் துஞ்சும் கல் உயர் மறி கழி,
மராஅ யானை மதம் தப ஒற்றி,
உராஅ ஈர்க்கும் உட்குவரு நீத்தம்
கடுங்கண் பன்றியின் நடுங்காது துணிந்து,
நாம அருந்துறைப் போதந்து, யாமத்து
ஈங்கும் வருபவோ? - ஓங்கல் வெற்ப! -
ஒரு நாள் விழுமம் உறினும், வழிநாள்,
வாழ்குவள் அல்லள் என் தோழி; யாவதும்
ஊறு இல் வழிகளும் பயில வழங்குநர்
நீடு இன்று ஆக இழுக்குவர்; அதனால்,
உலமரல் வருத்தம் உறுதும்; எம் படப்பைக்
கொடுந் தேன் இழைத்த கோடு உயர் நெடு வரை,
பழம் தூங்கு நளிப்பின் காந்தள் அம் பொதும்பில்,
பகல் நீ வரினும் புணர்குவை-அகல் மலை

வாங்கு அமைக் கண் இடை கடுப்ப, யாய்
ஓம்பினா் எடுத்த தடமென் தோளே.

அகநா. 18

தோழி, இரவு வருவானைப் பகல் வர என்றது.

பாடற் செய்தி

உயர்ந்த மலையை உடைய நாட்டுத் தலைவனே! ஆற்று நீரின் நிறம் என்னவென்று தெரிந்துகொள்ள முடியாதபடி மலர்கள் உதிர்ந்து நீர்ப்பரப்பை மறைக்கின்றன. ஆற்றில் வெள்ளம் மிக வேகமாகப் பாய்கிறது. பாறைகள் நடுநடுவே யுள்ள ஆற்றிலே வெள்ளம் மோதுவதால் நீர்ச் சுழிகளும் பல உண்டு. அந்தச் சுழிகளுக்கு அருகில் முதலைகள் தங்கியுள்ளன. ஆற்று வெள்ளம் தன் வேகத்திலே தனியே வந்து சிக்கிக்கொள்ளும் யானையின் மதத்தைத் தணித்துத் தன்போக்கிலே இழுத்துக்கொள்ளும். அவ்வளவு அச்சம் தருவது காட்டாற்று வெள்ளம். எதற்கும் அஞ்சாத காட்டுப் பன்றிபோல் நடுக்கமுறாமல் ஆற்றைக் கடந்து, அச்சமுட்டும் நீர்த்துறையைத் தாண்டி இரவு நேரத்திலே இப்படி (உண்ணைப்போல) வருவாரும் இருக்கிறார்களா?

ஒரு நாளிலே (இரவில் ஆபத்துகள் நிறைந்த வழியிலே வந்து) துன்பம் நேரிடின் மறுநாள் என் தோழி உயிரோடு இருக்கமாட்டாள்.

எவ்வகையான இடையூறும் இல்லாத வழிகளில் கூடப் பல முறை சென்று வருவோரும் (எதிர்பாராமல்) திடீரென்று தவறித் துன்புறுவதுண்டு. ஆகையால், நாங்கள் மனம் கலங்கி வருந்தவேண்டியுள்ளது.

எங்கள் தோட்டத்தை அடுத்துள்ள மலையில் வட்டமாக வளைந்துள்ள தேனடையை ஒட்டி, பழங்கள் தொங்குகின்ற மரங்கள் செறிந்த இடம் இருக்கிறது; அங்கே காந்தள் பூத்த புதரும் உள்ளது. அந்த இடத்துக்கு நீ பகல் நேரத்திலே வந்தாலும், பெரிய மலையில் வளைந்த மூங்கிலின் கணுக்களுக்கிடையே உள்ள வழுவழுப்பான இடம்போல அழகு ததும்பப் பாதுகாத்து என் தாய் வளர்த்த பெரிய மெல்லிய தோளை அடையலாம்.

இது தோழியின் திறப்பாடு மிகுந்த கூற்று. இரவிலே வந்தால் ஆபத்து; பகலிலே வரலாம்; அப்போதும் தேன் எடுக்கவும் பழம் பறிக்கவும் பலர் வந்து போய்க்கொண்டிருப்பார்கள்; ஆக, பகல் நேரத்தில் வா என்று சொல்லுவாள் போல அதில் உள்ள தடங்களையும் சுட்டிக்காட்டுகிறாள். திருமணம் செய்துகொள்ள

வேண்டியதுதானே என்று சொல்லாமல் சொல்லும் சதுரப்பாடு விரிக்கின் பெருகும்.

கரப்ப - மறைய, கஞலிய-நெருங்கிச் செறிந்த. கராலும் - முதலை. மராஆ(மருவாத) - தன் கூட்டத்தோடு சேராத. தப - கெடுமாறு. ஒற்றி - மோதி. உராஅ - வலிமைகொண்டு. நாமம் - அச்சம். பேர்தந்து - கடந்து. நளிப்பு - மரச்செறிவு. பொதும்பு - புதர்.

☆

தலைவனைச் சேர்ந்த பெரியவர்கள் தலைவியின் வீட்டுப் பெரியவர்களைக் கண்டு திருமணம் பேசி முடிவு செய்துவிட்டனர். இது தலைவனுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. அவன் அடைந்த மகிழ்ச்சி தோழியை மகிழச் செய்தது. தலைவன் மணமுடிவு தந்த மகிழ்ச்சியோடு வருவதைத் தலைவியிடம் தெரிவிப்பதாக அமைவது அகநானூற்றின் நாற்பத்திரண்டாவது பாடல். மகிழ்ச்சி ஒரு தொற்றுணர்வாய்ப் பரவுகின்ற பின்னணியை மனத்திலே நிறுத்தி, இப்பாடலில் வருகின்ற உவமையைச் சுவைக்க வேண்டும்.

மலி பெயல் கலித்த மாரிப் பித்திகத்துக்
கொயல் அரு நிலைஇய பெயல் ஏர் மண முகைச்
செவ் வெரிந் உறமும் கொழுங் கடை மழைக்கண்,
தளிர் ஏர் மேனி, மாஅயோயே!
நாடு வறம் கூர, நாஞ்சில் துஞ்ச,
கோடை நீடிய பைது அறு காலை,
குன்று கண்டன்ன கோட்ட, யாவையும்
சென்று சேக்கல்லாப் புள்ள, உள் இல்
என்றுழ் வியன் குளம் நிறைய வீசி,
பெரும் பெயல் பொழிந்த ஏம வைகறை,
பல்லோர் உவந்த உவகை யெல்லாம்
என்னுள் பெய்தந்தற்றே - சேண் இடை
ஒங்கித் தோன்றும் உயர் வரை
வான் தோய் வெற்பன் வந்தமாளே!

அகநா, 42

தலைமகன் வரைவு மலிந்தமை தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது. (வரைவுமலிதல் ; திருமணம் முடிவானதால் ஏற்படும் மகிழ்ச்சியைக் குறிப்பது. மலிதல் — மகிழ்தல்)

பாடற் செய்தி

மிகுந்த மழை பெய்ததால் மாரிக் காலத்துப் பூக்கின்ற பிச்சி ஏராளமாக அரும்பியிருக்கிறது. மழையால் புத்தெழுச்சி பெற்றதும் மணம் பொதிந்ததுமாகிய பிச்சியின் புறத்தில் செவ்வரி படர்ந்திருக்கும். தலைவியின் செழிப்பான கடைக்கண்ணிலும்

பிச்சியின் செவ்வரியைக் காணுகிறாள் தோழி. தலைவியின் பார்வையில் இயல்பாகவே ஒருவகைக் குளிர்ச்சி அமைந்திருக்கும். தலைவியின் மேனி மென்மையான தளிர்போன்றது. இந்த அழகெல்லாம் தோழியின் கண்களுக்கு விருந்தாக — திடீரென்று வந்த புதுமையாக—த் தோன்றுகிறது. அந்தப் புத்தழகுக் குறிப்பைச் சுட்டிச் சொல்லித் தலைவியை விளித்துத் தன் மகிழ்ச்சியைச் சொல்கிறாள் தோழி.

‘பிச்சி மலரின் செவ்வரியும் வளமான கடைக் கண்ணில் குளிர்ச்சியும் கொண்டு மாமை நிறத்தால் புதுப் பொலிவு காட்டும் தலைவியே! என் மகிழ்ச்சி எவ்வளவு மிகுதியும் செறிவும் உடையது என்று சொல்லட்டுமா? மழை பொய்யாமையால் நாடே வறண்டது; கோடை நீளுதலால் பசுமை என்பதே எங்குமில்லாமல் போயிற்று; அப்படிக் கோடைக் கொடுமையால் வறட்சி பெருகிய காலத்தில் — குன்றுபோல் உயர்ந்த கரை, நீரின்மையால் பறவைகள் வந்து தங்குவதில்லாத குளம் — பெரிய குளம்தான்; ஆனாலும் நீர் இல்லாமல் காய்ந்துபோன குளம் . . . இப்படி வறண்ட கொடுமையெல்லாம் தொலைய மழை — பெருமழை பெய்தது ; குன்றுபோல் உயர்ந்த கரை கொண்ட பெரிய குளமெல்லாம் நிறையும்படி பெய்தது. காலையிலே எழுந்து பார்த்தால் குளிர்ந்த காட்சி, நீர் வளம் கொழிக்கும் காட்சி. ஊரில் உள்ளவர்கள் எல்லோருக்கும் மனம் நிறைந்த மகிழ்ச்சி. அப்படி ஊராரெல்லாம் கொண்ட மகிழ்ச்சி அவ்வளவையும் மொத்தமாக என்னுள்ளே பெய்து வைத்ததுபோல அத்துணை மகிழ்ச்சி கொண்டேன். ஏன் தெரியுமா?

நெடுந்தூரத்தில் வானளாவி உயர்ந்து தோன்றும் பெருமலை நாடனாகிய தலைவன் திருமண முடிவோடு மகிழ்ந்து வருவதைக் கண்டமையால் அப்படிப்பட்ட பெருமகிழ்ச்சி கொண்டேன்.

பாடல் பொருள்கொள்ளும் சொல் முடிபு:

மாயோயே! வெற்பன் வந்தமாறே பெரும்பெயல் பொழிந்த ஏம வைகறை, பல்லோர் உவந்த உவகையெல்லாம் என்னுள் பெய்தந்தற்று.

பித்திகம் (பித்திகை) — பிச்சி. மலி பெயல் — மிகுந்த மழை வெரிந் — வெளிப்புறம். நாஞ்சில் — கலப்பை. பைது — பசுமை, கோட்ட — கரைகளையுடைய. சேக்கல்லா — தங்குதல் இல்லாத. ஊள் இல்லா — உள்ளே ஒன்றும் (நீர்) இல்லாத. என்றாழ் — வெப்பம். எம்ம் — இன்பம்.

தலைவியும் தோழியும் இருதலைப் பறவைபோல ஒருவர்க்கொருவர் இன்றியமையாதவராய் நெருக்கமான உயிர்த் தோழமை கொண்டவர்கள். எனினும், தலைவிக்குத் தலைவன்பால் ஏற்பட்ட காதல் (களவொழுக்கம்) தோழிக்குத் தெரியவில்லை. அதனைப் பக்குவமாகத் தலைவியே தன்தோழிக்கு வெகு நாகரிகமாகப் புலப்படுத்துவதான சூழலில் எழுவது அகநானூற்றின் எண்பத்திரண்டாவது பாடல். மறை புலப்படுத்தி நெறிகாக்கும் அறத்தொடு நின்றல் என்னும் துறைக்கு உரியது இப்பாடல்.

ஆடு அமைக் குயின்ற அவிர் துளை மருங்கின்
கோடை அவ் வளி குழலிசை யாக,
பாடு இன் அருவிப் பனி நீர் இன் இசை
தோடு அமை முழுவின் துதை குரலாக,
கணக் கலை இகுக்கும் கடுங் குரற் தூம்பொடு
மலைப் பூஞ் சாரல் வண்டு யாழாக,
இன் பல் இமிழ் இசை கேட்டுக் கலி சிறந்து
மந்தி நல் அவை மருள்வன நோக்க,
கழை வளர் அடுக்கத்து இயலி ஆடும் மயில்
நனவுப் புகு விறலியின் தோன்றும் நடான்
உருவ வல் வில் பற்றி, அம்பு தெரிந்து,
செருச் செய் யானை செல் நெறி வினாஅய
புலர் குரல் ஏனற் புழையுடை ஒரு சிறை
மலர் தார் மாப்பன் நின்றோற் கண்டோர்
பலர்தில், வாழி-தோழி! - அவருள்
ஆர் இருட் கங்குல் அணையொடு பொருந்தி
ஓர் யான் ஆகுவது எவன்கொல்,
நீர் வார் கண்ணொடு நெகிழ் தோளேனே

அகநா. 82

தோழிக்குத் தலைவி அறத்தொடு நின்றது.

பாடற் செய்தி

ஆடி அசைகின்ற மூங்கிலிலே விளக்கமாகத் தெரிகின்றது ஒரு துளை; அதனாடு கோடைக் காற்று நுழைந்து வெளிவருகின்ற போது ஓர் இசை — குழலிசை எழுகிறது. பாடுகின்ற இனிய அருவியின் குளிர் நீர் பாரையில் மோதும்போது எழுகின்ற ஒசை கூட்டமாக ஒலிக்கின்ற முழுவின் ஒசையாகிறது. கலைமான் கூட்டத்தின் ஒசை தூம்பு என்னும் கருவியின் ஒலியைப்போல் கேட்கின்றது. பொலிவு மிக்க மலைச் சாரலிலே பாடும் வண்டுகளின் ஒலி யாழோசைபோல் ஒலிக்கிறது. இப்படி ஓர் இசையரங்கின் அமைதியோடு ஒரு நடன அரங்கும் தெரிகிறது. மூங்கில் வளர்கின்ற மலையடுக்கத்திலே மெல்லென இயங்கி மயில்

ஆடுவதைப் பார்த்தால் (கனவே) நனவானதுபோல ஒரு விறலி ஆடுவதாக உணரமுடிகிறது. பாடல், ஆடல் : இவற்றைச் சுவைக்க ஒரு கூட்டம் வேண்டுமே! மருண்டு நோக்கும் மந்திகளே அவையாக அமைகின்றன. — இப்படி ஓர் அரங்கு அமைந்தது தலைவனின் மலை நாடு.

அந்த மலைநாட்டுத் தலைவன் யானை வேட்டை ஆடுவான்போல் வந்தான். கையிலே அழகான, வலிமையான வில்; மற்றொரு கையிலே தெரிந்தெடுத்த அம்பு. இந்தக் கோலத்தோடு வந்தவன், இந்தப் பக்கமாக ஒரு யானை தப்பி வந்ததே, பார்த்தீர்களா என்று கேட்டுக் கொண்டு ஒரு பக்கமாக நின்றான்.

அப்படி நின்றவனை நினைப்பூட்டித் தலைவி தோழியிடம் பேசுகிறாள்; “மலர்ந்த மார்பு, மாலையணிந்த மார்பு. அழகான, வலிமையான வில் ஒரு கையில், இன்னொரு கையில் தேர்ந்தெடுத்த அம்பு. ‘பொருதலுக்கு ஏற்ற ஒரு யானை இந்தப் பக்கம் ஓடிவந்ததா’ என்று கேட்டுக் கொண்டு ஒரு பக்கமாக நின்றானே—அவனைக் கண்டவர்கள் பலர். பலர் அவனைக் கண்டிருந்தாலும், இருள் செறிந்த இரவு நேரத்திலே படுக்கையிலே (தூக்கம் வாராமல்) தன்னந்தனிமையான உணர்வோடு நீர் வழியும் கண்களோடு தோள் மெலிந்து நான் ஒருத்திமட்டும் வாடுகிறேனே! இது எப்படி?”

சொல் முடிபு:

தோழி! வாழி! . . . நாடன், மார்பன் நின்றோர் கண்டோர் பலர் ; அவருள் அணையொடு பொருந்தி நீர் வார் கண்ணொடு நெகிழ் தோலின் ஓர் யான் ஆகுவது எவன்கொல்.

இயற்கைக் காட்சியைக் கேட்டும் கண்டும் சுவைப்போர் பலர்; அந்த இன்பத்தில் தனக்கு மட்டும் பங்கு இன்றித் துன்பம் தருவது தலைவனின் நினைவு என்பது ஒரு குறிப்பு.

தன் தனிமையையும் துயரால் கண்ணீர் பொழிந்து தோள் மெலிவதைச் சுட்டி அறத்தொடு நிற்பது மற்றொரு குறிப்பு.

இப்பாடலில் வரும் இயற்கைக் காட்சி மணிமேகலைச் சாத்தனாரையும் (மணி-4:3-6) இராமாவதாரக் கம்பனையும் (கம்ப.நாட்டுப்.4) ஈர்த்தது.

அமை - மூங்கில். குயின்ற - துளைத்த. அவிவளி - அழகிய காற்று (இசையெழுப்பியதால் அழகிய காற்றாயிற்று). தோடு - தொகுதி. துதை - செறிந்த. கணக்கலை-கூட்டமாக உள்ள ஆண் மான்கள். இருக்கும்-தாழ ஒலிக்கும். தூம்பு - பெருவங்கியம் என்னும் இசைக்கருவி. கழை-மூங்கில்.

இயலி-உலவி. புலர்-முற்றிக் காய்ந்த. குரல் ஏனல்-கதிராகவுள்ள தினை (தினைக் கதிர்)

☆

பகலில் சந்தித்துத் தலைவியோடு அளவளாவுதற்கு வழி இல்லை; இரவிலே சந்திப்பதற்கும் வாய்ப்பு இல்லை. தினைப் புனக் காவலும் தீர்ந்தது. வீட்டினுள்ளேயே இருக்கவேண்டிய நிலை. . . . இப்படிப்பட்ட சூழலைத் தலைவன் மனத்தில் பதியும்படி சொல்லித் திருமண முயற்சியை மேற்கொள்ளுமாறு குறிப்பாகத் தோழி சுட்டுகின்ற நிலையில் எழுவது அகநானூற்றின் நூற்றுப்பதினெட்டாவது பாடல்.

கறங்கு வெள் அருவி பிறங்கு மலைக் கவாஅன்
தேம் கமழ் இணை வேங்கை சூடி,
தொண்டகப் பறைச் சீர் பெண்டிரோடு விரைஇ,
மறுகில் தூங்கும் சிறுகுடிப் பாக்கத்து
இயல் முருகு ஒப்பினை, வய நாய் பிற்பட,
பகல் வரின் கவ்வை அஞ்சதும்; இகல் கொள
இரும் பிடி கன்றோடு விரைஇய கய வாய்ப்
பெருங் கை யானைக் கோள் பிழைத்து, இரீஇய
அடும் புலி வழங்கும் ஆர் இருள் நடு நாள்
தனியை வருதல் அதனினும் அஞ்சதும்,
என் ஆகுவள்கொல்தானே? பல் நாள்
புணர் குறி செய்த புலர் குரல் ஏனல்
கிளி கடி பாடலும் ஒழிந்தனள்:
அளியள்தான், நின் அளியலது இலளே

அகநா. 118

செறிப்பு அறிவுற்றி, 'இரவும் பகலும் வாரல்' என்று வரைவு கடாஅயது. (வாரல்—வராதே).

பாடற் செய்தி

“ஒலிக்கின்ற வெள்ளருவி விளங்குகின்ற மலைச் சாரலில் தேன் மணக்கும் வேங்கை மலர்க் கொத்துக்களைச் சூடிக்கொண்டு தொண்டகம் என்னும் பறை முழக்கத்துக்கு ஏற்ப, ஆடவர்கள் பெண்டிரோடு சேர்ந்து தெருக்களிலே ஆடுகின்ற எங்கள் சிறுகுடிப்பாக்கத்துக்கு நடமாடும் முருகனைப் போல வலிய நாய் தொடர்ந்துவரப் பகல் நேரத்திலே நீ வருவாயானால் ஊரார் அலர் பரப்புவார்களே என்று அஞ்சுகிறோம். (பகல் வேண்டாம் என்று) இரவிலே வருவாயென்றால் அதைவிட அச்சமாக இருக்கிறது. கரிய நிறத்துப் பெண் யானையோடும் கன்றோடும் சேர்ந்த நீண்ட துதிக்கையை உடைய ஆண் யானை தப்பித்து ஓடி

விட்டதால், குறிதப்பிய கோபத்தோடு கொல்லும் புலி திரிகின்ற இரவு நேரத்தில் நீ தன்னந்தனியாக வருவாயென்றால் உன் பகல் நேர வரவைவிட மிகுந்த அச்சத்தை உன் இரவு நேர வரவு தருகிறது.”

பகற் குறி, இரவுக் குறி இரண்டு வகையாலும் தலைவன் வருவதில் சிக்கல் இருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டிய தோழி, மற்றொரு செய்தியையும் நினைவூட்டுகிறாள்.

“பல நாள் நீங்கள் பகற்குறியில் இருவரும் சந்திப்பதற்கு இருந்த வாய்ப்பும் இனி இல்லை. தினைக் கதிர்கள் முற்றி, அறுவடை செய்யும் பக்குவத்துக்கு வந்து விட்டன. எனவே, கிளிகளை விரட்டும் பொருட்டு இங்கு வந்து பாடும் வாய்ப்பும் இனி தலைவிக்கு இல்லை. எவ்வகையாலும் உன்னைக் காணும் வாய்ப்பு இல்லாமையால், பாவம் அவள் பெரிதும் இரக்கத்துக்கு உரியவள். உன் அருள்தவிர வேறு பற்றுக்கோடு இல்லாத தலைவி இனி என்ன ஆவாளோ, தெரியவில்லை.”

சொல் முடிபு

தலைவனே! சிறுகுடிப் பாக்கத்து இயல் முருகு ஒப்பினை பகல் வரின் கல்வை அஞ்சுதும்; அடு புலி வழங்கும் ஆரிகள் நடுநாள் தனியை வருதல் அதனிலும் அஞ்சுதும் ; இவள், ஏனல் கிளி கடி பாடலும் ஒழிந்தனள்; என் ஆகுவள் கொல்? அளியள் நின் அளியலது இலள்.

பகலில் வந்தால் அலர் பெருகும், இரவில் நீ வரும் வழியில் சின வேங்கை திரிவதை நினைத்தால் அச்சமாக இருக்கிறது. தினைப் புனக் காவலும் இனி இல்லை. — இவ்வளவையும் தோழி சொல்லுகிறாள் ; ஒன்றை மட்டும் சொல்லவில்லை. ‘இனி நீங்கள் சந்திப்பதற்குத் திருமணம் ஒன்றே வழி என்று வெளிப்படையாகச் சொல்லவில்லை. ஆனால், சொல்லாமல் சொல்லும் செய்தி அதுதான். தோழி அறத்தொடு நின்றலில் பேணும் நனி நாகரிகம் இது.

தேங்கமழ் இணர்-தேன் மணக்கும் கொத்துக்களை உடைய. விரைஇ(விரவி)-கலந்து. முருகு-முருகன். கல்வை-(ஊரார் தமக்கு மறைவாகப் பேசி) காதலர் பற்றி ‘ஒரு மாதிரி’யாகப் பேசும் அலர். கோள் பிழைத்து-குறி தவறி. நடு நாள்-நள்ளிரவு. அளியள்-இரங்கத் தக்கவள் (அனுதாபத்துக்கு உரியவள்). அளி-கருணை

தலைவியைக் கண்டு அளவளாவுவதற்காக இரவுக்குறி வந்து சேர்ந்த தலைவன் ஒரு புறமாக (சிறைப்புறம்) நிற்கிறான். அவன்

நிற்பது தெரியாதவன் போல — ஆனால், அவன் கேட்க வேண்டும் என்பதற்காகவே — தலைவி தோழியிடம் ஏதோ சொல்லுவதாக அமைவது அகநானூற்றின் நூற்றிருபத்தெட்டாவது பாடல்.

மன்று பாடு அவிந்து மனை மடிந்தன்றே;
கொன்றோ ரன்ன கொடுமையோடு இன்றே
யாமம் கொள வரின் கனைஇ, காமம்
கடலினும் உரைஇ, கரை பொழியும்மே.
எவன்கொல் — வாழி, தோழி! — மயங்கி
இன்னம் ஆகவும், நன்னர் நெஞ்சம்
என்னொடும் நின்னொடும் சூழாது, கைம்மிக்கு,
இறும்பு பட்டு இருளிய இட்டருஞ் சிலம்பில்
குறுஞ் சுனைக் குவளை வண்டு படச் சூடி,
கான நாடன் வருஉம், யானைக்
கயிற்றுப் புறத்தன்ன கல்மிசைச் சிறுநெறி
மாரி வானம் தலைஇ நீர் வார்பு
இட்டருங் கண்ண படுகுழி இயவின்
இருளிடை மிதிப்புழி நோக்கி, அவர்
தளர் அடி தாங்கிய சென்றது இன்றே

அகநா. 128

இரவுக்குறி வந்த தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாக, தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது.

சொல் முடிபு

தோழி! வாழி! மன்று பாடவிந்து மனை மடிந்தன்று; காமம் கரை பொழியும் ; நாம் இன்னம் ஆகவும் நெஞ்சம் இன்று கான நாடன் வருஉம் நெறிக்கண் படுகுழி இயவின் இருளிடை மிதிப்புழி நோக்கி அவர் தளரடி தாங்கிய சென்றது ; இஃது எவன்கொல்?

பாடற் செய்தி

தோழி! ஊர்ப் பொதுஅம்பலத்தில் ஓசை ஓடுங்கிவிட்டது ; வீடுகளும் தூங்கிவிட்டன. இன்றைய இந்த நள்ளிரவிலே கொல்லவந்தது போன்ற கொடுமையுடன் காமம் கடலைவிடப் பரந்து பெருகிக் கரைகடந்ததாய் உள்ளது. நாம் இந்தநிலையிலே இருந்தும், நல்ல நெஞ்சமானது என்னுடனோ உன்னுடனோ கலந்து எண்ணிப் பாராமல் கை மீறிப் போய்விட்டது. எங்கே போயிருக்கிறது தெரியுமா? சிறு சிறு காடுகளால் இருண்டு, நடமாடி இயங்குவதற்கு அரியதாய் உள்ள மலையிடத்துச் சிறிய சுவையிலே பூத்த குவளை மலரை வண்டு மொய்த்திடச் சூடிவருகின்ற தலைவரை நாடிப் போய்விட்டது. யானையின்

முதுகிலே காணப்படுகின்ற கயிறு போன்ற மலைப் பாதையிலே மேகம் பொழியும் மழையால் நீர் பொழிய, இயங்குதற்கரிய சிறு வழியிலே உள்ள படுகுழிகளிலே அந்த நீர் நிறைந்து குழியை மறைக்கின்றது. தலைவரோ இருளிலே மிதித்து நடக்கும்போது குழியிலே கால் சிக்கித் தடுமாறி விட்டால் என்னாவது என்ற கவலையோடு, அவருடைய தளரும் அடிகள் பாயும் இடம் பார்த்துத் தாங்கிக்கொள்வதற்காகப் போய்விட்டது நம் நெஞ்சம். எப்படி இருக்கிறது செய்தி!"

மன்று-ஊர்ப் பொதுச் சாவடி (அம்பலம்). மனை என்றது ஆகுபெயரால் விட்டில் உள்ளவர்களைக் குறித்தது. கடலினும் உரைஇ-கடலைவிட பரவி. பொழியும்-கடந்து செல்லும். குழாது-(கலந்து) ஆராயாமல். கைம்மிக்கு-கை கடந்து, மீறி. இறும்பு-சிறுகாடு. இட்டு அருஞ் சிலம்பு-சிறியதும் இயங்குதற்கு அரியதுமான பக்க மலை. மாரி-மேகம். வானம்-மழை. தலைஇ-சொரிந்து. மிதிப்புழி-மிதிக்கும் இடம்.

☆

ஒரு முறை தலைவன் வந்ததைப் பார்த்துவிட்ட செவிலித் தாய்க்கு ஐயம் ஏற்பட்டது ; தோழியிடம் தன் ஐயத்தைப் புலப்படுத்தி விவரம் கேட்டாள். அந்தச் சமயத்தில் தலைவன் ஒருபுறமாக நின்றிருந்தான். செவிலித்தாயின் ஐயமும் தீர வேண்டும்; சூழ்நிலையைப் புரிந்து கொண்டு தலைவன் திருமணத்துக்கான முயற்சி மேற்கொள்ளும்படி தூண்டவும் வேண்டும். தோழியின் திறமை எப்படி நிலைமையைச் சமாளிக்கிறது? — இதுதான் அகநானூற்றின் நூற்றைம்பத் தெட்டாம் பாடல் அமைந்துள்ள சூழ்நிலை.

‘உரும் உரறு கருவியை பெரு மழை தலைஇ,
பெயல் ஆன்று அவிந்த தூங்குஇருள் நடுநாள்,
மின்னு நிமிர்ந்தன்ன கனங்குழை இமைப்ப,
பின்னு விடு நெறியின் கிளைஇய கூந்தலள்
வரை இழி மயிலின் ஒல்குவனள் ஒதுங்கி
மிடை ஊர்பு இழிய, கண்டனென், இவள் என
அலையல் — வாழி! வேண்டு, அன்னை! — நம் படப்பைச்
சூருடைச் சிலம்பில், சுடர்ப்பூ வேய்ந்து
தாம் வேண்டு உருவின் அணங்குமார் வருமே;
நனவின் வாயே போலத் துஞ்சநர்க்
கனவு ஆண்டு மருட்டலும் உண்டே; இவள்தான்
சுடர் இன்று தமிழளும் பனிக்கும் ; வெருவர
மன்ற மராஅத்த கூகை குழறினும்
நெஞ்சு அழிந்து அரணம் சேரும்; அதன்தலைப்
புலிக் கணத்தன்ன நாய் தொடர்விட்டு,
முருகன் அன்ன சீற்றத்துக் கடுந்திறல்

எந்தையும் இல்லன் ஆக,
அஞ்சுவன் அல்லனோ, இவன் இது செயலே?

அகநா. 158

தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாக, தோழி செவிலித்தாய்க்குச் சொல்லுவாளாய், தலைமகன் கேட்பச் சொல்லியது. (சொன்னது, என்னவோ, செவிலியிடம்தான்; ஆனால், தலைமகன் கேட்க வேண்டுமென்பதற்காகவே அமைந்தது தோழியின் கூற்று).

சொல் முடிபு:

அன்னை வாழி! இவன் தூங்கிருள் நடுநாள், கண்ணங்குழை இமைப்ப, கூந்தலள், மயிலள், ஒதுங்கி மிடையூர்பு இழியக் கண்டனென் என் அலையல்; வேண்டு; நம் படப்பை, தாம் வேண்டு உருவின் அணங்கும் வரும்; கனவு மருட்டலும் உண்டு; இவள்தான் சுடர் இன்று தமிழளும் பனிக்கும்; கூகை குழறினும் அரணம் சேரும்; அகன்றலை, நாய் தொடர்விட்டும், எந்தையும் இல்லனாக, இவன் இது செயல் அஞ்சுவன் அல்லனோ?

பாடற் செய்தி

‘இடி முழங்கியது; தொகுதி கொண்ட பெரு மழை பெய்தது ; மழை பெய்து ஓய்ந்த நள்ளிரவில் மின்னல் நிமிர்ந்து ஒளி வீசியதுபோல் காதிலே குழைகள் ஒளி பளிச்சிட, பின்னல் நெகிழ்ந்து நெறித்துப் பரந்த கூந்தல் உடையவளாய் — மலையிலிருந்து இவள் இறங்கி வருவதைக் கண்டேன்’ — என்று கூறி வருந்தாதே, அம்மா! (அப்படி வந்தவள் இவள் அல்லள்) நான் சொல்வதை விரும்பிக் கேள். நம் தோட்டத்தில், அச்சம் ஊட்டும் மலையிலே பூத்த மலர்களைச் சூடிக்கொண்டு, தாம் விரும்பிய வடிவம் கொண்டு தெய்வங்கள் வருவதுண்டு. உண்மையான நனவு நிலையில் காணப்படும் உருவம் போலவே கனவிலே வந்து அந்தத் தெய்வங்கள் மருட்டுவதுண்டு. அப்படி வந்த ஒரு தெய்வத்தை நீ கண்டிருக்கக் கூடும்; அல்லது கனவாகக் கூட இருக்கலாம். உறுதியாக இவளாக இருக்க முடியாது. இவள் — உன் மகள், (தலைவி) எப்படிப்பட்டவள் என்பது உனக்குத் தெரியுமே! விளக்கு இல்லையென்றால், இருட்டிலே தனியாக இருப்பதற்கே நடுங்குவாள். மன்றத்தில் உள்ள மரா மரத்தில் கூகை ஒலி செய்தாற்கூட அதைக் கேட்டு நெஞ்சம் கலங்கிப் பாதுகாப்பான இடம் தேடி வந்து சேர்பவளாயிற்றே! (இவள் அச்சம் ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும்) புலிக் கூட்டம் போலப் பின் தொடரும் நாய்களை அவிழ்த்து விட்டுவிட்டு நம் தந்தையும் இருக்கிறார். முருகப்பெருமான் போலச் சினமும் பெரு வலிமையும் உடைய அவர் வீட்டில் இருக்கும்போது, (இரவு நேரத்தில்) தோட்டத்துப் பரண்வரையில் இவள் போவாளா,

போயிருப்பாளா? — அஞ்சமாட்டாளோ!? (இப்படிச் செவிலிக்குக் கூறுவாள்போல ஒருபக்கத்தில் ஒதுங்கி நிற்கும் தலைவன் கேட்கும்படியாகத் தோழி பேசினாள்)

வரும்-இடி. உறும்-முழங்கும். கருவிய-மின்னல் இடி முதலியவற்றைத் தொகுதியாக உடைய. ஆன்று-நின்று. தூங்கு-செறிந்துள்ள, மிகுதியாகவுள்ள. கிளைஇய-(அகலமாகச்) செழித்துவளர்ந்த. ஒல்குவனள்-தளர்ந்தவளாய். மிடை-பரண். அலையல்-(இவளை) வருத்தாதே. வாய்-உண்மை. கடர் இன்று-விளக்கு இல்லாமல்-பனிக்கும்-நடுங்குவாள். அரணம்-பாதுகாப்பான இடம்.

தலைவியைக் கண்டு அளவளாவ இரவு நேரத்தில் வந்த தலைவனைப் 'பகலில் வா' என்று தோழி சொல்வதாக அமைவது அகநானூற்றின் நூற்றெண்பத்திரண்டாம் பாடல்.

பூங்கண் வேங்கைப் பொன் இணர் மிலைந்து
வாங்கு அமை நோன் சிலை எருத்தத்து இரீஇ,
தீம் பழப் பலவின் சுளை விளை தேறல்
வீளை அம்பின் இளையரொடு மாந்தி,
ஓட்டு இயல் பிழையா வய நாய் பிற்பட,
வேட்டம் போகிய குறவன் காட்ட
குளவித் தண் புதல் குருதியொடு துயல்வர
முளவுமாத் தொலைச்சும் குன்றநாட!
அரவு ஏறி உருமோடு ஒன்றிக் கால் வீழ்த்து
உரவு மழை பொழிந்த பாணாட் கங்குல்,
தனியை வந்த ஆறு நினைந்து, அல்கலும்
பனியொடு கலுழும் இவள் கண்ணே; அதனால,
கடும் பகல் வருதல் வேண்டும் தெய்ய-
அதிர் குரல் முது கலை கறிமுறி முனைஇ
உயர்சிமை நெடுங் கோட்டு உகை, உக்க
கமழ் இதழ் அலரி தாஅய் வேலன்
வெறி அயர் வியன் களம் கடுக்கும்
பெருவரை நண்ணிய சாரலானே

அகநா. 182

தோழி இரா வருவானைப் 'பகல் வா' என்றது.

சொல் முடிபு

நாட! பாணாட் கங்குல் தனியை வந்தவாறு நினைந்து, இவள் கண் அல்கலும் பனியொடு கலுழும்; அதனால பெருவரை நண்ணிய சாரலானே நீ கடும்பகல் வருதல் வேண்டும்.

பாடற் செய்தி

வேங்கை மரம் பூத்து, அந்த இடத்துக்கே அழகு ஊட்டுகிறது; வேங்கையின் பொன்னிறப் பூங்கொத்துகளைச் சூடி, வளைந்த மூங்கிலால் செய்யப்பட்ட வலிமையான வில்லைத் தோளில் மாட்டிக்கொண்டு, இனிய பலாச் சுளையிலிருந்து வழிந்த தேனை ஏவல் இளையருடன் சேர்ந்து பருகி, சீழ்க்கை ஒலியுடன் விரைந்து பாயும் அம்பினை வைத்துள்ள இந்த இளைஞருடன் வலிய நாய்களும் பின்னே வருகின்றன. விலங்குகளைத் துரத்திப் பற்றுவதில் — குறிதப்பாமல் பற்றுவதில் — அந்த நாய்கள் வல்லமை கொண்டவை. இப்படி இணைந்து வேட்டைக்குச் செல்லும் குறவன், மல்லிகைப் புதர் குருதியோடு அசையும்படி முள்ளம்பன்றியைக் கொன்று வீழ்த்துவான். அத்தகைய குறவன் வாழும் மலைநட்டின் தலைவனே!

“வலிய மேகம் பாம்பினை எறிந்து கொல்லும் இடியோடு கால் இறங்கி மழைநீரைச் சொரிகின்ற நள்ளிரவிலே நீ தன்னந்தனியாக வரும் வழியில் ஏற்படக்கூடிய கேட்டினை நினைத்து, இவளுடைய கண் எப்பொழுதும் நீர் வடித்து அழும். ஆகையால், அதிரும் குரல் கொண்ட முதிய ஆண் குரங்கு மிளகுக் கொடியின் தளிரை உண்டு வெறுத்து, உயரமான உச்சியினையுடைய நெடுமலைச் சிகரங்களிலே தாவுவதால் உதிர்ந்த மணம் வீசும் இதழையுடைய அலரிப் பூக்கள் பரவும்; அந்தக் காட்சி வேலன் வெறியாடும் பெரிய களத்தினைப் போன்றிருக்கும். அவ்வாறு காட்சியளிக்கும் மலைச் சாரலில் கடும் பகல் நேரத்தில் இனி நீ வரவேண்டும்” — இது தோழியின் பேச்சு.

குறவன் முள்ளம்பன்றியைக் கொல்ல, அப் பன்றி தங்கிய இடமாகிய புதர் குருதி படிந்து அசைந்து தோன்றிய காட்சி உட்குறிப்புடையது. தலைவன் தலைவியோடு கொண்ட களவொழுக்கத்தால் தலைவியின் மேனி வேறுபட்டதைக் கண்டு செவிலித்தாய் மற்றும் நற்றாய்க்கு ஐயுற நேர்ந்தது என்பது இயற்கை வருணனையின் குறிப்பு. இதனை உள்ளுறை என்பார் உளரேனும் இறைச்சி எனக் கொள்ளுதலே சிறப்பு.

பூ(ங்) கண்-அழகிய இடம். வாங்கு அமை வளைந்த மூங்கில். வீளை-சீழ்க்கை (சீட்டி). குளவி - மல்லிகை. அல்கலும் - எப்போதும்.

புறங் கூறுதலையே வழக்கமாகக் கொண்ட ஊர்ப் பெண்கள் செவிலித்தாயிடம் அடிக்கடி வந்து தலைவியின் களவொழுக்கம் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். தலைவியிடம் இது பற்றிப்

பேசினால் நாணுவாளே என்று செவிலித்தாய் மனத்துக்குள்ளேயே மறைத்து விட்டாள். 'தாய்க்குத் தெரிந்தால் தலைவனை மறைவாகக் கண்டு அளவளாவுவது கடினமாய்விடுமே' என்று கருதி உடன்போக்கு மேற்கொண்டாள், தலைவி. தன் மனத்துணர்வை அறியாமல் இப்படிப் போய்விட்டாளே என நினையும் செவிலித்தாய் தனக்குள் பேசிக்கொள்வதாக வருவது அகநானூற்றின் 203 ஆம் பாடல். குறிஞ்சியையே சிறப்பாகப் பாடும் கபிலர் இப்பாடலைத் திணைக்கு உரியதாகப் படைத்திருக்கிறார்.

‘உவக்குநள் ஆயினும், உடலுநள் ஆயினும்
யாய் அறிந்து உணர்க’ என்னார், தீ வாய்
அலர் வினை மேவல் அம்பற் பெண்டிர்
‘இன்னள் இனையள், நின்மகள்’ என, பல் நாள்
எனக்கு வந்து உரைப்பவும், தனக்கு உரைப்பு அறியேன்,
‘நாணுவள் இவள்’ என, நனி கரந்து உறையும்
யான் இவ் வறு மனை ஒழிய, தானே,
‘அன்னை அறியின், இவண் உறை வாழ்க்கை
எனக்கு எளிதில் ஆகல்தில்’ என, கழற்கால்
மின் ஒளிர் நெடுவேல் இளையோன் முன்னுற,
பல் மலை அருஞ்சுரம் போகிய தனக்கு, யான்
அன்னேன் அன்மை நன் வாயாக,
மான் அதர் மயங்கிய மலைமுதல் சிறு நெறி
வெய்து இடையுறாஅது எய்தி, முன்னாப்
புல்லென் மா மலைப் புலம்பு கொள் சீறார்,
செல் விருந்து ஆற்றி, துச்சில் இருத்த,
நுனை குழைத்து அலமரும் நொச்சி
மனை கெழு பெண்டு யான் ஆகுக மன்னே

- அக. 203

மகட்போக்கிய தாய் சொல்லியது. (களவொழுக்க நிலையிலேயே தலைவனோடு தலைவி சென்றுவிட்ட போது செவிலித்தாய் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டது).

சொல் முடிபு:

அம்பற் பெண்டிர் இன்னள் நின் மகள் எனப் பன்னாள் எனக்கு வந்து உரைப்பவும் (அவள்) தனக்கு உரைப்பறியேன் கரந்துறையும் யான்; வறுமனை ஒழிய இளையோன் முன்னுற அருஞ்சுரம் போகிய தனக்கு யான் அன்னேன் அன்மை வாயாக, சிறுநெறி எய்திச் சீறார்ச் செல்விருந்தாற்றித் துச்சில் இருந்த மனைகெழு பெண்டு யான் ஆகுக.

பாடற் செய்தி

‘இந்தச் செய்தியை அறிந்து மகிழ்ச்சி அடைந்தாலும் மாறுபடுவாளாயினும், தாய் தானே அறிந்துகொள்ள வேண்டும்’ என்று எண்ணாமல், பொல்லாத வாய் கொண்டவர்களும் பழி பரப்பும் செயலை விரும்புவோருமாகிய புறங்கூறும் பெண்கள் ‘உன் மகள் இப்படிப்பட்டவள் (களவொழுக்கம் மேற்கொண்டிருக்கிறாள்) எனப் பல நாள் என்னிடம் வந்து சொல்லவில்லை; சொன்னால் (தன் செயலை நினைத்து) நாணம் அடைவாளே என்று (என் மனத்திற்குள்ளேயே) மிகவும் மறைத்து வைத்துவிட்டேன். (அவள் இல்லாமையால்) வறண்டு காணப்படும் இந்த வீட்டை விட்டுவிட்டு, ‘அன்னை அறிவாளாயின் தலைவனுடன் களவொழுக்கில் வாழும் வாழ்க்கை எனக்கு எளிதாக இராது’ என்று கருதி என் மகள் போய்விட்டாள்; கழல் அணிந்த காலையும் மின்னல் போல ஒளிரும் நெடிய வேலையும் உடைய இளைஞன் முன்னே போக அவனைத் தொடர்ந்து போய்விட்டாள். (போன வழியோ), பல மலைகளையுடையது, அரிய காட்டு வழி. அப்படிப் போய்விட்ட அவளுக்கு ஒரு செய்தி தெரியவேண்டும். நான் (அவள் காதலை மறுக்கும்) அப்படிப்பட்டவள் இல்லை என்ற உண்மை அவளுக்குத் தெரிய வேண்டும். அதற்காக, விலங்குகள் நடமாடும் வழிகள் பின்னிக் கிடக்கும் மலைப் பாங்கிலுள்ள குறுகிய வழிகளில் போகும்போது இடையூறு ஏற்படாதவாறு அவர்களுக்கு முன்பே (நான் அங்கு) சென்று சேரவேண்டும். பொலிவற்ற பெரிய மலையைச் (அந்த இளைஞனுடைய) சிறிய ஊரில் அவர்களை வரும் விருந்தினராக எதிர்கொண்டு ஏற்று, அவர்களை உண்ணச் செய்து, அவர்களுடைய இடத்தில் தங்கும்படி வசதி செய்யும் பெண்ணாக நான் ஆகவேண்டும். முனைகளில் தளிர்கள் தோன்றி அசைந்தாடும் நொச்சி சூழ்ந்துள்ள அந்த ஊரில் (அவர்களை எதிர்கொண்டு வரவேற்று உண்பித்து உறைந்திடச் செய்யும்) பெண்ணாக நான் ஆவேனாக.

‘தலைவனும் தலைவியும் பிரிதல் இன்றி இணைந்தே செல்கின்றனர்; எனவே, இந்தப் பாடல் எப்படிப் பாலைத் திணைக்கு உரியதாகும்’ என்று ஓர் ஐயம் எழு இடமுண்டு. ‘போக்கெல்லாம் பாலை’ என்ற இலக்கண விதிப்படி உடன்போக்கும் பாலையே யாகும். காரணம். உடனிருப்பால் இணைந்துள்ளாராயினும், தங்களைப் பிரித்திட எவரேனும் வந்துவிடுவரோ என்ற உணர்வே உள்ளத்தில் பெருகியிருக்கும்; ஆதலால் குறிஞ்சி யுணர்வைவிடப் பாலையுணர்வே மிக்கிருக்கும் உடன்போக்கு இது.

தீ வாய்-கொடுமையாகப் பேசும் வாய். அம்பல்-பழிச்சொல். அன்னேன் - அன்ன தன்மையுடையேன், நன் வாய் - மிகவும் உண்மை. மான்- விலங்கு. அதர்-வழி. செல்விருந்து-வரும் விருந்தினராக. துச்சில்-தங்கும் இடம். நுணை-முனை.

தோழியின் பேச்சாக வருவது அகநானூற்றின் 218ஆம் பாடல். இரவுக் குறியிடத்துத் தலைவியைக் கொண்டு சேர்த்துவிட்டு, தலைவனிடம் உட்குறிப்போடு பேசுவதாக வருவது இப்பாடற் செய்தி.

‘கிளை பாராட்டும் கடு நடை வயக் களிறு
முளை தருபு ஊட்டி, வேண்டு குளகு அருத்த,
வாள் நிற உருவின் ஒளிறுபு மின்னி,
பருஉ உறைப் பல்துளி சிதறி, வான் நவின்று,
பெரு வரை நளிர் சிமை அதிர வட்டித்து,
புபல் ஏறு உரைஇய வியல் இருள் நடுநாள்,
விறல் இழைப் பொலிந்த காண்பு இன் சாயல்,
தடைஇத் திரண்ட நின் தோள் சோப்பு அல்லதைப்
படாஅவாகும், எம் கண்’ என, நீயும்,
‘இருள் மயங்கு யாமத்து இயவுக்கெட விலங்கி,
வரி வயங்கு இரும் புலி வழங்குநர்ப் பார்க்கும்
பெருமலை விடரகம் வர அரிது’ என்னாய்,
வர எளிதாக எண்ணுதி; அதனால்
நுண்ணிதின் கூட்டிய படுமாண் ஆரம்
தண்ணிது கமழும் நின் மாப்பு, ஒருநாள்
அடைய முயங்கேமாயின், யாமும்
விறல் இழை நெகிழ்ச் சாஅய்தும்; அதுவே
அன்னை அறியினும் அறிக! அலர் வாய்
அம்பல் மூதூர் கேட்பினும் கேட்க!
வண்டு இறை கொண்ட எரிமருள் தோன்றியொடு
ஒண் பூ வேங்கை கமழும்
தண் பெருஞ் சாரல் பகல் வந்தீமே!

அக. 218

தோழி, தலைமகனை இடத்து உய்த்து வந்து, பகற்குறி நேர்ந்த வாய்பாட்டால், தலைமகனை வரைவு கடாஅயது. (பகற்குறிக்கு இசைவு தெரிவித்துச் சொல்லும் முறையிலே திருமண முயற்சி பற்றிக் குறிப்பாகக் கேட்டது).

சொல் முடிபு

தலைவனே! புயல் ஏறுடன் உரைஇய நடுநாள் நீயும் நின் தோள் சேர்பு அல்லதை என் எண் படாஅவாகும் என விடரகம் வர எண்ணுதி; யாமும் நின் மார்பு ஒரு நாள் முயங்கேம் ஆயின் இழை நெகழ்ச் சாய்தும்; அதனால், அதுவே அன்னை அறியினும் அறிக; மூதூர் கேட்பினும் கேட்க; தோன்றியொடு வேங்கை கமழும் சாரல் பகல் வந்தீமே.

பாடற் செய்தி

தன் இனத்தைச் சேர்ந்த பிற யானைகள் பாராட்டும்படியாக விரைந்து செல்லும் செலவினையுடைய வலிய ஆண் யானை தன் இனத்து யானைகள் (மூங்கில்) முளைகளை உண்ணச் செய்து, மேலும் வேண்டுமளவு தழைகளையும் உண்பிக்க — வாளின் நிறம் போல ஒளிருமாறு மின்னலை வீசிப் பெரிய பல துளிகளைச் சிதறிய வானத்திலே நெருங்கிப் பெரிய மலையின் குளிர்ந்த சிகரங்கள் அதிரும்படியாகச் சூழ்ந்து கொண்டு மேகமானது இடியேற்றுடன் பரவுகின்ற மிக்க இருள் செறிந்த நள்ளிரவிலே வருகிறாய். சிறப்பால் மேம்பட்ட ஆபரணங்களால் பொலிவுற்றுக் காண்பதற்கு இனிய மென்மை கொண்டு வளைந்து திரண்ட உன் தோளைச் சேர்ந்தாலன்றி என் கண்கள் உறங்குவதில்லை என்ற எண்ணத்தால் காண வருகிறாய். இருள் செறிந்த நள்ளிரவிலே அப்படி வரும்போது வழி தடுமாறக் கூடும். அந்த வழியிலே, வரிகள் விளங்கும் பெரிய புலிகள் வழி வருவாரை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கின்ற மலைப்பிளவுகளுடைய இடத்துக்கு வருவது எளிது என்று எண்ணுகிறாய். மணப் பொருள்களைக் கூட்டுகின்ற முறையை நுட்பமாக அறிந்து கூட்டப்பட்ட மாண்பார்ந்த சந்தனம் தண்ணெனக் குளிர்ந்து மணக்கும் உள் மார்பினை ஒரு நாளேனும் ஆர்த் தழுவாவிடின் நாங்களும் அணிகலன்கள் நெகிழும் அளவுக்கு மெலிந்து விடுகிறோம். ஆகையால், பகல் நேரத்திலே நீ வருவதை எங்கள் தாய் எதிர்த்தாலும் தெரிந்து கொள்ளட்டும்; அலர் (பழி) பரப்புகின்ற பெண்களின் வாயிலே பறக்கும் பழிச்சொற்களை எங்கள் பழைய ஊர் கேட்டாலும் கேட்கட்டும். வண்டுகள் மொய்த்திருப்பதும் எரிகின்ற தீப் போன்றதுமான தோன்றி மலரோடு ஒளி பரப்பும் வேங்கை மலர் மணக்கின்றதும் குளிர் கொண்டதுமான பெரிய மலைச் சாரலுக்குப் பகல் நேரத்திலேயே வருவீராக:

‘தாய் அறிந்தாலும் சரி, அலர் பரவி ஊராரெல்லாம் அறிந்தாலும் சரி — நீ பகல் நேரத்திலேயே வா’ என்கிறாள் தோழி. ஆரவாரம் மிக்க பகல் நேரத்திலே வந்தால் எல்லோருக்கும்

செய்தி தெரிந்துவிடுமே என்ற உட்குறிப்பைச் சுட்டித் திருமண முயற்சிக்குத் தூண்டுவது தோழியின் நோக்கம்.

‘உன் மார்பைத் தழுவாவிடின் நாங்கள் மெலிவோம்’ என்று தன்னையும் உளப்படுத்திப் பேசுகிறாள். இதனால், தோழிக்கும் தலைவனே காதலனோ என்று கருத வேண்டா. தலைவியொடு தனக்கு இருக்கின்ற நெருக்கத்தால் பேசும் உரிமைக் குரல் இது.

பருஉ உறை பல் துளி-பெரிய பலவாகிய மழைத்துளி உறை-மழை. வட்டித்து-குழிந்து. புயல்-மேகம். தடைஇ-வளைந்து. இயவு கெட-வழி தவறுதலால். ஆரம்-சந்தனம். அடைய-முழுவதாக. விறல்-மேன்மையான.

தன் இனம் மகிழ ஊட்டி உண்பிக்கும் களிறு போல நீயும் தலைவியை மணந்து சுற்றம் மகிழ இல்லறம் பூணவேண்டும் என்ற குறிப்பினைச் சுட்டுவது.

தலைவியைச் சந்தித்து அளவளாவ இரவிலே வந்த தலைவனிடம் தோழி பேசுவதாக அமைவது அகநானூற்றின் 238 ஆம் பாடல். திருமணம் செய்யாமல் இரவுக்குறி, பகற்குறி என்ற பாங்கிலேயே இருந்தால், அன்னை அறிவதாலோ ஊரில் அலர் பரவுவதாலே சந்திக்க இயலாமல் பிரிய நேரிடும். அப்படிப் பிரிவு ஏற்படின் தலைவி இறத்தல் உறுதி; அவ்வாறு பிரிவு தாங்காமல் சாவைத் தவிர்க்க ஏதேனும் மருந்து உனக்குத் தெரியுமா என்று தலைவனைக் கேட்கிறாள் தோழி.

மான்றமை அறியா மரம் பயில் இறும்பின்
ஈன்று இளைப்பட்ட வயவுப் பிணப் பசித்தென்
மடமான் வல்சி தரீஇய, நடுநாள்
இருள் முகைச் சிலம்பின் இரை வேட்டு எழுந்த
பணை மருள் எருத்தின் பல்வரி இரும் போத்து
மடக் கண் ஆமான் மாதிரத்து அலறத்
தடக் கோட்டு ஆமான் அண்ணல் ஏளறு
நனந்தலைக் கானத்து வலம்படத் தொலைச்சி
இருங்கல் வியல் அறை சிவப்ப ஈர்க்கும்
பெருங்கல் நாட! பிரிதியாயின்,
மருந்தும் உடையையோ மற்றே - இரப்போர்க்கு
இழை அணி நெடுந்தேர் களிற்றொடு என்றும்
மழை சுரந்தன்ன ஈகை, வண் மகிழ,
கழல் தொடித்தடக்கை, கலிமான் நள்ளி
நளிமுகை உடைந்த நறுங் கார் அடுக்கத்துப்
போந்தை முழுமுதல் நிலைஇய காந்தள்

மென் பிணி முகை அவிழ்ந்து அலர்ந்த
தண் கமழ் புது மலர் நானும் நுதற்கே?

அக. 238

இரவுக் குறி வந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

சொல் முடிபு

பெருங்கல் நாட! இவளைப் பிரிதியாயின் நறு நுதலை
யுடையாள் (இறவாமல் காப்பதற்கு) மருந்தும் உடையையோ?

பாடற் செய்தி

எப்படிப் பின்னிக் கலந்திருக்கின்றன என்று அறிய முடியாத
படி மரங்கள் நெருங்கியுள்ளது காடு; அந்தக் காட்டிலே குட்டியை
ஈன்று காவற்பட்டுப் படுத்துள்ளது வலிமையான பெண் புலி;
அதற்குப் பசி. அதன் பசி தீர்ப்பதற்காக இளைய மான் உணவைக்
கொண்டு வரப் புறப்படுகின்றது ஆண் புலி. அதன் பிடரி
பனந்துண்டுபோல் இருக்கிறது ; உடம்பெல்லாம் வரிவரியாக
இருக்கிறது. நள்ளிரவு நேரம்; குகைகளெல்லாம் இருண்டு
கிடக்கின்றன. அத்தகைய மலைப் பக்கத்தில் பெண்புலிக்கு இரை
தேடி ஆண் புலி புறப்பட்டு விட்டது. இளமை ததும்பும்
கண்ணுடன் காட்டுப் பசு திசையெல்லாம் தொலைவிலே கேட்கும்
படியாக அலறுகிறது. காரணம், அதன் இணையாகிய காட்டுக்
காளையை — வளைந்துள்ள கொம்பு உடையதும் தலைமைப்
பண்பு கொண்டதுமான கானகக் காளையை— அகன்ற
இடத்தினையுடைய காட்டிலே ஆண் புலி தாக்கிக்
கொன்றுவிட்டது. (தொலைவிலேயே இருந்து இந்தக்
கொடுமையைக் கண்டு காட்டுப் பசு அலறுகிறது. காட்டுக் காளை
புலியின் வலப்புறமாகச் சாய்ந்து விழுந்து இறந்தது. கொன்ற
காளையைப் பெரிய மலையை அடுத்துள்ள பாறைகள் குருதியில்
சிவக்கும் படியாக இழுத்துப் போகிறது. இவ்வாறு காட்டுக்
காளையைப் புலி வேட்டையாடும் பெரிய மலைகள் பொந்திய
நாட்டுக் உரியவனே?

“தன்னிடம் வந்து இரப்போர்க்கு அழகிய பெரிய தேரை
ஆண் யானையும் சேர்த்துத் தருபவன் நள்ளி; எக்காலத்தும் சுரந்து
அளிக்கும் வானம் போன்றவை வள்ளல் நள்ளியின் கைகள்.
விரைவாக இயங்கும் குதிரையை உடைய அவனுடைய ஆட்சியில்
உள்ள மலையடுக்குகளிடையே பனையின் அடிமரத்தைச்
சார்ந்துள்ளன காந்தள் செடிகள். செறிந்துள்ள அரும்புகள். கருநிற
மலைச் சாரலிலே மணம் பரப்பி அவை மலர்ந்துள்ளன.
இதழ்விரிந்து தண்ணெனக் குளிர்ந்துள்ள புதிய மலரின் மணம்
கொண்ட நெற்றியையுடையவளாகிய தலைவியை (இறவாமல்
காப்பதற்கு ஏற்ற மருந்து வைத்திருக்கிறாயா?” — (என்பது
தோழியின் கேள்வி).

இளமானைத் தேடி வேட்டையாடப் புறப்பட்ட வேங்கை
மானைக் கொல்லவில்லை; காட்டுக் காளையைக் கொன்றது;
பாறையெல்லாம் குருதியால் சிவந்து தோன்றும்படி இழுத்துச்
சென்றது. இந்த இயற்கைக் காட்சி வாயிலாகத் தோழி புலப்படுத்த
நினைக்கும் கருத்து: மென்மை கொண்ட தலைவியின் இன்பம்
கருதித்தான் அவள்பால் கொண்ட அன்பாலும் அக்கறையாலும்
வருகிறான் தலைவன்; ஆனால் அவன் வருகையால் பழிச்
சொல்லாகிய அலர் ஊரெல்லாம் பரவுகிறது. மேலும் ஒரு குறிப்பு:
காட்டுப்பசு அலறும்படியாகக் காட்டுக் காளையை
வேட்டையாடும் புலி நடமாடுகின்ற இரவு வழியிலே தலைவன்
வருவதை நினைத்துத் தலைவி அஞ்சுகிறாள். அத்தகைய இரவுச்
சந்திப்பைத் தவிர்த்தாலும் இடர்ப்பாடு உண்டு; தலைவி பிரிவுத்
துயரால் உயிர்விடுவாள் ‘அப்படி அவள் இறப்பைத் தவிர்க்க
ஏதேனும் மருந்தை நீ வைத்திருக்கிறாயா?’ — இது தோழியின்
வினா. திருமணம் செய்துகொள்வதே அந்த மருந்து என்று
குறிப்பாகப் புலப்படுத்துகிறாள், தோழி.

வேட்டையாடப்படும் விலங்கு வலப்புறத்தில் விழுந்தால்
தான் புலி அதனை இரையாகக் கொள்ளும் என்ற செய்தி சங்க
இலக்கியத்தில் பல இடங்களிலே காணப்படுகின்றது.

மான்றமை-இடையிடையே கலந்து செறிந்துள்ளமை. இறும்பு-காடு. வயவு-
கர்ப்பம். முதிர்ந்துள்ள போதும் குட்டி ஈன்ற சமயத்திலும் உணவு முதலியவற்றை
விரும்பும் ஆசை. வல்சி-உணவு. எருத்து-பிடரி. ஆ மான்- காட்டுப் பசு.
மாதிரம்-திசை ஆமான் ஏறு-காட்டுப் பசுவின் காளை. தொலைச்சி-கொன்று.
கலி மான்-வினாந்து செல்லும் குதிரை.

☆

தலைவியைக் கண்டு அளவளாவுதற்கு இரவு நேரத்தில் வந்த
தலைவன் ஒரு புறத்தே காத்திருக்கிறான். அவன் இருப்பது
தெரிந்தும், தெரியாதவன்போல, அவன் கேட்கவேண்டும்
என்பதற்காகவே தோழி தலைவியிடம் பேசுவதாக அமைவது
அகநானூற்றின் 248ஆம் பாடல்.

நகை நீ கேளாய் - தோழி! - அல்கல்;
வய நாய் எறிந்து, வன்பறழ் தழீஇ,
இளையர் எய்துதல் மடக்கி, கிளையொடு
நால் முலைப் பிணவல் சொலியக் காண்ஓழிந்து, அரும் புழை
முடுக்கர் ஆள் குறித்து நின்ற
தறுகட் பன்றி நோக்கி, கானவன்
குறுகினன் தொடுத்த கூர்வாய்ப் பகழி
மடை செலல் முன்பின் தன் படை செலச் செல்லாது

‘அரு வழி விலக்கும் எம் பெருவிறல் போன்ம்’ என,
 எய்யாது பெயரும் குன்ற நாடன்
 செறி அரில் துடக்கலின், பரீஇப் புரி அவிழ்ந்து,
 ஏந்து குவவு மொய்ம்பின் பூச் சோர் மாலை,
 ஏற்று இமிற் கயிற்றின், எழில் வந்து துயல்வர
 இல் வந்து நின்றோற் கண்டனள், அன்னை;
 வல்லே என் முகம் நோக்கி,
 ‘நல்லை மன்’ என நகூஉப் பெயர்ந்தோளே.

அக, 248

இரவுக்குறிச் சிறைப்புறமாகத் தலைமகட்குத் சொல்லுவாளாய், தலைமகன் கேட்ப, தோழி சொல்லியது. (சிறைப்புறமாக. சொல்லியது எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க). (நச்சினார்க்கினியர் இதனைத் தலைவி கூற்றாகக் கொண்டார்—தொல்கள.21).

சொல் முடிபு

தோழி அல்கல் நகை நீ கேளாய்: கானவன் பன்றியை நோக்கி ‘எம் பெருவிறல் போன்ம்’ எனப் பகழி எய்யாது பெயரும் குன்ற நாடன் இல் வந்து நின்றோற் கண்டனள் (ஆகி), அன்னை என் முகம் நோக்கி ‘நல்லை மன்’ நகூஉப் பெயர்ந்தோள்.

பாடற் செய்தி

“(நேற்று) இரவு நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியை நினைத்தால் சிரிப்பாக வருகிறது தோழி! அந்தச் செய்தியைக் கேள்” (என்று தொடங்குகிறாள் தோழி). “வேடுவர்களால் ஏவப்பட்ட வலிமை மிக்க நாய்களை விலக்கிவிட்டு, தன்னை நோக்கி நெருங்கிவரும் வேடர்களையும் தடுத்து விலக்கி, வலிமையுள்ள தன் குட்டிகளை அணைத்துக்கொண்டு, தொங்குகின்ற பால்மடி கொண்ட பெண் பன்றி கானகத்திலிருந்து வெளிவருகிறது. காட்டுப்புறத்தில் வாயிலாகவுள்ள முடுக்கில் வேட்டையாடவரும் ஆட்களை எதிர்பார்த்து நிற்கின்றது, அச்சம் அறியாத பன்றி. வேடன் ஒருவன் அதனை நெருங்கிச் சென்று பார்க்கிறான். தன்னுடைய கூர்மையான முனை கொண்டதும் குத்திச் செல்லக் கூடிய வலிமையுடையதுமான அம்பு பாயுமென்பது பற்றி நிற்கிற பன்றியின் அஞ்சாமையை வியந்து, அம்பைப் பாய்ச்சாமல் போகிறான் வேடன். (அச்சம் அறியாமல் தன் குட்டிகளாகிய இனத்தைக் காத்து நிற்கின்ற அந்தப் பன்றியைப் பார்க்கும்போது) வேடனுக்குத் தன் தலைவனைப் பற்றிய நினைப்பு எழுகிறது. ‘தனக்குத் துணையாக வந்த படை சிதறி ஒடினாலும் தான் மட்டும் பெயராமல் நின்று, பகைவர் வரும் வழியில் அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தும் வில்லாளன் போன்றது இந்தப் பன்றி’ என

நினைத்து, அந்தப் பன்றியை எய்யாமல் போகிறான் வேடன். வீரம் போற்றும் இத்தகையோர் வாழும் மலைநாட்டவனாகிய தலைவன் நம் வீட்டுப் பக்கமாக வந்து நின்றான். அவனுடைய திரண்ட தோளிலே அணிந்திருந்த மாலையின் பூக்கள் உதிர்ந்திருந்தன. வரும் வழியிலே செறிந்துள்ள புதர்கள் பற்றி இழுத்தலால் அறுந்து புரிவிட்டுப்போன மாலையின் மலர்கள் உதிர்ந்திருக்க வேண்டும். அப்படிப் பூக்கள் உதிர்ந்த மாலையானது எருதின் திமிலிலே கிடக்கும் கயிறு போல் அழகாக அசைந்திடும் தோளன் நம் வீட்டின் சார்பிலே வந்து நின்றவனை நம் அன்னை பார்த்து விட்டாள்.

“பார்த்த அன்னை என் முகத்தைப் பார்த்தாள். பார்த்துவிட்டு, ‘நீ மிகவும் நல்லவள்’ என்று சொல்லிச் சிரித்துக்கொண்டே போனாள்.

தன் பிணவு (பெண்) முதலியவற்றுக்கு ஏற்படக் கூடிய துன்பங்களைத் தவிர்க்கும் எண்ணத்தோடு வேடனின் அம்புக்கும் அஞ்சாமல் நின்றது பன்றி. இக் காட்சியின் உட்குறிப்பு: ‘வீட்டில் அடைபட்டுக்கிடக்கின்ற தலைவியின் துன்பத்தை நீக்கித் தலைவன் காக்கவேண்டும். ஒரு பக்கமாக நிற்கும் தலைவன் கேட்கும்படியாகத் தோழி சொல்லிய நுட்ப நாகரிகம் போற்றுவதுக்கு உரியது. செவிலித்தாயின் சிரிப்பு மிகப் பல நுட்பங்களை வெளிப்படுத்துவது காண்க.

அல்கல்-இரவு. பறழ் - குட்டி. சொலிய - பெயர. புழை - வாயில். செறி அரில்-செறிந்து பின்னிக்கிடக்கும் புதர்கள். பரீஇ-அறுந்து. துயல்வர-அசைந்தாட.

☆

அகநானூற்றின் 278ஆம் பாடலும் பெரும்பாலும் ஒரே குழலையே கொண்டிருப்பதாகும். இரண்டுமே தலைவன் சிறைப்புறத்தானாக, அவன் கேட்க வேண்டும் என்பதற்காகவே தலைவியிடம் பேசும் தோழியின் கூற்றுகளே. முந்தைய பாடல் களவொழுக்கத்தைச் செவிலி அறிந்துகொண்டதைப் புலப்படுத்திற்று. தலைவனைச் சேரமுடியாத ஆற்றாமையை அவன் மலையிலிருந்து பெருகிவரும் வெள்ளத்தில் நீராடுவதால் ஆற்றிக் கொள்ளலாம் என்ற செய்தியைச் சொல்லுவது இப்பாடல். இரண்டுமே தலைவன் திருமண முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டும் என்ற குறிப்பைச் சுட்டுவனவே.

குண கடல் முகந்த கொள்ளை வானம்
பணை கெழு வேந்தர் பல் படைத் தூணைத்

தோல் நிரைத்தனைய ஆகி, வலன் ஏர்பு
கோல் நிமிர் கொடியின் வசி பட மின்னி,
உரும் உரறு அதிர்குரல் தலைஇ, பாணாள்
பெருமலை மீமிசை முற்றின ஆயின்,
வாள் இலங்கு அருவி தாஅய், நாளை
இரு வெதிர் அம்கழை ஓசியத் தீண்டி
வருவது மாதோ, வண்பரி உந்தி
நனி பெரும் பரப்பின் நம் ஊர் முன்துறை;
பனிபொரு மழைக் கண் சிவப்ப, பாணாள்
முனி படர் அகல மூழ்குவம்கொல்லோ—
மணி மருள் மேனி ஆய் நலம் தொலைய,
தணிவு அரும் துயரம் செய்தோன்
அணிகிளர் நெடுவரை ஆடிய நீரே

அக. 278

இரவுக் குறிக்கண் தலைமகன் சிறைப்புறமாக, தலைமகட்குத்
தோழி சொல்லியது.

சொல் முடிவு

வானம் பெருமலை மீமிசை முற்றின; ஆயின் நாளை அருவி
தாஅய் நம் ஊர் முன்துறை வருவது; (வரும்போது) துயர்
செய்தோன் நெடுவரை ஆடிய நீர் பாணாள் முனி படர் அகல
மூழ்குவம் கொல்லோ.

பாடற் செய்தி

கிழக்குக் கடலின் நீரை முகந்து நீர்ப்பெருக்குக் கொண்ட
மேகங்கள், முரசு முழக்கும் அரசர்களின் பல படைக்கலங்கள்
ஏந்திய சேனையில் வரிசையாக நிறுத்தப்பட்ட யானைகளைப்
போல, வலமாக மேலெழுந்து, கோலிலே நிமிரும் கொடிபோல
வானமே பிளந்ததோ என்னும்படியாக மின்னல் வீசி இடி
இடிக்கின்ற பேரோசையோடு நள்ளிரவில் பெரிய
மலைச்சிகரங்களைச் சூழ்ந்தன. ஆகையால், (அங்கே பொழியும்
பெருமழையால்) ஒளிவிளங்கும் அருவி நீர் பரவி, பெரிய
மூங்கிலின் அழகான தண்டு முரியும்படியாக மோதி,
அணைகட்டுவோர் நிறுத்திய குதிரை மரங்களைச் சாய்த்து,
தலைவனின் மலையில் பொழியும் மழைநீர்) நாளை மிக
அகலமான நம் ஊரின் நீர்த்துறைக்கு வந்து சேரும். (ஒளிரும்) மணி
போன்ற நம் மேனியின் அழகு கெடும்படியாக ஒழியாத துயரத்தை
விளைத்தவனுடைய அழகியதாய் நீண்டுள்ள அவன் மலையிலே
தோய்ந்துவருகின்ற அந்த வெள்ள நீரிலே மூழ்கிக் குளிப்போம்;
பனிபோலக் குளிர்ந்த நம் கண்கள் சிவக்கும்படி — நள்ளிரவில்
அவனை அணைய முடியாது வெறுக்கும் துன்பம் நீங்கும்படி —

அவன் மலையிலே தோய்ந்துவரும் அந்த வெள்ளத்திலே மூழ்கிக் குளிப்போமா?

தலைவனைத் தழுவாமையால் ஏற்பட்ட துயரத்தை அவன் மலையிலிருந்து வரும் நீரிலே மூழ்கி நீக்கமுடியாதா என்ற ஏக்கத்தைத் தலைவன் உணரவேண்டும் என்பது நுட்பமான காதல் உணர்வைப் புலப்படுத்துகின்றது.

பணை-முரசு. தோல்-யானை, கேடயம் என்றும் கொள்ளலாம். வசிபட- (வானம்) பிளக்கும்படியாக. உரும்-இடி. தாஅய்- பரவி. பரி-நீரிடையே அணை அமைத்திட நாட்டப்படும் மரங்கள் (குதிரை மரம் என்பர்). முனி படர்- வெறுப்பூட்டும் துயரம்.

களவொழுக்கத்தின்போது பல காரணங்களால் தலைவியின் மேனி மெலியும், தளர்ச்சி காணும். அம் மாற்றங்களைக் காணும் தாயர் 'இது தெய்வத்தால் வந்த குற்றம்' என்று கருதி, கட்டுவிச்சியைக் கொண்டு குறிகேட்பர்; அல்லது வேலன் எனப்படும் முருகப்பெருமானின் பூசாரியைக் கொண்டு வெறியாட்டுக்கு ஏற்பாடு செய்வர். வேல் நட்டு, பலி கொடுத்து, முருகனை வழிபட்டுக் குறி சொல்வான். அல்லது மருள் ஏறி வேலன் ஆடுவதை வெறியாட்டு என்பர். தலைவியின் மேனி மாறுதலுக்குத் தெய்வக் குற்றம் காரணம் இல்லையாதலால் வெறியாட்டால் தாயர் எதிர்பார்க்கும் நற்பயன் விளையாது. இதனால் வேறுவகையில் ஐயம் பிறக்கும்; வீணாகப் பழி பரவ இடம் உண்டு . . . இது பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் பலவாறு விவரித்துப் பாடப்படுகின்ற இலக்கிய மரபு.

இந்த வெறியாட்டைக் குறித்த அச்சத்தைப் புலப்படுத்தித் தலைவி தோழிக்குச் சொல்லுவதாக அமைவது அகநானூற்றின் 292 ஆம் பாடல்.

கூறாய், செய்வது - தோழி! - வேறு உணர்ந்த
அன்னையும் பொருள் உகுத்து அலமரும்; மென் முறிச்
சிறு குளகு அருந்து தாய்முலை பெறாஅ
மறி கொலைப்படுத்தல் வேண்டி, வெறி புரி
ஏதில் வேலன் கோதை துயல்வரத்
தூங்கும் ஆயின், அதூஉம் நாணுவல்;
இலங்கு வளை நெகிழ்ந்து செல்லல்; புலம் படர்ந்து,
இரவின் மேயல் மருஉம் யானைக்
கால் வல் இயக்கம் ஒற்றி, நடு நாள்
வரையிடைக் கழுதின் வன்கைக் கானவன்

கடு விசைக் கவணின் எறிந்த சிறு கல்
உடு உறு கணையின் போகி, சாரல்
வேங்கை விரி இணர் சிதறி, தேன் சிதையுஉ
பலவின் பழத்துள் தங்கும்
மலைகெழு நாடன் மணவாக்காலே

அக. 292

வெறி அச்சுறிஇத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது, (வெறி அச்சுறிஇ—வேலன். வெறியிட்டுச் சடங்கு பற்றிய அச்சம் உற்றதனால்)

சொல் முடிபு

தோழி! அன்னையும் வேறு உணர்ந்து பொருள் உகுத்து அலமரும்; வெறிபுரி வேலன் தூங்குமாயின் அதூஉம் நாணுவல்; வளை நெகிழ்ந்து செல்லல் (அதூஉம் நாணுவல்): மலை கெழு நாடன் மணவாக்கல் செய்வது கூறாய்.

பாடற் செய்தி

என்னிடத்து ஏற்பட்ட வாட்டத்தைப் பற்றித் தவறாக முடிவு செய்து அன்னை மிகவும் பொருட்செலவு செய்து மனம் கலங்கிச் சுழல்கிறாள். மெல்லிய தளிராகிய தழையை உண்ணுவதும் தாய்மடியில் பால் உண்ணாததுமாகிய ஆட்டுக் குட்டியைப் பலி கொடுப்பதற்காக வெறியாட்டுக்கு விரும்பி முற்படும் வேலன் — இந்த நிகழ்ச்சியில் எவ்வகைத் தொடர்பும் இல்லாத வேலன் — மாலை அசையும் படியாக ஆடுவானாயின், அந்த வெறியாட்டச் சடங்கு குறித்தும் நான் வெட்கப்படுகிறேன்; விளங்குகின்ற வளையல்கள் நெகிழ்ந்துமொறு நேர்ந்த துன்பத்தை நினைந்தும் வெட்கப்படுகிறேன்.

வேறு இடத்திற்குச் சென்று இரவில் மேய்வதை மேற்கொண்டு இயங்கும் யானை கால் ஊன்றி நடக்கும் வலிய நடையினை நள்ளிரவிலே கூர்மையாக அறிந்துகொண்ட கானவன்— மலையிடத்தே அமைந்த பரண்மீது வலிய கைகளை உடையவனாய் அமர்ந்துள்ள கானவன் — மிகுந்த வேகம் ஊட்டுகின்ற கவண் கொண்டு எறிந்த சிறு கல்லானது இறகோடு அமைந்த அம்புபோல விரைந்து சென்று மலைச் சாரலில் உள்ள வேங்கை மரத்தின் விரிந்த பூங்கொத்துகளைச் சிதறித் தேனடையைச் சிதைத்து பலாப் பழத்தினுள் தங்கிவிடும். அப்படிப்பட்ட மலைநாடனாகிய தலைவன் மணந்துகொள்ளா விட்டால் — தோழி, நாம் என்ன செய்வது என்பதைச் சொல்.

கானவன் எறிந்த கல் பல அழிவுகளைச் செய்து, கடைசியில் பலாப் பழத்துள் தங்கும் இக் காட்சி இப்புவவரால் குறிஞ்சிக் கலியிலும்(5) அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

மென்முறி-மென்மையான தளிர். துயல்வர-அசைய. தூங்குமாயின்-
ஆடுவானாயின். செல்லல்-துன்பம். ஒற்றி-கூர்மையாக அறிந்து. கழுது- பரண்.
உடு உறு கணை-இறகுகள் கொண்ட அம்பு.

இரவுக்குறியில் தலைவியொடு அளவளாவ வருகிறான்
தலைவன். இன்றுமுதல் இப்படி வராதே என்று தடுத்துத் திருமண
முயற்சியில் அவன் ஈடுபடவேண்டும் என்பதைத் தோழி கூறுவதாக
வருவது அகநானூற்றின் 318ஆம் பாடல்.

கான மான் அதர் யானையும் வழங்கும்;
வான மீமிசை உருமும் நனி உரறும்;
அரவும் புலியும் அஞ்சு தகவு உடைய;
இர வழங்கு சிறு நெறி தமியை வருதி -
வரை இழி அருவிப் பாட்டொடு பிரசம்
முடிவு சேர் நரம்பின் இம்மென இமிரும்
பழ விறல் நனந்தலைப் பய மலநாட! -
மன்றல் வேண்டினும் பெறுகுவை; ஒன்றோ
இன்று தலையாக வாரல்; வரினே,
எம் உறு துயர்மொடு யாம் இவண் ஒழிய,
எக் கண்டு பெயருங்காலை, யாழநின்
கல்கெழு சிறுகுடி எய்திய பின்றை
ஊதல் வேண்டுமால் சிறிதே-வேட்டொடு
வேய் பயில் அழுவத்துப் பிரிந்த நின்
நாய் பயிர் குறி நிலை கொண்ட கோடே

அக. 318

இரவுக்குறி வந்த தலைமகனை வரவு விலக்கி வரைவு
கடாயது. (தோழி கூற்று)

சொல் முடிபு:

வரை இழி அருவிப் பாட்டொடு ... நனந்தலைப் பயமலை
நாட! யானையும் வழங்கும்; உருமும் உரறும்; அரவும் புலியும்
அஞ்சுதகவுடைய; சிறு நெறி இரவில் தமியை வருதி; மன்றல்
வேண்டினும் பெறுகுவை; இன்று தலையாக வாரல்; வரினே,
ஏழுறு துயரம் யாம் இவண் ஒழிய, எற்கண்டு பெயருங்காலை நின்
சிறுகுடி எய்திய பின்றை அழுவத்துப் பிரிந்த வேட்டொடு நாய்
பயிர் கோடு சிறிது ஊதல் வேண்டும்.

பாடற் செய்தி

மலையிலிருந்து விழுகின்ற அருவியின் ஓசையுடன் வண்டின்
ஒலியும் சேர்ந்து தண்ணுமை ஒலியுடன் சேர்ந்திசைக்கும் யாழ்
நரம்பின் ஒலிபோல ஒலிக்கின்ற - பழமையான வெற்றிக்கு
உரியதும் அகன்ற இடம் கொண்டதும் பயன் நிரம்பியதுமான -

மலைநாட்டுத் தலைவனே! காட்டில் விலங்குகள் நடமாடும் வழியில் யானைகள் திரியும். உயரே வானத்தில் இடி பெரு முழக்கம் செய்யும். வழியிலே வரும் பாம்பும் புலியும் அச்சம் ஊட்டுபவை. இத்தகைய வழியில் இரவு நேரத்தில் நீ தனியாக வருகிறாய். (இப்படி இரவில் தனிவழியே நீ வருவதால் உனக்கும் ஆபத்து; எங்களுக்கும் கவலை) நீ திருமணம் செய்து கொள்வதை விரும்புவையாயின் தலைவியை முறைப்படி பெறுவாய். இன்று முதலாக இப்படி வராதே. அப்படியும் நீ வருவாயானால், நாங்கள் இங்கே மயங்கி வருந்தும் துயரம் ஏற்படாமலிருக்க ஒன்று செய்ய வேண்டும். என்னைக் கண்டபிறகு திரும்பிச் செல்லும்போது, உன் சிற்றூரை அடைந்தபின் (நலமாகச் சென்று சேர்ந்ததை நாங்கள் அறிவதற்கு உதவியாக) ஊது கொம்பைச் சிறிதே ஊதி ஒலிக்க வேண்டும்; காட்டில் வேட்டையாடும்போது பிரிந்த உன் நாய்களைத் திரும்ப அழைக்கும் குறிப்பைக் கொண்ட ஊது கொம்பைச் சிறிது ஊதவேண்டும்.

வாராதே என்று சொல்லிய தோழிக்கு, இதனால் தலைவன் மனம் வருந்துவானே என்ற எண்ணம் தோன்றியது; அதனால், “அப்படியும் இரவிலே வரத்தான் வேண்டும் என நீ எண்ணி வருவாயாயின் ...” என மேலே பேசுகிறாள்.

மான்-விலங்கு. அதர்-வழி. உறும்-முழங்கும். பிரசம்-ஒரு வகை வண்டு; இங்கே வண்டின் ஓசை. பழ விறல்-பழமையான வெற்றி. நனந்தலை-மிருந்த அகலமான இடம். பயமலை-(வளமாகிய) பயன் நிறைந்த மலை. எற்கண்டு-என்னைக் கண்டு. (யாழ்;அசை) கல் கொழு-மலையில் பொருந்திய. அழுவம்-காடு. பயிர்-அழைக்கும். குறிநிலை- குறிப்பு.

இரவுக் குறியில் தலைவன் ஒருபுறமாகக் காத்திருக்கிறான். அவன் இருப்பதை அறியாதவர்கள் போலத் தலைவியும் தோழியும் பேசிக்கொள்கிறார்கள். திருமண முயற்சியில் ஆர்வம் காட்டாமல் தாமதிக்கும் தலைவனின் பேச்சைக் குறை கூறித் தோழி ஏதோ சொல்லியிருக்கிறாள். தலைவன் குறையுடையவன் அல்லன் என்ற கருத்துப்பட அவன் நல்லியல்பைச் சுட்டித் தலைவி பேசுகிறாள். இது அகநானூற்றின் 332ஆம் பாடற் காட்சியின் சூழல்.

முனை வளர் முதல மூங்கில் முருக்கிக்
கிளையொடு மேய்ந்த கேழ் கிளர் யானை,
நீர் நசை மருங்கின் நிறம் பார்த்து ஒடுங்கிய
பொரு முரண் உழுவை தொலைச்சி, கூர்நுணைக்
குருதிச் செங்கோட்டு அழிதுளி கழாஅக்
கல்முகை அடுக்கத்து மென்மெல இயலி,
செறு பகை வாட்டிய செம்மலொடு, அறுகால்

யாழ் இசைப் பறவை இமிர, பிடி புணர்ந்து
 வாழை அம் சிலம்பில் துஞ்சும் நாடன்
 நின் புரைத் தக்க சாயலன் என, நீ
 அன்பு உரைத்து அடங்கக் கூறிய இன்சொல்
 வாய்த்தன - வாழி, தோழி! - வேட்டோர்க்கு
 அமிழ்த்தது அன்ன கமழ் தார் மார்பின்
 வண்டு இடைப் படாஅ முயக்கமும்
 தண்டாக் காதலும், தலை நாள் போன்மே

அக, 332

இரவுக்குறிச் சிறைப் புறமாகத் தோழிக்குத் தலைமகள்
 இயற்பட மொழிந்தது. [இயற்பட மொழிதல் - (தலைவனின்)
 நல்லியல்பு புலப்படுமாறு மொழிதல்.]

சொல் முடிபு

தோழி, வாழி! ... யானை ... வாழையஞ் சிலம்பில் தூங்கும்
 நாடன் நின்புரைத் தக்க சாயலன் என நீ அன்புரைத்து அடங்கக்
 கூறிய இன்சொல் வாய்த்தன; அவன் மார்பின் முயக்கமும்
 காதலும் தலைநாள் போன்ம்.

பாடற் செப்தி

தோழி, வாழி! முனைகள் வளரும் தூறுகளில் உள்ள
 மூங்கில்களை ஓடித்துத் தன் இனத்துடன் சேர்ந்து தின்ற கருநிறம்
 விளங்கும் ஆண் யானை, நீர் அருந்துவதற்கு விரும்பிச் செல்லும்
 நீர்நிலைப் பக்கத்தில் தன் உருவத்தைப் பார்த்துத் தாக்குவதற்குப்
 பதுங்கியது. போர்க்குணமுள்ளதுமான புலியைப் பொருது
 கொன்றுவிட்டு, அந்தப் புலியின் குருதியில் சிவந்த தந்தத்தை
 மிகுந்த மழையால் கழுவிக்கொண்டு, கல் முனைகளையுடைய
 மலைப் பக்கமாக மெல்லமெல்லச் சென்று, மனவைரம் கொண்ட
 தன் பகையைத் தொலைத்துவிட்ட பெருமித உணர்வோடு
 யாழிசைபோல வண்டுகள் ஒலிக்கும்படியாகச் சென்று, தன் பெண்
 யானையோடு சேர்ந்து வாழை மரம் நிறைந்த மலையில் உறங்கும்
 நாட்டுக்குரிய தலைவன் (பற்றி ஐயப்பட வேண்டா. நீ முன்னே
 ஒரு நாள் தலைவனைப் பற்றி ஒன்று சொன்னாய்). 'உன் உயர்ந்த
 பண்புக்கு ஏற்ற தலைவன் என்று நீ அவனைப்பற்றி அன்போடு
 உரைத்தாய். அந்தச் சொல் கேட்டு என் மனம் அமைதி
 கொண்டது. அன்று நீ சொன்ன சொல் உண்மையாக
 வாய்த்துவிட்டது. அமுதம் போன்றதும் இனிய நறுமணம்
 கொண்டதுமான மாலை அணிந்த அவன் மார்போடு
 அணைத்துக் கொள்கிறான்; (அவன் மாலையில் உள்ள தேனுக்காக
 மொய்க்க வரும்) வண்டுகூட இடையிலே புகுவதற்கு இடம்
 இல்லாதபடி மார்போடு இறுக அணைத்துக்கொள்கிறான்.

நீங்காமல் நிலைத்திருக்கின்ற காதலும் கொண்டிருக்கிறான். ஆதிமுதலில் சந்தித்தபோது எப்படி அணைத்துக் காதல் கொண்டானோ, அதே போல இப்போதும் நடந்தகொள்கிறான். (நீ அன்று சொன்னது உண்மையே என்று அனுபவத்தால் தெரிந்து, மன அமைதியோடு இருக்கிறேன்).

ஊரார் பழிசொல்லும் நிலையை யெல்லாம் நீக்கித் திருமணம் செய்துகொள்வான் என்ற தலைவியின் நம்பிக்கையை இயற்கைக் காட்சி குறிப்பாகப் புலப்படுத்துகிறது. அமுதம் உண்டாரை நெடிது வாழவைப்பது; திகட்டாதது. அதுபோலக் காதலும் நெடிது நிலைப்பது, விருந்தாகித் திகட்டாதது:— ‘அமிழ்தத்தன்ன மார்பு’ என்ற தொடரின் குறிப்பு இது.

கேழ் - நிறம். உழுவை - புலி. செம்மல் - பெருமிதம், செருக்கு. புரை - உயர்வு. சாயலன் - மென்மையான நல்லியல்புடையவன். வேட்டோர்க்கு - விரும்பினவர்களுக்கு. தண்டா - நீங்காத. தலைநாள் - முதல் நாள்.

இரவுக்குறியில் தலைவியோடு அளவளாவ வந்த தலைவன் ஒரு புறம் நிற்கிறான். அவன் காத்திருப்பதை அறியாதவள்போல — அவன் கேட்கவேண்டும் என்பதற்காகவே — தலைவியிடம் தோழி பேசுவதாக வருவது அகநானூற்றின் 382 ஆம் பாடல்.

‘பிறர் உறு விழுமம் பிறரும் நோபு;
தம் உறு விழுமம் தமக்கோ தஞ்சம்;
கடம்பு கொடி யாத்து, கண்ணி குட்டி,
வேறு பல் குரல ஒரு தூக்கு இன் இயம்
காடு கெழு நெடுவேள் பாடு கொளைக்கு ஏற்ப,
அணங்கு அயர் வியன் களம் பொலிய, பையத்
தூங்குதல் புரிந்தனர், நமர்’ என, ஆங்கு அவற்கு
அறியக் கூறல் வேண்டும் — தோழி!
அருவி பாய்ந்த கருவிரல் மந்தி
செழுங்கோட் பலவின் பழம் புணையாக
சாரல் பேரூர் முன்துறை இழிதரும்
வறன் உறல் அறியாச் சோலை
விறல் மலைநாடன் சொல் நயந்தோயே!

அக. 382

இரவுக் குறிச் சிறைப்புறமாகத் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

சொல் முடிபு

தோழி! மலைநாடன் சொல்நயந்தோயே! ஏற்ப ... வியன் களம் பொலிய ... தூங்குதல் புரிந்தனர் நமர் என அவற்கு அறியக் கூறல் வேண்டும்.

பாடற் செய்தி

தோழி! கரிய விரலையுடைய பெண் குரங்கு அருவியிலே பாய்கிறது; (மிதந்து வந்த) வளமான பலாப் பழத்தினைத் தெப்பமாகக் கொண்டு மலைச் சாரலில் உள்ள பெரிய ஊர்க்கண் அமைந்த துறையிலே வந்து இறங்கு; அந்தத் துறை வறட்சியை அறியாத சோலைப்பக்கமாக இருக்கிறது. அத்தகைய துறையும் சோலையும் கொண்ட மலைநாட்டுத் தலைவன் சொன்ன சொல்லை விரும்பி ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறாய். பிறர் அடையும் துன்பத்தைக் கண்டால் துன்பப்படும் நல்லவர்கள் இந்த உலகத்திலே உண்டு; அந்தச் சான்றோர்களுக்குத் துன்பம் நேரிடுமாயின், அதைத் தாங்கிக் கொள்வது அவர்களுக்கு எளிது. கடப்ப மரத்திலே கொடியைக் கட்டி தலை மாலை அணிந்து, பல்வேறு குரல் உடையனவாய்த் தாளத்தின் ஒழுங்குக்கு உட்படுகின்ற இனிய இசைக் கருவிகளைக் கொண்டு, கானகத்தின் எழுந்தருளியுள்ள முருகனைப் பாடுகிறார்கள்; பாட்டுக்குப் பொருத்தமாக வெறியாட்டுக்கும் தயார் செய்த பெரிய களம் சிறப்புடன் பொலியுமாறு மெல்ல அசைந்து அசைந்து ஆடுவதை விரும்பி மேற் கொண்டனர். இந்தச் செய்தியை வெற்றிமகனாகிய தலைவனைக் காணும்போது அவன் அறியும்படியாகக் கூறவேண்டும்.

தலைவியின் உறவினர்கள் வேலன் வெறியாட்டுக்கு ஏற்பாடு செய்கின்றனர் என்றால், தலைவியின் களவொழுக்கம் இனிமேலும் மறைக்கமுடியாததாகிவிட்டது என்பதைத் தலைவன் உணரவேண்டும் என்பது தோழியின் கருத்து. ஆபத்து மிக்க அருவியிலே பெண் குரங்கு பாய்கிறது; அதற்கு விருப்பமான பலாப்பழத்தைத் தெப்பமாகக் கொண்டு துறையை அடைய முயல்கிறது. இந்தக் காட்சியின் குறிப்பு: அருவி; களவொழுக்கம்; பெண்குரங்கு; தலைவி: பலாப் பழம்: தலைவனொடு பகற்குறி இரவுக் குறிகளிலே இல்லற வாழ்க்கை. ... களவொழுக்கம் வெளிப்பட்டுவிடக் கூடிய அளவுக்கு வேலன் வெறியாட்டுவரை நிகழ்ச்சிகள் முற்றிவிட்டன. இதனால் தலைவிக்குத் துயம் விளையக் கூடிய சூழல் உருவாகிவிட்டது. பிறர் துன்பத்துக்காகத் தாம் வேதனைப்படுவதும் தமக்கு நேரும் துன்பத்தை எளிதாகக் கொள்வதும் சான்றோர் இயல்பு. தலைவன் அத்தகைய சான்றோன்; ஆதலால், தலைவிக்கு வரக்கூடிய துயர்பற்றித் தலைவனுக்கு அறிவிக்க வேண்டிய கடமையைத் தோழி சுட்டுகிறாள்.

விழுமம்-துன்பம் நோப-வருந்துவர். தஞ்சம்-எளிது. தூக்கு-பாடல். இயம்-இசைக்கருவி. தூங்குதல்-அசைந்து ஆடுதல். வறன்-வறட்சி. விறல்- வெற்றி.

2

ஐங்குறுநூறு

ஐங்குறுநூறு

மூன்றாவது நூறு குறிஞ்சித் திணை

‘ஐங்குறுநூறு’ — மூன்றாம் பகுதி குறிஞ்சித் திணைக்கு உரிய நூறு பாடல்களைக் கொண்டது. இந்த நூலின் ஒவ்வொரு நூறும் பத்துப் பத்துச் செய்யுள்களைக் கொண்ட பத்து உட்பகுதிகளைக் கொண்டது. ஒவ்வொரு பத்துக்கும் தனித் தனித் தலைப்புகள் உண்டு. இது ஐங்குறுநூறு நூற்றின் தனிச்சிறப்பாகும்.

1. அன்னாய் வாழிப் பத்து

இப்பத்தின் ஒவ்வொரு செய்யுளும் ‘அன்னாய் வாழி’ என்று தொடங்குவதால் ‘அன்னாய் வாழிப் பத்து’ எனப் பெயரிடப் பட்டது.

தலைவி ஒருவனைக் காதலிக்கிறாள்; இந்தச் செய்தி தோழிதவிர வேறு யாருக்கும் தெரியாது. இந்த நிலையில் பெண் பார்க்க யாரோ வருவதற்கான சூழல் உருவாயிற்று. தலைவனைத் தவிர வேறு ஓர் ஆடவனைத் தலைவி ஏற்கமாட்டாள். வளர்த்த தாயான செவிலி காதில் விழும்படியாகத் தோழியிடம் தலைவி பேசுவதாக அமைந்தது இந்தப் பாடல்.

அன்னாய், வாழி! வேண்டு, அன்னை! என் ஐ-
தானும் மலைந்தான்; எமக்கும் தழை ஆயின;
பொன் வீ மணி அரும்பினவே —
என்ன மரம்கொல், அவர் சாரல்லவ்வே!

ஐங். 201

நொதுமலர் வரைவின்கண் செவிலி கேட்கு மாற்றால்
தலைமகள் தோழிக்கு அறத்தோடு நிலை குறித்துக் கூறியது
(நொது மலர்— அயலவர். வரைவு—திருமணம்)

பாடற் செய்தி

அன்னையே விரும்பிக்கேள்: என் தலைவன் தானும் அணிந்து கொண்டான்; எமக்கும் தந்தான். அந்த மலர்களும் தழையும் நாங்கள் அணிந்து கொள்ளத்தக்கவை ஆயின; தழை யாடையாகவும் அமைந்தன. தலைவன் அந்தத் தழையில் பொன் போன்ற மலர்களும் நீல மணி போன்ற அரும்புகளும் இருந்தன. அவருடைய மலைச் சாரலில் இந்தத் தழைகள் கிடைக் கின்றனவாம். பொன் மலரும் நீலமணி அரும்பும் கொண்ட

அந்தத் தழை கொண்ட மரங்களின் பெயர் என்ன, உனக்குத் தெரியுமா?

பேச்சு வழக்கில் பேச்சைத் தொடங்கும்போது, 'அதாவது என்ன சொல்கிறேனென்றால்' என்பதுபோன்ற தொடர்களைச் சொல்வது போன்றது 'அன்னாய் வாழி வேண்டு அன்னை' என்ற தொடர். மரபுத் தொடர்கள் பேச்சு வழக்கில் உள்ளதுபோலத் திரும்பத் திரும்ப வருதல் வாய்மொழி இலக்கியத்தின் மரபு என்று திறனாய்வாளர்கள் சொல்லும் செய்தியை இங்கே நினைவில் கொள்ளலாம்'

செவிலி அந்தப் பக்கத்தில் இருப்பதை அறியாதவன் போலத் தலைவி பேசுவது இந்தப் பேச்சு, களவுக் காதல் பற்றிய செய்தி, உரியவர்களுக்குச் சென்று சேர வேண்டும் என்பதற்காக இப்படி மறைமுகமாகப் பேசுவது ஒரு நாகரிகப் பாங்கு. 'கேளீர் பெரியோரே நான் இன்னாரைக் காதலிக்கிறேன்' என்று நாணுத் துறந்த பெண் வெளிப்படையாகப் பேசிவிட்டதாகப் பழந்தமிழ் இலக்கியம் பேசுவதில்லை. இந்த நனிநாகரிக முறையை 'அறத்தோடு நிற்பல்' என்று அகப்பொருள் இலக்கியம் சுட்டும்.

மலைந்தான்-குடினான். தழை- இலை(யாலாகிய ஆடை). வீ-மலர். மணி-நீல மணி.

களவொழுக்கத்தை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டுவந்து, திருமணம் செய்து கற்பொழுக்கத்தைத் தொடங்க முடிவுசெய்தான், தலைவன். திருமணத்தை முடிவு செய்வதற்காக எவருடைய தூண்டுதலும் இன்றித் தலைவனே வருகிறான். குதிரை ஏறித் தலைமகன் வருவதை முதலிலேயே பார்த்துவிட்ட தோழி, அவன் வருவதைத் தலைவிக்குக் காட்டிச் சொல்லுவதாக அமைந்தது, இந்தப் பாடல்.

அன்னாய், வாழி! வேண்டு, அன்னை! நம் ஊப்
பார்ப்பனக் குறுமகப் போலத் தாமும்
குடுமித் தலைய மன்ற -
நெடு மலை நாடன் ஊர்ந்த மாவே.

ஐங். 202

தலைமகன் வரைதல் வேண்டித் தானே வருகின்றமை கண்ட தோழி உவந்த உள்ளத்தளாய்த் தலைமகட்குக் காட்டிச் சொல்லியது. (வரைதல் வேண்டி- திருமணம் செய்தலை விரும்பி)

பாடற் செய்தி

பெரிய மலைகள் நிறைந்த பகுதிக்கு உரிய தலைவன் ஏறிவரும் குதிரையின் உச்சந்தலையிலும் நம் ஊர்ப் பார்ப்பனச் சிறுவர்களின் உச்சிக்குடுமிபோலக் குடுமி அசைகிறது.

குறுமக-சிறுவன். குடுமித் தலைய-குடுமியைத் தலையில் உடையவை. மா-குதிரை.

அன்னாய், வாழி! வேண்டு, அன்னை? நம் படப்பைத்
தேன் மயங்கு பாலினும் இனிய - அவர் நாட்டு
உவலைக் கூவற் கீழ்
மான் உண்டு எஞ்சிய கலிழி நீரே

ஐங். 203

உடன்போய் மீண்ட தலைமகள், 'நீ சென்ற நாட்டு நீர் இனிய அல்ல; நீ எங்ஙனம் நுகர்ந்தாய்?' எனக் கேட்ட தோழிக்குக் கூறியது.

பெற்றோர் மற்றும் சுற்றத்தார் இசைவுடன் திருமணம் நடைபெறுமோ பெறாதோ என்ற ஐயம் ஏற்படுமானால் காதலர்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து தலைவன் ஊர்க்குப் போய்த் திரும்புவார்கள். இப்படிப் போவதை 'உடன்போக்கு' என்று அகப்பொருள் நூல்கள் குறிப்பிடும்.

உடன்போக்கு மேற்கொண்டு தலைவனுடன் சென்ற தலைவி மீண்டும் தன் ஊர்க்கு வந்தாள். அந்தச் சமயத்தில் தோழி தலைவியிடம் ஒரு கேள்வி கேட்டாள்: "தலைவனுடைய ஊர்த் தண்ணீர் குடிக்க விளங்காதே, நன்றாக இருக்காதே— எப்படி அந்த நீரைக் குடித்தாய்?" — இந்தக் கேள்விக்கு விடையாகத் தலைவி சொல்லிய விடைதான் இந்தப் பாட்டு:

பாடற் செய்தி

தாழ்வான பள்ளத்தில்தான் அவர் ஊர்க் கிணறு இருக்கிறது; அந்த நீரும் விலங்குகள் குடித்து, எச்சிற்பட்ட மீதிதான்; தழைகள் விழுந்து ஊறியும் இருக்கும். ஆனால், அந்தத் தண்ணீர், நம் கொல்லைப் புறத்துள் தேன் கலந்த பாலைவிட இனிமையாக இருந்தது.

படப்பை-கொல்லைப்புறம். மயங்குதல்-கலத்தல். உவலை-தழை, சருகு, இழிவு. கூவல்-கிணறு. மான்-விலங்கு.

திருமண முயற்சியை மேற்கொள்ளாமல் தலைவன் காதற் சந்திப்பையே கருதி வந்துகொண்டேயிருக்கிறான். ஒரு நாள் அப்படி வந்த தலைவன் ஓர் இடத்திலே நின்று கொண்டிருக்கிறான். அவன் மறைவாக இருப்பதை அறிந்தும் அறியாதவன் போலத் தலைவி தோழியிடம் பேசுவதாக அமைவது இந்தப் பாடல்.

அன்னாய், வாழி, வேண்டு, அன்னை! அஃது எவன்கொல்?—

வரையர மகளிரின் நிரையுடன் குழிஇ,
பெயர்வுழிப் பெயர்வுழித் தவிராது நோக்கி,
நல்லள் நல்லள் என்ப;
தீயேன்தில்ல, மலைகிழுவோற்கே.

ஐங். 204

வரையாது வந்தொழுகும் தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது. (சிறைப்புறம் — மறைவான இடம்)

பாடற் செய்தி

மலைச் சாரலிலே வந்து விளையாடும் தெய்வப் பெண்களைப் போன்றவர்கள் நம் ஆயத்து மகளிர். அவர்களெல்லாரும் ஒன்றாகக் கூடிக்கொண்டு, நான் இயங்கும் இடமெல்லாம் விடாமல் பார்த்துப் பார்த்து என்னை 'நல்லவள் நல்லவள்' என்று பாராட்டுகிறார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் நல்லவளாக இருக்கின்ற நான் தலைவனுக்கும் மட்டும் தீயவளாகிவிட்டேனே! அது எப்படி? (தலைவனும் என்னை நல்லவள் என்று நினைப்பானேயானால் இன்னமும் திருமணம் செய்யாமல் இருப்பானா என்பது சொல்லாமல் சுட்டிய குறிப்பு; 'தில்ல' என்ற அசைச்சொல் இந்தக் குறிப்பை உணர்த்துவதாகக் கூறுவர். ஊரெல்லாம் பேசுகின்ற அவர் பிறந்ததையும் சுட்டும்).

வரை அர மகளிர்—மலைச்சாரல்களில் உள்ள தெய்வப் பெண்கள். மகளிரின்—பெண்களைப் போல. நிரையுடன் குழிஇ—கூட்டமாக ஒன்றாகக் கூடி. அஃது எவன்கொல்—அது எப்படி.

யாரோ பெண்கேட்டுத் தலைவி வீட்டுக்குப் பெரியவர்களை அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அதனால் தலைவிக்கு வருத்தம் ஏற்பட்டது. அந்த வருத்தம் முகத்தில் தெரிந்திருக்க வேண்டும். இவள் இப்படி இருக்கிறனே, என்ன காரணம்' என்று செவிலித் தாய் தோழியைக் கேட்டிருக்கிறாள். அந்தக் கேள்விக்குத் தோழியின் விடைதான் இந்தப் பாடல் (தோழி செவிலிக்கு அறத்தோடு நின்றது).

அன்னாய், வாழி! வேண்டு அன்னை! என் தோழி
நனி நாண் உடையள்; நின்னும் அஞ்சும்;
ஒலி வெள் அருவி ஓங்கு மலை நாடன்
மலர்ந்த மாப்பிற் பாயல்
தவ நனி வெய்யள்; நோகோ யானே.

ஐங். 205

நொதுமலர் வரைவு வேண்டி விட்டுழித் தலைமகட்கு
உளதாய வருத்தம் நோக்கி, இவள் இவ்வாறு ஆதற்குக் காரணம்
என்ன? என்று வினவிய செவிலிக்குத் தோழி அறத்தொடு நின்றது.

பாடற் செய்தி

அம்மா! தலைவி மிகவும் நாணம் உடையவள் — (உனக்குத்
தெரியுமே). உன்னிடத்தில்கூட அச்சம் உடையவளாயிருக்கிறாள்.
ஒலி மிக்க வெள்ளை அருவிகள் மிகுந்த உயரமான மலை
நாட்டுக்கு உரிய தலைவன் ஒருவன் இருக்கிறான். அவனுடைய
பரந்த மாப்பிலே படுக்கையில் சாய்ந்திருப்பது போலச் சாய்ந்து
கிடப்பதில் தலைவி மிகமிக விருப்பம் உடையவள். (இதை நான்
சொல்லித் தெரிவிக்க வேண்டியிருக்கிறதே என்பதற்காக) நான்
வருந்துகிறேன்.

நின்னும்—உன்னையும் (உன்னிடமும்). பாயல் படுக்கை. தவ—மிகுதி.
நனி—மிகுதி. வெய்யள்—விருப்பம் உடையவள். நோகோ—வருந்துகிறேன்.

☆

இரவு நேரத்தில் சந்திப்பதற்கெனக் குறிக்கப்பட்ட இடத்தில்
தலைவன் வந்து காத்துநிற்கிறான். இதனை அறிந்த தோழி,
தலைவியிடம் சொல்லுவது இது.

அன்னாய், வாழி! வேண்டு, அன்னை! உவக்காண்—
மாரிக் குன்றத்துக் காப்பாள் அன்னன்;
தூவலின் நனைந்த தொடலை ஒள் வாள்,
பாசி சூழ்ந்த பெருங் கழல்,
தண் பனி வைகிய வரிக் கச்சினனே!

ஐங். 206

இரவுக் குறிக்கண் தலைமகன் குறியிடத்து நின்றமை அறிந்த
தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது. (காதலர்கள் இரவு நேரத்தில்
சந்திப்பதற்குக் குறிப்பிட்ட இடம் இரவுக்குறி. குறி இடம் —
குறிக்கப்பட்ட இடம்).

பாடற் செய்தி

இதோ பார்! மழை சூழ்ந்த மலைக்குரிய காவலாள் போல
வந்திருக்கிறான்— மழைத் தூரலால் நனைந்ததும் தொங்குவதுமாக

ஒளி பொருந்திய வானொடு வந்திருக்கிறான்— பாசி சூழ்ந்த பெரிய கழல் அணிந்து, குளிர்ந்த பனி தங்கிய வரிந்து கட்டப்பட்ட கச்சுடன் வந்திருக்கிறான்.

தொலைவிலிருப்பதைச் சுட்டுவது அ. (அங்கே); மிக அருகில் இருப்பதைச் சுட்டுவது இ (இங்கே) ; தொலைவிலும் இல்லாமல் மிக இருகிலும் இல்லாமல் இருப்பதைச் சுட்டுவது உ (உவக்காண்) காப்பு + ஆள் — காப்பாள். தூவல் — மழைச் சாரல் நீர். தொடலை — தொங்குவது. பசி — பசுமை, ஈரம், நாய் எனப் பல பொருள் உடையது. மழையால் நனைந்தது என்றால் ஈரம் எனக் கொள்ளலாம்; வேட்டை நாயும் உடன் வந்ததெனக் கருதினால் நாய் எனக் கொள்ளலாம்.

தினைப் புனக் காவலுக்குப் போனால், தலைவனைக் கண்டு அளவளாவ முடியும். மழை பெய்யவில்லை. இப்படியே நீடித்தால் தினைப்பயிர் காயும், விளையாது. எனவே, தினைப் புனல் காவலுக்கோ தலைவனைக் காண்பதற்கோ வாய்ப்பு நழுவுகிறதே என்பது தலைவியின் துயரம். அவள் படும் மனவேதனையைக் கவனித்த தோழியின் பேச்சு இந்தப் பாடற் செய்தி.

அன்னாய், வாழி! வேண்டு, அன்னை! நன்றும்
உணங்கலகொல்லோ, நின் தினையே? உவக்காண்—
நிணம் பொதி வழக்கின் தோன்றும்,
மழை தலைவைத்து, அவர் மணி நெடுங் குன்றே.

ஐங். 207

‘மழையின்மையால் தினை உணங்கும்; விளைய மாட்டா; புனங் காப்பச் சென்று அவரை எதிர்ப்படலாம் என்று எண்ணியிருந்த இது கூடாதாயிற்று’ என வெறுத்திருந்த தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

பாடற் செய்தி

அன்னாய்! தினைப் பயிர்கள் மிகுதியாக வாடவில்லை, இல்லையா? (ஓரளவுதான் வாடியிருக்கின்றன). எனவே, தினைப் புனக் காவல் தொடராதோ என்று கவலைப்பட வேண்டாம். இதோ பார்: தலைவருடைய நீல மணி நிறத்துப் பெரிய குன்றுகளின்மேல் மேகம் படிந்திருக்கிறது. தசையை மூடியிருக்கின்ற கொழுப்பைப் போல மேகம் அவர் மலைமீது கவிந்திருப்பதைப் பார். (மழை வந்துவிடும்; தினைக் காவல் தொடரும். கவலைப் பாடாதே).

நன்றும்—மிகுதியாக. உணங்கல கொல்லோ—வாட வில்லை யல்லவா? நிணம்—தசை. வழக்கு—கொழுப்பு. மழை—மேகம். அவர் மணி நெடுங்குன்று மழை தலைவைத்து நிணம் பொதி வழக்கின் தோன்றும் எனக் கூட்டிப் பொருள் காண்க.

தலைவி—தலைவன் காதற் செய்தியைச் செவிலிக்கு நாகரிகமாக எடுத்துக் கூறினாள் தோழி. பிறகு செவிலியின் முயற்சியால் திருமணம் உறுதியாகிவிட்டது. இந்தச் சூழ்நிலையில் தலைவியின் மன நிலை—உணர்வு எப்படி? செவிலியிடமே தோழி சொல்கிறாள்—மிக அழகாக. நுட்பமான உணர்வைப் புலப்படுத்தி.

அன்னாய் வாழி! வேண்டு அன்னை! கானவர்
கிழங்கு அகழ் நெடுங்குழி மல்க வேங்கைப்
பொன் மலி புது வீ தாஅம் அவர் நாட்டு
மணிநிற மால்வரை மறைதொறு, இவள்
அறை மலர் நெடுங்கண் ஆர்ந்தன பனியே

ஐங். 208

செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்ற தோழி, அவளால் வரைவு மாட்சிமைப்பட்ட பின்பு இவள் இவ்வாறு பட்ட வருத்தமெல்லாம் நின்னின் தீர்ந்தது என்பது குறிப்பின் தோன்ற அவட்குச் சொல்லியது.

பாடற் செய்தி

அன்னையே, கேள். தலைவனுடைய நாட்டிலே கிழங்கு எடுப்பதற்காகக் கானவர்கள் தோண்டிய குழிகள் முடப்படாமலே இருக்கின்றன. தாவிப் பரந்துவரும் பொன்னிற வேங்கை மலர்கள் அந்தக் குழிகளை நிரப்புகின்றன. இப்போது குழி தெரியவில்லை. அத்தகைய செயல் நிகழும் தலைவன் நாட்டிலுள்ள நீல மணிபோன்ற மலைச்சிகரம் (மேக மூட்டத்தால்) மறையும் போதெல்லாம் உதிரி மலர் போன்ற இவளுடைய நெடிய கண்களில் பசலை படர்கிறது.

திருமணம் உறுதியாகிவிட்டாலும் தலைவனை நெருக்கமாகக் காணமுடியவில்லை என்பதால் தலைவியின் கண்களில் பசலை படர்கிறது என்பது பாடலின் மையக் கருத்து.

உவக்காண் எம் காதலர் செல்வார் இவக்காண் என்

மேனி பசப்பு ஊர்வது

திருக்குறள்-1185

என்ற வள்ளுவர் கற்பனை ஒப்புநோக்கத் தக்கது. தலைவனின் மலையைப் பார்க்க முடியாதபோது தலைவிக்குப் பசப்பு ஊர்வதைக் காட்டிய கபிலர், பிறிதொரு பாட்டில் தலைவனின்

மலையைப் பார்த்தவுடனேயே பசலை மறைந்ததெனத் தலைவி
கூறுவதாகப் பாடியுள்ளார்.

படுமழை பொழிந்த சாரல் அவர்நாட்டுக்
குன்றம் நோக்கினென் தோழி
பண்டை யற்றோ கண்டிசின் நுதலே

குறுந். 249

என்பது அப்பாடலின் ஒரு பகுதி.

மல்க-நிரம்பிட. தாஅம்-பரவுகின்ற. அறைமலர்-உதிர்ந்த மலர். பணி-பசலை.

அவரை மறப்பது கடினம்தான். ஆனாலும், சிறிது காலம்
ஓரளவு மறக்கத்தான் வேண்டும் என்று துயர் பொறுக்க
வற்புறுத்திய தோழியை நோக்கித் தலைவி சொல்வதாக அமைவது
இந்தப் பாட்டு.

அன்னாய், வாழி! வேண்டு, அன்னை! நீ மற்று
யான் அவர் மறத்தல் வேண்டுதிஆயின்,
கொண்டல் அவரைப்பூவின் அன்ன
வெண் தலை மா மழை சூடி,
தோன்றல் ஆனாது, அவர் மணி நெடுங் குன்றே.

ஐங். 209

வரைவிடை வைத்துப் பிரிவின்கண் அவனை நினைவு
விடாது ஆற்றாளாகியவழி, 'சிறிது மறந்த ஆற்றவேண்டும்' என்ற
தோழிக்குத் தலைமகள் கூறியது. (வரைவு—திருமணம்.
திருமணத்தை உறுதி செய்துகொண்டு, பின் தொடரும்
இல்லற(கற்பு) வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாது வேண்டிய பொருள்
ஈட்டிவருவதற்காகத் தலைவியைப் பிரிந்து தலைவன் செல்வது
வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிதல் என்னும் துறை.)

பாடற் செய்தி

அன்னாய்! நான் அவரை மறக்க வேண்டுமென்று நீ
விரும்புகிறாய். நீ விரும்புகின்றாய் ஆயினும், என்னால் மறக்க
முடியுமா?) கீழைக் காற்று வீசுவதால் மலரும் அவரைப்பூவைப்
போல வெண்ணிறமான பெருமேகங்களை உச்சியிலே
சூடிக்கொண்டு அவருடைய மணிநிற மாமலை தோன்றிக்
கொண்டே இருக்கிறதே!

வேண்டுதி-விரும்புகிறாய். கொண்டல்-கிழக்குத் திசைக் காற்று. வெண்
தலை மா மழை சூடி-வெள்ளை மேகத்தால் வெண்ணிறமான சிகரத்தில் பெரிய
மேகத்தைச் சூடிக்கொண்டு. தோன்றல் ஆனாது-தோன்றுவதை நீங்காது
(இடைவிடாமல் தோன்றுகிறது) தலைவன் மலை இடைவிடாது தெரிந்து

கொண்டே யிருக்கும்போது எப்படி மறக்க முடியும் என்பது கேட்கப்படாமலே எழும் வினா. ஆனாது-இடைவிடாமல்.

வீட்டில் கட்டுக் காவல் மிகுதி ; தலைவி வீட்டுக்குள்ளே அடைந்துகிடக்கிறாள். தலைவனைக் காணமுடியாமையால் தலைவி மெலிந்திருக்கிறாள். இந்த உண்மைக் காரணம் செவிலிக்குத் தெரியவில்லை. 'ஏதோ தெய்வக் குற்றம்' என எண்ணி, வேலனை அழைத்து வெறியாட்டு வழிபாடு நடத்தச் செவிலி முனைகிறாள். பிரிவுத் துயரமே தலைவியின் மெலிவுக்கு உண்மையான காரணம் என்பதைக் குறிப்பாக உணர்த்தித் தோழி அறத்தொடு நின்றதைச் சுட்டுவது இந்தப் பாடல்.

அன்னாய், வாழி! வேண்டு, அன்னை! நம் படப்பைப்
புலவு சேர் துறுகல் ஏறி, அவர் நாட்டுப்
பூக் கெழு குன்றம் நோக்கி நின்று,
மணி புரை வயங்கு இழை நிலைபெறத்
தணிதற்கும் உரித்து, அவள் உற்ற நோயே.

ஐங். 210

காப்பு மிகுதிக்கண் தலைமகள் மெலிவு கண்டு,
'தெய்வத்தினான் ஆயிற்று' என்று வெறியெடுப்புழி, தோழி
செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றது.

பாடற் செய்தி

அன்னையே! நம் தோட்டப்புறத்தில் புலால்மணம் கொண்ட குண்டுக்கல் (பாறை) இருக்கிறதன்றோ? அந்தச் குண்டுக்கல்லின் மீது ஏறித் தலைவனுடைய மலர்நிறைந்த மலையைநோக்கி நின்று, நீல மணி போன்ற இவள் நகைகள் — ஒளியால் விளங்குகின்ற நகைகள் கழலாமல் நிலைபெறும்படியாக இவள் உற்ற மெலிவு நோய் தணிவதற்கு உரியது.

வெறியாட்டுக்கு உரிய பாறை மீது நின்று தலைவனின் மலையைப் பார்த்தால் இவன் மெலிவு நோய் நீங்கவும் இடம் உண்டு. தலைவனோடு திருமணம் நடந்தால் அடியோடு நீங்கக்கூடிய மெலிவு, இப்போதைக்கு மலையைப் பார்த்தாலும் நீங்கும் என்பது 'தணிதற்கும் உரித்து' என்று சொன்னதன் குறிப்பு.

புலவு - புலால் நாற்றம். துறுகல் - குண்டுக் கல், பாறை.

ஒரு குறிப்பு: தாய், தலைவி, தோழி மூவரையுமே அன்னாய் என விளித்துச் சொல்வது சங்க இலக்கியச் சொல் மரபு.

2. அன்னாய்ப் பத்து

இப் பத்தின் பாடல்கள் யாவும் 'அன்னாய்' என முடிவதால் அன்னாய்ப் பத்து எனப் பெயர் பெற்றது.

தலைவியைத் தலைவனால் ஏனோ சந்திக்க இயலவில்லை. அதனால் மனவேதனைப்பட்டான். தலைவிக்காக அவன் பரிசாகக் கொண்டுவந்திருந்த தழையாடையைத் தோழியிடம் கொடுத்தான். அவன்மாட்டுக் கொண்ட இரக்கத்தால் பெற்றுக்கொண்ட தோழி தலைவியிடம் கொடுக்கும்போது பேசிய செய்தி சொல்லுவது இப் பாடல்.

நெய்யொடு மயங்கிய உழுந்து நூற்றன்ன
வயலை அம் சிலம்பின் தலையது
செயலை அம் பகைத் தழைவாடும் - அன்னாய்! ஐங். 211

தலைமகன் ஆற்றாமை கண்டு, கையுறை ஏற்ற தோழி தலைமகள் தழை ஏற்க வேண்டிக் கூறியது. (கையுறை — கையில் சேர்ப்பது, காணிக்கை, அன்பளிப்பு. தழை — இலை முதலியவற்றால் அமைந்த ஆடை, தழையுடை).

பாடற் செய்தி

அன்னாய்! இத் தழையாடை நெய்யிட்டுக் கலந்த உழுந்து மாவைப் போன்ற வயலைக் கொடி படர்ந்த மலையுச்சியில் தழைத்த அசோகந்தளிரால் ஆனது. அழகியனவும் ஒன்றற்கு ஒன்று மாறாகியனவுமாகிய அசோகின் தளிர்கள் வாடிவிடும். (வாடிவிடுமுன் இதனைப் பெற்று அணிவாயாக).

மயங்கிய-கலந்த. நூறு-மாவு. சிலம்பு-மலை. செயலை-அசோகு. பகைத் தழை-நிறங்களால் மாறுபட்டுத் தோன்றும் இலைகள். அன்னாய் என்று விளித்தது தலைவியை.

தலைவன் சார்பில் பெரியோர் மணம் பேசி வந்தபோது தலைவியின் சுற்றத்தார் ஏற்கவில்லை. தலைவி-தலைவன் காதல் பற்றி அறிந்தவள் தோழி. ஆகையால், செவிலியிடம் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தி அறத்தோடு நின்றதைத் தெரிவிப்பது இப் பாடல்.

சாத்த மரத்த யூழில் எழு புகை
கூட்டு விரை கமழும் நாடன்
அறவற்கு எவனோ, நம் அகல்வு? - அன்னாய்! ஐங். 212

வரைவு எதிர்கொள்ளார் தமர் அவண் மறுத்தவழி, தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றது.

பாடற் செய்தி

அன்னாய்! சந்தன மரங்களின் இடையில் உள்ள அகில் மரம் சுடப்பட்ட புகை அச் சந்தன மர மணத்தோடு கலந்துவருகின்ற மணம் கமழும் மலை நாடனாகிய அறவாண னாயிற்றே — அவனை விடுத்துநாம் ஏன் அகல வேண்டும்?

சாத்த மரத்த-சந்தன மரங்கள் உள்ள இடத்தன. பூழில்-அகில். கூட்டு விரை-கலந்த மணம் (நறு நாற்றம்). அறவன்-அறநெறியில் நிற்பவன். தலைவன் சார்பினர் பெண்கேட்டு வரும்போது மறுத்தலைக் குறிப்பது அகல்வு என்ற சொல்.

தலைவியைத் திருமணம் செய்வதற்குரிய முயற்சியில் தலைவன் துணிவுடன் செயல்படுகிறான். இச் செய்தியைத் தலைவிக்குத் தோழி அறிவித்தாள். அது கேட்ட தலைவி சொல்லியது இப் பாடற் செய்தி.

நறு வடி மாஅத்து மூக்கு இறுபு உதிர்ந்த
ஈர்ந் தண் பெரு வடு, பாலையில், குறவர்,
உறை வீழ் ஆலியின், தொகுக்கும் சாரல்
மீமிசை நல் நாட்டவர் வரின்
யான் உயிர் வாழ்தல் கூடும் - அன்னாய்!

ஐங். 213

வரைவொடு வருதலைத் துணிந்தான் என்பது தோழி கூறக் கேட்ட தலைமகள் சொல்லியது.

பாடற் செய்தி

அன்னாய்! நறுமணம் கொண்ட வடுக்கள் நிறைந்த மா மரத்தின் காம்பு அற்றதால் உதிர்ந்த ஈரத்தால் குளிர்ந்த பெரிய மா வடுக்களை (குறிஞ்சி வளம் குறைந்த) பாலை நிலத்துக் குறவர்கள் மழைத் தாரைகளொடு விழுகின்ற ஆலிகளைப் பொறுக்கித் தொகுப்பதுபோல் தொகுக்கின்ற சாரலையுடைய மிக உயர்ந்ததான நல்ல (மலை) நாட்டினை உடையவர் திருமண முயற்சியோடு வருவராயின் நான் உயிர் வாழ முடியும். (அப்படி அவர் வாராவிடின் உயிரோடு வாழ்தல் இயலாது).

‘நறுவடி மா அத்து... நன்னாட்டவர்’ என்ற இயற்கைக் காட்சி நுட்பமான கருத்துடையது. அந்த வரிகளை நீக்கிவிட்டால் இந்த அகப்பொருட் பாடலின் உரிப்பொருள் தெளிவுற விளங்காது. தானாக விழும் மாவடுக்களை அரிய முயற்சி எதுவுமின்றித் தொகுப்பவர் தலைவன் நாட்டினர் என்பது இக் காட்சியின் மையக் கருத்து. அருமுயற்சியைப் புறக்கணிக்கும் இயல்புடைய நாட்டினனாயினும் தலைவன் வலிய வந்து திருமண

முயற்சியில் ஈடுபடுகின்றான். அவ்வாறு அவன் ஈடுபடாவிடின் தலைவி உயிர்வாழ்தல் அரிது. இது இக் காட்சியின் நுட்பம். இயற்கைக் காட்சியை வருணிப்பதுபோல் பாடலின் மையக் கருத்தை அக்காட்சியின் உள்ளே செறித்துக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்துவது உள்ளுறை எனப்படும் இலக்கிய உத்தியாகும். சங்க இலக்கியத்தின் தனிச் சிறப்பான மரபு இது. இதனைப் போல — சற்றே வேறுபடும் மற்றும் ஓர் உத்தி உண்டு; இறைச்சி என்பது அதன் பெயர்.

இப்பாடல்களில் உள்ள உள்ளுறைகளையும் இறைச்சிகளையும் புலப்படுத்தி விளக்கப் புகுந்தால் நூல் பாரித்துப் பெருகு மாகையால் அம்முயற்சியைத் தவிர்க்கவேண்டியுள்ளது. எடுத்துக் காட்டளவில் ஓர் உள்ளுறை இங்கே விளக்கப்பட்டது.

வடி-(மா) வடு. மூக்கு-காம்பு. உறை-மழை. ஆலி-ஆலங்கட்டி. அன்னாய் என்றது தோழியை.

தலைமகன் நான் சில காலம் பிரிந்திருப்பேன் (தணப்பல்) என்று தெரிவித்ததைத் தோழி தலைவிக்குச் சொல்வதாக அமைவது இந்தப் பாட்டு. தலைவனும் இதைக் கேட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கிறான். ஆனால், அவன் இருப்பதை 'அறியாமல்' நடப்பது இந்த உரையாடல்.

சாரற் பலவின் கொழுந் துணர் நறும் பழம்
இருங் கல் விடர் அளை வீழ்ந்தென, வெற்பில்
பெருந்தேன் இறாஅல் சிதறும் நாடன்,
போர் அமர் மழைக் கண் கலிழ, தன்
சீருடை நல் நாட்டுச் செல்லும் - அன்னாய்!

ஐங். 214

தலைமகன், 'ஒருவழித் தணப்பல்' என்று கூறியவதனை அவன் சிறைப்புறத்தானாக, தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

தலைவன் — தலைவி காதல் ஒருவாறு வெளியே தெரிந்து விட்டதால், ஊரிலே பேச்சும் (அலர்) பிறந்தது, அந்த அலர் அடங்கவேண்டும் என்பதற்காகத் தலைவியைச் சந்திப்பதைத் தற்காலிகமாக விடுத்து, ஓர் இடத்தே பிரிந்திருப்பது இயல்பான ஒரு வழக்கம். இதனை ஒருவழித்தணத்தல் என்று அக நூல்கள் கூறும்.

பாடற் செய்தி

அன்னாய்! மலைச்சாரலில் வளமான கொத்திலிருந்து பலாவின் மணம் மிகுந்த பழம் பெரிய மலைப் பிளவிலே விழுவதால், மிகுந்த தேன் நிரம்பிய தேனடை சிதைகின்ற மலைநாட்டுக்கு உரிய தலைமகன், பெரியதும் விருப்பம் புலப்படுத்துவதும் குளிர்ந்ததுமாகிய (உன்) கண் கலங்கும்படியாகச் சிறப்புமிக்க தன் நாட்டுக்கு போகிறான்.

அற்புதமான பலாப் பழம் மலைப் பிளவினுள் விழுவதால் எவருக்கும் பயன்படாமல் வீணாகிறது. அதுமட்டுமா? அப்படி விழுகின்ற பழம் தேன் மிகுந்த அடையையும் சிதைத்து விடுகிறது. அலர் காரணமாகத் தலைவன் பிரிகிறான், அப் பிரிவால் ஊரவர்க்கு எப்பயனும் இல்லை. அதே பிரிவு தலைவியின் இனிமை சிதையவும் காரணமாகிறது.

விடர் அளை-வெடிப்புடைய பொந்து. வீழ்ந்தென-விழ. இறாஅல்-தேனடை. கலிழ-கலங்கி.

☆

பகற்குறியிடத்தில் தலைவியொடு அளாவளாவித் தலைவன் பிரிந்து செல்லும் நேரம் : போகுமுன் ஒருபுறமாக — தலைவி தோழி ஆகியோர் கண்ணிற் படாமல் ஒரு புறமாக நிற்கிறான். அவன் பிரிவைத் தாங்க முடியாத தலைவி தோழிக்குச் சொல்வதாக அமைவது 215ஆம் பாடல்.

கட்டளை அன்ன மணி நிறத் தும்பி
இட்டிய குயின்ற துளைவயின் செலீஇயர்
தட்டைத் தண்ணுமைப் பின்னர் இயவர்
தீம்குழல் ஆம்பலின் இனிய இமிரும்
புதல் மலர் மாலையும் பிரிவோர்
அதனினும் கொடிய செய்குவர் — அன்னாய்!

ஐங். 215

இரவுக்குறி நயந்த தலைமகள், பகற்குறிக்கண் வந்து நீங்கும் தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாக, தோழிக்குச் சொல்லியது.

பாடற் செய்தி

குறுகலாக அமைந்த வழியில் உள்ள நீர்த் துறைவழியாகச் செல்லும்போது இசைக் கருவியாளர்கள் தட்டை, தண்ணுமையாகிய கருவிகளையும் ஆம்பற் குழலையும் இசைத்துச் செல்லுவர். கட்டளைக் கல் போலவும் நீல மணிபோலவும் பொலிகின்ற வண்டுகள், வாத்திய இசைகாரரின் ஆம்பற் குழலின் ஓசையைவிட இனிமையாக முரலும். அவ் வண்டுகள் ஒலிப்பதற்கு ஏற்ற

பொலிவு பெற்ற புதர்களில் மாலை நேரத்தில் மலர்கள் விரியும். மலர்கள் அலர்கின்ற மாலை நேரம் என்பதை அறிந்தும் பிரியத் துணிகின்ற தலைவர் இதைவிடக் கொடுமையும் செய்யக் கூடியவர் தான்.

காலை அரும்பிப் பகலெல்லாம் போது ஆகி மாலை மலரும் நோய் என்று காதல் — துன்பத்தை வள்ளுவர் கூறுவர். அத்தகைய மாலை வந்தும் — மாலைக் காலத்தைவிடக் கொடுமை செய்கின்ற இரவு நெருங்கிக் கொண்டிருந்தும் கவலைப்படாதவன்போல் பிரியும் தலைவனின் 'கொடுமை'யைச் சுட்டுவது தலைவியின் கூற்று. பிரிவது தவிர வேறு வழி இல்லை என்பது தலைவிக்கும் தெரிந்த உண்மைதான். பிரிவாற்றாமை என்ற துயரின் எல்லையிலிருந்து பேசும் இது. (இரவுக் குறியை விரும்பித் தலைவி சொல்வதாகத் துறைக் குறிப்பு அமைந்துள்ளது. அவ்வாறு கொள்ளாமை நன்று. எவ்வாறேனும் திருமண முயற்சியைத் தலைவன் மேற்கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தால் தலைவி பேசுவதாகக் கொள்ளுதலே பொருத்தம் எனத் தோன்றுகிறது).

தட்டை என்பது மூங்கிற் பட்டைகளைப் பிளந்து செய்வதொரு கருவி: தோற்கருவி என்பாரும் உளர். கட்டளை-பொன்னின் தரம் அறியச் சோதித்துப் பார்க்க உதவும் கருவி, இடையிடையே பொன்னிற்குக் கோடுகள் கொண்ட நீல நிற வண்டுகள் உவமை.

திருமண முயற்சியில் முனைப்புடன் தலைவன் ஈடுபடாமையால் திருமணம் தள்ளிப் போகிறது. தலைவியால் இதனைப் பொறுத்துக்கொள்ள இயலவில்லை, வேதனைப் படுகிறாள். இந்த நிலையில், தலைவன் ஒருபுறமாக இருப்பதை அறியாதாள் போலத் தோழி தலைவிக்குச் சொல்வதாக வருவது 216ஆம் பாடல்.

குறுங் கை இரும் புலிக் கோள்வல் ஏற்றை
நெடும் புதல் கானத்து மடப் பிடி ஈன்ற
நடுங்கு நடைக் குழவி கொளியி, பலவின்
பழம் தூங்கு கொழுநிழல் ஒளிக்கும் நாடற்கு,
கொய்தரு தளிரின் வாடி, நின்
மெய் பிறிதாதல் எவன்கொல்? - அன்னாய்!

ஐங். 216

வரைவு நீட ஆற்றாளாகிய தலைமகட்கு, தலைமகன் சிறைப் புறத்தானாக, தோழி கூறியது.

பாடற் செய்தி

குறுகிய முன்னங் கால்களை யுடையதும் பெரிய வடிவு உடையதுமான ஆண் புலி — குறி தப்பாமல் பற்றுவதில் வல்ல ஆண் புலி பெரும் புதர் நிறைந்த காட்டில் இளமையான பெண் யானை ஈன்ற குட்டியை — நடுங்கும் நடையுடைய குட்டியைப் பற்றுவதற்காகப் பலாப் பழம் தொங்குகின்ற பலா மர நிழலில் ஒளிந்து பதுங்குகின்ற மலைநாட்டுத் தலைவனுக்காகக் கொய்யப்பட்ட தளிர் போல வாடி உன் மேனி பசலையால் மாறுவது எதற்காக?

(ஆண்புலி கன்றைக் கவர்வதற்காக ஒளிக்கும் நாடன் எனக் கூட்டிப் பொருள் காண்க)

நின் பெண்மையைக் கவர்வதில் நாட்டமுடையவன் என்பது புலியானது யானைக்குட்டியைக் கவர்வதற்குப் பதுங்குவது உவமை.

குறுங்கை— இங்கே குறுகிய கால்; புலிக்கு முன்னங்கால்கள் பின்னங் கால்களைவிடக் குறுகியிருக்கும். இதே கருத்தைக் கபிலரே 266ஆம் பாடலிலும் கூறுகிறார். தலைவியின் மேனியில் வாட்டமும் பசலையும் கண்டால் ஐயம் எழும்; ஆதலால், வருத்தம் வாட்டுமளவுக்கு வேதனைப்பட வேண்டா என்கிறாள் தோழி. வாட்டம் தவிர்க்க முடியாதது, எனவே பிறர் ஐயங்கொள்வது தவிர்க்க முடியாதது — இதனைச் சிறைப்புறமாகவுள்ள தலைவன் உணரவேண்டுமென்பது குறிப்பு.

திருமண ஏற்பாட்டுக்கு ஆவன செய்துவிட்டுப் பிரிந்து சென்ற தலைவன் திரும்பிவிட்டான். அந்த நிலையிலும் தலைவி பிரிவு வேதனையால் மேனி பசலை பரவ வாடுகிறாள். இது தேவை இல்லையே என்று தோழி சொல்வதாக வருவது 217 ஆம் பாடல்.

பெரு வரை வேங்கைப் பொன் மருள் நறுவீ
மான்இனப் பெருங் கிளை மேயல ஆரும்
கானக நாடன் வரவும், இவள்
மேனி பசப்பது எவன்கொல்? — அன்னாய்!

ஐங். 217

வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்த தலைமகன் மீட்சி உணர்ந்த தோழி ஆற்றாளாகிய தலைமகட்குச் சொல்லியது.

‘அன்னாய்’ என்ற விளிச்சொல்லைக் கொண்டு தலைவியை விளித்துப் பேசுவது போல முன்னோர் இதனைத் தலைவிக்குத்

தோழி சொன்னதாக விளக்கினார். தன்னுள் தோழி சொல்லிக் கொண்டதாகக் கொள்வதில் தவறு இல்லை.

பாடற் செய்தி

அன்னாய்! பெரிய மலையிலே பொன் போலப் பூத்துள்ள வேங்கை மரத்தின் நறுமணப் பூவை மான்களின் கூட்டம் மேய்ந்து உண்ணுகின்ற கானக நாட்டுத் தலைவன் வந்து விட்டானே; அவன் வந்துவிட்டபோதும் இப்போது இவன் மேனியில் பசலை படர்வது ஏன்? (தேவை இல்லையே).

மான் கூட்டம் ஒன்றுசேர்ந்து வேங்கை மலரை மேய்ந்துண்ணும் காட்சி, தலைவியின் இல்லற வாழ்வு சுற்றத்தார் சுற்றப்பட ஒழுகும் வளவாழ்வினைக் குறிப்பாகச் சுட்டியது.

☆

திருமணம் பேசிவந்த தலைமகன் சுற்றத்தாரிடம் தலைவியின் தமர் மணத்தை ஏற்கவில்லை என்ற உய்த்துணர்வின்மேல் எழுவது 218ஆம் பாடற் செய்தி. தலைவனை ஏற்கத் தலைவியின் சுற்றத்தார் ஏற்காத நிலையிலே நல்ல சகுனங்கள் நிகழ்வதை எடுத்துரைத்துத் தலைவிக்கு நம்பிக்கை ஊட்டும் தோழியின் பேச்சாக வருவது இப் பாடல்.

நுண் ஏர் புருவத்த கண்ணும் ஆடும்;
மயிர் வார் முன்கை வளையும் செறூஉம்;
களிறு கோட் பிழைத்த கதம் சிறந்து எழு புலி
எழுதரு மழையின் குழும்பு
பெருங் கல் நாடன் வரும் கொல்?— அன்னாய்!

ஐங். 218

தலைமகன் வரைவு வேண்டிவிடத் தமர் மறுத்துழி, அது கேட்டு, 'இஃது என் ஆம்கொல்' என்று ஆற்றாளாகிய தலைமகட்கு தனக்கு நற்குறி செய்யக்கண்டு, 'கடிதின் வந்து வரைவான்' எனச் சொல்லியது. (கடிதின்—விரைவாக. வரைவான்—மணம் செய்வான்.)

பாடற் செய்தி

அன்னாய்! நுட்பமானதும் அழகானதுமான புருவத்தைக் கொண்ட (இடப் புறக்)கண்ணும் துடிக்கிறது; உரோமம் முளைத்த நீண்ட கைகளிலே (முன்னே நெகிழ்ந்த) வளையல்களும் இறுகுகின்றன. (இவை நல்ல நிமித்தங்கள்) தன் தாக்குதலிலிருந்து களிறு தப்பிவிட்டதால் சினம் மிகுந்து எழுகின்ற புலி, பெருகியெழும் மேகம்போல முழங்குகின்ற பெரிய மலைநாடன்

(மணம் முடித்திட) வருவான் என்பதற்கான குறிகளாகத்தான் இவை இருக்கும், இல்லையா?

மகளிர்க்கு இடக் கண் துடிப்பது நல்ல சகுனம் என்பது நம்பிக்கை. தன் தாக்குதலுக்குக் களிறு தப்பியதால் சினம் பொங்கி எழுகின்ற புலி முழங்குகிறது. மகளைக் கொடுக்க மறுத்த செய்தி கேட்டுத் தலைவன் வாளா இருக்கமாட்டான் என்பது இக் காட்சியின் குறிப்பு. சகுன நம்பிக்கை மக்கட் சமுதாயத்தில் தொன்றுதொட்டு இருந்துவருவதைக் கபிலர் பாடலால் உணர முடிகின்றது.

செறாஉம்-செறியும். கோள்-கொள்ளுதல். குழும்-முழங்கும்.

☆

திருமண ஏற்பாடுகளை முடித்துவிட்டுத் தலைவன் பிரிந்துசெல்கிறான். அந்தச் சிறு பிரிவையும் தலைவியால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை; நெற்றியிலே பசலை பரவுகிறது. இது தோழி பேசுவதாக வரும் 219ஆம் பாடலின் சூழல்.

கருங் கால் வேங்கை மாத் தகட்டு ஒன்வீ
இருங் கல் வியல் அறை வரிப்பத் தாஅம்
நல மலை நாடன் பிரிந்தென
ஒன் நுதல் பசப்பது எவன்கொல்?— அன்னாய்!

ஐங். 219

வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்த அனுமைக்கண்ணே ஆற்றாளாகிய தலைமகட்குத் தோழி கூறியது. (அனுமை— அண்மை, நெருக்கம், சமீபம்)

பாடற் செய்தி

அன்னாய்! கரிய அடிமரம் கொண்ட வேங்கை மரத்தின் பெரிய இதழ் கொண்டதும் ஒளி மிக்கதுமான மலர் பெரிய மலைநிலத்தின் அகலமான பாறையை அழகு செய்யும் நல்ல மலைநாட்டுத் தலைவனைப் பிரிந்ததால் நின் ஒளிவீசும் நெற்றியில் பசலை படர்வது ஏன்? (இப்போதுதானே பிரிந்திருக்கிறான்; அதுவும் திருமண ஏற்பாடுகளை முடித்துவிட்டதானே பிரிந்திருக்கிறான்! அதற்குள்ளா இந்தப் பசலை!)

கடிய பாறையை மறைத்து அழகு செய்யும் பொன்னிற வேங்கைப் பூ; பொல்லாக் களவொழுக்கம் தீர்த்து இல்லறப் பொலிவு தரும் புதிய மாறுதல் செய்தவன் தலைவன். 'ஒண்ணுதல் பசப்பது எவன்கொல்' என்ற தொடர் உரிப்பொருளை விளக்கி விடுவதால், இக் கருப்பொருள் காட்சியை இறைச்சி என்றே கொள்ளுதல் வேண்டும். (உள்ளுறை ஆகாது.)

வியல் அறை— அகலமான பாறை.

தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரையொருவர் காதலிக்கும் செய்தி தலைவியின் தமருக்குத் தெரியாது. யாரோ அயலவர்கள் பெண் பேச வருகிறார்கள். இந்தச் சூழலில் செவிலியிடம் தோழி குறிப்பாகப் பேசும் சூழலில் எழுவது 220ஆம் பாடல்.

அலங்கு மழை பொழிந்த அகன்கண் அருவி
ஆடுகழை அடுக்கத்து இழிதரு நாடன்
பெருவரை அன்ன திருவிறல் வியல் மாப்பு
முயங்காது கழிந்த நாள், இவள்
மயங்கு இதழ் மழைக்கண் கலிமும்—அன்னாய்! ஐங். 220

நொதுமலர் வரைவின்கண் தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றது. (நொதுமலர்—அயலவர்கள்.)

பாடற் செய்தி

அன்னாய்! அசைகின்ற மழை பொழிந்ததனால் வந்த அகன்ற இடமுடைய அருவியானது அசையும் மூங்கில் வளர்ந்த மலைச்சாரலிலே விழுகின்ற மலைநாட்டுத் தலைவனின் பெருமலை போன்றதும் வெற்றிச் செல்வத்தால் விரிந்த மார்பைத் தழுவ இயலாமற்போன நாட்களில் அவன் நினைவால் இவளுடைய கண்கள்—மயக்கத்தைப் புலப்படுத்துவதும் மலர் இதழ் போன்றவையும் குளிர்ந்திருப்பவையுமான கண்கள்—நீரைச் சொரியும்.

ஒரு நாள் தழுவப்பெறாவிடினும் அவன் நினைப்பிலே மயங்கிக் கண்ணீர் சொரிபவள் தலைவி என்ற உண்மையைச் செவிலியிடம் தெரிவிக்கும் முறையிலே அறத்தொடு நின்றலாயிற்று. இதன் பிறகும் அயலார் மணம் பேசி முடித்தல் இயலாது என்பது தெளிவு. 'அலங்கு மழை—இழிதரு நாடன்' என்பதை இறைச்சியாகக் கொண்டு, மேகம் பொழிந்த மழையால் இடையறாது வீழும் அருவிபோல் தலைவன் தண்ணளி தலைவியின் இன்பத்துக்கு இடையறாது துணைநிற்கும் எனக் குறிப்புப்பொருள் காண்க. 'முயங்காது கழிந்த நாள்.....கண் கலிமும்' என உரிப்பொருள் தெளிவாக்கப் படுதலால் இதனை உள்ளுறையாகக் கொள்ள இயலாதென்பது தேற்றம்.

(இதுபோலவே இனிவரும் பாடல்களில் இறைச்சி, உள்ளுறைகளை இனம் கண்டுகொள்க.)

திரு விறல்வியன் மார்பு—வெற்றிச் செல்வத்தான் விரிந்த மார்பு. திரு கண்டாரால் விரும்பப்படும் தன்மை என்று முன்னோர் கூறிய விளக்கமும் ஏற்புடையதே.

☆

3. அம்ம வாழிப் பத்து

இப்பத்தில் உள்ள பாடல்கள் யாவும் ‘அம்ம வாழி’ என்று தொடங்குவதால் இப் பெயர் பெற்றது. (முதற் பத்தில் ‘அன்னாய் வாழி’ என்று தொடங்குவதுபற்றி எழுதிய விளக்கம் காண்க.)

‘சிறிது காலம் பிரிந்திருந்து திருமணத்துக்கு வேண்டுவன் செய்து முடித்து வருவேன்’ என்று தலைவன் சொல்லிப் பிரிந்தான். சொன்னவன் ஒரு பக்கத்தில் நிற்பதை அறியாதவன் போல — அவன் கேட்கும்படியாகத் தலைவி தோழியிடம் பேசுவதாக வருவது அம்ம வாழிப் பத்தின் முதற்பாடல் (221).

அம்ம வாழி, தோழி! காதலர்

பாவை அன்ன என் ஆய்கவின் தொலைய,

நல் மா மேனி பசப்ப,

‘செல்வல்’ என்ப — தம் மலை கெழு நாட்டே.

ஐங். 221

‘ஒருவழித் தணந்து, வரைதற்கு வேண்டுவன முடித்து வருவல்’ என்று தலைமகன் கூறக் கேட்ட தலைமகள் அவன் சிறைப்புறத்தானாய்க் கேட்ப, தோழிக்குச் சொல்லியது.

ஒருவழித் தணத்தல் என்பதை மிகச் சுருக்கமாக விளக்க வேண்டுமென்றால், தற்காலிகமாக, நெடுந்தொலைவு போகாமல் பிரிந்திருத்தல் என்று சொல்லலாம். தணத்தல்—பிரிதல். களவொழுக்க காலத்தில் இஃது ஒரு நிலையாகும். அலர் பரவியதால் அது சற்று அடங்கட்டும் என்பதற்காக ஓர் இடைக்கால ஏற்பாடாகப் பிரிய நேரிடலாம். களவொழுக்க காலத்தில் தலைவியின் கூற்று (தலைவி பேசுவது) நிகழும் இடங்கள் இவை யெனக் குறிக்கும் சூத்திரத்தில் ‘இட்டுப் பிரிவு’ என்று இதனைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார். (தொல் பொருள். களவு 20).

பாடற் செய்தி

அம்ம வாழி! தோழி! பாவை போன்ற என் நுட்பமான அழகு தொலையும்படியாகவும் நல்ல மாமை நிறம் கொண்ட என் மேனியில் பசலை படரும்படியாகவும், தலைவர் தம் ‘மலை நாட்டுக்குச் செல்வேன்’ என்று கூறுகிறார். (நாம் இப்போது செய்யக்கூடியது என்ன?)

பாவை — அழியா அழகு கொண்ட பொம்மை. காற்று புயலாக வீசியடித்தாலும், அடைமழை பொழிந்து நனைத்தாலும், இடி தாக்கினாலும், பல ஊறுபாடுகள் ஏற்பட்டாலும், நிலநடுக்கமே நிகழ்ந்தாலும் தன் அழகு குலையப்பெறாதது என்று (நற்றிணை 201) பாவையின் இயல்பு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

பகற்குறி, இரவுக் குறி இரண்டிலும் வந்து தலைவியுடன் அளவளாவி வந்த தலைவன் சில காலம் வராமலிருந்து, திரும்பவும் வருகிறான். அவன் வந்து ஒரு புறமாக நிற்பதை அறியாதவன் போலத் தோழி கேட்ட ஒரு கேள்விக்குத் தலைவி விடையளிப்பதாக வருவது 222 ஆம் பாடல்.

அம்ம வாழி, தோழி! நம் ஊர்
நளிந்து வந்து உறையும் நறுந் தண் மார்பன்
இன்னினி வாராமாறுகொல்—
சில் நிரை ஒதி என் நுதல் பசப்பதுவே.

ஐங். 222

குறி இரண்டன்கண்ணும் வந்தொழுகும் தலைமகன் இடையிட்டு வந்து, சிறைப்புறத்து நின்றழி, 'நின் நுதல் பசத்தற்குக் காரணம் என்ன? என்ற தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

பாடற் செய்தி

தோழி! நம் ஊரிலே வந்து வாழ்கின்ற நறுமணமும் குளிர்ச்சியும் பொருந்திய மார்பினையுடைய தலைவன் இப்போது வராமலிருப்பதால், சிலவாயும் வரிசை கொண்டதாயும் உள்ள கூந்தல் படிந்த என் நெற்றியில் பசலை படர்கிறது.

கூந்தலிலிருந்து சில உரோமங்கள் நெற்றியில் புரள்வதைச் 'சில் நிரை ஒதி என் நுதல்' என்ற தொடர் குறித்தது. நளிந்து — செறிந்து. நளி என்ற சொல்லுக்குப் பெருமை என்ற பொருள் கொண்டால் 'பெருமையோடு — பெருமிதத்தோடு — வந்து' என விளக்கம் கொள்ளலாம். (தடவும் கயவும் நளியும் பெருமை — தொல். சொல். உரி. 22).

திருமண ஏற்பாடு செய்து, அதற்கு வேண்டுவன செய்வதற்காகத் தற்காலிகமாகப் பிரிந்து சென்ற தலைவன், குறித்த காலத்துக்கு முன்பே வந்துவிட்டதை அறிந்த தோழி தலைவியிடம் மகிழ்ந்து பேசுவதாக அமைவது 223 ஆம் பாடல்.

அம்ம வாழி, தோழி! நம் மலை
வரை ஆம் இழிய, கோடல் நீட,
காதலர்ப் பிரிந்தோர் கையற, நலியும்
தண் பனி வடந்தை அற்சிரம்
முந்து வந்தனர் - நம் காதலோரே.

ஐங். 223

வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்த தலைமகன் குறித்த பருவத்திற்கு முன்னே வருகின்றமை அறிந்த தோழி தலைமகட்கு மகிழ்ந்து சொல்லியது.

பாடற் செய்தி

தோழி! நம் மலைப் பக்கங்களில் நீர் (அருவி) வீழ்ந்திருக்க, செங்காந்தள் மலர்கள் வளர்ச்சியுற்றிருக்க, காதலர்களைப் பிரிந்தவர்கள் செயலற்று வருந்தும்படியாக, துன்புறுத்துகின்ற குளிர்ந்த பனியையும் வாடைக்காற்றையும் உடைய முன் பனிக்காலத்துக்கு முன்பே நம் காதலர் வந்துவிட்டார் (எனவே, உன் பிரிவுத் துயரம் நீங்குவதால் மகிழ்ச்சி அடைக).

மலையருவி பொழிந்துகொண்டிருப்பதும் செங்காந்தள் பூத்திருப்பதுமான காலத்தே வந்தனர் எனவும், பிரிந்த காதலர் வருந்திட வருத்தும் பனிக்காலத்துக்கு முன்பே வந்தனர் எனவும் தனித்தனிக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

ஆம்-நீர். வடந்தை-வாடைக் காற்று. அற்சிரம்-முன் பனிக்காலம்.

தலைவி வீட்டைவிட்டு வெளியே வரமுடியாத அளவுக்கு இற்செறிக்கப்படும் நிலை—இதனைக் குறிப்பாக உணர்ந்துகொண்ட தலைவியின் கூற்று 224ஆம் பாடல். தலைவன் ஒரு புறம் நின்றிருப்பதை அறியாதவள் போல—ஆனால் அவன் கேட்கும் படியாகத் தோழியிடம் தலைவி பேசுகிறாள்.

அம்ம வாழி, தோழி! நம் மலை
மணி நிறம் கொண்ட மா மலை வெற்பில்
துணி நீர் அருவி நம்மோடு ஆடல்
எளிய மன்னால், அவர்க்கு, இனி,
அரிய ஆகுதல் மருண்டனென் யானே.

ஐங். 224

இற்செறிப்பு உணர்ந்த தலைமகள் ஆற்றாளாய்த் தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாக, தோழிக்குச் சொல்லியது.

பாடற் செய்தி

தோழி! நமது குறிஞ்சிச் சூழலில் மலையிலே — நீல மணி போன்ற நிறம் கொண்டதும் பெரியதுமான பக்க மலையிலே — தெளிந்த நீர் விழும் அருவியிலே நம்மோடு ஆடுவது தலைவருக்கு (இதுவரையில்) எளிதாக இருந்தது. இனி அவ்வாறு அருவி நீராடுதல் அரிதாகிவிட்டது; நினைக்கும்போது நான் மனம் மயங்குகிறேன்.

இதனை ஒரு பக்கமாக நிற்கும் (சிறைப்புறத்தானாய் நிற்கும்) தலைவன் கேட்கவேண்டும், கேட்டுத் திருமண முயற்சியில் அவன் தலைப்பட வேண்டும்— இது தலைவியின் உள்ளக் குறிப்பு. மலை... மா மலை வெற்பு என மலை குறித்துப் பல சொற்கள் வருவது— குறிஞ்சி நிலத்துப் பெரிய மலைகளையும் பக்க மலைகளையும் குறிக்கும். பல இடத்து மலையருவிகளிலே இதுவரையில் தலைவியோடு தலைவன் ஆடிக்களித்ததை உணர்த்துகிறது. மன், ஆல்: அசைகள்.

தலையியின் மெலிவைத் தோழி எடுத்துரைத்துத் திருமண முயற்சியில் தலைப்படுமாறு தோழி தூண்டினாள். அவள் சொன்னதை ஏற்றான், தலைவன். திருமணம் முடிப்பதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டுச் சிறிது காலம் பிரிந்திருக்க நேர்ந்தது. அந்தப் பிரிவைத் தாங்க இயலாத தலைவிக்குத் தலைவனின் உணர்வை நினைப்பூட்டித் தோழி தேற்றுவதாக அமைவது 225ஆம் பாடல்.

அம்ம வாழி, தோழி! பைஞ் சுணைப்
பாசடை நிவந்த பனி மலர்க் குவளை
உள்ளகம் கமழும் கூந்தல் மெல்லியல்
ஏர் திகழ் ஓள் நுதல் பசுத்தல்
ஓரார்கொல் — நம் காதலோரே

ஐங். 225

மெலிவு கூறி வரைவு கடாவக் கேட்ட தலைமகன் தான் வரைதற்பொருட்டாக ஒருவழித்தணந்து நீட்டித்தானாக, ஆற்றாளாகிய தலைமகட்குத் தோழி கூறியது. (வரைவு கடாவுதல் — திருமணமுயற்சியில் முடுக்குதல்)

பாடற் செய்தி

தோழி! (வளமார்ந்த) பசிய சுணையில் பசுமையான இலைகளின் நடுவே உயரமாக விளங்கும் குளிர்ந்த குவளை மலரின் மணம் உள்ளே கமழும் கூந்தலும் மெல்லியல்பும் உடைய அழகிய நின் ஒளிவீசும் நெற்றி பசலை படர்ந்து துன்புறுவதை நம் காதலர் எண்ணிப் பார்க்க மாட்டாரா? (காதல் உடையவராதலால் உன் மெலிவை அறிவார்; விரைவில் வருவாள்;

கவலை வேண்டா என்று கூறித் தலைவியைத் தோழி தேற்றுவது குறிப்பு).

பசுமை + அடை-பாசடை. அடை-இலை. நிவந்த-உயர்ந்த. (இலைகளுக்கு மேல் உயர்ந்து தோன்றும்). நலம் சான்ற மகளிரின் கூந்தலுக்கு இயற்கை மணம் உண்டென்பது செய்தி. மெல்லியல் இங்கே மெலிந்த இயல்பைச் சுட்டும். 'நம்' என்பது நட்பொற்றுமை கட்டுகின்ற உட்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மை; தலைவன் இருவர்க்கும் பொதுவன் என்ற இழிபொருள் குறிப்பதாகாது. இவ் வழக்கு மிகப் பல இடங்களில் வரக் காணலாம்.

திருமண ஏற்பாட்டின் பொருட்டுப் பிரிந்து சென்ற தலைவன் தாமதமாக வந்துசேர்ந்தபோது தோழி தலைவியிடம் கூறுவதாக வருவது 226ஆம் பாடல்.

அம்ம வாழி, தோழி! நம் மலை
நறுந் தண் சிலம்பின் நாறு குலைக் காந்தள்
கொங்கு உண் வண்டின் பெயர்ந்து புறமாறி, நின்
வன்புடை விறற் கவின் கொண்ட
அன்பிலாளன் வந்தனன், இனியே.

ஐங். 226

வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்த தலைமகன் நீட்டித்து வந்துழித் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

பாடற் செய்தி

தோழி! நம் மலையைச் சார்ந்துள்ள பக்க மலையிலே— நறுமணம் கொண்டதும் குளிர்ந்ததுமான பக்க மலையிலே மணம் வீசும் காந்தள் மலர்க்கொத்தில் தேன் உண்டு செல்லும் வண்டினைப் போலப் பெயர்ந்து சென்று, புறம் மாறிச் சென்ற அன்பில்லாதவனாகிய தலைவன் — உறுதியானதும் வெற்றி கொண்டதுமான நின் அழகினைக் கவர்ந்து சென்ற அன்பற்ற தலைவன் இப்போது வந்துவிட்டான். (எனவே, நின் ஐயமும் கவலையும் நீக்கி மகிழ்வாயாக.)

‘புறம் மாறி’ என்ற தொடர் இப் பாடலைச் சிக்கல் மிக்க தாக்கியுள்ளது. ‘இடம் மாறிச் சென்று’ என்று பொதுவாகப் பொருள் கொள்ளலாம். ‘புறம் மாறி’ என்றதால் தலைவன் பரத்தையை நாடிச் சென்றான் என்று கூடப் பொருள் கூறுகிறார்கள். சங்க இலக்கியத்தில் பரத்தமை பரக்கப் பேசப்படுவதுண்டு. ஆயின், அது கற்பொழுக்கப் பருவத்திலன்றிக் களவொழுக்கப் பருவத்தில் வாராது. பரத்தமைபற்றி விரிவாக ஆராய இஃது இடம் அன்மையின் விரித்துரைக்கவில்லை.

பரத்தமை மருதத்திணைக்கு உரியது ; இப்பாடல் குறிஞ்சித் திணைக்கு உரியது — இதனையும் நினைவிற் கொண்டே 'புறம் மாறி' என்ற தொடருக்கு விளக்கம் காணவேண்டும். தலைவி இருக்கும் இடத்துக்கு வருதலைத் தவிர்த்தான் தலைவன் என்ற அளவில் பொருள் கொள்ளுதலே பொருந்தும். தலைவன் சில நாட்களாக வாராமையால் வாடிய தலைவியின் மனக்கவலையை ஏற்பாளாய்த் தோழி முதலிலே தலைவனைக் குறை கூறுவாள்போலப் பேசினாள் 'உன் அழகைக் கவர்ந்து சென்ற தலைவன்', 'தேன் உண்டு பறந்து போகும் வன்'டு போன்ற தலைவன்' — என்ற வருணனைகளெல்லாம் தலைவனைப் பழிப்பவை போன்றனவே யன்றி உண்மை வாசகம் ஆகா. வரைவிடை வைத்துத்தான் தலைவன் பிரிந்திருக்கிறான் என்பதையும் மனங்கொள்ள வேண்டும்... இக் கருத்து விரிக்கிற பெருகும்.

கொங்கு-தேன். தலைவியின் அழகு குலையாதது, பிற மகளிர் பால் விளங்கும் அழகையெல்லாம் வென்றது என்பதை 'வன்புடை விறற்கவின்' என்ற தொடர் விளக்கிற்று. உறுதியும் வெற்றியும் கொண்ட அழகினை அடைந்தவன் மாட்டுக் களவொழுக்கத்திற் பரத்தமை சார்த்தல் அறமாகாது; ஐந்திணைப் புலனெறி வழக்கிற்குப் பொருத்தமும் ஆகாது.

☆

முன்னைய பாட்டுக்கு அமைந்த சூழ்நிலையை ஒத்ததாகவே 227ஆம் பாடலின் சூழ்நிலையும் அமைகிறது. சிறிது காலம் பிரிந்திருந்து மீண்ட தலைவன் சிறைப்புறமாக இருத்தல், தலைவியிடம் அவனைப் பற்றிக் குறைகூறுவாள் போலத் தோழிபேசுதல் இரண்டு பாட்டுக்கும் அமைந்துள்ள பின்னணியாகும்.

அம்ம வாழி, தோழி! 'நாளும்
நல் நுதல் பசப்பவும் நறுந் தோள் நெகிழவும்
ஆற்றலம் யாம்' என மதிப்பக் கூறி.
நம் பிரிந்து உறைந்தோர் மன்ற; நீ
விட்டனையோ - அவர் உற்ற குளே

ஐங். 227

ஒரு வழித் தணந்து வந்த தலைமகள் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

பாடற் செய்தி

தோழி! 'உன் நெற்றி பசலை படரவும் நறுமணம் கொண்ட தோள் மெலியவுமாக நீ வேதனைப்படும்படியாக நான் பிரியமாட்டேன்' என்று தலைவன் நாளும் நாளும் சொன்னவன்

தானே — அவன், அவன் சொன்ன குளுரையை உண்மையென்றே நாம் மதிக்கும்படி சொன்னவன்தானே! ஆனால், அப்படிச் சொன்னதை யெல்லாம் மறந்து பல நாளும் நம்மைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவன் குளுரை பொய்த்தவன் என்பதை நீ (மறந்து) விட்டாயே?

அவன் உண்மையே சொல்வான் என நாம் மதிக்கும்படியாகச் குளுரைத்தான்; ஆனால் சூள் பொய்த்தான். இதை நீ மறந்துவிட்டாயா? உன் நுதல் பசப்பதற்கும் தோள் மெலிவதற்கும் தலைவன் சூள் பொய்த்திருப்பதுதான் காரணம் என்று தலைவிக்குச் சொல்வதுபோலத் தலைவனுக்குக் குறிப்பாகச் சொல்கிறான் தோழி.

நப் பிரிந்து-நம்மைப் பிரிந்து.

☆

பெரியவர்களை அனுப்பி, பெண் கேட்குமாறு தலைவன் ஏற்பாடு செய்தான் ; ஆனால், தலைவனின் பெருமையும் தலைவியிடம் அவன் கொண்ட காதலும் அறியாமல், தலைவியின் சுற்றத்தார் பெண் கொடுக்க மறுத்தனர். அந்த நிலையில் தலைவிக்குச் சொல்வது போலத் தோழி அறத்தொடு நிற்பதாக வருவது 228ஆம் பாடல்.

அம்ம வாழி, தோழி! நம் ஊர்
நிரந்து இயங்கு அருவிய நெடுமலை நாடன்
இரந்து குறையுறாஅன் பெயரின்
என் ஆவதுகொல் - நம் இன் உயிர் நிலையே? ஐங். 228

தலைமகள் வரைவு வேண்டிவிடத் தமர் மறுத்துழி, அவர் கேட்குமாற்றால் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்த் தோழி அறத்தொடு நின்றது. (தமர்: (தலைவியின்) சுற்றத்தார். அவர்: தலைவியின் சுற்றத்தாராகிய செவிலி முதலியோர்).

பாடற் செய்தி

‘தோழி! நம் ஊரிலே இடையறாது நீர் ஒழுகுதற்கு ஆதாரமாக விளங்குகின்ற அருவி கொண்ட பெரிய மலைநாடனாகிய தலைவன் இரந்து கேட்கும் தான் நினைத்த காரியம் நிறைவேறப்பெறாமல் திரும்பிப் போய்விட்டால், நம்முடைய இனிய உயிரின் நிலை என்னவாகும்?

தலைவியின் ஊரில் இடையறாது பாய்ந்து பரவும் நீருக்கு ஆதாரம் தலைவனின் மலையில் உள்ள அருவிதான் இந்த இயற்கைக் காட்சியின் குறிப்பு: தலைவனின் அன்பாதரவுதான்

தலைவியின் இன்னுயிர்க்கு ஆதாரம். இதனைச் செவிலி முதலான தலைவியின் சுற்றத்தார் பிரிந்துகொண்டு, பெண் கொடுக்க இசைய வேண்டும் என்பது தோழியின் குறிப்பு.

நிரந்து - இடையறாது. குறை - காரியம்.

திருமணம் முடிவுசெய்து, சில நோக்கங்களுக்காகத் தலைவன் பிரிந்துசென்றான்; சென்றவன் மீண்டான். தலைவியிடம் ஒரு புதுப்பொலிவு தோன்றிற்று. இந்த விவரம் அறியாதவள் போலத் தோழி தலைவியிடம் ஒரு கேள்வி கேட்பதாக வருவது 229ஆம் பாடல்.

அம்ம வாழி, தோழி! நாம் அழப்
பல் நாள் பிரிந்த அறனிலாளன்
வந்தனனோ, மற்று இரவில்
பொன்போல் விறற் கவின் கொள்ளும் நின் நுதலே. ஐங். 229

வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்த தலைமகன் மீண்டான் என்பது கேட்டுத் தலைமகட்கு எய்திய கவினைத் தோழி தான் அறியாதாள் போன்று அவனை வினாவியது. (அறியாதாள் போன்று — தலைவன் வந்த செய்தியை அறியாதவள் போல)

சொல் முடிபு

...நின் நுதல்... கவின் கொள்ளும்; நாம் அழப் பிரிந்த அறனிலாளன் இரவில் வந்தனனோ?

பாடற் செய்தி

தோழி! உன் நெற்றியானது பொன் மயமானதுபோல வீறுடைய அழகால் பொலிகின்றதே! நாம் பிரிவுத்துன்பத்தால் அழும்படியாகப் பல நாள் பிரிந்துபோன அறமற்றவனாகிய தலைவன் (நேற்று) இரவு வந்தானோ?

பிரிந்த கொடுமையை நினைந்து, தலைவனை அறனிலாளன் (அற உணர்வு இல்லாதவன்) என்றாள்.

தலைவன் தன் சார்பில் உறவினர்களை அனுப்பிப் பெண் கேட்கும்போது, ஒரு வேளை பெண் கொடுக்க மறுத்து விடுவார்களோ என்று அஞ்சுகின்ற தலைவிக்குத் தோழி நம்பிக்கை ஊட்டிப் பேசுவதாக வருவது 230ஆம் பாடல்.

அம்ம வாழி தோழி! நம்மோடு
 சிறு தினைக் காவலன் ஆகி, பெரிதும் நின்
 மென் தோள் ளெகிழவும், திரு நுதல் பசப்பவும்
 பொன் போல விறற்கவின் தொலைத்த
 குன்ற நாடற்கு அயர்வர் - நன் மணனே

ஐங். 230

தலைமகன் வரைவு வேண்டித் தமரை விடுத்துழி
 'மறுப்பர்கொல்லோ' என்று அச்சம் உறுகின்ற தலைவிக்குத் தோழி
 சொல்லியது.

பாடற் செய்தி

தோழி! சிறு தினைக் காவலனாய் நம்மோடு உடன் இருந்து,
 பின்னர் உன் மென்மையான தோள் மெலியும்படியாகவும்,
 அழகிய நெற்றி பசலையுறும்படியாகவும், பொன் போன்றதும் வீறு
 கொண்டதுமான அழகைப் போக்கடித்த மலைநாடனுக்கே நல்ல
 முறையில் மணம் செய்துவைப்பார்கள். (ஐயம் வேண்டா; கவலை
 நீக்குக).

பெருமலை நாட்டைக் காக்கும் தரம் உடைய தலைவன், தலைவியால்
 கொண்ட காதலால் தினைக் காவலன் போல உடனிருந்தான் என்ற குறிப்பைத்
 தருவது 'சிறுதினைக் காவலன் ஆகி' என்ற தொடர். விறற் கவின் - வெற்றி
 கொண்ட அழகு.

☆

4. தெய்யோப் பத்து

'தெய்யோ' என்ற சொல்லில் முடிகின்ற பத்துப் பாடல்
 கொண்டமையால் தெய்யோப் பத்து எனப் பெயராயிற்று. தெய்ய
 என்ற இடைச்சொல் தெய்யோ எனத் திரிந்தது. 'அம்ம வாழி'
 என்றமைந்த சொற்றொடர்க்கு முன்னே தந்த விளக்கத்தைக்
 கொண்டு 'தெய்யோ' என்ற ஆட்சியை விளங்கிக் கொள்க).

சில காலம் பிரிந்து திரும்பி வந்த தலைவனிடம் தோழி
 கேட்பதாக வருவது 231ஆம் பாடல்.

யாங்கு வல்லுநையோ - ஒங்கல் வெற்பு!
 இரும் பல் கூந்தல் திருந்து இழை அரிவை
 திதலை மாமை தேயப்
 பசலை பாயப் பிரிவு? - தெய்யோ!

ஐங். 231

ஒருவழித் தணந்து தலைமகற்குத் தோழி கூறியது.
 (களவொழுக்கம்பற்றிய அலர் அடங்கட்டும் என்று சில நாள்

தலைவன் வாராமல் பிரிந்திருப்பன்; இதனை ஒருவழித்தணத்தல் என்பர். தணத்தல்—பிரிதல்)

சொல் முடிபு

வெற்ப! ... தேய, பாயப் பிரிவு யாங்கு வல்லுநையோ?

பாடற் செய்தி

உயர்ந்த மலைக்கு உரியவனே! கரிய, பலவாகிய கூந்தலும் செப்பமான அணிகலன்களும் உடைய தலைவியின் தேமல் படர்ந்த மாமை நிறம் தேயும் படியாகவும் பசலை பரவும்படியாகவும் அவளைப் பிரிந்து செல்லும் வல்லமை உனக்கு எப்படி வந்தது?

தோற்றப் பெருமிதமும் உறுதியும் கொண்ட மலையொடு தலைவனைத் தொடர்புபடுத்திக் கூறியது பெருமிதமும் அன்பின் உறுதிப்பாடும் உடையவன் அவன் என்பதை விளக்குதற்காகும். தெய்யோ — அசை.

சில காலம். பிரிந்திருந்து திரும்பிய தலைவன் 'நான் பிரிந்திருந்தபோது நீங்கள் எப்படி இருந்தீர்கள்' என்று கேட்க, அந்தக் கேள்விக்குத் தோழி விடை சொல்வதாக அமைவது 232 ஆம் பாடல்.

போது ஆர் கூந்தல் இயல் அணி அமுங்க

ஏதிலாட்டியை நீ பிரிந்ததற்கே

அழல் அவிர் மணிப்பூண் நனையப்

பெயல் ஆனா, என் கண்ணே — தெய்யோ!

ஐங். 232

ஒருவழித் தணந்து வந்த தலைமகன் 'நான் பிரிந்த நாட்கள் நீர் என்ன செய்தீர்?' எனக் கேட்க, தோழி அவற்குச் சொல்லியது. (அவற்கு — அவனுக்கு)

பாடற் செய்தி

மலர் பொருந்திய கூந்தல் உடையவளாகிய தலைவியின் இயலும் அழகும் தேயும்படியாக யாரோ அயலவன்போல அவளைக் கருதி நீ பிரிந்தமையால் நெருப்புப் போல விளங்கும் மணிகள் பதித்த அணிகள் நனையுமளவுக்கு என் கண்கள் நீர் பொழிதலை நீங்கா (தொடர்ந்து கண்ணீர் வழிந்தது).

போது ஆர் கூந்தல் அடையடுத்த ஆகுபெயராய்த் தலைவியைக் குறித்தது. 'ஏதிலாளனை' என்னும் ஒரு பாடல்

உண்டு; அயலான் போன்றவனே என அச் சொற்கு விளிப் பொருள் கொள்க.

☆

‘சில நாள் பிரிந்திருக்க வேண்டியுள்ளது; விரைவில் வந்து திருமணம் செய்வேன்’ என்று தலைவன் கூறினான். அப்படிச் சொன்ன தலைவனை நோக்கித் தோழி சொல்வதாக வருவது 233 ஆம் பாடல்.

வருவை அல்லை; வாடை நனி கொடிதே—
அரு வரை மருங்கின் ஆய் மணி வரன்றி
ஒல்லென இழிதரும் அருவி நின்
கல்லுடை நாட்டுச் செல்லல்—தெய்யோ!

ஐங். 233

‘ஒருவழித் தணந்து வரைய வேண்டும்’ என்ற தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

சொல் முடிபு

நின் கல்லுடை நாட்டுச் செல்லல் ; வருவை யல்லை வாடை நனி கொடிதே.

பாடற் செய்தி

ஏறுவதற்கு அரிய மலைப் பக்கத்தில், நுட்பமான அழகுடைய மணிகளை வாரிக்கொண்டு ஒல்லென்னும் ஓசையும் அருவி விழுகின்ற உன் மலைநாட்டுக்குச் செல்லாதே; செல்லின், நீ சொல்லும் உறுதிமொழிகளை மறந்து) வரமாட்டாய் நீ ஏன் போகக்கூடாது, தெரியுமா? வாடைக் காற்று மிகவும் கொடிதாய் வீசுகின்றது.

தலைவன் பிரிவதும் தவிர்க்க முடியாதது; தலைவி பிரிவால் வருந்துவதும் தவிர்க்க முடியாதது. இருபாலும் தவிர்க்க முடியாத சிக்கல் ஏற்பட்டிருப்பதைத் தோழியின் கூற்று புலப்படுத்துகிறது. மணிகளை வாரிக்கொண்டும் அருவியைச் சுட்டி, நீ மீண்டு வரும்போது திருமண வாழ்வுக்கு வேண்டிய வளத்தோடு வருக என்றாள் தோழி. வாடைக் காற்றால் காதலர் துன்புறுவர் என்பதை நினைவூட்டி, ‘நீ பிரிந்துசெல்லாமலிருக்கவே முயல்க’ என்று குறிப்பாகத் தோழி சொல்லுவதாகக் கொள்ளலாம்.

ஆய் மணி—நுட்பமான (அழகுடைய) மணிகள்; ஆராய்ந்து தேறும் மணிகள் என்று கொள்ள இயலாது; காரணம் ; அருவி தன் வயப்பட்டனவெல்லாம் வாரி வருமே யன்றி ஆராய்ந்து தேர்ந்தெடுத்து வாராது. கல்லுடை நாடு—மலை நாடு. செல்லல்—போகாதே.

☆

வழக்கம்போல் தலைவன் வந்துகொண்டுதான் இருக்கிறான். அதே நிலையில் களவொழுக்கம் காலம் நீட்டிக்காமல், திருமண முயற்சியிலும் அவன் ஈடுபட்டுள்ளான். எனினும், தலைவியிடம் தோற்ற வேறுபாடு தெரிகிறது. 'இது ஏன்' என்று வினவுகிற தலைவனுக்குத் தோழி சொல்லும் செய்தியே 234ஆம் பாடல்.

மின் அவிர் வயங்கு இழை நெகிழ்ச் சாஅய்
நல் நுதல் பசத்தல் ஆவது, துன்னிக்
கனவில் காணும் இவளோ
நனவில் காணாள் நின் மார்பே - தெய்யோ.

ஐங். 234

இடைவிடாது வந்து ஒழுகா நின்றே, களவு நீடாமல் வரைதற்கு முயல்கின்ற தலைமகன், தலைமகள் வேறுபாடு கண்டு 'இதற்குக் காரணம் ஏன்? என்று வினாவிய வழி, 'நின்னைக் கனவில் கண்டு, விழித்துக் காணாளாய் வந்தது' எனத் தோழி சொல்லி வரைவு முடுக்கியது. வேலை முடுக்குதல் - திருமணம் செய்ய விரைந்து தூண்டுதல்)

சொல் முடிபு

நின் மார்பு துன்னிக் கனவிற் காணும் இவளே நனவிற் காணாள்; (அதனால்) சாஅய் நன்னுதல் பசத்தல் ஆவது.

பாடற் செய்தி

நின் மார்பொடு நெருங்கியிருக்கக் கனவில் கண்ட இவள், விழித்துப் பார்த்து நனவிலே அந்த அனுபவம் காணாள் ஆயினாள். ஆகையால், மின்னல் போல விளங்கு அணிகலன்கள் நெகிழும்படி மெலிந்து அழகிய நெற்றி பசலை பூத்தலாயிற்று.

களவொழுக்கை நீடிக்காமல் திருமண முயற்சியிலே ஈடுபடுகிறான் தலைவன்; உண்மைதான். ஆனாலும், பிரிவு இடையிடுகின்றது. அதனால் தலைவி மெலிகின்றாள். இதனைச் சுட்டிக் காட்டித் திருமண முயற்சி மேலும் விரைவூட்டப்பட வேண்டும் என்பதைக் குறிப்பால் சுட்டுகிறாள், தோழி.

235ஆம் பாடலுட் புகுமுன்னர் 'உன்போக்கு' என்ற 'துறை பற்றி அறிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். களவொழுக்க காலத்தில் நிகழ்வது இது. அஃதாவது தலைவியை உடன் அழைத்துக்கொண்டு, அவள் பெற்றோரும் சுற்றத்தினரும் அறியாமல் வேற்றிடம் நோக்கிப் போவதாகும். தோழி மட்டுமே இதனை அறிவாள்; தோழியே இதற்கு வேண்டியனவும் செய்வாள்.

தான் விரும்பியவனை மணக்க முடியாது என்ற சூழல் உருவாகிவிட்டால், தலைவனோடு உடன்போக்கு மேற்கொள்வது தவிரத் தலைவிக்கு வேறு வழி இல்லை.

களவொழுக்கம் மாறிக் கற்பொழுக்கம் மேற்கொள்ளத் தடைகள் ஏற்படும்போது காதலர்க்கு இரண்டு வழிகள் உண்டு. ஒன்று அறத்தொடு நின்றல், (இது முன்பு விளக்கப்பட்டுள்ளது); மற்றது, உடன்போக்கு. உயிரைவிட நாணம் சிறந்தது, நாணத்தைவிடக் கற்புச் சிறந்தது என்பது தொல்காப்பியம் முதலாகத் தமிழர் நெறி நூல்கள் உறுதிப்படுத்திய கருத்தாகும். அக் கருத்தின் வழியில் நிகழும் இரண்டு நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்றுதான் உடன்போக்கு.

தலைவனை உடன்போக்குக்குத் தோழி இசையச் செய்தாள். ஏற்றுக்கொண்ட தலைவன், தலைவியை அழைத்துப் போவதற்காக நள்ளிரவிலே வந்தான். அப்போது தலைவிக்குத் தோழி சொல்வதாக வருவது 235ஆம் பாடல்.

கையுற வீழ்ந்த மை இல் வானமொடு
அரிது காதலர்ப் பொழுதே ; அதனால்,
தெரி இழை தெளிர்ப் முயங்கிப்
பிரியலம் என்கமோ? எழுகமோ? - தெய்யோ

ஐங். 235

உடன்போக்கு நேர்வித்த பின்பு தலைமகன் உடன்கொண்டு போவான் இடை யாமத்து வந்துழி, தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது. (போவான் — போவதற்காக).

பாடற் செய்தி

தம் செயலுக்குப் பொருந்துமாறு பொழியாமல், மறைந்து விட்ட மேகங்கள் வானத்தில் சிறிதும் இல்லை. தலைவராகிய காதலர்க்கு இது மிக அரிதான பொழுதாகும். ஆகையால், (இந்தப் பொழுதின் அருமைப்பாட்டை உணர்ந்து) தேர்ந்தெடுத்த அணிகலன்கள் ஒலிக்கும்படியாகத் தலைவரைச் சேர்ந்து, 'இனி நாம் பிரியமாட்டோம்' என்று சொல்வோமா? எழுந்து புறப்படுவோமா?

கை — செயல். மேகத்தின் செயல் மழை பொழிதல். அந்தச் செயல் ஒழியும் படியாக மேகம் மறைந்தது. மழை பொழிய நேர்ந்தால் உடன்போக்கு நிகழ்வதற்கு இடையூறாகும்.

அழைத்துச் செல்லத் தலைவன் வந்துவிட்டான் என்பதை அறிந்தவுடனே துள்ளி எழுந்து புறப்படுவாளாயின் தலைவி நாணம் அற்றவள் ஆவாள். பெண்மைக்கு இழுக்காகும். ஆதலின்,

‘பிரியலம் என்கமோ, எழுகமோ’ என்று கேள்வியாகக் கேட்கிறாள், தோழி.

களவொழுக்கத்தையே விரும்புவான் போலத் தலைவன் திருமண முயற்சியில் ஈடுபடாமல் காலம் கடத்துகிறான். ‘இது தகாது; திருமணம் ஏற்பாடு செய்க’ என்று வெளிப்படையாகச் சொல்லாமல், தோழி தலைவனை வரைவு முயற்சியிலே முடுக்கிவிடும் குறிப்புப் பேச்சாக—தோழி கூற்றாக வருவது 236ஆம் பாடல்.

அன்னையும் அறிந்தனள்; அலரும் ஆயின்று;
நல் மனை நெடுநகர் புலம்பு கொள உறுதரும்;
இன்னா வாடையும் மலையும்;
நும் ஊர்ச் செல்கம்; எழுகமோ? – தெய்யோ!

ஐங். 236

களவொழுக்கம் வெளிப்பட்டமையும் தம் மெலிவும் உணர்த்தி தோழி உடன்போக்கு நயந்தாள் போன்று வரைவு கடாயது.

களவொழுக்கம் பற்றி அன்னையும் அறிந்துகொண்டாள்; ஊராரிடையே பழிச்சொல்லும் பரவிவிட்டது. வளமும் வசதியும் கொண்டு பெரிய வீடும் (இற்செறிப்பும், பிரிவும் காரணமாக) இப்போது தனிமைத் துயரத்தை அனுபவிக்கும் இடமாகிவிட்டது. போதாக்குறைக்குப் பொல்லாத வாடைக் காற்றும் எங்களைத் தாக்குகிறது. இனிமேல் இங்கே இருப்பது முடியாத ஒன்று; ஆதலால், உங்களுடைய ஊருக்குப் போய்விடலாம். புறப்படலாமா?

உடன்போக்குக்கு இசைந்து பேசுவதுபோலக் காட்டிக் கொண்டாலும் தோழியின் உள்ளக் குறிப்பு வரைவு முடுக்கமே யாகும் என்பதைத் துறை விளக்கம் கொண்டு உணரலாம்.

நன் மனை என்றார் வளமும் வசதியும் கொண்டது ஆகலின். நகர்- வீடு. (மனையாகிய நகர்).

சந்திப்பதற்கு உரியதாகக் குறிக்கப்பட்ட இடத்துக்குத் தலைவன் வந்தான். ஆனால், இடம் மாறியதால் தலைவியைக் காணமுடியாமல் போய்விட்டான். தலைவன் வராமலே தவிர்த்துவிட்டான்போலும் என்று தலைவியும் தோழியும் கருதினர். பின்னர்த் தலைவன் வந்தபோது அவனிடம் தோழி கேட்பதாக வருவது 237ஆம் பாடல்.

காமம் கடவ, உள்ளம் இனைப்ப,
யாம் வந்து காண்பது ஓர் பருவம் ஆயின்
ஓங்கித் தோன்றும் உயர் வரைக்கு
யாங்கு எனப்படுவது, நும் ஊர்? - தெய்யோ!

ஐங். 237

அல்லகுறிப்பட்டு நீங்கிய தலைவனை வந்திலனாகக் கொண்டு, அவன் பின்பு வந்துழி அவற்குத் தோழி சொல்லியது (சந்திப்பதற்குரிய இடத்துக்கு வந்தும்அடையாளம் மாறுவதாலோ பிற குழப்பங்களாலோ சந்திப்பு நிகழாமற்போகலாம். அப்படித் தவறு நேர்தல் அல்ல குறிப்படுதல் எனப்படும்).

பாடற் செய்தி

காதல் செலுத்துவதாலும் உள்ளம் வருத்தம் தருவதாலும் ஒரு வேளை நாங்களே உன் இடத்துக்கே வந்து காண வேண்டிய நிலை ஏற்படுமாயின், அதோ உயரமாகத் தெரிகின்ற மலைக்கு எந்தப் பக்கத்தில் இருக்கிறது உன் ஊர் (எனத் தெரிவிப்பாயாக).

தலைவன் குறியிடத்துக்கு வரத் தவறிவிட்டான் என்று தவறாகக் கருதியதால் தோழி இவ்வாறு கேட்டாள். மேலும், தலைவன் ஊரைத் தேடித் தலைவி போவதென்பது நடக்கப் போவதில்லை. அயல் மணம் போன்ற பெருஞ்சிக்கல் ஏற்படுவதான இக்கட்டுத் தோன்றிவிடின் வேறு வழி இன்றித் 'தலைவன் இடத்துக்குப் போய்விடலாமா' என்று தலைவி எண்ணுவதுண்டு; ஆயின், அஃது அரிதினும் அரிதாகும்.

☆

தலைவன் உடன் இருக்கும்போது தலைவியின் அழகு தெளிவுற்றுப் பொலிவதும், அவன் பிரிந்துள்ள காலத்தில் தலைவியின் அழகு குறைந்து மெலிவதும் இயற்கை. உடனிருக்கும் போதில் தலைவியின் பொலிவுத் தோற்றம் மட்டுமே காணும் தலைவனுக்கு அழகு நைந்து மெலியும் தோற்றம் தெரிய வழி இல்லை. அவள் அழகின் நலிவையும் மெலிவையும் சுட்டிக் காட்டித் தலைவனை வரைவு முயற்சியில் முடுக்கிவிடும் குறிப்பினைக் கொண்டது 238ஆம் பாடல்.

வார் கேட்டு வயத் தகர் வாராது மாறினும்
குரு மயிர்ப் புருவை நகையின் அல்கும்
மாஅல் அருவித் தண் பெருஞ் சிலம்ப!
நீ இவண் வருஉம் காலை
மேவரும் மாதோ, இவள் நலனே-தெய்யோ!

ஐங். 238

வரையாது வந்தொழுகும் தலைமகனுக்கு, 'இவள் கவின் நீ வந்த காலத்து வருதலால் நீ போன காலத்து அதன் தொலைவு உனக்கு அறியப்படாது' எனத் தோழி சொல்லி, வரைவு கடாயது.

பாடற் செய்தி

நீண்ட கொம்பும் வலிமையும் கொண்ட ஆட்டுக் கடா வாராமல் நீங்கிப் போனாலும், அது திரும்பி வரும் என்ற நம்பிக்கையோடு நல்ல நிறம் பொருந்திய மயிர் கொண்ட பெண் ஆடு ஆசையோடு எதிர் பார்த்துத் தங்கியிருக்கும் மலை நாடனே! பெரிய அருவி கொண்ட குளிர்ந்த பெரிய மலை நாட்டுக்கு உரியவனே! நீ இங்கே வரும் காலத்தில் இவள் அழகு இவளிடம் வந்து பொருந்துகிறது (வாராக் காலத்து அழகு நீங்கிவிடுகிறது. அந்தக் காட்சியை நீ கண்டது இல்லை).

தலைவியிடம் அழகு மாறாமல் இருக்க வேண்டுமாயின் திருமணம் செய்து உடன் வாழவேண்டும் என்பது இயற்கைக் காட்சியின் குறிப்பு (இறைச்சி). உன் வருகைபற்றிய நம்பிக்கையால் தலைவி உயிர்வாழ்கிறாள் என்பதும் குறிப்பு.

வார் கோடு-நீண்ட கொம்பு. வயம்-வலிமை. மாறினும்-நீங்கினும். குரு - நல்ல நிறம். புருவை-பெண் ஆடு. மேவரும்-பொருந்தும்.

திருமணம் முடிவு செய்து, சில காரணங்களால் தலைவன் சிறிது காலம் பிரிய நேரிடுகிறது. இந்தப் பிரிவுச் செய்தியைத் தலைவன் தெரிவித்தபோது, தோழி அவனிடம் சொல்வதாக அமைவது 239ஆம் பாடல்.

கரும்பு உணக் களித்த புகர் முக வேழம்
இரும் பிணர்த் துறுகல் பிடி செத்துத் தழுஉம் நின்
குன்று கெழு நல் நாட்டுச் சென்ற பின்றை,
நேர் இறைப் பணைத் தோள் ளெகிழ,
வாராய் ஆயின் வாழேம் - தெய்யோ?

ஐங். 239

'வரைவிடை வைத்துப் பிரிவல்' என்ற தலைமகற்குத் தோழி கூறியது.

பாடற் செய்தி

வண்டுகள் மொய்த்து உண்ணும்படியாக மதநீர் கொண்டதும் புள்ளிகள் அமைந்த முகம் கொண்டதுமான களிறு, தன் மத மயக்கத்தால் சொரசொரப்பான பாறையைப் பெண் யானை யெனத் தவறாகக் கருதித் தழுவுகின்ற காட்சி கொண்ட நின்

குன்றுகள் உள்ள நல்ல நாட்டுக்குச் செல்கிறாய்; சென்றபின் வாராயாயின் — மெல்லிய முன்கை வளையல் அணிந்ததும் திரண்டதுமாகிய தலைவியின் தோள் மெலியும்படியாக வாராயாயின் — நாங்கள் உயிர் வாழ மாட்டோம்.

மதப் பெருக்கால் பாறையைப் பிடியெனக் கருதும் பொய்மைபோலத் தலைவனின் பருவக் கோளாறால் தவறு ஏதும் நிகழ்ந்துவிடுமோ என்ற அச்சத்தைக் குறிப்பாகச் சுட்டினாள், தோழி. இத்தகைய அச்சம் நிகழ்வது நேர்மை யன்று; எனினும், பெண்டிர்க்கு அமைந்த சமுதாயச் சூழல் இதற்குக் காரணம் என்பதை உய்த்துணரலாம்.

களித்த-மதங் கொண்ட. (களி-மதம்) புகர்-புள்ளி. பிணர்-சொரசொரப்பு. துறுகல்-பாறை. செத்து-தவறாகக் கருதி. நேர்-மென்மை, அழகு. இறை-முன்கை (இங்கே ஆகுபெயரால் வளையலைக் குறித்தது).

தலைவியைத் தவிர வேறு பெண்ணோடு தலைவன் தொடர்பு கொள்வது அவனது தலைமைப் பண்புக்கு இழுக்கு. ஆயினும், பரத்தமை யொழுக்கம் சான்றோர் இலக்கியமாகிய சங்க இலக்கியத்திலும் பேசப்படுகிறது என்பது உண்மை. இதனைப் புறத்தொழுக்கம் என்பர். அத்தகைய சூழலைக் கொண்டு எழுவது 240ஆம் பாடல். புறவொழுக்கம் உண்டென்பதை அறிந்த தலைவி ஊடல் கொள்கிறாள். அவள் சார்பில் தோழி பேசுகிறாள்.

அறியேம் அல்லேம்; அறிந்தனம் மாதோ—
பொறி வரிச் சிறை வண்டினம் மொய்ப்பச்
சாந்தம் நாளும் நறியோள்
கூந்தல் நாளும் நின் மார்பே — தெய்யோ!

ஐங். 240

தலைமகற்குப் புறத்தொழுக்கம் உளதானமை அறிந்து தலைமகள் புலந்தவழி, அவன் அதனை 'இல்லை' என்று மறைத்தானாக, தோழி சொல்லியது.

இந்தப் பாடலின் துறை விளக்கத்தை நோக்கும்போது இது களவுக் காலத்துக்கு உரியது அன்று என்பதும் கற்பு வாழ்க்கைக்கு — திருமணம் முடிந்து இல்லறத்தில் வாழும் காலத்துக்கு உரியது என்பதும் தெளிவாகும். இத் தெய்யோப் பத்தின் ஏனைய ஒன்பது பாடல்களும் களவொழுக்கத்திற்கு உரியவை.

பாடற் செய்தி

புள்ளிகளும் வரிகளும் உடைய சிறகுகளைக் கொண்ட வண்டின் கூட்டம் மொய்க்கும்படியாகச் சந்தன மணம் பரப்பும்

நறுமணப் பெண்ணின் கூந்தலின் மணம் நின் மார்பில் கமழ்கின்றது. (அப்படி வெளிப்படையாக அடையாளம் இருந்தும் புறத்தொழுக்கம் இல்லை என்கிறாய்). உன் புறவொழுக்கத்தை நாங்கள் அறியாதவர்கள் அல்லர்; தெரிந்து கொண்டோம்.

நச்சினார்க்கினியர் இங்குள்ள துறை விளக்கத்துப் பொருந்தும் வகையில் கற்பொழுக்கப் பகுதியில் பாடலை மேற்கோள் காட்டுகிறார். (தொல். பொருள். அகத்.12). அவரே மற்றும் ஓர் இடத்தில் இதனைக் களவொழுக்கப் பகுதியில் எடுத்துக் காட்டுகிறார். களவொழுக்க நிலையில் தோழி கூறுவதாகக் கொள்ளின், தோழி வேண்டுமென்றே படைத்து மொழிந்ததாக ஏற்கவேண்டும். ஆனால், துறை விளக்கத்தில் 'மறைத்தானாக' என்று வரும் சொல் கருத்ததக்கது. தன் புறவொழுக்கத்தை மறைத்தான் என்பதை ஏற்றால், கற்பொழுக்க காலத்துக்கே இச் செய்யுள் உரியதாகும் என்பது தெளிவு. களவொழுக்கப் பருவத்திலேயே அயல் மாதர் தொடர்பு தலைவனுக்கு உண்டு என்றால், அகமனம் ஏற்கக்கூடியதாக இல்லை.

குறிஞ்சிக் கருப்பெருளின் மருத உரிப்பொருள் (ஊடல்) மயங்கிய திணைமயக்கம்.

5. வெறிப் பத்து

வேலன் வெறியாடல் பற்றிய குறிப்புகள் கொண்ட பாடல்கள் அமைந்திருப்பதால் வெறிப் பத்து எனப் பெயரிடப்பட்டது.

தலைவியின் மெலிவு, உடல் மாற்றம் முதலியன கண்ட செவிலி முதலியோர் 'இது தெய்வக் குற்றத்தின் விளைவு' எனக் கருதி, முருக வழிபாட்டுக்குரிய பூசாரியை (வேலனை) அழைத்து, வெறியாடல் (இக் காலத்தே சாமியாடல் என்பர்) நிகழ்த்த முனைவர். 'வெறி' என்ற சொல் பல பொருள் உடையது. மணம், வட்டம், பித்து முதலியன சில. மணம் நிறைந்த மலர்கள் பரப்பி, வட்டமாகக் களம் அமைத்து, நடுவே வேல் நட்டு, வேலன் வெறியாடல் செய்வான். அந்த ஆவேச ஆட்டத்தின்போது 'குறி' சொல்வான். அவன் சொன்னபடி செய்தால் நோய் நீங்கும் என்பது நம்பிக்கை.

தலைவி வீட்டைவிட்டு வெளியேற முடியாதபடி கட்டுக் காவல்: இதனால், தலைவி மெலிவுற்றாள். வேலனை அழைத்துக் குறி கேட்கவேண்டுமென்று செவிலி முடிவுசெய்கிறாள். இந்த நிலையில் தோழி அறத்தொடு நிற்கத் துணிந்து தலைவியிடம்

பேசுவதாக வருவது 241ஆம் பாடல். தலைவியிடம் பேசுகிறாளே தவிரச் செவிலி கேட்குமாறு சொல்வதே இப்பாடலின் அறத்தொடு நின்றலாக அமைகிறது.

நம் உறு துயரம் நோக்கி, அன்னை
வேலன் தந்தனள் ஆயின், அவ் வேலன்
வெறி கமழ் நாடன் கேண்மை
அறியுமோ தில்ல? - செறி எயிற்றோயே!

ஐங். 241

இற்செறித்தவழித் தலைமகட்கு எய்திய மெலிவு கண்டு, 'இஃது எற்றினான் ஆயிற்று?' என்று வேலனைக் கேட்பத் துணிந்துழி அறத்தொடுநிலை துணிந்த தோழி செவிலி கேட்குமாற்றால் தலைமகட்குச் சொல்லியது.

செறிந்த பற்களை உடையவளே! கேள். நம்மை அடைந்த துயரத்தைப் பார்த்த அன்னை, இதன் காரணம் என்ன என்பதை அறிவதற்காக வேலனை வரவழைப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். அன்னை அழைத்தலால் வேலன் வருவானாயின், நறுமணம் கமழ்கின்ற மலைநாட்டுத் தலைவன்பால் நாம் கொண்ட நட்பு அவனுக்குத் தெரியுமா? தெரியமுடியாது ; ஆகையால், அவன் சொல்லும் குறி பலிக்காது)

உண்மைக் காரணம் தலைவன்பால் கொண்ட காதலே என்பதைச் செவிலி அறியவேண்டும் என்பது தோழியின் குறிப்பு.

தலைவன்- தலைவி காதல்பற்றிக் குறிப்பாகவேனும் தெரிவித்து அறத்தொடு நிற்க வேண்டிய நெருக்கடியிலும், அதற்கு இசைவு தெரிவிக்கத் தலைவி தயக்கம் காட்டுகிறாள். இந்தச் சூழ்நிலையில் தலைவியிடம் தோழி பேசுவதாக வருவது 242ஆம் பாடல்.

அறியாமையின், 'வெறி' என மயங்கி,
அன்னையும் அருந்துயர் உழந்தனள்; அதனால்,
எய்யாது விடுதலோ கொடிதே - நிரை இதழ்
ஆய் மலர் உண்கண் பசப்ப,
சேய் மலை நாடன் செய்த நோயே.

ஐங். 242

தலைவி அறத்தொடுநிலை நயப்ப வேண்டித் தோழி அவட்குச் சொல்லியது.

சொல் முடிபு

அறியாமையின்...அன்னையும் அருந்துயர் உழந்தனள்; அதனால், ... மலைநாடன் செய்த நோய் எய்யாது விடுதல் கொடிது.

பாடற் செய்தி

காதலர் பிரிவால் ஏற்பட்டது இந்த நோய் என்பதை அறியாமையால், இதற்கு வெறியாடல் ஒன்றே மாற்று என்று மயங்கி, நம் தாயும் அருந்துயர் அனுபவிக்கின்றாள். அதனால் — இனி வேறு வழி இல்லையாகையால் — வரிசையாக அடுக்கியுள்ள அழகிய மலர்போன்ற உன் மையூட்டிய கண்ணில் பசலை பரவும் படியாக, தெலைவிலுள்ள மலை நாடன் செய்த நோய் இது என்பதை இனிமேலும் தாய் அறியாமலிருப்பது கொடுமை.

எய்யாது—அறியாமல்.

உண்மைக் காரணம் அறியாமல் வெறியாட்டுக்கு ஏற்பாடு செய்யக் கருதும் செவிலியிடம் தோழி சொல்வதாக வருவது 243 ஆம் பாடல்

கறி வளர் சிலம்பிற் கடவுட் பேணி,
அறியா வேலன், 'வெறி' எனக் கூறும்;
அது மனம் கொள்குவை, அனை! — இவள்
புது மலர் மழைக்கண் புலம்பிய நோய்க்கே

ஐங். 243

தாயுழை அறியாமை கூறித் தோழி வெறி விலக்கியது.

பாடற் செய்தி

அன்னையே! புதுமலர் போலக் குளிர்ந்த கண் தனிமை காரணமான நோய்க்குக் காரணம் அறியாத வேலன், (நீ கேட்டுக் கொள்வதால்) மிளகு வளரும் மலைக் கடவுளை வணங்கி, (இவள் நோய் நீங்குவதற்கு) வழி வெறியாடுதலே என்று சொல்வான். (உனக்கு உண்மை தெரியாமையால்) அவ் வேலன் சொல்வதையே மனத்திலே கொள்வாய்.

வெறியாடுதல் ஒன்றையே பரிகாரமாகக் கூறுதல்லது வேறு அறியாதவன் வேலன் என்பதால் அறியா வேலன் என்று கூறியதாகவும் விளக்கம் காண்க. கறி — மிளகு(க்) கொடி.

வெறியாட்டுக்கு ஏற்பாடு செய்யத் துணிந்தனள் செவிலி; வெறியாட்டை விலக்க நினைக்கிறாள் தோழி. இந்த நிலையில் செவிலி காதில் படும்படியாகத் தலைவியிடம் தோழி பேசுவதாக வருவது 244ஆம் பாடல்.

அம்ம வாழி தோழி! பல் மலர்
நறுந் தண் சோலை நாடுகெழு நெடுந்தகை
குன்றம் பாடான் ஆயின்,
என் பயம் செய்யுமோ - வேலற்கு வெறியே?

ஐங். 244

வெறியாடல் துணிந்துழி, விலக்கலுறும் தோழி செவிலி
கேட்குமாற்றால் தலைமகட்குச் சொல்லியது.

பாடற் செய்தி

தோழி! (நம் தாய் கேட்டுக்கொண்ட வண்ணம் வேலன்
வெறியாடல் தொடங்கப்போகிறான். அப்படி வெறியாகும்போது)
பல்வகை மலர்களால் நல்ல மணம் பொருந்தியதும்
குளிர்ச்சியுடையதுமான சோலை நிரம்பிய நல்ல நாட்டிடத்தாகிய
குன்றத்தை - நம் தலைவனது குன்றத்தை வேலன்
பாடாவிட்டால், அந்த வெறியாட்டு அவனுக்கு என்ன பயனைத்
தரப் போகிறது? (தலைவனின் மலையைப் பாடாவிடின்
வேலனுக்கு எவ்வகைப் பயனும் கிடைக்கப்போவதில்லை)

தலைவனின் மலையை வேலன் பாடினால், அம் மலையின்
நினைவு தலைவிக்கு ஆறுதல் தரும். அவ்வகையில் வேலன்
வெறியாட்டால் நற்பயன் விளைந்தது எனச் செவிலி தவறாகக்
கருதி, வெறியாட்டு நிகழ்த்திய வேலனுக்குப் பரிசு தரக்கூடும்.
தலைவனின் மலையைப் பாடாவிட்டால் தலைவியின் மெலிவும்
துயரமும் மாறா; அதனால், வெறியாடல் பொய்த்துப்போகும்.
வெறி பொய்ப்பதால் வேலனுக்கு நல்ல பயன் எதுவுமிராது.

தலைவன் மலையைப் பாடுவதால் தலைவியின் துயர் மாறும்
என்ற குறிப்பினால், தோழி செவிலிக்கு உண்மையை
அறிவிக்கிறாள்.

☆

தலைவியைக் கண்டு அளவளாவும் ஆர்வத்தால் தலைவன்
ஒரு புறம் வந்துநிற்கிறான். அவன் இருப்பதை அறியாதவள்போலத்
தோழி பேசுவது 245ஆம் பாடல். தனக்குத் தானே
பேசிக்கொள்ளும் உத்தி அமைந்தது இப் பாடல்.

பொய்யா மரபின் ஊர் முது வேலன்
கழங்கு மெய்ப்படுத்து, கன்னம் தூக்கி,
'முருகு' என மொழியுமாயின்,
கெழுதகை கொல் - இவள் அணங்கியோற்கே?

ஐங். 245

தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாக, வெறி அறிவுநீஇத் தோழி
வரைவு கடாயது. (அறிவுநீஇ - அறிவித்து).

சொல் முடிபு

...வேலன்... முருகு என மொழியுமாயின், இவள் அணங்கி யோற்குக் கெழுதகைகொல்.

பாடற் செய்தி

நம் ஊரில் உள்ள முதியவனான வேலன் வெறியாடிக் குறிசொல்வதில் பொய்த்தல் இல்லாத மரபினை உடையவன். (அவன் சொல்லும் குறி தப்புதல் இல்லை) அப்படிப்பட்ட முதுவேலன் வெறியார் களத்தினை, கழங்குகளைக் கணக்கிட்டு, கன்னம் தூக்கி, 'இவள் மெலிவுக்குக் காரணம் முருகனே என மொழிவானாயின், அவன் சொல்லும் குறி இவனை வருத்திய தலைவனுக்கு உரிமையுடையதாகுமோ?

வேலன் சொல்லப்போகும் குறிக்கும் தலைவியின் துயருக்குக் காரணனான தலைவனுக்கும் தொடர்போ உரிமையோ இராது எனவே, வேலன் குறி பொய்க்கும். பொய்க்குமாயின், செவிலி முதலியோர் தலைவியின் துயரத்துக்கு வேறு காரணம் நாடி, ஊரவர் கூறும் அலர் முதலியன அறிவர். அப்படி அறிவது தலைவனின் பெருமிதத்துக்கும் தலைவியின் குடிக்கும் இழுக்காகும். அந்த இடர்ப்பாடு நேரிடாமல் தடுப்பதற்குத் தலைவன் திருமண முயற்சியில் விரைந்து ஈடுபடுதல் வேண்டும் என்பது தோழியின் குறிப்பு.

கழங்கு மெய்ப்படுத்தல்: கழற்சிக் காய்களை ஒற்றை இரட்டையாகப் பிரித்து உண்மையைப் புலப்படுத்தக் குறிபார்த்தல். மெய்ப்படுத்தல் என்பதற்குத் தெய்வ ஆவேசம் ஏற்றுதல் என்றும் பொருள் உண்டு. கழற்சிக் காய்களை உருட்டுவதில் தெய்வமேற்றி ஆவேசத்தால் குறிசொல்லுவதாம். முருகு மெய்ப்படுத்த புலத்தி போல (புறம்:259) எனப் புறநானூறு இதனைக் குறிக்கிறது. கன்னம்: நோய்தணிப்பதற்கு வழிபாட்டு இடத்துக்குச் செய்து கொடுக்கப்படும் பிரதிமை (பொம்மை); தாயத்து என்றும் கொள்ளலாம்.

☆

திருமண முயற்சியில் ஈடுபடாமலே தலைவியைக் கண்டு அளவளாவும் பழக்கமுடைய தலைவன் சிறைப்புறமாக நிற்கிறான். அவன் இருப்பதை அறியாதவள்போல — அவன் கேட்டு உணர வேண்டும் என்பதற்காகவே — தலைவியிடம் தோழி பேசுவது 246 ஆம் பாடலின் செய்தி.

வெறி செறித்தனனே, வேலன் — கறிய
கல் முகை வயப் புலி கழங்கு மெய்ப்படுஉ
புன்புலம் வித்திய புனவர் புணர்த்த
மெய்ம்மை அன்ன பெண்பாற் புணர்ந்து

மன்றில் பையுள் தீரும்
குன்ற நாடன் உறிலு நோயே

ஐங். 246

வரையாது வந்தொழுகும் தலைவன் சிறைப்புறத்தானாய்
நின்றுழி, அவன் கேட்குமாற்றால் வெறி நிகழாநின்றமை தோழி
தலைமகட்குச் சொல்லியது.

சொல் முடிபு

... புனவர் புணர்த்த ... கழங்கு மெய்ப்படுஉ ... பெண்பார்
புணர்ந்து ... வயப் புலி ... பையுள் தீரும் குன்றநாடன் உறிலு
நோய் வேலன் வெறி செறித்தனன்.

பாடற் செய்தி

புன்செய் நிலத்திலே (தினை) விதைத்த குறவர்கள் தினைக்
காவலுக்காகப் பெண்புலிபோன்ற பொம்மை செய்து வைத்து
உள்ளனர். செய்துவைத்த பொம்மையில் கழற்சிக் காயைக்
கண்ணாகப் பதித்துள்ளனர். அதைப் பார்த்தால் உண்மையான
புலிபோலவே தெரிகிறது. மிளகு(க்) கொடி படர்ந்த குகையில்
வாழும் வலிமை மிக்க ஆண் புலி அந்தப் பொய்யான பெண்
புலியைப் புனத்தின் மன்றிலே புணர்ந்து தன் காமவெறியைத்
தணித்துக் கிடக்கும் மலைநாடன் செய்த நோய் காரணமாக—
அதன் உண்மை உணராத) வேலன் வெறியாடலுக்காக
உரியவற்றை வெறிக்களத்திலே செறித்திருக்கிறான். (இந்த நிலையில்
நாம் என்ன செய்யக்கூடும்?)

இப்பாடலில் வரும் புலியின் செயல் கழிகாம நிலையைச்
சொல்கிறது; சங்க இலக்கியத்துள் இதுபோன்ற காட்சிகள் மிகமிக
அரியன; நாகரிக உணர்வுக்கு ஏற்புடையன அல்ல. குகைப்
புலியின் உணர்வைப் போலத் தலைவனின் காம உணர்வும்
நாகரிகப் பாங்கு உடையதன்று என்பது இக் காட்சியின் குறிப்பு.

பையுள்-துன்பம். இப் பாடலின் மூன்றாவது வரி சித்தாந்த கலாநிதி
ஔவை துரைசாமிப் பிள்ளையவர்களின் உரைப்பதிப்பில் மட்டுமே
காணப்படுகிறது.

வெறியாடலுக்கு உரிய ஏற்பாடுகளைச் செவிலி முதலாக
உறவினர்கள் செய்கின்றனர். அந்தச் சடங்கு நிகழாமல் விலக்க
நினைக்கின்ற தோழியின் பேச்சினை 247ஆம் பாடலில்
கேட்கிறோம். தலைவியிடம் ஒரு கேள்வி கேட்பதாக வருகிறது
செய்யுள்.

அன்னை தந்தது ஆகுவது அறிவென்;
 பொன் நகர் வரைப்பில் கன்னம் தூக்கி,
 'முருகு' என மொழியுமாயின்
 அருவரை நாடன் பெயர்கொலோ, அதுவே?

ஐங். 247

வெறி விலக்கலுறும் தோழி, தமர் கேட்பத் தலைமகளை
 வினவுவாளாய்ச் சொல்லியது.

பாடற் செய்தி

இந்த வெறியாட்டு ஏற்பாடுகளெல்லாம் நம் தாய் செய்தவை
 என்பதை நான் அறிவேன். அழகிய நம் வீட்டின் எல்லையிலே
 வேலன் கன்னத்தை எடுத்து வெறியாடும்போது, 'இந் நோய்
 முருகனால் விளைந்தது' என்று சொல்வானாயின், அந்தப் பெயர்
 ஏறுதற்கு அரிய மலைநாட்டுத் தலைவனுடைய பெயராகிவிடுமா?

வேலன் சொல்லக்கூடிய 'முருகு' என்ற பெயரும் தலைவனின் பெயரும்
 ஒன்றாக இருக்கமுடியுமா என்ற கேள்வி காதில் விழுந்தால், செவிலி முதலான
 உறவினர் சிந்திக்கத் தொடங்குவர்; தெய்வக் குற்றம் அன்று எனத் தெளிவர்.
 பின், தலைவனைப் பற்றி உசாவுவர். உடன் வெறியாடல் நிறுத்தப்படும்: - இது
 தோழியின் எதிர்பார்ப்பு.

☆

தலைவியின் வாட்டத்துக்கு உரிய காரணத்தைக் கழங்கினால்
 அறிந்து கொள்ளவும் என்று வேலன் கூறினான். அவன் குறி
 சொல்வதால் உண்மை தெரியவாராது என்று சொல்லி வெறி
 யாடலைத் தோழி விலக்குவதைச் சுட்டுவது 248ஆம் பாடல்.
 இந்தக் கூற்றினால் தோழி அறத்தொடு நின்றதாகவும் தெளிய
 முடிகிறது.

பெய்ம்மணல் முற்றம் கவின் பெற இயற்றி,
 மலைவான் கொண்ட சினைஇய வேலன்
 கழங்கினால் அறிகுவது என்றால்,
 நன்றால் அம்ம, நின்ற இவள் நலனே

ஐங். 248

'தலைமகள் வேறுபாடு கழங்கினால் தெரியும்' என்று வேலன்
 கூறியவழி, அதனைப் 'பொய்' என இகழ்ந்த தோழி வெறிவிலக்கிச்
 செவிலிக்கு அறத்தொடுநின்றது.

பாடற் செய்தி

கொணர்ந்து பெய்யப்பட்ட மணல் பரப்பிய முற்றத்தில்
 வெறியாடற் களத்தை அழகாகச் செய்து, போர் செய்தற்பொருட்டு
 முருகப் பெருமான் கொண்ட வேலை ஏந்திச் சினம்
 புலப்படுத்திடும் வேலன், 'இந் நோய்க்காரணம்' கழங்கினால்

அறியப்படும் என்று கூறும் நிலையினது என்றால், இவளிடம் உள்ள கற்பொழுக்கம் சிறந்ததுதான்.

இவள் கற்பொழுக்கத்தைக் குறிபார்த்துச் சொல்லிவிட முடியுமென்றால், அதுவும் நல்லதுதான் என்று சொல்லி, இவன் குறிபார்ப்பதற்கும் தலைவியின் கற்பொழுக்கத்திற்கும் இயைபு எதுவும் இல்லை என்று குறிப்பாகப் புலப்படுத்துகிறாள் தோழி.

மலைவான்-மலைதற்பொருட்டு, போர் செய்வதற்காக. நலன்-கற்பு.

தலைவியின் நோய்க்குக் காரணம் முருகனே என்று வேலன் சொன்னதைத் தாய் நம்புகிறாள். அந்தத் தாய் கேட்கும்படியாகத் தோழி தலைவியிடம் பேசுவதாக வருவது 249ஆம் பாடல்.

பெய்ம்மணல் வரைப்பில் கழங்கு படுத்து, அன்னைக்கு

‘முருகு’ என மொழியும் வேலன் ; மற்று - அவன்

வாழிய - இலங்கும் அருவிச்

சூர் மலை நாடனை அறியாதோனே!

ஐங். 249

வேலன் கூறிய மாற்றத்தை மெய்யெனக் கொண்ட தாய் கேட்பத் தலைமகளுக்குத் தோழி கூறியது. (மாற்றம் — சொல்)

பாடற் செய்தி

மணல் பெய்து பரப்பப்பட்ட வெறியோடு சுளத்திலே கழற்சிக் காய்களைப் பரப்பிக் குறிபார்த்து, வேலன் நம் அன்னையிடம் ‘நோய்க்கு முருகனே காரணம்’ எனக் கூறியிருக்கிறான். பாவம்! அவன் வாழ்க! அருவி பாய்வதும் அச்சம் தருவதுமாகிய மலைக்கு உரிய குறிஞ்சித் தலைவனை அவ் வேலன் அறியாதவன். அவன் வாழ்க!

அறியாமையால் ‘முருகு’ என மொழிந்த வேலனை ‘வாழ்க’ என வாழ்த்தியது இரக்கக் குறிப்புக் கொண்டது.

சூர்-அச்சம்.

‘தெய்வக் குற்றம்’ என்று கழங்கு கொண்டு வேலன் கூறினான். அது பொய் என்பது தோழிக்குத் தெரியும். உண்மையைச் சுட்டிக்காட்டி அறத்தொடு நிற்க முனைகிறாள் தோழி. குறிசொல்ல உதவிய கழற்சிக் காயினிடமே தோழி பேசுவதுபோல வருவது 250ஆம் பாடல்.

பொய் படுபு அறியாக் கழங்கே! - மெய்யே
மணி வரைக் கட்சி மடமயில் ஆலும் நம்
மலர்ந்த வள்ளி அம் கானங் கிழுவோன்
ஆண்தகை விறல் வேள் அல்லன் - இவள்
பூண்தாங்கு இளமுலை அணங்கியோனே.

ஐங். 250

தலைமகட்கு வந்த நோய் முருகனால் வந்தமை இக் கழங்கு
கூறிற்று' என்று வேலன் சொன்னான் என்பது கேட்ட தோழி அக்
கழங்கிற்கு உரைப்பாளாய்ச் செவிலி கேட்குமாற்றால் அறத்தொடு
நிலை குறித்துச் சொல்லியது.

பாடற் செய்தி

தெய்வக் குற்றமே காரணம் என்று வேலன் கூறிட உதவிய
கழற்சிக் காயே! அதனால் பொய்யே விளைகிறது என்பதை
அறியாத கழங்கே! உண்மையை உரைக்கிறேன், கேள்.
ஆபரணங்களைத் தாங்கும் இவளுடைய மார்பகத்தைப்
புல்லியதால் வருத்தமுட்டியவன் - அழகிய மலைக் காட்டில்
இளமையான மயில் ஆடுகின்ற, மலர்ந்த (பரவிய) வள்ளிக் கொடி.
கொண்ட மலைநாடனே ஆவான்; ஆண்டகையும் வீறு
கொண்டவனுமாய் முருகவேள் அல்லன்.

இவனை வருத்தியவன் மலைநாடனே யன்றி முருகவேள்
அல்லன். முருகவேள் என்று சொன்னதைச் செவிலி நம்புவதால்
பொய் உண்டாயிற்று. இந்தப் பொய் விளைந்திடத் தானே
காரணம் என்பதைக் கழங்கு அறியவில்லை. எனவே, பொய்ப்படுபு
அறியாக் கழங்கே என விளித்தாள், தோழி ... இக் கூற்றினால்
உண்மை இது என்பது தெளிவுபடுத்தப்படுதலால் அறத்தொடு
நிற்றலாயிற்று.

மணி-அழகு. விறல்-பிறிதொன்றுக்கு இல்லாத சிறப்பு, வீறு ; வெற்றி
என்றும் கொள்ளலாம்.

6. குன்றக் குறவன் பத்து

'குன்றக் குறவன்' என்ற தொடரை முதலாகக் கொண்ட
பத்துப் பாடல்கள் அமைவதால், இது குன்றக் குறவன் பத்து எனப்
பெயர் பெற்றது.

திருமண முயற்சி மேற்கொள்ளாமல் களவொழுக்கத்திலேயே
காலம் போக்கும் தலைவனிடம் தோழி பேசுவதாக வருவது 251
ஆம் பாடல். திருமண முயற்சியைத் தள்ளிப் போடுகிறான்

தலைவன் ; தலைவன் — தலைவியின் திருமணத்தை விரும்புகிறாள், தோழி.

குன்றக் குறவன் ஆர்ப்பின், எழிலி
நுண் பல் அழிதுளி பொழியும் நாட!
நெடு வரைப் படப்பை நும் ஊர்க்
கடு வரல் அருவி காணினும் அழுமே.

ஐங். 251

வரையாது வந்தொழுகும் தலைமகற்கு வரைவு வேட்ட தோழி கூறியது.

பாடற் செய்தி

மலை நாட்டுக் குறவன் தான் வளர்க்கும் தினைப்பயிர்க்கு நீர் வேண்டித் தெய்வத்தை வேண்டுமுகத்தால் ஆரவாரம் செய்வானாயின், நுண்ணிய பலவாகிய துளிகொண்ட மிகுந்த மழையை மேகம் பொழிகின்ற நாடனே! பெரிய மலைச் சாரலில் தோட்டங்களைக் கொண்ட உங்கள் ஊரில் விரைந்துவரும் அருவியைக் கண்டாலும் தலைவி அழுகின்றாள்.

உன்னைப் போலவே உன் ஊர் அருவியும் கடுகி வருதலுடையதாக மட்டுமே உள்ளதே என்று தலைவி நினைப்பதே அழுகைக்குக் காரணம். குறவன் வேண்டிய அளவிலேயே மிகுந்த மழை வழங்கும் முகில் வளம் கொண்ட நாடு உன்னுடைய தாயிருக்க, அந்தக் கருணை உன்பால் புலப்படவில்லையே என்பது முதல் இரு வரிகளின் குறிப்பு.

அழிதுளி-மிகுந்த மழை. கடு வரல்-விரைந்து வருதல்.

திருமண நாள் குறித்துவிட்டு, சில காரணங்களால் பிரிந்துசென்ற தலைவன் குறித்த காலத்துக்கு முன்பே வந்து சேர்ந்தபோது மகிழ்ச்சி யடைந்த தோழி பேசுவதாக வருவது 252ஆம் பாடல்.

குன்றக் குறவன் புல் வேய் குரம்பை
மன்று ஆடு இள மழை மறைக்கும் நாடன்
புரையோன் - வாழி, தோழி! - விரை பெயல்
அரும் பனி அளைஇய கூதிர்ப்
பெருந் தண் வாடையின் முந்து வந்தனனே.

ஐங். 252

வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்த தலைமகன் குறித்த பருவத்துக்கு முன்னே வந்தானாக உவந்த தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

சொல் முடிபு

தோழி! விரைபெயல்...வாடையின் முந்து வந்தனனே; குன்றக் குறவன் புல் வேய் குரம்பை...மறைக்கும் நாடன் புரையோன். வாழி!

பாடற் செய்தி

தோழி! விரைந்து பெய்யும் மழையொடும் பொறுத்தற்கு அரிய பனியொடும் கலந்து மிக்க குளிர்ச்சியுடைய கூதிர்ப்பருவத்தின் வாடைக் காற்று வருவதற்கு முன்பே தலைவன் வந்துவிட்டான். மலைக் குறவனது புல் வேய்ந்த குடிசையை விண்வெளியிலே அசைக்கின்ற இளமுகில் மறைக்கின்ற மலைநாடன் மிகவும் உயர்ந்த பண்புடையவன். அவன் வாழ்க!

குடிசையின் புன்மை தெரியாதவாறு மறைக்கும் மேகம் போல அலர்ப்பழியும் நம் துயரமும் மறைப்பது தலைவனின் தண்ணளி என்பது குறிப்பு. தொல்காப்பிய உவம இயலில் இதனை உள்ளுறையுவமம் எனப் பேராசிரியர் குறித்தார்; இக் கருப்பொருட் காட்சி இன்றெனினும் உரிப் பொருள் தெரிய இடமிருப்பதால், இதனை இறைச்சி யெனக் கொள்ளுதல் சீர்து.

மன்று-வெளியிடம். புரையோன்-உயர்ந்தவன். அளைஇய-கலந்த.

☆

திருமண ஏற்பாடு முடித்து, இல்லற வாழ்வுக்குப் பொருள் தேடுதல் போன்ற காரணத்தால் பிரிந்து சென்ற தலைவன் திருமணத்தை நிறைவேற்றிட வந்து சேர்ந்தான். இச் செய்தியைத் தோழி தெரிவித்தபோது தலைவி சொல்லும் செய்தியைக் கொண்டது 253ஆம் பாடல்.

குன்றக் குறவன் சாந்த நறும்புகை
தேம் கமழ் சிலம்பின் வரையகம் கமழும்
கானக நாடன் வரையின்
மன்றலும் உடையள்கொல் - தோழி - யாயே

ஐங். 253

‘வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்த தலைமகன் வரைவொடு புகுதராநின்றான்’ என்பது தோழி கூறக் கேட்ட தலைமகள் அவட்குச் சொல்லியது.

பாடற் செய்தி

தோழி! மலையில் வாழும் குறவன் சந்தன மரத்தை வெட்டி எரிப்பதால் அதன் நறுமணம் கொண்ட புகை பரவுகிறது; தேன் மணக்கும் மலையின் பரப்பு முழுவதிலும் அந்த மணம்

கமழ்கின்றது. அத்தகைய கானகத்துக்கு உரிய தலைவன் திருமணத்தை முடிப்பானாயின், நம் தாய் அந்த மணச் செயலை ஏற்று முன்னிற்பாளா?

களவொழுக்க காலத்தில் இற்செறிப்பு முதலிய செயல்களால் தாய் தடை செய்ததை நினைத்துத் தலைவி இவ்வாறு பேசுகிறாள். 'இப்பொழுதாவது நம் தாய் மனநிறைவோடு திருமணத்தை முன்னின்று நடத்துவாள்' என்பது தலைவியின் கருத்து. சந்தன நற்புகை பரவுவது, தலைவன் திருமணம் செய்வதால், அவர் பழி மறைந்து மகிழ்ச்சி பரவும் என்பதைக் குறிக்கிறது.

வேற்று மணம் போன்ற முயற்சிகள் நடை பெறுவதால், வேறு வழி இன்றி உறவினை அறியாமல் தலைவி தலைவனுடன் சென்றுவிடவேண்டிய நிலைமை ஏற்கவேண்டும் எனத் தோழி தலைவியிடம் பேசுவதாக வருவது 254ஆம் பாடல்.

குன்றக் குறவன் ஆரம் அறுத்தென

நறும் புகை சூழ்ந்து காந்தள் நாரும்

வண்டு இமிர் கூர்நுதற் குறுமகள்!

கொண்டனர், செல்வர் - தம் குன்றுகெழு நாட்டே.

ஐங். 254

உடன்போக்கு உடன்பட வேண்டிய தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

பாடற் செய்தி

மலையகத்துக் குறவன் சந்தன மரத்தை அறுத்துச் சுடுவதால் நன்மணப் புகை சூழ்வதும் காந்தளின் மணம் வீசுவதும் வண்டுகள் நெருங்கி ஒலிப்பதுமான ஒளிவீசும் நெற்றிகொண்ட இளையவளே! தலைவர் தம்முடைய குன்றுகள் பொருந்திய நாட்டுக்குக் கொண்டு செல்வார். (எனவே, இனிக் கவலை ஒழிக).

கொண்டனர் செல்வர்-கொண்டு செல்வர்; கொண்டனர். முற்றெச்சம். ஆரம்- சந்தன மரம். நறும்புகை சூழ்ந்த நுதல், காந்தள் நாரும் நுதல், வண்டு இமிர் கூர் நுதல் எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

தலைவனின் நாட்டுச் சந்தனப் புகை தலைவியின் நெற்றியைச் சூழ்வதென்பது தலைவன் தலைவியை நாடுவதைக் குறித்தது. இயல்பாகவே காந்தள் மணம் தலைவிக்கு உண்டெனினும் அது தலைவன் நாட்டுச் சந்தன மணம் சூழ்வதால் சிறப்படைவது போலத் தலைவன் சேர்க்கையால் தலைவி மேலும் சிறப்பறுவாள் என்பது குறிப்பு.

தலைவிமாட்டுக் காதல் கொண்ட தலைமகன் உளம் வாட உடல் மெலிந்தான். அவன் மெலிவு கண்ட பாங்கன் 'ஒரு பெண் தந்த மெலிவா இது! ஆண் மகனுக்கு அழகு அன்றே? உன்னை வாட்டியவளின் தன்மை எத்தகையது என்று தலைவனைக் கேட்டான். அந்தக் கேள்விக்குத் தலைவன் தரும் விடையாக அமைவது 255ஆம் பாடல்.

குன்றக் குறவன் காதல் மட மகள்
வரையர மகளிர்ப் புரையும் சாயலன்;
ஐயன்; அரும்பிய முலையன்;
செய்ய வாயினன்; மாப்பினன் சுணங்கே.

ஐங். 255

'நின்னாற் காணப்பட்டவன் எத்தன்மையன்?' என்ற பாங்கற்குத் தலைமகன் சொல்லியது.

பாடற் செய்தி

மலைநாட்டுக் குறவர் தலைவனின் அன்புக்கு உரியவன்; இளமையான மகன்; வரையர மகளிரைப் போன்ற சாயல் கொண்டவன்; அழகானவன்; அரும்பி முதிரா மார்பகத்தை யுடையவன்; சிவந்த வாயினன்; மாப்பிலே சுணங்கு படர்ந்தவன் — (இத்தகையவன் என்னை வாட்டிய பெண். அவளை நீ பார்த்திருந்தால் இப்படியெல்லாம் என்னைக் கேட்டிருக்க மாட்டாய்).

வரையர மகளிர்—மலையகத்து வாழும் தெய்வப் பெண்டிர் (மலையகத் தேவதைகள்). சுணங்கு—தேமல். சாயல்—ஐம் பொறிகளாலும் உணரப்படுகின்ற மென்மை.

தலைவியை நெருங்குவதற்குத் தோழியின் உதவியை நாடுகிறான். 'நீ குறிப்பிடுகின்ற பெண் மிகவும் இளையவள் ; உன்னைக் காதலால் வருத்தும் பருவத்தாள் அல்லளே' என்று ஒதுக்கிப் பார்க்கிறாள் தோழி. அவள் சொன்னதைக் கேட்ட தலைவன் தோழிக்குச் சொல்லும் தகவலைக் கொண்டது 256ஆம் பாடல்.

குன்றக் குறவன் காதல் மடமகள்
வண்டு படு கூந்தல் தண் தழைக் கொடிச்சி;
வளையன்; முளை வாள் எயிற்றன்;
இளையன் ஆயினும், ஆர் அணங்கினளே

ஐங். 256

'நீ கூறுகின்றவள் நின்னை வருத்தும் பருவத்தாள் அல்லள்' என்ற தோழிக்குத் தலைமகன் சொல்லியது.

பாடற் செய்தி

மலைநாட்டுக் குறவர் தலைவனின் அன்புக்குரிய இளையமகள் வண்டு மொய்க்கும் கூந்தல் உடையவள்; குளிர்ச்சி பொருந்திய தழையாடை அணிந்த மலைக்குலப் பெண்; வளையல் அணிந்தவள்; கூரியனவாய் ஒளி வீசும் பற்களை உடையவள். நீ சொல்வதுபோல அவள் இளையவளாக இருக்கலாம்; ஆயினும் என்னால் பொறுத்துக் கொள்ளமுடியாத (காதல்) நோய் தருபவள்தான்.

வண்டுபடு கூந்தல் என்பதால் வண்டு மொய்க்குமாறு நல்ல மலர்களைத் தேர்ந்து கூந்தலை அழகுபடுத்திக்கொள்ளத் தெரிந்தவள் என்பதாயிற்று. கொடிச்சி-குறிஞ்சி நிலத்துப் பெண்.

திருமண ஏற்பாடு குறித்துவிட்டுச் 'சில நோக்கங்களால் சில காலம் பிரிந்துசெல்வேன்' என்று தலைவன் சொன்னான். அவன் பிரிவது தோழிக்கு உடன்பாடில்லை. இச் சூழலில் தோழி கூற்றாக வருவது 257-ஆம் பாடல்.

குன்றக் குறவன் கடவுட் பேணி
இரந்தனன் பெற்ற எல் வளைக் குறுமகள்
ஆய் அரி நெடுங்கண் கலிழச்
சேயதால் தெய்ய - நீ பிரியும் நாடே

ஐங். 257

'வரைவிடை வைத்துப் பிரிவல்' என்ற தலைமகற்குத் தோழி உடன்படாது கூறியது.

பாடற் செய்தி

மலைநாட்டுத் தலைவனாகிய குறவன் தெய்வத்தைப் பேணி இரந்து பெற்ற இளமையுடைய பெண் — ஒளி விளங்கும் வளையல் அணிந்த இளமையுடைய பெண்ணின் நுட்பமான செவ்வரி யோடிய நீண்ட கண் அழும்படியாக நீ பிரிந்து செல்லும் நாடு தொலைவிலே இருக்கிறது. (எனவே, சட்டென்று வர நீ விரும்பினாலும் வரமுடியாது. அருந்தவப் பயனால் தெய்வ அருளால் பிறந்த தலைவி வேதனைப்பட்டு அழுமாறு நெடுந்தொலைவு நீ பிரிவது நல்லதில்லை).

ஆல், தெய்ய-அசைகள். நீ பிரியும் நாடு சேயது எனக் கூட்டுக.

தலைவன் வீட்டுப் பெரியவர்கள் தலைவியின் பெற்றோரிடம் 'பெண் கேட்டு' வந்தனர். தலைவனிடம் தலைவி கொண்டுள்ள

காதலைப்பற்றி அறியாத தலைவிவிட்டுப் பெரியவர்கள் மறுத்துவிட்டனர். இதனை அறிந்த தோழி பேசுவதாக வருவது 258 ஆம் பாடல்.

குன்றக் குறவன் காதல் மட மகள்
அணி மயில் அன்ன அசை நடைக் கொடிச்சியைப்
பெருவரை நாடன் வரையு மாயின்,
கொடுத்தனம் ஆயினோ நன்றே -
இன்னும் ஆனாது நன்னுதல் துயரே.

ஐங். 258

வரைவு வேண்டிவிட மறுத்துழித் தமர்க்கு உரைப்பாளாய், வரையாது வந்தொழுகும் தலைமகற்குத் தோழி, அவன் மலை காண்டலே பற்றாகத் தாங்கள் உயிர் வாழ்கின்றமை தோன்றச் சொல்லியது.

இந்தத் துறையின் விளக்கம் சற்றே கடினமானது. பின்வருமாறு பிரித்து உணர்க: ... தமர்க்கு உரைப்பாளாய்த் தோழி சொல்லியது; தலைமகற்குத் தோழி ... சொல்லியது.

விளக்கம்: வரைவு வேண்டி வந்தவர்களிடம் கொடுக்க மறுத்துவிட்டனர். அப்போது தலைவியின் உறவினர் கேட்கும் படியாகத் தலைவனுக்குப் பெண்ணைக் கொடுத்தலே நல்லது என்று தோழி சொல்கிறாள். பெண் கொடுக்க மறுத்ததை அறிந்தால் தலைவன் வெறுத்துப் புறக்கணித்துவிட்டால் என் செய்வது? ஆகவே, அவன் ஒரு புறத்தே இருப்பதை உணர்ந்து அவனும் கேட்கும்படியாகத் தோழி சொல்கிறாள். 'அவன் மலையைக் காணமுடிவதால் மட்டுமே தலைவி உயிர்வாழ்கிறாள்' என்பதை அவன் உணருமாறு தோழி சொல்கிறாள்.

பாடற் செய்தி

மலைநாட்டுத் தலைவனான குறவனின் இளமகள் அழகிய மயில்போல அசைந்தசைந்து அழகாக நடக்கும் கொடிச்சி; அவளைப்பெரிய மலைநாடனாகிய தலைவன் மணந்து கொள்வானாயின் தலைவியை அவனுக்குக் கொடுப்பதே நல்லது. கொடாவிடின் அழகிய நெற்றியை யுடைய தலைவியின் துயர் இப்போது உள்ளதைவிட மிகுதியாகும்.

கொடிச்சி-குறிஞ்சி நிலத்துப் பெண். ஆனாது-இடைவிடாது. (இன்னும் ஆனாது..... துயரே-துயரம் இப்போது இருப்பது மேலும் இடைவிடாது பெருகும்.)

திருமண நிகழ்ச்சி தள்ளிப் போய்க்கொண்டேயிருப்பதால் தலைவி வருந்துகின்றாள். அவள் துயரப்படுவதைத் தலைவனுக்குத் தோழி சுட்டிக்காட்டுகிறாள். அப்போது தலைவன் தனக்குள்ளே சொல்லிக்கொள்வதாக வருவது 259ஆம் பாடல்.

குன்றக் குறவன் காதல் மட மகள்
மன்ற வேங்கை மலர் சில கொண்டு
மலை உறை கடவுள் குலமுதல் வழத்தித்
தேம் பலிச் செய்த ஈர் நறுங் கையன்;
மலர்ந்த காந்தள் நாறிக்
கலிழ்ந்த கண்ணன் - எம் அணங்கியோளே

ஐங். 259

வரையத் துணிந்த தலைமகன் வரைவு முடித்தற்குத் தலைமகள் வருந்துகின்ற வருத்தம் தோழி காட்டக் கண்டு, இனி 'அது கடுக முடியும்' என உவந்த உள்ளத்தனாய்த் தன்னுள்ளே சொல்லியது. (அது—தலைவியின் வருத்தம். கடுக—விரைவில்).

பாடற் செய்தி

மலைநாட்டுத் தலைவனாகிய குறவனின் இளமகள் பொதுவிடத்திலுள்ள வேங்கை மரத்தின் சில மலர்களைக் கொண்டு மலையில் வாழும் கடவுளாகிய தன் குலதெய்வத்தை வழத்தி, இனிய மணம் வீசமாறு அருச்சனை செய்தமையால் ஈரமாகவுள்ளதும் நறுமணம் கொண்டதுமான கையை உடையவளாகத் தோன்றுகிறாள். என்னைத் தன் காதலால் வருத்தியவளாகிய அவள் மலர்ந்த காந்தளின் மணம் கொண்டதாய்க் கண்ணீர் கசிகின்ற கண்ணை உடையவளாகக் காட்சி அளிக்கிறாள். (குல தெய்வத்துக்கு அருச்சனை செய்து குல தெய்வத்தை வழிபடுகிறாள். திருமணம் நடக்கவில்லையே என்ற துயரத்தால் கண்ணீர் விடுகிறாள்).

தலைவன் திருமணம் செய்யத் துணிந்துவிட்ட நிலையில் தலைவி நல்கும் காட்சியைக் காணுகிறாள். இனி இந்தத் துயரம் விரைவில் முடிந்துவிடும் எனத் தனக்குள் தலைவன் உவப்போடு சொல்லிக்கொள்கிறான் என்பது குறிப்பாக உணர்த்தப்படுகிறது.

தினைப் புனக் காவலுக்கு என வந்த தலைவியைக் கண்டு அளவளாவத் தலைவனுக்கு வாய்ப்பு இருந்தது. தினை முற்றிவிட்டதால் அறுவடைக்கு ஏற்பாடு ஆகிறது. எனவே, கிளி முதலிய பறவைகளை விரட்டித் தினைப்புனங் காவலுக்கு இனி

வாய்ப்பில்லை என்று தோழி சொல்லுவதாக அமைவது 260ஆம் பாடல்.

குன்றக் குறவன் காதல் மடமகள்
மென் தோள் கொடிச்சியைப் பெற்றகு அரிதுதில்ல
பைம் புறப் படு கிளி ஒப்பலர்:
புன்புல மயக்கத்து விளைந்தன தினையே.

ஐங். 260

பகற் குறிக்கண் வந்த தலைமகனைத் தோழி, இனிப் புனங்
காவற்கு வாரோம் எனக் கூறி வரைவு கடாயது.

சொல் முடிபு

புன்புல மயக்கத்து தினை விளைந்தன; பைம்புறப் படு கிளி
ஒப்பலர்; கொடிச்சியைப் பெற்றகு அரிது.

பாடற் செய்தி

புன்செய் நிலத்தைப் பண்படுத்திய புனத்திலே தினை
முற்றிவிட்டது. ஆதலால், இனி பசிய கொல்லையிலே வந்து
மொய்க்கும் கிளிகளை எவரும் ஓட்டுதற்கு வரமாட்டார்கள்.
எனவே, மலைநிலத் தலைவனாகிய குறவனின் இளமகளும்
மென்மையான தோள்கள் உடையவளுமான கொடிச்சி இனி
பெறுதற்கு அரியவள். (இனி, அவளை இங்கே காணமுடியாது).

விரைவில் திருமண முயற்சியில் தலைவன் ஈடுபடவேண்டும்
என்பது தோழியின் குறிப்பு.

7. கேழற் பத்து

இப் பத்தின் பாடல்கள் எல்லாவற்றிலும் பன்றியின் செய்தி
வருவதால், கேழற் பத்து என்று பெயரிடப்பட்டது. (கேழல்—பன்றி).

தலைவியைச் சந்தித்து அளவளாவிட இரவுக் குறியிலே
வந்தான் தலைவன். ஏதோ தவறுதல் காரணமாக அல்ல
குறிப்பட்டு அன்று தலைவியைக் காணமுடியாமல் தலைவன்
போய்விட்டான். மறுநாள் வந்தான். அவன் முன்னாள் வந்து,
அல்லகுறிப்பட்டு நீங்கினது தோழிக்குத் தெரியும்; ஆயினும்,
சிறைப்புறத்தில் தலைவன் நிற்ப, தலைவிக்குத் தோழி
சொல்லுவதாக வருவது 261ஆம் பாடல்.

மென் தினை மேய்ந்த தறுகட் பன்றி
வன் கல் அடுக்கத்துத் துஞ்சும் நாடன்—

எந்தை அறிதல் அஞ்சிக்கொல்?

அதுவே மன்ற-வாராமையே

ஐங். 261

அல்லகுறிப்பட்டுத் தலைமகள் நீங்கினமை அறியாதாள் போன்று தோழி, பிறறை ஞான்று அவன் சிறைப்புறத்தானாய் நிற்பத் தலைமகட்குச் சொல்லியது.

அல்லகுறிப்படுதல்: இரவு நேரத்தில் தலைவியைச் சந்திக்க வரும் தலைவன், தான் வந்திருப்பதைத் தலைவிக்குப் புலப்படுத்துவதற்குச் சில அடையாள ஒலிகளை எழுப்புவான். பக்கத்தில் உள்ள நீர்நிலையில் சிறு கற்களை எறிந்து ஒலி எழுப்பலாம்: அல்லது மரங்களில் தங்கியிருக்கும் பறவைகளைக் கலைத்து ஒலி எழுப்பலாம்: இவை போன்ற அடையாள ஒலிகளிலிருந்து காதலர் சந்திக்க வாய்ப்பு ஏற்படும். சில வேளைகளில் வேறு காரணங்களால் இதே ஒலிகள் எழக்கூடும். அப்போது தலைவி, உரிய இடத்துக்கு வந்து தலைவனைக் காணமுடியாமல் திரும்புவாள். தலைவனும் பின்னே வந்து குறியொலிகளை எழுப்பி ஏமாந்து திரும்புவான். இதனால் இரவுக்குறிச் சந்திப்பு நிகழாமல் போகும். குறிக்கப்பட்ட குறியீடுகள் தவறுவது அல்லகுறியாகும். அல்லகுறிப்படுதல் என்றால், தவறான குறிப்புகள் ஏற்படுதல் என்று கொள்ளலாம்.

பாடற் செய்தி

மென்மையான திணையை மேய்ந்ததும் அஞ்சாததுமான பன்றி வன்மையான பக்க மலையில் தூங்குகின்ற மலைநாடனாகிய தலைவன் நேற்றுக் குறிப்பிட்டபடி வரவில்லையே— காரணம் என்னவாக இருக்கும்? நம் தந்தைக்குத் தெரிந்துவிடுமோ என்று அஞ்சியிருப்பானோ? அப்படித்தான் இருக்கும்.

மென்மையான திணைமேய்வது இன்பத்தைமட்டும் நாடும் தலைவனது செயலைக் குறித்தது. மேய்ந்த பன்றி வன்கல் அடுக்கத்துத் துஞ்சுவது வன்னெஞ்சனாய்த் திருமண முயற்சியில் ஈடுபடாமல் கவலையற்றிருக்கும் தலைவன் இயல்பைக் குறித்தது.....தலைவன் திருமண நாட்டம் கொள்ளுவதே முறை என்று இதனால் தோழி குறிப்பாகச் சிறைப்புறத்தானாகிய தலைவனுக்கு உணர்த்துவது.

‘திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்ற நினைப்பே தலைவனுக்கு இல்லையே’ என்று வாட்டமுறுகிறாள் தலைவி. ‘அப்படி நினைக்கவேண்டா. தலைவன் உன்னிடம் விருப்பம் உள்ளவன்தான். வீணாக நீ ஏன் வருந்துகிறாய்?’ என்று கேட்ட

தோழியை நோக்கித் தலைவி சொல்லுவதாக வருவது, 262ஆம் பாடல்.

சிறு திணை மேய்ந்த தறுகட் பன்றி
துறுகல் அடுக்கத்துத் துணையொடு வதியும்
இலங்கு மலை நாடன் வருஉம்;
மருந்தும் அறியும்கொல்-தோழி!-அவன் விருப்பே? ஐங். 262

‘வரைந்து கொள்ள நினைக்கிலன்’ என்று வேறுபட்ட தலைமகள், ‘அவன் நின்மேல் விருப்பமுடையன்; நீ நோகின்றது என்னை?’ என்ற தோழிக்குச் சொல்லியது.

பாடற் செய்தி

தோழி! சிறிய திணையை மேய்ந்ததும் அஞ்சாமை உடையதுமாகிய பன்றி, செறிந்துள்ள மலைக்கூட்டத்தின் பக்க மலையிலே தன் பெண் பன்றியோடு தங்கிப் பொலிவதாகிய மலைநாட்டுக்கு உரிய தலைவன் நம்மை நாடி வரும் காதல் உடையவன் என்கிறாய். அவன் நம்மிடம் விளைத்த காதல் (விருப்பு) நோய்க்கு அவன் காதலே மருந்து என்பதை அறிவானா?

வருஉம் விருப்பு என்றும், விருப்பு (விளைத்த காதலுக்கு நோய்க்கு) மருந்து என்றும் கூட்டித் தெளிவு கொள்க. தன் நோய்க்குத் தானே மருந்து என்பதை நினைக. துறுகல் அடுக்கத்துத் துணையொடு வதியும் தறுகட் பன்றியின் காட்சி தலைவன்மாட்டு அருளுணர்வை எழுப்ப வேண்டும் என்பது குறிப்பு. (இதனை உள்ளுறை எனக் கொள்ளாது இறைச்சி எனவே கொள்க).

வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்த தலைமகன் திரும்பி வந்துவிட்டான். ‘நீ இழந்த பொலிவையெல்லாம் மீண்டும் பெற்றுப் பொலிகின்றாயே, காரணம் என்ன?’ என்று கேட்கிறாள் தோழி. தோழியின் வினாவுக்குத் தலைவி சொல்லும் விடையே 263ஆம் பாடலின் செய்தி.

நன் பொன் அன்ன புனிறு தீர் ஏனல்
கட்டளை அன்ன கேழல் மாந்தும்
குன்று கெழு நாடன்தானும்
வந்தனன்; வந்தன்று-தோழி! - என் நலனே. ஐங். 263

வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்த தலைவன், மீண்டமை அறிந்த தலைமகள் ‘நீ தொலைந்த நலம் இன்று எய்திய காரணம் என்னை?’ என்று தோழிக்குச் சொல்லியது.

பாடற் செய்தி

தோழி! நல்ல பொன் போன்றதும் இளமை தீர்ந்து முற்றியதுமான திணையைக் கட்டளைக்கல் போன்ற தோற்ற முடைய பன்றி வயிறார உண்ணுதற்கு இடமாகிய குன்றுகள் கொண்ட மலைநாட்டுத் தலைவன் வந்தான்; அவன் வந்தவுடனேயே (இழந்துபோன) என் அழகும் வந்துவிட்டது.

கட்டளை-தங்கத்தின் தரம் அறிய உரைத்துப் பார்க்க உதவும் கல். நன்கு முற்றிய திணையை எளிப விலங்குகூட வயிறு புடைக்க உண்ணற்கு இடமாகிய மலைநாடன் என்பதன் குறிப்பு; உயர்ந்த பண்பும் ஒழுகலாறும் கொண்ட தலைவனாகானோ என்பது.

திருமண முயற்சி மேற்கொள்ளாமலே களவு நீட்டிக்கும் தலைவனிடம் பகற்குறியின் சமயத்தில் தோழி வரைவு கடாவிப் பேசியதை 264ஆம் பாடல் தெரிவிக்கிறது.

இளம் பிறை அன்ன கோட்ட கேழல்
களங்கனி அன்ன பெண்பாற் புணரும்
அயம் திகழ் சிலம்பு! கண்டிகும் -
பயந்தனமாதோ, நீ நயந்தோள் கண்ணே!

ஐங். 264

வரையாது வந்து ஒழுகும் தலைமகனைப் பகற்குறிக்கண்ணே எதிர்ப்பட்டுத் தோழி வரைவு கடாயது.

பாடற் செய்தி

இளம் பிறை போன்ற கொம்புகளை யுடைய பன்றி களாப் பழம் போன்ற கரிய நிறம் கொண்ட தன் பெண் பன்றியோடு சேர்வதும் நீர் (அருவி) திகழ்வதுமாகிய மலைநாட்டுத் தலைவனே! நீ விரும்புகின்ற தலைவியின் கண்கள் பசலை பூத்துவிட்டன; காண்பாயாக.

அயம்-நீர். கண்டிகும்-பார். பயந்தன-பசந்தன.

திருமணமாகிச் சில ஆண்டுகள் கழிந்தன. பரத்தை தொடர்பு தலைவனுக்கு ஏற்பட்டது. பரத்தை வசத்தில் இருந்த தலைவன் தலைவியைச் சமாதானப்படுத்தி வைக்கத் 'தூதுவர்'களை அனுப்பினான். இப்படி, வரும் தூதுவரை 'வாயில் மாக்கள்' என்று அகநூல்கள் பேசும். அப்படித் தூது வந்த வாயில் மாக்களிடம் தலைவி சொல்லுவதாக வருவது 265ஆம் பாடல்.

புலி கொல் பெண்பால் பூ வரிக் குருளை
வளை வெண் மருப்பின் கேழல் புரக்கும்
குன்று கெழு நாடன் மறந்தனன் -
பொன்போல் புதல்வனோடு என்நீத்தானே.

ஐங். 265

பரத்தை இடத்தானாக ஒழுகுகின்ற தலைமகள் விடுத்த
வாயில்மாக்கட்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

பாடற் செய்தி

புலியால் கொல்லப்பட்ட அழகிய வரிகள் அமைந்த
குட்டிகளை வளைந்த வெள்ளைக் கொம்பு கொண்ட ஆண் பன்றி
பாதுகாக்கும் மலை சேர்ந்த நாட்டுத் தலைவன் பொன் போன்ற
தன் புதல்வனோடு என்னையும் நீங்கி மறந்துவிட்டான்.
(குடும்பத்தையே மறந்துவிட்ட ஒருவனுக்காக இப்படித் தூது
வந்திருக்கிறீர்களே, வெட்கமாக இல்லையா?).

முன் வந்த பாடல்கள் களவொழுக்கத்துக்கு உரியவை; இது
இல்லற வாழ்வாகிய கற்பொழுக்கத்துக்கு உரியது என்று நினைவிற்
கொள்ள வேண்டும்.

ஓர் ஐய விளக்கம்: தலைவன் பரத்தை வீட்டிலிருந்து
தலைவியின் ஊடல் தவிர்ப்பதற்காகத் தூது விடுகிறான். இஃது
என்ன கற்பொழுக்கம் என்ற ஐயம் எழுவது இயற்கை. உயிரார்ந்த
உணர்வு முழுவதையும் கவர்ந்துள்ள களவுக்காலத்தில் பிற மகளிர்
நாட்டம் வருவதற்கில்லை. இல்லற வாழ்விலேயும் தூய்மையான
கற்பினைப் பேண வேண்டுமென்பதில் ஐயமில்லை. ஆயினும்
கற்பொழுக்கத்தின் மருதத் திணையிலே பரத்தமை சங்கத்துச்
சான்றோர் இலக்கியத்திலும் பாரித்துப் பேசப்படுகிறது. காதல்
பூண்டு இல்லறத்தில் ஈடுபடும் தலைவன் வாழ்விலே கூடப்
பரத்தமைக்கு வாய்ப்பு உண்டு என்ற எச்சரிக்கை விடுப்பதாகவே
இதனைக் கொள்ளவேண்டும். விரிவான ஆராய்ச்சிக்கு இங்கே
இடம் இல்லை. விரிவும் விளக்கமும் வேண்டுவோர்
இவ்வுரையாளனின் ஐங்குறுநூற்று ஆய்வு நூலை (ஆங்கிலம்)
நோக்குக.

பெண் பன்றி இறந்த பின் ஆண் பன்றி குட்டிகளைப் புரக்கும்
நாடன் என்றதன் குறிப்பு: மகனோடு என்னையும் மறந்துவிட்ட
தலைவன் சார்பில் வந்திருக்கிறீர்களே; நான் இறந்தபிறகுதான் தன்
மகனைப் புரப்பதற்காகத் தலைவர் வரவேண்டும். நீங்கள் அவசரப்
பட்டுவிட்டீர்களே!

தலைவியைப் 'பெண்கேட்டு' அயலவர்கள் முயன்று, ஏறத்தாழ முடிவும் ஆகிவிட்டது. அந்த நிலையில் தலைமகள் தயருற்று வாடுகிறாள்; அவள் இயற்கைப் போக்கில் மாற்றம் தெரிகிறது. தலைவனுக்கு இதை எடுத்துச் சொல்லித் திருமண முயற்சியை முடுக்கிவிடுகிறாள் தோழி. இது 266ஆம் பாடலின் செய்தி.

சிறுக்கட் பன்றிப் பெருஞ்சின ஒருத்தலொடு

குறுக் கை இரும் புலி பொருஉம் நாட!

நனி நாண் உடையமன்ற -

பனிப் பயந்தன, நீ நயந்தோள் கண்ணே!

ஐங். 266

நொதுமலர் வரைவு பிறந்துழி, தலைமகட்கு உளதாகிய வேறுபாடு தோழி கூறித் தலைமகனை வரைவு கடாயது.

பாடற் செய்தி

சிறிய கண்ணுடையதும் பெருஞ்சினம் கொண்டதுமாகிய ஆண் பன்றியோடு குறுகிய (முன்) கால்களையுடைய பெரிய புலி போர் செய்கின்ற நாடனே! நீ விரும்புகின்ற தலைவியின் கண்கள் நீர் பொழிகின்றன. நீ தகாதன செய்வதில் மிகவும் நாணம் உடையவன்தான்! (செய்ய வேண்டியதைச் செய்யவில்லையே என்று தோழி எள்ளிப் பேசுகிறாள்).

சிறுக் கண், பனிப் பயந்தன: விரித்தல் விகாரம் (சிறுகண், பனி பயந்தன). ஏறுக்கை-வலித்தல் விகாரம் (குறுங்கை). செய்யுளின் ஓசை நயம் நோக்கி அமைந்த விகாரங்கள்.

உனக்கு நிகர் அல்லாதவர்கள் தலைவியை விரும்பி வரைவு முயற்சியில் ஈடுபட்டும் நீ அதற்கு இடம் கொடுத்து வாளா இருக்கின்றாய் என்ற குறிப்புப் பொருளைப் பன்றியோடு புலி போரிடும் காட்சியிலிருந்து அறிதல் வேண்டும். நின் நாட்டு அஃறிணை உயிர்களின் செயல்கூட நாணம் பேணுவதாயிருக்க நீ வெட்கம் கெட்டவனாய் இருக்கிறாயே என்கிறாள் தோழி.

தலைவன் தலைவியை மணந்துகொள்ளப் போவதாகச் சொன்னான். அவன் உறுதிப்படுத்தித் தன் ஐயத்தைப் போக்கிய செய்தியைத் தலைவி தோழியிடம் சொன்னாள். அப்போது தோழி தலைவியிடம் தோழி பேசுவதைச் சொல்லுவது 267ஆம் பாடல். தோழி தலைவியிடம் பேசுவதைச் சிறைப்புறத்தானாகிய தலைவன் கேட்கிறான் என்பதும் குறிக்கத் தக்கது.

சிறு கட் பன்றிப் பெருஞ்சின ஒருத்தல்
 தறுகல் அடுக்கத்து வில்லோர் மாற்றி,
 ஐவனம் கவரும் குன்ற நாடன்
 வண்டு படு கூந்தலைப் பேணிப்
 பண்பு இல சொல்லும், தேறுதல் செத்தே.

ஐங். 267

தலைமகளைக் தலைமகன் 'வரைவல்' எனத்தெளித்தான் என்று அவன் கூறக் கேட்ட தோழி, அவன் சிறைப் புறத்தானாகச் சொல்லியது.

சிறிய கண் கொண்டதும் மிகு சினம் உடையதுமான ஆண் பன்றி, செறிந்த மலைகளின் பக்கச் சாரலிலே வில் ஏந்தி காவல் புரியும் வேடர்களை விரட்ட ஐவன நெல்லைக் கவரும் மலை நாடனாகிய தலைவன் 'இவன் நாம் சொல்லுவதையெல்லாம் மெய் என்று கருதுகிறான்' என்பதால் வண்டு மொய்க்கும் கூந்தல் உடையவளாகிய தலைவியைப் பாராட்டிப் பண்பற்ற சொற்களைச் சொல்லுகிறான்.

... நாடன், தேறுதல் செத்து, வண்டு படு கூந்தலைப் பேணிப் பண்பில் சொல்லும் எனக் கூட்டுக. கூந்தல் - ஆகுபெயர். 'அவன் சொன்னதை மெய் என நம்புகிறானே' எனத் தலைவிக்காக இலங்கிச் சிறைப்புறத்தானா யுள்ள தலைவன் கேட்கத் தோழி சொல்லுகிறான்.

ஆண் பன்றி காவலரை ஒட்டி ஐவன நெல்லைக் கவரும் நாடன் என்பது களவொழுக்கத்தில் பெறும் இன்பத்தையே தலைவன் விரும்புகிறான் என்ற குறிப்பினைக் கொண்டது; இறைச்சி, உள்ளுறையே என்பார் இறுதி இரண்டு வரிகளில் உரிப்பொருள் விளங்குவதை உண்ணுக.

தலைவனின் சொற்களையும் செயல்களையும் கவனித்த தலைவி, 'இவன் பிரிந்து சென்று, மீண்டும் வந்தபின் தான் திருமணம் செய்வான்போலும்' என்று எண்ணினாள். தான் உணர்ந்த இந்தச் செய்தியைத் தோழியிடம் சொல்லி வருந்தினாள். இந்தச் சூழ்நிலையில் தலைவியிடம் தோழி சொல்வதான செய்தியைக் கொண்டது 268ஆம் பாடல். தலைவன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி பேசுகிறாள்; எனவே, தலைவன் தோழியின் குறிப்பை உணர்கிறான் என்பது பாடலின் உட் குறிப்பு.

தா அய் இழந்த தழுவரிக் குருளையொடு
 வள மலைச் சிறு தினை உணர்இ, கானவர்
 வரை ஒங்கு உயர் சிமைக் கேழல் உறங்கும்

நல் மலை நாடன் பிரிதல்

என் பயக்கும்மோ - நம் விட்டுத் துறந்தே

ஐங். 268

‘அவன் குறிப்பு இருந்தவாற்றால் நம்மைப் பிரிந்து வந்தல்லது வரையமாட்டான் போன்று இருந்தது’ எனத் தலைமகள் கூறக் கேட்ட தோழி அவட்குத் தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகச் சொல்லியது.

பாடற் செய்தி

தாய்ப் பன்றியை இழந்தனவும் நெருங்கிய வரிகளை உடையனவுமாகிய குட்டிகளோடு வளமான மலையில் விளையும் சிறுதினையை உண்டு, கானவர்களுக்கு உரிய மலையின் ஓங்கி உயர்ந்த சிகரத்தில் ஆண் பன்றி உறங்குகின்ற நல்ல மலைநாட்டுத் தலைவன் நம்மை விட்டுத் துறந்து பிரிவது என்ன நன்மையைத் தரும்? (விட்டுப் பிரிவதால் பயன் ஏதும் இல்லை)

தாயை இழந்த குருளையோடு கேழல் உறங்கும் நாடன், தலைவன், ஆதலால், விட்டுப் பிரிதல் கூடாது என்பதாம்.

நம் விட்டுப் பிரிதல் என் பயக்கும்மோ எனக் கூட்டுக.

தலைவியைச் சந்தித்து அளவளாவுதற்கு உதவ வேண்டும் என்று தலைவன் தோழியை வேண்டினான். அவன் காதல் உணர்வை நம்பி, அவனுடைய மனக் குறையைத் தலைவியின் மனம் விரும்பி ஏற்குமாறு செய்தான், தோழி. பின் காதலர் இருவரும் சந்திக்க ஏற்பாடு செய்தான். ஆனால், தலைவனோ தோழியின் உதவியை மறந்தவனாய் அடிக்கடி இடைவிட்டு இடைவிட்டு வந்துகொண்டிருந்தான். தலைவன் சிறைப்புறத் தானாக இருப்பதை அறியாதவன்போல அவன் மனத்தை உறுத்தும்படியாகத் தலைவிக்குத் தோழி சொல்வதாக அமைவது 269ஆம் பாடல்.

கேழல் உழுதெனக் கிளர்ந்த எருவை

விளைந்த செருவின் தோன்றும் நாடன்

வாராது அவண் உறை நீடின் - நேர் வளை

இணை ஈர் ஒதி! நீ அழ -

துணை நனி இழக்குவென், மடமையானே.

ஐங். 269

குறை நயப்பக் கூறித் தலைமகளைக் கூட்டிய தோழி, அவன் இடையிட்டு வந்து சிறைப்புறத்து நின்றுழி, தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது.

சொல் முடிபு

நேர் வளை இணை ஈர் ஒதி! ... நாடன் ... நீடின்,
மடமையான் துணை நனி இழக்குவென்.

பாடற் செய்தி

அழகிய வளையலும் இணைந்து நெய்ப்பு உடையதாக அமைந்த கூந்தல் உடையவளே! பன்றி (தன் முகத்தால்) உழுததாக அந்த இடத்தில் பைஞ்சாய்க் கோரையானது நெல் விளைந்த வயல்போலத் தோற்றம் அளிக்கும் நாடனாகிய தலைவன் இங்கே வருவது நீக்கி அங்கேயே உறைதலை நீடிப்பானாயின் — நீ துயரால் அழும் நிலை ஏற்படின் — என் அறியாமை காரணமாக என் துணையாகிய உன்னை மிகவும் இழந்தவன் ஆவேன். (அப்படி ஓர் இழப்பு ஏற்படும்போது நான் உயிரோடு இருக்கமாட்டேன் என்பது குறிப்பெச்சம்).

வெறும் பைஞ்சாய்க் கோரை நெல்வயல் போலத் தோற்றம் அளித்தல், மற்றும் இயல்பான முறையில் உழுவயல் போல் அல்லாமல் பன்றி தன் முகத்தால் உழுத நிலம் ஆகியவை தலைவனின் போலித்தனத்தைக் குறிக்கும் கருப்பொருட் காட்சிகளாகும். தலைவன் இடையிட்டு நின்று விடக்கூடும் என்பதை அறியாமல் அவன் சொற்களை நம்பிக் காதலர்கள் சந்திக்கச் செய்த தன் முன்னைச் செயலுக்குச் காரணம் தன் அறியாமையே என்பதை 'மடமையான்' என்ற சொல்லால் குறித்தான். தன் மடமை காரணமாகத் தலைவி அழ நேரிடுவதால் உயிர் வாழேன் என்றும் கூறுகிறான். சிறைப்புறத்தா னாகிய தலைவன் இதைக் கேட்டுத் திருந்தி வருதல் வேண்டும் என்பது தோழியின் குறிப்பு.

திருமணத்துக்குப் பின் இல்லற வாழ்க்கை நடத்தப் பொருள் வளம் இருக்க வேண்டும். அதனால், வரைவிடை வைத்துப் பொருள் ஈட்டுவதற்காகத் தலைவன் பிரிந்துசென்றான். (இப்பிரிவைப் பொருள்வயிற் பிரிதல் என்று அகநூல்கள் பேசும்). இந்தப் பிரிவினால் தலைவன் நெடுங்காலம் வரவில்லை. அவ்வாறு 'நெட்டிடை கழிந்த' தலைமகன் திரும்பிவந்துவிட்டான். அவன் வந்ததமை அறிந்த தோழி மன மகிழ்ச்சியோடு தலைவிக்குச் சொல்லுவதை 270ஆம் பாடல் தெரிவிக்கிறது.

கிழங்கு அகழ் கேழல் உழுத சிலம்பில்
தலை வினை கானவர் கொய்தனர் பெயரும்
புல்லென் குன்றத்துப் புலம்பு கொள் நெடு வரை

காணினும் கழிமும் நோய் செத்துத்
தாம் வந்தனர், நம் காதலோரே.

ஐங். 270

வரைவு காரணமாக நெட்டிடை கழிந்து, பொருள்வயிற்
போகிய தலைமகன் வந்தமை அறிந்த தோழி, உவந்த
உள்ளத்தளாய்த் தலைமகட்குச் சொல்லியது. [நெட்டிடை
(நெடுமை + இடை) — நீண்ட காலம்]

பாடற் செய்தி

நம் காதலர், கிழங்குக் குழி வெளிப்படத் தெரியும்படியாகப்
பன்றி உழுத மலையிலே தினைப் பயிரின் முதல் விளைச்சலை
மலைக்குறவர் கொய்துபோகின்ற, பொலிவற்ற குன்றத்துத் தன்மை
கொண்ட நெடிய மலையைப் பார்த்தபோதெல்லாம் நீ அழுகின்ற
துன்பத்தைக் கருதிப் பார்த்துத் திரும்பி வந்துவிட்டார். (இனி,
அந்த மலையைப் பார்க்கும்போது அழுகை வாராது, இன்ப
நினைவுகளே தோன்றும் என்பதாம்).

கானவர் தினை விளைச்சலை அரிந்து விட்டதால் பொலிவு
அழிந்துவிட்டது (புல்லென் குன்றம்). தலைவனை காணத் தலைவி
செல்லுவதில்லை யாதலால் புலம்புகொள் (தனிமை கொண்ட)
மலை யாயிற்று.

தலை வினை - முதல் விளைச்சல்.

8. குரக்குப் பத்து

ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் குரங்கு பற்றிய செய்தி வருவதால்,
இப்பத்துக்குக் குரக்குப் பத்து என்பது பெயராயிற்று. (குரங்கு —
குரக்கு).

தலைவர் தக்கவர்களை அனுப்பித் தலைவியைப் 'பெண்
கேட்டான்.' தலைவன் — தலைவியரின் காதலை அறியாத
தலைவியின் சுற்றத்தார் மறுத்தனர். அப்படி அவர்கள்
மறுத்தபோது தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றதைச்
சொல்வது 271ஆம் பாடல்.

அவரை அருந்த மந்தி பகர்வர்
பக் கின தோன்றும் நாடன் வேண்டின்
பசுப்போல் பெண்டிரும் பெறுகுவன்;
தொல் கேள் ஆகலின், நல்குமால் இவட்கே

ஐங். 271

தலைமகள் வரைவு வேண்டி விடத் தமர் மறுத்துழிச் செவிலிக்குத் தோழி அறத்தொடு நின்றது.

பாடற் செய்தி

அவரையைத் தின்ற குரங்கு, பண்ட வாணிகரின் பையைப் போலத் தோன்றுகின்ற நாட்டுக்குத் தலைவன் விரும்பினால் பசுவைப் போல் அடங்கி வாழும் பெண்களை அடைய முடியும். ஆனால், நும் மகள் அவனுக்குப் பழைய நட்பு உடையவளாகையால் இவளுக்கு அருள் வழங்கினான்.

அருந்த-அருந்திய. பகர்வர்-விலைகூறி விற்பவர். பக்கு-பை.

தாய் உறங்காமை போன்ற காரணங்களால் அல்லகுறிப்பட்டுத் தலைவன், தலைவியைக் காணாமலே போய்விட்டான். அடுத்த நாள் வந்து ஒரு புறமாகக் காத்திருந்தான். அவன் சிறைப் புறத்தானாக இருப்பதை அறியாதவள் போல— அவன் கேட்டு உணர வேண்டும் என்பதற்காகவே—முன் நாளில் நடந்த நிகழ்ச்சியைத் தோழியிடம் தலைவி பேசுவதைத் தெரிவிப்பது 272 ஆம் பாடல்.

கரு விரல் மந்திக் கல்லா வன் பறழ்
அருவரைத் தீம் தேன் எடுப்பி, அயலது
உரு கெழு நெடுஞ் சினைப் பாயும் நாடன்
இரவின் வருதல் அறியான் ;
'வரும் வரும்' என்பள் - தோழி! - யாயே.

ஐங். 272

அல்லகுறிப்பட்டு நீங்கும் தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாக, முன்னை நாள் நிகழ்ந்ததனைத் தோழிக்குச் சொல்லுவாள் போன்று தலைமகள் சொல்லியது. (அல்லகுறிப்படுதல் பற்றி 261ஆம் பாடல் விளக்கத்தில் கூறியுள்ளதைக் கண்டறிக).

சொல் முடிபு

தோழி! ... நாடன் இரவின் வருதல் அறியான் ; யாய் வரும் வரும் என்பள்.

பாடற் செய்தி

தோழி! கரிய விரலை யுடைய மந்தியின் முரட்டுக் குட்டி — தன் இயல்புக்க மன்றி வேறு அறிவுத் தெளிவு இல்லாத குட்டி, ஏறுதற்கு அரிய மலைமீதிருக்கும் தேனடையில் உள்ள ஈக்களை எழுப்பி, ஈக்களின் தாக்குதலுக்கு அஞ்சி பக்கத்திலுள்ள அச்சம் பொருந்திய பெரிய மலைச்சிகரத்தை நோக்கிப் பாய்கின்ற

மலைநாடனாகிய தலைவன் இரவுக் குறிக்கண் தப்பாமல் வருதலை அறியான்; (அல்ல குறிப்பட்டு நேற்றும் சந்திக்காமலே போய்விட்டான்.) அவன் வரவில்லை என்பதை அறியாத நம் தாய் 'அவன் வருவான் வருவான்' என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

தலைவன் சிறைப்புறமாக இருக்கிறான்; தலைவி தோழியிடம் சொல்வதைக் கேட்கிறாள். இவன் வருவான் என்று தாய் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறாள். எனவே, குறியிடத்திலே காத்திருப்பது தொல்லைக்கு இடமாகும் என்பதை உணர்ந்து போய்விடுவான். இப்படி அஞ்சி அஞ்சிக் களவொழுக்கத்தை நீட்டித்துக் கொண்டிருப்பதை விடுத்துத் திருமண முயற்சியில் தலைவன் ஈடுபடுவதே முறை என்பது தலைவியின் குறிப்பு.

இயல்புக்கம் மட்டுமே செயல்படும் பிறவிகளைக் 'கல்லா' என்று குறிப்பது பண்டை இலக்கிய வழக்கு; பகுத்தறிவின்மையையும் பட்டறிவு இன்மையையும் 'கல்லா' என்ற அடை குறிக்கும். உரு - அச்சம். எடுப்பி - எழுப்பி. தேன் - தேனடை.

வரைவிடை வைத்துப் பிரியும் தலைவன் தோழியிடம் பேசுவதாக வருவது 273ஆம் பாடல். அப்படிப் பிரியும் பிரிவு தலைவிக்கும் துயர் தரும்; தோழிக்கும் துயர் தரும். அதனால், அப்பிரிவைத் தவிர்க்கவே விரும்புவர். ஆனால், இல்லற வாழ்வுக்கு வேண்டிய பொருள் ஈட்டுதல் போன்ற காரணங்களால் வரைவிடை வைத்துப் பிரிதல் தவிர்க்க முடியாதது என்பதை மூவரும் அறிவர். பிரிதல் இன்றியமையாதது; துயர் தாங்குதலும் பல பாடல்களிலே காணப்படும். அவற்றுள் ஒன்று 273 ஆம் பாடல்.

அத்தச் செயலைத் துப்பு உறழ் ஒண் தளிர்
புன் தலை மந்தி வன் பறழ் ஆரும்
நல் மலை நாட! நீ செலின்,
நின் நயந்து உறைவி என்னினும் கலிழ்மே

ஐங், 273

வரைவிடை வைத்துப் பிரியும் தலைமகன் 'நின் துணைவியை உடம்படுவித்தேன்; இனி நீயே இதற்கு உடம்படாது கலிழ்கின்றாய்' என்றாற்குத் தோழி கூறியது. (இங்கே துணைவி என்றது தோழியின் துணைவியாகிய தலைவியை. என்றாற்கு—என்று சொல்லியவனுக்கு).

வழியில் உள்ள அசோக மரத்தின் பவளத்தை யொத்த ஒளி வீகம்—தளிரினை, இளந்தலையுடைய குரங்குக் குட்டி—முட்டுக் குரங்குக் குட்டி

தின்னுகின்ற நல்ல மலைநாட்டுத் தலைவனே! நீ பிரிந்து சென்றால் உன்னையே விரும்பி வாழும் தலைவி என்னைவிட மிகுதியாக அழுவாள். (கலிழம் - கலிழும் : அழுவாள்)

வரைவிடை வைத்துத் தலைவன் பிரிந்து சென்றபின் வருந்துகின்ற தலைவிக்கு தோழி ஆறுதல் கூறுகிறாள். ஆற்றுவிக்கும் தோழியை நோக்கித் தலைவி சொல்லுவதை 274ஆம் பாடல் தருகிறது.

மந்திக் கணவன் கல்லாக் கடுவன்,
ஒண்கேழ் வயப் புலி குழுமலின் விரைந்து, உடன்
குன்று உயர் அடுக்கம் கொள்ளும் நாடன்
சென்றான் - வாழி, தோழி! - என்
மென் தோட் கவினும் பாயலும் கொண்டே

ஐங். 274

வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்துழி, ஆற்றுவிக்கும் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

சொல் முடிபு

தோழி!... நாடன் என் ... கவினும் பாயலும் கொண்டே சென்றான்.

பாடற் செய்தி

தோழி! மந்திக் கணவனாகிய கல்லாக் கடுவன் ஒளி மிக்க நிறம் கொண்டதும் வலியது மாகிய புலி முழங்குவதால் விரைந்து உடனே குன்றினிடையே யுள்ள உயர்ந்த மலைப் பக்கத்தைப் பற்றிக்கொள்ளும் மலை நாடனாகிய தலைவன் என்னுடைய மென்மையான தோளின் அழகையும் உறக்கத்தையும் கொண்டு சென்றுவிட்டான்.

புலி முழக்கம் கேட்ட அளவிலேயே பெண் குரங்கை விட்டுத் தன் பாதுகாப்பு ஒன்றையே கருதி ஆண் குரங்கு பாய்ந்து பக்கமலைச் சிகரத்தைப் பற்றிக்கொண்டது: வரைவு முடுக்கம் போன்ற முயற்சிபற்றி உணர்ந்தவுடனேயே நம் துன்பம் கருதாமல் தலைவன் பிரிந்து சென்றான். இது தலைவியின் குறிப்பு. 'கல்லா' என்ற அடைமொழிக்கு 272ஆம் பாடலில் தந்துள்ள விளக்கம் காண்க.

திருமண முயற்சியில் தீவிரம் காட்டாததோடு அடிக்கடி தாமதப்படுத்தியே தலைவியைச் சந்திக்க வருகிறான், தலைவன்.

இதனால் பல வேளைகளில் அவனைத் தோழி காண முடியவில்லை. ஒரு தடவை குறியிடத்திலே தோழி அவனைக் கண்டாள். அப்போது அவள் சொன்ன கருத்தைச் சொல்வது 275ஆம் பாடல்.

குரங்கின் தலைவன் குரு மயிர்க் கடுவன்
குரல்அம் சிறு கோல் கொண்டு, வியல் அறை
மாரி மொக்குள் புடைக்கும் நாட!
யாம் நின் நயந்தனம் எனினும், எம்
ஆய் நலம் வாடுமோ—அருளுதி எனினே?

ஐங், 275

வரையாது வந்து ஒழுகும் தலைமகன் இடையிட்டு வருதலால், எதிர்ப்பாடு பெறாத தோழி குறியிடத்து எதிர்ப்பட்டு அவன் கொடுமை கூறி, நெருங்கிச் சொல்லியது. (இடையிட்டு—இடையிடையே விட்டு விட்டு. நெருங்கி — கோபித்து).

சொல் முடிபு

...நாட! யாம் நின் நயந்தனம் எனினும், அருளுதி எனின் எம் ஆய் நலம் வாடுமோ.

பாடற் செய்தி

குரங்கின் தலைவனாகிய நல்ல நிறம் கொண்ட மயிர் அமைந்த ஆண் குரங்கு, பிரப்பங் கொடியானது சிறு கோலைக் கொண்டு அகன்ற பாறையிடத்து மழைக் குமிழை அடித்து அழிக்கும் மலைநாடனே! நாங்கள் உன்னை விரும்பினோமெனினும் (அழகு வாடவேண்டியதில்லை; ஆனால், உன்னை விரும்பும் எங்களுக்கு நீ அருள் செய்ய வில்லை யாதலால் எம் அழகு வாடுகிறது.) நீ அருளுவாயெனின் எங்கள் நுட்பமான அழகு வாடுமோ?

மழைக் குமிழை உடைத்து அழிப்பது குரங்குக்குக் குறும்பு விளையாட்டு, குமிழுக்கு அழிவு. தலைவன் அருளாமை அவனுக்கு விளையாட்டு, தலைவிக்கு அழகு அழிவு.

திருமண முயற்சியில் நாட்டம் காட்டாமல் வந்து கொண்டிருக்கும் தலைவியிடம் தோழி கோபித்துச் சொல்லுவதை 276ஆம் பாடலில் கேட்கலாம்.

மந்திக் காதலன் முறி மேய் கடுவன்
தண் கமழ் நறைக் கொடி கொண்டு, வியல் அறைப்
பொங்கல் இள மழை புடைக்கும் நாட!
நயவாய் ஆயினும் வரைந்தனை சென்மோ—

கல் முகை வேங்கை மலரும்

நல் மலை நாடன் பெண்டு எனப் படுத்தே!

ஐங். 276

வரையாது வந்தொழுகும் தலைமகனைத் தோழி நெருங்கிச் சொல்லியது.

சொல் முடிபு

... நாட! ... நல்மலை நாடன் பெண்டெனப் படுத்தே... வரைந்தனை சென்மோ.

பாடற் செய்தி

மந்திக் காதலனாகிய கடுவன் — தளிரை மேய்கின்ற கடுவன் குளிர்ந்ததும் மணப்பதுமாகிய நறைக்கொடி கொண்டு அகன்ற பாறையிடத்துப் பொங்குகின்ற இளைய மேகத்தை அடித்துக் கலைக்கும் மலைநாடனே! நீ தலைவியை விரும்பவில்லை யென்றாலும், பாறைப் பிளவிலே வேங்கை மலர்கின்ற மலைநாடனாகிய உன் மனைவி இவள் என உலகம் கூறும்படியாக இவளை மணந்து அழைத்துச் செல்வாயாக.

“மேல் கருக் கொண்டு முற்றிப் பயன்படுவதாய் இளமுகிலை மந்தி நறைக் கொடி கொண்டு புடைக்கும் நாட என்றது, வரைந்து மகப் பெறுதற்கு உரியளாகிய இவளை இம் மறைந்த ஒழுக்கத்தாலே கொலை சூழ்கின்றாய் என்பதாம்.” — பழைய உரை.

காதலன் (ஆகிய) கடுவன், முறி மேய் கருவன் எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. நறைக் கொடி என்பது ஒரு வகைக் கொடி. முகை-பிளவு. பெண்டு — மனைவி.

திருமணம் செய்யாமல், களவொழுக்கத்திலேயே காலம் கடத்துகிறான், தலைவன். அவன் ஒரு நாள் தலைவியோடு அளவளாவி விட்டுப் பிரிந்து செல்லும்போது சந்தித்த தோழியின் கூற்று 277ஆம் பாடல்.

குறவர் முன்றில் மா தீண்டு தறுகல்

கல்லா மந்தி கடுவனோடு உகளும்

குன்ற நாட! நின் மொழிவல்; என்றும்

பய்ப்ப நீத்தல் என் — இவள்

கயத்து வளர் குவளையின் அமர்த்த கண்ணே?

ஐங். 277

வரையாது வந்தொழுகும் தலைமகன் புணர்ந்து நீங்குழி, எதிர்ப்பட்ட தோழி வரைவு கடாயது.

சொல் முடிபு

... நாட! நின் மொழிவல் : இவள் ... கண் பயப்ப என்றும் நீத்தல் என்?

பாடற் செய்தி

குறவர்களின் குடில் முற்றத்தில் விலங்குகள் உடல் தினவு தீர்ப்பதற்காக அமைக்கப்பட்டுள்ள கல்லில் கல்லா மந்தி தன் ஆண் குரங்கோடு துள்ளி விளையாடும் மலைநாடனே! உன்னிடம் ஒன்று கேட்பேன்; குளத்தில் வளரும் குவளை போன்றனவும் ஒன்றுடன் ஒன்று எதிர்த்திடுவனவும் ஆகிய இவள் கண்கள் பசலை பரவும்படியாக என்றென்றும் இவளைப் பிரிந்து செல்வதற்கு என்ன காரணம்?

குரங்குகள் கவலையின்றித் துள்ளி விளையாடுவது ஊரார் அறிவதுபற்றிய உணர்வே இல்லாமல் தலைவியைத் தலைவன் கண்டு அளவளாவுதலைச் சுட்டியது. குரங்குகள் விளையாடுதற்குத் தறுகல் அமைக்கப்படவில்லை; தலைவன் தலைவியர் கூடுதற்காக குறியிடம் அமையவில்லை. கல்லா என்ற அடைமொழிக்கு முன்பே விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளது.

☆

வரைதல் பற்றிய சிந்தனை இல்லாமல் வந்து போய்க் கொண்டிருக்கும் தலைவன் வந்து ஒருபுறமாக நிற்கிறான். அவன் இருப்பதை அறியாதவள்போல — ஆனால், அவன் கேட்க வேண்டும் என்பதற்காக — தலைவி தோழியிடம் பேசுவதைத் தெரிவிப்பது 278ஆம் பாடல்.

சிலம்பின்வெதிரத்துக் கண்விடு கழைக்கோல்
குரங்கின் வன்பறழ் பாய்ந்தென, இலஞ்சி
மீன் எறி தூண்டிலின் நிவக்கும் நாடன்
உற்றோர் மறவா நோய் தந்து,
கண்டோர் தண்டா நலம் கொண்டனனே!

ஐங். 278

வரையாது வந்தொழுகும் தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாக, தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

பாடற் செய்தி

மலையில் உள்ள மூங்கிலின் கணுக்கள் பொருந்திய மூங்கிற் கிளை குரங்கின் முருட்டுக் குட்டி வேறு கிளைக்குப் பாய்ந்ததால், நீர் நிலையின்கண் மீன் பிடிப்பதற்கு எறியப்பட்ட தூண்டிலைப் போல நிமிர்ந்து மேலேறும் மலைநாட்டுக்குரிய தலைவன் ஒருகால்

உற்றோரால் மறவாத காதல் நோயைத் தந்து கண்டோர் ஆவல் தணியாத நம் அழகைக் கவர்ந்து கொண்டான்.

குரங்குக் குட்டி மேல் இருக்கும்போது மூங்கிற் கிளை வளையும்; வேறு கிளைக்குத் தாவும்போது முன்னைக் கிளை வேகமாக மேல் நோக்கி நிமிரும். தலைவன் நெஞ்சத்தில் அன்பு கொண்டு வரும்போது பணிவையும் பிரிந்துபோகும்போது ஓங்கும் கடுமையையும் குறித்தது இயற்கைக் காட்சி.

வெதிரம்—மூங்கில். கண்—கணு. ஒரு தடவை பார்த்தவர்கள் எத்துணை பார்த்தாலும் ஆவல் தணியாத அழகைக் கண்டோர் தண்டா நலம் என்றார். தண்டா(கு)—அமையாத, நீங்காத.

இரவுக்குறியில் சந்திக்கத் தலைவன் விரும்பி வேண்டுகிறான். இற்செறிப்பு, தாய் உறங்காமை, அலர் பரவுதல் போன்ற காரணங்களால் தலைவி வெளியே வருவதில் உள்ள அருமைப்பாட்டை எடுத்துரைத்துத் தோழி மறுப்பது 279ஆம் பாடற் செய்தி.

கல் இவர் இற்றி புல்லுவன ஏறிக்
குளவி மேய்ந்த மந்தி துணையொடு
வரைமிசை உகளும் நாட! நீ வரின்,
கல் அகத்தது எம் ஊரே;
அம்பற் சேரி அலர் ஆங்கட்டே!

ஐங். 279

இரவுக்குறி வேண்டும் தலைமகனைத் தோழி வரவு அருமை கூறி மறுத்தது.

பாடற் செய்தி

மலைமீது ஏறி வளர்கின்ற இற்றி மரத்தைத் தழுவி ஏறி அங்கே படர்ந்துள்ள காட்டுமல்லிகைக் கொடியின் தளிர்களை மேய்ந்த மந்தி, தன் துணையாகிய பெண் குரங்கோடு மலைமேலே துள்ளி விளையாடும் மலை நாட்டுத் தலைவனே! நீ (இரவுக்குறியிலே) வருவையாயின் மலைகளின் இடையே இருப்பது என் ஊர் (என்பதை மறவாதே); மேலும், பழிமொழி பரப்பும் இயல்புடைய எம் சேரியானது அலர் ஆம் கண்ணைக் கொண்டது (என்பதையும் மறவாதே).

அருட் கண், பொறாமைக் கண் என்பது போல அலர் ஆம் கண் என்று உணர்க. கட்டு - கண்ணை உடையது. எம் அம்பற் சேரி அலர் ஆம் கட்டு. இயல்பாகவே பழி பரப்பும் எம் சேரி அலராகிடும் கண்ணையும் உடையது. பார்த்தாலே அலராகிடும் என்பது விரைவும் கொடுமையும் கொண்ட கண்கள்.

தலைவியோடு சேர்ந்து உடன்போக்கு மேற்கொண்டான், தலைவன். அப்படிப் போனவன் தலைவியை முறையான சடங்குகளோடு திருமணம் செய்துகொண்டான். திருமணத்துக்குப் பின் தோழி அவர்களைச் சந்திக்கிறாள். அப்போது நிகழ்வதைக் குறிப்பது 280ஆம் பாடல்.

கரு விரல் மந்திக் கல்லா வன் பார்ப்பு
இரு வெதிர் ஈர்ங் கழை ஏறிச் சிறு கோல
மதி புடைப்பது போல் தோன்றும் நாட!
வரைந்தனை நீ எனக் கேட்டு யான்
உரைத்தனென் அல்லெனோ - அஃது என் யாய்க்கே? ஐங். 280

புணர்ந்து உடன்போகிய தலைமகன் தலைமகளைக் கரணவகையான் வரைந்தானாக, எதிர்சென்ற தோழிக்கு, 'இனி யான் இவளை வரைந்தமை நுமார்க்கு உணர்த்த வேண்டும்' என்றானாக, அவள் சொல்லியது. (கரணவகை—முறைப்படியான சடங்குகள்)

பாடற் செய்தி

கரிய விரலுடைய மந்தியின் கல்லாப் பார்ப்பு — முருட்டுப் பார்ப்பு, பெரிய மூங்கிலின் குளிர்ந்த கிளைமீது ஏறிச் சிறிய கோல் கொண்டு சந்திரனை அடிப்பதுபோலக் காட்சி அளிக்கின்ற மலை நாட்டுத் தலைவனே! நீ தலைவியைத் திருமணம் செய்து கொண்டாய் என்பதைக் கேள்விப்பட்டு உடனேயே அதனை என் தாயிடம் உரைத்து விட்டேனல்லவா? (நீ தெரிவிக்கும் முன்பே சொல்லிவிட்டேன் என்ற விரைவு சுட்டியது தோழியின் வினா. பேச்சு வழக்கில் இத்தகைய வினா வருவதை நினைந்து உணர்க).

'குரங்கின் இளம்பார்ப்பு இரு வெதிர்ங் கழை ஏறி மதி புடைப்பதுபோல் தோன்றும் நாட என்றது, தீங்கு செய்வாயைப் போலத் தோன்றுவதல்லது உண்மை வகையாற் செய்யாய் என்பதாம்' - பழைய உரை தரும் விளக்கம்.

9. கிள்ளைப் பத்து

இப் பத்தில் உள்ள செய்யுட்கள் யாவற்றிலும் கிளியாகிய கருப்பொருட் செய்தி வருவதால், கிள்ளைப் பத்து எனப் பெயர் அமைத்தார்.

விளையாட்டில் விருப்பம் உடையவன் தலைவி; பொழில் விளையாட்டில் தோழிமாரோடு பொழிலுக்குத் தலைவி வந்த வேளையில் தலைவன் அவளைக் கண்டு காதலித்திருக்கிறான்;

இருவரும் காதல்வயப்பட்டு, அடிக்கடி தலைவன் வந்து அளவளாவி மகிழ்வான். ஆயினும், சந்திப்பதில் தடைகளும் இடர்ப்பாடும் உண்டு; வாய்ப்புகள் குறைவு. இந்த நிலையில் தினைப்புனத்தில் காவல் செய்யும் கடமை தலைவிக்கு ஏற்பட்டது. இப்போது இவளைச் சந்தித்து அளவளாவும் வாய்ப்புக்குத் தடை இல்லை. இந்தச் சூழலில் தலைவன் தன்னுள் சொல்லி மகிழ்வதை விவரிப்பது 281ஆம் பாடல்.

வெள்ள வரம்பின் ஊழி போகியும்
கிள்ளை வாழிய, பலவே! - ஒள் இழை
இரும் பல் கூந்தற் கொடிச்சி
பெருந் தோள் காவல் காட்டியவ்வே.

ஐங். 281

ஆயத்தோடு விளையாட்டு விருப்பினால் பொழிலகம் புருந்து தலைவியை எதிர்ப்பட்டு ஒழுகுகின்ற தலைமகன், அவள் புனங்காவற்கு உரியவளாய் நின்றது கண்டு, மகிழ்ந்து சொல்லியது.

பாடற் செய்தி

வெள்ளம் என்ற பெரிய எண்ணினை எல்லையாக வுடைய ஊழி பல கடந்தாலும் அதன்மேலும் கிளிகள் வாழ்க! (ஏன்எனில்), ஒளிமிக்க அணிகளையும் கரிய பலவாகிய கூந்தலையுடைய கொடிச்சியாகிய என் காதலி தன் பெருந்தோள் திறனால் தினைப் புனத்தைக் காக்கும் காட்சியை அந்தக் கிளிகள் காட்டின.

வெள்ளம் என்பது ஒரு பேரெண். இரும்-கரிய. கொடிச்சி குறிஞ்சிநிலப் பெண். பல என்ற சொல்லை ஊழியொடு கூட்டுக. தோள் வீசிக் கவண் எறிந்து கிளிகளை விரட்டும் காட்சியைக் கண்டு மகிழ்ந்த தலைவன் கிளிகளை வாழ்த்துகிறான்; கிளிகள் புனத்திலே மொய்க்காவிட்டால் இந்த அரிய காட்சி கிட்டாது.

தோழியின் இசைவாலும் உதவியாலும் இரவுக்குறியில் தலைவியைச் சந்திக்கிறான். சந்தித்து அளவளாவிய பின் அவன் போகும்போது அவனைத் தோழி சந்தித்துப் பேசுவது 282ஆம் பாடலின் செய்தி.

சாரற் புறத்த் பெருங் குரற் சிறு தினைப்
பேர் அமர் மழைக்கண் கொடிச்சி கடியவும்
சோலைச் சிறு கிளி உன்னும் நாட!
ஆர் இருள் பெருகின; வாரல்-
கோட்டு மா வழங்கும் காட்டக நெறியே.

ஐங். 282

இரவுக்குறி நேர்ந்த தோழி, தலைமகள் வந்து புணர்ந்து
நீங்குழி, அவனை எதிர்ப்பட்டுச் சொல்லியது.

சொல் முடிபு

... கொடிச்சி சிறு ... தினை கடியவும் ... கிளி உன்னும்
கோட்டு மா வழங்கும் காட்டக நெறி வாரல்.

பாடற் செய்தி

பெரியதும் விருப்பம் ஊட்டுவதும் குளிர்பார்வை
உடையதுமான கண்ணை உடைய கொடிச்சி விரட்டியும் மலைச்
சாரலின் பக்கத்திலே விளையும் பெரிய கதிரின் சிறிய தினையைச்
சோலைச் சிறு கிளி நினைத்து வரும் நாடனே! வழியைக்
கண்டறிவதற்கு அரிய வழிகளில் இருள் பெருகின; எனவே,
யானைகள் நடமாடும் காட்டு வழியிலே வராதே.

இருள் பெருகிற்று என்னாமல் இருள் பெருகின என்பது இருளில்
விளையக்கூடிய பல இடர்களை நினைத்து எனக் கொள்க. கோட்டு மா-
தந்தங்களை உடைய விலங்கு, யானை.

இடர் மிக்க இருளில் வாராதே என மறுத்த செயல் திருமண
முயற்சியில் தலைவனை விரைவுபடுத்தற்கே.

☆

283ஆம் பாடல் கற்பொழுக்கத்து இல்லறப் பருவத்தில்
தலைவன் கொண்ட பரத்தையர் தொடர்பைப் பின்னணியாகக்
கொண்டது. புறத்தொழுக்கம் கொண்ட தலைவன். ஊடல்
மேற்கொண்ட தலைவியிடம் 'தூது' விட்டு ஊடல் தவிர்க்க
முயல்கிறான். தோழி அப்படி விடுக்கப்படும் வாயில்களில் ஒருத்தி;
அவள் 'தூது' செல்ல மறுத்துவிட்டாள். இந்த நிலையில்
தலைவனின் பெருந்துயரைக் கண்டு இரங்கிய தலைவி 'தூது' வந்த
வாயிலோரின் வேண்டுகோளை ஏற்றுத் தலைவனுக்கு 'இடம்'
அளிக்கிறாள். பள்ளியறையில் தலைவனைக் கண்ட தோழி
தலைவனிடம் பேசும் செய்தியே 283ஆம் பாடலில் வருவது.

வன்கட் கானவன் மென் சொல் மட மகள்
புன் புல மயக்கத்து உழுத ஏனல்
பைம் புறச் சிறு கிளி கடியும் நாட!
பெரிய கூறி, நீப்பினும்
பொய் வலைப் படுஉம் பெண்டு தவப் பலவே.

ஐங். 283

தோழி வாயில் மறுக்கவும், தலைமகள் ஆற்றாமை கண்டு,
தலைமகள் வாயில் நேர, அவன் பள்ளியிடத்தானாய் இருந்துழிப்
புக்க தோழி கூறியது.

பாடற் செய்தி

அஞ்சாமை யுடைய கானவனின் மென்மையான பேச்சும் இளமையும் கொண்ட மகள் புன்செய்க் கலப்பிலே உழுது விளைந்த தினைக் காவலுக்காகப் பசுமையான வெளிப்புறம் உடைய கிளிகளை விரட்டுகின்ற நாடனே! உன்னிடமுள்ள பெரிய குறைகளைக் கூறி நீங்கினாலும் உன்னுடைய பொய்ய் மொழியாகிய வலையிலே சிக்கும் பெண்டிர்கள் மிகப் பலர்.

மட மகள் கிளி கடையும் நாட எனவும் புன்புல மயக்கத்து உழுத ஏனல் (தினைப் புனத்தில்) கிளி கடையும் நாட எனவே பிரித்துக் கூட்டிக் காணின் பொருள் தெளிவாகும். 'பெண்டிர் தவப் பலரே' என்று உயர்திணையில் சொல்ல வேண்டியதைப் 'பெண்டு தவப் பலவே' என அஃறிணையிற் சொன்னது அப் பரத்தைப் பெண்டிரின் ஒழுக்கக் கேடு குறித்தது.

தினை முற்றிவிட்டதால் அறுவடை செய்கிறார்கள். ஆகையால் புனங்காவலுக்கு இனிமேல் தலைவி வரமாட்டாள்; தலைவன் அவளைக் காண முடியாது. பழைய நினைவோடு தினைப்புனத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு கவலையோடு தலைவன் நிற்கிறான். அவன் நிற்பதை அறியாதவன்போலச் சிறைப்புறமாகத் தோழி கிளிகளிடம் பேசுவதாகப் பேசுவது 284 ஆம் பாடல்.

அளிய தாமே செவ் வாய்ப் பைங்கிளி—

குன்றக் குறவர் கொய் தினைப் பைங்கால்

இருவி நீள் புனம் கண்டும்

பிரிதல் தேற்றப் பேர் அன்பினவே.

ஐங். 284

தினை அரிந்துழி, கிளையை நோக்கிக் கூறுவாள் போல், சிறைப்புறமாக ஓம்படுத்தது. (ஓம்படுத்தல்—பாதுகாப்பாக ஒப்படைத்தல்).

ஓம்படை: தலைவனிடம் தலைவியைச் சேர்த்து, அவள் பாதுகாப்பு இனிமேல் தலைவனுடையது எனக் கூறும் துறை. உடன்போக்கு, தினைக்காவல் முடிவு போன்ற சூழலில் இது நிகழும்.

பாடற் செய்தி

சிவந்த வாயும் பசிய உடலும் கொண்ட கிளிகள் இரங்கத் தக்கன. ஏன்? குன்றக் குறவர்கள் கொய்து எடுக்கின்ற பச்சைத் தாள்களையுடைய இருவிகள் நிறைந்த பெரிய தினைப்புனங்களைக் கண்டும் தினைப் புனத்தை விட்டுப் பிரியவேண்டும் என்ற

தெளிவு இல்லாத அளவுக்குப் பேரன்பு உடையனவாக உள்ளன. (அவற்றின் அன்புணர்வை நினைத்து 'ஐயோ பாவம்' என்று கிளிகளிடத்து இரக்கம் கொள்ள வேண்டியுள்ளது).

இந்தப் பாடல் பல வகைகளிலே சிறப்பு உடையது. கிளிகளிடத்து இரக்கம் காட்டிய உணர்வைப் புலப்படுத்துகின்ற (கருப்பொருட்) காட்சி மட்டுமே இந்தப் பாடலில் வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. உரிப்பொருள் (பாடலின் அகப்பொருட் செய்தி) இன்னது என்ற குறிப்பே செய்யுளில் இல்லை. செய்யுளின் கீழ் எழுதப்பட்டுள்ள துறைக் குறிப்பை—கூற்று விளக்கத்தைக் கொண்டே உரிப்பொருட் செய்தியை உய்த்துணரவேண்டியுள்ளது.

துறைக் குறிப்புகள் எழுதியுதவிய சான்றோர்களையும் தொல்காப்பியத்துக்கு உரை எழுதிய சான்றோர்களையும் நன்றியோடு போற்றக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அவர்களின் உதவி இல்லையென்றால் சங்க அகப் பாடல்கள்—பாத்திரங்களின் கூற்றாக வுள்ள அகப்பாடல்கள்—விளங்குவது மிகக் கடினம்.

இந்தப் பாடல் உள்ளுறைக்கு மிகப் பொருத்தமான எடுத்துக்காட்டாகும். கருப்பொருட் காட்சியின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் உரிப்பொருட் காட்சிக்கு நேருக்கு நேராக அமைத்துக் குறிப்புப் பொருளைக் கொள்ளுவதே உள்ளுறையாகும். தினைப் புனத்தில் தினை கொய்யப்படுவதால் தலைவி வரமாட்டாள். ஆயினும், அவளைக் கண்டு அளவளாவிய நினைவோடு வறிதாகிப்போன தினைப்பயிரில் அடிப்பகுதியைக் கொண்ட புனத்தைப் பார்த்து நிற்கிறான், தலைவன்; தலைவிமாட்டுக் கொண்ட அன்போடு நிற்கிறான். அவனைப் பார்த்துத் தோழி இரக்கப்படுகிறாள். இந்தக் குறிப்புப்பொருளை இயற்கைக் கார்ட்சி சுட்டி நிற்கிறது.

இதன் மேலும் ஒரு குறிப்பு உண்டு. 'நீ தலைவியிடத்து உண்மையான அன்புடையவனாயின் திருமணம் செய்துகொண்டு அவளைப் பாதுகாப்பாயாக' என்பது தோழியின் குறிப்பு. இப் பகுதிக்குறிப்புப் பொருளை இறைச்சி எனக் கொள்ளலாம். குறிப்பெச்சம் என்பதும் இதுவே.

அளிய—இரங்கத்தக்கன (அளி—கருணை, இரக்கம்). இருவி—கதிர் அரியப்பட்டின் வயலிலே இருக்கின்ற பயிரின் அடிப்பகுதி.

தலைவன்—தலைவியரின் களவுக் காதலை ஊரவர் அறிந்தனர். பழி பேசலாயினர். இவ்வாறு அலர் பிறந்ததால் தோழியின் தூண்டுதல் இன்றியோ தானேயோ தலைவன் சிறிது

காலம் பிரிந்திருந்தான். (இதனை ஒருவழித் தணத்தல் இட்டுப்பிரிவு என்றும் நூல்கள் பேசும். தணத்தல்—பிரிதல்) அப்படி ஒருவழித் தணந்து தலைவன் திரும்பிவந்தபோது அவனிடம் தோழி சொல்லியதாக வரும் கூற்றே 285 ஆம் பாடல்.

பின் இருங் கூந்தல் நல் நுதற் குறுமகள்
மென் தினை நுவணை உண்டு, தட்டையின்
ஐவனச் சிறு கிளி கடையும் நாட!
வீங்கு வளை நெகிழப் பிரிதல்
யாங்கு வல்லுநையோ—ஈங்கு இவட் துறந்தே?

ஐங். 285

ஒருவழித் தணந்து வந்த தலைமகற்குத் தோழி கூறியது.

பாடற் செய்தி

பின்னிய கரிய கூந்தலும் அழகிய நெற்றியும் உடைய இளமகள் மென்மையான தினைமாவினை உண்டு தட்டை கொண்டு மலைநெல்லை மேய வரும் கிளிகளை விரட்டும் நாடனே! இவளைத் துறந்து, விம்மிச் செறிந்த வளையல்கள் நெகிழும்படியாகப் பிரிதலுக்கு எப்படி வல்லமை பெற்றாய்?

நுவணை—இடித்த மா(வு). வீங்குதல்—விம்முதல். ஐவனம்—மலைநெல். வல்லுநை—வல்லமை உடைய. (ஈங்கு—அசை).

☆

வீட்டிலே காவல் மிகுதி, வேறு அயலவர்கள் பெண் கேட்டு மண முயற்சி செய்தல் போன்ற காரணங்களால் தோழி தூண்டுதலால் தலைவன் உடன்போக்கு மேற்கொள்ளத் துணிந்தான். பின்னர் அந்தக் கருத்தை மாற்றித் தன் வீட்டுப் பெரியவர்களைத் தலைவி வீட்டுக்கு அனுப்பித் திருமண ஏற்பாடு செய்து இல்லற வாழ்வு வளத்துக்காகப் பொருள் தேடிவர நினைத்தான். இப்படி வரைவிடை வைத்துப் பிரியும் எண்ணம் தலைவனுக்கு இருப்பதைத் தலைவி உணர்ந்தாள். அப்போது தலைவி, தோழியிடம் பேசுவதாக வருவது 286ஆம் பாடல்.

உடன்போக்குக் குறிப்பு இல்லாமலும் இந்தப் பாட்டை விளக்கலாம். பிரிய நினைத்ததைத் தலைவன் தெரிவிக்க, அப்போது தலைவி தோழிக்குச் சொல்லியதாகவும் இப் பாடலைக் கொள்ளலாம்.

சிறு தினை கொய்த இருவி வெண் கால்
காய்த்த அவரைப் படு கிளி கடையும்
யாணர் ஆகிய நல் மலை நாடன்

புகர் இன்று நயந்தனன் போலும்;
கவரும் - தோழி! - என் மாமைக் கவினே.

ஐங். 286

உடன்போக்குத் துணிந்த தலைமகன் அஃது ஒழிந்து, தானே வரைவிடை வைத்துப் பிரிய நினைந்ததனைக் குறிப்பினான் உணர்ந்த தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது. தலைமகன், 'வரைவிடை வைத்துப் பிரிவல்' என்றவழித் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியதூஉம் ஆம்.

சொல் முடிபு

தோழி! ... நாடன் புகர் இன்று நயந்தனன் போலும்; என் மாமைக் கவின் கவரும்.

பாடற் செய்தி

சிறிய தினை கொய்யப்பட்ட இருவியாகிய வெள்ளைத் தாளாகிய அடிப்புறத்திலே காய்த்துள்ள அவரைக் காயைக் கவர்வதற்காகப் புதிதாக வரும் கிளிகளை விரட்டும் மலைநாடனாகிய தலைவன் குற்றம் இன்றி ஒரு செயல் செய்யத் துணிந்திருக்கிறான். போலும். அதனால், மாந்தளிரின் சாயல் கொண்ட என் அழகைக் கவர்கின்றான்.

'புகர் என்றது உடன்போதலை' என்ற பழைய உரைக்குறிப்பை இணைத்துப் பொருள் காண்க. பெற்றோர் மற்றும் உற்றோர் அறியாவண்ணம் தலைவியைக் கொண்டு செல்லுதல் ஒரு வகையில் குற்றமாதலின், உடன் போக்கைப் புகர் (குற்றம்) என்றார். புகர் இன்று—புகர் இன்றி; உடன்போக்கும் இன்றி அஃதாவது, உடன்போக்கையும் மேற்கொள்ளாமல்—(புகர்இன்றிப்) பொருள்வயிற் பிரிய விரும்பியிருப்பதைப் புகர் இன்று நயந்தனன் போலும் என்றாள். தலைவன் வெளிப்படையாகச் சொல்லாத நிலையில் தலைவி தானாக உய்த்துணர்ந்தாள்; ஆதலின், 'நயந்தனன் போலும்' என்றாள். (இன்றி என்னும் வினை எஞ்ச இகரம் செய்யுளில் இன்று என வருவது இலக்கணத்துக்கு உடன்பாடே).

உடன்போக்கு மேற்கொண்டால் உடனிருத்தலால் துயர் இல்லை, அழகு அழியாது. உடன்போதல் இன்றிப் பொருள்வயிற் பிரியக் கருதினான் ஆதலால் பிரிவுத் துயரால் அழகு அழியும் என்பதாம்.

தினைப்புனத்தில் ஊடு பயிராக அவரை பயிரிடப்படும். தினை கொய்தபின்னும் அரிந்து எஞ்சிய தாளில் அவரை படர்ந்து காய்த்திருக்கும். 'யாணர்' என்பதைப் படுகிளி'யோடு சேர்த்து யாணர்ப் படுகிளி' எனக் கூட்டித் தெளிக. யாணர்—புது வரவு.

முன்னர்த் தினைக்காக வந்த கிளிகள், இப்போது புதிதாக அவரைக்காக வருகின்றன; ஆதலின் 'யாணர்ப் படுகிளி' ஆயிற்று.

ஒரு நாளைக் குறிப்பிட்டு, அந்த நாளில் தலைவியைத் திருமணம் செய்துகொள்வதாகத் தலைவன் சொன்னான். ஆனால், அந்த நாளில் திருமணம் செய்யவில்லை. திரும்பவும் ஒரு நாளைக் குறிப்பிட்டு, அந்த நாளில் திருமணம் செய்துகொள்ளப்போவதாகத் தலைவன் சொன்னபோது தோழி அவனை நோக்கிச் சொல்வதை 287 ஆம் பாடலில் கேட்கலாம்.

நெடு வரை மிசையது குறுங் கால் வருடை

தினை பாய் கிள்ளை வெருஉம் நாட!

வல்லை மன்ற பொய்த்தல்;

வல்லாய் மன்ற, நீ அல்லது செயலே

ஐங், 287

'இன்ன நாளில் வரைவல்' எனக் கூறி, அந்நாளில் வரையாது, பின் அவ்வாறு கூறும் தலைவற்குத் தோழி கூறியது. (வரைவல்— திருமணம் செய்வேன். வரைவு—திருமணம்)

சொல் முடிபு

... நாட! நீ பொய்த்தல் வல்லை (மன்ற); நீ அல்லது செயல் வல்லாய் (மன்ற).

பாடற் செய்தி

நெடிய மலைமேல் உள்ள குறுகிய காலுடைய வருடை மாணைக் கண்டு தினைப் புனத்தில் விரைந்து பாயும் கிளி அஞ்சுகின்ற நாடனே! நீ சொன்ன சொல்லைப் பொய்ப்பதில் மிகவும் வல்லவன்; அது அல்லாத நல்லதைச் செய்தலில் மிகவும் வல்லமை இல்லாதவன். பொய் கூறுவதில் மிக்க வல்லமை உடைய நீ, நல்லதைச் செய்வதில் சிறிதும் வல்லமை இல்லாதவன் என்பது கருத்து).

'தமக்கு ஓர் இடையூறும் செய்யாத நெடுவரைக் கண்ணே வாழும் வருடையைத் தினை மேய்கின்ற கிள்ளை வெருஉம் நாட என்றது, நீ சொன்னபோழ்தே என் சுற்றத்தார் வரைவிற்கு இடையூறு செய்யார் என்பது அறியாது வெருவுகின்றாய் என்பதாம்' — பழைய உரை தரும் குறிப்பு விளக்கம்.

வல்லாய் என்பது எதிர்மறைச் சொல்.

தினைப்புனத்தில் கிளிகள் 'மொய்க்கின்றன' ; அதனால், புனங்காவலுக்குத் தலைவியைப் போகுமாறு ஏவினார்கள். அச் செய்தி அறிந்த தலைவனின் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவிப்பது 288ஆம் பாடல்.

நன்றே செய்த உதவி-நன்று தெரிந்து
யாம் எவன் செய்குவம்? நெஞ்சே!-காமர்
மெல் இயல் கொடிச்சி காப்பப்
பல் குரல் ஏனல் பார்த்தரும் கிளியே.

ஐங். 288

'கிளிகள் புனத்தின்கண் படியாநின்றன' என்று தலைவியைக் காக்க ஏவியவழி, அதனை அறிந்த தலைமகன் உவந்து, தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது. (281 ஆம் பாடல் இதனோடு ஒப்பிட்டு உணரத்தக்கது).

சொல் முடிபு

நெஞ்சே! ... கொடிச்சி காப்ப ... பார்த்தரும் கிளி செய்த உதவி நன்றே; ... யாம் எவன் செய்குவம்?

பாடற் செய்தி

நெஞ்சமே! விரும்பத் தக்க பண்பும் மென்மையான இயல்பும் கொண்ட கொடிச்சி காவல் செய்ய, பலவாக முற்றியுள்ள தினைக் கதிர்களில் பரவி மொய்க்கின்ற கிளிகள் நமக்குச் செய்த உதவி பெரிது; அவை செய்த நன்மையைத் தெரிந்துகொண்டு அதற்கு ஈடாக நாம் என்ன கைம்மாறு செய்வோம்? (கிளிகள் செய்த உதவிக்கு ஈடாக நாம் ஒன்றும் செய்துவிட முடியாது என்பதாம்).

நன்று என்ற சொல் முதலில் பெரிது என்ற பொருளிலும் அடுத்து நன்மை என்ற பொருளிலும் வந்தது. (நன்று பெரிதாகும்-தொல். சொல். உரி.45).

தலைவியின் தோற்றத்தில் மாற்றம் கண்டு வீட்டுப் பெரியவர்கள் அவளை வீட்டிலே இருத்திவிட்டனர். அதனை எடுத்துச் சொல்லித் தலைவனைத் திருமண முயற்சியில் விரைவுபடுத்துகிறாள், தோழி. தோழியின் சொல்லைக் கேட்ட தலைவன், 'தினைக் கதிர்கள் முற்றுகின்றன; முழுமையாக முற்றிக் கதிர்களை அரியும் வரையில் தலைவியைக் தினைப் புனம் காக்க அனுப்புவார்கள். தினைக்காவல் முடிவுக்கு வரும்போது திருமணம் செய்வேன்' என்று சொன்னான். அது கேட்ட தோழி என்ன சொன்னாள்? 289ஆம் பாடலில் காணலாம்.

'கொடிச்சி இன் குரல் கிளி செத்து, அடுக்கத்துப்
பைங் குரல் ஏனற் படர்தரும் கிளி' எனக்

காவலும் கடியுநர் போல்வர்—

மால் வரை நாட!—வரைந்தனை கொண்மோ.

ஐங். 289

இற்செறித்த பின்னர்த் தோழி வரைவு கடாவுழி, 'முதிர்ந்த தினைப் புனம் இவள் காத்தொழிந்தால் வரைவல்' என்றாற்கு அவள் சொல்லியது.

சொல் முடிபு

மால் வரை நாட! கொடிச்சி இன் குரல் கிளி செத்து ... காவலும் கடியுநர் போல்வர்; வரைந்தனை கொண்மோ.

பாடற் செய்தி

பெரிய மலை நாடனே! உன் காதலியாகிய கொடிச்சியின் இனிய குரலைக் கிளியின் குரல் எனக் கருதி மலையடுக்கிலே பச்சைக் கதிர்களை யுடைய புனத்தில் கிளிகள் பரவுகின்றன என்பதால் இனிமேல் தலைவியைப் புனங்காவலிலிருந்து நீக்கிவிடுவார்கள் போல் தெரிகிறது. ஆகையால், தலைவியைத் திருமணம் செய்து அழைத்துச் செல்.

'தினை முற்றி அறுவடையாகி முடியும்வரையில் தலைவி புனங்காவலுக்கு வருவாள், அதன்பின்னர் மணந்து கொள்வேன்! எனக் களவுக் காதலிலேயே கழிக்கலாம் என நினைக்கவேண்டா என்ற உண்மை நிலையைத் தோழி எடுத்துரைக்கிறாள்.

தலைவி கிளியை ஓட்ட எழுப்பும் குரல் கிளிக்குரல் போலவே இருப்பதால் மேலும் மேலும் கிளிகள் தினைப் புனத்தில் பரவுகின்றன என்ற கற்பனை நயம் காண்க.

வீட்டில் தலைவிக்கு காவல் கட்டுப்பாடு மிகுதி; ஆகையால், திட்டம் இட்டபடி இரவுக்குறியிலே சந்திக்க தோழி உதவவில்லை. வருத்தத்தோடு போய்விட்ட தலைவன் மறுநாள் வருகிறான், மனத்திலே முதல் நாள் ஏமாற்றத்தால் விளைந்த வெறுப்போடுதான் வந்திருக்கிறான். அவன் கொண்ட வெறுப்பைத் தீர்ப்பதற்காகத் தோழி ஒரு நல்ல செய்தி சொல்லுகிறாள். அவன் சொன்ன செய்தியிலிருந்து தலைவி தினைப் புனம் காக்க வருவாள் என்பது தெரிகின்றது. எனவே, இரவுக்குறியின் தொல்லை துன்பங்கள் ஏதுமின்றிப் பகலிலேயே தலைவியைத் தலைவனால் காணமுடியும். இதனைச் செப்புவது 290ஆம் பாடல்.

அறம் புரி செங்கோல் மன்னனின் தாம் நனி
சிறந்தன போலும் கிள்ளை. பிறங்கிய

பூக் கமழ் கூந்தற் கொடிச்சி

நோக்கவும் படும் - அவள் ஓப்பவும் படுமே-

ஐங். 290

காவல் மிகுதியான் இரவுக்குறி மறுக்கப்பட்டு நீங்கிய தலைமகன் வந்துழி, அவன் கேட்டு வெறுப்புத் தீர்த்தற் பொருட்டால், தினைப் புனம் காவல் தொடங்கா நின்றான் என்பது தோன்றத் தோழி கூறியது.

சொல் முடிபு

பிறங்கிய ... கொடிச்சி நோக்கவும் படும், அவள் ஓப்பவும் (கிளிகள்) படும்; (ஆகவே) அறம் புரி செங்கோல் மன்னனின் கிள்ளை தாம் நனி சிறந்தனபோலும்.

பாடற் செய்தி

விளக்கமுற்றதும் மலரின் மணம் கொண்டதுமாகிய கூந்தலை உடைய கொடிச்சி புனத்தைப் பார்த்தாலும் கிளிகள் வரும்; அவள் விரட்டினாலும் கிளிகள் (அவள் குரல் கேட்டு) புனத்துக்கு வரும். எனவே, அந்தக் கிளிகள் அறத்தை விரும்பிச் செங்கோல் ஏந்தியுள்ள மன்னனைவிடச் சிறந்தனபோலும்.

கிளிகள் மன்னனைவிடச் சிறந்தனவோ அல்லவோ— அதுபற்றித் தலைவனுக்குக் கவலை இல்லை, இந்தச் சொல்லி லிருந்து தலைவி தினைப்புனங் காவலுக்கு வருவாள் என்பது அவனுக்கு உவகை யூட்டும் செய்தியாகப் புலப்பட்டுவிட்டது.

‘மன்னன் என்றது தலைமகனை’ எனப் பழைய உரை குறித்திருப்பது ‘மனங்கொள்ளத்தக்கது. தலைவி விரும்பி நோக்கினாலும் விரட்டிவிட்டாலும் கிளிகள் புனத்திலே பரவிவருகின்றன. தலைவனோ, தலைவியைக் கண்டு அளவளாவ வாய்ப்புக் கிடைத்தபோது மகிழ்வோடு வந்தான்; இற்செறிப்புக் காரணமாக அவள் வாராமையால் இரவுக்குறியிடத்துக் காணமுடியாதபோது கிளிகள் அளவளாவ வாய்ப்பு நேரின் மகிழவும் வாய்ப்பு நழுவின வெறுப்பும் கொள்ளும் தலைவனைவிடக் கிளிகள் சிறந்தன என்ற குறிப்பைத் தோழி சுட்டுகிறாள், அறம் புரிசெங்கோல் மன்னனுக்கு இத்தகைய நிலை பொருந்தாது என்ற குறிப்பை உவமையால் விளக்குகிறாள்.

10. மஞ்ஞைப் பத்து

பத்துப் பாடல்களிலும் மயில் (மஞ்ஞை) பற்றிய காட்சிகள் வருவதால், மஞ்ஞைப் பத்து எனப் பெயராயிற்று.

திருமணம்பற்றி முடிவுசெய்துவிட்டுப் பொருள் ஈட்டுதல் போன்ற காரணத்துக்காகப் பிரிந்துசென்ற தலைவன், திரும்பி வரும்போது தனக்குள் சொல்லிக்கொள்ளும் கருத்தைத் தெரிவிப்பது 291ஆம் பாடல்.

மயில்கள் ஆலக் குடிநை இரட்டும்
துறுகல் அடுக்கத்ததுவே - பணைத் தோள்,
ஆய் தழை நடங்கும் அல்குல்
காதலி உறையும் நனி நல் ஊரே.

ஐங். 291

வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்து மீள்கின்ற தலைமகன் சொல்லியது.

சொல் முடிபு

...காதலி உறையும் ஊர் ..துறுகல் அடுக்கத்தது.

பாடற் செய்தி

பெருத்த தோளும் அழகிய தழையாடை அசையும் இடையும் காதலி உறையும் மிக நல்ல ஊர், மயில்கள் ஆடப் பேராந்தைகள் மாறிமாறி ஒலிக்கும் சிறுகுன்றுகள் கொண்டு மலையடுக்கத்திடையே உள்ளது.

‘அந்த ஊரை விரைவிலே காண்போம், திருமணம் முடித்து இல்லறம் இனிது நடத்துவோம்’ என்ற ஆர்வத்தை உள்ளடக்கியது தலைவனின் உரை.

கூற்றுக்குரிய துறை விளக்கம் வரைவிடைவைத்துப் பிரிந்துபற்றிக் குறித்தலால் இப்பாட்டு களவொழுக்கம் சார்ந்த குறிஞ்சித் திணை குறிப்பது என்பதை உணர்தல் வேண்டும். துறை விளக்கம் தெளிவாக மனத்திலே பதியாவிடின் முல்லைத் திணையாய், கருப்பொருளால் குறிஞ்சியும் உரிப் பொருளால் முல்லையுமாகித் திணைமயக்கமாக மயங்க நேரிடும்.

இனிய இல்லற இன்பம் தரக் காத்திருக்கும் ஊராதலின் நனி நல்லூர் என்றான்.

மறு தாரமாக ஒருத்தியை மணந்து, அவளை அழைத்துக் கொண்டு தலைவன் வீட்டுக்கு வருகிறான். மறுதாரமாக வந்தவளையும் உவப்போடு ஏற்றுத் தலைவி சொல்லுவதாக வருவாது 292 ஆம் பாடல். ஒருபால் வியப்பும் இன்னொரு பக்கம் வேதனையும் தரும் சூழலை நாம் உணரும்போது தலைவியின் மேன்மை ஒருவாறு புலப்படுகிறது. பெண்ணியம் ஒங்கும் இக்

காலச் சூழலுக்கு இப்பாடற் பொருள் ஏற்றதாகுமா என்பது சிந்தனைக்கு உரியது.

மயில்கள் ஆல, பெருந் தேன் இமிர,
தண் மழை தழீஇய மா மலை நாட!
நின்னினும் சிறந்தனள், எமக்கே-நீ நயந்து
நல் மனை அருங் கடி அயர,
எம் நலம் சிறப்ப, யாம் இனிப் பெற்றோளே.

ஐங். 292

பின்முறை ஆக்கிய பெரும் பொருள் வதுவை முடித்தவனை இல்லத்துக்குக்கொண்டு புகுந்துழி, தலைமகள் உவந்து சொல்லியது.

‘பின்முறை யாக்கிய பெரும்பொருள் வதுவை’ என்பது தொல்காப்பிய நூற்பாவில் வரும் தொடர். (தொல். பொருள். கற்பு 31) பின்முறை ஆக்கிய வதுவை (மணம்) விளங்கும்; பெரும்பொருள் என்ற அடை மறுதாரம் கொள்ளும் மணத்துக்கும் பொருந்துமா என ஐயம் எழுப்புவது இயற்கை. இளம்பூரணர் விளக்கம் தரவில்லை. வேத நூல் விதித்தது பின்முறை வதுவை யாகையால் பெரும்பொருள் வதுவை என்று தொல்காப்பியர் குறித்ததாக நச்சினார்க்கினியர் விளக்கம் தந்திருக்கிறார். அந்தணர்க்கு மூன்றும் அரசர்க்கு இரண்டும் வணிகர்க்கு ஒன்றுமாக மறுதார மணத்தை வேதம் வகுத்திருப்பதாக ஒரு குலத்துக்கு ஓர் ‘அநீதி’ வேதமே வகுத்திருக்கிற தென்றால், அந்த வேதம் சொல்வது பெரும்பொருள் என எப்படி ஏற்பது!? மறு தார மணமே முறைமை அன்று; அதிலும் குலவாரியாக எண்ணிக்கை வரையறுப்பதைப் ‘பெரும் பொருள்’ என்று கூறுதலை ஏற்பது அறமாகுமா?

இரண்டாம் மணத்தைத் தடைசெய்யச் சட்டம் இருக்கிற காலம் நம் காலம். ஆனால், சமுதாய வழக்கம் சட்டப்படி இருக்கிறது என்று சொல்ல முடியாது. ‘இரண்டாம் தாரம்’ மட்டு மன்றித் திருமண முறைக்கு மாறான தொடர்புகளும் இன்று இருக்கவே செய்கின்றன. ஆடவர் மேலாண்மையின் கோளாறு இது. சங்க காலத்தில் மறு தார மணமும் பரத்தையர் பழக்கமும் இருந்தன என்பதில் ஐயமில்லை. இந்தப் பாடலின் துறை விளக்கத்தில் ‘பெரும் பொருள் வதுவை’ எனப் பின்தார மணத்தைச் சிறப்பித்ததே ஐயத்துக்கு உரியது.

தொல்காப்பியச் சூத்திரம் முழுவதையும் நோக்கினால், மகப்பேறு தலைவன் — தலைவியர் இல்லற வாழ்விலே சிறப்பிடம் பெற்றதை உணரமுடிகிறது. ‘மகப்பேறு காரணத்தாற் செய்யும் வதுவை என்றும் ஆம்’ என இரண்டாவது பொருளாக நச்சினார்க்கினியரே வரைந்துள்ளார். அதுவே ஏற்கத்தக்கது எனப் பேராசிரியர் வெள்ளைவாரணனார் தெளிவுபடுத்தியிருப்பது

நினைவிற கொள்ளத்தக்கது. 'தம் பொருள் என்ப தம் மக்கள்' 'பெறுமவற்றுள் யாம் அறிவதில்லை அறிவறிந்த மக்கட்பேறு அல்ல பிற' என்ற குறள் வாசகங்கள் ஒருகால் இந்த அடை மொழிக்கு விளக்கம் தருவனவாக இருக்கலாமோ என்ற எண்ணம் எழுகிறது. தலைவிக்கு மகப்பேறு வாய்க்காமையால் தலைவன் பின் ஒரு மணம் முடித்திருக்கக் கூடும். மகப்பேறு குறித்த மணமாகையால் தலைவி ஒருவாறு மனம் தேறி ஏற்றிருக்கக் கூடுமென்று அமைதி காண இடம் உண்டு. எனினும், இது அமைதியே (சமாதானமே) தவிர அறநெறி யாகாது.

பல தார மணம் இருந்த சமுதாயத்துத் தலைவியின் பேச்சாகவே 292ஆம் பாடலைக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

சொல் முடிபு

... நாட! நீ நயந்து நல் மனை அருங்கடி அயர, எம் நலம் சிறப்ப, யாம் இனிப் பெற்றோள் எமக்கு நின்னினும் சிறந்தனள்.

பாடற் செய்தி

மயில்கள் ஆடவும் கூட்டமாக உள்ள தேனீக்கள் பாடவும் குளிர்ந்த மேகங்கள் தழுவுகின்ற பெரிய மலைநாட்டுக்கு உரியவனே! நீ விரும்பி நல்ல வீட்டினிடத்து அரிய திருமணம் செய்தமையால் எம் இல்லற நலம் சிறப்படைய நான் இப்போது துணையாகப் பெற்றுள்ள இவள் எனக்கு உன்னைவிடவும் நல்லவள்.

மயில்கள் ஆடுதலும் தேனீக்கள் பாடுதலும் ஆகிய மகிழ்ச்சித் தோற்றங்களுக்கு மலையை மேகங்கள் தழுவும் செயலே காரணம் ஆயிற்று. வீட்டில் ஆடலும் பாடலுமாக மகிழ்ச்சி விளைவதற்குத் தலைவனைப் 'புதுப் பெண்' தழுவுவதே காரணம் ஆகிறது என்பது தலைவியின் குறிப்பு.

தேன்-தேனீ. பலவாதலின் பெருந்தேன் என்றார். வந்தவளும் சிறந்த குடிப் பிறந்தவள் என்பது நன்மனை என்ற தொடர் புலப்படுத்திற்று. அருங் கடி - அரிய திருமணம்.

பகற் குறியிடத்திலே தலைவன் நிற்கிறான். அவனுக்குத் தெரியாமல் பின்புறமாக வந்த தலைவி அவன் கண்ணைப் பொத்துகிறாள். அப்போது தலைவன் சொல்லும் செய்தியைச் சொல்வது 293ஆம் பாடல்.

சிலம்பு கமழ் காந்தள் நறுங் குலை அன்ன
நலம் பெறு கையின் என் கண் புதைத்தோயே!

பாயல் இன் துணை ஆகிய பணைத் தோள்
தோகை மாட்சிய மடந்தை!

நீ அலது உளரோ - என் நெஞ்சு அமர்ந்தோரே?

ஐங், 293

பகற்குறியிடம் புக்க தலைமகன், தலைவி பின்னாக மறைய
வந்து கண் புதைத்துழி சொல்லியது. (மறைய — தெரியாமல்)

சொல் முடிபு

... கண்புதைத்தோயே மாட்சிய ... மடந்தை! என் நெஞ்சு
அமர்ந்தோர் நீ அலது உளரோ?

பாடற் செய்தி

மலைப் பகுதி முழுவதும் மணக்கின்ற காந்தள் மலரின் மணம்
கொண்ட கொத்தைப் போன்ற கைகளால் என் கண்ணைப்
பொத்தியவளே! பாயலில் எனக்கு இனிய துணையாகிய மூங்கில்
போன்ற தோள் உடைய மயில் ஒத்த பெண்ணே! என் மனத்தால்
விரும்பப்பட்டோர் உன்னைத் தவிர வேறு யாரேனும்
இருக்கிறார்களா? (இல்லையே!)

தலைவியைத் தவிர வேறு யாரையேனும் தலைவன் விரும்புகிறவனாக
இருந்தால், கண்ணைப் பொத்தியவள் யாரோ என்ற ஐயமும் தடுமாற்றமும் ஏற்பட
வழியுண்டு. இங்கே அந்த நிலை இல்லை. அமர்தல்-விரும்புதல். நெஞ்சில்
அமர்ந்திருப்போர் (வற்றிருப்போர்) என்றும் கொள்ளலாம்.

தோழி எதிர்பார்த்தபடி, தலைவி விரும்பியபடி திருமணம்
நடைபெறுகிறது. திருமணச் சடங்குகளில் ஒன்று மணப்
பெண்ணின் கூந்தலில் மலர் சூட்டுவது. தலைவன் அந்தச்
சடங்கைச் செய்(விக்க)ிறான். அது கண்டு மகிழ்ந்த தோழியின்
பாராட்டுரைதான் 294ஆம் பாடல்.

எரி மருள் வேங்கை இருந்த தோகை
இழை அணி மடந்தையின் தோன்றும் நாட!
இனிது செய்தனையால்; நுந்தை வாழியர்!-
நல் மனை வதுவை அயர, இவள்
பின் இருங் கூந்தல் மலர் அணிந்தோயே!

ஐங். 294

வதுவை செல்லாநின்றுழித் தலைமகற்குத் தோழி கூறியது.
(செல்லா நின்றுழி — நடக்கும்போது)

சொல் முடிபு

...நாட! ... மலர் அணிந்தோயே! இனிது செய்தனை. நுந்தை
வாழியர்!

பாடற் செய்தி

நெருப்பை ஒத்த (மலர் கொண்ட) வேங்கை மரத்தில் உள்ள மயில் அணிகள் பூண்ட பெண்ணைப்போல் காட்சியளிக்கும் மலைநாடனே! நல்ல இல்லறத்திற்கு ஏற்ற மனையின்கண் திருமணம் நடைபெற, இவளுடைய பின்னப்பட்ட கரிய, கூந்தலில் மலர் அணிந்தவனே! இனிய செயலைச் செய்தாய். உன் தந்தை வாழ்க!

பொய்யும் வழுவும் தோன்றிடாவண்ணம் திருமணம் செய்கின்றான்; ஆதலின், 'இனிது செய்தனை' என்கிறான். மகனறிவு தந்தையறிவு என்பதால் சான்றோனாக்கிய தந்தையை வாழ்த்துகிறான்.

வரைவிடை வைத்துத் தலைவன் பிரிந்துபோனான் வருவதற்குத் தாமதமாக்கிக்கொண்டே போகிறது; தலைவன் திரும்பியபாடில்லை. போனவன் கூடவே தலைவியின் நெஞ்சும் போய்விட்டதாம். அந்த நெஞ்சை நினைந்து தலைவி கூறும் கூற்றை 295ஆம் பாடலில் கேட்கலாம்.

வருவதுகொல்லோ தானே-வாராது
அவண் உறை மேவலின், அமைவதுகொல்லோ-
புனவர் கொள்ளியின் புகல்வரும் மஞ்சை
இருவி இருந்து குருவி வருந்துறப்
பந்து ஆடு மகளிரின் படர்தரும்
குன்று கெழு நாடனொடு சென்ற என் நெஞ்சே?

ஐங். 295

தலைமகன் வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்து நீட்டித்துழி உடன்சென்ற நெஞ்சினைத் தலைமகள் நினைந்து கூறியது.

சொல் முடிபு

புனவர் கொள்ளியின் ... குன்றுகெழு நாடனொடு சென்ற என் நெஞ்சு வருவதுகொல்லோ வாராது ... அமைவதுகொல்லோ.

பாடற் செய்தி

புனத்தில் வாழும் குறவர்கள் மூட்டிய கொள்ளிக்கு அஞ்சித் தம் இருப்பிடத்துக்குச் செல்லும் மயில்கள், செல்லும் வழியில் தினை அரிந்த தாளில் இருந்த குருவிகள். துன்புறும்படியாகப் பந்து ஆடுகின்ற மகளிரைப் போலச் செல்லுகின்ற மலைநாடனொடு சென்றுவிட்டு என் நெஞ்சு திரும்பி வருமோ, அல்லது தங்கும் இடம் விருப்பத்துக்கு உரியதாக இருப்பதால் அங்கேயே தங்கிவிடுமோ? தெரியவில்லையே!

கொள்ளிக்கு மயில்கள் அஞ்சிச் செல்லுகின்றன; தமக்குத் துன்பம் வாராமல் காத்துக்கொள்ள ஓடும்போது வழியில் உள்ள குருவிகளுக்கு விளைக்கும் துன்பம் மயில்களின் மனத்தில் பதியவில்லை. பந்து போகும் திசையெல்லாம் பந்து ஆடும் மகளிர் முன்பக்கம், பின்பக்கம், வலப் புறம், இடப்புறம் எனத் திட்டமிட முடியாமல் இயங்குவதுபோல மயில்களும் அங்குமிங்குமாக ஓடுகின்றன; நெட்டோட்டமாக ஓட்டம் இல்லை.

☆

இரவுக் குறியிடத்துக்குத் தலைவன் வருகிறான். அவன் வரும் வழிகளில் உள்ளவை இடர்ப்பாடுடையவை. ஆகையினாலே இரவுக் குறியைத் தோழி மறுத்துக் கூறுகிறாள். இதுவே 296ஆம் பாடற் கூற்று.

கொடிச்சி காக்கும் பெருங்குரல் ஏனல்

அடுக்கல் மஞ்ஞை கவரும் நாட!

நடுநாட் கங்குலும் வருதி!

கடு மா தாக்கின், அறியேன் யானே

ஐங். 296

இரவுக்குறி வருகின்ற தலைமகற்குத் தோழி ஆற்றருமை கூறி மறுத்தது. (ஆறு + அருமை: வழியின் அருமைப்பாடு)

பாடற் செய்தி

கொடிச்சி காவல் செய்யும் பெருங்கதிரில் உள்ள திணையைப் பக்க மலையில் உள்ள மயில் கவர்ந்து உண்ணும் நாடனே! நடுச் சாமமாகிய இருளிலும் (வழியின் கொடுமை கருதாமல்) வருகிறாய்; கொடிய விலங்குகள் தாக்கினால், அதன் விளைவுகள் எவ்வளவு கொடுமைகளை விளைக்கும் என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை.

☆

சில காலம் பிரிந்திருந்து (ஊரில் பேசும் அலரெல்லாம் சற்று அடங்கியபின்) திருமணம் முடிக்கவேண்டும் என்று சொல்லிய தலைவனிடம் தோழி கூறியதை 297ஆம் பாடல் பதிவு செய்துள்ளது.

விரிந்த வேங்கைப் பெருஞ் சினைத் தோகை

பூக் கொய் மகளிரின் தோன்றும் நாட!—

பிரியினும், பிரிவது அன்றே—

நின்னொடு மேய மடந்தை நட்பே

ஐங். 297

ஒருவழித் தணந்து வரையவேண்டும் என்ற தலைமகற்குத் தோழி கூறியது.

பாடற் செய்தி

பரந்துள்ள வேங்கை மரத்தின் பெரிய கிளைகளிலே உள்ள மயில்கள் மலர் கொய்யும் மகளிரைப் போலத் தோன்றும் மலைநாடனே! நீ பிரிந்துசென்றாலும் உன்னிடத்து விருப்பம் கொண்ட தலைவியின் காதல் பிரிவது அன்று. (என்றும் உன் நினைவு அவளை விட்டு அகலாது)

தலைவன் நினைப்பு நீங்காமையால் பிரிவுத் துன்பத்தால் வாடுவான்; அவன் வாட்டம் தாயர் முதலியோர்க்கு ஐயம் விளைக்கும்; உயிர் பிரிதலும் நடக்கக்கூடியதே. ஆதலின், பிரிவு நினைப்பு வேண்டா, திருமண முயற்சி மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பது தோழியின் குறிப்பு.

தோகை : ஆகுபெயராய் மயிலைக் குறித்தது.

தலைவியைக் கண்டு அளவளாவுவதற்குத் தலைவன் தோழியின் உதவியை நாடினான். அவன் படும் துயரத்தைக் கண்டு இரங்கிய தோழி, தலைவியிடம் சென்று அவன் சார்பிலே பேசினான். உள்ளூர மகிழ்ச்சி கொண்டாலும் நாணத்தால் தலைவனோடு இருக்கிற காதல் தொடர்பைத் தலைவி மறுத்தாள். தலைவியின் போலிமறுப்பைத் தலைவனிடம் தோழி தெரிவித்த போது தலைவன் சொன்னது என்ன? அதுதான் 298ஆம் பாடல்.

மழை வரவு அறியா மஞ்ஞை ஆலும்
அடுக்கல் நல் ஊர் அசைநடைக் கொடிச்சி
தான் எம் அருளாள் ஆயினும்
யான் தன் உள்ளுடி மறந்தறியேமே

ஐங். 298

பாடற் செய்தி

மழை மேகம் வருவதை அறிந்து மயில் ஆடுகின்ற அடுக்காக வுள்ள மலைநாட்டில் அமைந்த ஊர்க்கு உரியவளும் அசைந்து செல்லும் நடையும் உடையவளாகிய கொடிச்சி எனக்கு அருள் செய்யவில்லை யாயினும், நான் அவளை நினைப்பதை மறந்தறியேன்.

சொல்லால் மறுத்து நாணத்தால் மறைக்கிறாள் தலைவி. உண்மையில் தலைவன் வந்திருப்பது தலைவிக்கு மகிழ்ச்சியே தருகிறது என்பது மேகத்தின் வரவு அறிந்து மயில் ஆடும் ஊரினள் என்ற காட்சியால் புலப்படுத்தப்படுகிறது

அறியா-அறிந்து. உள்ளு-நினைத்து.

முதன் முதலாகத் தலைவனைக் கலந்து சென்ற தலைவி தன் தோழியர் கூட்டத்தோடு சேர்ந்து நிற்பதைத் தலைவன் பார்க்கிறான்: பார்த்துத் தனக்குள் மகிழ்ந்து பேசிக்கொள்வதை 299ஆம் பாடலிலே தெரிவிக்கிறார்.

குன்ற நாடன் குன்றத்துக் கவாஅன்,
பைஞ் சனைப் பூத்த பகுவாய்க் குவளையும்
அம்சில் ஒதி அசை நடைக் கொடிச்சி
கண்போல் மலர்தலும் அரிது; இவள்
தன் போல் சாயல் மஞ்ஞைக்கும் அரிதே.

ஐங். 299

இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்கிய நிலைமைக்கண், தலைமகள் ஆய வெள்ளத்தோடு கூடி நிற்கக் கண்ட தலைமகள் மகிழ்ந்த உள்ளத்தனாய்த் தன்னுள்ளே சொல்லியது. (ஆய வெள்ளம்—தோழிமார் கூட்டம்)

பாடற் செய்தி

அழகிய சிலவாகிய கூந்தலும் அசைந்து செல்லும் நடையையும் உடைய கொடிச்சியின் கண்போல மலர்தல் முருகப் பெருமானுக்கு உரிய மலையின் பக்கத்தில் வளமான சனையிலே பூத்துள்ள மலர்ந்த வாயுள்ள குவளைக்கும் அரிது; இவளுடைய சாயல் மயிலுக்கும் அரியது.

கண்போல் மலர்தல் குவளைக்கும் சாயல் மயிலுக்கும் அரிது. சாயல்; கண்ணின் உணர்ச்சிக்கும் புலப்படும் மென்மை. (கட்புலனாவதோர் மென்மைத்தன்மை என்பர்). குன்ற நாடன்-குறிஞ்சி நிலத்துக் கடவுளாகிய முருகப்பெருமான்.

திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டிப் பெரியோர்களைத் தலைவன் அனுப்பினான். தலைவியின் வீட்டாரும் ஏற்றுக் கொண்டனர். இந்த நற்செய்தியைத் தோழி தலைவிக்குத் தெரிவித்து வாழ்த்துகிறாள். 300ஆம் பாடலின் செய்தி இது.

கொடிச்சி கூந்தல் போலத் தோகை
அம் சிறை விரிக்கும் பெருங் கல் வெற்பன்
வந்தனன்; எதிர்ந்தனர் கொடையே;
அம் தீம் கிளவி! பொலிக நின் சிறப்பே!

ஐங். 300

தலைமகன் தானே வரைவு வேண்டிவிட, சுற்றத்தார் கொடை நேர்ந்தமையைக் தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது. திருமணம் செய்துகொள்ளத் தோழி விரைவுபடுத்தாமல்—வரைவு முடுக்கம் இன்றி—தலைவன் தானே 'பெண்கேட்டு' அணுகினான் என்பது இப்பாடலின் தனிக்குறிப்பு.

பாடற் செய்தி

அழகாகவும் இனிமையாகவும் பேச வல்லவளே! கொடிச்சியின் கூந்தலைப் போல மயில் தன் அழகிய சிறகுகளை விரிக்கும் பெருமலை நாடனாகிய தலைவன் உன்னைத் திருமணம் செய்துகொள்ளக் கேட்டுவந்தான்; கொடுப்பதற்கு நம் சுற்றத்தார்களும் ஏற்றுக்கொண்டனர். உன் சிறப்புப் பொலிவதாகுக!

தோகை, கிளவி இரண்டும் ஆகுபெயர்களாய் முறையே மயிலையும் தலைவியையும் குறித்தன.

“கொடிச்சி கூந்தல் போல வேண்டி மஞ்ஞை சிறகை விரிக்கும் வெற்பன் என்றது. நின் மகிழ்ச்சிக்குத் தக நின் தமர் மகிழ்ச்சி கூர்ந்தார் என்பதாம்” — முதல் இரண்டு அடிகளுக்குப் பழைய உரை தந்துள்ள விளக்கம் இது. வேறு விளக்கம் காணலாம் போல் தோன்றுகிறது. மயிலின் தோகை இயல்பில் சுருங்கியே இருக்கும்; மேகத்தின் வருகை போன்ற மகிழ்ச்சிக்கு ஏற்ற சூழல் வரும்போது தோகையை விரித்து மகிழ்ச்சியைப் பெருக்கிடும். தலைவி, இல்லறப் பொறுப்பேற்றுத் தலைவன் இல்லம் புகும்போது அவளுடைய பெண்மை நலம் சிறப்பதற்கேற்ற சூழ்நிலை அங்கே நிலவும் என்பது குறித்துக் கருப்பொருட்காட்சி அமைந்தது என்று கொள்வது சிறப்பெனத் தோன்றுகிறது (இறைச்சி). இக் கருத்துக்கு அரண் செய்வது போலவே 'பொலிக நின் சிறப்பே' எனத் தோழியின் வாழ்த்து அமைகின்றது.

3

கலித்தொகை

சாஸ்திரம்

கலித்தொகை

இரண்டாவது: குறிஞ்சிக் கலி

சங்கத் தொகையில் எட்டுத் தொகை நூல்களுக்குப் பெயரிட்டதில் சில வரைமுறைகள் உண்டு. நெடிய அகப்பாட்டுகள் கொண்டது அகநானூறு என்ற நெடுந்தொகை; நீண்ட பாடல்கள், ஆகையால் நெடுந்தொகை அந்த வரைமுறையிலே நூலில் வரும் பாடல்களின் யாப்பமைதியால் பெயர் பெற்றது, கலித்தொகை. கலிப்பாக்களைக் கொண்டது கலித்தொகை. இதுவும் அகப்பொருள் நூலேயாகும்.

ஐந்து திணைகளை ஐந்து புலவர்கள் பாடினார்கள். பாலை பற்றிய பாடல்களைப் பெருங்கடுங்கோனும், குறிஞ்சி பற்றிய பாடல்களைக் கபிலரும், மருதம் பற்றிய பாடல்களை மருதன் இளநாகனாரும், முல்லை பற்றிய பாடல்களைச் சோழன் நல்லுருத்திரனும், நெய்தல் பற்றிய பாடல்களை நல்லந்துவனாரும் பாடினர். இவற்றைத் தொகுத்தவர் நல்லந்துவனார் என்பர்.

குறிஞ்சிக் கலியைப் பாடியவர் கபிலர்; இந்தப் பகுதியிலே 29 பாடல்கள் உள்ளன. (கலித்தொகையில் மொத்தம் உள்ள பாடல்கள் 150). கலித்தொகை முழுமைக்கும் நச்சினார்க்கினியர் விரிவான உரை எழுதியுள்ளார்.

1. தோழி கூற்று

தலைவனிடம் தலைவி காதல் கொண்டு, களவொழுக்கத்தில் இருப்பதைத் தோழி பலவாறு மறைமுகமாகச் சோதித்து அறிகிறாள். உண்மையைத் தோழி தெரிந்துகொண்டாள் என்பதை அறிந்தபின் தலைவி எதையும் மறைக்கவில்லை. அதன்பின் தலைவியின் அனுபவத்தைத் தன்மேலிட்டுப் பொய்யாகப் பேசித் தலைவியிடம் தோழி பேசுவதைக் குறிஞ்சிக் கலியின் முதற்பாட்டிலே கேட்கலாம்.

கய மலர் உண்கண்ணாய்; காணாய்; ஒருவன்
வயமான் அடித் தேர்வான் போலத் தொடை மாண்ட
கண்ணியன் வில்லன் வரும்; என்னை நோக்குபு,
முன்னத்தின் காட்டுதல் அல்லது, தான் உற்ற
நோய் உரைக்கல்லான் பெயரும்மன், பல் நாளும்;

பாயல் பெறேன், படர்சூர்ந்து, அவன்வயின்
 சேயேன்மன் யானும் துயர் உழப்பேன்; ஆயிடைக்
 கண்ணின்று கூறுதல் ஆற்றான், அவனாயின்;
 பெண் அன்று உரைத்தல், நமக்காயின்; 'இன்னதூஉம்
 காணாது கழிதலும் உண்டு' என்று, ஒரு நாள், என்
 தோள் நெகிழ்பு உற்ற துயரால் துணிதந்து, ஓர்
 நாண் இன்மை செய்தேன்; நறுநுதால்! ஏனல்
 இனக்கிளி யாம் கடிந்த ஒப்பும் புனத்து அயல்
 ஊசல் ஊர்ந்த ஆட, ஒரு ஞான்று வந்தானை
 'ஐய! கிறிது என்னை ஊக்கி' எனக் கூற,
 'தையால்! நன்று என்று அவன் ஊக்க, கை நெகிழ்பு
 பொய்யாக வீழ்ந்தேன் அவன் மார்பின்; வாயாச் செத்து,
 ஒய்யென ஆங்கே எடுத்தனன் கொண்டான்மேல்
 மெய் அறியாதேன் போல் கிடந்தேன்மன்; ஆயிடை
 மெய் மறந்து ஏற்று, எழுவேனாயின், மற்று ஒய்யென
 'ஓண்குழாய்! செல்க' எனக் கூறி விடும் பண்பின்
 அங்கண் உடையன் அவன்

கு. கலி. 1

“நாற்றமும் தோற்றமும் ஒழுக்கமும் உண்டியும்
 செய்வினை மறப்பினும் செலவினும் பயில்வினும் புணர்ச்சி
 எதிர்ப்பாடு உள்ளுறுத்து வருஉம் உணர்ச்சி ஏழினும் உணர்ந்த
 பின்றை” தன்னை அவள் (தலைவி) மறையாமை காரணமாக,
 “மெய்யினும் பொய்யினும் வழிநிலை பிழையாது” பல்வேறு
 கவர்பொருள் நாட்டத்தான் தலைமகட்குத் தோழி கூறியது.

கலித்தொகையின் துறை (கிளவி) விளக்கத்தை
 நச்சினார்க்கினியாரே எழுதினார் என்பர். தொல்காப்பியம்
 களவியல் 23ஆம் நூற்பாவை மனத்தில் இருத்தி, இப்பாடலின்
 கிளவி எச்சுழலில் எவரால் கூறப்பட்டது என நச்சினார்க்கினியர்
 தெளிவுறுத்தியுள்ளார். (தோழி எவ்வெப்பொழுது பேசுவாள்
 என்பதை விளக்குவது களவியல் 23ஆம் நூற்பா)

நாற்றம், தோற்றம் முதலான ஏழு வகைகளால் தலைவியின்
 களவொழுக்கம் பற்றித் தோழி அறிவதைத் துறை விளக்கத்தின்
 முதற்பகுதி விளக்குகிறது. அவ்வேழு வகைகளையும் இங்கே
 விளக்கப்புகின் மிக விரியும். எடுத்துக்காட்டுக்காக ஒன்றைமட்டும்
 காட்டலாம். தலைவனோடு சேர்ந்தபின் தலைவியின் கூந்தலிலும்
 மேனியிலும் ஒருவகை நன்மணம் சேரும். இதன் வாயிலாகத்
 தோழி, தலைவியின் நிலையை உணர்கிறாள். இப்படியே மற்ற
 ஆறும், அகத்திணைக் 'கதை'யில் தோழி தலைவிக்கு உயிரார்ந்த
 பிணைப்புடையவள்; அவள் வாயிலாகவே காதல் உறுதிபெறச்

செறிந்து வளரும். எனவே, தலைவியால் தன் களவொழுக்கத்தைத் தோழியிடம் மறைக்க முடியவில்லை, மறைக்கவும் மாட்டான்.

களவொழுக்கம் இருக்கிறது என்பதை அறிந்தபின் தன்னைத் தலைவியாகவே பொய்யாகக் கருதி, தலைவன்பால் தலைவிக்கு முதலில் காதல் ஏற்பட்ட 'கதை'யைத் தலைவியிடமே தோழி கூறுகிறாள். அப்படிச் கூறும்போது தலைவிக்கு உரிய 'மரியாதை'யைத் தோழி கெடுத்துக் கொள்வதில்லை. 'வழிநிலை (மரபு) பிழையாது' என்ற தொடர் இதனைச் சுட்டுகிறது.

பாடற் செய்தி

நீர்நிலையில் பூத்த நீல மலர்கள் போன்றதும் மையுண்டதுமான கண்ணை உடையவளே! நான் சொல்வதைக் கேள். அன்று ஒரு நாள் ஒருவன் வலிமை மிக்க யானை முதலிய விலங்குகளின் அடிச்சுவடுகளைத் தேடுபவனைப் போல வந்தான்; மாட்சிமையுடைய வகையில் தொடுக்கப்பட்ட தலைமாலை (கண்ணி) அணிந்தவனாய் வில் ஏந்தியவனாய் வந்தான். வந்தவன் என்னை நோக்கினான். அவன் நோக்கிய நோக்கிலே அவன் உற்ற (காதல்) நோயை மிகவும் குறிப்பாக நான் உணரும்படி காட்டினானே தவிர, வெளிப்படையாகச் சொல்லமுடியாமல் பல நாளாக வந்துவந்து திரும்பிப் போய்க்கொண்டிருந்தான். அது கண்டு அவன் மட்டுமேயல்லாமல் அவனோடு எவ்வகையான தொடர்பும் இல்லாத நானும் அவனைப் பற்றி நினைத்துத் துயர் அடைந்து தூங்காதவன் ஆனேன். இந்த நிலையில் அவனோ தன் குறையை எதிரில் நின்று கூறமாட்டாதவனாக—நம் துயரை வெளிப்படையாகச் சொல்லுதல் பெண் தன்மைக்குப் பொருந்தாததாக—இப்படியே போனால், அவன் ஒரு வேளை இறந்துவிடவும் கூடும் என்று கருதினேன்; என் தோளெல்லாம் மெலிந்துபோன என் துயரத்தால் செய்யத் துணியாத ஒரு செயலை—வெட்கம் கெட்ட செயலை ஒரு நாள் செய்துவிட்டேன். நறுமணம் கொண்ட நெற்றியுடையவளே! அது என்ன தெரியுமா? தினைப்புனத்தில் கூட்டமாக வரும் கிளிகளை ஒட்டி நாம் பாதுகாக்கும் புனத்துக்குப் பக்கத்திலே இடப்பட்டுள்ள ஊ(ஞ்)சலில் நான் ஆடிக்கொண்டிருந்தேன். அப்படி ஆடிக்கொண்டிருந்த ஒரு நாளில் அவன் வந்தான். “ஐயா, இந்த ஊசலைச் சற்றே ஆட்டிவிடு” என்று சொன்னேன். அதற்கு அவன் ‘பெண்ணே! நல்லது, அப்படியே செய்கிறேன்’ என்று சொல்லி ஊசலை ஆட்டினான். அப்போது தற்செயலாக அவன் மார்பில் விழுந்துவிட்டதாக அவன் கருதும்படி கைநெகிழ்ந்து பொய்யாக விழுந்தேன். நான் உண்மையாகவே விழுந்தேன் என்று அவன் கருதி, விரைவாக என்னை அணைத்துக் கொண்டான். அவன்

மார்பிலே உடம்பில் உணர்வு இல்லாதவன்போல் கிடந்தேன். மெய் உணர்வு பெற்று நான் எழுந்திருப்பேனாயின், மற்றவர்கள் அறிந்து விடுவார்களோ என்று கருதி, “ஒளிபொருந்திய கூந்தல் உடையவளே! நீ செல்க” என்று கூறி விடுவான்; அவ்வளவு நல்ல பண்புடைமையாலே நம்மிடத்து ஒருவகைக் கண்ணோட்டம் உடையவன் ஆவான். (ஆதலால், மயக்கம் தெளியாதவன் போலவே அவன் மார்பிலே கிடந்தேன்)

இவ்வளவும் தோழி படைத்துமொழிந்தது. இதைக் கேட்டுத் தலைவி நாணம் அடைவாள். அந்த நாணத்தின் மென்மை நாகரிகத்திலே தலைவி கொண்ட காதலும் குறிப்பாக வெளிப்பட்டு விடும்.

கயம்-குளம், நீர்நிலை, உண்கண்-மையுண்ட கண், வயமான்- வலிமையுடைய விலங்கு, தொடைமாண்ட-தொடுக்கும் முறையில் மாட்சிமைப்பட்ட, முன்னம்-குறிப்பு, பாயல்-தூக்கம், இனக்கிளி (கிளி இனம்)-கூட்டமாக வரும் கிளி.

2. தோழி கூற்று

இரவுக்குறியிடத்து வந்து தலைவியோடு அளவளாவித் தலைவன் நீங்கும்போது அவனைத் தோழி எதிர்ப்பட்டு, களவொழுக்கத்தால் தலைவிக்கு நேரக்கூடிய தொல்லை துயரங்களை எடுத்துரைத்து, திருமண முயற்சியில் விரைவு படுத்தினாள். அவள் சொன்னதை ஏற்று, அடுத்துத் திருமணம்—செய்துகொள்ள வருகிறான் தலைவன். இந்த மகிழ்ச்சியான செய்தியைக் கூறித் தன் மகிழ்ச்சியைத் தலைவியோடு கலந்து புலப்படுத்தித் தோழி பேசுவது குறிஞ்சிக் கலியின் இரண்டாவது பாடல்.

இமைய வில் வாங்கிய ஈரஞ் சடை அந்தணன்
உமை அமர்ந்து உயர் மலை இருந்தனனாக,
ஐ- இரு தலையின் அரக்கர் கோமான்
தொடிப் பொலி தடக் கையின் கீழ் புகுத்து, அம் மலை
எடுக்கல் செல்லாது உழப்பவன் போல—
உறுபுலி உரு ஏய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக்
கறுவு கொண்டு, அதன் முதல் குத்திய மத யானை
நீடு இரு விடர் அகம் சிலம்பக் கூய், தன்
கோடு புய்க்கல்லாது, உழக்கும் நாட! கேள்:

ஆர் இடை என்னாய் நீ அரவு அஞ்சாய் வந்தக்கால்
நீர் அற்ற புலமே போல் புல்லென்றாள், வைகறை

கார் பெற்ற புலமே போல் கவின் பெறும்; அக் கவின்
தீராமல் காப்பது ஓர் திறன் உண்டேல், உரைத்தைக்காண்.

இருள் இடை என்னாய் நீ இரவு அஞ்சாய் வந்தக்கால்
பொருள் இல்லான் இளமைபோல் புல்லென்றான், வைகறை
அருள் வல்லான் ஆக்கம் போல் அணி பெறும்; அவ் வணி
தெருளாமல் காப்பது ஓர் திறன் உண்டேல், உரைத்தைக் காண்.

மறம் இருந்தார் என்னாய் நீ மலையிடை வந்தக்கால்
அறம் சாரான் மூப்பே போல் அழிதக்காள், வைகறை
திறம் சேர்ந்தான் ஆக்கம் போல் திருத்தகும்; அத்திருப்
புறங்கூற்றுத் தீர்ப்பது ஓர் பொருள் உண்டேல், உரைத்தைக்காண்
என ஆங்கு,

நின் உறு விழுமம் கூறக் கேட்டு,
வருமே, தோழி! நல் மலை நாடன்—
வேங்கை விரிவு இடம் நோக்கி,
வீங்கு இறைப் பணைத் தோள் வரைந்தனன் கொளற்கே

கு. கலி. 2

இரவுக்குறி வந்து நீங்கும் தலைவனை எதிர்ப்பட்டு,
தோழி அவனை வரைவு கடாவ, அவன் வரைய வருகின்றமை
தோழி தலைவிக்கு வரைவு மலிந்து கூறியது. (வரைவு மலிந்து—
திருமணச் செய்தியால் மகிழ்ந்து)

பாடற் செய்தி

இமய மலையின் ஒரு பகுதியாகிய மேருவை வில்லாக
வளைத்தவனும் ஈரமான சடை உடையவனுமாகிய சிவபெருமான்
உமையம்மையை விரும்பி அப்பிராட்டியோடு உயர்ந்த கயிலை
மலையில் இருந்தான்; அவ்வேளையில் பத்துத் தலை கொண்ட
அரக்கர் கோமானாகிய இராவணன் அந்த மலையை
பெயர்த்தெடுப்பதற்காக வீரவளையம் அணிதலால் பொலிகின்ற
தன் பெரிய கையினை மலையின் கீழ்ப் புகுத்தி, அம்மலையை
எடுக்க முடியாமல் வருந்தினான். அந்த இராவணன்
செய்கைபோல, பெரிய புலியின் உருவம் போலப் பூத்திருந்த
வேங்கை மரத்தை—புலியெனத் தவறாகக் கருதி கறுவுதலோடு
அந்த வேங்கையின் அடிமரத்தைத் தன் தந்தத்தால் குத்தி, நெடிய
பெரிய பிளவுகள் கொண்ட மலையகம் முழுவதும்
எதிரொலிக்கும்படிப் பிளிறித் தன் தந்தத்தைப் பெயர்த்து வெளியே
எடுக்க முடியாமல் யானை வேதனைப்படும் மலை நாடனே!
கேட்பாயாக.

நீர் அற்ற நிலம்போலப் பொலிவு இழந்த தலைவி, கடப்பதற்கு அரிய வழி என்று கருதாமல் அந்த வழியில் இருக்கும் பாம்புகளுக்கு, அஞ்சாமல் வந்ததனால், மழை பெற்ற நிலம்போல அழகு பெறுவாள். அந்த அழகு தலைவியை விட்டு நீங்கிவிடாமல் காப்பதற்கு ஒரு கூறுபாடு இருக்குமாயின், அதனை எமக்குக் கூறிக்காட்டு.

பொருளற்ற வறியவனின் இளமைபோல உன் அருள் இன்மையால் பொலிவு அழிந்தவன்—இருட்டு வழி என்று கருதாமல் இரவின் இடர்ப்பாடுகளுக்கு அஞ்சாமல் வருவதால் விடியலில் அருளாளனின் செல்வம்போல் அழகு பெறுவாள். அந்த அழகு தெருளாமல் காப்பதற்கு ஒரு திறப்பாடு இருக்குமாயின் சொல்லிக் காட்டு.

அறநெறி சாராதவனின் முதுமைபோல—(முறுமைச் செல்வத்தையும் இழக்கச்செய்யும் முதுமைபோல)— உன் அருள்வளம் பெறாமையால் பொலிவு இழந்தவன், நீ வரும் வழியில் மறநெறியிலிருந்து திருந்தாதவர்கள் இருப்பர் என்பதைக் கருதாமல் நீ மலைக் காட்டு வழியில் வருவதால், வைகறையில் ஆற்றல் சேர்ந்தவனின் ஆக்கம்போல் அழகுபெறுவாள்; அந்த அழகு நிலைபெறுவதற்குப் பழி கூறுவாரின் பழி மாறுவதற்கேற்ற ஒரு திறப்பாடு இருக்குமாயின் சொல்லிக்காட்டு—

என்று உனக்கு வரும் துன்பங்களை நான் எடுத்துக்கூறக் கேட்டு, தோழி!, நல்ல மலைநாடனாகிய தலைவன் வேங்கை மலர்கள் மலரும் பருவத்தை நோக்கி, திரண்டு பருத்த உன் தோளினைத் திருமண வாயிலாகக் கொள்வதற்காக வருகிறான்.

நீர் அற்ற புலமே போல் புல்லென்றாள், ஆரிடை என்னாய் நீ அரவு அஞ்சி வந்தக்கால், வைகறை கார்பெற்ற புலமே போல் கவின்பெறும்.....என்று வரி இடம் மாற்றிப் பொருள் கொள்க. அடுத்துள்ள இரண்டு தாழிசைக்கும் இடம் மாற்றம் பொருந்தும்.

சிவபெருமான் உமையொடு இருந்த மலையின் கீழ்க் கை கொடுத்து, எடுக்க முடியாது இராவணன் அலறியது போல வேங்கை மரத்தில் தந்தத்தைச் செருகி எடுக்கமுடியாமல் களிறு அலறும் நாடன்; இதனை உள்ளுறை என்பார் உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர். உரிப்பொருள் பின்னே வெளிப்படுதலாலும் அவ்வுரிப் பொருளுக்கு அரண்செய்யும் குறிப்புப்பொருள் உடையதாக மட்டுமே இருப்பதாலும் இதனை இறைச்சி என்றே கொள்ளுதல் சிறப்புடையது.

வேங்கை மலரும் பருவம் திருமணத்திற்கு ஏற்றது என்பது பண்டை நூற்சான்றுகளால் அறியப்படுவது.

3. தோழி கூற்று

தலைவனுக்குப் பெண் கொடுக்கச் சுற்றத்தார் மறுத்திட்டபோது தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்று, தலைவன் தலைவியின் காதலை வெளிப்படுத்தினாள். அதன்பின் செவிலி நற்றாய்க்கும், நற்றாய் தந்தை, தமையன்மார்க்கும் அறத்தொடு நின்றனர். முதலில் சினம் பொங்கினாலும் இறுதியில் தெளிவுபெற்றுத் திருமணத்துக்கு இசைந்தனர். இந்த மகிழ்ச்சியாலும் விரைவில் திருமணம் முடிவதற்கு மலைக்கடவுளை வேண்டியும், குரவைக் கூத்து நிகழ்த்த தோழி ஏற்பாடு செய்கிறாள். தலைவியையும் அக் கூத்தில் கலந்துகொள்ள அழைக்கிறாள். கூத்தின் முடிவிலே திருமண நோக்கோடு தலைவன் வருகிறான். இந்தக் காட்சியை நாடகச் சுவைபட அழகாகச் சித்திரிப்பது குறிஞ்சிக் கலியின் மூன்றாவது பாடல்.

ஏனைய சங்க அகநூல்களில் நாடகப் பாத்திரத்தின் தனிக்கூற்றாகவே பாடல்கள் அமையும். இந்தப் பாடல் தோழியும் தலைவியும் பேசும் உரையாடலாய் ஒரு நாடகத் துணுக்காய் அமைகிறது. இதுபோல மேலும் சில பாடல்கள் வரும்.

தோழி தான் அறத்தொடு நின்றமை தலைவிக்குக் கூறி, தாங்கள் ஆடும் குரவையுள் கொண்டுநிலை பாட அவளை வேண்டுகள். (கொண்டு நிலை—ஒருவர் கூறியதை மற்றவரும் கொண்டு கூறுதல்)

காமர் கடும் புனல் கலந்து எம்மோடு ஆடுவாள்
தாமரைக் கண் புதைத்து அஞ்சித் தளர்ந்து, அதனோடு ஒழுகலாள்
நீள் நாக நறுந் தண் தார் தயங்கப் பாய்ந்து, அருளினால்
பூண் ஆகம் உறத் தழீஇப் போத்தந்தான் அகன் அகலம்
வரு முலை புணர்ந்தன என்பதனால், என் தோழி
அருமழை தரல் வேண்டின் தருகிற்கும் பெருமையளே.

அவனும் தான், ஏனல் இதணத்து அகிற்புகை உண்டு இயங்கும்
வான் ஊர் மதியம் வரை சேரின், அவ் வரை,
'தேனின் இறால்' என, ஏணி இழைத்திருக்கும்
கான் அகல நாடன் மகன்.

சிறுகுடியீரே! சிறுகுடியீரே!

வள்ளி கீழ் "வீழா; வரைமிசைத் தேன் தொடா;

கொல்லை குரல் வாங்கி ஈனா - மலை வாழ்நர்
அல்ல புரிந்து ஒழுகலான்.

காந்தள் கடி கமழும், கண் வாங்கு, இருஞ் சிலம்பின்
வாங்கு அமை மென் தோட் குறவர் மட மகளிர்
தாம் பிழையார், கேள்வர்த்தொழுது எழலால், தம் ஐயரும்
தாம் பிழையார் தாம் தொடுத்த கோல்."

என ஆங்கு,

அறத்தொடு நின்றேனைக் கண்டு திறப்பட
என்னையர்க்கு உய்த்து உரைத்தனள், யாம்.

அவரும் தெரிகணை நோக்கி, சிலை நோக்கி, கண் சேந்து,
ஒரு பகலெல்லாம் உருத்து எழுந்து, ஆறி,
'இருவர்கண் குற்றமும் இல்லையால்' என்று
தெருமந்து சாய்த்தார் தலை.

தெரியிழாய்! நீயும் நின் கேளும் புணர
வரை உறை தெய்வம் உவப்ப, உவந்து
குரவை தழிஇ யாம் ஆட, குரவையுள்
கொண்டு நிலை பாடிக்காண்.

தலைவியின் மறுமொழி

நல்லாய்!

நல் நாள் தலைவரும் எல்லை, நமர் மலைத்
தம் நாண் தாம் தாங்குவார், என் நோற்றனர் கொல்?

புன வேங்கைத் தாது உறைக்கும் பொன் அறை மூன்றில்
நனவில் புணர்ச்சி நடக்குமாம் அன்றோ?
நனவில் புணர்ச்சி நடக்கலும், ஆங்கே
கனவில் புணர்ச்சி கடிதுமாம் அன்றோ?

தோழியின் கூற்று

விண் தோய் கல் நாடனும் நீயும் வதுவையுள்
பண்டு அறியாதீர் போல் படர்கிற்பீர்மன் கொலோ?
பண்டு அறியாதீர் போல் படர்ந்தீர் பழங் கேண்மை
கண்டு அறியாதேன் போல் கரக்கிற்பென்மன்கொலோ?

மை தவழ் வெற்பன் மண அணி காணாமல்
கையால் புதை பெறுஉம் கண்களும் கண்களோ?

தலைவியின் மறுமொழி

என்னை மன் நின் கண்ணால் காண்பென்மன், யான்

மீண்டும் தோழி உரைத்தல்

நெய்தல் இதழ் உண்கண் நின் கண் ஆக என்கண்மன்!

என ஆங்கு,

நெறி அறி செறி குறி புரி திரிபு அறியா அறிவனை முந்துறிஇ,
தகை மிகு தொகை வகை அறியும் சான்றவர் இனமாக
வேய் புரை மென் தோட் பசலையும், அம்பலும்,
மாயப் புணர்ச்சியும் எல்லாம் உடன் நீங்கச்
சேய் உயர் வெற்பனும் வந்தனன்;
பூ எழில் உண்கணும் பொலிகமா, இனியே!

‘முன்னிலை அறன் எனப்படுதல் என்று இரு வகைப், புரைதீர் கிளவி தாயிடைப் புகுப்பினும்’ என்னும் விதிபற்றித் தமர் வரைவு மறுத்துழி, தோழி தாயர்க்கு அறத்தொடு நிற்ப, அவள் நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்ப, அவள் தன்னையர் முதலியோர்க்கு அறத்தொடு நிற்ப, அவரும் ஒருவாற்றான் உடன்பட்டமை தோழி தலைவிக்குக் கூறி, தானும் அவளும் வரைவு கடிதின் முடிதற்பொருட்டு, வரை உறை தெய்வத்திற்குக் குரவை ஆட, அவன் வரைய வருகின்றமை தோழி தலைவிக்கு உரைத்தது.

பாடற் செய்தி

தோழி தன் தாயாகிய செவிலியிடம் அறத்தொடு நின்றதையும் அதன் விளைவாகத் தலைவனை ஏற்று, மணத்துக்கு இசைந்ததையும் தலைவிக்குத் தெரிவிக்கிறாள்.

“விருப்பத்தை யுடையதும் விரைந்து ஓடுவதுமாகிய நீரில் எங்களோடு சேர்ந்து நீராடினாள். அப்போது கால் தளர்ந்து அச்சத்தால் தாமரை போன்ற கண்ணைப் புதைத்துக் கொண்டு அந்த நீரின் வெள்ளத்தோடே போகலானாள். அப்போது நீண்ட சுரபுண்ணைப் பூவால் கட்டப்பட்டதும் நறுமணமும் குளிர்ச்சியும் கொண்ட மாலை அசையும்படி அந்த வெள்ளத்திலே பாய்ந்து, தன் அருள் உணர்வால் ஆபரணம் அணிந்த தலைவியின் மார்பைத் தன் மார்போடு அணைத்துக் கரையிலே கொண்டு சேர்த்துப் போகவிட்டான், ஒருவன். அவனுடைய அகன்ற மார்போடு தலைவியின் மார்பகம் கூடிச்சேர்ந்தது என்று கண்டவர் பேசும்படி யானதால், என் தோழியாகிய தலைவி அரிய மழையை விரும்பினால் எல்லோர்க்கும் தரவல்ல பெருமை உடையவள் ஆனாள்.

“அவ்வாறு உதவிய தலைவனும் சிறந்தவனே யாவான் தினைப்புனத்தில் அமைத்த பரணிலே எரிந்த அகிற்புகையால் ஒளி மழுங்கித் திரிகின்ற சந்திரன் வானத்திலே இயங்கி மலை உச்சியிலே தங்குமாயின், அதனைத் தேனடை எனக் கருதி, அத் தேனடையைக் கலைத்துத் தேன் பெறுவதற்காக ஏணி அமைக்கின்ற மக்களைக் கொண்ட அகன்ற நாட்டுக்கு உரியவனின் மகன் அவன் (அவனும் நம்முடைய மலைக்குறவர் இனத்தைச் சேர்ந்தவன்தான்; மலைநாட்டுத் தலைவனின் மகன்)

“சிறுகுடியில் வாழ்வோரே! சிறுகுடியில் வாழ்வோரே! (இப்படி ஒருவன் நம் ஊர்ப் பெண்ணுக்கு உதவியிருந்தும் அவனுக்குப் பெண் கொடுக்க மறுப்பதால்) இனிமேல் நிலத்தின் கீழ் வள்ளிக்கிழங்கு விளையாது; மலையில் மேல் பகுதியில் தேனீக்கள் தேனடையைத் தொடுக்கமாட்டா; புனத்தில் கதிர்பெருத்துத்திணை விளையாது. இவ்வளவு அவலங்களும் மலைவாழ்நராகிய நம்மவர்கள் அறம் அல்லாதவற்றைச் செய்வதால்தான்.

“காந்தன் மலர் மணப்பதும் பார்ப்பவர் கண்களைத் தன்னிடத்தே கவர்ந்துகொள்வதுமாகிய நம் பெரிய மலையில் வளைந்த மூங்கில்போன்ற தோள்களையுடைய இளம் பெண்கள் தம் கணவருக்குப் பிழை செய்யாதவராய் அவர்களை தெய்வமெனக் கொண்டு தொழுது எழுவதால்தான் அந்த இளம்பெண்டிரின் ஐயன்மார்கள் தொடுத்த அம்புகளால் குறி தப்பாதவராயினர். (இதை மறவாதீர்கள்)

“—இவ்வாறு, என் தாய்க்கு அறத்தொடு நின்றேன் அதனைத் தன் நெஞ்சாரக் கண்டு செவிலி நற்றாய்க்கும் அவள் நம் தமையன்மார்களுக்கும் செய்தியைக் கொண்டு சொல்லினர்.

“அது கேட்டு அவர்களும் தேர்ந்த அம்புகளைப் பார்த்துக் கொண்டும் வில்லைப் பார்த்துக்கொண்டும் சினத்தால் கண் சிவந்து, ஒரு பகல் முழுவதும் அச்சம் தோன்ற எழுந்து, பின் அதனால் பயனின்மையால் ஆறுதல் அடைந்து, ‘இருவரிடமும் குற்றம் இல்லை’ எனத் தெளிந்து தலைசாய்த்திருந்தனர். (இதனால் அறத்தொடு நின்றது வெற்றிபெற்றது என்பது தெளிவாயிற்று)

“தேர்ந்தெடுத்த அணிகளை உடையவளே! நீயும் உன் கணவனும் திருமணத்தால் கூடும்படியாக இந்த மலையில் உறையும் தெய்வம் மகிழும்படியாக—நாங்கள் சேர்ந்து (தழீஇ) குரவை யாடுவதற்குக் கொண்டு நிலைப்பாட்டை நீ பாடு”.

தோழி கூறியதைக் கேட்ட தலைவி பேசுகிறாள். “நல்லவளே! திருமணத்துக்கு உரிய நல்ல நாள் நம்மை நோக்கி நெருங்கி வருவதற்கு, நம் மலையில் தம் நாணம் தாங்குவராகிய நம் சுற்றத்தவர் எவ்வளவு நோன்புகள் செய்தார்களோ?”

“இனிமேல், புனத்திலுள்ள வேங்கை மலரின் தாது உதிரும் பாரையையுடைய நனவிலேயே சேர்க்கை நிகழுமன்றோ? நனவிலேயே சேர்க்கை நடப்பதால் மேலே கனவிலே நிகழ்ந்துவந்த சேர்க்கையைப் போக்கிவிடுவோமன்றோ?”

தலைவி கூறியதைக் கேட்ட தோழி உரையாடலைத் தொடர்கிறாள்: விண்ணைத் தொடுகின்ற மலைநாட்டுத் தலைவனும் நீயும் திருமணம் நடக்கும்போது முன்னமே கண்டறியாதவர்கள் போல நடந்துகொள்வீர்களோ? முன்னமே அறிமுகம் ஆகாதவர்கள்போல் நடந்துகொள்கிற உங்கள் பழைய உறவைத் தெரியாதவள்போல் நானும் மறைப்பேனோ? (படர்கிற்பீர் மன்கொலோ, காக்கிற்பேன் மன்கொலோ என்பவற்றுள் ஓகாரம் ஐயம் குறித்தது. ஒருவேளை இவர்கள் மறைப்பது ஊராருக்கு வெளிப்பட்டுவிடுமோ என்ற ஐயம் அவர்களுக்கு இயல்புதானே?) (ஐயத்தை எடுத்துக்கூறிய தோழி தலைவியிடம் வேடிக்கையாக ஒரு கேள்வி கேட்கிறாள்:) “மேகம் தவழும் மலைநாடனாகிய தலைவனின் மணக்கோலத்தைக் காணாமல் கையாலே புதைத்துக் கொள்ளப்படுகின்ற (உன்) கண்களும் கண்கள் என்று கூறத் தகுதியுடையவனவா?” (தோழி கேட்ட கேள்விக்குத் தலைவி சொல்கிறாள்.) “அதனால் என்ன? உன் கண்ணால் (தலைவனின் மாப்பிள்ளைக் கோலத்தைக்) காண்பேன்”. தோழியின் பதில்: “நெய்தல் மலரின் இதழ்கள் போன்றனவும் மை ஊட்டப்பட்டனவுமாகிய உன் கண்களாகவே என் கண்கள் ஆகுவதா”.

“மேற்குறித்தபடியாக நாம் (தலைவியும் தோழியும்) பேசிக்கொண்டிருக்கிற இந்த நேரத்தில்.....”

“சாத்திர நூல்களின் நெறியினை அறிந்து நீங்கள் இருவரும் சேருவதற்கு உரிய நல்ல நேரம் தப்பிமாறிவிடுதலை ஒரு காலும் அறியாத (அதாவது, சரியான முழுத்தத்தையே அறிகின்ற) சோதிடர்களை முன்னிட்டு—தகுதிப்பாடு மிக்கவர்களும் தொகுத்தும் வகுத்தும் முறையறிந்து கூறுதலை அறிவோருமாகிய சான்றோர்கள் தனக்குறு சுற்றமாகக் கொண்டு...மிக உயர்ந்த மலைநாட்டுத் தலைவன்—மூங்கிலை ஒத்த மெத்தென்ற உன் தோளில் பரவிய பசலையும் ஊரார் பேசும் அம்பலாகிய பழியும் களவுப் புணர்ச்சியும் ஆகியவை எல்லாம் ஒன்றாக நீங்கும்படி

உயர்ந்த மலைநாட்டுத் தலைவன்—வந்தான். இனிமேல், பூப்போன்ற அழகுடையதும் மையுண்டதுமான உன் கண் பொலிவதாகுக!

தலைவியும் தோழியும் உரையாடுவதாக அமைந்துள்ள இப்பாடலின் நாடக நயமும், உரையாடலில் உலக வழக்கு நடையின் இயல்பும், எண்ணிப் பார்த்துச் சுவைக்கத்தக்கன. இருவர் உரையாடலின் போக்கு இடையில் காணப்பட்டாலும், இறுதியில், 'இப்படி நாம் பேசிக்கொண்டிருக்கிறபோது(என ஆங்கு) தலைவன் வந்துவிட்டான்' என்று தோழியின் கூற்றாகவே முடிவதால், இப்பாடல் தோழி கூற்றாகவே கொள்ளப்பட்டது.

காமர்-விருப்பம். மழை வேண்டின் தரும் ஆற்றலுடையவன் என்ற தொடர் 'பெய்யெனப் பெய்யும் மழை' என்ற குறளின் கருத்தை நினைவூட்டுகிறது. சிறுகுடி-குறிஞ்சி, முல்லை நிலங்களில் உள்ள சிற்றூர், நிலத்தின் கீழ்க் கிழங்கு விளையாது, நிலத்தில் திணை விளையாது, நிலத்தின் மேல் தேன் இராது என கீழ், நடு, மேல் மூவிடத்தும் உண்ணற்குரிய உணவு விளையாது எனச் சுட்டிய நயமும், மகளிர் கற்பொழுக்கமே உயிர்வாழ்வுக்கு ஆதாரம் என்ற கபிலர் குறிப்பும் நினைவத்தக்கன, சுடி-மணம்.. 'கேள்வர்த்தொழுதெழுவார்' என்ற தொடர் திருக்குறளை நினைவூட்டும். இங்கும் மாதர் கற்பின் பெருமையைக் கபிலர் சுட்டினார். கேள்-(இங்கே) கணவன். கொண்டு நிலை-ஒருவர் கூற்றினை மற்றவரும் கொண்டு கூறுதல்.

4. தோழி கூற்று

தலைவியும் தலைவனும் வள்ளைப் பாட்டு (உலக்கைப் பாட்டைப்) பாடினார்கள். பாட்டில் தலைவன் மலையை வாழ்த்திப் பாடும்போதே தோழி, தலைவனின் இயல்பைப் பாராட்டிப் பாடினாள்: தலைவி, தலைவனின் இயல்பைப் மதித்துப் பாடினாள். இந்தப் பாட்டைச் சிறைப்புறமாக நிற்கும் தலைவன் கேட்கிறான். பாட்டைக் கேட்டதன் விளைவாகத் திருமண முடிவோடு வருகின்றான். அப்படித் தலைவன் திருமணம் செய்ய வருவதைத் தோழி, தலைவிக்குச் சொல்லுகிறாள். முன்னே வள்ளைப் பாட்டுப் பாடியதை நினைவூட்டித் தோழி பேசுவதாக வருவது குறிஞ்சிக் கலியின் நான்காவது பாடல். (இப்பாடலிலும் உரையாடல் வருகின்றது; நாடகத்துணுக்கு)

பாடுவோம் என்ற தோழியை நோக்கித் தலைவியை உடம்பட்டுக் கூறுதல்.

'அகவினம் பாடுவாம், தோழி'—'அமர்கண், நகை மொழி, நல்லவர் நானும் நிலைபோல்

தகை கொண்ட ஏனலுள் தாழ்குரல் உரீஇ,
 முகை வளர் சாந்து உரல், முத்து ஆர் மருப்பின்
 வகை சால் உலக்கை வயின்வயின் ஓச்சிப்
 பகை இல் நோய் செய்தான் பய மலை ஏத்தி,
 அகவனம் பாடுவாம், நாம்’.

தோழியின் மறுமொழி

ஆய் நுதல், அணி கூந்தல், அம் பணைத் தட மென்தோள்
 தேன் நாறு கதுப்பினாய்! – யானும் ஒன்று ஏத்துகு –
 வேய் நரல் விடரகம் நீ ஒன்று பாடித்தை.

தலைவி இயற்படப் பாடாமையின் தோழி பாடுதல்

கொடிச்சிலர் கூப்பி வரை தொழு கை போல்,
 எடுத்த நறவின் குலை அலங்காந்தள்
 தொடுத்த தேன் சோர, தயங்கும் – தன் உற்றார்
 இடுக்கண் தவிர்ப்பான் மலை.

கல்லாக் கடுவன் கணம் மலி சுற்றத்து
 மெல் விரல் மந்தி குறை கூறும் செம்மற்றே –
 தொல் எழில் தோய்ந்தார் தொலையின், அவரினும்
 அல்லற்படுவான் மலை.

தலைவி இயற்பழித்துப் பாடுதல்

புரிவிரி, புதை துதை, பூத் ததைந்த தாழ் சினைத்
 தளிர் அன்ன எழில் மேனி தகை வாட, நோய் செய்தான்
 அருவரை அடுக்கம் நாம் அழித்து ஒன்று பாடுவாம்.

விண் தோய் வரை பந்து எறிந்த அயா வீட,
 தண் தாழ் அருவி அரமகளிர் ஆடுபவே –
 பெண்டிர் நலம் வெளவி, தண் சாரல் தாது உண்ணும்
 வண்டின் துறப்பான் மலை

தோழி இயற்பட மொழிதல்

ஒடுங்கா எழில் வேழம் வீழ்பிடிக்கு உற்ற
 கடுஞ்சூல் வயாவிற்கு அமர்ந்து, நெடுஞ்சினைத்
 தீம்கண் கரும்பின் கழை வாங்கும் – ‘உற்றாரின்
 நீங்கலம்’ என்பான் மலை

தலைவன் வரைவொடு புகுந்தமையைத் தோழி தலைவிக்கு அறிவித்தல்

என நாம்,
 தன்மலை பாட, நயவந்து கேட்டு, அருளி
 மெய்ம் மலி உவகையன் புகுத்தான் – புணர்ந்து ஆரா

மென் முலை ஆகும் கவின் பெறச்
செம்மலை ஆகிய மலைகிழவோனே

கு. கலி. 4

தோழியும் தலைமகளும் தலைமகனது மலையை வாழ்த்திப் பாடுகின்ற வள்ளைப் பாட்டில், தோழி இயற்பட மொழிய, தலைவி இயற்பழித்தமை தலைமகன் சிறைப்புறமாகக் கேட்டு, வரைய வருகின்றமை தோழி தலைமகட்கு உரைத்தது

‘நாம் இருவரும் முன் ஒரு நாள் பேசிக்கொண்டிருந்ததைக் கேட்ட தலைவன் திருமண ஏற்பாட்டோடு வந்திருக்கிறான்’ என்று தோழி சொல்வதாக வருவது பாடலின் செய்தி. இதைச் சொல்லுகின்றபொழுது அந்த நாளில் தோழியும் தலைவியும் பேசிக்கொண்டதை நாடகச் சுவைபடப் பாடலின் முதலிலே அமைத்திருக்கிறார், கபிலர்.

பாடற்செய்தி

‘தோழி: ஒலியெழுப்பிப் பாடுவோம் வா’ (என்று தோழி அழைக்கிறாள்; ஏற்றுக்கொண்ட தலைவி) ‘முகத்திற்குப் பொருத்தமான கண்களையும் மகிழ்ச்சி தரும் சொற்களையும் உடைய பெண்கள் நாணத்தால் கவிழ்வதுபோல் முற்றி வளைந்த தன்மை கொண்டு தாழ்ந்த தினைக்கதிரை உருவி, அரும்பு வளர்ந்த சந்தன மரத்தால் செய்த உரலில் இட்டு, முத்து விளையும் யானைத் தந்தத்தால் வகைபெறச் செய்த உலக்கையை என் பக்கமும் உன் பக்கமும் உயர்த்திக் குற்றி—வேறு பகையற்ற காதல் நோய் செய்த தலைவனுடைய பயன்மிகுந்த மலையைப் புகழ்ந்து நாம் ஒலியெழுப்பப் பாடுவோம்’ (என்று தலைவி கூறினாள்)

(குறிப்பாகத் தலைவனை இயற்பழித்துத் தலைவி பாடியதைக் கேட்ட தோழி) “அழகிய நெற்றியையும், அழகான கூந்தலையும் அழகுடன் திரண்ட பெரிய மெல்லிய தோளினையும் தேன் மணக்கும் கதுப்பினையும் உடையவளே! நானும் பாடுவேன், நீயும் பாடு” (என்று தலைவியிடம் கூறினாள்)

தோழி சொல்லியதைக் கேட்டும் தலைவனின் பண்புநலனைச் சுட்டி (இயற்பட) ஏதும் தலைவி சொல்லவில்லை. தோழியே தொடர்ந்து இயற்பட மொழிகின்றாள்: “தன்னைச் சேர்ந்தோரின் துயரங்களைப் போக்கும் தலைவனுடைய மலை, இரண்டு கையையும் குவித்துக் கொடிச்சியர் தம் குறை தீர்வதற்கான மலைக்கடவுள் உறையும் மலையைத் தொழும் கைகள்போல மிக்க தேன் சொரியும்படியாகி காந்தள் அசையுமாறு விளங்குகின்றது.

“தான் சேர்ந்த மகளிரின் இயல்பான அழகு கெடுமாயின் அதற்காக அவர்களைக் காட்டிலும் வருந்துகின்ற தலைவனுடைய மலை, தன் இயற்கைச் செயற்பாடன்றி வேறு ஏதும் அறியாத கடுவன் குரங்கின் பொய் சுற்றத்தினிடத்துப் போய் மெல் விரல் கொண்ட பெண் குரங்கு மனக்குறையை எடுத்துக் கூறுகின்ற தன்மையை உடையது”.

(தோழி இயற்பட மொழிந்ததைக் கேட்ட தலைவி, இயற்பழித்துப் பேசினாள்). “முறுக்கு அவிழ்ந்ததும் கொம்புகளால் மறைக்கப்பட்டதும் நெருக்கமாக உள்ளதுமான மலர்கொண்டு தாழ்ந்த கிளையில் செறிந்துள்ள தளிர்போன்றதும் அழகு உடையதுமான மேனியின் அழகு கெடும்படி நமக்கு நோய் செய்தவனின் ஏறுதற்கு அரிய உச்சிகளைக் கொண்ட மலைநாடனின் மலையை இனிமேல் பழித்துப் பாடுவோம்.

“பெண்களின் நலத்தைக் கவர்ந்து, குளிர்ச்சி பொருந்திய மலைச்சாரலிலே தேன் உண்டு, அத்தேனுக்கு இடமான பூவை மறக்கும் வண்டுபோல, தான் கொண்ட மகளிரைத் துறக்கும் தலைவனுக்கு உரியதாக இருந்தும் விண்ணை அளாவியிருக்கும் மலையில் தெய்வ மகளிர் பந்தாடிய இளைப்பு நீங்கி குளிர்ந்த தாழ்ந்த அருவியிலே நீராடுவார்கள்.

(இயற்பழித்து மொழிந்த தலைவியின் பேச்சை கேட்டுத் தோழி இயற்பட மொழிதலுற்றாள்)

“நெருங்கிய உறவினர்கள் எப்படி நீங்காமல் இருப்பார்களோ அப்படியே பழகியவர்களிடமிருந்து பிரியமாட்டோம் என்று சொல்லுகின்ற தலைவனுடைய மலையிலே தளராத அழகுடைய களிறு தன் விருப்பத்துக்குரிய பெண் யானை கருவுற்ற காலத்து ஆசையை விருப்பத்தோடு உணர்ந்து பெரிய கிளை உடையதும் இனிய கணுக்களை உடையதுமான கரும்பை முறித்துக் கொண்டு வரும்” (இதுவரை சொல்லப்பட்டனவெல்லாம் என்றோ ஒரு நாள் தலைவியும் தோழியும் தமக்குள் பேசிக்கொண்டவை அவற்றைத் தோழி நினைவூட்டிப் பேசுகிறாள்)

மேற்கண்டவாறு நாம் அவனுடைய மலையைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்ததை விருப்பத்தோடு கேட்டு, நம்மிடத்து அருள் கொண்டவனாய் உடலெல்லாம் பூரிக்கும் மகிழ்ச்சி கொண்டவனாய் — உன்னுடன் சேர்ந்து ஆசை நிறைவுறாத மென்மையான மார்பகம் அழகு மிகும்படி தலைமைப் பண்புடையவனாகிய மலைநாடன் (திருமண ஏற்பாட்டோடு) வந்திருக்கிறான்:

தோழி தலைவனைக் குற்றமற்றவனாகச் சுட்டிய செய்திகளும் தலைவி அவனைக் குறையுடையவனாகச் சுட்டிய செய்திகளும் இயற்கைக் காட்சிகளில் குறிப்பு வகையில் குறிக்கப்படுகின்றன. அவற்றை இடம் நோக்கி இறைச்சி நயமாகவும் உள்ளூறை நயமாகவும் கொள்ள வேண்டும். (விரிவு அஞ்சி, விளக்கம் தரவில்லை)

அகவெதல்-ஒலித்தல், தகை-அழகு, குரல்-கதிர், உரீஇ-உருவி பகைஇல், நோய்-மாற்றும் மருந்தில்லாத நோய், காதல், ஏத்துகு-புகழ்ந்து (பாடுவேன்.) பாடித்தை-பாடு, நரல்-ஒலிக்கின்ற.

5. தோழி கூற்று

தோழியும் தலைவியும் தலைவனை இயற்பட மொழிந்தும் இயற்பழித்தும் வள்ளைப் பாட்டுப் பாடிக்கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் உரையாடிக்கொண்டிருந்ததைச் சிறைப்புறமாக இருந்த தலைவன் கேட்டான்; அவர்களின் மனக்குறிப்பை உணர்ந்து, திருமணம் குறித்துப் பேசிவரப் பெரியவர்களை அனுப்பினான். தலைவியின் தந்தை திருமணத்துக்கு இசைவு தெரிவித்தார். இந்த நல்ல செய்தியைத் தோழி தலைவிக்குச் சொல்லுவதாக அமைந்தது, குறிஞ்சிக் கலியின் ஐந்தாவது பாடல், (முதலில் தோழியும் தலைவியும் வள்ளைப் பாட்டுப் பாடிய பாங்கு இச்செய்யுளில் முதலிலே நாடகப் பாங்குடன் அமைகின்றது.)

வள்ளைப்பாட்டுப் பாட, தலைவியைத் தோழி அழைத்தல்:

பாடுகம், வா-வாழி, தோழி; வயக் களிற்றுக்
கோடு உலக்கையாக, நல் சேம்பின் சிலை சளகா,
ஆடு கழை நெல்லை அறை உரலுள் பெய்து, இருவாம்
பாடுகம், வா-வாழி, தோழி நல் தோழி! -பாடுற்று.

இடி உமிழ்பு இரங்கிய விரவு பெயல் நடுநாள்
கொடி விடுபு இருளிய மின்னுச் செய் விளக்கத்துப்
பிடியொடு மேயும் புன்செய் யானை
அடி ஒதுங்கு இயக்கம் கேட்ட கானவன்
நெடுவரை ஆசினிப் பணவை ஏறி,
கடுவிசைக் கவணியில் கல் கை விடுதலின்
இறு வரை வேங்கை ஓள் வீ சிதறி,
ஆசினி மென் பழம் அளிந்தவை உதிரா,
தேன் செய் இறாஅல் துளைபடப் போகி,
நறு வடி மாவின் பைந்துணர் உழக்கி,
குலையுடை வாழைக் கொழு மடல் கிழியா,

பலவின் பழத்துள் தங்கும் மலைகெழு வெற்பனைப்
பாடுகம், வா-வாழி, தோழி நல் தோழி பாடுற்று

தலைவி:

இலங்கும் அருவித்து; இலங்கும் அருவித்தே;
வானின் இலங்கும் அருவித்தே -தான் உற்ற
குள் பேணான் பொய்த்தான் மலை

தோழி:

பொய்த்தற்கு உரியனோ? பொய்த்தற்கு உரியனோ?
'அஞ்சல் ஓம்பு' என்றாரைப் பொய்த்தற்கு உரியனோ?
குன்று அகல் நல் நாடன் வாய்மையில் பொய் தோன்றின்
திங்களுள் தீத் தோன்றியற்று.

தலைவி:

இள மழை ஆடும்; இள மழை ஆடும்;
இள மழை வைகலும் ஆடும்-என்முன்கை
வளைநெகிழ வாராதோன் குன்று.

தோழி:

வாராது அமைவானோ? வாராது அமைவானோ?
வாராது அமைகுவான் அல்லன் -மலைநாடன்
ஈரத்துள் இன்னவை தோன்றின், நிழற் கயத்து
நீருள் குவளை வெந்தற்று

தலைவி:

மணி போலத் தோன்றும்; மணி போலத் தோன்றும்;
மண்ணா மணி போலத் தோன்றும் -என் மேனியைத்
துன்னான் துறந்தான் மலை.

தோழி:

துறக்குவன் அல்லன்; துறக்குவன் அல்லன்;
தொடர்வரை வெற்பன் துறக்குவன் அல்லன்-
தொடர்புள் இனையவை தோன்றின், விகம்பின்
கடருள் இருள் தோன்றியற்று.

தந்தை வரைவு உடம்பட்டமையைத் தலைவிக்குத் தோழி அறிவித்தல்:

என ஆங்கு-

நன்று ஆகின்றால் -தோழி! நம் வள்ளையுள்
ஒன்றி நாம் பாட, மறை நின்று கேட்டு அருளி,
மென் தோட் கிழவனும் வந்தனன்; நுந்தையும்

மன்றல் வேங்கைக் கீழ் இருந்து,
மணம் நயந்தனன், அம்மலை கிழவோற்கே

கு. கலி. 5

இருவரும் இவ் வகையில் பாடிய வள்ளைப் பாட்டுத் தலைவன் சிறைப்புறமாகக் கேட்டு, வரைவு வேண்டிவிட, தந்தையும் வரைவு உடம்பட்டமை தோழி தலைவிக்கு உரைத்தது.

பாடற்செய்தி

உலக்கைப் பாட்டு (வள்ளைப் பாட்டு)ப் பாடுவதற்குத் தலைவியைத் தோழி அழைக்கிறாள்.

“வாழ்க நீ, தோழி! நல்ல தோழியே! வலிமை மிக்க களிற்றின் தந்தமே உலக்கையாக, வளமான சேம்பின் இலையே முறமாக, அசைகின்ற மூங்கிலின் நெல்லைப் பாரையுரலிலே பெய்து, நாம் இருவரும் (தலைவனின் மலையை உலக்கைப் பாட்டால்) பாடுதலுற்றுப் பாடுவோம் வா”

தோழியின் அழைப்பு மேலும் தொடர்கிறது:

“இடியால் உமிழப்பட்டு மின்னல் வெளிச்சமிடுகிறது; ஒலிக்கின்ற மழைத்துளிகள் விரவி மழை பெய்கிற நள்ளிரவிலே மின்னலின் வெளிச்சத்தில் புன்செய்யிலே பெண்யானையோடு களிறு மேய்கின்றது; அந்த யானைகள் ஒதுங்குகின்ற இயக்கத்தில் எழும் ஓசையைக் கேட்டு உணர்கிறான், கானவன்; உடனே, ஆசினிப் பலாமரத்தின் இடப்பட்ட பரணிலே ஏறி, விரைவாகக் கல்லைச் செலுத்தும் கவண் கொண்டு கல்லை எறிகிறான்; அந்தக் கல், பிளவுபட்ட மலையிலே உள்ள வேங்கை மரத்தின் ஒளி பொருந்திய மலர்களைச் சிதறச்செய்து, மேலும் விரைகிறது; ஆசினிப் பலாவின் பழம் நெகிழ்ந்து உதிரச் செய்கிறது. மேலும் அந்தக் கல் விரைந்து தேனீக்கள் கட்டிய தேனடையைத் துளைத்துச் செல்கிறது; மேலும் பாய்ந்து சென்ற கல், நறுமணம் கொண்ட வடுக்கள் நிரம்பிய மாமரத்தின் பசிய கொத்துக்களைக் கலக்கி, குலையுடைய வாழை மரத்தின் வளமான இலையைக் கிழித்துப் பலாப் பழத்தினுள் தங்கிவிடுகிறது. இப்படிப்பட்ட காட்சி கொண்ட மலைநாட்டின் தலைவனைப் பாடுவோம், வா; தோழி; நல்ல தோழி; வள்ளைப் பாட்டுப் பாடுதலுற்றுப் பாடுவோம், வா”

தோழியின் அழைப்பை ஏற்றுத் தலைவி பாடுகிறாள்:

“தானே மேற்கொண்ட குளுரையைக் காப்பாற்றாமல் பொய்த்தவனுடைய மலை, விளங்கும் அருவியை உடையதாய் இருக்கிறது. விளங்கும் அருவியை உடையதாய் இருக்கிறது. மழை பெய்தலால் விளங்கும் அருவியை உடையதாய் இருக்கிறதே! இது

வியப்பாக இல்லையா?" இவ்வாறு தலைவி இயற்பழிப்பது போலப் பாடியதைக் கேட்ட தோழி, இயற்பட மொழிந்து பாடுகிறாள்:

“தலைவன் பொய்ந் நெறியில் ஒழுகுதற்கு உரியவன் ஆவானா, பொய்ந் நெறியில் ஒழுகுதற்கு உரியவான் ஆவானா? ‘தவறு நேர்ந்துவிடுமோ’ என அஞ்சிய நம்மிடம் பொய்ந்நெறியில் ஒழுகுதற்கு உரியவன் ஆவானா? மலைகளால் அகன்ற நல்ல நாட்டுக்கு உரிய தலைவனிடம் பொய் தோன்றினால், அது சந்திரனிலே தீத் தோன்றியது போன்றதாகும்.

தோழி இவ்வாறு இயற்பட மொழிந்து பாடியதைக் கேட்ட தலைவி இயற்பழிப்பது போலப் பாடுகிறாள்:

“என் முன்கையில் வளையல் நெகிழ்ந்திடுமாறு, தான் சொன்னபடி வராத தலைவனுடைய மலையைப் பார்; அங்கே சிறு மழை பெய்வதற்குரிய மேகம் உலவுகிறது, சிறு மழை மேகம் உலவுகிறது, சிறு மழை மேகம் நாள்தோறும் உலவுகிறதே!”

இது கேட்ட தோழி இயற்பட மொழிந்து பாடுகிறாள்:

“மலைநாடன் வாராமல் இருப்பானா, வாராமல் இருப்பானா? வாராமல் இருக்கமாட்டான். அவனுடைய ஈரம் (அன்பு) சார்ந்த நெஞ்சிலே இப்படிப்பட்ட எண்ணங்கள் தோன்றுமாயின் குளிர்ந்த குளத்து நீரிலே குவளை மலர் வெந்தது போன்றதாகும்”.

தலைவி மேலும் இயற்பழிப்பது போலப் பாடுகிறாள்:

“என் மேனியை நெருங்காமல் துறந்துவிட்டவனுடைய மலை, நீல மணி போலத் தோன்றுகிறது, நீல மணிபோலத் தோன்றுகிறது, கழுவித்தூய்மை செய்யாத நீலமணிபோலத் தோன்றுகிறது”.

தோழி, இயற்படப் பாடும் பாடல் தொடர்கிறது:

“நம்மைத் துறந்துவிடக்கூடியவன் அல்லன், துறந்துவிடக் கூடியவன் அல்லன்; ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்துள்ள சிறு மலைகளைக் கொண்ட மலைத் தலைவன் நம்மைத் துறந்து விடக்கூடியவன் அல்லன். அவனுடன் கொண்ட தொடர்பிலே இத்தகைய கொடுமை தோன்றுமாயின் விண்ணிலே திரியும் கதிரவனிலேயே இருள் தோன்றியது போலாகும்.

(இவ்வாறு வள்ளைப் பாட்டுப் பாடிக் கொண்டிருந்ததை சிறைப்புறமாகக் கேட்ட தலைவனின் செயலையும் வினாவையும் இனி, தோழி விரிக்கிறாள். —இதுவே பாடலின் மையச் செய்தி. மேலே வந்தனவெல்லாம் முன்னொரு நாள் நிகழ்ந்ததைத் தலைவிக்கு நினைவூட்டியவாறு)

“என்று இவ்வாறாக—வள்ளைப் பாட்டின் குறிப்பிலே ஒன்றி நின்று பாடியதை மறைவாக நின்று கேட்டு, நம்பால் அருள் உணர்வு கொண்டு, உன் தோளுக்கு உரிமை படைத்தவனாகிய தலைவன் (மணம் பேசி) வந்தான்; உன் தந்தையும் மணம் பொருந்திய வேங்கை மரத்தின் கீழே இருந்து, நம் மலைநாட்டானுக்கு மணம் செய்து கொடுப்பதற்கு விருப்பம் தெரிவித்தான்.(ஆகையால் இனி வருந்த வேண்டா)”

இப்பாடலில் மிக விரிவாக விளக்குவதற்குரிய செய்திகள் பல உண்டு. அவற்றுள் இன்றியமையாதவற்றைச் சுருக்கமாகவும் குறிப்பாகவும் காணுவோம்.

முதல் பதினாறு வரிகளிலே வரும் இயற்கைக் காட்சியை உள்ளுறையுமம் என உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர் கூறியுள்ளார். இயற்கைக் காட்சியின் ஒவ்வொரு கூறும் காதல் நிகழ்ச்சியின் ஒவ்வொரு கூறினைக் குறிப்பதாகக் கொள்ள இடம் இருக்கிறது. (இதனோடு ஒத்துப் பொருள் முடிக என உள்ளுறுத்து இறுவது உள்ளுறை...) ஆயினும், உரிப்பொருட் புறத்ததாகலின் உள்ளுறை என்னாமல் இறைச்சி எனலே பொருந்துமென எண்ணத் தோன்றுகிறது (இறைச்சி தானே பொருட்புறத்ததுவே) எண்ணிப் பொருத்தம் கொள்க.

18—20, 25—27, 32—35 வரிகளில் தலைவி இயற்பழித்துப் போலப் பாடும் கருத்துக்கள் எண்ணற்கு உரியன. சூள்பேணான் பொய்த்தான் மலையில் அருவி விளங்குகிறது என்கிறாள் தலைவி. ஆயின், சூள் பொய்த்தவன் மலையில் மழை பெய்யாது, அருவியும் விளங்கித் தோன்றாது. ஆனால், மழை பொழிகிறது, அருவியும் விளங்குகிறது. எனவே, தலைவன் சூள் பொய்க்கமாட்டான் என்பதே தலைவியின் உள்ளத்துள் பதிந்த உணர்வு என்பது தெளிவாகிறது. சொல்லால் இயற்பழித்தாலும் உணர்வால் இயற்படக் கருதலே உண்மைக் குறிப்பாகிறது. இப்படிச் சொல்லின் பொருட்குப் புறத்தே பொருள் தோன்றுவது, இறைச்சியாகும் (இறைச்சிதானே பொருட்புறத்ததுவே) இவ்வாறே பிறவும் கூர்ந்து உணர்க.

நாட்டகத்தே மக்கள் பாடும் பாடல்களே புலமைப் பாடல்கட்கு மூலக்களம் என்பர் திறனாய்வாளர். மக்கள் இலக்கியத்திலே வந்த சொற்களே திரும்பத் திரும்ப வருதல் ஓர் இயல்பான மரபு என்பர். அந்த இயல்மரபு இந்தப் பாடலிலும் மேலும் பல பாடல்களிலும் காணப்படுவது குறிக்கத்தக்கது. நாடகப் பாங்குக்கு இம்மரபு மிகவும் ஏற்றது என்பது நினையற்பாலது.

கவணி கல் பல பொருள்களைத் தாக்கி, இறுதியில் பலாப் பழத்துள் தங்கிய ஒரு காட்சி, முதலில் வருகிறது. இது போன்ற காட்சி வல்வில் ஓரியை வன்பரணர் பாடிய பாட்டில் (புறநா :252) காணலாம். கம்பராமாயணத்தில் இரண்டு இடங்களில் (662, 3880) இது போல அம்பின் வேகம் கற்பனை செய்யப்பட்டுள்ளது. திருத்தக்க தேவரின் சீவக சிந்தாமணியிலும் இக்கற்பனையைக் காணலாம்(31), மேலும் திருக்கோவையார், நைடதம், பாகவதம் ஆகிய நூல்களிலும் இப் படிமப் பாங்கு காணலாம்.

பாடுகம்-பாடுவோம். அறை-பாறை. பாடுற்று(பாடுஉற்று)-பாடுதலுற்று. இரங்கிய-ஓலித்த. கவணை-கவண். தேன்-(இங்கே) தேனீ. ஆசினி-பலாவில் ஒரு வகை. வடி-வடு.

6. தலைவி கூற்று

முன் ஒரு சமயம் தலைவன் வந்து, தலைவியை மகிழ்வித்துச் சென்றான்; சென்றவன், (மறந்து) வரத் தவறினான். அதனால் தலைவி வருந்தினாள். அவள் வருத்தத்தை மாற்றுவதற்காகத் தோழி தலைவனைக் குறித்து இயற்பழித்துப் பாடினாள். அது கேட்ட தலைவி, தலைவனைக் குறித்து இயற்பட மொழிந்து பாடினாள். இருவர் பாடிய (வள்ளைப் பாட்டைக் கேட்கத் தலைவன், தலைவியின் பின்புறமாக வந்து தலைவியின் புறக்கழுத்தை அணைந்தான். இதனால் தலைவியின் துயரம் தொலைந்தது. இதேபோல் மற்றும் ஒரு சமயம் தலைவன் வர மறந்தான். தலைவியின் துயர் மாற்றக் கருதித் தோழி இயற்பழித்துப் பாடினாள். தலைவி இயற்பட மொழிந்து பாடினாள். ஆனால், இந்த முறை முன் போலத் தலைவன் வரவுமில்லை, புறக்கழுத்தை அணையவுமில்லை. அதனால் முன்னே தலைவனைப் பெற்று மகிழ்ந்தது போல இப்போது மகிழ முடியவில்லை, கலங்கினாள். இந்தக் கலக்கநிலையில் தலைவி தனக்குள் சொல்லிக்கொள்வதாகவே வருவது குறிஞ்சிக் கலியின் ஆறாவது பாடல்.

இந்தப் பாடலின் இறுதி வரிகளே (28—32) தலைவியின் கூற்று; மற்றைய வரிகள் முன்னே நடந்தவற்றை உரையாடலாக—நாடகச் சாயலோடு கூறுவன—பின்வீச்சு (flash-back) உத்தியோகம் கூடும்.

வள்ளைப் பாட்டுப் பாடத் தோழி அழைக்க, தலைவி இசைதல்:

“மறம் கொள் இரும் புலித் தொல் முரண் தொலைத்த
முறம் செவி வாரணம் முன் குளகு அருந்தி,

கறங்கு வெள் அருவி ஓலின் துஞ்சம்
 பிறங்கு இருஞ் சோலை நல் மலை நாடன்
 மறந்தான்; மறக்க, இனி; எல்லா! நமக்குச்
 சிறந்தமை நாம் நற்கு அறிந்தனம், ஆயின்; அவன் திறம்,
 கொல் யானைக் கோட்டால் வெதிர்நெல் குறுவாம் நாம்,
 வள்ளை அகவுவம் வா, இகுளை! நாம்
 வள்ளை அகவுவம் வா'

தோழி இயற்பழித்தல்:

காணிய வா-வாழி, தோழி!-வரைத்தாழ்பு
 வாள்நிறம் கொண்ட அருவித்தே, நம் அருளா
 நாணிலி நாட்டு மலை

தலைவி இயற்பட மொழிதல்:

ஆர்வுற்றார் நெஞ்சம் அழிய விடுவானோ-
 ஓர்வு உற்று ஒரு திறம் ஒல்காத நேர்கோல்
 அறம் புரி நெஞ்சத்தவன்?

தோழி:

தண் நறுங் கோங்கம் மலர்ந்த வரையெல்லாம்
 பொன் அணி யானை போல் தோன்றுமே-நம் அருளாக்
 கொன்னாளன் நாட்டு மலை

தலைவி:

கூரு நோய் ஏய்ப்ப விடுவானோ? தன் மலை
 நீரினும் சாயல் உடையன், நயந்தோர்க்குத்
 தோர் ஈயும் வண் கையவன்.

தோழி:

வரைமிசை மேல் தொடுத்த நெய்க் கண் இறா அல்
 மழை நுழை திங்கள் போல் தோன்றும்-இழை நெகிழ்
 எவ்வம் உறிஇயினான் குன்று.

தலைவி:

எஞ்சாது, எல்லா! கொடுமை நுவலாதி -
 அஞ்சுவது அஞ்சா அறனிலா அல்லன், என்
 நெஞ்சம் பிணிக்கொண்டவன்.

என்று யாம் பாட, மறை நின்று கேட்டனன்,
 தாழ் இருங் கூந்தல் என் தோழியைக் கை கவியா,
 சாயல் இன் மாப்பன் சிறுபுறம் சார்தர,

ஞாயிற்று முன்னர் இருள் போல மாய்ந்தது, என்
ஆய் இழை மேனிப் பசப்பு

கு. கலி. 6

முன்பு பெற்றவழி மலிந்ததனைப் பின்பு பிரிந்தவழிக் கலங்கிக் கூறியது. என்னை? தலைவன் அருமை செய்து அயர்த்த வழி, தோழி தலைவியை ஆற்றிவித்தற்பொருட்டுத் தலைவனை இயற்பழிப்ப, தலைவி இயற்பட மொழிந்ததனைச் சிறைப்புறமாகக் கேட்டு, தலைவன் முன் ஒருகால் வந்து சிறுபுறம் சாரத் தான் ஆற்றினமை குறித்து, பின் ஒரு கால் அவ்வாறு பாட, அவன் சிறுபுறம் சாராமையின் கலங்கி, நெஞ்சோடு கூறியது ஆதலின், (மலிந்தது—மகிழ்ந்தது. அயர்த்தல்—மறத்தல். சிறுபுறம்—புறக்கமுத்து) பாடற் செய்தி

வீரம் கொண்ட பெரிய புலி எப்போதுமே யானைக்குப் பகையானதுதான்; பழமையான அந்தப் பகைமையை அழித்தது முறம் போன்ற செவியுடைய யானை. பின், தன் முன் இருந்த இலையாகிய உணவைத் தின்று, ஒலிக்கும் வெள்ளை அருவியில் ஓசையொழுங்கைக் கேட்டவண்ணம் உறங்கியது. அப்படிப்பட்ட காட்சியைக் கொண்டதாகிய விளக்கமுடைய பெரிய சோலையை உடைய நல்ல மலைநாடன் நம்மை மறந்துவிட்டான்; மறந்தால் மறக்கட்டும். தோழி! இனி நமக்கு அவனே சிறந்தவன் என்பதை நன்றாக அறிந்திருக்கிறோம். நாம் அறிந்ததைப் புலப்படுத்திக் கொள்ளும் வகையில், கொல்லும் திறமுடைய யானையின் தந்தத்தை உலக்கையாகக் கொண்டு மூங்கில் நெல்லைக் குற்றிக் கொண்டே அவன் நமக்குச் செய்த கொடுமையை வள்ளைப் பாட்டால் பாடுவோம் வா, தோழி, வள்ளைப் பாட்டுப் பாடுவோம் வா! இப்படி அழைத்தபின் தோழி இயற்பழித்துப் பாடுகிறாள்:

“தோழி, வாழி! பக்க மலையிலே தாழ்ந்து விழுவதாய் ஒளிகொண்ட அருவியை உடையதாயிருக்கிறது. நமக்கு அருள் செய்யாமல் நாணம் கெட்டவனுடைய மலை—இதைக் காண வருவாயாக”—இப்படிப் பழித்துப் பேசியதைக் கேட்ட தலைவி, இயற்பட மொழிந்து பாடுகிறாள்:

“ஒரு பக்கமாகச் சாயாத துலாக்கோல்போல், ஆராய்தல் பொருந்தி, அறத்தையே விரும்பும் நெஞ்சத்தை உடைய தலைவன் தன்னிடத்து ஆர்வம் கொண்டவர்களின் நெஞ்சம் அழியும்படி விடுவானா? (விடமாட்டான்) இது கேட்ட தோழி, இயற்பழித்துப் பாடுகிறாள்:

“குளிர்த்ததும் நறுமணம் கொண்டதுமாகிய கோங்க மலர் பூத்த பக்க மலையெல்லாம் பொன் அணி பூண்ட யானை போல, நமக்கு அருள் செய்யாததால் பயனற்றவனாகிய தலைவனின் நாட்டு மலை தோற்றம் அளிக்கிறது” இது கேட்டு, தலைவி மீண்டும் இயற்பட மொழிந்து பாடுகிறாள்:

“தன் மலையில் உள்ள நீரினும் மென்மை உடையவனும் தன்னை விரும்பி வந்தவர்களுக்குத் தேரை வழங்கும் வள்ளன்மை கொண்ட கை உடையவனுமாகிய தலைவன் நமக்கு வந்து பெருகிய நோய் ஓட்டியிருக்க விடுவானோ?”—தோழி, இயற்பழித்து தொடர்ந்து பாடுகிறாள்:

“பிரிவு தாங்கொணாமையால் ஆபரணங்கள் நெகிழும் படியாகத் துன்பம் உறுவித்தவனின் குன்றாக இருந்தும், அந்த மலையின் பக்கச் சரிவுகளிலே கட்டப்பட்டுத் தேன் நிறைந்த தேனடை மேகங்களில் நுழைந்து வரும் சந்திரனைப் போல் தோன்றுகிறதே!” எனத் தோழி இயற்பழித்துப் பாடியதைக் கேட்டு தலைவி இயற்பட மொழிந்தாள், வள்ளைப் பாட்டு வாயிலாக—

“இடைவிடாமல் அவன் கொடுமையைச் சொல்லிக்கொண்டு இராதே. என் நெஞ்சத்தைத் தன் அன்பால் பிணித்துக்கொண்ட தலைவன் அஞ்சவேண்டுவனவற்றுக்கு அஞ்சாத அறம் இல்லாதவன் அல்லன்; அறநெறியாளனே அவன்”—இது தலைவன் பழிக்கப்படுதலை ஏற்காத தலைவியின் சொல்.

என்று இவ்வாறெல்லாம் நாங்கள் இருவரும் இயற்பழித்தும் இயற்படமொழிந்தும் பாடிய வள்ளைப்பாடல்களை மறைவாக இருந்த தலைவன் முன்பொரு நாள் கேட்டான். கேட்டவன், எனக்குத் தெரியாமல், தாழ்ந்து நீண்டு கரிய நிறங்கொண்ட கூந்தலுடைய என் தோழியை நோக்கிக் கை கவிழ்த்துத் தன் வரவை எனக்குத் தெரிவிக்காமலிருக்கக் குறிப்புக் காட்டினான். அப்படிக் குறிப்புக் காட்டிவிட்டு, என் புறக்கழுத்தைச் சார்ந்து நின்றான். அந்தச் செயலால், தேர்ந்தெடுத்து அணிந்த ஆபரணங்களையுடைய என் மேனியின் பசலை நிறம் கதிரவன் முன் இருள்போல மறைந்தது—

இப்போதும் அன்றுபோலவே வள்ளைப் பாட்டு பாடினோம். ஆனால், அவன் ஏனோ முன்னைப் போல என் சிறுபுறம் புறக்கழுத்தைச்—சாரவில்லை என்று பழைய நிகழ்ச்சியை நினைப் பூட்டித் தலைவி கலக்கத்தோடு தனக்குள் பேசிக்கொள்கிறாள்— பாடலில் இல்லாத இந்தச் சொற்கள், நிகழ்ச்சியின் மன உணர்வைக் கொண்டு சொல்வதாகும்; இலக்கண நூல்கள்

இதனைக் கூற்றெச்சம் (விடப்பட்ட சொற்கள்) என்று பேசும்—
தொல்.செய். 206.

புலிப்பகையைத் தொலைத்து தனக்கினிய இலையுணவு
கொண்டு, அருவியின் இனிய ஓசைத் தாலாட்டிலே யானை
இனிதே தூங்கும் நாடன் என்ற இயற்கைக் காட்சி ஒரு
குறிப்பினை உணர்த்துகிறது. ஊராரும் சுற்றத்தாரும் விழிப்புடன்
எப்படியோ மாற்றித் தலைவியிடம் அளவளாவித் தான் பெற்ற
இன்பக் களிப்பிலே தலைவன் செய்தற்குரியதை மறந்திருக்கிறான்—
இந்தக் குறிப்பிலே பிறப்பது தோழியின் இயற்பழிப்பு.

“நமக்கு அருளாதவனுடைய நாட்டு மலையிலே அருவி
வளமாக இருக்கிறதே” என்ற தோழியின் வள்ளைப் பாடற் கருத்து:
அருளற்றார் ஊரில் மழை பெய்தலோ அருவி வளம் பெறுதலோ
இல்லை; ஆயின், தலைவன் மலையிலே இந்த முரண்
தோன்றுகிறதே—இஃது என்ன வியப்பு!—சொல்தரும் பொருளிலே
தலைவனைப் பழிப்பதாகத் தோன்றுகிறது: ஆனால், சொல்லின்
பொருளுக்கு அப்பால், ‘அவன் மலையிலே அருவி வளம்
பெற்றிருப்பதால் அவன் அருள் உடையவனே’ என்ற இறைச்சிப்
பொருள் தெளிவாகின்றது.

இவ்வாறே தொடர்ந்து தலைவி, தோழி ஆகியோர்
கூற்றுகளிலே வரும் இயற்கைக்காட்சிகளின் குறிப்புப் பொருள்கள்
உய்த்து உணர்வதற்கு உரியன. விரிவு அஞ்சி இங்கே
விளக்கவில்லை. மேலும், பயில்வார் தாமே முயன்று நயம் காண
முற்பட்டு முனைந்தாலன்றி இலக்கியப் பயன் விளையாது என்பது
கருதத்தக்கது.

முரண்-பகைமை. குளகு-இலையுணவு. ஓல்-ஓசை. நற்கு-நன்கு.
வெதிர்நெல்-மூங்கில்நெல். குறுவாம்-குற்றுவோம். காணிய-காண்பதற்கு. ஆர்வு-
ஆர்வம். (கூரும்)நோய்-மிகுகின்ற(காதல்) நோய். சாயல்-மென்மை. நெய்-தேன்.
இறாஅல்-தேனடை. எஞ்சாது-குறையாமல். சிறுபுறம்-புறக்கழுத்து.

7. தோழி கூற்று

திருமண நாள் தள்ளிக்கொண்டே போகிறது. தலைவி துயர்
தாங்க முடியாமல் வருந்துகிறாள். அவளுடைய துயரைத்
தணிக்கும் முயற்சியில் தோழி ஈடுபடுகிறாள். வள்ளைப் பாட்டு
பாடத் தலைவியை இசைவிக்கிறாள். இருவரும் முருகப்
பெருமானைக் குறித்துப் பாடுவதுபோலப் பாடுகின்றனர்;
உண்மையில் தலைவனை மனத்தில் வைத்தே பாடுகின்றனர்.

இதனால் தலைவியின் அற்றாமை ஒருவாறு நீங்குகிறது. இதனை உணர்ந்த தோழி தனக்குள்ளே கூறிக்கொள்வது போல, முறைப்படியாக உள்ள தலைவன் உணருமாறு, பேசுவது குறிஞ்சிக்கவியின் ஏழாம் பாடலின் செய்தி.

தோழி வள்ளைப்பாட்டுப் பாடத் தலைவியை அழைத்தல்:

வேங்கை தொலைத்த வெறி பொறி வாரணத்து
ஏந்து மருப்பின், இன வண்டு இமிர்ப் ஊதும்
சார்ந்த மரத்தின் இயன்ற உலக்கையால்
ஐவன வெண்ணெல் அறை உரலுள் பெய்து, இருவாம்
ஐயனை ஏத்துவாம் போல, அணி பெற்ற
மைபடு சொன்னங் பயமலை நாடனை,
தையலாய்! பாடுவாம் நாம்

தோழியின் பாடல்:

தகையவர் கைச் செறித்த தாள்போலக் காந்தள்
முகையின்மேல் தும்பி இருக்கும்-பகை எனின்,
கூற்றம் வரினும் தொலையான், தன் நாட்டார்க்குத்
தோற்றலை நாணாதோன் குன்று.

தலைவியைப் பாடுமாறு தோழி வேண்டுகல்:

வெருள்பு உடன் நோக்கி, வியல் அறை யுகம்
இருள் தூங்கு இறு வரை ஊர்ப் இழிபு ஆடும்
வருடைமான் குழுவிய வள மலை நாடனைத்
தெருள்-தெரியிழாய்!-நீ ஒன்று பாடித்தை

தலைவி:

நுண் பொறி மான் செவி போல, வெதிர் முளைக்
கண் பொதி பாளை கழன்று உகும் பண் பிறறே-
மாறு கொண்டு ஆற்றார் எனினும், பிறர் குற்றம்
கூறுதல் தேற்றாதோன் குன்று.

தோழி:

புணர் நிலை வளகின் குளகு அமர்ந்து உண்ட
புணர் மருப்பு எழில் கொண்ட வரைபுரை செலவின்
வயங்கு எழில் யானைப் பய மலை நாடனை-
மணம் நாறு கதுப்பினாய்-மறுத்து ஒன்று பாடித்தை.

தலைவி:

கடுங்கண் ஒழுவை அடி போல வாழைக்
கொடுங் காய் குலைதொறுஉம் தூங்கும்—இரும்பையால்
இன்மை உரைத்தார்க்கு அது நிறைக்கல் ஆற்றாக்கால்
தன் மெய் துறப்பான் மலை.

தோழி:

என ஆங்கு—

கூடி அவர் திறம் பாட, என் தோழிக்கு

வாடிய மென்தோளும் வீங்கின்—

ஆடு அமை வெற்பன் அளித்தக்கால் போன்றே

கு. கலி. 7

வரைவு நீட, ஆற்றாளாயின இடத்து, தோழி தானும் தலைவியும் வள்ளைப்பாடலுள் முருகனைப் பாடுவார்போல இருவர்க்கும் ஏற்பத் தலைவனைப் பாட, தலைவி ஆற்றினமை தோழி தன்னுள்ளே கூறுவாளாய், தலைவன் சிறைப்புறமாகக் கூறியது (தலைவன் சிறைப்புறமாக, தோழி தன்னுள்ளே கூறுவாளாய்க் கூறியது என முடிவு கொள்க. இருவர் முருகப்பிரான், தலைவன்)

“தையலே! நாம் இருவரும் ஐவன வெண்ணெல்லைப் பாறையாகிய உரலிலே பெய்து, தனக்குப் பகையாகிய புலியைக் கொன்ற (வெற்றிதந்த) வெறியுடையதும் கலந்து பரவியுள்ள புள்ளிகளை உடையதுமான யானையினது ஏந்திய தந்தத்தாலும் கூட்டமான வண்டுகள் ஒலித்து மகரந்தத்திலே ஊதும் சந்தன மரத்தாலும் செய்யப்பட்ட உலக்கைகளாலே குற்றிக்கொண்டே மலையகத்து இறைவனாகிய முருகனைப் போற்றுவது போல—அழகு கொண்ட மேகம் படியும் சிகரத்தையும் வளமாகிய பயனையும் உடைய மலைநாட்டுத் தலைவனை நாம் பாடுவோம்” என்று கூறி வள்ளைப் பாட்டுப் பாட வருமாறு தலைவியை அழைத்து, முதலில் தோழியே பின்வருமாறு பாடுகிறாள்:

“பகை என்று பாராட்டிக்கொண்டு கூற்றுவனே எதிர்த்து வந்தாலும் தோல்வியடையாதவனாய், தன்பால் நட்புக் கொண்டாரிடம் தோல்வியடைவதற்கு நாணாதவனாய் உள்ளவனின் மலை, அழகிய மகளிரின் கையிலே அணிந்த கைவிரலணியிலே நீலக்கல் போலக் காந்தள் முகையில் வண்டு மொய்த்திருக்கும்” (முகை எப்போதும் மலரும், தேனை உண்ணலாம் என்று வண்டு காத்திருக்கும் என்பது குறிப்பால் பெறப்படும்.)

மேற்கண்டவாறு பாடிய தோழி, தலைவியையும் பாடுமாறு கேட்கிறாள்:

“ஆராய்ந்து எடுத்த அணிகள் அணிந்தவளே! அகலமான பாறையில் இருந்த கருங்குரங்கைப் பார்த்து அஞ்சிய வருடைமானின் இளங்கன்றுகள் பக்க மலைகளிலே ஏறி இறங்கி ஆடுகின்ற வளமான மலைநாடனை விளக்கமுற நீ ஒரு பாடல் பாடுக”. இது கேட்ட தலைவி பாடுகிறாள்:

“பகைமை கொண்டவராய்ப் பொறாதவர் என்றாலும் மற்றவர்களுடைய குற்றம் கூறுதலை அறியாத தலைவனின் மலை, நுண்ணிய புள்ளிகளை யுடைய மானின் செவியைப் போல உள்ள மூங்கிலின் முளையினது முனையை மறைக்கும் பாளை கழன்றுவிடும் இயல்பினை உடையதாயுள்ளது” தலைவியைத் தொடர்ந்து தோழி பாடுகிறாள்:

“மணக்கின்ற கூந்தல் உடையவளே! இணையான (இரண்டு) தந்தங்களை உடையதும் வளகு மரத்தினது இலையை விரும்பி உண்டதும் அழகிய மலை இயங்குவது போன்று இயங்குவதும் வெளிப்பட விளங்கும் பொலிவினை உடையதுமான வளம் நிறைந்த மலை நாட்டுக்கு உரியவனைப் பற்றி மீண்டும் ஒரு பாடல் பாடு” (மறுத்து என்ற சொல்லுக்கு “நான் பாடியதை மறுத்து” எனப் பொருள் கொண்டு, “நான் இயற்பட மொழிந்ததை மறுத்து இயற்பழித்துப் பாடுக” என்றும் கூறுவர். பொருந்துமேல் கொள்க) தொடர்ந்து பாடுகிறாள் தலைவி.

“வறுமை வேதனையால் தம்மிடம் பொருள் இன்மையைச் சொன்னவர்களுக்கு அந்தப் பொருள் வழங்கி அவர்களின் குறையை நீக்கமுடியாதபோது தன் மெய்யைத் துறந்துவிடத் துணியும் தலைவனின் மலையில் அஞ்சாமை உடைய புலியின் அடியைப் போல வாழையின் வனைந்த காய் குலைதோறும் தொங்கும்”—

என்று இவ்வாறு (என ஆங்கு)—

“யானும் தலைவியும் சேர்ந்து முருகன் திறத்தையும் தலைவன் திறத்தையும் பாடினோம்; அசையும் மூங்கில் நிறைந்த மலைநாட்டுத் தலைவன் கருணை செய்த நேரத்தில்போல என் தோழியாகிய தலைவியின் வாடிய மென்மையான தோள்கள் வீங்கின”

முன் ஒரு நாள் தலைவனைப் பற்றி இருவரும் வள்ளைப் பாட்டுப் பாடினர்; பாடல்களின் தலைவன் இயல்பும் நினைவும் வந்தமையால் அவனை நேரில் பார்த்து அளவளாவியது போன்ற

உணர்வு வந்தமையால் தலைவியின் தோள்கள் பூரித்தன என்று தோழி தனக்குள்ளே பேசிக் கொள்வது போலச் சிறைப்புறமாக இருந்த தலைவன் கேட்டுமாறு பேசினான். இதனைக் கேட்ட தலைவனின் உள்ளத்தில் தலைவியின் நாட்டம் களவொழுக்கத்தில் இல்லையென்பதும் திருமண வாழ்வையே நாடுகிறான் என்பதும் தோன்றும். இது தோழியின் எதிர்பார்ப்பு.

ஐவன நெல்லை யானைத்தந்தம், சந்தன மரம் ஆகியவற்றாலாகிய உலக்கைகள் கொண்டு குற்றும் வளவாழ்வுக்கு ஏற்ப மேகம் சூடிய சிகரம் கொண்ட மலைநாடன் என்றதால் அவன் வளமும் குறித்ததாயிற்று. காந்தன் மலர்வதையும் அதன்கண் தேன் உறிஞ்சுவதையும் எதிர்பார்க்கும் வண்டுபோலத் தலைவியின் சுற்றத்தார் இசைவையும் மண வாழ்வையும் தலைவன் எதிர்பார்க்கிறான் என்பது குறிப்பு. கருங்குரங்கு எங்கோ இருக்க வருடை மான் குட்டிகள் வெருண்டு ஏறி இறங்கிக் குதிப்பது போல நம் தமர் திருமணத்திற்கு உடன் படாவோ என வீணில் அஞ்சிக் கலங்குகிறாய் என்று குறிப்பால் உணர்த்துகிறான். இவை யாவும் இறைச்சி எனவே கொள்ளற்பாலன.

சாந்தம்-சந்தனம். ஐவனம்-தினைபோன்ற ஒருவகை மலைத் தானியம். ஐயன்-இங்கே முருகன். பயம்-பயன், வளம். தாள்-விரலில் அணியும் ஆபரணம். பொறி-புள்ளி. புணர் மருப்பு (இரண்டாய்) இணைந்துள்ள தந்தங்கள். கடுங்கண்-அஞ்சாமை.

☆

8. தோழி கூற்று

குறிஞ்சிக் கலியின் எட்டாவது பாடலுக்குரிய சூழல்; திருமணம் முடிக்காமலே களவொழுக்கத்தைத் தலைவன் நீட்டித்துக் கொண்டிருக்கிறான். கற்பொழுக்கத்தைப் பேணுகின்ற தலைவிக்கு இந்த நிலை கவலை தருகிறது; ஊராரிடையே அலரும் பரவுகிறது. கவலை தரும் இந்த நிலையைத் தோழி தலைவனுக்கு விளக்கித் திருமண முயற்சியினை விரைவுபடுத்துகிறாள்.

கதிர் விரி கணை சுடர்க் கவின் கொண்ட நனஞ் சாரல்
எதிரெதிர் ஓங்கிய மால் வரை அடுக்கத்து,
அதிர் திசை அருவி தன் அம் சிணைமிசை வீழ்,
முதிர் இணர் ஊழ் கொண்ட முழுவத்தாள் ளரிவேங்கை,
வரி நுதல் எழில் வேழம் பூ நீர்மேல் சொளிதர,
புரி நெகிழ்தாமரை மலர் அம் கண் வீறு எய்தி
திரு நயந்து இருந்தன்ன தேம் கமழ் விறல் வெற்பு!

தன் எவ்வம் கூரினும், நீ செய்த அருள் இன்மை
என்னையும் மறைத்தாள், என் தோழி-அது கேட்டு,
நின்னை யான் பிறர்முன்னாப் பழிகூறத்தான் நாணி.

கூரும் நோய் சிறப்பவும் நீ செய்த அருள்இன்மை
சேரியும் மறைத்தாள், என் தோழி-அது கேட்டாங்கு
'ஓரும் நீ நிலையலை' எனக் கூறல் தான் நாணி.

நோய் அட வருந்தியும், நீ செய்த அருள் இன்மை
ஆயுழம் மறைத்தாள், என் தோழி-அது கேட்டு,
மாய நின் பண்பு இன்மை பிறர் கூறல் தான் நாணி

என ஆங்கு-

இனையன தீமை நினைவனள் காத்தாங்கு,
அனை அரும் பண்பினான், நின் தீமை காத்தவள்
அருந்துயர் ஆர் அருள் தீர்க்கும்
மருந்து ஆகிச் செல்கம் பெரும! நாம் விரைந்தே கு. கலி. 8

வரையாது வந்து ஒழுகும் தலைவனைத் தோழி, தலைவியது
கற்பு மிகுதியும், இவ்வொழுக்கம் அலராகின்றமையும், அவளது
ஆற்றாமையும் கூறி, வரைவு கடாயது.

பாடற் செய்தி

“கதிரவனின் விரிந்து செறிந்த கிரணங்களின் அழகினைக்
கொண்டுள்ள அகன்ற சாரல்; அந்தச் சாரல் கொண்ட இரண்டு
பெரிய மலைகள் எதிரெதிராக ஒங்கியுள்ளன. அந்த இரண்டு
மலைகளிலிருந்து முழங்கும் ஓசையினையுடைய அருவிகள்
முதிர்ந்த மலர்க்கொத்துகளுடையதும் முழவு போன்ற தான்
உடையதும் எரியும் நெருப்புப் போன்ற மலர் உடையதுமான
வேங்கை மீது விழுகின்றன. இந்தக் காட்சி, புள்ளிகளோடு
அமைந்த முகங்கொண்ட அழகிய யானைகள் மலருடன் கூடிய
நீரைச் சொரிந்திட முறுக்கு நெகிழ்ந்து மலர்ந்த தாமரை மலரிலே
சிறப்புடன் திருமகள் விரும்பி வீற்றிருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது.
அவ்வாறு கஜலட்சுமி வீற்றிருப்பதுபோன்ற காட்சி கொண்டதும்,
தேன் மணப்பதுமான வெற்றிகொண்ட மலைநாட்டுத் தலைவனே!

“தான் கொண்ட துயரம் பெரிதாக மிகுந்தபோதும் நீ
அருளின்மையால் செய்த கொடுமையை என்னிடமிருந்துகூட
மறைத்தாள், என் தோழியாகிய தலைவி. ஏன் தெரியுமா? அதனை
நான் கேட்டறிந்தால் மற்றவர்கள்முன் உன்னைப் பற்றிப் பழி
சொல்வேனோ என்று அவள் நாணி, மறைத்தாள்.

“உன் அருளின்மையைக் கேட்டறிந்தால் நீ நிலையான உறுதிப் பாடு உடையவன் இல்லை என்று ஊரார் பழிப்பார்கள் என்பதற்காக நாணம் கொண்டிப்பவன் தலைவி; ஆதலால் மிகுகின்ற காதல் நோய் பெருகுகின்ற போதிலும் ஊரார் அறியாமல் மறைத்தாள்.

“நீ செய்த அருளின்மையைக் கேட்டறிந்தால் மாயம் வல்ல உன்னுடைய பண்பின்மையை மற்றவர்கள் சொல்லிக்காட்டுவார்கள் என்பதற்காக நாணம் கொண்டவள் என் தோழியாகிய தலைவி, காம நோய் துன்புறுத்துவதால் வருத்தமுற்ற போதிலும், தன் வருத்தத்தைத் தோழிமார் கூட்டம்கூட அறியாமல் மறைத்தாள்—

—என ஆங்கு —என்று இவ்வாறாக,

“இத்தகைய உன் தீமைகளை நினைந்து பார்த்துக் காத்திட்ட அத்தகைய அரிய பண்பினால் உன் தீமை புறத்தே தெரியாமல் காத்தவளுடைய பொறுத்தற்கு அரிய பெருந்துன்பத்தைத் தீர்க்கும் மருந்தாகி, பெருமானே விரைந்து செல்வோமாக”

இரண்டு பக்கங்களிலும் ஒங்கிய மலைகளிலிருந்து வேங்கை மீது விழுகின்ற அருவிக்காட்சி இரண்டு யானைகள் மலர்நீரினைத் திருமகள் மீது சொரிகின்ற காட்சி, கஜலட்சுமியின் சொல்லோவியமாகும். தலைவன் தலைவி ஆகியோரின் சுற்றத்தாரை இரு மலையாகவும், அருவி இருசாராரும் செய்யும் சிறப்பாகவும், வேங்கை மரத்தைத் தலைவியாகவும், வேங்கை வளர்ந்துள்ள மலையடுக்கைத் தலைவன் இல்லமாகவும் கொண்டு குறிப்புப் பொருள் காண்க. இதனை உள்ளுறையுமம் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இறைச்சியாகக் கொள்ளல் பொருந்தும் என்பது நம் கருத்து.

கதிர்—ஞாயிறு, கணைசுடர்—செறிந்த கிரணங்கள், மால்வரை —பெரிய (கரிய) மலை. ஊழ்—முதிர்ச்சி, திரு—இலக்குமி, கூரினும்—மிகுந்தாலும்.

☆

9. தோழி கூற்று

திருமண நாள் நெருங்கிவந்தபாடில்லை; அதனால், தலைவி வருந்துகிறாள். தலைவியின் ஆற்றாமை கண்ட தோழி, தலைவனை திருமண முயற்சியில் முடுக்கிவிடுகிறாள். தலைவனும் இதற்கிடையில் திருமண முயற்சியில் ஈடுபடுகிறான். தலைவியின் உறவினர்களும் தலைவனின் முயற்சிக்கு இசைகிறார்கள். இந்த நற்செய்தியைத் தோழி எடுத்துரைத்துத் தலைவியை ஆற்றுவிக்கிறாள். குறிஞ்சிக் கலி ஒன்பதாவது பாடலின் செய்தி.

விடியல் வெங் கதிர் காயும் வேய் அமல் அகல் அறை
கடி கணை கவினிய காந்தள் அம் குலையினை
அரு மணி அவிர் உத்தி அரவு நீர் உணல் செத்துப்
பெரு மலை மிளிப்பன்ன காற்றுடைக் கணை பெயல்
உருமுகக் கண்ணாறுதலின், உயர் குரல் ஒலி ஒடி,
நறு வீய நனஞ் சாரல் சிலம்பலின், கதுமெனச்
சிறுகுடி துயில் எழுஉம் சேண் உயர் விறல் வெற்பு!

கால் பொர நடங்கல கறங்கு இசை அருவி நின்
மால் வரை மலிகணை மலர் ஏய்க்கும் என்பதோ—
புல் ஆராப் புணர்ச்சியால் புலம்பிய என் தோழி
பல் இதழ் மலர் உண்கண் பசப்ப, நீ சிதைத்ததை?

புகர் முகக் களிறொடு புலி பொருது உழக்கும் நின்
அகன் மலை அடுக்கத்த அமை ஏய்க்கும் என்பதோ—
கடை எனக் கலுழும் நோய் கைம்மிக, என் தோழி
தடையின திரண்ட தோள் தகை வாட, சிதைத்ததை?

கடர் உற உற நீண்ட சுரும்பு இமிர் அடுக்கத்த
விடர்வரை எரி வேங்கை இணர் ஏய்க்கும் என்பதோ—
யாமத்தும் துயிலலன் அலமரும் என் தோழி
காமரு நல் எழில் கவின் வாட, சிதைத்ததை?

என ஆங்கு,

தன் தீமை பல கூறிக் கழறலின், என் தோழி
மறையில்தான் மருவற மணந்த நட்பு அருகலான்,
பிறை புரை நுதல்! அவர்ப் பேணி நம்
உறை வரைந்தனர், அவர் உவக்கும் நாளே

கு. கலி. 9

வரைவிடை ஆற்றாத தலைவிக்கு, தோழி தான் தலைவனை
நெருங்கி வரைவு கடாவ, அது கேட்ட தலைவன் வரைவு
முயற்சியால் வருதல் இடையிட்டதூஉம், தமர் வரைவு
எதிர்ந்ததூஉம் கூறி, அவனை ஆற்றாவித்தது. (வரைவு கடாவ—
திருமண முயற்சிக்கண் விரைவூட்ட. இடையிட்டது—இடையில்
இட்டு முடித்தது, நடுவே சமயம் வாய்த்த போது—திருமணப்
பேச்சை முடித்தது; இடை—சமயம்)

பாடற் செய்தி

“விடியற் காலத்திலே விருப்பமுட்டும் கதிரவன் காய்கின்றதும்
(வெயில் உறைக்கின்ற) —மூங்கில் செறிந்ததுமாகிய அகன்ற
பாறையில் உள்ள மணம் மிக்க சுணையில் அழகான காந்தள்
மலர்க் கொத்து, சாய்ந்திருக்க, அதனைப் பார்த்தது காற்றோடு

வந்த செறிந்த மேகம்; காந்தள் மலர்க்கொத்தை, அரிய நாகமணி விளங்கும் படம் கொண்ட பாம்பு நீர் அருந்தச் சாய்ந்திருக்கிறது எனக் கருதிப் பெரிய மலையையே கீழ்மேலாக்குமாறு போல இடி இடித்தது. அந்த இடியின் ஓசை பரந்து சென்று நறுமணமுடைய மலர்களுையுடைய அகன்ற சாரலிலே ஒலித்தலால், சிறுகுடியில் வாழும் மக்கள் சட்டெனத் தூக்கத்திலிருந்து எழுந்தனர். அத்தகைய காட்சி நிலவும் மிக உயரமான மலைநாட்டுத் தலைவனே!

இருவரும் கலத்தல் நிறைவேறாதபடியால் வருத்தம் அடைந்திருக்கிறாள், என் தோழி(யாகிய தலைவி.) பல இதழ்கொண்ட மலர்போன்ற அவளுடைய மை தீட்டிய கண்பசலையுறும்படியாக நீ கெடுத்துவிட்டாய். காற்று மோதியடித்தாலும் அசையாதவனாய் ஒலிக்கின்ற அருவிகளை யுடைய உன் பெருமைமிக்க மலையிலே உள்ள சுனையின் மலரைப் போன்றது தலைவியின் கண் என்ற பொறாமையால் அப்படிச் செய்தாயா— (தலைவியின் கண் பசலை அடைந்ததற்கு உன் மலைச்சுனை மலர் போன்றது என்பதுதான் காரணமா?)

உயிர் போகும் பருவமோ என்று கூறும்படியாகக் கலக்கம் அடைவதற்குக் காரணமான காம நோயின் அளவு கடந்து விட்டதால் என் தோழியின் பெரியவனவாய்த் திரண்ட தோளின் அழகு கெடும்படியாகச் சிதைத்துவிட்டாய். புள்ளிகள் கொண்ட களிற்றோடு புலி பொருது திரிகின்ற உன் மலையடுக்கத்தில் உள்ள மூங்கில் போன்றவை இவள் தோள் என்ற பொறாமையால் அப்படிச் செய்தாயா—? (தலைவியின் தோள் வாடும்படி நீ சிதைத்ததற்கு உன் மலையிலுள்ள மூங்கில் போல அது இருக்கிறதே என்ற பொறாமை தான் காரணமா?)

நள்ளிருள் நேரத்திலும் தூக்கம் கொள்ளாமல் மனம் தடுமாறும் தலைவியின் விருப்பத்துக்கு ஏற்ற அழகு வாடும்படி செய்துவிட்டாய். சூரிய மண்டலத்தைத் தீண்டுமளவுக்கு நீண்டனவும் சுரும்புகள் ஒலிக்கின்றனவுமாகிய (குகைகள் நிறைந்ததும் பக்க மலைகளை உடையதுமாகிய) உன் மலையிலே நெருப்பைப் போல் மலர்ந்துள்ள வேங்கை மலரின் கொத்தை அவள் அழகு ஒத்திருக்கிறது என்பதால் அப்படிச் செய்தாயா? (உன் மலையின் வேங்கை மலர்க் கொத்துப் போல் இவள் அழகு இருக்கிறதே என்ற பொறாமையால் இவள் அழகை வாடச் செய்தாயா)

என்று இப்படியாக—

தலைவனுடைய பொல்லாங்குகள் பலவற்றையும் சொல்லி, நான் கடுமையாகச் சொன்னேன். நான் சொன்னதைக் கேட்டு, 'இவள் சொல்வது உண்மைதானே' என்று ஏற்றுக் களவொழுக்கத்தால் சேர்ந்திருப்பது அருமையாகிவிட்டது. காரணம் திருமண முயற்சியில் ஈடுபட்டிருப்பதுதான்—பிறை போன்ற நுதல் உடைய கன்னிப் பெண்களின் நலம்மிக்க சாவலைப் பேணியவர்களாய், தலைவனின் இடத்திலே நீ உறைதலை விரும்பி, அவர்கள் விரும்பிய நாளிலே தலைவனுக்கே உண்ணைக் கொடுப்பதாக நம் சுற்றத்தார் உறுதி செய்துவிட்டனர்.

அவிர் உத்தி—(பாம்பின் படத்திலே) விளங்குகின்ற புள்ளிகள். செத்து—கருதி. கண்ணுறுதல்—இடித்தல். களைபெயல்—செறிந்து பெய்யும் மழை. கால்—காற்று. கடர்—ஞாயிறு, சூரியன்.

10. தோழி கூற்று

தலைவியைச் சந்திக்க வரும் தலைவன் தான் வந்திருப்பதைச் சில அடையாள ஒலிகள் எழுப்பி அறிவிப்பான். அந்தக் குறிப்பை அறிந்து, குறிப்பிட்ட இடத்துக்குத் தலைவி செல்வாள். சில வேளைகளில் இந்தக் குறி தப்பிப்போவதும் உண்டு. எடுத்துக்காட்டு: மரக்கிளைகளினூடு ஒரு சிறு கல்லைத் தலைவன் எறிவான்: உறங்கியிருக்கும் பறவைகள் ஒலியெழுப்பிப் பறக்கும். இது தலைவன் குறிப்பாக உணர்த்தும் குறி. சில வேளைகளில் வேறு காரணங்களால் பறவைகள் ஒலியெழுப்பக்கூடும். தலைவன் வந்திருக்கிறான் என்று தவறாகக் கருதித் தலைவி வருவாள். தலைவன் குறிப்பிட்ட இடத்தில் இருக்கமாட்டான். தலைவி ஏமாற்றத்தோடு திரும்புவாள். பின்னர் தலைவன் உண்மையாக வந்து கல்லெறிந்து பறவைகளைக் கலைத்திருப்பான். ஆனால், போனவன் திரும்பவும் வாராள். தலைவனும் வந்து ஏமாற்றத்தோடு திரும்ப நேரிடும். இதனையே அல்ல குறிப்படுதல் என்பர். இப்படி அல்லகுறிப்பட்டுத் தலைவன் திரும்பிச் சென்றதைப் பின்புலமாகக் கொண்டது குறிஞ்சிக் கலியின் பத்தாவது பாடல். மறுநாள் தலைவிக்கு உண்மை தெரிகிறது. தன்னால்தான் தலைவன் ஏமாற்றத்தோடு திரும்பிச் சென்றுவிட்டான் என்றும், தலைவியால் நேர்ந்தது என்று தலைவன் கருதுவானே என்றும் தலைவி கவலைப்படுகிறாள். இப்படித் தலைவி துயர்ப்படுவதைத் தோழி தலைவனுக்குக் கூறினாள். மேலும் "இப்படி நேர்ந்தது உன் தோழியால்தான்; உன் மீது எந்தத் தவறும் இல்லை—என்று பழியை என்மீது சுமத்தித்

தலைவியின் துயரத்தைப் போக்கு. நீ சொன்னால், உன் சொல்லே சரியானது என்று தலைவி ஏற்றுக்கொள்வாள்” என்று தோழி சொன்னாள். இதுவே குறிஞ்சிக்கலியின் பத்தாம்பாடல் பின்னணிச் சூழல். (தலைவன் தலைவி காதலிலே எத்துணை ஈடுபாடும் கவலையும் கொண்டிருக்கிறாள் என்பதை இந்தப் பின்னணி விவரம் தெளிவுறப் புலப்படுத்துகின்றது.)

வீயகம் புலம்ப, வேட்டகம் போகிய
மாஅல் அம் சிறை மணி நிறத் தும்பி,
வாய் இழி கடாத்த வால் மருப்பு ஒருத்தலோடு
ஆய் பொறி உழுவை தாக்கிய பொழுதின்,
‘வேங்கை அம் சினை’ என விறற் புலி முற்றியும்,
பூம் பொறி யானைப் புகர் முகம் குறுகியும்,
வலி மிகு வெகுளியான் வான் உற்ற மன்னரை
நயன் நாடி நப்பு ஆக்கும் வினைவர் போல், மறிதரும்
அயம் இழி அருவிய அணி மலை நல் நாட!

ஏறு இரங்கு இருளினை இரவினில் பதம் பெறாஅன்
மாறினென் எனக் கூறி மனம் கொள்ளும், தான் என்ப—
கூடுதல் வேட்கையான், குறி பார்த்துக் குரல் நொச்சிப்
பாடு ஓர்க்கும் செவியோடு பைதலேன் யான் ஆக.

அருஞ் செலவு ஆரிடை அருளி வந்து, அளி பெறாஅன்
மாறினென் எனக் கூறி மனம் கொள்ளும், தான் என்ப—
நிலை உயர் கடவுட்குக் கடம் பூண்டு, தான் மாட்டுப்
பல சூழும் மனத்தோடு பைதலேன் யான் ஆக.

கணைபெயல் நடுநாள் யான் கண் மாற, குறி பெறாஅன்,
புணையிழாய்! என் பழி நினக்கு உரைக்கும், தான் என்ப—
துளி நசை வேட்கையான் மிசைபாடும் புள்ளின், தன்
அளி நசைஇ ஆர்வுற்ற அன்பினேன் யான் ஆக.

என ஆங்கு,

கலந்த நோய் கைம்மிக, கண்படா என்வயின்
புலந்தாயும் நீ ஆயின், பொய்யானே வெல்குவை—
இலங்கு தாழ் அருவியோடு அணி கொண்ட நின் மலைச்
சிலம்பு போல், கூறுவ கூறும்,
இலங்கு ஏர் எவ்வளவு, இவளுடைய நோயே

கு. கலி. 10

அல்லகுறிப்பட்டுத் தலைவன் மீள, அதனை ‘என் பிழையாகக் கருதுவன்’ எனக் கவன்று ஆற்றாளாகி, தன் குறி தள்ளிய தெருளாக் காலை, வந்தனன் பெயர்ந்த வறுங்களம் நோக்கி,

தன் பிழைப்பாகத் தழீஇத் தேறிய தலைவியது நிலைமை தோழி தலைவற்குக் கூறி, “இவ் இடையீடு நின் தோழியின் ஆயிற்று” என, எனது பிழைப்பு ஆக்கி, அவளை ஆற்றுவிப்பாய்; நீ உரைத்ததே உரையாம் அவட்கு’ என அவளது ஆற்றாமை கூறி, வரைவு கடாயது. (தன் குறி தள்ளிய.....தழீஇத் தேறிய—இது தொல்காப்பிய நூற்பா —களவியல் 20) பிழைப்பு—பிழை)

பாடற் செய்தி

பெரியவையும் அழகு உடையனவுமாகிய சிறகுகளை உடையது நீலமணி போன்ற தும்பி; அது வழக்கமாகத் தேன் உண்ணும் விருப்பத்துக்குரிய மலரை விட்டுவிட்டு வேறு ஓர் இடத்துக்குப் பறந்துபோகிறது. அது எந்த இடம்? வாய்ப் பக்கமாகப் பெருகி வழிகின்ற மதத்தையுடையதும் வெள்ளைத் தந்தம் உடையதுமான தலைமை சான்ற யானை அழகிய வரிகளை உடைய புலியைத் தாக்குகிறது. அந்தப் புலியை வேங்கை மலர் பூத்துள்ள கிளை என்று கருதுகிறது வண்டு. அந்தப் வேங்கைப் பக்கம் பறக்கிறது வண்டு. இன்னொரு பக்கத்தில் புலியைத் தாக்கிய யானையின் செம்புள்ளிகள் நிறைந்த முகத்தை நோக்கிப் பறக்கிறது. வேங்கை மலரென்று நினைத்த புலிப்பக்கமாகவும் மத நீர் வழியும் யானையின் முகப் பக்கமாகவும் மாறிமாறிப் பறக்கிற வண்டைப் பார்த்தால், வலிமை மிகுதியால் சினம் கொண்டு வாள் ஏந்திப் போர் செய்கின்ற மன்னர்களிடையே நட்பு உருவாக்குவதற்கு இங்குமங்கும் போய் வருகின்றவர்களைப் போல் தெரிகிறது. இத்தகைய காட்சியைக் கொண்டது தலைவனின் மலை. இதனை எடுத்துச் சொல்லி, ‘மீண்டும் மீண்டும் பள்ளத்தில் பாய்கின்ற அருவிகளை உடைய அழகிய மலை சார்ந்த நல்ல நாடனே!’ என்று தலைவனை விளித்துத் தலைவியின் உணர்வுகளைச் சொல்ல முனைகிறான், தோழி—

“நான் அவனைச் சந்திக்க வேண்டும் என்ற வேட்கையால் உரிய குறியை எதிர்பார்த்து, நொச்சிப் பூ விழுகின்ற ஓசையைக் கேட்டுத் தலைவன் ஏற்படுத்தும் அடையாள ஓசையோ என்று கேட்டுணரக் காத்திருக்க (அது பெறாமையால்) துன்பப் பட்டிருக்கின்றேன். என் நிலை இது. தலைவனோ, இடி ஒலிக்கும் இருள் செறிந்த இரவு நேரத்திலே என்னைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பை பெறாதவனாய், நான்தான் குறியிடம் தவறினேன் என்று சொல்லித் தன் மனத்துக்குள் எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறான்.

இப்போது இருக்கிற களவு நிலை மாறி இல்லற வாழ்கைக்கு நிலை உயர்வதற்காகக் கடவுளுக்கு நேர்த்திக் கடன் மேற்கொண்டு,

குறியிடம் தப்பியதால் தலைவன் படும் துன்பத்தைப் பற்றியப் பலவாறு மனம் வருந்தி இருக்கிறேன், நான் தலைவனோ, கடந்து வருவதற்கு அரிய வழியிலே அருளோடு வந்து நம் அருளைப் பெறாதவனாய்—(அல்லகுறிப்பட்டவனாய்) தான் வருந்தியதாகப் பலவாறு பேசி வருந்துகிறான்.

‘மழைத்துளியின் பால்கொண்ட விருப்பம் நிறைந்த ஆசையால் வானத்தைப் பாடும் வானம்பாடிபோல அவன் தரும் அருளினிடத்து விருப்பத்தோடு கூடிய அன்புடையவளாக நான் இருக்கிறேன். அவனோ, அல்லகுறிப்பட்டு, செறிந்த மழை பொழியும் நள்ளிரவிலே வந்து, அணி பெற அணிந்துள்ள ஆபரணங்களை உடையவளே, என் மீது பழியுளதாக உன்னிடம் சொல்லுகிறான்’.

என்று இவ்வாறு கூறும்படியாக—

காதல் நோய்அளவு மிகுந்துள்ள காலத்தும் இவளுடைய தலைவியினுடைய—ஒழுக்க மேம்பாடு கண்டு—எனக்கும் தூக்கம் ஒழிந்தது. நீயோ, என்னிடத்தும் வெறுப்புடன் இருக்கிறாய். விளக்கம் பெற்றுத் தாழ்ந்து வீழ்கின்ற அருவியால் அழகு பெற்ற நின் மலையின் பக்க மலைகள் கூறியதையே திரும்பிக் கூறுவது போல, நீ கூறியதையே விளங்கி ஒளிரும் வளையலணிந்த இவளும் கூறும் இயல்புடையவள். அப்படிப்பட்ட இவளுடைய நோய் நீங்கும்படியாக ஏதேனும் ஒரு பொய் சொல்லியாவது வெல்வாயாகுக. (இப்படி ஏன் சொல்லுகிறேனென்றால், நீ ஒன்று சொன்னால் அதுவே இவளுக்கு ஏற்ற சொல்லாகும்.)

‘ஏறு இரங்கு இருளினிட’ என்பது முதலாக ‘கனைபெயல் நடுநாள் அன்பினேன் யானாக’ என்பது முடியத் தலைவி தன்னிடம் சொல்லியதாகத் தோழி தலைவனிடம் எடுத்துச் சொல்லியது. தன் மேல் குற்றம் ஒன்றும் இல்லை யாயினும் அல்ல குறிப்பிட்டமையால் தலைவன், தலைவி மீது பழி சொல்லிக் கொண்டிருப்பதாகத் தலைவி வருந்துகிறாள். தலைவன் பொய்யே சொன்னாலும் தலைவி அதனை உண்மை என ஏற்றுக்கொள்வாள் என்கிறாள், தோழி.

வீ-மலர். வேட்டம்-விருப்பம். மாசால்-பெரிய. கடாத்த-மதநீர் உடைய. வான் மருப்பு-வெள்ளைத் தந்தம். ஒருத்தல்-தலைமையுடைய யானை. உழுவை-புலி. ஏறு-இடியேறு (பேரிடி). பதம்-வாய்ப்பு, செவ்வி. குரல் -கொத்து. பைதலேன்-துன்பமுடையேன்(பைதல்-துன்பம்). மிசை-வானம்.

11. தோழி கூற்று

தலைவன் சார்பிலே தலைவியிடம் பேசி இசைவிக்க முயல்வதாகத் தோழி ஏற்றுக்கொண்டாள். அவனுடைய இயல்பு இத்தகையது எனவும் அவன் தன்னிடம் கூறியனவும் அவன் கூறியவை தன்னால் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமையும் அவன் முடிவான கருத்தும் தலைவிக்குத் தோழி தலைவன் சார்பிலே கூறுகிறாள். தோழியின் சொல்முறை தலைவியின் உள்ளத்திலே தலைவன்பால் விருப்பத்தை உண்டாக்குவது போல் பேசுகிறாள். ஆனால், இவ்வளவும் தலைவிக்குச் சொல்வதுபோல் தோழி தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொள்கிறாள். இது தலைவிக்குப் புரிகிறது என்பதுதான் கவிஞரின் குறிப்பு. குறிஞ்சிக்கலி பதினோராம் பாடலின் பின்னணி இது.

ஒன்று

இரப்பான் போல் எளி வந்தும் சொல்லும்; உலகம்
புரப்பான் போல்வது ஓர் மதுகையும் உடையன்;
வல்லாரை வழிபட்டு ஒன்று அறிந்தான்போல்
நல்லார்கண் தோன்றும் அடக்கமும் உடையன்;
இல்லோர் புன்கண் ஈகையின் தணிக்க
வல்லான் போல்வது ஓர் வன்மையும் உடையன்;
அன்னான் ஒருவன் தன் ஆண்தகை விட்டு என்னைச்
சொல்லும் சொல், கேட்டே-சுடரிழாய்! -பல் மாணும்

“நின் இன்றி அமையலேன் யான்” என்னும் அவனாயின்
அன்னான் சொல் நம்புண்டல் யார்க்கும் இங்கு அரிதாயின்
என் உற்ற பிறர்க்கும் ஆங்கு உளகொல்லோ? நறுநுதல்

“அறியாய் நீ வருந்துவன் யான்” என்னும் அவனாயின் -
தமியரே துணிகிறல் பெண்டார்க்கும் அரிதாயின்
அளியரோ எம் போல ஈங்கு இவன் வலைப்பட்டார்?

“வாழலேன் யான் என்னும் நீ நீப்பின்” அவனாயின்
‘ஏழையர்’ எனப் பலர் கூறும் சொல் பழியாயின்
சூழங்கால் நினைப்பது ஒன்று அறிகலேன் வருந்துவல்
சூழங்கால் நறுநுதல் நம்முளே சூழ்குவம்

அவனை,

நான் அட, பெயர்த்தல் நமக்கும் ஆங்கு ஒல்லாது!
‘பேணிணர்’ எனப்படுதல் பெண்மையும் அன்று; அவன்
வெளவினம் முயங்கும் மாத்திரம் வா’ எனக்

கூறுவென் போலக் காட்டி

மற்று அவன் மேளவழி மேவாய், நெஞ்சே!

கு. கலி. 11

தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி, அவன் தன்மையும் தனக்குக் கூறுவனவும், அக்கூற்றுத் தன்னால் பொறுக்க வொண்ணாத வாறும், அவன் கருத்தும் தலைவிக்குக் கூறி, அவன் குறை நயப்ப, தன்னுள்ளே சொல்லியது.

பாடற் செய்தி

ஒளிர்கின்ற அணிகள் 'அணிந்தவளே! என்முன் வந்து ஏதோ இரந்து பெறுவான்போலப் பிறரால் இகழப்பட்டு எளியராம் தன்மை புலப்படும்படியாகச் சில சொற்கள் சொல்வான்; அப்படிக்குறையிரந்து நின்றாலும் உலகத்தையெல்லாம் பாதுகாப்பவன் போன்ற வலிமையும் உடையவனாய் வலிய தோற்றம் அளிக்கிறான். மெய்ப்பொருள்களைப் போதிக்க வல்லவர்களை வழிபட்டு மெய்ப்பொருள்கள் அறிந்து அடங்கியவர்களிடம் அமைகின்ற அடக்கமும் உடையவனாய்க் காணப்படுகிறான். வறியவர்களின் வறுமையைத் தன் கொடையினாலே தணிக்கவல்ல வள்ளல் போன்ற கொடை வன்மையுடையவனாயும் தோன்றுகிறான். அப்படிப்பட்ட பெருமையெல்லாம் உடைய ஒரு தலைவன் தனக்கு உரிய ஆண் தன்மையெல்லாம் கைவிட்டுவிட்டு என்னை நோக்கிப் பலவாறு மாட்சிமைப்படச் சொல்லியவற்றைக் கேள்.

நறுமணம் உடைய நெற்றி கொண்டவளே! உன்னை மனத்திலே வைத்து அவன் ஒன்று சொல்கிறான். நீ இல்லாமல் அவன் வாழமாட்டானாம். நீதான் அவனுக்கு இன்றியமையாதவள் என்று கூறுகிறான். அவன் நிலை இப்படி இருக்க, அவன் சொல் நம்புவதற்கு அரிது என்று இங்கே இருப்பவர்கள் நினைத்தால், நான் அடைந்த வருத்தம் பிறர்க்கும் இருக்குமா? (தலைவனின் உறுதியை நேரில் கேட்டு அறிந்தவள் தோழி. அவன் சொன்னதில் தோழிக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஆகையால், தலைவியின் 'புறக்கணிப்பு' வருத்தம் தருகிறது. 'மற்றவர்கள் அவன் சொல்வதை நம்பவில்லை யென்றால் நான் வருத்தப்படுவதால் என்ன பயன்?' என்பது தோழியின் கருத்து. பிறர் என்று யாரையோ சொல்வதுபோலவே தலைவியைத்தான் தோழி குறிப்பிடுகிறாள்.)

“நான் எவ்வளவு வருத்தப்படுகிறேன் என்பதை நீ அறியமாட்டாய்” என்று அவன் என்னிடம் சொல்கிறான். அவன் நிலை இது என்றால், உயிர்த்தோழியோடு கலந்துகொள்ளாமல் தாங்களே முடிவு செய்வது பெண்களுக்கு அரிதாகிவிட்டால், அவனுடைய சொல்லை நம்பி அவன் வலையிலே அகப்பட்டுக்

கொண்ட என்னைப் போன்றவர்கள், பாவம் இரக்கப்பட வேண்டியவர்கள்தான். பெண்கள் என்று யாரையோ பொதுவாகச் சொல்வதுபோல் சொன்னாலும் தலைவியைத்தான் குறித்துச் சொல்கிறாள், தோழி)

“நறுமணம் கொண்ட நெற்றி உடையவளே! நீ அருள்காட்டாமல் நீக்கிவிட்டால் வாழமாட்டேன் என்று அவன் சொல்லுகின்றான். அவன் நிலை இப்படியிருக்க, அவனைப் போன்றவர்கள் பேதையர் என்று பலரும் சொல்லுகின்றனர். அப்படிப் பலரும் சொல்வது உனக்குப் பழி விளைக்கும் ஆகையால் நான் தனியே எண்ணிப் பார்த்தால் என்னதான் நினைப்பதென்று தெரியாமல் வருந்துகிறேன். செய்யத்தக்க என்ன என்று நாம் கலந்து ஆராய்ந்து பார்ப்போம். (எப்படியாவது தலைவனிடத்துத் தனக்குக் காதல் உண்டென்பதைத் தலைவி ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதே தோழியின் முயற்சி)

“நம்மை நாணம் வாட்டுகிறது என்பதற்காக அவனை விலக்கி விடுதலும் நமக்குப் பொருந்தாது. அதற்காக அவனை வெளிப்படையாக வலிய ஏற்றுக் கொள்வதாலும், அறிவிலிகள் என்று நம்மைப் பலரும் பழிதூற்றும் நிலைமையாகிவிடும். அதுபெண்மையும் ஆகாது. அவனோ, தன் மனத்தளவில் உன்னோடு கலந்திடுமளவுக்கு நெஞ்சிலே உறுதியூண்டிவிட்டான். நீயோ அதை விரும்புவது போலத் தெரியவில்லை. இந்த நிலையில் நான் சொல்வதற்கு ஒன்றும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை என்று இந்த அளவுக்குத் தலைவியிடம் கூறிவிட்டு இதன் மேல் தோழி தனக்குத் தானே சொல்வது போல்—தலைவி கேட்கும்படியாக—“நெஞ்சமே! அவனுக்குப் பொய்யான ஒரு குறியிடத்தைக் காட்டிவிட்டு, அவன் விருப்பத்தை அனுசரித்துப் போவாயாக” என்று தன் நெஞ்சுக்குச் சொல்கிறாள். (தலைவியை இன்ன இடத்தில் சந்திப்பாயாக என்று பொய்யான ஓர் இடத்தைக் குறித்து, அவன் ஆசைவழியில் ஒருவாறு பொருந்திப் போகலாம் என்று சொல்லிக்கொள்கிறாள் தோழி. சந்திப்பதற்கு ஓர் இடத்தைக் குறிப்பதால் தலைவன் விருப்பத்தை அனுசரிப்பது போலாயிற்று; அது பொய்க்குறி என்பதால் தலைவியின் எண்ணத்தை அனுசரிப்பது போலுமாயிற்று)

தலைவியின் விருப்பத்தைத் தலைவனுக்கு இசைவாகத் திருப்புவதற்கே—குறை நயப்ப—தோழி இப்படி ஒரு ‘நாடகமாடுகிறாள்’. தோழியின் சொல்லைக் கேளாமல் கேட்ட தலைவிக்குத் தலைவன் சார்பான விருப்பம் கிளரும் என்பது கவிஞரின் குறிப்பு.

மதுகை-வலிமை, திறம். கேட்ட-கேள். நம்புண்டல்-நம்புதல். துணிகிற்தல்-துணிதல். அளியர்-இரங்கத்தக்கவர்கள். ஏழையர்-அறிவிலிகள். மேவழி-விரும்பிய வழி (மேவல்-விரும்புதல்).

12. தோழி கூற்று

திருமண முயற்சியில் ஆர்வம் காட்டாமலே தலைவன் செயல்பட்டுவருவதால் தலைவி வருந்துகிறாள்; களவொழுக்கம் பற்றி மற்றவர்களும் அறிந்து, பலவாறு பேசுகின்றனர். இந்த நிலைமையைத் தலைவனுக்குக் கூறி, வரைவு முயற்சியில் முடுக்குகிறாள் தோழி. இதுவே குறிஞ்சிக் கவி பன்னிரண்டாம் பாடற்கு உரிய பின்னணி.

ஆம் இழி அணி மலை அலர் வேங்கைத் தகை போல,
தே மூசு, நனை கவுள், திசை காவல் கொளற்கு ஒத்த,
வாய் நிலலா வலி முன்பின், வண்டு ஊது புகர் முகப்
படு மழை அடுக்கத்த, மா விசும்பு ஒங்கிய
கடி மரத் துருத்திய, கமழ் கடாம் திகழ்தரும்
பெருங் களிற்றினத்தொடு, வீங்கு எருத்து எழும் முன்பின்
இரும் புலி மயக்குற்ற இகல் மலை நல் நாட!

வீழ் பெயற் கங்குலின் விளி ஓர்த்த ஒடுக்கத்தால்,
வாழும் நாள் சிறந்தவள் வருந்து தோள் தவறுஉண்டோ-
தாழ் செறி கடுங்காப்பின் தாய் முன்னர், நின் சாரல்
ஊழ் உறு கோடல் போல், எவ்வளை உகுபவால்?

இணை இருள் இது என ஏங்கி, நின் வரல் நசைஇ
நினை துயர் உழப்பவள் பாடு இல்கண் பழி உண்டோ- 'இணையள்'
என்று எடுத்து அரற்றும் அயல் முன்னர், நின்கனைக்
கனை பெயல் நீலம் போல், கண் பனி கலுழ்பவால்?

பல்நாளும் படர் அட, பசலையால் உணப்பட்டாள்,
பொன் உரை மணி அன்ன, மாமைக்கண் பழி உண்டோ
இன்னுரைச் செதும்பு அரற்றும் செவ்வியுள், நின் சோலை-
மின் உகு தளிர் அன்ன, மெலி வந்து உரைப்பதால்

என ஆங்கு-

பின் ஈதல் வேண்டும், நீ பிரிந்தோள் நட்பு-என நீவிப்
பூங்கண் படுதலும் அஞ்சவல்; தாங்கிய
அருந்துயர் அவலம் தூக்கின்,
மருங்கு அறிவாரா மலையினும் பெரிதே.

வரையாது வந்தொழுகும் தலைவற்குத் தோழி, தலைவி ஆற்றாமையும், இவ்வொழுக்கம் புறத்தார் அறியப்படுகின்றமையும் கூறி, வரைவு கடாயது.

“வீழ்பெயல்—உகுப்பவால்”, “இனை இருள்—கலுழ்பவால்”, “பல்நாளும்—உரைப்பதால்” என்ற மூன்று தாழிசைகளிலும் பின் இரண்டு வரிகளை முதலிலும் முன் இரண்டு வரிகளைப் பின்னரும் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

பாடற் செய்தி

“நீர் அருவியாக விழுகின்ற மலையிலே மலர்கின்ற வேங்கை மலரின் அழகினை உடையவை—தேன் என்ற வண்டினம் மொய்ப்பவை—மத நீரால் நனைந்த கன்னத்தை உடையவை—எட்டுத் திசைகளையும் காப்பதற்கு ஏற்ற தன்மை உடையவை—எதிர்த்து வருபவை எதிரே நிற்க முடியாத அளவுக்கு மிகுந்த வலிமை உடையவை—வண்டும் (மதநீர் மணத்தால் கவரப்பட்டு)மொய்த்திடும் புள்ளிகள் நிறைந்த முகம் உடையவை—மழை பொழியும் பக்க மலைகளிலே இருப்பவை—பெரிய வானத்தை அளவியுள்ள மரங்களைக் கொண்ட ஆற்றிடைக் குறையாகிய தீவுப்புகளிலே இருப்பவை—மதநீரால் மணந்து திகழ்பவை: இப்படிப்பட்ட பெரிய ஆண் யானைகளோடு வீங்கின கழுத்தையும் மிகுந்த வலிமையினையும் கொண்ட பெரிய புலிகள் மோதுகின்ற நன்மலை நாடனே!

“தாழ்ப்பாள் இட்டு அடைத்துவிட்டதைப் போன்ற கடுங்காவல் செய்யும் தாய்க்கு முன்னே, (அன்னை கானும்படியாக)—உன் மலைச்சாரலிலே (முதிர்ந்துவிட்டமையால்) முறைப்படி உதிரும் காந்தள் மலர்போலத் தலைவியின் கையில் அணிந்த ஒளி வீசும் வளையல்கள் கழன்று விழுகின்றன. மழை பெய்யும் இரவுக் காலத்தில் அடையாளக் குறியால் நீ இவளை அழைக்கும் ஒலி கேட்டு (ஆயினும்)வெளியேற முடியாமல்) ஏற்பட்ட தளர்ச்சியோடு பல நாள் உயிர்வாழ்கின்ற இவளின் தோள் உனக்கு ஏதாவது தவறு செய்ததுண்டா? அப்படிச் செய்த தவறு ஏதும் இல்லையே! பின் ஏன் வளையல்கள் கழன்று விழுகின்றன? மண முயற்சியில் நீ ஈடுபடாமையால் விளைந்த துயர் காரணமாக வந்து மெலிவுதான் இவள் மெலிய, அதனால் வளையல்கள் கழன்றுவிடுகின்றன)

இப்படி இப்படியாக இவள் களவொழுக்கம் உடையவள் என்று குரலெடுத்துப் பேசுகின்ற அயலார்களுக்கு முன்னே உன் மலையிலுள்ள சுனையில் செறிந்த பொழியும் மழையால் நீலோற்பல மலர்போல இவளுடைய கண்கள் நீர் சொரிகின்றன.

நாங்கள் வருந்துவதற்குக் காரணமான இரவு நேரத்தில் நீ வருவாய் என்ற விருப்பத்தால் உன்னை நினைத்து வருந்திய வருத்தத்தால் இவள் கண்கள் தூக்கம் இல்லாதவையாயின. அந்தக் கண்கள் உனக்குச் செய்த தீங்கு ஏதேனும் உண்டா? அப்படி இவள் கண்கள் உன் மலைச்சுனை நீலோற்பல மலர்போலக் கண்ணீர் சொரிவதற்கு இதுதான் காரணமோ? (திருமண முயற்சியில் நீ ஈடுபடவில்லையோ என்ற காரணத்தால்தான் மழையில் நனையும் நீலோற்பல மலர்போல் இவள் கண்கள் துயரால் கண்ணீர் வடிக்கின்றன என்பது தோழியின் குறிப்பு)

நுரைகளோடு வரும் இனியதாய்ச் சிறிதளவு நீர் வரவு ஆரவாரம் செய்யும் இளவேனிற் காலத்தில் உன் சோலையில் ஒளி மழுங்கும் தளிரின் வாட்டம் (இளவேனில் வந்துவிட்டது என்பதைப்) பலர் அறியத் தெரிவிக்கின்றது. பல நாளும் உன் நினைவால் விளைந்த துயர் காரணமாக வருந்துவதால் பசலையால் முற்றிலும் கவரப்பட்டிருக்கிறாள். பொன் உரைத்துப் பார்க்கும் கட்டளைக்கல்போலக் காட்சியளிக்கும் இவள் பசலை மேனி உனக்கு ஏதாவது பழி செய்ததுண்டா? (பின் ஏன் உன் சோலையில் ஓடிவரும் சிறிதளவாகிய நீர் இளவேனிலை அறிவிக்கின்றது? இளவேனிலை ஊரெல்லாம் அறிய உன் சோலைத்தளிரே அறிவித்தும் திருமண முயற்சியில் நீ ஈடுபடாமையே இவள் பசலையாக வாடுவதற்கு காரணம் என்பது தோழியின் குறிப்பு)

“பூப்போன்ற இவள் கண் இப்படித் தூக்கத்தை இழந்து விட்டனவே என்று, கண்ணைத் தடவி மூடி தூங்கவைப்பதற்கும் அஞ்சுகிறேன். காரணம் என்ன தெரியுமா? அப்படி அவளைத் தூங்கவைத்தால் துயரத்தைப் பெருக்கும் கனவால் விளையும் பெருந் துயர் எவ்வளவு எண்ணிப் பார்த்தால்—எல்லை காண முடியாத மலையை விடப் பெரிதாகும். இனிமேலாவது இப்படி இவள் துயரம் உறாதபடி உன்னைப் பிரிந்தவனோடு கொண்ட உறவு பின்னுதலை வழங்குவாயாக”.

என ஆங்கு : அசை

வளையல் கழல்வதற்கும், கண்ணில் நீர் வழிவதற்கும் பசலை படர்வதற்கும் தலைவனின் அருளின்மையே காரணம் என்கிறாள் தோழி. தலைவியின் துயரைத் தலைவன் வாழும் மலையிலே நிகழும் காட்சிகளைச் சொல்வதுவாயிலாகத் தோழி குறிப்பாகச் சுட்டுகிறாள்.

ஆம்—நீர். தே—தேன் என்னும் ஒரு வகை வண்டு. முன்பு—வலிமை. துருத்தி—ஆற்றுக்கு நடுவே நீர் இல்லாமல் தோன்றும் தீவுப் பகுதி; ஆற்றிடைக்

குறை என்பர். கடாம்-மதநீர். அயல்-அயலவர். செதும்பு-சிறிதளவாகிய நீர். பின்-பின்னுதல் (முதல்நிலைத் தொழிற்பெயர்).

13. தோழி கூற்று

இரவு நேரத்தில் தலைவியைக் காண வருகிறான், தலைவன்.. இரவுக் காலத்து இடையூறுகளைத் தலைவனுக்குத் தோழி நினைவூட்டி, 'துன்பம் விளைக்கும் இரவிலே வராதே, பகலிலே வா' என்று சொல்லுவதாக அமைவது குறிஞ்சிக் கலியின் பதினமூன்றாவது பாடல்.

கொடுவாரி தாக்கி வென்ற வருத்தமொடு
நெடுவரை மருங்கின் துஞ்சும் யானை,
நனவில்தான் செய்தது மனத்தது ஆகலின்,
கனவில் கண்டு, கதுமென வெரீஇ,
புதுவதாக மலர்ந்த வேங்கையை
'அது' என உணர்ந்து, அதன் அணி நலம் முருக்கி,
பேணா முன்பின் தன் சினம் தணிந்து, அம் மரம்
காணும் பொழுதின் நோக்கல் செல்லாது,
நாணி இறைஞ்சும் நல் மலை நாட!

போது எழில் மலர் உண்கண் இவள்மாட்டு நீ இன்ன
காதலை என்பதோ இனிது-மற்று இன்னாதே.
மின் ஓரும் கண் ஆக, இடி என்னாய், பெயல் என்னாய்,
இன்னது ஓர் ஆர் இடை நீ ஈங்கு வருவதை.

இன்புற அளித்தனை இவள்மாட்டு நீ இன்ன
அன்பினை என்பதோ இனிது-மன்று இன்னாதே,
மணம் கமழ் மாப்பினை, மஞ்ச இவர் அடுக்கம் போழ்ந்து,
அணங்குடை ஆர் இடை, ஈங்கு நீ வருவதை.

இருள் உறழ் இருங் கூந்தல் இவள் மாட்டு நீ இன்ன
அருளினை என்பதோ இனிது-மற்று இன்னாதே,
ஒளிறு வேல் வலன் ஏந்தி, 'ஒருவன் யான்' என்னாது,
களிறு இயங்கு ஆர் இடை, ஈங்கு நீ வருவதை.

அதனால்-

இரவில் வாரல், ஐய! விரவு வீ
அகல அறை வரிக்கும் சாரல்,
பகலும் பெறுவை, இவள் தட மென் தோளே

கு. கலி. 13

“நீர் இவ்வாறு வருகின்ற வரவு எமக்குத் துன்பத்திற்குத் காரணமாகா நின்றது” எனக் கூறி, இரவு வருவதைத் தோழி, ‘பகல் வருக’ என்றது.

பாடற் செய்தி

வளைந்த வரிகளை யுடைய புலி வந்து தாக்கியபோது அதை வென்று (போர்செய்த) களைப்போடு பெரிய மலையிடத்தே தூங்குகின்ற யானை, நனவிலே தான் செய்த போர் ஆழ்மனத்திலே இருந்தமையால், கனவிலும் அந்தப் போர்க்காட்சியைக் கண்டு, சட்டென்று வெருவி எழுகிறது. தூக்க மயக்கமும் சினமும் கொண்ட யானையின் முன்னே புதிதாக மலர்ந்துள்ள வேங்கை மரத்தைக் காணுகிறது; வேங்கை மலர் பூத்த மரத்தைப் புலி எனத் தவறாக உணர்ந்து தாக்கி, அம்மரத்தின் அழகையெல்லாம் சிதைக்கிறது. தன் வலிமையைச் செலுத்தும் இடம் இது எனப் பேணாதது; அந்த யானை பின்னர்த் தன் பிழையை உணர்ந்து, சினம் தணிகிறது. ஆனால், அந்த மரத்தைப் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் நேராகப் பார்க்க இயலாமல் வெட்கப்பட்டுத் தலைகுனிகிறது. அத்தகைய காட்சி நிலவும் நன்மலை நாடனே!

“விரியப் போகும் பருவத்திலுள்ள அழகிய மலர் போன்றது மை தீட்டப்பட்டதுமான கண்ணினை உடைய இவளிடம் இத்தகையதான காதல் உடையவனாயிருப்பது இனியது. இருட்டாய் இருப்பதால் வழி எது என ஆராயும் கண்ணுக்கு மின்னல் வழி காட்ட, அந்த மின்னலோடு இடியும் உண்டு, மழையும் உண்டு என்று கருதிப் பார்க்காமல் இப்படிப்பட்ட வழியிலே—கடந்து வருவதற்கு அரிய வழியிலே—இங்கு நீ வந்து சேர்வது இன்னாததாக (இனிமையற்றதாக, துன்பம் தருவதாக) இருக்கிறதே!

“இன்பம் பெருகும்படியாக இவளிடம் அன்பு உடையவன் என்று சொல்வது இனியது. மணம் கமழும் மார்பு உடையவனாய் மேகம் ஏறுகின்ற மலை வழியிலே—தீண்டி வருத்தும் தெய்வ மகளிர் நடமாடும் அரிய வழியிலே—நீ வருகின்ற நிலைமையை எண்ணிப் பார்த்தால் இன்னாததாக இருக்கிறதே!

“இருள் போன்றுள்ள கருநிறக் கூந்தலையுடைய இவளிடம் நீ இவ்வளவு அருளுடையவனாய் இருப்பது இனியது. ஆனால், ஒளிவிடுகின்ற வேலினை வலப்புறமாக ஏந்தி, ‘தனியாக வருகிறோமே’ என்று கருதாமல், யானை உலவுகின்ற அரிய வழியிலே வருவது எமக்கு இன்னாததாக இருக்கிறதே! அதனால்—

“அவ்வாறு நின் வருகை எமக்கு இன்னாததாக இருப்பதால், இனி இரவு நேரத்திலே வராதே. பூக்கள் விரவியுள்ள பாறைகளால் அழகு கொள்ளும் மலைச்சாரலிடத்திலே பகல் நேரத்தில் வந்தாலும் இவளுடைய பெருமை கொண்ட மெல்லிய தோள்களைப் பெறுவாய்”.

அயலார் தூற்றும் அலரெல்லாம் பொய்யென்று சுற்றத்தாரை நம்பும்படி செய்த வெற்றியோடு அமைதியாகத் தூங்கும் தலைவி, கனாக்கண்டு நனவில் நடந்ததை நினைந்து திடுக்கிட்டெழுந்து அஞ்சுகிறாள்; கனவுதானே என்று உணர்ந்தபின்னும் தன் செயலுக்காக நாணுகிறாள். களவொழுக்கத்துக்கு இடம் கொடுத்த தோழியின் நிலை இயல்பு அழிந்ததாக உள்ளது— இவ்வாறு முதலில் வந்துள்ள யானை, புலி, வேங்கை மரம் இவற்றாலான இயற்கைக் காட்சிக்கு உள்ளுறையுவமம் விளக்கம் காணலாம். ஆனால், பின்வரும் தாழிசைகளிலும் சுரிதகத்திலும் உரிப்பொருள் தெளிவாதலால் இவ் இயற்கைக் காட்சியின் குறிப்புப் பொருளை இறைச்சி என்று கொள்ளுதலே முறை,

கொடுவரி-வளைந்த கோடுகள் கொண்ட புலி. காதலை-காதல் உடையை (முன்னிலைச் சொல்). அணங்கு-தேவதை, தீண்டி வருத்தும் தேவதை. குலைவன் மாப்பின் மணத்தால் கவரப்பட்டுத் தேவதைகள் அவனுக்கு இடையூறு விளைப்பர் என்பது தோழியின் அச்சம்).

14. தோழி கூற்று

தலைவியைச் சந்திப்பதற்குத் தோழியின் உதவியை நாடி அவள்பின் தலைவன் நின்றது ஒரு காலம் இப்போது தலைவியை மணந்து கொள்ளவேண்டும் என்று தூண்டி முடுக்குவதற்காகத் தலைவன்பின் தோழி நிற்கவேண்டியதாகிவிட்டது. அப்படியாகச் சூழல் மாறிவிட்டது. தலைவியைச் சந்தித்துவிட்டுப் போகும் தலைவன்பின் போய்நின்று வணக்கத்தோடு தோழி பேசுவதாக வருவது குறிஞ்சிக் கலியின் பதினான்காவது பாடல்.

வாங்குகோல் நெல்லொடு வாங்கி, வருவைகல்,
மூங்கில் மிசைந்த முழந்தால் இரும்பிடி,
தூங்கு இலை வாழை நளிபுக்கு, ஞாங்கர்
வருடை மட் மறி ஊர்வு இடைத்துஞ்சும்
இருள் தூங்கு சோலை, இலங்கு நீர் வெற்ப!

அரவின் பொறியும் அணங்கும் புணர்ந்த
உரவு வில்மேல் அசைத்த கையை, ஓராங்கு

நிரைவளை முன் கை என் தோழியை நோக்கி,
படி கிளி பாயும் பசங்குரல் ஓலை
கடிதல் மறப்பித்தாய் ஆயின், இனி நீ
நெடிது உள்ளல் ஓம்புதல் வேண்டும்; இவளே
பல் கோட் பலவின் பயிர்ப்பு உறு தீம்கனி
அல்கு அறைக் கொண்டு ஊண்அமலைச் சிறுகுடி
நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள்.

நீயே, வளியின் இகல் மிகும் தேரும் களிறும்—
தளியின் சிறந்தனை—வந்த புலவர்க்கு
அளியொடு கை தூவலை.

அதனால்,

கடு மா கடவுறாஉம் கோல்போல், எனைத்தும்
கொடுமை இலையாவது அறிந்தும், அருப்பல்—
வழை வளர் சாரல் வருடை நன் மான்
குழவி வளர்ப்பவர் போல, பாராட்டி,
உழையின் பிரியின், பிரியும்,
இழையணி அல்குல் என் தோழியது கவினே

கு. கலி. 14

‘புணர்ந்த பின் அவன்வயின் வணங்கற்கண்’ தோழி கூறியது. அது தோழியிற் கூட்டம் நிகழ்ந்தபின், முற்காலத்துப் பணிந்து பின்னின்றோனைத் தோழி தானே பணிந்து, ஒழுகுதலாம். (‘புணர்ந்தபின் அவன்வயன் வணங்கற்கண்ணும்’ என்பது தொல்காப்பியக் களவியல் நூற்பா. தொல். பொருள். கள.23. தலைவியுடன் தலைவன் இணைந்த பின்னர் அவனிடம் தோழி வணங்கிப் பேசவேண்டிய நிலையைக் குறித்த தொடர்)

பாடற் செய்தி

“வளைகின்ற மூங்கில் கோலை நெல்லோடு வளைத்துத் தின்னுகின்றது முழங்காலையுடைய கரிய பெரிய யானை; மூங்கில் நெல்லைத் தின்றுவிட்டு இலைகள் செறிந்த வாழைத் தோட்டத்திலே புகுகின்றது. வருடைமானின் இளமையான மறி திரிகின்ற அந்த இடத்திலே ஞாயிறு தோன்றும் விடியற்காலை வரையில் தூங்குகின்றது—இருள் செறிந்துள்ள சோலையாகவும், நீர் வளம் மிகுந்ததாகவும் இருப்பதால் அமைதியாகப் பொழுது விடியும்வரையில் தூங்க முடிகின்றது. மேலும், புலி முதலியன உலவும் இடமாக இல்லாமல் வருடைமான் உலவும் இடமாகையாலும் அச்சமின்றித் தூங்க முடிகின்றது—இத்தகைய காட்சியமைந்த நல்ல மலை நாடனே!

“பாம்பின் புள்ளிகள் போன்ற புள்ளிகளும் பகைவரை வருத்துதலும் கொண்டு வலிமையுடையதாக விளங்கும் உன் வில்லின் மேல் கை வைத்துக் கொண்டு, நின்று, வரிசையாக வுள்ள வளையலணிந்த முன் கை கொண்ட என் தோழியை (தலைவியை) ஒரு பார்வை பார்த்தாய்; அந்தப் பார்வையில் இவளுக்குக் காதற் குறிப்புத் தோன்றியது. அதனுடைய விளைவு என்ன தெரியுமா? பரவியுள்ள தினைக் கதிர்களிலே வந்து படிகின்ற கிளிகளை விரட்டுவதையே மறக்கும்படி செய்து விட்டாய்! மேலும், நீ இவளை இடைவிடாமல் நினைக்கவேண்டும் என்று விரும்புகிறாள். பல குலைகளையுடையதும் பிசின் மிக்கதுமான பெரிய பலாப் பழம் இவள் வாழும் சிறுகுடியிலே பரந்துகிடக்கும். அந்தப் பலாப்பழத்தோடு பெருஞ் சோற்றுத் திரளை உண்ணுகின்ற சிறுகுடியில் வாழுகின்றவர்களின் மகள் இவள்; (அதாவது, இவளே அவர்களுக்குச் செல்வமாக—பெற்றாக அரிதாகப் பெற்ற செல்வி) அப்படிப்பட்ட இந்த செல்வமகள் உன்னைப் பிரிந்திருக்கும் துன்பத்தைப் பொறுக்க இயலாத வளானாள்.

“இவள் நிலை இப்படி யிருக்க, நீயோ காற்றை விட விரைந்து செல்லும் தேரையும் களிறுகளையும் வழங்குதலில் சிறந்த மழை போல, உன்னை நாடி வந்த புலவர்க்கு வழங்கும் கருணையால் கை ஓயாதவனாய் உள்ளவன்.

“ஆகையால் (உன்னையே நினைத்து வாழும் இவளுக்கு அருள் செய்வாயாக) நீ சிறிதும் கொடுமை இல்லாதவன் என்பதை அறிந்திருந்தாலும், இயல்பாகவே விரைந்து செல்லும் குதிரையை மேலும் விரைவாகச் செலுத்தும் தாற்றுக்கோல் போல, உன் பின் நின்று செலுத்துகிறேன். சுரபுன்னை வளர்கின்ற சாரலிலே நல்ல வருடை மானின் குட்டியை வளர்ப்பவரைப்போல நீ இவளிடம் அன்பு பாராட்டி, இவள் பக்கத்திலேயே இருக்கவேண்டும். நீ இவளைவிட்டுப் பிரிந்தால், மேகலையாகிய ஆபரணம் அணிந்த இடையினையுடைய என் தோழியின் அழகும் பிரிந்துவிடும். (இவள் அழகு இவளை விட்டுப் பிரிந்திடாமல் உடனிருந்து இவளை அன்போடு பாராட்டுவாயாக).”

வாங்கு கோல்—வளையும் கோல்(கிளை). தூங்கு இலை—செறிந்த இலை. இருள் தூங்கு சோலை—இருள் செறிந்த சோலை. பொறி—புள்ளி. உரவு வில்—வலிமையான வில். அரைத்த கையை—வைத்த கையையுடையவனாய். பாயும்—பரவும். பயிப்பு—பிசின். அம்னை—சோற்றுக் கட்டி. தளி—மழை. எனைத்தும்—சிறிதும்.

15. தலைவி கூற்று

தலைவியின் வீட்டில் புகுதற்கு உரியதல்லாத ஒரு சமயத்தில் அவள் வீட்டிற்கு வருகிறாள் தலைவன். (களவொழுக்கத்தில் இருப்பவன் ; ஆதலால், திருமணம் புரிந்தபின்தான் முறைப்படி தலைவியின் வீட்டுக்குத் தலைவன் வரமுடியும்.) அப்படிப் புகாக் காலத்துத் தலைவியின் வீட்டில் புகுந்த தலைவனை நீக்கிவிட முடியுமா? அவன் வருகையை ஏற்றுக்கொண்டபோது முன்னொரு கால் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியைப் பின்னொரு சமயத்தில் தோழிக்குத் தலைவி சொல்லுவதாக வருவது குறிஞ்சிக் கலியின் பதினைந்தாவது பாடல்.

கடர்த் தொடஇ! கேளாய்!—தெருவில் நாம் ஆடும்
மணற் சிற்றில் காலின் சிதையா, அடைச்சிய
கோதை பரிந்து, வரிப் பந்து கொண்டு ஓடி,
நோ தக்க செய்யும் சிறு பட்டி, மேல் ஓர் நாள்,
'உண்ணு நீர் வேட்டேன்' என வந்தாற்கு அன்னை
'அடர் பொற் சிரகத்தால் வாக்கி, கடரிழாய்!
உண்ணு நீர் ஊட்டி வா' என்றாள்; என, யானும்
தன்னை அறியாது சென்றேன்; மற்று என்னை
வளை முன்கை பற்றி நலிய, தெருமந்திட்டி,
'அன்னாய்! இவன் ஒருவன் செய்ததுகாண் என்றேனா, அன்னையும்
அன்னை அலறிப் படர்தர, தன்னை யான்,
'உண்ணு நீர் விக்கினான்' என்றேனா, அன்னையும்
தன்னைப் புறம்பு அழித்து நீவ, மற்று என்னைக்
கடைக்கணால் கொல்வான்போல் நோக்கி, நகைக்கூட்டம்
செய்தான், அக் கள்வன் மகன்.

கு. கலி. 15

'புகாஅக் காலைப் புக்கு எதிர்ப்பட்டுழி, பகாஅ விருந்தின் பகுதிக்கண்' தலைவி தோழிக்குக் கூறியது. ('புகாக் காலை ... பகுதிக்கண்' என்பது தொல்காப்பிய நூற்பாப் பகுதி; தொல், பொருள், கள.15; தலைவி எவ்வப்போது பேசுவாள் என்பதை வரையறுத்துச் சொல்லும் சூத்திரம் அது.)

பாடற் செய்தி

தோழியைப் பார்த்துப் பேசுகிறாள் தலைவி. "ஒளிர்கின்ற வளையல் அணிந்தவளே! கேள். தெருவிலே நாம் மணலால் சிறு வீடு கட்டி மணற் சோறு சமைத்து விளையாடும் போது தன் காலால் சிற்றிலைச் சிதைத்து, நாம் அணிந்த மாலையை அறுத்து, வரிகள் அமைந்த நம் பந்தை எடுத்துக் கொண்டு ஓடி, நாம் வருந்தத்தக்க செயல்களைச் செய்வானே—சின்ன போக்கிலி—அவன் முன்னொரு நாள் நானும் அன்னையும் வீட்டில்

இருந்தபோது வந்தான். வந்து, 'இந்த வீட்டில் இருப்பவர்களே! நீர் வேட்கையோடு நிற்கிறேன். குடிக்க நீர் தருக' என்று ஒலி கொடுத்தான். அதைக் கேட்ட தாய் என்னைப் பார்த்து, 'விளங்குகின்ற அழகிய கரகத்திலே தண்ணீர் ஊற்றிச் சென்று அவனுக்கு வார்த்து வா' என்று சொன்னாள். எந்த வகைக் கட்டுப்பாடும் இல்லாத அந்தச் சிறுபட்டிதான் வந்திருக்கிறான் என்பதை அறியாமல் நானும் போனேன். அப்படிச் சென்றபின், வளையல் அணிந்த என் முன்கையைப் பிடித்து இழுத்துத் துன்புறுத்தினான். நான் கலங்கிப்போய், 'அம்மா! இங்கே ஒருவன் செய்ததைப் பார்' என்று கூவினேன். என் கூச்சலைக் கேட்ட அன்னை அலறிக்கொண்டு வந்துவிட்டாள். அவன் செய்த குறும்பை மறைத்து, 'தண்ணீர் குடிக்கும்போது இவன் விக்கினான்' என்று ஒரு பொய்யைக் கூறினேன். அன்னை, அவன் முதுகைப் பல தடவை தடவிக் கொடுத்தாள். அன்னை அப்படிச் செய்தபோது அந்தக் கள்வன் மகன் (திருட்டுப் பயல் மகன்) தன் கடைக்கண்ணால் கொல்வான்போல நோக்கிச் சிரித்தான்.

தேசியக் கவி சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் 'திராத விளையாட்டுப் பிள்ளை' என்று தொடங்கும் கவிதையோடு ஒப்பிட்டுணரத் தகுந்த நயமான கற்பனை.

அடைச்சிய-அணிந்த. பரிந்து-அறுத்து. அடர் பொன் சிரகம்-பொன் தகட்டால் செய்த கரகம் (அடர்-தகடு); பொன்-அழகு எனலும் ஆம். பட்டி-எவ்வகைக் கட்டுப்பாடு இல்லாமல் நடந்து கொள்பவன். தெருமந்திட்டு- கலக்க முற்று. அழித்து-திரும்பத்திரும்ப. புறம்பு-முதுகு. நீவ-தடவ. நகை-மன மகிழ்ச்சி. நகைக் கூட்டம்-மன மகிழ்ச்சி தரும் சோக்கை, கூட்டம்.

16. தோழி கூற்று

இரவுக்குறியில் வந்து தலைவியைச் சந்தித்துத் திரும்பும் தலைவனை எதிர்ப்பட்டு, இரவுக்குறியில் வருவதால் ஏற்படக் கூடிய தீங்கும், அத் தீங்கு நேராமலிருக்கத் தான் விரும்புவ என்ன என்ற சுருத்தும் தெரிவித்து, திருமண முயற்சியிலே தலைவனைத் தோழி முடுக்குவது குறிஞ்சிக் கலியின் பதினாறாம் பாடற் செய்தி.

முறம் செவி மறைப் பாய்பு முரண் செய்த புலி செற்று,
மறம் தலைக்கொண்ட நூற்றுவர் தலைவனைக்
குறங்கு அறுத்திவொன் போல், கூர் நுதி மடுத்து, அதன்
நிறம் சாடி முரண் தீர்ந்த நீள் மருப்பு எழில் யாணை,

மல்லரை மறம் சாய்த்த மால்போல், தன் கிளை நாப்பண்,
கல் உயர் நனஞ் சாரல், கலந்து இயலும் நாட! கேள்.

தாமரைக் கண்ணியை, தண் நறுஞ் சாந்தினை,
நேர் இழைக் கோதையாள் செய்குறி நீ வரின்,
'மணம் கமழ் நாற்றத்த மலை நின்று பலி பெறாஉம்
அணங்கு' என அஞ்சுவர், சிறுகுடியோரே.

ஈர்ந்தண் ஆடையை, எல்லி மாலையை,
சோர்ந்து வீழ் கதுப்பினாள் செய்குறி நீ வரின்,
ஒளி திகழ் ஞெகிழியர், கவணையர், வில்லர்,
'களிறு' என ஆர்ப்பவர், ஏனல் காவலரே.

ஆர மாப்பினை, அண்ணலை, அளியை,
ஐது அகல அல்குலாள் செய்குறி நீ வரின்,
'கறி வளர் சிலம்பில் வழங்கல் ஆணாப்
புலி' என்று ஓர்க்கும், இக் கலி கேழ் ஊரே.

என ஆங்கு

விலங்கு ஓராள், மெய் ஒர்ப்பின, இவள் வாழாள்; இவள் அன்றி;
புலம் புகழ் ஒருவ! யானும் வாழேன்;
அதனால், பொதி அவிழ் வைகறை வந்து, நீ குறை கூறி,
வதுவை அயர்தல் வேண்டுவல்; ஆங்கு,
பதுவை போலும் நின் வரவும், இவள்
வதுவை நாண் ஒடுக்கமும், காண்குவல் யானே. கு. கலி. 16

இரவுக் குறி வந்த தலைவனை எதிர்ப்பட்டு, தோழி
இரவுக்குறியது ஏதமும், ஏதத்தால் வரும் துன்பமும், தன் உள்ளத்து
விழைவும் கூறி, வரைவு கடாயது.

“யானையின் செவி அகலமானது; அதையே மறைப்பிடமாகக்
கொண்டு யானையைப் புலி தாக்குகிறது. அதனால் யானைக்குச்
சினம் பெருகுகிறது. கவுரவர் நூறு பேருக்குத் தலைவனாகிய
துரியோதனனின் தொடையைத் தாக்கி உயிர்போக்கியதைப் போல
நீண்ட கொம்பின் கூர்மையான முனையாலே குத்திப் புலியின்
மருமத்தைப் பிளந்து பகையைத் தீர்த்துக் கொள்கிறது அழகிய
யானை. மல்லர்களின் வீரத்தைக் கெடுத்த கண்ணன் போலே
பாறைகள் நிறைந்த அகலமான சாரலில் தன் கூட்டத்திடையே
யானை திரியும் நாடானே! கேள்:

“தாமரை மலராலாகிய தலைமாலை உடையவனாய்—
குளிர்த்ததும் நறுமணம் உடையதுமாகிய சந்தனம் பூசியவனாய்—
ஓத்த இதழால் கட்டிய கோதையணிந்த தலைவி குறிப்பிட்ட

(இரவுக் குறியிடத்துக்கு நீ வருவாயாயின், மணம் கமழ்கின்ற மலையிலிருந்து பலி கொள்ளும் அணங்கு என்று எண்ணிச் சிறுகுடியில் உள்ளோர் அஞ்சுவர்.

“ஈரத்தால் குளிர்ந்த ஆடை உடையையாய், நிறத்தால் விளக்கம்பெறும் மாலை அணிந்தவனாய்—குலைந்து வீழ்கின்ற கதுப்பினையுடைய தலைவி குறிப்பிட்ட (இரவுக்) குறியிடத்துக்கு நீ வருவையாயின்—ஒளி வீசுகின்ற கொள்ளி ஏந்தியவராய் கவண் ஏந்தியவராய், வில்லினை உடையவராய் தினைப் புனத்தில் காவல் செய்திருப்போர் ‘யானை வந்துவிட்டது’ என ஆரவாரம் செய்வார்கள்.

“சந்தனம் பூசிய மார்பினையாய், தலைமை உடையையாய், (தலைவிமாட்டு) அருள் உடையையாய்—மெல்லிதாய் அகன்ற மருங்குடைய தலைவி குறிப்பிட்ட (இரவுக்) குறியிடத்துக்கு நீ வருவையாயின், ‘மிளகு வளர்கின்ற மலையிலே நடமாடுதலை நீங்காத புலி வந்துவிட்டது’ என்று செருக்கு மிகுந்த ஊர் எண்ணும்.

“பலரும் புகழும் ஒருவனே! அப்படி அவர்கள் வேறாக எண்ணாமல் உண்மையை உணர்ந்து எண்ணித் தெளிவார் களாயின் இவள் உயிர் வாழமாட்டாள்; இவள் இல்லாமல் நானும் வாழ மாட்டேன். ஆகையால், (இப்படி இரவு நேரத்திலே வாராமல்) கட்டவிழ்ந்து மலர்கள் அலர்கின்ற காலைப் போதிலே வந்து, உனக்கு வேண்டியது இன்னது எனக் கூறி, தலைவியைத் திருமணம் செய்வதையே நான் விரும்புகிறேன். அப்படி நிகழும் திருமணத்துக்குப் புதியவன் போல நீ வருவதையும் திருமணத்தில் தோன்றிய நாணத்தால் இவள் ஒடுங்குவதையும் நான் காண்பேன்.

முன்னே அறியப்படாத புதியவன் போலத் தலைவன் வருவதையும் வதுவையில் நாணத்தோடு தலைவி ஒடுங்குவதையும் காண விரும்பும் தோழி ஓவியம் சுவையான கற்பனை. இதே காட்சி கபிலரே பாடிய குறிஞ்சிக் கவி மூன்றாம் பாடலினும் வந்துள்ளது. அங்கே தலைவியை நோக்கித் தோழி கூறுவதாக வருகிறது.

வின்தோய் கல் நாடனும் நீயும் வதுவையுள்
பண்டு அறியாதீர் போல் படர்கிற்பீர் மன் கொலோ?
பண்டு அறியாதீர் போல படர்ந்தீர் பழங்கேண்மை
கண்டு அறியாதேன்போல் கரக்கிற்பென் மன்கொலோ?

குறங்கு-தொடை. நாப்பண்-நடுவே. கண்ணி-தலையில் குடும் மாலை. நேர் இதழ்-ஒரே அளவுடைய இதழ்கள். ஞெகிழி-கொள்ளிக்கட்டை. (இரவுநேரத்தில் விலங்குகளை விரட்டக் கொள்ளிக்கட்டை ஏந்துவர்). ஐது-மென்மை. கறி-மிளகு. கலி-செருக்கு. கேழ்(கெழு)-பொருந்திய.

17. தோழி கூற்று

களவொழுக்கத்தில் வந்துகொண்டிருந்த தலைவன் இடையில் சிறிது காலம் வாராமல் பிரிந்திருந்தான். பின்னர் வந்தபோது தோழி அவனிடம் பேசுவதாக வருவது குறிஞ்சிக் கலியின் பதினேழாவது பாடல். தலைவன் ஒருவழித் தணந்த காலத்தில் தலைவி பிரிவுத் துயர் தாங்க முடியாமல் வேதனை உற்றதையும் அவளுடைய துன்பத்தைத் தணிக்கத் தான் செய்த முயற்சியில் பெரும்பயன் கிடைக்கவில்லை என்பதையும் தோழி தலைவனுக்கு எடுத்துரைத்து, திருமண முயற்சியிலே அவனை விரைவு படுத்துகிறாள்.

வறன் உறல் அறியாத வழை அமை நறுஞ் சாரல்
விறல் மலை வியல் அறை, வீழ் பிடி உழையதா,
மறம் மிகு வேழம், தன் மாறுகொள் மைந்தினான்,
புகர் நுதல் புண் செய்த புய் கோடு போல,
உயர் முகை நறுங் காந்தள் நாள்தோறும் புதிது ஈன,
அயம் நந்தி அணிபெற, அருவி ஆர்த்து 'இழிதரும்
பய மழை தலைஇய பாடு சால் விறல் வெற்பு!

மறையினின் மணந்து, ஆங்கே மருவு அறத் துறந்தபின்,
இறை வளை நெகிழ்பு ஓட, ஏற்பவும் ஒல்லும்மன்-
அயல் அலர் தூற்றலின், ஆய் நலன் இழந்த, கண்;
கயல் உமிழ் நீர் போல, கண் பனி கலுழாக்கால்

இனிய செய்து அகன்று, நீ இன்னாதாத் துறத்தலின்,
'பனி இவள் படர்' எனப் பரவாமை ஒல்லும் மன்-
ஊர் அலர் தூற்றலின், ஒளி ஓடி, நறு நுதல்
பீர் அலர் அணி கொண்டு, பிறை வனப்பு இழவாக்கால்

'அஞ்சல்' என்று அகன்று, நீ அருளாது துறத்தலின்,
நெஞ்சு அழி துயர் அட, நிறுப்பவும் இயையும் மன்-
நனவினால் நலம் வாட, நலிதந்த நடுங்கு அஞர்
கனவினால் அழிவுற்று, கங்குலும் அரற்றாக்கால்

என ஆங்கு,

விளியா நோய் உழந்து ஆனா என் தோழி நின் மலை
முளிவற வருந்திய முளை முதிர் சிறு தினை
தளி பெறத் தகை பெற்றாங்கு, நின்
அளி பெற நந்தும், இவள் ஆய் நுதற் கவினே.

கு. கலி. 17

ஒருவழித் தணந்து வந்த தலைவற்குத் தோழி, தலைவி
ஆற்றாமையும் ஆற்றாவித்தலது அருமையும் சொல்லி, வரைவு
கடாயது.

பாடற் செய்தி

‘சுரபுன்னை அமைந்து நறுமணம் பரப்பும் சாரலால் தனிச்
சிறப்புடைய மலைப்பகுதி; அகலமான பாறையில் தன்
விருப்பத்துக்கு உரிய பெண் யானை பக்கத்தில் இருக்க, வீரம்
மிக்க ஆண் யானை தனக்கு மாறாகிய மற்றொரு மாறாகிய
யானையைத் தன் வலிமையினால் அந்த மறு யானையின் புள்ளி
மிகுந்த நுதலைத் தன் கொம்பினால் புண்ணாக்குகிறது. அப்படிப்
புண்ணாக்கிய மறம் மிகுந்த யானை குத்தி வாங்கிய கொம்பு
போல உயர்ந்த முகையினை யுடைய, நறுமணம் கொண்ட
காந்தள் நாள்தோறும் புதிதாகக் காட்சியளிக்கிறது. காந்தளின்
முகை நாள்தோறும் தோன்றும் சூழலில் பள்ளம் நிறைந்து
அழகுபெறும்படியாக அருவி முழங்கி வீழ்கிறது. மேலும் பயன்
தருகின்ற மழையையும் அங்கே காணலாம். அத்தகு பெருமை
மிகுந்த வெற்றி கொள்ளும் மலை நாடனே.

“அயலில் உள்ளவர்கள் அலர் தூற்றுவதால் தலைவியின்
கண்கள் நுண்ணிய அழகினை இழந்தன. இவ்வாறு பிறர்
காணும்படியாக இவள் கண் அழகினை இழவாமலிருந்தால்,
களவிலே இவளைச் சேர்ந்து, பின்னர் மருவுதலைத் துறந்தபின்
இவள் முன்கையில் அணிந்த வளையல்கள் நெகிழ்ந்து கழன்றாலும்
நின் பிரிவை ஒருவாறு ஏற்றுப் பொறுத்துக் கொள்ளக்கூடும்.
(அதற்கு இப்போது வழி இல்லை).

“ஊரில் உள்ளவர்கள் அலர் பரப்புவதால் நறுமணம்
கொண்ட இவள் நெற்றி பீர்க்கம் பூவின் அழகைத் தான் ஏற்றுக்
கொண்டு பிறை போன்ற (ஒளிமிக்க) வனப்பை இழவாம
லிருந்தால், இவள்மாட்டு இனியனவே செய்து, பின்னர் நீ இனிய
தல்லாத வகையிலே துறந்து சென்றமையால் ஏற்பட்ட துன்பம்
தெய்வக் குற்றத்தால் விளைந்த நடுக்கம் என்று கருதித்
தெய்வத்திற்குப் பரவுதற் சடங்கு செய்யாமலிருப்பது பொருத்தமாக
இருந்திருக்கும். (ஆனால், வெள்ளொளி நிறைந்த பிறை போன்ற
இவள் நெற்றி பீர்க்கம் பூவினைப் போல பசந்து கிடக்கிறது.

வெளிப்படையாக இப்படி இவள் பிரிவு வேதனை தெரிந்திருக்கும் போது தெய்வம் பரவுவதால் என்ன பயன் விளையப்போகிறது!?)

“நனவு நிகழ்ச்சியிலே இவள் அழகு வாடிக்கிடக்கிறது; அந்த அழகு வாட்டம் இவளுக்கு நடுங்கும் துயரைத் தருகிறது. (இது போதாதென்று) கனவினாலும் (உன் நினைவால் வரும் துன்பம் காரணமாக) இரவு நேரத்திலும் அரற்றுகிறாள். நனவிலே வாட்டம் புலப்படுவதோடுமட்டுமன்றி கனவிலும் துன்பப்பட்டு அரற்றாமலிருந்தால், ‘அஞ்சாதே’ என்று பொய்யாகத் தேறுதலாகச் சொல்லிவிட்டு உண்மையில் அருள்செய்யாமல் பிரிந்து துறந்து விட்டதால் மனம் வாடுகின்ற துயர் வருத்துவதைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியும். (ஆனால், நனவின் வாட்டமும் கனவினால் அரற்றுதலும் எல்லார்க்கும் தெரிந்திருக்கும்போது உன் கொடுமையால் விளைந்த இவள் வருத்தத்தை எப்படிப் பொறுக்க முடியும்?) (என ஆங்கு:அசை)

“அழியாத (பிரிவு) நோயால் வருந்துதலிலிருந்து நீங்காதவளாக இருக்கிறாள். உன் மலையிலே உலர்ந்து வருந்திய நிலையிலுள்ளதாய் முளைமுதிர்ந்த சிறு தினைப் பயிர் மழை நீரைப் பெற்று அழகு அடைந்து பொலிவது போலவே மென்மையான இவள் நெற்றியின் அழகு உன் அருளைப் பெறுவதால் பொலியும்.”

தலைவியின் துயரத்தை மறைக்கமுடியாத அளவுக்கு வெளிப்படையாகவே பல குறிகளும் நிகழ்ச்சிகளும் இருப்பதால், தலைவியின் நலிந்த பொலிவுறவும் துயர் அழிந்திடவும் தலைவன் அவள்பால் அளி (கருணை) உடையவனாய்த் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்பது தோழியின் விருப்பம். தலைவியின் துயரத்தை ஆற்றுவிப்பது மிகவும் கடினம் என்பதையும் தோழி குறிப்பிடுகிறாள்.

வறன்-வறட்சி. வழை-சுரபுன்னை. விறல்-வேறொன்றுக்கு இல்லாத வெற்றிச் சிறப்பு. வியல்-அகலம். வீழ் பிடி-விருப்பத்துக் குரிய பெண் யானை. மைந்து-வலிமை. அயம்-பள்ளம். நந்தி-அழகு பெற்று. (நந்துதல் என்ற சொல் ஆதல், கெடுதல் என்ற மாறுபட்ட இரு பொருளையும் உடையது; இடம் நோக்கிப் பொருள் கொள்ள வேண்டும்). மருவு-மருவதல். இறை-முன் கை. விளியா நோய்-அழியாத (காதல்) நோய். தளி-(மழை) நீர்த் துளி. முளிவு உற-உலர்தல் பொருந்த (உலர்ந்துபோக)

18. தலைவி கூற்று

தலைவியும் தலைவனும் களவொழுக்கம் மேற்கொண்டுள்ளனர். இந்த நிலையில் வேறு 'மாப்பிள்ளை' வீட்டார் பெண் கேட்டு வருகின்றனர். நொதுமலர் (அயலவர்) திருமணம் பேசவிருப்பதை அறிவிக்கும் முறையில் தலைவி வீட்டில் மணமுரசு ஒலிக்கிறது. தலைவிக்குச் கலக்கம் ஏற்படுவது இயற்கை. இந்தச் சூழலில் தோழியின் உதவியைத் தலைவி நாடுகிறாள். களவொழுக்க நிகழ்ச்சியைச் சுற்றத்தார்க்குத் தெரிவிக்குமாறு, தலைவி தோழியை வேண்டுகிறாள். தலைவன் கைப்பட்டுத் தான் கலங்கியதைச் சுற்றத்தார்க்குத் தெரிவித்து— அறத்தொடு நின்று— அயலார் மணத்தைத் தவிர்க்குமாறு தோழியைக் கேட்பது குறிஞ்சிக்கலி பதினெட்டாம் பாடலின் செய்தி. சுற்றத்தார்க்குமட்டு மன்றித் தலைவனுக்கும் தன் துன்பத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்று தலைவி வேண்டுகிறாள். (பெண் கேட்டு வரும்போது 'மேள தாளங்கள் முழங்குவது பழங்கால வழக்கம் என்பது இப்பாடலின் துறைக்குறிப்பால் தெரிகிறது.)

“கொடியும் கோட்டவும் நீர் இன்றி நிறம் பெற,
பொடி அழல் புறந்தந்த பூவப் பூம் பொலன் கோதை,
தொடி செறி யாப்பு அமை அரி முன்கை, அணைத்தோளாய்!
அடி உறை அருளாமை ஒத்ததோ, நினக்கு?” என்ன,
நரந்தம் நாறு இருங் கூந்தல் எஞ்சாது நனி பற்றி,
பொலம் புனை மகரவாய் நுங்கிய சிகழிகை,
நலம் பெறச் சுற்றிய குரல் அமை ஒரு காழ்
விரல் முறை சுற்றி, மோக்கலும் மோந்தனன்;
நறாஅ அவிழ்ந்தன்ன என் மெல்விரற் போது கொண்டு,
செறாஅச் செங்கண் புதைய வைத்து,
பறாஅக் குருகின் உயிர்த்தலும் உயிர்த்தனன்;
தொய்யில் அம் தடக் கையின், வீழ் பிடி அளிக்கும்
மையல் யானையின், மருட்டலும் மருட்டினன்.

அதனால்

அல்லல் களைந்தனன், தோழி! நம் நகர்
அருங்கடி நீவாமை கூறின், நன்று என
நின்னொடு சூழ்வல், தோழி! 'நயம் புரிந்து,
இன்னது செய்தாள் இவள்' என,
மன்னா உலகத்து மன்னுவது புரைமே.

கு. கலி. 18

'கைப்பட்டுக் கலங்கிய வருத்தத்தைக் களைந்தேன் என உரை' எனத் தோழிக்கு உரைத்தற்கண் தலைவி கூறியது. அது நொதுமலர்

வரைவிற்கு மண முரசு இயம்பிய வழி, ஆண்டானும், பிற ஆண்டானும், தோழிக்கு, 'இன்னவாறு கூட்டம் நிகழ்ந்தது' எனக் கூறி, 'அதனை நமர் அறியக் கூறல் வேண்டும்' என்றும் தலைவி கூறுதற்கண் நிகழ்வது. ('கைப்பட்டுக் கலங்கிய...' என்ற தொடர் தொல்காப்பியக் களவியல் நூற்பாப் பகுதி; தலைவி எவ்வெப் போது பேசுவாள் என்பதை விளக்கும் நூற்பா அது. தொல். பொருள்—கள. — ஆண்டு—அங்கே.

இப்பாடல் அறத்தொடு நின்றல் என்னும் துறைக்கு உரியது. தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடு நின்றது.)

பாடற் செய்தி

சாம்பல் பூத்த நெருப்பினால் நிறம் ஊட்டப்பட்ட பொன்னால் பூ வடிவில் செய்யப்பட்ட கோதை அணிந்தவள் தோழி. கொடிகளிலும் கிளைகளிலும் நீர் இல்லாமலே நெருப்பினால் நிறம் ஊட்டப்பட்டுச் செய்த பொற்பூக்களால் ஆகியது தோழி அணிந்துள்ள கோதை. அவளுடைய முன்கை அழகானது; அந்த முன்கையிலே நன்கு கட்டப்பட்டுச் செறிந்த தொடி இருக்கிறது. அணைதற்கு ஒத்த தோள் உடையவள் அவள். அவளைத் தலைவி விளிக்கிறாள். "பூவாப் பூவாகிய பொற்பூவால் செய்யப்பட்ட கோதையையும் அழகிய முன்கையில் செறிவுற்ற தொடியையும் அணிந்து, அணைவதற்கு ஒத்த தோள் உடையவ்ளே!" இப்படி விரிவாகப் புகழ்ந்து, மேலே தொடர்கிறாள் தலைவி. "உன் அடியிலேயே (அடைக்கலமாகிப்) புகுந்து எனக்கு நீ அருளாமலிருப்பது உனக்குப் பொருந்துமா?" என்று (முன்னுரைப்பீடிகை) சொல்லி மேலும் தலைவி பேசுகிறாள். நரந்தம் பூ மணக்கும் என் கரிய கூந்தலை முற்றாக நன்கு பற்றினான்: பொன்னால் மகர(மீன்) வடிவில் கட்டப்பட்டுச் சமைந்த தலைக்கோலம் முழுமையான (விழுங்கிக் கடந்த) கூந்தலை நன்றாகப் பற்றினான். அதிலே மேலும் அழகு பெறும்படி சிறப்புறத் தொடுக்கப்பட்ட ஒரு மாலையை விரலாலே முறையாகச் சுற்றி அதனை மோந்து பார்த்தான். மேலும் நறவம் பூ மலர்ந்தாற்போல் உள்ள விரல் அமைந்த என் கையைப் பற்றி, அருள் பொழியும் தன் செங்கண் மறையும்படி வைத்துக் கொண்டு, கொல்லனுடைய துருத்தியின் மூக்கு வெப்பமாக உயிர்ப்பதுபோல மூச்சுவிட்டான். அதுமட்டுமா? தொய்யில் எழுதிய இளமையான என் மார்பகத்தையும் தடவினான்; அதே கையினால்—தன் விருப்பத்துக்குரிய பெண் யானையிடம் காதல் மயக்கம் கொண்ட களிறு தடவுவது போல்—என் மேனி முழுவதையும் தடவினான்.

அப்படி அவன் கைபட்டதால் ஏற்பட்ட கலக்கத்தைப் போக்கினேன். தோழி! நீயும் நான் கொண்ட விருப்பத்தை மனம் புரிந்து ஒன்று செய்யவேண்டும். ‘உம் மகள் நம் குடிக்கு வழி ஏற்படாமல் கற்புக் கடம் பூண்டாள்’ என்று தெரிவித்து நம் மனையிலே நடைபெறும் மணம் அவனை (நான் ஏற்றுக் கொண்ட தலைவனை) நீக்குவதாக இருக்கக் கூடாது என்று தாய்க்கு நீ அறத்தொடு நிற்க வேண்டும். அப்படி நீ செய்வதே நமக்கு நல்லது என்று கருதியே உன்னிடம் பேசுகிறேன். நீ நான் சொல்லிய வண்ணம் செய்தால் நிலையற்றதாகிய இந்த உலகத்திலே நிலையாக நிற்கும் புகழ் நம்மைச் சேரும். (இல்லையென்றால் பழியே விளையும்).”

தோழியைப் பலவாறு புகழ்ந்து விளிப்பது சற்றே செயற்கையாகத் தோன்றுவது இயற்கை. சங்க காலத்துக்குப் பின் ஏற்பட்ட ஓர் இலக்கிய மரபுக்கு இதுபோன்ற இடங்கள் முன்னோடியாக— ஒருகால் தவறான முன்மாதிரியாக— அமைகின்றனவோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்வதற்காக முகமன் உரைத்துப் புகழ்வதாகக் கொள்ளினும் கொள்ளலாம். இப்படிக் கொள்வது பொருந்தும் என்று நினைப்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் எழுதியுள்ள உரைநயக் குறிப்பு ஒன்று நமக்கு உதவுகிறது. பாடலின் சுரிதகப் பகுதியில் தலைவி ‘தோழி, தோழி’ என்று இரண்டு தடவை விளிக்கிறாள். இதை நச்சினார்க்கினியர் விளக்கிஎழுதும் குறிப்பு: “சுரிதகத்து இருகால் தோழி என்றல் நாணுத் தளையாக மறை கரந்தவாறு காத்த தோழிக்கு முகமனாக. கொடியிலும் கொம்பிலும் மலர்வது இயற்கைப் பூ ; தோழியின் கோதையில் இருப்பது பொன்னால் செய்த பூ; எனவே, பூவாப் பூ. அது நீர் இல்லாமல் நெருப்பால் அழகு பெறுவது; ஆகையால், நீர் இன்றி நிறம்பெறப் பொடி அழல் புறந்தந்த பூ” என்றார்.

பொடி அழல்—சாம்பல் பூத்த நெருப்பு. புறந்தந்த—நிறம் தந்த. அரி—அழகு. சிகழிகை—கொண்டை. இருகு—துருத்தி. நம் நகர்— நம் மனை(வீடு). கருங்கடி— அரிய திருமணம். நீவாமை—(அவனை, தலைவனை) நீக்காமை. ‘இன்னது செய்தாள் இவள் என’—‘இப்படிச் செய்தாள் இவள்’ என்று தெரிவித்து.

19. தலைவி கூற்று

ஊழ் கூட்டுவித்தமையால் தலைவனும் தலைவியும் களவிற் சந்தித்துக் காதல் வயப்பட்டனர். (இதனை இயற்கைப் புணர்ச்சி என்பர்; தெய்வப் புணர்ச்சி என்பதும் இதுவே). இயற்கைப் புணர்ச்சியால் ஒன்றுபட்ட கேண்மை உறுதிப்பட்டது. அதனை ஏற்றுக்கொண்டவள்தான் தலைவி. தலைவன் சார்பிலே தோழி தலைவியிடம் பேசிச் சந்திப்புக்கு ஏற்பாடு செய்ய முனைவதைத் தலைவி புரிந்து கொள்கிறாள்; ஆயினும், பெருமைக்கு இழுக்கு நேரிடாமையில் கருத்தூன்றியவளாக இருக்கிறாள். தலைவன் இயற்பெருமை கெடும்வகையில் முயல்வதாயினும், தலைவி முன்னர் நிகழ்ந்த மெய்தொட்டுப் பயிறல் முதலான எட்டுவகை நிகழ்ச்சிகளைமட்டுமே ஆதாரமாகக் கொண்டு வரை மீறுவோளாக அமையவில்லை. இந்த நன்னிலை உறுதிப்பாட்டினைத் தோழிக்குப் புலப்படுத்தும்வகையில் தலைவி பேசுவது குறிஞ்சிக் கலியின் பத்தொன்பதாம் பாடற் செய்தி. மெய்தொட்டுப் பயிறல் முதலிய எண்வகை நிகழ்ச்சிகள் இயற்கைப் புணர்ச்சிக் காலத்து நிகழ்பவை. அவற்றைத் தொல்காப்பியக் களவியல் 10ஆம் நூற்பாவில் காண்க. இளம்பூரணராகிய—முதல்—உரையாசிரியர். முட்டுவயிற் கழறல் முதலாகிய எட்டு எனக் கொள்வார். அவை மெய்ப்பாட்டியலில் 23ஆம் நூற்பாவில் கூறப்படுகின்றன. உரை ஆராய்ச்சிக்கு இங்கே இடம் இல்லை. கலித்தொகை உரையில் நச்சினார்க்கினியர் விளக்கமே சுட்டப்பட்டுள்ளது).

மின் ஒளிர் அவிர் அறல் இடை போழும் பெயலேபோல்,
 பொன் அகை தகை வகிர் வகை நெறி வயங்கிட்டு,
 போழ் இடை இட்ட கமழ் நறும் பூங் கோதை,
 இன் நகை, இலங்கு எயிற்று, தே மொழி, துவர்ச் செவ் வாய்
 நன்னுதால்! நினக்கு ஒன்று கூறுவாம் கேள், இனி
 'நில் என நிறுத்தான்; நிறுத்தே வந்து
 நுதலும் முகனும் தோளும் கண்ணும்
 இயலும் சொல்லும் நோக்குபு நினைஇ,
 'ஐ தேய்ந்தன்று, பிறையும் அன்று;
 வேய் அமன்றன்று, மலையும் அன்று;
 பூ அமன்றன்று, சுளையும் அன்று;
 மெல்ல இயலும், மயிலும் அன்று;
 சொல்லத் தளரும், கிளியும் அன்று'

என ஆங்கு,

அனையன பல பாராட்டி, பையென,
 வலைவர் போல, சோர்பதன் ஒற்றி,

புலையர் போல, புன்கண் நோக்கி,
தொழிலும் தொழுதான்; தொடலும் தொடான்;
காழ் வரை நில்லாக் கடுங் களிறு அன்னோன்
தொழுஉம்; தொழுஉம்; அவன் தன்மை
ஏழைத் தன்மையோ இல்லை, தோழி!

கு. கலி. 19

'பொறியின் யாத்த புணர்ச்சி நோக்கி, ஒருமைக் கேண்மையின் உறுகுறை தெளித்தோள், அருமை சான்ற நால் இரண்டு வகையின், பெருமை சான்ற இயல்பின்கண்' தலைவி கூறியது. ஒருமைக் கேண்மையின் உறுகுறை—தான் அவள் என்னும் வேற்றுமை இல்லாத நட்பினாலே தோழி தனக்கு வந்து கூறிய குறையை; பொறியின் யாத்த புணர்ச்சி நோக்கித் தெளிந்தோள்—முன்னர்த் தெய்வப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்தமை நோக்கி, அது காரணத்தான் முடிப்பதாகத் தெளிந்த தலைவி; அருமை சான்ற நால் இரண்டு வகையில்—தான் முன் அருமை அமைந்து நின்ற நிலையால், தலைவன் தன் கண் நிகழ்த்திய மெய் தொட்டுப் பயிறல் முதலிய எட்டினாலே; பெருமை சான்ற இயல்பின் கண்ணும்—தனக்கு உளதாம் பெருமை கூறுதற்கு அமைந்தது ஓர் இயல்பின் கண்ணும் ஏறு. இதனால் போந்த பொருள், 'தலைவன் இத்துணை இளிவந்தன செய்யவும், யான் நானும் மடனும் நீங்கிற்றிலேன்' என்று தன் பெருமை தோழிக்குக் கூறுதலாயிற்று.

துறை/ கூற்று விளக்கம் சொல்லுமிடத்து, ஆதாரமாகத் தொல்காப்பிய நூற்பாவினை அமைப்பது அரிய வழக்கு; அவ்வாறு அமைக்கும்போதும் தொல்காப்பியத் தொடருக்குப் பொருள் விளக்கம் தருவதில்லை. இங்கே தொல்காப்பிய நூற்பாத் தொடரும் அத்தொடருக்குரிய விளக்கமும் அமைந்திருப்பது சற்றே விதிவிலக்கென்றே கொள்ள வேண்டியுள்ளது. தொல்காப்பியக் களவியலுக்கு நச்சினார்க்கினியர் தந்த உரையையே முற்றிலும் தழுவினதாக விளக்கம் அமைந்திருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்க செய்தி.

பாடற் செய்தி

அழகிய நெற்றியுடையவளே!(நன்னுதால்) என்று தோழியை விளித்து, உனக்கு ஒன்று சொல்லுவேன், கேள் என்று தலைவி சொல்லத் தொடங்குகிறாள். (வருணனையும் அடைமொழிகளும் சங்க இலக்கியங்களில் உண்டு; ஆனால், அவை அளவோடு, பொருளமைதி கெடாமல் இருக்கும். இந்தப் பாடலில் விளிக்கப்படும் தோழிக்குத் தலைவி கூற்றிலே வரும் வருணனையும் அடைகளும் மிக விரிவானவை. தேவையா என்ற ஐய வினாத் தோன்றுவதைத் தவிர்க்கமுடியவில்லை. முந்தைய 18ஆம் பாடலிலும் இந்த நிலை காணப்படுகிறது; எனினும், இப் பாடலில்

அவை அமைந்துள்ள பாங்கு இடைக் காலக் காப்பியப் போக்குக்கும் சிற்றிலக்கியத் தொடரமைப்புக்கும் முன்னோடியோ என்று நினைப்பிக்கத் தூண்டுகிறது. சங்கத் தொகை நூல்களிலே சில பிற்காலத்தவை என்று ஆய்வாளர் சிலர் குறிப்பிடுவனவற்றுள் கலித்தொகையும் இடம்பெறுவதை இங்கு நினைவூட்டுவதில் தவறில்லை. ஆய்வுக் குறிப்பு ஒருபாலிருக்க— பாட்டிலுள்ள தொடர்கள் தரும் கருத்திலே கருத்தைச் செலுத்துவோம்.) தோழியின் கூந்தல் அலங்காரம் தலைவியைக் கவர்கிறது.ஐந்து பகுதியாக—(சுருள், குரல், அளகம், துஞ்சுகுழல், கொண்டை)—வகுக்கப்பட்டுள்ளது தோழியின் கூந்தல். ஒளிரும் மின்னல் வீச்சிலே மேகங்கள் தெளிவாகப் பிரிந்தோடுவதுபோல் கூந்தல் அலங்காரமும் வகிர்களால் பிரிந்திருக்கிறது. வகிர்கள் பெண்ணைக் கூறுபடுத்தியதுபோல் தெரிகின்றன. கூந்தலிலே கமழும் மணங்கொண்ட மாலை அணிந்திருக்கிறாள். இவ்வளவையும் சொல்லி, மேலும் சில சேர்த்து ‘மின்னலின் ஒளியால் கூறுபட்டுப் பிளந்தோடும் மேகங்கள் போல— பொன்னை வகிர்த்ததுபோல் ஒளிரும் வகிடுகளைக் கொண்டு—செறிந்த கூந்தலிடத்தே மணம் பரப்பும் மாலை அணிந்து இனிய சிரிப்பையும் விளங்கும் பற்களையும் கேட்பதற்கு இனிமையான சொற்களையும் இயல்பாகச் சிவந்த வாயினையும் அழகிய நெற்றியையும் உடையவளே! உனக்கு ஒன்று சொல்லுவேன், கேள்’ என்று பேசத் தொடங்குகிறாள், தலைவி.

“நீ போகாதே நில் என்று சொல்லி என்னை நிறுத்தினான்; அப்படி நிறுத்திய பின் என்னை அணுக வந்து, என் நெற்றியையும் முகத்தையும் தோளையும் கண்ணையும் சொல்லையும் உற்று நோக்கி நின்றான்; ஏதோ நினைத்துக்கொண்டு நின்றான். வியப்பூட்டும் வகையில் நெற்றி தேய்ந்தது, ஆயினும் பிறை என்று சொல்ல முடியாது; முகம் மறுவற்றது, ஆயினும் சந்திரன் என்று சொல்ல முடியாது ; தோள் மூங்கில்போல் செறிந்திருக்கிறது, ஆயினும் மூங்கில் வளரும் மலை என்று சொல்ல முடியாது ; கண் பூவின் தன்மைக்கு நெருக்கமாக உள்ளது, ஆயினும் பூ மலரும் சுனை என்று சொல்ல முடியாது; மென்மையான நடையிலே சாயல் தெரிகிறது, ஆயினும் மயில் என்று சொல்ல முடியாது; பேசும் சொல்லொழுங்கிலே தளர்ச்சி தெரிகிறது, ஆயினும் கிளி என்று சொல்ல முடியாது—என்று அவ்வாறாகப் பல படியாகப் பொய்யாகப் பாராட்டினான். விலங்குகள் சோர்ந்திருக்கும் நேரம் பார்க்கும் வலையாளர்கள் போல என் மனம் நெகிழ்ந்து தளரும் செவ்வியை எதிர்நோக்கித் தொழுவதும் செய்தான், தீண்டியும் தொட்டான். பரிக்கோலின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடங்காத கடிய மதக் களிறு போன்றவனாகிய அவன் தொழுதான், தொட்டான்.

தோழி, அவனுடைய தன்மைபற்றி எண்ணிப் பார்த்தால் பேதைமை ஏதும் இல்லை. (அதாவது, சற்றே ஏமாந்தாலும் எல்லை கடந்து நடந்துகொள்வதே அவன் திட்டம்)".

பையென வலைவர்போலச் சோர்பதன் ஒற்றிப் புலையர் போலப் புன்கண் நோக்கித் தொழலும் தொழுதான் தொடலும் தொட்டான்—என்ற தொடர்களைக் கொண்டு தலைவன் எல்லை மீறக் கூடும் என்பதைத் தலைவி உணர்ந்திருக்கிறாள் என்பதை உணரலாம். தலைவி அளவுக்குத் தோழி தலைவனின் இந்தக் 'குறும்பு'களை உணர்ந்திருக்க முடியாது; ஆகையால், இருவரிடையே உண்மையாகவே உறுதிப்பட்டுள்ள காதலைமட்டும் அறிந்த நிலையில் தலைவன் சார்பிலே தலைவியிடம் பரிந்து பேசியிருக்கிறாள். 'நீ நினைக்கிறபடி அவன் ஒன்றும் 'அப்பாவி' அல்லன்' (ஏழைத்தன்மை) என்று தலைவி கூறுவதிலிருந்து அவள் எவ்வளவு எச்சரிக்கையுணர்வோடு இருக்கிறாள் என்பதைக் கவிஞர் உணர்த்துகிறார். முதலிலுள்ள சில வரிகளில் தோழியை விளித்துப் பேசும்போது—வரும் அடைமொழிகளும் வருணனைத் தொடர்களும் கவிதையின் தரத்தைப்பற்றி எண்ணத் தூண்டுகின்றன என்று குறிப்பது சான்றோர் கவியைக் கணிக்கும் துணிச்சலால் இல்லை; மனத்தே தோன்றுவதைத் தெரிவிப்பதே—செந்நாப் புலவர்களாகிய சான்றோர் காட்டிய நெறி என்பதால் தான். இதனைப் பயில்வோர் இப்பாங்கு தவறென நினைவின் அவர்தம் அடியிறைஞ்சி மன்னிக்க வேண்டுகிறேன்.

பெயல்—மேகம். இன் நகை—இனிய முறுவல். துவர்—பவளம். அமன்றன்று—நெருங்கியது. வலைவர்—வலையர் (வலைபரப்பும் வேடர்). காழ்வரை—பரிக்கோலின் கட்டுப்பாடு எல்லை.

20. தலைவன் கூற்று

சிறப்புக் குறிப்பு: சங்க இலக்கியத்துள் அகப்பாடல்களில் கைக்கிளைத் திணைக்கு உரியனவாக இடம் பெற்றிருப்பவை நான்கு பாடல்களே. நான்கும் கலித்தொகையிலேயே உள்ளன. நான்குள் மூன்று கயிலர் பாடியவை. (கு.கலி.20, 21,22). எஞ்சிய ஒன்று (மு.கலி.10) நல்லுருத்திரனார் பாடியது. அகத்திணை ஏழு என்பது ஒரு முறை; அம் முறையில் முதலில் பெருந்திணையும் ஏழாவதாகக் கைக்கிளையும் இடம் பெறும். அகத்திற்கும் சிறப்புச் சேர்ப்பவை நடுவண் ஐந்திணை (நடுவில் உள்ள ஐந்து திணைகள்) என்று சிறப்பிக்கப்படும். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்பனவே. விரிவும் விளக்கமும் நாடுவோர் இவ் வாசிரியனின் 'சங்க காலம்' என்ற நூலில் உள்ள 'ஏழில் ஐந்து'

‘ஐந்தில் ஒன்று’ என்ற தலைப்பில் எழுதப்பட்டுள்ள கருத்துக்களைக் காண்க.

ஐந்திணையினின்றும் பெருந்திணையையும் கைக்கிளையையும் பிரித்துக் கொண்டிருந்தும், குறிஞ்சிக் கலியிலும், முல்லைக் கலியிலும் கைக்கிளைப் பாடல்கள் எப்படி இடம் பெற்றன என்பது வியப்புக்குரிய கேள்வி; வேறு நின்று விடை காணுதற்கு உரிய கேள்வி.

18,19 ஆம் கு.கலிப் பாடல்களில் பாடல் தரம்பற்றியும் திறம் பற்றியும் எழுந்த ஐயம் 20, 21, 22 ஆம் பாடல்களிலும்— வேறு முனையிலிருந்து— எழுகிறது.

கலித்தொகையின் குறிஞ்சிப் பாடல்களைக் கபிலர் பாடவில்லை என்று கருதியவர்களில் ஆராய்ச்சிக் கணிப்பையும் நினைவிலே கொள்ளலாம். (பேரா. ச. . வையாபுரிப் பிள்ளையவர்களின் தமிழ்ச் சுடர்மணிகள் — 1995-பக்.29-காண்க.)

சொல்லாட்சி, நடைப் பாங்கு, நுவல் பொருள் ஆகியவற்றால் கலித்தொகைப் பாடல் வேறுபட்டுள்ளன என்பதையும் மனங்கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

☆

காதலின்ப அனுபவத்திற்கு ஏற்ற முழுப் பக்குவம் பெறாத ‘தலைவி’ யைக் கண்டு தலைவன் அவளிடம் காதல் வேதனை உற்றுத் தனக்கும் அவளுக்கும் பொருந்தாத வகையில் — தன் காதற் செருக்கொடு பேசுகிறான். அவள் இவனுக்கு ஏதும் பேசும் நிலையில் இல்லை. அந்நிலையில் தானே பேசி, ஒருவகை இன்பத்தில் தலைவன் தோய்வதாக உள்ள கைக்கிளைச் சூழலில் எழுவது குறிஞ்சிக் கலியின் இருபதாம் பாடல்.

ஊர்க்கால் நிவந்த பொதும்பருள், நீர்க்கால்,
கொழுநிழல் ஞாழல் முதிர் இணர் கொண்டு,
கழும் முடித்து, கண்கூடு கூழை
கவல் மிசைத் தாதொடு தாழ், அகல் மதி
தீம் கதிர் விட்டது போல முகன் அமர்ந்து,
ஈங்கே வருவாள் இவள் யார்கொல்? ஆங்கே ஓர்
வல்லவன் தைஇய பாவைகொல்? நல்லார்
உறுப்பெலாம் கொண்டு, இயற்றியாள்கொல்? வெறுப்பினால்,
வேண்டு உருவம் கொண்டதோர் கூற்றம்கொல்—ஆண்டார்,
கடிது, இவளைக் காவார் விடுதல்: கொடி இயல்,
பல் கலை, சில் பூங் கலிங்கத்தன்— ஈங்கு இது ஓர்!
நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள்!

இவளைச் சொல்லாடக் காண்பேன், தகைத்து.

நல்லாய்! கேள்:

ஆய் தூவி அனம் என, அணி மயிற் பெடை என,
தூது உண் புறவு என, துதைந்த நின் எழில் நலம்
மாதர் கொள் மான் நோக்கின் மட நல்லாய்!—நிற்
பேதுறாஉம் என்பதை அறிதியோ? அறியாயோ?

நுணங்கு அமைத்திரள் என, நுண் இழை அணை என,
குழங்கு நீர்ப் புணை என, அமைந்த நின் தடமென் தோள்—
வணங்கு இறை, வால் எயிற்று, அம் நல்லாய்!—நிற்கண்டார்க்கு
அணங்காகும் என்பதை அறிதியோ? அறியாயோ?

முதிர் கோங்கின் முகை என, முகம் செய்த குரும்பை என,
பெயல்துளி முகிழ் என, பெருத்த நின் இள முலை—
மயிர் வார்ந்த வரி முன் கை மட நல்லாய்! நிற் கண்டார்
உயிர் வாங்கும் என்பதை உணர்தியோ? உணராயோ?

என ஆங்கு,

பேதுற்றாய் போலப் பிறர் எவ்வம் நீ அறியாய்,
யாதொன்றும் வாய்வாளாது இறந்தீவாய்! கேள், இனி!
நீயும் தவறு இலை; நினைபு புறங்கடைப்
போதர விட்ட நமரும் தவறு இலர்;
நிறை அழி கொல் யானை நீர்க்கு விட்டாங்கு,
'பறை அறைந்தல்லது செல்லற்க!' என்னா
இறையே தவறு உடையான்.

கு. கலி. 20

'காமம் சாலா இளமையோள்வயின், ஏமம் சாலா இடும்பை
எய்தி, நன்மையும் தீமையும் என்று இரு திறத்தால், தன்னொடும்
அவனொடும் தருக்கிய புணர்த்து, சொல் எதிர் பெறாஅன்
சொல்லி இன்புறல், புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே'
என்பதனால், தருக்கிச் சொல்லி, சொல்லி எதிர் பெறான்
இன்புற்றது. (காமம் சாலா இன்புற்றது என்பது கைக்கிளைக்குத்
தொல்காப்பியர் குறித்த விதி—தொல். பொருள். அகத். 50)

பாடற் செய்தி

“ஊரிடத்தே வளர்ந்த இளமரக்காவினூடே ந்ரோடு
கால்வாயருகில் நிழல்பரப்புகின்ற வளமான ஞாழலின் முதிர்ந்த
பூங்கொத்துக்களைப் பறித்து, மலரும் கூந்தலும் கலந்திடும்படியாக
முடித்து, கூந்தலின் பல்வேறு பகுதியும் கூடும்படியான
கூழையானது தோளில் மகரந்தப் பொடியுடன் தாழ விழுகின்ற
வகையில் வருகிறாள். ஒளிக்கதிர் பரப்பும் முழுமதி போன்ற முகம்

ஒளிர்கின்றது.—இப்படிப்பட்ட தோற்றத்தோடு இங்கே வருபவள் யார்? சிற்பக் கலையில் வல்லவன் (கொல்லிமலையில்) செய்து வைத்த பாவையோ? அல்லது, பெண்களுக்கு உரிய அழகிய உறுப்புகளை யெல்லாம் ஓர் இடத்திலே சேர்த்து (நான்முகன்) படைத்த பெண்ணாக இருப்பாளோ? அல்லது, ஆடவர்மேல் கொண்ட வெறுப்பினால் அவர்களைக் கொல்லுவதற்காகக் கூற்றுவனே வேண்டிய உருவம் கொண்டு (இப்பெண் வடிவில்) வருகின்றாளோ? இல்லை, இல்லை. மக்கட்பேறு இன்மையால் குறைப்பட்டவர்கள் அருந்தவம் இயற்றிப் பெற்ற செல்வ மகளாகத்தான் இருக்க வேண்டும். கொடிபோல நுடங்கி, மேகலையும் பல்வகைப் பூக்கள் அமைந்த கலிங்கமும் அணிந்து வருகின்ற இவனைக் காப்பதற்கு உரியவர்கள் காத்துப் பேணாமல் வீட்டின் புறத்தே விட்டிருப்பது மிகவும் கொடிய செயல்.

தடுத்து நிறுத்தி இவளோடு பேச்சுக் கொடுத்துக் காண்பேன்.

“நல்லாய்! நான் சொல்லுவதைக் கேள்.

“காதலுக்கு உரியதாய் விளங்கும் மான் போன்ற நல்லாளே! அழகிய கொண்டையுடைய அன்னத்தைப் போல— அழகிய பெண்மயில்போல— கல்லை உண்ணுகின்ற அழகிய புறாவைப் போல நடையும் சாயலும் இளமையும் செறிந்த உன் அழகு உன்னைக் கண்டவர்களையெல்லாம் மயக்கும் என்பது உனக்குத் தெரியுமா, தெரியாதா?

“வளைந்த முன்கையினையும் வெள்ளைப் பற்களையும் உடைய அழகிய நல்லாளே! நிறத்தாலும் திரட்சியாலும் புகரினது நுட்பம் கொண்ட மூங்கிலைப் போல— மென்மையும் நுட்பமும் கொண்ட துகிலினையுடைய மெத்தை போல— முழங்குகின்ற (காமக்) கடலைக் கடப்பதற்கென்றே வேழங்கோலால் செய்த தெப்பம் போல அமைந்துள்ளதும் பெருமையும் மென்மையும் கொண்ட உன் தோள்கள் உன்னைக் கண்டவர்களுக்கு வருத்தம் விளைக்கும் என்பதை நீ அறிவாயா, அறியமாட்டாயா?

“உரோமங்கள் நேராக அமைந்தமையால் வரிகளை உடைய முன்னங்கைகளையும் இளமையையும் கொண்டவளே! முற்றிய சோங்குமரத்தின் முசைபோல— வெளிப்பட்டுத் தெரிகின்ற குரும்பை போல— பெய்யும் மேகத்தின் துளியால் உருவாகிய குமிழி போலத் தோற்றம் கொண்டு, பெருத்துள்ள நின் இள மார்பகம் உன்னைக் கண்டவர்களின் உயிரை வாங்கும் என்பதை உணர்ந்திருக்கிறாயா, உணரவில்லையா?— என்றெல்லாம் நான் கூறக் கேட்டும்—

“ஏதோ மயக்கத்தில் இருப்பவன்போல உன்னால் பிறருக்கு ஏற்படும் வருத்தத்தை அறியாதவளாய், உன்னை நோக்கிக் கேட்பவர்களுக்கு யாதொன்றும் வாய் திறந்து சொல்லாதவளாய்க் கடந்து போகின்றவளே! நான் சொல்வதை இப்போதாவது கேள்: இப்படிப் போகின்ற நீயும் குற்றம் உடையவள் இல்லை; வீட்டின் புறத்தே உன்னைப் போகவிட்ட உன் சுற்றத்தினரும் குற்றம் உடையவர் அல்லர். கட்டுப்பாட்டில் நிற்பதை ஒழித்து வழியில் உள்ளாரைக் கொல்லும் (மத) யானையை நீர் நிலைக்கு விடும்போது பறையறைந்து செல்ல வேண்டும் என்பதை மறந்து பறை சாற்றாமல் செல்லற்க என்று சொல்லாத மன்னனே தவறு செய்தவன் ஆகிறான். (மதயானை வருகிறது என்று பறையறைந்து அறிவிக்காவிட்டால் பலர் உயிர் இழக்க நேரிடும். இந்தப் பெண்ணின் அழகாகிய மதத்தாலும் பலர் அழிவார்களே என்று பறை சாற்றி மன்னன் அறிவித்திருக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகிறான், இந்தக் கைக்கிளை ‘நாயகன்’.)

ஊர்க்கால்-ஊரில், நிவந்த-வளர்ந்த, பொதும்பர்-இளமரச் சோலை, கூழை-கூந்தலின் கடைசிப்பகுதி, கவல்-தோள், பிடரி, தைஇய-செய்த, தூது-கல், அண்ண-பாயல், மெத்தை.

21. தலைவன் கூற்று

முன்னைய இருபதாம் பாடலுக்குரிய சூழலையே குறிஞ்சிக் கலியின் இருபத்தோராம் பாடலும் கொண்டுள்ளது.

வேய் எனத் திரண்ட தோள், வெறி கமழ் வணர் ஐம்பால், மா வென்ற மட நோக்கின், மயில் இயல், தளர்வு ஒல்கி-ஆய் சிலம்பு அரி ஆர்ப்ப, அவிர் ஒளி இழை இமைப்ப, கொடி என, மின் என, அணங்கு என, யாதொன்றும் தெரிகல்லா இடையின்கண் கண் கவர்பு ஒருங்கு ஓட, வளமை சால் உயர் சிறப்பின் நுந்தை தொல் வியல் நகர் இளமையான் எறி பந்தோடு-இகத்தந்தாய் கேள் இனி.

பூ தண் தார், புலர் சாந்தின், தென்னவன் உயர் கூடல், தேம் பாய அவிழ் நீலத்து அலர் வென்ற அமர் உண்கண்! ஏந்து கோட்டு எழில் யானை ஒன்னாதார்க்கு அவன் வேலின் சேந்து நீ இனையையால்; ஒத்ததோ?-சின்மொழி!

பொழி பெயல் வண்மையான் அசோகம் தண் காவினுள் கழிகவின் இள மாவின் தளிர் அன்னாய்! அதன் தலை, பணை அமை பாய் மான் தேர் அவன் செற்றார் நிறம் பாய்ந்த கணையினும் நோய் செய்தல் கடப்பு அன்றோ-கணங் குழாய்!

வகை அமை தண் தாரான் கோடு உயர் பொருப்பின்மேல்
தகை இணர் இள வேங்கை மலர் அன்ன சுணங்கினாய்!
மத வலி மிகு கடாஅத்து அவன் யானை மருப்பினும்
கதவவால்-தக்கதோ?-காழ் கொண்ட இள முலை.

என ஆங்கு,

இனையன கூற, இறைஞ்சுபு நிலம் நோக்கி,
நினையுபு நெடிது ஒன்று நினைப்பாள்போல், மற்று ஆங்கே
துணை அமை தோழியர்க்கு அமர்த்த கண்ணன்,
மனை ஆங்குப் பெயர்ந்தாள், என் அறிவு அகப்படுத்தே.

கு. கலி. 21

இதுவும் அது. (முன்பாட்டுக்குரிய 'துறை' விளக்கமே இதற்கும் உரியது என்பதாம்).

பாடற் செய்தி

“மூங்கில் போல் திரண்ட தோளையும், மணம் கமழ்ந்து வளைந்துள்ள ஐம்பாற் கூந்தலையும், மாணை உன் நோக்கினால் வென்ற கண்ணையும் மயில்போன்ற சாயலையும் உடையவளாய்— சிலம்பினுள் இடப்பட்ட பரல்கள் ஆரவாரிக்க, விளங்கும் ஒளியினையுடைய ஆபரணங்கள் விளக்கம் பெற, (அடக்கத்தால்) கொடி போலவும் (விளக்கத்தால் மின்போலவும்) கண்ணுக்குத் தெரியாமையாச் சிறிதும் புலப்படாத உன் இடுப்பில் காண்பவர் கண் விரும்பி ஓட — வளம் நிறைந்ததும் உயர்ந்ததுமாகிய உன் தந்தையின் பழமையான அகன்ற வீட்டிலிருந்து அடிக்கின்ற பந்தோடு தளர்ந்து உன் இளமையால் தளர்ந்து ஒதுங்கி வெளியே புறப்பட்டு வந்தவளே! நான் சொல்லுவதைக் கேள்:

“சில சொற்களே பேசுபவளே! பொலிவுடையதும் குளிர்ந்ததுமான மாலையோடு (பூசியபின்) காய்ந்த சந்தனமும் உடையவன் பாண்டியன்; அவனுடைய (சிறப்பால்) உயர்ந்தது மதுரை நகர்; அம் மதுரையிலே தேன் பரவுப்படி மலர்வது நீலோற்பல மலரை வென்றதும், விருப்பத்தைக் கிளரச் செய்வதும் மைதிட்டியதுமாகிய கண்ணை உடையவளே! அந்தப் பாண்டியனது யானை ஏந்திய தந்தம் கொண்டது; அந்தத் தந்தம் பாண்டியனின் பகைவர் நெஞ்சிலே பாயும்; அப்படிப் பாய்ந்த யானையின் தந்தம் பகைவர் நெஞ்சில் பாய்ந்த வேல் போல் சிவந்திருக்கும். (போர்க் கருவியாகிய வேல் பகைவர் குருதியால் சிவந்திருக்கலாம். ஆனால்) நீயும் சிவந்த கண் உடையவளாக இருக்கிறாயே, இது உனக்குப் பொருந்துமா? (காமப் போரில் பொருவது கொடுமை என்பது குறிப்பு).

“பொன்னால் செய்த குழை அணிந்தவளே! பொழிகின்ற மழை வளத்தால் தழைக்கும் அசோகப் பொழிலில் மிகுந்த அழகினை யுடைய மாமரத்தின் இளந்தளிர்போன்ற நிறம் உடையவளே! (பகைவர் நெஞ்சில் பாய்ந்த யானைத் தந்தம்போல் சிவந்திருப்பது) மட்டுமல்லாமல், பந்தியாக (அணிவகுப்பின் வரிசை) நிற்கும் குதிரை பூண்ட—விரைந்து ஓடுகின்ற தேர்களை உடைய பாண்டியனின் பகைவருடைய நெஞ்சிலே பாய்ந்த அம்பைவிட உன் கண், பார்ப்பவருக்குத் துன்பம் செய்கிறதே! அது கொடுமைகளிலெல்லாம் பெருங்கொடுமை யன்றோ?

“வகுபட்டு அமைந்ததும் குளிர்ந்ததுமாகிய மாலை அணிந்த பாண்டியனுக்கு உரியது சிகரங்கள் அமைந்த பொதிகைமலை; அந்தப் பொதிகையில் அழகான கொத்துகளையுடைய இளம் வேங்கைப் பூப் போன்ற தேமலை உடையவளே! முத்துமாலை அணிந்த உன் இள மார்பகம் மிக்க வலிமையும் தந்தத்தைவிடக் கோப முடையதாய் உள்ளது; இது தகுதிதானா?—என்று,

“இவ்வாறு கூறிக்கொண்டே யிருக்கிறேன். அவளோ, தலை கலிழ்த்து நிலத்தைப் பார்த்து, நினைப்பிலே தோய்ந்தவளாய் எதையோ நெடிது நினைப்பவள் போலே தனக்குத் துணையாகிய தோழியரை நாடிய கண்ணை உடையவளாய், என் அறிவைத் தன்னுள் அகப்படுத்திக்கொண்டு தன் வீட்டை நோக்கித் திரும்பிப் போனாள்”.

தலைவனிடம் காதற் குறிப்புக் காட்டாவிடினும் நெடிது ஒன்று நினைத்த செயல், சில நாள் கழிந்து அவனை ஏற்றுக்கொள்ளும் குறிப்பைச் சுட்டியதாகச் கொள்ளலாம். அவ்வாறு கொண்டால், பின்னை களவொழுக்கக் குறிஞ்சித் திணைக்கு முன் அமையும் (அகப்பொருட்) கைக்கிளையாக இதனைக் கொள்ள இடம் உண்டு. எனினும், தலைவனின் பேச்சிலே அகநானூறு முதலாய சங்க அக நூல்களின் பெருமிதம் இருப்பதாகக் கருத முடியவில்லை. பேசாமலே தலைகுனிந்து போகிறாள்; அவளைச் ‘சின்மொழி’ என விளித்தது சிறிதேனும் பேசமாட்டாளா என்ற எதிர்பார்ப்பைச் சுட்டியதாகலாம்.

வணர் - வளைவு (கூந்தலின் இறுதி வளைந்திருப்பதைச் சுட்டிற்று). ஐம்பால்-கூந்தலை ஐந்து பகுதியாக அலங்காரிப்பர் ; பால்-பகுதி. சாந்து-சந்தனம். சேந்து-சிவந்து. கனம்-பொன். பணை-(குதிரைப்) பந்தி வரிசை காழ்- (முத்து) வடம்.

22. தலைவன் கூற்று

முன் இரு பாடல்கள்போலவே காமம் சாலா
இளமையோள்வயின். ஏமம் சாலா இடும்பை எய்திய தலைவன்
பேச்சாகவே குறிஞ்சிக் கலியின் இருபத்திரண்டாம் பாடல்
அமைகிறது.

வார் உறு வணர் ஐம்பால், வணங்கு இறை நெடு மென் தோள்,
பேர் எழில் மலர் உண்கண், பிணை எழில் மான் நோக்கின்
கார் எதிர் தளிர் மேனி, கவின் பெறு கடர் நுதல்,
கூர் எயிற்று முகை வெண் பல, கொடி புரையும் நுகப்பினாய்!
நேர் சிலம்பு அரி ஆர்ப்ப, நிரை தொடிக் கை வீசினை
ஆர் உயிர் வெளவிக் கொண்டு அறிந்தீயாது இறப்பாய்! கேள்

உளனா, என் உயிரை உண்டு, உயவு நோய் கைம்மிக,
இளமையான் உணராதாய்! நின் தவறு இல்லானும்,
களைநர் இல் நோய் செய்யும் கவின் அறிந்து, அணிந்து, தம்
வளமையான் போத்தந்த நுமர் தவறு இல் என்பாய்.

நடை மெலிந்து, அயர்வு உறிஇ, நாளும் என் நலியும் நோய்
மடமையான் உணராதாய்! நின் தவறு இல்லானும்,
இடை நில்லாது எய்க்கும் நின் உரு அறிந்து, அணிந்து, தம்
உடைமையால் போத்தந்த நுமர் தவறு இல் என்பாய்.

அல்லல் கூர்ந்து அழிவுற, அணங்காகி அடரும் நோய்
சொல்லினும் அறியாதாய்! நின் தவறு இல்லானும்,
ஓல்லையே உயிர் வெளவும் உரு அறிந்து, அணிந்து, தம்
செல்வத்தால் போத்தந்த நுமர் தவறு இல் என்பாய்.

என ஆங்கு—

ஒறுப்பின், யான் ஒறுப்பது நுமரை; யான், மற்று இந் நோய்
பொறுக்கலாம் வரைத்து அன்றிப் பெரிதாயின், பொலங்குழாய்!
மறுத்து இவ் ஊர் மன்றத்து மடல் ஏறி,
நிறுக்குவென் போல்வல் யான், நீ படு பழியே. கு. கலி. 22

இதுவும் அது.

பாடற் செய்தி

கோதப்பட்டு, இறுதிப் பகுதியில் உரோமம் வளைந்து, ஐந்து
பகுதியாக முடித்துள்ள கூந்தலையும்— வளைந்துள்ள முன்கை
சொண்டு நீண்ட மென்மையாகவுள்ள தோளையும்— மிக்க
அழகுடையதாய் மலர்போல் விளங்கும் கண்ணினையும்—
அழகானதும் வெருவிய பார்வையுடையதுமான மானினது
மருண்ட பார்வையையுடைய— மழை பெற்ற தளிர் போன்ற

நிறத்தையும், அழகுபெறும் பிறை போன்ற நெற்றியையும்— கூரிய எயிற்றினால் மொக்குப் போன்று விளங்கும் பல்லினையும்— கொடிபோன்ற இடுப்பினையும் உடையவளே! உன் காலுக்குப் பொருத்தமாக அணிந்துள்ள சிலம்பினுள் பரல்கள் ஆரவாரிக்க, வரிசையாக வளைகள் அணிந்துள்ள கையை வீசி— பெறுதற்கு அரிய என் உயிரைக் கவர்ந்து, அப்படித் கவர்ந்ததையும் அறியாமலே என்னைக் கடந்து போகின்றவளே! நான் சொல்வதைக் கேள்.

“உயிர் முழுமையாகப் போய்விடாமல் அரைகுறை உயிரோடு நான் இருக்கும்படியாகவும் காம நோய் அளவுகடந்து போகும் படியாகவும் என் உயிரைக் கவர்ந்துகொண்டு அதனை உன் இளமை காரணமாக அறியாமலே போகின்றவளே! இதற்கு நீ செய்த தவறு ஏதும் இல்லையென்றாலும், உன்னை இப்படிப் போகவிட்டவர்— முன்னே என் போன்றவர்களிடத்தே இல்லாத நோயை உண்டாக்கும் உன் அழகினை அறிந்து, அதற்கு ஏற்றபடியாக உனக்கு அணிகலன்களை அணிந்து போக விட்டவர்கள்— செய்த தவறு என்றும் சொல்லமாட்டாயோ? (உன் அழகே என் போன்றவர்களுக்குக் காம நோயைச் செய்யும்: உன்னைப் போகவிட்டவர்களுக்கு அது தெரியும்; உன் அழகுக்கு அழகு செய்து அனுப்பியிருக்கிறார்கள்). அவர்கள் வளமாக வாழ்பவர்கள் ஆதலால் இப்படி அணிகள் பூட்டிப் போகவிட்டிருக்கிறார்கள். எங்களுக்கு நீ செய்த நோய்க்கு அவர்களும் காரணம் இல்லை என்பாயோ!?”

“ஒழுக வேண்டிய நடை முறை தேய்ந்தது; உரியனவற்றை யெல்லாம் மறக்கடிக்கச் செய்தது. இதற்கெல்லாம் காரணமாக வுள்ள உன் அழகு நாள்தோறும் என்னை நலியச் செய்கிறது. இத்தனைக்கும் காரணம் நீதான்; ஆனால், நீ விளைத்தது இந்த நோய் என்பதை உன் இளமையால் உணராமல் போய்க் கொண்டிருப்பவளே! இதில் உன்னிடத்தில் தவறு ஏதும் இல்லை. உறுதியாக நிற்க முடியாமல் கிளைத்துள்ள இடையையுடைய உன் அழகு எத்தகையது என்பதைத் தெரிந்திருந்தும் அந்த அழகிற்கு மேலும் அழகு ஊட்டிட மேலும் ஒப்பனை செய்து அனுப்பிய உன் சுற்றத்தவர்களும்— தம் செல்வச் செருக்காலே உனக்கு ஒப்பனை செய்து அனுப்பிய உன் சுற்றத்தவர்களும் தவறுடையவர் அல்லர் என்று சொல்வாயோ?!”

“தாங்கமுடியாமல் (காதல்) துன்பம் பெருகி (ஊக்கமெல்லாம்) அழியும்படியாக மேலும் அடர்ந்துவரும் (காம) நோயை நீயாகக் குறிப்பால் உணரவுமாட்டாமல் எடுத்துச் சொல்லிக்

காட்டினாலும் அறியாமல் போகின்றவளே! இது உன் தவறு ஏதும் இல்லை. உன் இயற்கை அழகு ஒன்றே கண்டவர்களின் உயிரைக் கவர்வதற்குப் போதுமானது. அதனை அறிந்திருந்தும் தங்களுக்கு இருக்கிற செல்வச் செருக்கால் அழகுக்கு அழகுசெய்து அணிகளை அணிவித்துப் போகவிட்ட உன் சுற்றத்தார் தவறுடையவர்கள் அல்லர் என்று சொல்வாயோ?!”

“யாரையாவது நான் கண்டிப்பதாயிருந்தால் (அழகுக்கு அழகு செய்து அனுப்பிய) உன் சுற்றத்தவர்களையே கண்டிப்பேன். உன்னைக் கண்டிக்க மாட்டேன். இனிமேல், இக்காம நோய் பொறுக்கமுடியாத அளவில் பெருகுமாயின்— பொற்குழை அணிந்தவளே!— நோய் தணித்திட்டு இவ்வூரின் பொது மன்றிலே மடல் ஏறி உன்மேல் பழி வரும்படியாகச் செய்வேன். இதுபோன்ற துயர நிலையிலே நான் இருக்கிறேன் என்பதை நீ அறிந்திடுக.”

(என ஆங்கு என்பது அசை). மடலேறுதல் என்பது கூற்றளவாக நிற்பதொரு இலக்கிய மரபு. மடல் ஏறியதாகச் செய்யுள் செய்வது மரபு அன்று. மடல் ஏறுதல்: பனங்கருக்காற் செய்யப்பட்ட குதிரையில் தலைவன் ஏறி ஊர்ப் பொதுமன்றிலே சேர்வான். கையில் அவன் விரும்பிய பெண்ணின் உருவம் தீட்டிய துணி இருக்கும். இதனால் பெண்மைக்கு ஏற்படக்கூடியதை உணர்ந்து ஊர்ப் பெரியவர்கள் திருமணத்தை நிறைவேற்றி வைப்பர். மடலேறுகிற அளவில் ‘காதல்’ பழிப்படுவது, சமுதாய இழுக்கு என்பதால் தமிழ்ச் சான்றோர் இலக்கிய மரபிலே மடல் ஏறுவேன் என்று தலைவன் சொல்வதாக மட்டுமே இலக்கியம் செய்வர். (அப்போதும் பெண், மடலேறுவதாகக் கூற்றளவில்கூட வாராது: திருமங்கையாழ்வாரின் மடல் பிரபந்தங்கள் பெண் மடற்கூற்று உரைப்பதாக வருவது பின்னை இலக்கியமாக விளைந்தது).

நேர் சிலம்பு—(காலுக்குப்)பொருத்தமான சிலம்பு. களைநர்—போகுமாறு அனுப்பியவர்கள். இல்லோய்—(முன்னே)இல்லாத நோய்: தலைவியைக் காண்பதற்கு முன் இல்லாத நோய். போத்தந்த —வெளியே போகவிட்ட. வரைத்து—அளவினை உடையது.

23. தலைவன் கூற்று

தலைவியின் காதலை நாடி, இரந்து, பல நாள் முயன்றான், தலைவன். தலைவி இரங்கியதாகத் தோன்றவில்லை தலைவியிடத்துக் கொண்ட காதலால் துன்பம் தாங்க முடியாத தலைவன்

தலைவியை நோக்கி, 'என்னிடம் நீ கருணை காட்டாவிடில் 'நீ செய்யும் தவமெல்லாம் பயனற்றதாகிவிடும்' கலியில் இருபத்து மூன்றாம் பாடல்.

தளை நெகிழ் பிணி நிவந்த பாசடைத் தாமரை
முளை நிமிர்ந்தவை போலும் முத்துக் கோல் அவிர் தொடி
அடுக்கம் நாறு அலர் காந்தள் நுண் ஏர் தண் ஏர் உருவின்
துடுப்பு எனப் புரையும் நின் திரண்ட, நேர், அரி, முன்கை,
சுடர் விரி வினை வாய்ந்த தூதையும் பாவையும்
விளையாட, அரி பெய்த அழகு அமை புனை வினை
ஆய் சிலம்பு எழுந்து ஆர்ப்ப, அம் சில இயலும் நின்
பின்னும் விட்டு இருளிய ஐம் பால்கண்டு, என் பால
என்னை விட்டு இகத்தர, இறந்தீவாய்! கேள் இனி:

மருளி, யான் மருள் உற, "இவன் உற்றது எவன்?" என்னும்
அருள் இலை இவட்கு என அயலார் நிற்பழிக்குங்கால்,
வை எயிற்றவர் நாப்பண், வகை அணிப் பொலிந்து, நீ
தையில் நீர் ஆடிய தவம் தலைப்படுவாயோ?

உருளிழாய்! "ஒளி வாட, இவன் உள் நோய் யாது" என்னும்
அருள் இலை இவட்கு' என அயலார் நிற்பழிக்குங்கால்,
பொய்தல் மகளையாய், பிறர் மனைப் பாடி, நீ
எய்திய பலர்க்கு ஈத்த பயம் பயக்கிற்பதோ?

ஆய்தொடி! "ஐது உயிர்த்து, இவன் உள் நோய் யாது" என்னும்
நோய் இலை இவட்கு" என நொதுமலர் பழிக்குங்கல்
சிறு முத்தனைப் பேணி, சிறு சோறு மடுத்து, நீ
நறு நுதலவரொடு நக்கது நன்கு இயைவதோ?

என ஆங்கு,

அனையவை - உளையவும், யான் நினக்கு உரைத்ததை
இனைய நீ செய்தது உதவாயாயின், சேயிழாய்!
செய்ததன் பயன் பற்று விடாது;
நயம் பற்று விடின-இல்லை-நசையோர் திறத்தே. கு. கலி. 23

இரந்து குறையுற்றுப் பின்னின்ற தலைவன் ஆற்றானாய்த்
தலைவியை நோக்கி, 'இங்ஙனம் வருத்துவை யாயின், நீ செய்த
தவம் இன்றாம்' எனக் கூறியது.

பாடற் செய்தி

முறுக்க நெகிழ்ந்து, நீருக்குமேலே உயர்ந்து, பச்சை
இலைகளுக்கிடையே உள்ள தாமரையின் வளைந்த மொட்டுப்
போல் முத்துகள் அழகாக விளங்கும் வளையல்— மலைப்

பாங்கெல்லாம் மணக்கும்படியாக மலரும் காந்தளின் நுட்பமான அழகுகொண்டு, குளிர்ச்சியும் எழுச்சியும் கொண்டு இணையாக உள்ள முன்கை(அந்த முன் கைகள் துடுப்புப்போல் திரண்டுள்ளன)—இத்தகைய அழகிய கைகளைக் கொண்டு நிறத்தின் ஒளி விளங்கும்படியாகத் தொழில் திறத்தோடு அமைத்த சிறிய மரப்பானையும் பொம்மையும் கொண்டு விளையாடுவதற்கு, உள்ளே பரல் இட்டதும் அழகானதுமான சிலம்புகள் ஆரவாரிக்கும்படி மெல்லெனச் சிறுசிறு எட்டுகளிட்டு நடக்கிறாய்; (அந்த நடை கொண்ட உன்னிடமிருந்து குழந்தைப் பருவம் நீங்கிவிட்டது, ஆதலால்) பின்னல் நெகிழ்ந்திடும் ஐம்பால் ஆகிய கூந்தலைக் கண்டு, என்னிடத்திலுள்ள அறிவு முதலியவை என்னைவிட்டுப் போய்விட்டன. அந்த நிலைக்கு என்னை ஆளாக்கிவிட்டு (ஒன்றும் அறியாதவன் போல) என்னைக் கடந்து போகிறவளே! இப்போது நான் சொல்வதைக் கேள்:

“நான் (உன்னால்) மயக்கமுறுவதைக் கண்ட ‘இவன் ஏன் மருள்கிறான்’ என்று இவளும் மருண்டு கேட்குமளவுக்கு இவளிடம் அருள் இல்லை என்று யான் கூற, அது கேட்டு மற்றவர்கள் உன்னைப் பழிப்பார்கள். அப்படி அயலவர் பழிக்கும்படி நேர்ந்தால் கூரிய பற்களையுடைய (இளைய) மகளிரோடு சேர்ந்து அணிகலன்களால் பொலிந்து தைநீராடுவதன் தவத்தின் பயனைப் பெறுவாயா? பெறமாட்டாய்).

“தலையிற் கிடந்து அசைகின்ற தலைப்பானை என்ற அணி பூண்டவளே! ‘ஒளி கெடும்படியாக இவன் மனத்தில் உண்டாகிய நோய் யாது’ என்று கேட்கும் அளவுக்குக்கூட இவளுக்கு அருளுணர்வு இல்லை என்று யான் கூற, அது அயலவர்கள் உன்னைப் பழிப்பார்கள். அப்படி அயலவர்கள் பழிக்க நேர்ந்தால், விளையாடும் சிறுமியாய்—மற்றவர்கள் வீடுகள்முன் சென்று பாடி ஐயம் ஏற்றுப் பெற்ற பொருள்களைப் பிறர்க்கு ஈந்துதலுவது உனக்குப் பயன் தருமா? (தராதே!)

“தேர்ந்தெடுத்த தொடி அணிந்தவளே! ‘இவன் மனத்தில் உள்ள நோய் எதுவோ என்று கருதி மெல்லிதாக மூச்சுவிட்டுக் கேட்கும் மனவருத்தம் இவளுக்கு இல்லை’ என்று உன்னைப் பற்றி யான் கூற, அது கேட்டு மற்றவர்கள் உன்னைப் பழிப்பார்கள் அப்படி அயலவர் பழிக்க நேரிடின் சிறுமகனைப் பேணி வளர்த்து வேறொருத்தியின் சிறுமியைப் பெண் கொள்ளக் கேட்கும் மகளிர் விளையாட்டில் சிறுசோறு சமைத்து உடன் விளையாடுகின்ற நறு

நுதலார்க்கு இட்டு மகிழும் நோன்பின் பயன் உனக்கு வந்து சேருமோ? (சேராது)” — என்று.

“இப்படிப் பலவாறு உன் நெஞ்சம் வருந்துமாறு நான் உனக்குக் கூறக் கேட்டும், (இவனுடைய துயர் அறிந்து உதவுவோம்) என்று அருள் செய்து உதவாயாயின்—செம்மையான அணிகள் பூண்டவளே!—நீ செய்யும் தீங்கினால் விளையும் பயன் உன்னைப் பற்றாமல் விடாது, அதுமட்டு மன்றி, நீ அருள் உணர்வைப் பற்றாமல் விடுவாயாயின் நீ பலவாறு செய்யும் நற்செயல்களின் பயன் (உனக்குமட்டு மன்றி) உன்னால் விரும்பப்படுவோர்க்கும் கிட்டாது”.

தைநீராடுதல் என்பது இளமகளிர் தமக்கு நல்ல கணவன்மார் வாய்க்கவேண்டும் என்பது குறித்துச் செய்யும் ஒரு நோன்பு. பிற்காலத்தில் பாவைநோன்பாக மார்கழி மாதத்தில் கொண்டாடுவதாக மாறிற்று என்பர். மகளிர் விளையாட்டில் கூடி ஆடிப் பாடிப் பிறரிடம் இரந்து பெற்றுப் பலர்க்கும் உதவும் வழக்கம் தொன்று தொட்டுவருவது என்பது ‘பொய்தல்... பலர்க்கு ஈத்த பயம்’ என்ற தொடரால் தெளிவாகிறது. இளமையிலேயே நற்பழக்கம் ஏற்படுத்தும் தொன்மரபு இதனால் புலப்படுகிறது. சிறுமியர் சிற்றில் அமைத்துச் சிறு சோறு சமைத்து பரிமாறுவதோடு, பொம்மை வடிவிலான சிறுவனுக்கு உடன் விளையாடும் சிறுமியரிடம் பெண்கேட்கும் காட்சி நன்று.

“இப்படிப் பல நற்செயல்களையும் செய்கிறாயே, ஆயினும் என்பால் அருள் செய்யாமைமால், அந்நற்செயல்களின் நல்பயன் உனக்குக் கிட்டாது” என்று ‘தலைவன்’ கூறுகிறான். பாடலில் வரும் சிறுமி அருளற்றவர் என்பதன்று இதன் குறிப்பு. இவன் குறையுற்று இரந்து நிற்பதன் குறிப்பினைத் தெளிவுற உணர்ந்து செயல்படும் பக்குவம் அவன் பெறவில்லை; ‘காமம் சாலா இளமையோள்’ என உணர்க.

நீர்நிலைமேல் உயர்ந்து காணப்படும் தாமரைகள் போல வளையலில் பதித்த முத்துகள் காட்சி அளிப்பதைக் கூறிய உவமை நன்று.

தூதை-விளையாட்டில் உதவும் சிறிய மரப்பாளை. உருள் இழை-அசையும் ஆபரணம் ; இங்கே தலைப்பாளை என்ற தலையணியைக் குறித்து. பொய்தல்-விளையாட்டு (பொய்தல் என்பதில் அகரம் செய்யுள் விகாரம் என்பது நச்சினார்க்கினியர் தரும் குறிப்பு). பயன்-பயன். மடுத்து-ஊட்டி, உண்பித்து. நக்கது-மகிழ்ந்தது. நயம்-அருள்.

24. தோழி கூற்று

தலைவன் சார்பில் அவன் மனக் குறையைத் தலைவியிடம் எடுத்துரைக்கத் தோழி ஏற்றுக்கொண்டாள். தலைவியிடம் நயந்து பேசிக் கலந்து, தலைவனின் மனக்குறையைத் தலைவி ஏற்கும் வகையில் தோழி பேசுவதாக வருவது குறிஞ்சிக் கலியின் இருபத்தைந்தாவது பாடல். (இப்பாடல் உரையாடல் பாங்கில் அமைந்திருப்பது குறிக்கத் தக்கது).

தோழி:

கணங்கு அணி வன முலை, சுடர் கொண்ட நறுநுதல்,
மணம் கமழ் நறுங்கோதை மாரி வீழ் இருங் கூந்தல்,
நுணங்கு எழில், ஒண் தித்தி, நுழை நொசி மட மருங்குல்,
வணங்கு இறை வரி முன் கை, வரி ஆர்ந்த அல்குலாய்!

‘கண் ஆர்ந்த நலத்தாரை, கதுமெனக் கண்டவர்க்கு
உள் நின்ற நோய்மிக, உயிர் எஞ்சு துயர் செய்தல்
பெண் அன்று, புணையிழாய்!’ எனக் கூறி-தொழுதும்; தொழுதே,
கண்ணும் நீராக நடுங்கினன், இன்னகாய்!
என் செய்தான் கொல்லோ-இஃதொத்தன் தன்கண்
பொருகளிறு அன்ன தகை சாம்பி, உள் உள்
உருகுவான் போலும் உடைந்து?

தலைவி:

தெருவின்கண் காரணம் இன்றிக் கலங்குவாரில்
வாரணவாசிப் பதம் பெயர்த்தல், ஏதில கண்டு, நீ
நீ நின்மேல் கொள்வது, எவன்?

தோழி:

‘அலர் முலை ஆய் இழை நல்லாய்! கதுமெனப்
பேர் அமர் உண்கண் நின் தோழி உறியிய
ஆர் அஞர் எவ்வம் உயிர் வாங்கும்,
மற்று இந் நோய் தீரும் மருந்து அருளாய், ஒண்தொட!
நின்முகம் காணும் மருந்தினேன்’ என்னுமால்;
நின்முகம் தான் பெறின் அல்லது, கொன்னே
மருந்து பிறிது யாதும் இல்லேல், திருந்திழாய்!
என் செய்வாங்கொல், இனி நாம்?

தலைவி:

பொன் செய்வாம்
ஆறு விலங்கித் தெருவின் கண் நின்று ஒருவன்

கூறும் சொல் வாய் எனக் கொண்டு, அதன் பண்பு உணராம்,
'தேறல் எளிது' என்பாம் நாம்.

தோழி:

'ஒருவன் சாம் ஆறு எளிது' என்பாம், மற்று.

தலைவி:

'சிறிது ஆங்கே— மாணா ஊர் அம்பல் அலரின்
நானும் நிறையும் நயப்பு இல் பிறப்பு இலி அலர்க என

தோழி:

பூணி அகம் நோக்கி, இமையான், நயந்து நம்
கேண்மை விருப்புற்றவனை, எதிர்நின்று
நான் அடப் பெயர்த்த நய வரவு இன்றே.

கு.கலி.24

தலை மகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி தலைமகளோடு உறழ்ந்து,
அவனது குறை நயப்பக் கூறியது.

பாடற் செய்தி

கணங்கு அணிந்த அழகிய மார்பகத்தையும்— பிறை போன்று
நறுமணம் கொண்டும் விளங்கும் நெற்றியையும்— மணம்
கமழ்கின்ற நறிய மாலை பூண்டு மழைமேகமும் விரும்புகின்ற கரிய
கூந்தலையும் நுட்ப அழகும் ஒளிவீசும் பசலை நிறமும்
பார்ப்பவரின் கண்கள் நுழைந்து பார்க்கவேண்டியதாய் வளைந்து
இளமை நலம் கொண்ட இடையையும்— வளைந்து திரண்டு
வரிகளமைந்த முன்கையினையும்— தேமல் பொருந்திய மருங்குலையும்
உடையவளே!

"இனிதாகச் சிரிப்பவளே! அழகிய அணிகள் பூண்டவளே!
உன்னைப் பார்த்து அவன் தொழுவான். தொழுதபின் என்னை
நோக்கி, 'கண்ணுக்கு நிறைவு தருகின்ற அழகினை யுடைய
பெண்களைச் சட்டெனக் கண்டவர்களுக்கு உள்ளே நின்ற காம
நோய் பெருகும்படி உயிர்போகும் துயரை உண்டாக்குதல்
அவளுடைய பெண்மை யாகாது' எனக் கூறி, என்னைத்
தொழுதான்; தொழுதவண்ணம் கண்ணெல்லாம் நீராக
நடுங்கினான். தன்னிடத்தே பொருந்திய போர்க் களிறு போன்ற
தன் தகைமையெல்லாம் கெட்டு, உள்ளுக்குள் உள்ளே
உருகியவன்போல் உடைந்து நின்றான். (பெருமிதத்துக்கு
உடையவனாகிய) இவனொருவன் இங்கே வந்து என்ன காரியம்
செய்தான், பார்த்தாயா?"

தலைவி: 'தகுந்த காரணம் எதுவும் இல்லாமலே தெருவிலே கலங்கிநிற்பவர்களைக் கண்டு, வாரணவாசியாகிய காசிப் பதியிலே அருள்பூண்டு ஒழுகுவாரின் பதத்தை நீ உன்மீது ஏற்றுக் கெண்டது ஏன்? (இது நெறிப்பட்ட நம் வாழ்க்கைக்குப் பொருந்தாது).

தோழி: ஒளிபொருந்திய வளையல் அணிந்தவளே! அடியிலே பரந்துள்ள மார்பகத்தையும் தேர்ந்தெடுத்த அணிகளையும் கொண்ட நல்லவளே! பெரிதாய அமர்த்த மையுண்ட கண்ணினையுடைய உன் தோழி (அதாவது, தலைவி) என்னிடம் உறுவித்த, பொறுத்தற்கு அரிய பெருந்துயரம் என் உயிரை வாங்குகிறது. இந்த நோய் தீர்வதற்கு மருந்தினை எனக்கு அருள்வாயாக. உன் முகத்தைக் காண்பதே தன் நோய்க்குரிய மருந்து' என்று என்னிடம் கூறுகிறான். திருத்தமான அணிகள் பூண்டவளே! உன் முகக் காட்சியைப் பெற்றால் அல்லது வேறு மருந்து சிறிதளவும் இல்லை' என்று(ம்) என்னிடம் சொல்லுகிறான். இனிமேல் நாம் என்ன செய்யலாம்?"

தலைவி: "பொன் செய்வோம்" (என்று நகைச்சுவை தோன்றச் சொல்லி, மேலும் தொடர்கிறாள்):

'போகவேண்டிய நெறியை விட்டுத் தெருவிலே போகிற ஒருவன் சொல்லுவனவற்றை யெல்லாம் உண்மை என்று நம்பி, அவன் சொல்வனவற்றைத் தெளிதல் எளியது(தான்)" (நம்புவதும் தெளிவதும் எளியனவாயினும், அந்த வழியில் நடந்துகொள்வது அவ்வளவு எளியதன்று).

தோழி: "அப்படியானல், அந்த ஒருவன் சாவதே எளிது என்று சொல்லிவிடுவோம்." (அவன் சொல்லை நம்புவது எளிது, நம்பி நடத்தல் அரிது என்று சொல்லுவையாயின் அவன் சாவதே எளிது என்பது உன் எண்ணமா என்பது தோழியின் கருத்து).

தலைவி: "(அன்பு, காதல் இவற்றை மதித்து) மாட்சிமைப் படாத இந்த ஊரில் அம்பல் அலராகப் பரவினாலும் கவலை இல்லை என நாணமும் நிறையும் விரும்பாத (நல்ல) பிறப்பிலிக்கு இந்த எண்ணப்போக்கு அற்பமாகப் படுகிறது (போலும்)"

தோழி: அணிகள் பூண்ட உன் மேனியை நோக்கி (இரவெல்லாம்) கண் தூங்காமல், கேண்மையே பெரிதென விரும்பி (இன்னமும்) நின்றவனை நாணம் எதிர்நின்று கொல்லும் நிலை வந்துவிட்டது. இந்த நிலையிலும் (உன்னிடம்) அவனை விரும்பும் நயப்பாடு பிறக்கவில்லையே!)

(இவ்வளவு சொன்னபிறகு தலைவனை விரும்பும் நினைவு தலைவிக்குத் தோன்றியது என்பது கவிஞரின் குறிப்பு).

‘சுணங்கு அணி.... அல்லோய்’ என்று மிக விரிவான அடைமொழிகள் சார்த்தித் தோழி தலைவியை விளிப்பது இயல்பான நிலை என ஏற்பது சுவைஞருக்குக் கடினம்தான். இதுபோலவே முன்னும் சில வாசகங்கள் ‘ஒரு பெண்ணை இன்னொரு பெண் வருணித்த வாசகங்கள் தாமே இவை’ என்று எளிதிலே அமைதி சொல்லத் தோன்றலாம். ஆயினும், சுவைக் கேடு (ரசாபாசம்) என்று சுவைஞர் எடுத்துரைப்பதற்கு இத்தகு தொடர்கள் இடம் தருகின்றன என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. இவ்வாறு கணிப்புரை எழுதத் துணிந்த எம்மைக் ‘கபிலர்’ மன்னிப்பாராக.

தலைவன் படும் வேதனையை உள்ளம் உருகுமாறு தோழி எடுத்துரைப்பதும், சினந்தவன்போலப் பொய் வெறுப்புக் காட்டித் தலைவி தடுத்துரைப்பதும் ஆகிய உணர்வு விளையாட்டு இப்பாடலின் உயிர்நாடி; அந்தக் துடிப்பு நன்றாகவே இப்பாடலில் அமைந்துள்ளது.

‘என் செய்வோம்’ என்று தோழி கேட்டதற்குப் ‘பொன் செய்வோம்’ என்று தலைவி சொன்னது பேச்சு வழக்கில் இன்றும் உள்ளதுதான். ‘என்ன பண்ணலாம்’ என்று கேட்டால் ‘பானையும் சட்டியும் பண்ணலாம்’ என்பது உலகியர் வழக்கு; அதனைப் பாடலில் கவிஞர் கையாண்டது சிறப்பு.

‘நானும் நிறையும் நயப்பில் பிறப்பிலி’ என்று தலைவன் மாட்டுச் சினம் புலப்படுத்தித் தலைவி பேசியதுபற்றிச் “சினம் பற்றி வரினும் அஃது அவன் காதலைச் சிறப்பித்து வருதலின் அமைந்தது” என நச்சினார்க்கினியர் விளக்கியது நோக்கத்தக்கது. இங்கே கூறிய இவ் அமைதியைத் தொல்காப்பியப் பொருளியல் நூற்பா உரையிலும் தொல் பொருள். பொருளியல் 51) தருவார். கலித்தொகையிலும் தொல்காப்பியப் பொருளதிகார உரையிலும் நச்சினார்க்கினியர் கண்ட இயைபுகள் மேலும் சில உள.

மாரி வீழ் இருங்கூந்தல்-மேகமும் விரும்பும் கரிய கூந்தல். தித்தி-வரிவரியாவுள்ள சுணங்கு. தகை-(மேலான) தகுதிப்பாடு. வாய் என-உண்மையென்று. மாணா ஊர்-மாட்சிமைப் படாத ஊர். அம்பல், அலர் இரண்டும் ஒரு பொருளானவே. ஊரார் பேசின் பேச்சின் மிகுதியையும் கடுமையும் குறித்த அடுக்கு.

25. தோழி கூற்று

தலைவியோடு அளவளாவுவதற்குத் தோழியின் உதவியைத் தலைவன் நாடுகிறான். அவன் மேற்கொள்ளும் அணுகுமுறையால் தலைவன் தலைவியரிடையேயுள்ள. களவொழுக்கத்தைத் தோழியால் அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது. அவன் குறைக்கு இசைய நடந்துகொள்ள மனங்கொண்ட தோழி, அவனுடன் விவாதிக்கிறாள். அவன் நீங்கிச் சென்றபின் தோழி தலைவியிடம் பேசுகிறாள். தலைவனின் குறையை மறுக்க முடியாமைக்கு ஏற்ற கருத்துக்களைச் சொல்லி, தலைவியின் உள்ளத்தில் இசைவை ஏற்படுத்துகிறாள். இது குறிஞ்சிக் கலி இருபத்தைந்தாம் பாடலின் கருத்து.

தலைவன் வருகை கண்டு, தோழி தலைவியை நோக்கிக் கூறுதல்:

எல்லா! இஃது ஒத்தல் என் பெறா அன்? கேட்டைக் காண்:
அல்லல் களைதக்க கேளிருழைச் சென்று
சொல்லுதல் உற்று, உரைக்கல்லாதவர் போல—
பல் ஊழ் பெயர்ந்து என்னை நோக்கும்; மற்று யான் நோக்கின்
மெல்ல இறைஞ்சும் தலை.

தலைவன் எதிர்சென்று, அவனை நோக்கித் தோழி வினாவுதல்:

எல்லா! நீ முன்னத்தான் ஒன்று குறித்தாய் போல் காட்டினை
நின்னின் விடாஅ நிழல்போல் திரிகுவாய்!
என், நீ பெறாதது? ஈது என்?

தலைவன் :

சொல்லின், மறாதீவாள்மன்னோ, இவள்?
செறாஅது ஈதல், இரந்தார்க்கு ஒன்று ஆற்றாது வாழ்தலின்
சாதலும் கூடுமாம் மற்று

தோழி:

இவள் தந்தை காதலின் யார்க்கு கொடுக்கும் விழுப் பொருள்;
யாது நீ வேண்டியது?

தலைவன்:

பேதாய்! பொருள் வேண்டும் புன்கண்மை ஈண்டு இல்லை; யாழ்
மருளி மட நோக்கின் நின் தோழி என்னை
அருளியல் வேண்டுவல், யான்.

‘அன்னையோ?’ என அறியாதாள் போன்று, தலைவனுக்குத் தோழி கூறி, அவன் நீங்கிய பின்னர்த் தலைவியொடு உசாவுதல்:

‘அன்னையோ?—மண்டு அம் அட்ட களிறு அன்னான்—தன்னை ஒரு பெண்டர் அருளக் கிடந்தது—என்கொலோ?

தோழி தலைவியை நோக்கிக் குறை நயப்பித்தல்;

ஒண்தொட! நாண் இலன் மன்ற இவன்—

ஆயின், ஏ! !

‘பல்லார் நக்கு எள்ளப்படு மடல்மா ஏறி,
மல்லல் ஊர் ஆங்கண் படுமே, நறு நுதல்
நல்காள் கண்மாரிவிடின்’ எனச் செல்வானாம்—
எள்ளி நகினும் வருஉம், இடைஇடைக்
கள்வர்போல் நோக்கினும் நோக்கும்; குறித்தது
கொள்ளாது போகாக் குணன் உடையன் எந்தைதன்
உள்ளம் குறைபடாவாறு.

கு. கலி. 25

தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி அவனோடு உறழ்ந்து சொல்லி, அவனது நீக்கத்துக்கண் அவன் குறை மறாமைக்கு ஏற்பன சொல்லி, தலைமகளைக் குறை நயப்பித்தது.

சுற்றுத் தொலைவில் தங்களை நோக்கித் தலைவன் வருவதைக் காணுகிறாள் தோழி. அப்போது தலைவியை நோக்கிக் கூறுகிறாள்; “ஏடி! இதோ ஒருவன் வருகிறானே, அவன் பெறாதது என்ன? (எதுவும் பெறக் கூடியவன்). அவனுக்கு வந்த கேட்டைப் பார். செல்வமெல்லாம் அழிந்து போனதால் தளர்ந்து, தங்கள் துன்பத்தைப் போக்கவல்ல உறவினரிடத்தே சென்று, தம் குறையை அவர்களிடம் சொல்லத் தொடங்கி அதற்குமேல் எதுவும் சொல்ல முடியாத சால்புடையவர்களைப்போல—(இதோ வருகின்ற தலைவன் தான் சொல்ல நினைத்ததைச் சொல்லமாட்டாமல்) என்னைப் பலமுறை பார்ப்பான்; நான் அவனைப் பார்த்தால் மெல்லெனத் தலைகுனிந்து நிற்பான்.”

(இப்படித் தலைவியிடம் சொன்ன தோழி தலைவனிடம் சென்று கூறுகிறாள்): ‘ஏடா, நீ (முகக்) குறிப்பால் ஏதோ ஒன்றைக் குறிப்பாகக் காட்டுகிறாய் (ஆனால், வெளிப்படையாகச் சொல்லவில்லை). உன்னை விட்டுப் பிரியாத நிழல்போல (என்னைவிட்டு நீங்காமல்) திரிகின்றவனே! நீ பெறாத குறை என்ன? (அதைச் சொல்லாமல்) இப்படி நடந்துகொள்வதுதான் ஏன்?’

(தோழி கேட்டதால் சற்றே துணிந்துவிட்ட தலைவன்) என் எண்ணத்தைப் புலப்படுத்திக் கேட்டால் மறுக்காமல் உதவுவானோ

(என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டு, பின்னர்த் தோழியை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்): “முகம் முறிக்காமல், தம்மிடம் இரந்து நிற்பவர்களுக்குக் கொடுக்க மாட்டாமல் உயிர் வாழ்வதைவிடச் சாகவும் கூடும்.

இதைக் கேட்ட தோழி சொல்லுகிறாள்: “இவளுடைய தந்தை, தன்னிடம் வந்து இரப்பவர்கள்மேல் கொண்ட விருப்பத்தால் எவருக்கும் (எதுவும்) வழங்குவான். உனக்கு வேண்டியது என்ன? சொல்.”

‘தலைவன் சொல்லுகிறான்’ “பேதைப் பெண்ணே! பொருள் கேட்டுப் பெறவேண்டிய கீழ் நிலை எனக்கு இல்லை. உன் தோழி (தலைவி) எனக்கு அருள் வழங்க வேண்டி யான் நிற்கின்றேன்”.

தோழி சொல்கிறாள்: “நீ அப்படிப்பட்டவனா! நெருங்கி மோதும் போரிலே பகைவர்களைக் கொன்ற களிறு போன்றவனுக்கும் பெண்டிருள் ஒருத்தி அருள் செய்ய வேண்டிய நிலை ஏன் வந்தது?” (இந்த நிலையில் தலைவன்—தலைவியரிடையே களவுக் காதல் இருப்பதைத் தோழி புரிந்து கொள்கிறாள்). மேலே, தலைவன் அந்த இடத்தை விட்டு நீங்கியபின், தோழி தலைவியிடம் பேசுகிறாள்:

“ஓளி பொருந்திய வளையல் அணிந்தவளே! இவன் நம் தந்தையின் மனம் குறையாதபடி வேண்டியனவெல்லாம் கொடுத்துத் தான் குறிவைத்த ஒன்றைக் கைப்பற்றாமல் போக மாட்டான்; அத்தகைய பண்புடையவன் இவன். ஆகையால், நீ இவனிடம் அருள் செய்தாலும் இழிவு இல்லை. மேலும் இவன் எப்படிப்பட்டவன், தெரியுமா?) என்னிடம் வந்து குறையுற்று நிற்கும்போது நான் இவனை இகழ்ந்து சிரித்தாலும் திரும்பத் திரும்ப வந்துகொண்டேயிருப்பவன். அப்படிச் குறையுற்று நிற்கும்போதெல்லாம் இவன் பார்வை எப்படி இருக்கும், தெரியுமா? கள்வர்கள் தாம் திருடக் குறிவைத்த பொருளைப் பார்க்காதது போலவே பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்களே—அதுபோலவே உன்னையே மனத்திலே குறித்து, பார்க்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருப்பான். இதிலிருந்து என்னை தெரிகிறது? ஏன! இவன் எதிலும் நாணம் இல்லாதவன். ‘இப்படிச் செய்கிறோமே, இது நாணம் கெட்ட செயல் அல்லவா’ என்ற சிந்தனை இல்லாமல் போகிற போக்கு அவனுடையது. இப்படியே போகுமானால், ‘நான் மடலேறும்படியாக நறுநுதல் உடையவள் அருளாமை கூறி, எங்கள் இருவரிடையே நிகழ்ந்தவற்றை ஊரார் அறிய அலராகிவிடுமே’ என்ற கருத்தை மனத்திலே உடையவனாய்த்தான் இங்கிருந்து போவான்போல் தெரிகிறது.

(அதாவது, நீ அவன் விருப்பத்தை ஏற்று அருளாவிட்டால் மடல் ஏறி ஊரார் அறியப் பொதுவிடத்திலே வந்து நிற்கும் துணிவோடு போவான்). எனவே, இந்த நிலையில் செய்யத் தக்கது யாது என அறிந்து செயல்படுவாயாக”.

தலைவன் தலைவியரிடையே உள்ள களவொழுக்கம் தலைவன் செயலால் தோழிக்குத் தெரிந்துவிட்டது. தலைவனோ தலைவியின் அருள் பெறுவதற்காக நாணம் அற்ற செயல்கள் செய்யவும் தயங்கான் என்பதை உணர்ந்து, தலைவிக்குச் சொல் கிறாள், தலைவியின் தந்தை விரும்பும் அளவுக்கு எது வேண்டுமானாலும் தருவான், ஊரார் அலர் பரப்பும்படி மடலேறவும் தயங்கான்—என்ற செய்திகளாக வெளிப்படையாகத் தலைவனின் குறையை நீக்கத் தலைவி ஏற்புதுதவிர வேறு வழி இல்லை என்ற நிலையைத் தோழி உருவாக்குவதை இச் செய்யுள்வாயிலாக உணரமுடிகிறது. அகத்திணை நாடகத்தில் தோழி எந்த அளவு சதுரப்பாடு உடையவளாகச் சித்தரிக்கப்படுகிறாள் என்பதை அறிவதற்கு இப்பாடற் செய்தி மிகவும் உதவியாக இருக்கிறது.

‘எல்லா’ என்ற சொல் ஓடா, ஏடி என இருபாலுக்கும் ஒத்து வருவதாகும். ஊழ்-முறை. முன்னம்-உள்ளக் குறிப்பு

26. தலைவனும் தலைவியும் உறழ்ந்து கூறுதல்

காம மிகுதியால் எதிர்ப்பட்டாரொடு வலிதிற் புணரும் (இழிதகவு கொண்ட) ஒரு நிலையினைக் குறிஞ்சிக் கலியின் இருபத்தாறாம் பாடல் பாடுபொருளாகக் கொண்டுள்ளது. இப் பாடல் ‘தலைவன்’ ‘தலைவி’ இருவரும் தம்முள் முரண்பட்ட நிலையில் பேசும் உரையாடல் அமைப்பில் அமைகிறது.

தலைவி :

ஏஎ! இஃது ஒத்தன், நாண் இலன்-தன்னொடு
மேவேம் என்பாரையும் மேவினன் கைப்பற்றும்

தலைவன் பதிலும் தலைவி வேட்கை மறுத்து உரைத்தலும்:

‘மேவினும். மேவாக்கடையும் அஃது எல்லாம்
நீ அறிதி; யான் அஃது அறிகல்லேன்; பூ அமன்ற
மெல் இணர் செல்லாக் கொடி அன்னாய்! நின்னை யான்
புல் இனிது ஆகலின் புல்லினென்’ - ‘எல்லா!
தமக்கு இனிது என்று, வலிதின் பிறர்க்கு இன்னா
செய்வது நன்று ஆமோ மற்று?’

‘மகளிரை வலிதிற் புணர்தலும் அறநூல் வழக்கு’ எனத் தலைவன் மொழிதல்:

கடர்த் தொஹ! போற்றாய் களை நின் முதுக்குறைமை;
போற்றிக்கேள்!

வேட்டார்க்கு இனிது ஆயின் அல்லது, நீர்க்கு இனிது என்று

உண்பவோ, நீர் உண்பவர்?

செய்வது அறிகல்லேன்; யாது செய்வேன் கொலோ—

ஐ வாய் அரவின் இடைப்பட்டு, நை வாரா?

மை இல் மதியின் விளங்கும் முகத்தாரை

வெளவிக் கொளலும் அறன் எனக் கண்டன்று!

உணர்ச்சிக்கு உடம்பட்டு, தலைவி நெஞ்சொடு கூறல்:

‘அறனும் அது கண்டற்றாயின், திறன் இன்றிக்

கூறும் சொல் கேளான், நலிதரும்; பண்டு நாம்

வேறு அல்லம் என்பது ஒன்று உண்டால்; அவனொடு

மாறு உண்டோ, நெஞ்சே! நமக்கு?

கு. கலி. 26

‘ஏறிய மடற்றிறம்’ என்னும் சூத்திரத்து, ‘மிக்க காமத்து மிடல்’ என்றதனால் தலைவனும் தலைவியும் உறழ்ந்து கூறி, தலைவி கூடக் கருதிய பெருந்திணை.

‘ஏறிய மடல் திறம்’ எனத் தொடங்கும் நூற்பா, பெருந்திணையின் விளக்கம் கூறுவது. பெருந்திணை என்பது பொருந்தாக் காமம் என்பது பொது இலக்கணம். அத்திணையின் கூறுகள் நான்கு என்பது இங்குச் சுட்டிய நூற்பாவின் செய்தி. அவற்றுள் நான்காவது ‘மிக்க காமத்து மிடல்’; அதற்கு நச்சினார்க்கினியர் தந்த பொருள்: காம மிகுதியானே எதிர்ப்பட்டுழி வலிதிற் புணர்ந்த இன்பம்.

(பெருந்திணையையும் அகத்திணையையும் சேர்த்தே விளக்கும் அறிஞர் வ. சுப. மாணிக்கம், இப்பாடலைப் பெருந்திணைக்கு உரியதாக ஏற்கவில்லை. தலைவனும் தலைவியும் உறழ்ந்து பேசுவதை ஊடலாகவே விளக்கியுள்ளார். அவர்தம் கருத்து மேலும் ஆராய்வதற்கு உரியது என்ற அளவில் இங்கு நிறுத்துவோம்).

பாடற் செய்தி

தலைவி: (தனக்குத் தான் சொல்லிக் கொள்வாளாய்த்) தலைவன் கேட்கும்படி சொல்லுகிறாள்!) ‘ஏன! இதோ ஒருத்தன்—நாணம் இலாதவன்— தன்னோடு சேரமாட்டோம் என்பவர் களையும் சேரக் கைப்பற்றுகிறான்.

தலைவன் பதிலும் தலைவி வேட்கை மறுத்து உணர்த்தலும் “சேர்வதும் சேராமலிருப்பதும்—அதெல்லாம் உனக்குத் தெரியலாம்; எனக்கு அதெல்லாம் தெரியாது. பூக்கள் செறிந்துள்ள மெல்லிய கொத்து உதிராத கொடி போன்றவளே! உன்னை அணைப்பது எனக்கு இனிதாக இருப்பதால் அணைத்தேன்”

அவன் சொன்னதைக் கேட்ட தலைவி மறுத்துச் சொல்லுகிறாள்— “ஏடி, (இவன் சொல்வதைக் கேட்டாயா!) அவரவர்களுக்கு இனிதாக இருக்கிறது என்று வலுக்கட்டாயமாக மற்றவர்களுக்கு இனியது அல்லாததைச் செய்வது நல்லதாகுமா?”

தலைவன்: ஒளி பொருந்திய வளையல் அணிந்தவளே! உன் அறிவுடைமையைப் பெரிதென்று போற்றாமல் கைவிடு; (நான் சொல்லுவதைப்) போற்றிக் கேள். தாகம் எடுத்தவர்களுக்கு இனியது என்பதற்காக நீர் பருகுவார்களே தவிர, நீருக்கு இனியது என்பதற்காக யாராவது நீர் உண்பார்களா?

“(எனக்கு ஏற்பட்டுள்ள வேட்கையால்) என்ன செய்வது என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை; ஐந்து தலைப் பாம்பினிடம் அகப்பட்டுத் துன்புறுவது போன்ற நிலையில் என்ன செய்வேனோ, தெரியவில்லை. (ஒன்று தெரியுமா?) மாசற்ற திங்கள் போன்று விளங்கும் முத்தினை யுடைய பெண்களை வெளவிக் கொள்வது அறம் என்றே காணப்பட்டுள்ளது.

தலைவி: அறநெறியும் அதையே கண்டிருக்குமாயின்—உறுதி இல்லாமல் நாம் சொல்லும் சொல்லைக் கேளாதவனாய் நம்மைத் துன்புறுத்துகிறானே! அப்படியாயின், நாமும் அவனும் வேறு அல்லோம் என்பது முன்பே (முன் பிறப்பிலேயே) ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆகவே, நெஞ்சமே! இனி அவனோடு நமக்கு முரண்படுவது உண்டோ? (இல்லை. அவனை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியது தான்).

இந்தப் பாடலில் வரும் காட்சியின் தரத்தைப் பற்றிப் பேசாமல் விடுப்பதே நலம் என்று தோன்றுகிறது. ஊடல் நிலையிலே வரைமீறும் காம உணர்வினால் சொற்பண்பும் பேணப்படாமல் போகும் என வகட. போன்ற அறிஞர்கள் விளக்குவார்கள்; எனினும், மதிமுகத்தாரை வவ்விக்கொள்வது அறம் தான் எனவும் வேட்கை கொண்டவர்கள் தமக்கு இனிதென்று நீர் அருந்துவார்களே யன்றி நீருக்கு இனிது என்று அருந்துவாரல்லர் எனவும் வருகின்ற கருத்துரைகள் மலரினும் மெல்லிது காமம். என்ற அகவொழுக்கத்திற்குப் பொருந்துவனவா என்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

பல்வகையால் கருதிப்பார்த்தால், இதனைப் பெருந்திணைச் செய்யுள் என்று கொள்வதே பொருந்தும் எனத் தோன்றுகிறது

மேவினும்-சேரினும்; விரும்பினும் எனவும் கொள்ளலாம் (நம்பும் மேவும் நசை ஆகும்மே-தொல்.) அமன்று-செறிந்து. இணர்-பூங்) கொத்து. புல்-புல்லுதல், அணைத்தல். ஐவாய் அரவு-ஐந்து தலைப் பாம்பு. நைவாரா-வருந்தி.

☆

27. தோழி கூற்று

தலைவன் சார்பில், அவன் மனக்குறையைத் தலைவியிடம் எடுத்துரைக்கிறாள் தோழி. அது கேட்டுத் தலைவி சொன்ன பதிலிலிருந்து அவளுடைய மனக் குறிப்பை அறிந்துகொண்டதை, நகையாடி உணர்த்தினாள் தோழி. மேலும், அவர்களிடையே கூட்டம் உண்டு என்பதை அறிந்ததையும் புலப்படுத்துகிறாள். இது குறிஞ்சிக் கலி இருபத்தேழாம் பாடலின் நிகழ்ச்சியைச் சித்திரிக்கும் சூழல். (இப்பாடலும் உரையாடல் அமைப்பினைக் கொண்டது.)

தோழி:

நோக்குங்கால், நோக்கித் தொழுஉம், பிறர் காண்பார்
தூக்கு இலி; தூற்றும் பழி எனக் கை கவித்துப்
போக்குங்கால், போக்கு நினைந்து இருக்கும்; மற்று நாம்
காக்கும் இடம் அன்று இனி.

எல்லா! என் செய்வாம்?

பூக்குழாய்! செல்லல் அவனுழைக் கூஉய் கூஉய்
விரும்பி யான் விட்டேனும் போல்வல்; என் தோள்மேல்
கரும்பு எழுது தொய்யிற்குச் செல்வல்; 'ஈங்கு ஆக
இருந்தோயோ?' என்று ஆங்கு இற

அவன் நின் திருந்து அடிமேல் வீழ்ந்துஇரக்கும், நோய் தீர்க்கும்
மருந்து நீ ஆகுதலான்

தலைவி:

இன்னும், கடம் பூண்டு ஒருகால் நீ வந்தை; உடம்பட்டான்
என்னாமை என் மெய் தொடு.

தோழி:

இஃதோ? அடங்கக் கேள்:

நின்னொடு குழுங்கால், நீயும் நிலம் கிளையா,
என்னொடு நின்றல் எளிது அன்றோ? மற்று அவன்-
தன்னொடு நின்று விடு.

கு. கலி. 27

தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி, அவன் நிலைமை தலைமகற்குக் கூறி, அவன் உரைத்த மாற்றத்தால் அவன் குறிப்பு அறிந்து, 'இவ் வகையான தலைவற்குக் கூறு' என அவளுடன் நகையாடி, கூட்டம் உண்மை தான் அறிந்தமை தோற்றுவித்தது.

பாடற் செய்தி

"மற்றவர்கள் பார்ப்பார்களே என்பதைக்கூடக் கருதிப்பார்க்க மாட்டாமல், நாம் பார்க்கும்போது அவன் நம்மைப் பார்த்துத் தொழுவான். அப்படி ஒருவன் பணிவதால் நமக்குப் பழி உண்டாகுமே என்று கருதிக் கையைக்கவித்து அவனை விலக்கிப் போகவிட்டால், அவ்வாறு நம் எல்லையிலிருந்து போவதால் தனக்கு விளையும் துயரத்தை நினைத்துப் போகாமலே இருப்பான். இப்படி நிலைமை இருப்பதால், இனி அவனை நம்மிடம் வராமல் காக்கும் பக்குவம் இல்லை. ஏடி, என்ன செய்யலாம்?"

—(இவ்வாறு தோழி சொல்வதைக் கேட்ட தலைவி அதற்கு மறுமொழி சொல்லவில்லை. அதனால், தலைவி உடன்பட்டதைக் குறிப்பாக உணர்ந்துகொண்ட தோழி மேலே கூறுகிறாள்:)

"பொலிவுமிக்க குழை அணிந்தவளே! (இனி நான் சொல்வதைக் கேள்.) விருப்பத்தோடு உன்னை அடிக்கடி கூவிக் கூவி அழைத்துக் கொண்டுபோய் (குறியிடத்தே) விட்டுவிடுவது போல் இருப்பேன். பின்னர், நீ என் தோள்மேல் கரும்பு வடிவில் தொய்யில் எழுதுவதற்கு வேண்டிய குழம்பு கொணரப் போவதுபோல் போவேன். 'நீ இங்கேயா இருக்கின்றாய்' என்று என்னைத் தேடி வருவதுபோல் அவன் இருக்கும் குறியிடத்துக்குப் போ. அப்போது, அவன் கொண்ட நோயைத் தீர்க்கும் மருந்து நீதான் ஆகையால், உன் அழகமைந்த கால்மேல் விழுந்து வணங்கி உன் அருளை நாடி இரந்து பெறுவான்."

தோழி சொல்லியதைக் கேட்ட தலைவி, தோழியை நோக்கிச் சொல்கிறாள். "இன்னும் ஒன்று உண்டு: ஒருவேளை அவனை நீ காண்பதாயின், உன் குறையை ஏற்று நிறைவுசெய்வதே தன் கடனாக ஏற்று, உன்னைச் சேர்வதற்கு உடன்பட்டாள் என்று என்னைப்பற்றி அவனிடம் சொல்லாமலிருப்பாய் என்பதற்கு என் மெய்யைத் தொட்டுச் சூள் உரைப்பாயாக."

அது கேட்ட தோழி, "இதோ பார், நான் சொல்வதை முழுமையாகக் கேள். உன்னுடன் நான் இதுபற்றிப் பேசி ஆராய்ந்தபோது, நீ என்ன செய்தாய்? (நாணப்பட்டுக்) காலால் நிலத்தைக் கீறினாய் இல்லவா? என்னிடம் வேண்டுமாயின் முரண்படுவதுபோல் நிற்பது எளிதன்றோ? ஆனால், அவன்முன்

இப்படி நின்று பார்த்துச் செயல்படுவது அரியதன்றோ?" என்று முடித்தாள். (தரையைக் கீறி நின்றதால் உன் விருப்பம் தெரிந்துவிட்டது; ஆனால், என் கருத்தோடு மாறுபடுவதுபோல் மறைத்து நடிப்பது அரியது. இது எனக்குத் தெரியாது).

மேனி அழகுக்காகப் பல நிறக் குழம்புகள் கொண்டு பல உருவங்கள் தீட்டுவதே தொய்யில் எழுதுதல் என்பதாகும். பொதுவாகத் தலைவன் செயல்களாகப் பாடல்களில் வரும். இப் பாடலால் அது தோழியரிடையேயும் நிகழும் என்பது தெரிகிறது.

தூக்கு(தல்) இலி-ஆராய்தல் இல்லாதவன். இற-கடந்து செல். அடங்க-முழுவதாக.

28. தலைவன் கூற்று

தலைவியிடம் அன்பு பாராட்டி அருமை செய்த தலைவன் சில நாள் அவனை மறந்து பிரிந்திருந்தான். மறதி என்பது கடுமையான சொல்தான்; ஏதோ, தகுந்த காரணங்களால் அயர்ந்திருந்தான். மீண்டும் தலைவியைக் காணுவதற்கு வந்தான். அப்போது தலைவனின் அயர்ச்சி குறித்துத் தலைவி எள்ளிப் பேசினாள். அது கேட்ட தலைவன், தலைவியோடு முரண் படுவான்போலச் சில சொல்லி நகைப்புத் தோன்றப் பேசினான். அதன்பின் ஒருவாறு அமைதி கண்டாள் தலைவி. இந்தச் சூழ்நிலையை மனங்கொண்டு எழுந்தது, குறிஞ்சிக் கலியின் இருபத்தெட்டாம் பாடல்.

தலைவன்:

அணி முகம் மதி ஏய்ப்ப, அம் மதியை நனி ஏய்க்கும்
மணி முகம், மா மழை நின் பின் ஒப்ப, பின்னின்காண்
விரி நுண் நூல் சுற்றிய ஈர் இதழ் அலரி
இரவுக்கண் அணி உறழ் ஆரல் மீன் தகை ஒப்ப,
அரும் படர் கண்டாரைச் செய்து, ஆங்கு இயலும்
விரிந்து ஒலி கூந்தலாய்! கண்டை; எமக்குப்
பெரும் பொன் படுகுவை பண்டு.

தலைவி:

ஏள, எல்லா! மொழிவது கண்டை, இஃது ஒத்தன்; தொய்யில்
எழுதி இறுத்த பெரும்பொன் படுகம்;
உழுவது உடையமோ, யாம்?

தலைவன்:

உழுதாய்,
கரும்பு இயிர் பூங்கோதை அம் நல்லாய்! யான் நின்
திருந்து இழை மென்தோள் இழைத்த, மற்று இஃதோ,
கரும்பு எல்லாம் நின் உழவு அன்றோ? ஒருங்கே
துகள் அறு வாள் முகம் ஒப்ப மலர்ந்த
குவளையும் நின் உழவு அன்றோ? இகலி
முகை மாறு கொள்ளும் எயிற்றாய்! இவை அல்ல
என் உழவாய் நீ, மற்று இனி

தலைவி:

எல்லா! நல் தோள் இழைத்த கரும்புக்கு நீ கூறு;
முற்று எழில் நீல மலர் என உற்ற
இரும்பு ஈர் வடிஅன்ன உண்கட்கும் எல்லாம்
பெரும் பொன் உண்டு என்பாய் இனி.

தலைவன்:

நல்லாய்! இகுளை! கேள்:
ஈங்கே தலைப்படுவன், உண்டான் தலைப்பெயின்
வேந்து கொண்டன்ன பல.

தலைவி ஆக என உடம்பட்டுக் கூற, தலைவன் உரைத்தல்:

ஆங்கு ஆக!— அத்திறம் அல்லாக்கால், வேங்கை வீ
முற்று எழில் கொண்ட சுணங்கு அணி பூண் ஆகம்
பொய்த்து ஒருகால் எம்மை முயங்கினை சென்றீமோ,
முத்து ஏர் முறுவலாய்! நீ படும் பொன் எல்லாம்
உத்தி எறிந்துவிடற்கு

கு. கலி. 28

அருமை செய்து அயர்த்த தலைவன் வந்துழி, தலைவி
எள்ளின இடத்து, தலைவன் அவளோடு உறழ்ந்து கூறி, நகையாடி,
கூட்டத்திற்கு உடம்படுவித்தது. இதற்கு விதி 'உயர் மொழிக்கு
உரிய உறழும் கிளவி' என்பதனுள், 'தலைவன் உயர்மொழிக்குத்
தலைவி உறழ்ந்து கூறும்' என்றாம்.

கவித்தொகைக்குத் திணை, துறை விளக்கம் எழுதியவர்
நச்சினார்க்கினியரே என்பது பல இடங்களில் தெளிவாக
விளங்குகிறது. இந்தப் பாடலின் துறை விளக்கம் ஓர் எடுத்துக்
காட்டு. "இதற்கு விதி 'உயர்மொழிக்கு உரிய உறழும் கிளவி'
என்பதனுள், 'தலைவன் உயர்மொழிக்குத் தலைவி உறழ்ந்து கூறும்'
என்றாம்" என்ற வாக்கியத்தை நோக்க வேண்டும். உயர்மொழிக்கு
என்ற நூற்பா, தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் பொருளியலுள்
வருவது. (தொல். பொருள்.பொருளி. 43) இந் நூற்பாவிற்கு

இளம்பூரணர் தரும் உரை வேறு; நச்சினார்க்கினியர் தரும் உரை வேறு. கலித்தொகையின் இப்பாடலில் குறிக்கப்பட்டுள்ள துறைவிளக்கத்துக்குத் தொல்காப்பியப் பொருளியலுள் தாம் சொல்லிய உரை விளக்கத்தையே ஆதாரமாகக் காட்டுகிறார் என்பது, ... என்பதனுள். என்றாம் எனத் தன்மை வினையாலேயே குறிப்பதிலிருந்து உணரலாம். இதுபோலவே மேலும் பல இடங்கள் உள. நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பிய உரை எழுதியபின் கலித்தொகைக்கு உரை எழுதினார் என்பது தெளிவாகிறது.

பாடற் செய்தி

‘அழகினை யுடைய உன் முகம் திங்களைப் போல் இருக்கிறது: அந்த முகத்துக்கு ஒப்பாகிய சந்திரனோடு மிகவும் பொருந்தியிருக்கும் மேகத்தை ஒத்திருக்கிறது மணிகள் விளங்கும் உன் பின்னலின் முடி; அந்தப் பின்னலின் மயிர்க்கண்ணே பொருந்தி மலர்ந்துள்ளதும் மெல்லிய நூலால் கட்டப்பட்டதும் தேனால் ஈரமான இத் துகளை யுடையதுமான பூக்கள் பின்னலுக்கு ஒப்பதாகிய கரு நிறப் பாம்பிடத்தே கிடக்கின்றன; அப்படிக்கிடக்கும் பூக்களின் அழகு கார்த்திகை விண்மனின் அழகுபோல விளங்குகிறது. பார்த்தவர்களை அருந்துயர் செய்துபோகின்ற பரந்து தழைத்த கூந்தலை உடையவளே! நான் கூறுவதை எண்ணிப் பார். நீ என் பொருட்டுப் பண்டே பெரிதும் பொன்னால்(கடன்)பட்டவள்.” —இது தலைவன் சொன்னது.

இது கேட்ட தலைவி ‘ஏள! இதோ ஒருவன் மொழிவதைக் கேட்டாயா’ என்று தனக்குத் தான் சொல்லிக் கொண்டு, மேலே தலைவனை நோக்கி, “நீ என் தோள்மேல் தொய்யில் எழுதித் தங்கிய நிலையில் அழகு பெற்றேன்; உண்மைதான் (ஆனால்) முழுமையாக அழகுபெற்றேன் என்று சொல்லமுடியுமா? (அழகு (பொன்) நீங்கி, தேமல்(பொன்)தானே பெருகியது?) இடைவிடாது என் மார்பு உன் மார்பினை உழுத நல்வினை எனக்கு உண்டா?”

“சுரும்புகள் ஒலிக்கின்ற மலரால் செய்யப்பட்ட மாலையினை உடையவளே! அழகியே! மார்பால் உழுவில்லை என்றா சொல்கிறாய்? உழுதாய். திருத்தமான அணி பூண்ட மெல்லிய நின் தோள்மேல், இதோ, காணப்படும் சுரும்பு உருவத் தொய்யி லெல்லாம் நீ இடைவிடாமல் புல்லியதனால் விளைந்தன அல்லவோ? ஒளிமிக்க உன் முகம் முழுமையாக மலர்ந்துள்ளது; அந்த முகத்திலே உள்ள குவளையாகிய கண்ணும் (திளைப்பால்) மலர்ந்திருக்கிறதே! அந்த மலர்ச்சி எப்படி வந்தது? என்னோடு நீ

கொண்ட புணர்ச்சிதோறும் ஏற்படுகின்ற திளைப்பால் வந்ததன்றோ? இவையல்லாமல் இதற்குமேல் நீ என்ன (புதிதாக) உழுதுவிடப் போகிறாய்? (காதல் உழவு உனக்கு ஒன்றும் புதிது அன்றே! நான் உன்னோடு அருமை செய்து எதனையும் மறந்துவிடவில்லை.)”

தலைவன் தான் அருமை செய்து அயர்த்துவிடவில்லை, திருமணம் செய்யும் குறிப்போடுதான் வந்திருப்பதை மேற்கண்டவாறு குறிப்பாக உணர்த்தினான். அப்படி உணர்த்தியதில் தலைவியை எள்ளுவதுபோல் பேசினான். அது கேட்ட தலைவி பேசுவது இனி வருவது: “ஏடா! நீ என் அழகிய தோளில் கரும்பு வடிவில் எழுதிய தொய்யில்பற்றிச் சொல்லுவது உனக்குச் சரிதான். முழுமையான அழகு பெற்ற நீல மலர் போன்றது என்கண்; அது மை யூட்டப்பட்டதால் மேலும் அழகாக இருக்கும். இரும்பு அரிவாளால் வெட்டப்பட்ட மாவடுப்போல் விளங்கும் கண் உன் பிரிவால்) பசலை பூத்துவிட்டது. அதைக்கூட உன்னோடு நான் சேர்ந்தமையால் மிகுந்த பொன் விளைந்துவிட்டதாகச் சொல்லுவாய்போலத் தெரிகிறது.”

தலைவி சொன்னதைக் கேட்ட தலைவன் மேலே பேசுகிறான்: “நல்லாய்! என் தோழியே! கேள்— வேந்தனைச் சேர்ந்திருந்த ஒருவன் அம் மன்னன்பால் பெற்ற பொருள்களோடு போகும் போது, அவ்வரசனே அவற்றை மீட்டுக் கொண்டதுபோல, உன்னைச் சேர்ந்து பல பயன்களையும் இங்கேயே பெறுவேன்.”

அவன் கூறியதைக் கேட்ட தலைவி, “சரி சரி; அப்படியே ஆவதாக” என்று கூறித் தலைவனுக்கு உடன்பட்டுக் கூறினாள். (அதாவது—நீ அருமை செய்து பின்னர் மறந்ததைப் பொய்யாக்கி என்னிடம் அன்பு கொண்டவனாகவே ஆகட்டும்.

அது கேட்ட தலைவன் சொல்கிறான்: “முத்தின் அழகு கொண்ட முறுவலுடையவளே! நீ கொண்ட (பசலைப்)பொன் னெல்லாம் இனி எப்போதுமே இல்லாமல் போவதற்கு நீ ஒன்று செய்யவேண்டும் வேங்கை மலரின் முழு அழகு கொண்டதும் பசலையை அழகாகப் பூண்டிருப்பதுமாகிய உன் உடல் கொண்டு பொய்யாகவாவது ஒரு தடவை என்னை அணைத்துவிட்டுப் போ.”

இப்பாடற் பொருளின் ‘நயங்களை’ விளக்காமல் இந்த அளவில் விட்டுவிடுவதே சாலும். தலைவன் தலைவியர் நகைச்சுவை தோன்ற உரையாடியிருப்பதாக நச்சினார்க்கினியர்

எழுதியுள்ளன வெல்லாம் நன்றாகவே உள்ளன. பயின்று திளைக்க விழைவோர் அவர் உரை கண்டுகொள்க.

மழை-மேகம். பின்-பின்னல். ஈர் இதழ் அலரி-ஈரமான இதழ்களைக் கொண்ட மலர். ஆரல் மீன்-கார்த்திகை நட்சத்திரம். ஒலி கூந்தல்-தழைத்த கூந்தல். ஒத்தன்-ஒருத்தன். உத்தி-கழித்து.

29. தோழி கூற்று

இரவுக் குறியிடத்தில் தலைவனைத் தலைவி சந்தித்தால் ஊரிலே பேச்சுப் பிறக்கும்— அலர் பரவும்— என்று அஞ்சும் தோழி, வேண்டுமென்றே வேறு ஓர் இடத்தைச் சந்திக்கும் இடமாகத் தலைவனுக்குக் குறிப்பிடுகிறாள். தவறான குறியிடத்துக்குப் போவது தலைவனுக்கு மட்டுமல்லாமல் தோழிக்கும் ஏற்படக்கூடியதுதான். அப்படித் தலைவன் இருப்பான் என்று எண்ணித் தலைவன் குறித்த இடத்தை அடையக் கருதித் தவறான இடத்துக்குப் போகிறாள் தோழி. அந்த இடத்தில் நடந்ததாக ஒரு நிகழ்ச்சியைப் பொய்யாகக் கற்பித்துத் தலைவிக்குச் சொல்லுகிறாள். (அப்படித் தோழி தலைவியிடம் சொல்லுவதைச் சிறைப்புறமாக நின்று தலைவன் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறான்.) இதுதான் குறிஞ்சிக்கலியின் 29ஆம்பாடலின் செய்தி. (இந்தத் துறைக் குறிப்பைத் தரும் நச்சினிக்கினியார் தொல்காப்பியப் பொருளியல் நூற்பாக்களை— அவர் வரைந்துள்ள உரை நினைவொடு— எடுத்துக்காட்டுகிறார்)

திருந்திழாய்! கேளாய், நம் ஊர்க்கு எல்லாம் சாலும்
பெருநகை! அல்கல் நிகழ்ந்தது; ஒருநிலையே
மன்பதை யெல்லாம் மடிந்த இருங் கங்குல்,
அம் துகில் போர்வை அணி பெறத் தைஇ நம்
இன் சாயல் மாப்பன் குறி நின்றேன் யான் ஆக—
தீரத் தறைந்த தலையும், தன் கம்பலும்,
காரக் குறைந்து, கறைப்பட்டு வந்து நம்
சேரியின் போகா முட முதிர் பார்ப்பாணை,
தோழி! நீ போற்றுதி என்றி— அவன் ஆங்கே
பாரா, குழறா, பணியா, 'பொழுது அன்றி',
யார், இவண் நின்றிர்?' எனக் கூறிப் பையென
நவ காண் முதுபகட்டின், பக்கத்தின் போகாது,
'தையால்! தம்பலம் தின்றியோ?' என்று, தன்
பக்கு அழித்து, 'கொண்ட' எனத் தரலும்—யாது ஒன்றும்
வாய் வாளேன் நிற்ப— கடிது அகன்று கைமாறி,

கைப்படுக்கப்பட்டாப், சிறுமி! நீ மற்று யான்
 ஏனைப் பிசாகு; அருள்; என்னை நலிதரின்
 இவ்ஊர்ப் பலி நீ பெறாஅமல் கொள்வேன்!
 எனப்பலவும் தாங்காது வாய் பாடி நிற்ப—
 முது பார்ப்பான் அஞ்சினன் ஆதல் அறிந்து, யான் எஞ்சாது—
 ஒரு கை மணல் கொண்டு, மேல் தூவக் கண்டே,
 கடிது அரற்றிப் பூசல் தொடங்கினன், ஆங்கே
 ஒடுங்கா வயத்தின், கொடுங்கேழ், கடுங்கண்,
 இரும்புலி கொண்மார் நிறுத்த வலையுள் ஓர்
 ஓதில் குறுநரி பட்டற்றால்! காதலன்
 காட்சி அழுங்க நம் ஊர்க்கு எலாஅம்
 ஆகுலம் ஆகி விளைத்ததை— என்றும் தன்
 வாழ்க்கை அதுவாகக் கொண்ட முது பார்ப்பான்
 வீழ்க்கைப் பெருங்கருங்கூத்து

கு. கலி. 29

‘இரவுக் குறி அலராம்’ என்று அஞ்சி, தலைவனை நீக்கி
 நிறுத்தக் கருதிய தோழி, ‘அல்லகுறிப் படுதலும் அவள்வயின்
 உரித்தே, அவன் குறி மயங்கிய அமைவொடு வரினே’ என்னும்
 சூரத்திரத்தான், அல்லகுறிப்படுதல் தனக்கும் உரித்தாகலின், அவன்
 செய்த குறி அறிதற்குப் புறத்துச் சென்ற வழி, ஆண்டுப் பிறந்தோர்
 செய்தியாக, ஒரு பொய்யை நாடக வழக்கும் உலகியல்
 வழக்குமாகப் புனைந்துரை வகையால் படைத்துக்கொண்டு,
 பிறரை ஞான்று தலைவன் சிறைப்புறமாகத் தலைவிக்குக் கூறியது.
 இதனை, ‘இரந்து குறையுற்ற கிழவனைத் தோழி, நிரம்ப நீக்கி
 நிறுத்தல் அன்றியும், வாய்மை கூறலும் பொய் தலைப்பெய்தலும்,
 நல்வகை உடைய நலத்தில் கூறியும், பல்வகையானும் படைக்கவும்
 பெறுமே’ எனப் பொருளியல் சூத்திரத்துப் ‘பொய்தலைப்
 பெய்தலையும் படைக்கவும் பெறும்’ என வழுவமைத்தவாற்றால்
 கொள்க.

பாடற் செய்தி

“செம்மையான அணிகள் பூண்டவளே! நம் ஊர்
 முழுவதற்கும் நாளெல்லாம் பெருஞ்சிரிப்பை ஊட்டுகின்ற நிகழ்ச்சி
 ஒன்றைக் கேள். உயிரினமெல்லாம் ஒருசேரத் தூங்கிவிட்ட
 இரவிலே, அழகிய துகிலாலாகிய போர்வையை அழகுபெற
 உடுத்துக்கொண்டு நமக்கு இனிய சாயலமைந்த மார்பினனாகிய
 தலைவன் குறிப்பிட்ட குறியிடத்திலே சென்றுநின்றேன். தன்
 முடியையெல்லாம் நீக்கிவிட்டதால் தட்டையான தலையையும்
 (அந்த ‘அழகு’க்கு ஏற்ற) ஆடையையும் உடையவனாய்,
 கருங்குட்டத்தாலே கையும் காலும் குறைந்து— அந்த நேரத்திலே

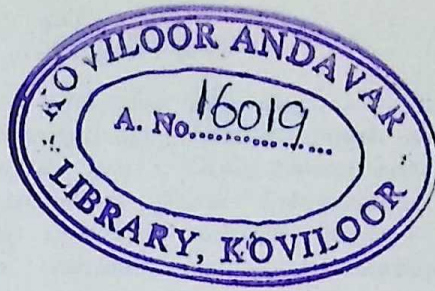
அவனுக்கு அங்கு என்ன கடமை இருந்ததோ, தெரியவில்லை— தன் கடமையைச் செய்ய வந்தான் அந்தப் பார்ப்பான்; நாம் வாழும் இடத்துத் தெருக்களிலே நடமாடாமல் ஒளித்துக் திரிகின்ற அந்த முடவனாகிய கிழட்டுப் பார்ப்பான் வந்தான். அந்தப் பார்ப்பானிடத்தில் இரக்கங் கொண்டு 'பேணுவாயாக' என்று நீ சொல்லுவாயே, அவனைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன். (அந்த இருட்டில் என்னைப் பார்த்து— அடையாளம் தெரியாமல்— குனிந்து வளைந்து பார்த்து— 'பொழுதில்லாத பொழுதிலே இங்கே நிற்கின்ற நீ யார்' என்று கேட்டான். வைக்கோலைக் கண்ட முதிய எருது போல் என்னை விட்டு விலகாமல், 'பெண்ணே! தாம்பூலம் தின்பாயாக' என்று தன் பையைத் திறந்து (தாம்பூலம் எடுத்து) தந்தான். நான் ஒன்றும் பேசாமல் நின்றேன். (அவன் அச்சம் கொண்டு) விரைவாக அகன்று போய்த் தன் போக்கை மாற்றிக்கொண்டு, "ஏ சிறுக்கியே! அகப்பட்டுக்கொண்டாய். நான் யார் தெரியுமா?) உன்னைப் போல் பெண் பேய் அல்லேன்; நான் ஆண் பேய். எனக்கு இசைந்துவாராமல் துன்புறுத்துவாயானால், இந்த ஊரினிடமிருந்து நீ பெற்று வரும் பலியை நீ பெறவிடாமல் நானே எடுத்துக்கொள்வேன் என்று என்ன பேசுகிறோமென்று தன் பேச்சைக் காத்துக்கொள்ளாமல் பலவாறு பேசி நின்றான். அந்த முதுபார்ப்பான் (என்னைப் பெண் பேய் என்று எண்ணி) அஞ்சுகிறான் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டேன்; தாமதம் செய்யாமல், ஒரு கையளவு மணலை எடுத்து அவன் மேல் தூவினேன். அதைக் கண்டு, கடுங்குரலெடுத்து அலறி, ஊரெல்லாம் கேட்கும்படி கூச்சலிடத் தொடங்கினான். ஒடுங்காத வலிமையுடையதுடன் வளைந்த கோடுகள் உடையதுமான தறுகண்மை கொண்ட புலிக்கு விரித்த வலையிலே அந்தப் புலிக்கு முற்றிலும் வேறான நரி அகப்பட்டதைப் போல ஆகிவிட்டது நிலைமை. (தலைவனை எதிர்பார்த்துப் போன இடத்தில் குட்டரோகியான கிழட்டுப் பார்ப்பான் வந்து சேர்ந்தான்) குறியிடத்திலே காதலரைக் காண வேண்டிய காட்சி கெடும்படியாக நம் ஊரவர்க்கெல்லாம் துன்பம் தருவதாயிற்று— முதுபார்ப்பான் அலறிய கூச்சல். (இரவில் தனியே நிற்கும் மகளிரிடம் குறும்பு செய்தலையே) வாழ்க்கையாக கொண்ட முதுபார்ப்பானின் விருப்பத்தால் விளைந்த பேரழிவு கொண்ட கூத்து இப்படி ஆகிவிட்டது. (தலைவியிடம் தோழி சொல்லிய இந்தக் கூத்துக்கதை இட்டுக்கட்டியதுதான். ஆனால், சிறைப் புறமாக நின்று இதைக் கேட்கும் தலைவன் உண்மை என்று நம்பும்படியாக இருக்கிறது. இனி இப்படிக் குறியிடம் நாடித் தேடித் தலைவியைக் காண்பது தவறு; திருமண முயற்சி

மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் தலைவன் உள்ளத்திலே எழவேண்டும் என்பது தோழியின் குறிப்பு. மிகச் சுருக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமாயின், வரைவு முடுக்கம் என்ற துறைக்கு உரியது இப்பாடல்).

மனோன்மணியின் கதையில் முதன்மைப் பாத்திரங்களைவிட எதிர்நிலைப் பாத்திரமாகிய குடிலனே பேராதிக்கம் செலுத்துவதாகப் பேராசிரியர் சுந்தரனார் சித்திரித்துள்ளார். அந்தக் குடிலமே இந்தப் பாடலில் முதுபார்ப்பானின் பேயாட்டமாகப் படைத்து மொழியப்படுகிறது.

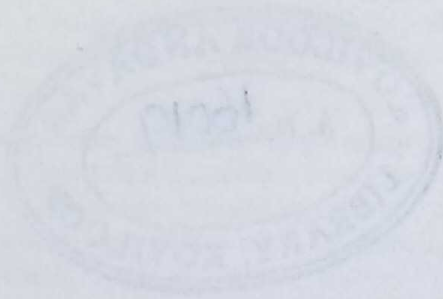
அல்கல்-நாளும். தைஇ-உடுத்து. தறைந்த-தட்டையான. கம்பல்-ஆடை. காரக் குறைந்து-கருங்குட்டத்தால்(கைகால்) தேய்ந்து. குறழாப் பணிந்து-குனிந்து வளைந்து. வை-வைக்கோல். தம்பலம்-தாம்பூலம். பக்கு அழித்து-பையைத் திறந்து. எஞ்சாது - தாமதப்படுத்தாமல் (விளைந்து). வயத்தின் - வலிமையுடைய. கொடுங்கேழ்-வளைந்த வரிகள். (கேழ்-நிறம்.இங்கே நிறத்தாற் சிறந்த வரிகளைக் குறித்தது) ஏதில்-எவ்வகையிலும் இயையு இல்லாத. வீழ்க்கை-விருப்பம்.

4

குறுந்தொகை

சென்னை

குறுந்தொகை

எட்டுத் தொகை நூல்களில் அடிவரை யறையில் மிகச்சிறிய பாடல்களைக் கொண்டது, குறுந்தொகை யாகும். நான்கு அடிச் சிற்றெல்லையும், எட்டு அடிப் பேரெல்லையாகவும் கொண்ட பாடல்கள் குறுந்தொகையில் இடம் பெற்றுள்ளன. இன்றுள்ள குறுந்தொகையில் 401 பாடல்கள் உள்ளன. நானூறு பாடல்களே இருக்க வேண்டும். (கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுள் இந்தக் கணக்குக்கு அப்பாற்பட்டது.) 307, 391 என்ற எண்களுக்குரிய இரண்டு பாடல்கள் ஒன்பதடிப் பாடல்களாக உள்ளன. இவற்றுள் 307ஆம் பாடலை நீக்கி, நானூறு பாடல்களைக் கொண்டதாக குறுந்தொகையைக் கொள்ளலாம் என ஐயரவர்கள் தெரிவித்துள்ளார்கள். (முகவுரை பக்.5) (இந்த இருபாடல்களைப் பற்றி அண்மையில் டாக்டர் தெ. ஞானசுந்தரம் ஆய்வு செய்துள்ளார். 387 நற்றிணையில் விடுபட்ட பாடல் என்பது அவர் முடிவு. 391ஆம் பாடலில் நான்காம் வரியை நீக்கிவிட இடனுள்ளது என்றும், நீக்கிவிட்டால் எட்டடிப் பாடலாய்க் குறுந்தொகைப் பாடலாகவே கொள்ளலாம் என்றும் ஆராய்ந்து முடிவு செய்துள்ளார். காண்க: குறுந்தொகைத் தெளிவு)

தொகை நூல்களில் இந்நூலே மிகப் பேரளவினதாக உரையாசிரியர்களால் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இருபத் தொன்பது உரையாசிரியர்கள் ஆயிரம் இடங்களில் குறுந்தொகைப் பாடல்களை எடுத்துக்காட்டுகின்றனர்—(ஐயரவர்கள் முன்னுரை பக்.7, மற்றும் பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிள்ளையவர்களின் கரந்தைக் கட்டுரையில் இடம் பெற்றுள்ள, கட்டுரை) குறுந்தொகையின் நானூறு பாடல்களில் 165 பாடல்களே எடுத்துக்காட்டாகக் காட்டப்பெறாதவை என்கிறார் ஐயரவர்கள் (முகவுரை பக்.6)

தொகை நூல்களில் முதலில் தொகுக்கப்பட்டது குறுந்தொகையே என்பது ஆய்வாளர்கள் கருத்து.

¹206 புலவர்களின் பாடல்கள் இதில் இடம்பெற்றுள்ளன. பத்துப் பாடல்களின் ஆசிரியர் பெயர்கள் தெரியவில்லை. குறுந்தொகை தவிர வேறு தொகை நூல்களில் இடம்பெறாத புலவர்கள் 117 பேர் என ஐயரவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

¹ 205 பேர்களே என்பதொரு கணக்கு.

கபிலர் பாடிய பாடல்கள் 29 இதில் இடம் பெற்றுள்ளன, (259-ஆம் பாடலைப் பாடியவர் பரணர் என்று ஒரு கருத்து உண்டு. இந்நூல் அதனைக் கபிலர் பாடலாகவே கொள்கிறது.

பேராசிரியர் 380 பாடல்களுக்கு உரை எழுதினார் எனவும், அவர் உரை எழுதாது விடுத்து 20 பாடல்களுக்கு நச்சினார்க்கினியர் உரை வகுத்தார் எனவும் மரபுவழிச் செய்தி உண்டு. இருவர் உரையும் இப்போது கிடைக்கவில்லை.

பாடலின் பெரியளவு காரணமாகச் செறிவு மிக்கு உரிய பொருளுக்கே முதன்மை தருவனவாக இதன் செய்யுட்கள் அமைந்திருக்கின்றன.

1. தலைவி

தோழியின் உதவிபெற்றுத் தலைவியுடன் அளவளவினான் தலைவன். பின்னர்த் தலைவிக்கு ஏற்படும் துயரத்தை இயன்ற வரையில் ஆற்றுவித்துப் பிரிந்தான். பிரிவினால் வேறுபட்ட தலைவி தோழியிடம் பேசுவதைத் தெரிவிப்பது குறுந்தொகையின் பதின்மூன்றாம் பாடல்.

மாசு அறக் கிழிஇய யானை போலப்
பெரும் பெயல் உழந்த இரும் பிணர்த் துறுகல்
பைதல் ஒரு கலை சேக்கும் நாடன்
நோய் தந்தனனே-தோழி!-
பசலை ஆர்ந்த, நம் குவளை அம் கண்ணே.

குறுந். 13

தலைவன் தோழியிற் கூட்டம் கூடி, ஆற்றும் வகையான் ஆற்றுவித்துப் பிரிய, வேறுபட்ட கிழத்தி தோழிக்கு உரைத்தது.

பாடற் செய்தி

தோழி! மாசு முழுவதும் நீங்கும்படியாகக் கழுவப்பட்ட யானையைப் போலப் பெருமழையை ஏற்ற கரிய சுரகரப்பான பாறையில் (தனிமைத்துன்பத்தோடு ஓர் ஆண்மான் தங்கும் நாட்டுக்கு உரியவன் தலைவன் அவன்: (என்னை விட்டு நீங்கியதால்) துன்பத்தைக் தந்துவிட்டானே; அதனால், குவளை போன்ற என் அழகிய கண்கள் மிகவும் பசந்துவிட்டன; (பார்)

இரும்-கருநிறம் (கொண்ட). பிணா-சுரகரப்பு. பெயல்-மழை. உழந்த-ஏற்ற, துறுகல்-பாறை. பைதல்-துயரம். சேக்கும்-தங்கும்.

2. தோழி

இரவுக்குறியிடத்திலே தலைவியைச் சந்தித்துவிட்டுத் திரும்பும் தலைமகனை எதிர்ப்பட்டுத் தலைவியின் நிலையை எடுத்துக்கூறி, குறிப்பாகத் திருமண முயற்சியிலே தலைவனை முடுக்கி விடுகிறாள். இது குறுந்தொகையின் பதினெட்டாம் பாடல் தெரிவிக்கும் செய்தி.

வேரல் வேலி வேர்க் கோட் பலவின்
சாரல் நாட! செவ்வியை ஆகுமதி!
யார் அஃது அறிந்திசினோரே?—சாரல்
சிறு கோட்டுப் பெரும்பழம் தூங்கியாங்கு, இவள்
உயிர் தவச் சிறிது; காமமோ பெரிதே!

குறுந். 18

இரவுக்குறி வந்து நீங்குந் தலைமகனைத் தோழி எதிர்ப்பட்டு, வரைவு கடாயது.

சொல் முடிபு

வேரல் வேலி.....சாரல்நாட! சாரல் சிறுகோட்டுப் பெரும்பழம்.....இவள் உயிர் தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே! யார் அஃது அறிந்திசினோரே? செவ்வியை ஆகுமதி.

பாடற் செய்தி

சிறு மூங்கிலால் ஆகிய வேலிகள் கொண்ட வேர்ப்பலா வளரும் மலைநாடனே! இவளுடைய உயிர் மிகவும் நொய்ம்மை உடையது; ஆனால் இவள் கொண்ட காதலோ (தாங்குதற்கரிய) அளவால் பெரியது (வலிமை குறைந்த உயிர் மிகப்பெரிய காதற் சுமையால்) எப்பொழுது அழியும் என்பதை அறிந்தவர்கள் யார்? (எப்போது வேண்டுமானாலும் இவள் உயிர் பிரிந்து விடக்கூடும்) எனவே, விரைவில் இவளை மணந்துகொள்ளும் பருவத்தை உடையை ஆகுக.

உயிரின் மென்மை, தாங்கற்கு அரிய காதல் நோய், எந்த நேரத்திலும், உயிர் பிரிந்துவிடக்கூடிய நிலை—இவற்றால் பலாப் பழத்தின் மெல்லிய காம்பும், பெரிதாகிய பழம், கனம் தாங்காமல் விழுந்துவிடக்கூடிய நிலை ஆகியவற்றை இயற்கைக் காட்சியில் அமைத்துக் கூறினார்: இஃது இறைச்சிப் பொருள்

வேரல்—சிறுமூங்கில். வேர்க்கோட்பலா—வேர்ப்பலா, செவ்வி—பக்குவம், பருவம். ஆகுமதி—ஆவாயாக. கோடு—காம்பு. தூங்கியாங்கு—தொங்குவது போல. தவச்சிறிது—மிகவும் சிறியது.

3. தலைவி

திருமணம் செய்துகொள்ளாமல் தாமதம் செய்துவருகிறான் தலைவன். அது காரணமாக வருந்திய தலைவி, தோழியிடம் பேசுவதைத் தெரிவிப்பது குறுந்தொகையின் இருபத்தைந்தாம் பாடல். களவொழுக்கம், ஆகையால் பிறருக்குத் தெரியாது. ஒரு கால் தலைவன் உறுதிப்பாடு குலைந்து 'நழுவினால்' என்ன செய்வது என்பது தலைவியின் கவலை.

யாரும் இல்லை; தானே கள்வன்;
தான் அது பொய்ப்பின், யான் எவன் செய்கோ?
தினைத்தாள் அன்ன சிறு பகங்கால
ஒழுகு நீர் ஆரல் பார்க்கும்
குருகும் உண்டு, தான் மணந்த ஞான்றே குறுந். 25

வரைவு நீட்டித்த இடத்துத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

சொல்லுபடி

தான் மணந்த ஞான்று யாரும் இல்லை; தானே கள்வன்; தான் அது பொய்ப்பின் யான் எவன் செய்கோ? ஒழுகு மீன் ஆரல் பார்க்கும்..... குருகும் உண்டு.

பாடற் செய்தி

(தலைவன் என்னைக் களவில் கலந்த காலத்தில்) எம்மைக் கண்டவர் எவரும் இல்லை; அவன் ஒருவனே கள்வன். அந்த வேளையில் அவன் செய்த குற்றையிலிருந்து தவறுவானாயின் யான் என்ன செய்வேன்? சான்று எதுவுமே எதுவுமே இல்லைதான்; அங்கே ஒரு நாரையும்—தினைப் பயிரின் அடிப்பகுதி போன்றதும் சிறியதுமான பசிய காலினை யுடைய நாரையும் இருந்தது. உண்மைதான். ஆனால், ஓடுகின்ற நீரில் ஆரல் மீன் வராதா என்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

குருகு நாரை. செய்கு-செய்வேன் (ஒஅசை). ஆரல்-ஒரு வகை மீன்.

4. தலைவி

முன்பாட்டின் சூழலே இந்தக் குறுந்தொகை முப்பத்தெட்டாம் பாடலுக்கும் பொருந்தும்.

கான மஞ்ஞை அறை ஈன் முட்டை
வெயில் ஆடுமுகவின் குருளை உருட்டும்

குன்ற நாடன் கேண்மை என்றும்
நன்றமன் வாழி-தோழி!-உண்கண்
நீரோடு ஓரா அங்குத் தணப்ப,
உள்ளாது ஆற்றல் வல்லுவோர்க்கே

குறுந். 38

வரைவு நீட்டித்தவழித் தலைமகன் தனது ஆற்றாமை
தோன்றத் தோழிக்குக் கூறியது

சொல் முடிபு

தோழி! உண் கண்.....வல்லுவோர்க்கு, கானமஞ்ஞை.....குன்ற
நாடன் கேண்மை என்றும் நன்று.

பாடற் செய்தி

மையூட்டப்பெற்ற கண்ணிலிருந்து வழியும் நீரோடு—
ஒருபடியாக அவன் பிரிந்ததை நினைந்து பாராமல் துன்பத்தைப்
பொறுத்துக் கொள்ள வல்லமை உடையவர்க்கு மட்டும்
குன்றநாடன்—காட்டு மயில் பாறையில் ஈன்ற முட்டைகளை
வெயிலில் விளையாடுகின்ற குரங்கின் குட்டி விளையாடுவதற்கு
இடமாகிய மலைக்கு உரிய நாடன்—பிரிந்தாலும் அவன் நட்பு
என்றும் இனியதாகும். (அவன் காதலை நினைந்து பிரிவினை
ஆற்ற முடியாதவர்க்கு மலைநாடனின் கேண்மை நலம்
செய்வதாகாது என்பது குறிப்பு)

மயிலின் முட்டை அடைகாப்பதற்கு உரியது; அடை
காக்கப்பெறாமல் பாறையில் வெயிலில் காய்கிறது; குரங்குக் குட்டி
உருட்டி விளையாடுகிறது. முட்டை வீணாகிச் சிதைந்துவிடக்கூடும்.
இந்தக் காட்சியின் உட்குறிப்பு: உடன் இருந்து இன்பம்
தரவேண்டியவன் தலைவன்; உடன் இல்லை என்பதோடு பிரிவுத்
துன்பத்தையும் தந்திருக்கிறான். மேலும், ஊரார் அலர் தூற்றவும்
நேரிடுகிறது. இதனால் பழி பெருகிக் காதல் மாசுறும். இஃது
இறைச்சிப் பொருள்

அறை-பாறை: தணப்ப-பிரிய. வல்லுவோர்-வல்லமை உடையவர்கள்.

☆

5. தோழி

இரவுநேரத்தில் வந்து தலைவியோடு அளவளாவுதற்குத்
தோழியின் உதவியைத் தலைவன் நாடுகிறான். அவன்
வேண்டுகோளை ஏற்பதுபோல் பேசி, குறிப்பால் தோழி
மறுத்துரைக்கும் செய்தியை உடையது குறுந்தொகையின்
நாற்பத்திரண்டாவது பாடல்.

காமம் ஒழிவது ஆயினும்—யாமத்துக்
கருவி மா மழை வீழ்ந்தென, அருவி
விடரகத்து இயம்பும் நாட!—எம்
தொடர்பும் தேயுமோ நின்வயினானே?

குறுந். 42

இரவுக்குறி வேண்டிய கிழவற்குத் தோழி நேர்ந்த
வாய்பாட்டான் மறுத்தது.

“நேர்ந்த வாய்பட்டான் மறுத்தலாவது, உடன்பட்டாள்
போன்ற சொல்லமைதியும் மறுத்தமையைக் குறிப்பாற் புலப்படுத்தும்
பொருளமைதியும் பொருந்தக் கூறுதல்”—ஐயரவர்கள் விளக்கம்
உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுதல் நேர்மையாகும்
இடமும் உண்டு என்பதற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டு.

சொல் முடிபு

யாமத்துக் கருவி மா மழை..... இயம்பும் நாட! காமம்
ஒழியதாயினும் நின்வயினான் எம் தொடர்பும் தேயுமோ?

பாடற் செய்தி

நள்ளிரவிலே தொகுதியாகக் கூடி வரும் பெரு மழை.
பொழிவதால் வெள்ளம் பெருகி உருவாகும்) அருவியின் வீழ்ச்சி
மலையிலே உள்ள பிளவுகளில் ஒலிக்கின்ற மலைநாட்டவனே!
(உடன் சேர்ந்திருப்பதாகிய) காமம் நீங்குதலாக இருந்தாலும்
உன்னிடத்தில் நாங்கள் கொண்ட நட்பும் அழிந்துவிடுமா?
(அழியாது).

காமம்—இங்கே மெய்யுறு புணர்ச்சி என்பர் ஐயரவர்கள்
அவர்கள். அப்பொருள் கொள்ள ஆதாரம் ‘கண்களவு கொள்ளும்
சிறுநோக்கம் காமத்திற் செம்பாகம் அன்று பெரிது’ (1092) என்ற
குறலில் ‘காமம்’ என்ற சொல்லுக்குப் பரிமேலழகர் மெய்யுறு புணர்ச்சி
என்று பொருள் கொண்டதாகும். கருவி மா மழை; மேகம், இடி,
மின்னல் ஆகிய பலவற்றின் தொகுதியாகிய பெருமழை.
விடரகம்—மலையில் உள்ள வெடிப்புகளும் குகைகளும். மெய்யுறு
புணர்ச்சிக்கு வாய்ப்பு இல்லை என்பதைச் சொல்லிக் குறிப்பால்
மறுத்தமை உணர்க. அஃது இல்லையாயினும் தலைவியின் காதல்
தேயாது என்பதையும் கூறினாள், தோழி.

இப்பாடல் உள்ள இயற்கைக் காட்சியின் இறைச்சிப்
பொருளை எண்ணித் தெளிக.

6. தலைவி

தெய்வத்தின் சூள் உரைத்துப் பிரிந்துபோன தலைவன் குறித்த காலத்தில் வரவில்லை, சூள் பொய்த்துப் போவதால் தெய்வம் தலைவனைத் தண்டித்துவிடுமோ என்று தலைவி அஞ்சுகிறாள். 'இல்லை, இல்லை'. என் தலைவர் கொடியவர் அல்லர்; வந்து விடுவார்' என்று தெய்வத்திடம் முறையிட்டு வேண்டிக் கொள்கிறாள், தலைவி. இது குறுந்தொகை எண்பத்தேழாம் பாடற்செய்தி.

‘மன்ற மராஅத்த பேஎம் முதிர்கடவுள்
கொடியோர்த் தெறாஉம்’ என்ப; யாவதும்
கொடியர் அல்லர் எம் குன்று கெழு நாடர்;
பசைஇப் பசந்தன்று நுதலே!
ஞெகிழ நெஞ்முந்தன்று, தட மென் தோளே.

குறுந். 87

தலமகள் தெய்வத்திற்குப் பராஅயது (பராஅயது—பரவியது, வேண்டிக்கொண்டது.)

பாடற் செய்தி

பொதுவிடத்தில் உள்ள மரா மரத்தில் தங்கியுள்ளதும் அச்சமுட்டுவதில் முதிர்ந்ததுமான தெய்வம், கொடியவர்களைத் தண்டிக்கும் என்று சொல்லுவர். குன்றுகள் பொருந்திய மலைநாட்டவராகிய எம் தலைவர் சிறிதும் கொடியவர் அல்லர் (பின் ஏன் உன் நெற்றி பசந்துள்ளது, தோள் ஏன் மெலிந்திருக்கிறது என்று கேட்கிறீர்களா?) நான் அவரை விரும்பி நினைத்திருப்பதால் என் நெற்றி பசந்திருக்கிறது. அவரை நினைத்து என் மனம் நெகிழ்வதால் என் அகன்ற மெல்லிய தோள் மெலிந்திருக்கிறது. (என்னிடம் காணப்படும் பசலைக்கும், தோள் மெலிவுக்கும் நானே காரணம்; என் தலைவர் கொடுமையால் இவை விளையவில்லை; அவர் சிறிதும் கொடுமையுடையவரல்லர்)

தலைவன் சூள் பொய்த்த கொடுமை காரணமாகத் தெய்வம் அவனைத் தண்டித்துவிடுமோ என்ற அச்சத்தின் விளைவாகத் தலைவி பேசுவதில் புலப்படும் அவள் மேன்மை உணர்த்தப்படுகிறது.

மரத்த—மரத்தில் உள்ள. பேஎம்—அச்சம். யாவதும்—எந்த வகையாலும், சிறிதளவும்கூட. பசை—விருப்பம்; பசைஇ—விரும்பி(யிருப்பதால்)

7. தலைவன்

தலைவியிடம் கொண்ட காதலால் தலைவனின் தோற்றத்தில் வலிமைக் குறைவு தெரிகிறது. 'உன் தளர்ச்சிக்குக் காரணம் யாது' என்று பாங்கள் கேட்கிறான். அதற்குத் தலைவன் சொல்லும் விடையே குறுந்தொகை தொண்ணூற்றைந்தாம் பாடலின் செய்தி.

மால் வரை இழிதரும் தூ வெள் அருவி
கல் முகைத் ததும்பும் பல் மலர்ச் சாரற்
சிறுகுடில் குறவன் பெருந்தோட் குறுமகள்
நீர் ஓரன்ன சாயல்
தீ ஓரன்ன என் உரன் அவித்தன்றே

குறுந். 95

தலைமகள் பாங்கற்கு உரைத்தது.

பாடற் செய்தி:

பெரிய மலையிலிருந்து வீழ்கின்ற தூயவெள்ளை அருவி மலைக் குகைகளிலே ஒலிப்பதும், பல்வகை மலர்கள் உடையதுமாகிய சாரலில் உள்ள சிறுகுடிக் குறவனின் மகள். (ஒருத்தி இருக்கிறாள் அவள்) இளையவன். அவளுடைய நீர்போன்ற மென்மை தீயை ஒத்த என் வலிமையைக் கெடச் செய்தது.

ததும்பும்-ஒலிக்கும். சிறுகுடில்-மலைநாட்டுச் சிற்றூர்.

8. தலைவன்

பெறுதற்கு அரிய ஒருத்தியைக் கண்ட பெருமிதத்தோடு தலைவன் தன் பாங்கனிடம் சொல்வதாக வருவது குறுந்தொகை நூறாம்பாடல். குறிப்பிடப்பட்ட குறியிடத்துச் செல்ல முனைந்த தலைவன் தவறான இடத்துக்குச் சென்று தலைவியைக் காண முடியாமல் திரும்பியபோது தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியதாகவும் இப்பாடலின் கருத்தைக் குறிப்பிடலாம்.

அருவிப் பரப்பின் ஐவனம் வித்திப்
பரு இலைக் குளவியொடு பசு மரல் கட்கும்
காந்தள் அம்சிலம்பில் சிறுகுடி பசிப்பின்
கடுங்கண் வேழத்துக் கோடு நொடுத்து உண்ணும்
வல்வில் ஓரி கொல்லிக் குடவரைப்
பாவையின் மடவந்தனளே—
மணத்தற்கு அரிய பணைப் பெருந் தோளே

குறுந். 100

பாங்கற்கு உரைத்தது. அல்லகுறிப்பட்டு மீள்கிறான் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியதுமம் ஆம். (அல்லகுறிப்படுதல்—

குறிக்கப்படாத இடத்தைக் குறியிடமாகத் தவறாகக் கருதிச் செல்லுதல்)

பாடற் செய்தி:

அருவி பாய்கின்ற பரந்த நிலப்பரப்பில் மலை நெல்லை விதைத்து, அதனொடு களையாக முளைத்துள்ள பருத்த இலையையுடைய காட்டு மல்லிகையையும் பச்சை நிற மரலையும் களைந்தெறிவர்; அழகிய மலைச் சீறுராகிய சிறுகுடியில் காந்தளும் முளைத்துப் பூத்திருக்கும். அத்தகைய சீறார் மக்களுக்கு (மலைநெல் போதாமல் போய்ப்) பசியெடுக்குமாயின் அஞ்சாமை யுடைய யானையின் தந்தத்தை விற்று உண்பர். அத்தகு வாழ்வினை யுடைய வல்லில் ஓரிக்கு உரிய கொல்லியாகிய மேற்குத் திசை. மலையிலுள்ள பாவைபோல மடப்பம் ஊட்டினாள். —அணைந்து மணப்பதற்கு அரிய திரண்ட பெருந்தோளினளாகிய தலைவி எனக்கு மயக்கம் ஊட்டினாள். (மயக்கம் ஊட்டிய கொல்லிப் பாவை போன்ற தலைவியின் தோள்கள் அணைத்து மணத்திற்கு அரியன)

இருவகைத் துறை விளக்கத்திற்கும் ஏற்பப் பொருள் கொள்ளலாம்.

காந்தள் இன்றும் வேலியாக அமைவதைக் காணலாம். மிகச் செறிந்து, பின்னி வளர்வதால் வேலிக்கு மிக ஏற்றது. பயிரிட்டன உணவுக்குப் போதாதபோது யானைத் தந்தத்தை விற்று உணவு கொண்டனர் என்ற செய்தி கவனத்துக்கு உரியது. நிலத்தில் பாடுபடுவதும் அது போதாதபோது வீரம் விளைத்து யானையைக் கொன்று அதன் தந்தத்தை விற்று உணவு உண்டனர். தலைவியை அடைய நினப்போர்க்கு உழைப்பும் உரமும் மிகுதியாக வேண்டும் என்பது கபிலரின் குறிப்புப் போலும்.

குளவி-காட்டு மல்லிகை. மரல்-ஒருவகைக் கற்றாழை, கட்டும்-களையாகப் பறிக்கும். நொடுத்து-விற்று(நொடை-விலை)

கொல்லி மலை வல்லில் ஓரிக்கு உரியது. அதன் மேற்குப் பகுதியில் கொல்லிப் பாவை இருப்பதனை இன்றும் அங்கே நடைபெறும் ஒரு விழாவினால் அறியமுடியும் என்பர். கண்டவர்களின் அறிவை மயங்கச்செய்யும் அழகுடையது கொல்லிப் பாவை என்பது இலக்கியச்செய்தி. அந்தப் பாவைபோலத் தலைவி தலைவனின் அறிவை மயங்கச் செய்தாள்.

9. தலைவி

பரத்தையை நாடிப் பிரிந்த தலைவன், மீண்டும் தலைவியைச் சேர விரும்புகிறான். அவன் ஊடல் கொண்டிருப்பான், சினந்திருப்பான் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். ஆதலால், முற்படத் தூது அனுப்புகிறான். முன்போலவே இப்போதும் தலைவியிடம் மாறா அன்பு தனக்கு உள்ளது என்பதே தூதுச் செய்தி. இச்செய்தியைக் கொணர்ந்த தூதனைக் கண்ட தலைவி தோழியிடம் சொல்லும் செய்தியே குறுந்தொகை நூற்று ஆறாம் செய்யுளில் உள்ளது.

புல் வீழ் இற்றிக் கல் இவர் வெள் வேர்
வரை இழி அருவியின் தோன்றும் நாடன்
தீது இல் நெஞ்சத்துக் கிளவி நம்வயின்
வந்தன்று-வாழி, தோழி!- நாமும்
நெய் பெய் தீயின் எதிர்கொண்டு,
“தான் மணந்தனையும்” என விடுகம் தூதே.

குறுந். 106

தலைமகன் தூது கண்டு, தோழிக்குச் சொல்லியது.

பாடற் செய்தி

தோழி! புல்லிய விழுதுகளை உடைய இற்றி மரத்தினது வெள்ளை நிற வேர்கள் மலைப் பாறையிலே ஏறியிருக்கும் தோற்றத்தைப் பார்த்தால் மலையிலிருந்து வீழும் அருவி போலத் தோன்றும். அத்தகைய காட்சியமைந்த மலைநாட்டுத் தலைவன், ‘தீது இல்லாத நெஞ்சத்தவன்’ என்ற தூதுச் செய்தி, அதோ, நம்மிடம் வந்திருக்கிறது. நாமும் அந்தச் சொல்லை நெய் பெய்த தீயைப் போல ஏற்றுக்கொண்டு, ‘தலைவன் மணந்த போதில் இருந்ததுபோலவே இப்போதும் அன்போடு இருக்கிறோம்’ என்று அந்தத் தூதுவனுக்குச் சொல்லி அனுப்புவோம்.

இற்றியின் வேர், அருவிபோலத் தோன்றுவது பொய்க்காட்சி. அதுபோலத்தான் ‘தீதில் நெஞ்சத்தான்’ என்ற தலைவன் செய்தியும் பொய். புல்லிய விழுதுபோலத்தான் தலைவனின் உரம் அற்ற அன்பு. அவன் விடுத்துள்ள செய்தியைத் தலைவியின் மனம் எப்படி ஏற்கிறது என்பதை ‘நெய் பெய் தீப்போல’ என்ற உவமை நன்கு விளக்குகிறது. எரியும் தீயில் நெய்யைப் பெய்தால் தீ அதனை விரைந்து ஏற்கும்; ஏற்று, முன்னிலும் மிகுதியாக எரியும், முன்னரே தலைவி தலைவனின் ஒழுக்கத்தால் சினத்தோடி ருக்கிறாள்; இந்த நிலையில், ‘நான் முன்போலவே குற்றமற்ற நெஞ்சினனாக இருக்கிறேன்’ என்ற செய்தி, தலைவியின் மனத்திலே மேலும் ‘எரிச்சலையே பெருக்கும். ‘ஆமாம் நாங்களும்

மணந்த காலத்துப் போலவே அன்புடையவர்கள்' என்றது ஆத்திரத்தை விழுங்கிப் புறப்படுகிற போலி அன்புச் சொற்கள். தூதும் பொய் மூடியது; எதிர்ச் செய்தியும் பொய் மூடியதே. கபிலர் பாடலில் இறைச்சிப் பொருள் அற்புதமாகக் கொலுவிருக்கிறது.

முன்னையோர் உரைகளினின்றும் வேறுபட்டே இவ்விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளது. இது பொருத்தமாகப் படவில்லை யெனின் தூது முனிவன்மை(தூதுச் செய்தி கேட்டுச் சினவாமை) என இளம்பூரணர் போல் கொள்ளலாம். இளம்பூரணர் விளக்கம் பொருந்தாது எனப் பேராசிரியர் கூறியுள்ளார். இருவர் கருத்தையும் மனத்தில் வாங்கிய நச்சினார்க்கினியர் 'தூது கண்டு தலைவி கூறியது' எனப் பொதுநிலையில் குறித்திருக்கிறார்.. அதுவே பொருந்தும் என்பது இவ்வாசிரியன் கருத்து. (விவரம் வேண்டுவோர்: தொல். களவு. 21 இளம்பூரணர்; தொல்.மெய்ப் 23 பேராசிரியர்; தொல்.கற்பு. 6 நச். காண்க) இப்பாடலின் மையக் கருத்து இன்றைய பெண்ணிய நோக்கர்களின் கருத்தோட்டத்தில் பெரிதும் கண்டனத்துக்கு உரியதாய், ஆணாதிக்க எதிரொலியாகக் கருதப்படுவது தவிர்க்க முடியாதது,

வீழ்-விழுது. கிளவி-சொல்(இங்கே தூதனின் சொல்)

10. தோழி

தலைவனும் தலைவியும் உடன்போக்கு மேற்கொள்ளச் செய்தபோது, தலைவனை நோக்கித் தோழி சொல்லியது, குறுந்தொகையின் நூற்றுப் பதினைந்தாம் செய்யுளின் செய்தி.

பெரு நன்று ஆற்றின், பேணாரும் உளரோ?
ஒரு நன்று உடையள் ஆயினும், புரி மாண்டு,
புலவி தீர அளிமதி-இலை கவர்வு,
ஆடு அமை ஒழுகிய தண் நறுஞ் சாரல்
மென் நடை மரையா துஞ்சும்
நன் மலை நாட!- நின் அலது இலளே

குறுந். 115

உடன்போக்கு ஒருப்படுத்து மீளும் தோழி தலைமகற்குக் கூறியது.

சொல் முடிபு

இலைகவர்வு.....நன் மலை நாட! பெரு நன்று புலவி தீர அளிமதி! நின் அலது இலளே.

பாடற் செய்தி

இலைகளைக் கவர்ந்து உண்டு, ஆடுகின்ற மூங்கில் நீள வளர்ந்துள்ள குளிர்ச்சியும் மணமும் நிறைந்த சாரலிலே மெல்லென்ற நடையையுடைய காட்டுப் பசு உறங்குகின்ற நன்மலை நாடனே! பெரிய நன்மையைச் செய்வார்களாயின் அவர்களைப் போற்றாதவர்களும் இருப்பரோ? (இருக்க மாட்டார்கள்; பெரிதும் போற்றுவார்கள்) (இத்தலைவி) ஒரு சிறிதளவு உன் மாட்டு நன்மை உடையவளாய் இருக்கும் காலத்திலும் இவளிடம் விரும்புதல் பெரிதும் உடையவனாகி, (ஒருவேளை உன்னொடு மாறுகொண்டு இவள் புலவி கொண்டாலும், அந்தப் புலவி தீர்ந்திட அருள்செய்வாயாக. ஏன் எனில், இனி) உன்னைத் தவிர இவளுக்கு வேறு பற்றுக்கோடு இல்லை.

உனக்கு நல்லது செய்துள்ள இந்த நேரத்தில் விரும்புதல் பெருகியிருப்பது இயற்கை. ஆனால், ஒருவேளை இவள் மன மாறுபாடு கொண்டு ஊடினாளாயினும் அந்த நேரத்தில் இவளுக்கு நீ அருள் செய்ய வேண்டும். ஏனெனில் இனி வேறு பற்றுக்கோடு இல்லாதவள் ஆயினாள்.

மூங்கிலால் காட்டுப் பசுவுக்கு நன்மை ஏதுமில்லை. எங்கோ தானே தேடி இலைகளை உண்டுவிட்டு மூங்கில் சாரலில் உறங்குகிறது. அதுபோல, இவள் புலவி கொள்ளும் காலத்தில்—அல்லது—முதுமைக்காலத்தில்—உனக்கு இன்பம் தாராதவளாய் இருப்பினும், உன் முயற்சியால் ஈட்டிய பொருளொடும் புகழொடும் இவளிடத்து அன்பு காட்டுக என்பது இறைச்சிப் பொருள்.

புரிமாண்டு—விருப்பம் பெருகி; புரிதல்—விரும்புதல்; மாண்டு—மாட்சிமைப்பட்டு. அளிமதி—அருள்செய். ஒழுகிய—நீண்டு உயர்ந்த. மரை ஆ—காட்டுப் பசு.

11. தலைவி

இரவுக் குறியிலே சந்திப்பதற்கு ஓர் அடையாளக் குறி செய்தான் தலைவன். (உதாரணமாகச் சிறு கல் எறிந்தால் மரத்தில் ஒய்வுகொள்ளும் பறவைகள் கலைந்து ஒலிக்கும் பறவையொலி கேட்டால், தலைவன் வந்திருப்பதை அறிந்து தலைவி செல்வாள். தற்செயலாக வேறு காரணத்தாலும் சில வேளைகள் பறவைகள் ஒலிக்கக்கூடும். அந்த அடையாளம் கொண்டு, தலைவி

செல்வாளாயின் தலைவனைக் காண இயலாது) வேறு காரணத்தால், தலைவன் செய்த குறி நிகழ்ந்தது. தலைவி சென்றாள்; தலைவனைக் காணாது திரும்பினாள். பின்னர் ஒரு நாள் தலைவன் வந்தான். அவன் வருகையைத் தோழி அறிவித்தாள். அப்போது தோழியிடம் தலைவி சொன்னதைச் சொல்வது குறுந்தொகையின் நூற்று இருபத்தோராம் பாடல்.

மெய்யோ வாழி!—தோழி—சாரல்
மைப் பட்டன்ன மா முக முகக்கலை
ஆற்றப் பாயாத் தப்பல் ஏற்ற
கோட்டொடு போகியாங்கு, நாடன்
தான் குறி வாயாத் தப்பற்குத்
தாம் பசந்தன, என் தடமென் தோளே

குறுந். 121

இரவுக்குறி வரும் தலைமகன் செய்யும் குறி பிறிது ஒன்றனான் நிகழ்ந்து, மற்று அவன் குறியை ஒத்த வழி, அவ் ஒப்புமையை மெய்ப்பொருளாக உணர்ந்து சென்று, ஆண்டு அவனைக் காணாது தலைமகள் மயங்கிய வழி, பின்னர் அவன் வரவு உணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகள் கூறியது.

பாடற் செய்தி

தோழி! (தலைவன் வந்ததாக இப்போது நீ கூறியது) உண்மைதானா— (முன்ஒருநாள்) மலைப்பக்கத்தில், மை பட்டது போன்ற கருநிற முகத்தையுடைய ஆண் குரங்கு கிளை தாங்கும்படி பாயாத தவற்றினால் அந்தக் குரங்கைத் தாங்கிக் கொண்டு கொம்பு முறிந்து வீழ்ந்தது. அதையே தலைவன் செய்த குறியென எண்ணிப் போய், பின் அவன் அந்தக் குறியைச் சரியாகத் செய்யாத தவற்றினால் என்னுடைய பரந்த மென்தோள்கள் பசலையை அடைந்தன. (இது நீ அறிந்தது. இப்போதும் அவன் செய்த குறி தப்பவில்லையா? அவன் வந்திருப்பது உண்மையா?)

தலைவன் குறியைத் தான் தவறாக உணர்ந்து பசலையுற்ற நினைப்பினால் தலைவி தோழியை நோக்கிக் கேட்கிறாள்: 'இப்போது அவன் வந்திருப்பது மெய்யோ, அல்லது பொய்யோ?'

12. தலைவன்

தலைவியை முதன்முதலில் கண்டு, காதலித்துக் கலந்தபின் பிரிந்து செல்லும் தலைவன் சொல்லுவதாக அமைவது குறுந்தொகை நூற்றுநாற்பத்திரண்டாம் பாடல்.

தன் மனக்குறையைத் தலைவன் தோழியிடம் சொல்வதாகவும் இப்பாடலின் சூழலை அமைத்துக் கொள்ளலாம்.

சுனைப்புக் குற்றுத் தொடலை தைஇப்
புனக் கிளி கடையும் பூங் கட் பேதை
தான் அறிந்தன்றோ இலளே-பானாள்
பள்ளி யானையின் உயிர்த்து, என்
உள்ளம், பின்னும், தன் உழையதுவே

குறுந். 142

இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்கும் தலைமகன் சொல்லியது; தோழிக்குத் தலைமகன் தன் குறை கூறியதும் ஆம்

‘இயற்கைப் புணர்ச்சி — ஊழ்வினையால் நேர்ந்த புணர்ச்சி. மெய் தொட்டுப் பயிறல் முதலாயின: மெய் தொட்டுப் பயிறல் பொய் பாராட்டல், இடம் பெற்றுத் தழாஅல், இடையூறு கிளத்தல், நீடு நினைந்திரங்கல், கூடுதல் உறுதல், சொல்லிய நுகர்ச்சி வல்லே பெறுதல், தீராத் தேற்றம் என்பன; தொல் களவு.11” ஐயரவர்கள்.)

சொல் முடிபு

என் உள்ளம் பானாள் பள்ளி யானையின் உயிர்த்து, பின்னும் தன் உழையது; சுனைப் பூ பேதை தான் அறிந்தன்றோ இலளே.

பாடற் செய்தி

என் உள்ளம், நடு இரவில் படுத்துறங்கும் யானையைப் போலப் பெருமூச்சு விட்டு, (பிரிந்து வந்தபிறகும் கூட) அவள் பக்கத்திலேயே இருக்கிறது; சுனையில் பூத்த மலர்களைப் பறித்து மாலையாக்கிக் கட்டி, தினைப் புனத்துக்கு வரும் கிளிகளை ஓட்டுபவளும் பூப் போன்ற கண்ணை உடையவளுமாகிய அவள் இதனை அறிந்துகொள்ளவில்லையே!

☆

13. தலைவி

திருமணம் செய்துகொள்ளாமலே தலைவன் நெடுங்காலம் தலைவியிடம் வந்து அளவளாவுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தான். அதனால் வருந்திய தலைவி ‘அவரை இதுபோல் வாராதிருக்கச் சொல்’ என்று தோழியிடம் கூறினாள். ‘ஏன் இப்படி வேறுபடுத்த வேண்டும்?’ என்று கேட்ட தோழிக்குத் தலைவி சொன்ன விடையே குறுந்தொகை நூற்று ஐம்பத்து மூன்றாம் பாடலின் கருத்து.

குன்றக் கூகை குழறினும், முன்றிற்
பலவின் இருஞ் சினைக் கலை பாய்ந்து உகளினும்
அஞ்சும் மன்; அளித்து- என் நெஞ்சம்! -இனியே
ஆர் இருட் கங்குல் அவர் வயின்
சாரல் நீள் இடைச் செலவு ஆனாதே.

குறுந். 153

வரையாது நெடுங்காலம் வந்து ஒழுகுகின்றழி 'நாம் அவரை
வேறுபடுத்தற்குக் காரணம் என்னை', என்ற தோழிக்கு 'அவர்
வரவு நமது ஆற்றாமைக்கு காரணம் ஆம்' எனத் தலைமகள் கூறியது.

சொல் முடிபு

குன்றக் கூகை குழறினும் முன்றிற் உகளினும் என்
நெஞ்சம் அஞ்சும் மன்; இனியே ஆரிருட் கங்குல் சாரல் 'நீளிடே
அவர் வயின் செலவு ஆனாது; அளித்து.

பாடற் செய்தி

குன்றில் வாழும் பேராந்தை குழறினாலும், முற்றத்தில் உள்ள
பலாமரத்தின் பெரிய கிளைகளிலே ஆண் குரங்கு பாய்ந்து
துள்ளினாலும் என் நெஞ்சம் அஞ்சும்; இப்போது அந்த நிலை
இல்லை. செல்லுதற்கு அரிய இரவு நேரத்தில் மலைச் சாரலின்
நெடிய வழியில் அவரிடம் செல்லுவதை நீங்காது; என் நெஞ்சம்
இரங்குதற்கு உரியது.

நெஞ்ச அஞ்சிய நிலை மாறியது. இப்போது அந்த நெஞ்சு
தலைவன் வரும் வழியிலே போய்நிற்கிறது; இடர்ப்பாடுகள்
நிறைந்த வழியிலே வருகிறானே என்ற கவலையால் அங்கே போய்
நிற்கிறது. ஆபத்து நிறைந்த வழியிலே வரும் தலைவனின் கால்கள்
தடுமாறா வண்ணம் அவன் கால்களைத் தாங்குவதற்காக நெஞ்சம்
போயிருக்கிறது என்ற கற்பனையை இன்னும் விரிவாகக் கபிலரே
பாடியுள்ள பாடலை அகநானூற்றில் (அக.128) காணலாம்.

கூகை-பேராந்தை. குழறுதல்-பொருளற்ற ஒலிகளைச் செய்தல்(ஐயரவர்கள்)
குழறுதல்-கூகை, பேடையைப் பயிர்தல் (இரா. இராகவஹங்கார்). உருதல்-
துள்ளுதல். மன் - அது கழிந்தது (இப்போது அந்த நிலை இல்லை).

14. தலைவி

பெற்றோரின் செல்வத்தை நம்பி இல்லறம் நடத்துவது இழிவு
எனக் கருதுவது பண்டை மரபு. திருமணத்துக்கும் அதனைத்
தொடரும் இல்லற வாழ்வுக்குத் தேவையான பொருளை

ஈட்டுவதற்காகத் தலைவன் போயிருக்கிறான்; வருகை தாமதப்படுகிறது. தலைவி வருந்துகிறாள், அவள் துயரத்தை ஆற்றுவதற்காகப் 'போன தலைவன் இவ்வளவு தாமதம் பண்ணலாமா' என்ற கருத்துப்படத் தோழி தலைவனைப் பழிக்கிறாள். (இயற்பழித்தல் என்பர்). அதைக் கேட்ட தலைவி, தலைவன் இயல் பழிப்புக்கு உரியதன்று என மறுத்து (இயற்பட) மொழிவதைச் சொல்வது குறுந்தொகை நூற்று எண்பத்தேழாம் பாடல்.

செவ் வரைச் சேக்கை வருடை மான் மறி
சுரை பொழி தீம் பால் ஆர மாந்தி,
பெருவரை நீழல் உகளும் நாடன்
கல்லினும் வலியன்- தோழி!-
வலியன் என்னாது மெலியும், என் நெஞ்சே.

குறுந். 187

வரைவு நீட்டித்த வழி, ஆற்றாளாகிய தலைமகளை ஆற்றுவிக்க வேண்டித் தலைமகனை இயற்பழித்த தோழிக்குத் தலைமகள் இயற்பட மொழிந்தது.

சொல் முடிபு

தோழி செவ்வரை.....நாடன் கல்லினும் வலியன்; வலியன் என்னாது என் நெஞ்சு மெலியும்

பாடற் செய்தி

தோழி! செங்குத்தான மலைப்பாங்கில் தங்குகின்ற வருடையின் குட்டி, தன் தாயின் மடி சுரந்த பாலை வயிறு நிரம்பக் குடித்துவிட்டு, பெரிய மலைப் பக்கத்திலுள்ள நிழலில் துள்ளுவதற்கு இடமாகிய மலைநாட்டுத் தலைவன் (தான் கொண்ட கொள்கையில்) கல்லைவிடத் திண்மையானவன். அத்தகைய உறுதியுடையவன் என்பதை (அவ்வப்போது எண்ணிப் பாராமையால்) என் நெஞ்சு தளர்கிறது. (அவன் உறுதியுடையவன்; எனவே உறுதியாகப் பொருளோடு திரும்பிவருவான். பழிப்பதற்கு இடமில்லை)

வருடை என்பது எட்டுக் கால்களை உடையதொரு விலங்கு என்பர். வருடையை எண் கால் வருடை என நச்சினார்க்கினியர் குறித்துள்ளார். (மலைபடு.503 உரை)

15. தோழி

இரவுக் குறியாக மனைப் பக்கத்தே வந்த தலைவனிடம் சந்திக்கும் குறியிடத்தை மாற்றித் தோழி சொல்லுவதாக வருவது குறுந்தொகையின் நூற்றுத் தொண்ணூற்றெட்டாம் பாடல்.

யாஅம் கொன்ற மரம் சுட்ட இயவில்
கரும்பு மருள் முதல பைந்தாட் செந்தினை
மடப் பிடித் தடக்கை அன்ன பால் வாப்பு,
கரிக் குறட்டு இறைஞ்சிய செறிக் கோட் பைங்குரல்
படு கிளி கடிகம் சேறும்; அடுபோர்
எஃகு விளங்கு தடக் கை மலையன் கானத்து
ஆரம் நாளும் மாப்பினை,
வாரற்க தில்ல; வருகுவள் யாயே.

குறுந். 198

தோழி குறியிடம் பெயர்த்து கூறியது.

சொல் முடிபு

அடுபோர்.....வாரற்க தில்ல; யாய் வருகுவள்; யா அம் கொன்ற.....படுகிளி கடிகம் சேறும்.

பாடற் செய்தி:

(பகைவரைக்) கொல்லும் போருக்கு உரிய வேல் விளங்குகின்ற பெரிய கைகளை உடைய மலையமானது காட்டிடத்ததாகிய சந்தனம் மணக்கின்ற மாப்பினை உடையவனாய் (இங்கே) வாராதே; இங்கே எம் தாய் வருவாள். யா மரங்களை வெட்டி, அங்குள்ள (பிற) மரங்களையும்) சுட்டெரித்த பகுதியில் கரும்பு போன்ற அடித்தண்டை யுடைய சிவந்த தினைப் பயிரில் இளைய பெண் யானையின் துதிக்கை போலவும் (கொல்லர்கள்) கரியை எடுக்கும் கோல்போலவும்) வளைந்து பால் நிரம்பிய பசிய கதிர்களில் வந்து படியும் கிளிகளை விரட்டுவோராய் அங்கே செல்வோம். (அங்கே தாய் முதலாயினோர் வாரார்! ஆதலின் அங்கு வருவாயாக; இங்கே வரவேண்டா)

செந்தினைப் பைங்குரல், மடப் பிடித் தடக்கை அன்ன இறைஞ்சிய பைங்குரல், கரிக்குறட்டு இறைஞ்சிய பைங்குரல் எனக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

இயவு-வழி; இங்கே இடம் எனப் பொதுப்பொருள் கொண்டது. வாப்பு-நிறைந்து. சேறும்-செல்வோம். தில் என்பது விருப்பப் பொருளை உணர்த்த வரும் ஓர் இடைச்சொல்.

16. தலைவி

திருமண ஏற்பாட்டுக்கு இசைந்தவளாய்—வேண்டும் பொருள் ஈட்டுவதற்காகப் பிரிந்துசென்றான் தலைவன். துயரால் வாடிய தலைவியைப் பார்த்து, 'இப்படி வாடி வருந்துதல் கூடாது; துயரத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும்' என்று கூறிய தோழியை நோக்கித் தலைவி தன்னிலை விளக்கம் தருவதே குறுந்தொகை இருநூற்றெட்டாம் பாடலின் செய்தி.

ஒன்றேன் அல்லேன்; ஒன்றுவென்; குன்றத்துப்
பொரு களிறு மிதித்த நெரிதாள் வேங்கை
குறவர் மகளிர் கூந்தற் பெய்ம்மாள்
நின்று கொய மலரும் நாடனொடு
ஒன்றேன்— தோழி!— ஒன்றினானே.

குறுந். 208

வரைவிடை 'ஆற்றல் வேண்டும்' என்ற தோழிக்குக் கிழத்தி உரைத்து.

சொல் முடிபு

தோழி! ஒன்றேன் அல்லேன்; ஒன்றுவென் குன்றத்துப் பொரு களிறு..... நாடனொடு ஒன்றினான் ஒன்றேன்.

பாடற் செய்தி

தோழி! குன்றிலே ஒன்றோடொன்று மன உணர்வால் ஒன்றுபடாத் தன்மையள் அல்லள் நான்; பொருந்தி ஒன்றுபட்ட இயல்புடையேன்தான். போர்செய்யும் களிறுகளால் மிதிக்கப் பட்டதால் நெரிந்த அடிமரத்தையுடைய வேங்கை மரம் குறமகளிர் தம் கூந்தலில் அணிந்துகொள்வதற்கு (மரத்தில் ஏறாமலே) நின்றவண்ணமே பறித்துக் கொள்ள ஏற்றவகையில் வேங்கை மலர்கள் மலர்கின்ற(மலை) நாட்டுத் தலைவனொடு ஒரே ஒரு வகையால் ஒன்றுபடாத நிலையினேன் நான்

பொருதிடும் களிறுகளால் மிதிக்கப்பட்டுச் சிதையாம லிருந்தால் வேங்கை மரம் தாழாது; எளிதிலே நின்றவண்ணமே மகளிர் குடிக்கொள்வதற்கு மலர் பறித்தல் இயலாது. மனப்போராட்டத்தால் தலைவி நலிவதால் பிறர் கண்டு இரங்குவார்போல நொதுமலர் வரைவுக்கு ஏற்பாடு செய்யும் நிலை வந்துறுகிறது. இதற்குக் காரணமாகத் தலைவனின் பிரிவு காரணமாகிறது. இஃது ஒரு காரணத்தால் மட்டுமே தலைவி, தலைவனொடு ஒன்றிநிற்க இயலவில்லை. இவ்விளக்கத்தால் இயற்கைக் காட்சி உள்ளுறை யாகிறது.

இறைச்சி, உள்ளுறை ஆய்வினே இந்தப் பாடல் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது. இளம்பூரணர் இதனை இறைச்சி என விளக்கினார்; பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் உள்ளுறை எனக் கொண்டு விளக்கினர். விரிவும் விளக்கமும் நாடுவோர் இந்த அறிமுகவிளக்க ஆசிரியனின் 'தமிழ் நூல்களில் குறிப்புப் பொருள்' என்ற நூல் (பக்.130—132) காண்க.

17. தோழி

திருமணம் நோக்கிப் பொருள் ஈட்டுவதற்காகத் தலைவன் பிரிந்து செல்லும்போது, அவனிடம் தோழி சொல்லிய செய்தியைத் தருவது குறுந்தொகையின் இருநூற்றுஇருபத்தைந்தாம் பாடல்.

கன்று தன் பய முலை மாந்த, முன்றில்
தினை பிடி உண்ணும் பெருங் கல் நாட!
கெட்ட இடத்து உவந்த உதவி கட்டில்
வீறு பெற்று மறந்த மன்னன் போல
நன்றி மறந்து அமையாய் ஆயின், மென்சீர்க்
கலி மயிற் கலாவத் தன்ன இவள்
ஒலி மென் கூந்தல் உரியவால் நினைக்கே

குறுந். 225

வரைவிடை வைத்துப் பிரிவாற்குத் தோழி சொல்லியது.
(பிரிவான்+கு=பிரிவதற்கு)

பாடற் செய்தி

கன்று தன் பால்நிறைந்த மடியிலிருந்து குடிக்க, பெண் யானை முற்றத்திலே தினை உண்ணுகின்ற காட்சி அமைந்த பெரிய மலைநாட்டுக்கு உரியவனே! கெட்டுத் துன்புற்ற காலத்துப் பிறர் செய்த உவப்புக்குரிய உதவியினை அரசுகட்டிலாகிய சிறப்பினைப் பெற்ற காலத்தில் மறந்துவிட்ட மன்னனைப்போல, (நீ காதல் நோயால் நவிந்த காலத்தில் நாங்கள் செய்த) உதவியாகிய நன்றியை மறந்துவிடாமல் இருப்பாயாயின், மென்மைச் சிறப்புடையதும் செழித்த மயிற் கலாபம் போன்று தழைத்த மெல்லிய கூந்தல் உனக்கே உரிமை யாகும்.

மகளிர் கூந்தலின் உரிமை கணவனுக்கே என்பதால் கணவன்மாரைக் கூந்தற் கிழவர்(புறநா.113) என்னும் வழக்கு உண்டு.

கூந்தல் என்ற ஒருமைப்பெயர் உரிய என்ற பன்மை முற்றினைப் பெற்றது, கூந்தல் ஐந்து பகுதியாக அணி செய்யப்படுவதால்.

கன்று பால் குடிக்கும்போதே பிடி தன் பசியை நீக்கிக்கொள்கிறது. தலைவன் பொருளீட்டுதலாகிய கடமையையும் இல்லறம் ஒம்பித் தலைவிபால் நன்றிமறவாமல் நடந்துகொள்வதும் வேண்டும் என்பதை இயற்கைக் காட்சியின் இரட்டை நிலை புலப்படுத்திற்று; இறைச்சிப் பொருட் குறிப்பு நச்சினார்க்கினியர் விளக்கமும் (தொல் பொருளியல் 36) மாறனலங்கார விளக்கமும் (மாறனலங்காரம் பொருளணியியல் 91) விரிவு நாடுவோர் காண்டற்குரியன.

“உதவி மறந்த மன்னன் என்பது பாரதக் கதையில் பாஞ்சால மன்னன் துருபதன் தான் துரோணாசாரியாருக்கு அளித்த வாக்கை மறந்து, பின் துயரமடைந்த நிகழ்ச்சியை ஒத்துள்ளது காணலாம்.” —பேரா. மு. சண்முகம் பிள்ளை விளக்கம்.

பயம்—பால். கலித்தல்—தழைத்தல்; செழித்தல் (வேறு இடங்களில் செருக்குதல், ஆரவாரித்தல் என்ற பொருளிலும் வரும்). ஒலித்தல்—தழைத்தல்.

18. தலைவி

பிரிவுக் காலத்தில் தலைவி துன்பத்தைத் தாங்க இயலாமல் வாடுகிறாளே என்று தோழி கவலைப்படுகிறாள். தலைவியின் துயருக்காகத் துயரப்பட்ட தோழியை நோக்கித் தலைவி தெரிவித்த கருத்தினைக் கொண்டது குறுந்தொகையின் இருநூற்று நாற்பத்தோராம் பாடல்.

யாம் எம் காமம் தாங்கவும், தாம் தம்
கெழுதகைமையின் அழுதன— தோழி!—
கன்று ஆற்றுப்படுத்த புன் தலைச்சிறாஅர்
மன்ற வேங்கை மலர் பதம் நோக்கி,
ஏறாது இட்ட ஏம்ப பூசல்
விண் தோய் விடரகத்து இயம்பும்
குன்ற நாடற் கண்ட எம் கண்ணே.

குறுந். 241

பிரிவிடை ‘ஆற்றாள்’ எனக் கவன்ற தோழிக்குக் கிழத்தி உரைத்தது.

சொல் முடிபு

தோழி! யாம் எம் காமம் தாங்கவும், கன்று ஆற்றுப்படுத்த குன்ற நாடற் கண்ட எம் கண் தாம் தம் கெழுதகைமையின் அழுதன. பாடற் செய்தி

தோழி! நான் என் காமநோயைப் பொறுத்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறேன். ஆனால், குன்றநாடனைக் கண்ட என் கண்கள் தாம்

கொண்ட முதிர்ந்த நட்புக் காரணமாக அழுதன—கன்றுகளை வழிப்படுத்திச் செல்லும் புல்லிய தலையை உடைய சிறுவர்கள் மன்றத்தில் உள்ள வேங்கை மரம் மலரும் பக்குவத்தைப் பார்த்து, அந்த மரத்தின்மேல் ஏறாமல் செய்த பாதுகாப்பான ஆரவாரம் வானளாவிய மலைக்குகையிலே எதிரொலிக்கும் குன்றங்கள் நிறைந்த மலைநாடனைக் கண்ட என் கண்கள், தாம் கொண்ட முதிர்நட்புக் காரணமாக அழுதன. (நான் துன்பத்தைப் பொறுத்துக்கொள்ளத்தான் முயல்கிறேன். ஆனால், அவனைக் கண்டு நட்புணர்வு கொண்ட கண்கள் எவ்வகைக் கட்டுப்பாடும் இன்றி அழுகின்றன; நான் என்ன செய்ய முடியும்?)

நான் என் காமம் தாங்கவும்....என்று ஒருமையில் அமையவேண்டிய தன்மைச்சொல் 'நாம் எம் காமம் தாங்கவும்' எனத் தன்மைப் பன்மையில் வந்தது ஒரு வகை உலக வழக்குச் சொல்லாட்சி, மரம் ஏறினால் கிளை முறிதல், கீழேவிழுதல் போன்ற கேடுகள் நிகழக்கூடும்; மரம் ஏறாமலே இடும் பூசலை 'ஏமப் பூசல்' என்றது இதனால்தான். (ஏமம்—பாதுகாவல்) 'தெய்வம் உறைதலின் வேங்கை மரத்தின்மீது ஏறாராயினர்' என்பது ஐயரவர்கள் விளக்கக்குறிப்பு. வேங்கை மலரைப் பறிக்க நினைப்பவர்கள் 'புலி புலி' என்று ஆரவாரம் செய்வர் என்பது ஓர் இலக்கிய வழக்கு. (மதுரை: 296—7; மலைபடு.305—6; அகநா: 48: 6—7; 52: 2 —4)

19. தலைவி

தலைவியைக் கண்டு அளவளாவுவதற்காக இரவுக் குறியில் தலைவன் ஒரு புறமாக நிற்கிறான். அவன் நிற்பதை அறியாதவன் போலத் தோழியை நோக்கிச் சிறைப்புறமாகத் தலைவி பேசுவதைத் தெரிவிப்பது குறுந்தொகையின் இருநூற்று நாற்பத்தாறாம் பாடல்.

‘பெருங் கடற் கரையது சிறு வெண் காக்கை
களிற்றுச் செவி அன்ன பாசடை மயக்கிப்
பனிக் கழி துழவும் பாணாள், தனித்து ஓர்
தோர் வந்து பெயர்ந்தது’ என்ப. அதற்கொண்டு,
ஒரும் அலைக்கும் அன்னை; பிறரும்
பின்னு விடு கதுப்பின் மின் இழை மகளிர்
இளையர் மடவரும் உளரே;
அலையாத் தாயரொடு நற்பாலோரே.

குறுந். 246

சிறைப்புறம்.

பாடற் செய்தி

பெரிய 'கடற்கரைக்கண் உள்ள சிறு வெண் காக்கை, குளிற்றின் காதுபோல் அகலமாயுள்ள பச்சை இலைகளைக் கலக்கி, குளிர்ந்துள்ள கழிநீரைத், துழாவுகின்ற நள்ளிரவு நேரத்திலே தன்னந்தனியாக ஒரு தேர் வந்து திரும்பியது' என்று ஊரார் சொல்லுவர். அதைக் கேட்டதிலிருந்து என் தாய் என்னைத் துன்புறுத்துகிறாள். பின்னி விடப்பட்ட கூந்தலும் ஒளி வீசும் அணிகளும் உடைய இளமை யானவர்களும் மடப்பம் உடையவர்களுமாகிய மகளிர் பிறரும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். அவர்களெல்லாரும் துன்புறுத்தாத தாய்மார்களோடு இருக்கிறார்கள்; அவர்களெல்லாரும் நல்வினை உடையவர்கள்.

என்னைப் போலவே இளமையும் மடப்பமும் உள்ள மகளிர் இருக்கிறார்கள்; அவர்களை அவர்களின் தாயர்கள் துன்புறுத்துகின்றனர் இல்லை. அவர்கள் நல்வினை செய்தவர்கள். நான் ஒருத்தி மட்டும் தீவினை செய்தேன் போலும்; தேர் வந்தது என்பது பொதுச்செய்திதானே; மற்றும் இளைய மகளிரின் தாயார்கள் துன்புறுத்தாமலிருக்க, என் தாய் மட்டும் என்னை அலைக்கிறாள்.....இதனைக் கேட்கும் தலைவன் இரவுக்குறியின் தொல்லைகளை உணர்ந்து, திருமண முயற்சியில் ஈடுபடவேண்டும் என்பது தலைவியின் குறிப்பு.

இச்செய்யுள் உரிப்பொருளால் குறிஞ்சித் திணை, களவுக் கைகோளுக்கு உரியது. கருப்பொருளால் (சிறுவெண் காக்கை , கழி.....) நெய்தல் திணைக்குரியதாக வகுக்கப்பட்டது.

பானாள், நடுநாள் என்ற சொற்கள் பெரும்பாலும் நடு இரவைக் குறிப்பனவாகும்; ஆனால், நண்பகலையும் அவை குறிப்பதுண்டு. இதனை விளக்கி, பாஷாகவிசேகரர் இரா. இராகவ ஐயங்காரவர்கள் இப்பாட்டில் குறிக்கப்படுவது நண்பகலாகிய பகல் நேரமே என உரைவகுத்துள்ளார். காக்கை இரவில் உணவு தேடுவதில்லை என்பது அவர் காட்டும் காரணம். சிறு வெண் காக்கை என்பது சிறிதளவு வெண்மை நிறம் கொண்ட காக்கையாகும். ஓரும்: அசை. பால்— ஊழ்வினை; நற்பால்— நல்வினை, நல்லாழ், ஆகூழ்.

20. தலைவி

தலைவன் வரைவிடை வைத்துப் பிரியும் காலத்தில், தலைவியை நோக்கி, 'தலைவன் பிரிவைத் தாங்கும் ஆற்றல்

உனக்கு உண்டா' என்று தோழி கேட்க, தலைவி சொல்லும் விடையைக் கொண்டது குறுந்தொகையின் இருநூற்று நூற்பத்தொன்பதாம் பாடல்.

இன மயில் அகவும் மரம் பயில் கானத்து
நரை முக ஊகம் பார்ப்பொடு பணிப்ப,
படு மழை பொழிந்த சாரல் அவர் நாட்டுக்
குன்றம் நோக்கினென்-தோழி!-
பண்டையற்றோ, கண்டிசின், நுதலே?

குறுந். 249

வரைவிடை வைப்ப, “ஆற்றுகிறீறியோ” என்ற தோழிக்குக் கிழத்தி உரைத்தது.

பாடற் செய்தி

“கூட்டமாக உள்ள மயில்கள் கூவுகின்ற மரம் செறிந்த காடு; அக் காட்டில் ஆரவாரத்தோடு மழை பொழிகின்றது; மழையின் குளிரால் வெள்ளை முகம் உடைய கருங்குரங்குகள் குட்டிகளோடு நடுங்குகின்றன. இத்தகைய காட்சியையுடைய தலைவரின் மலையை இப்போது பார்த்தேன். அம்மலையைப் பார்க்குமுன் ஒளியிழந்து பசப்பூர்ந்து கிடந்தது என் நெற்றி. அம்மலையைப் பார்த்தபின்னும் அந்தப் பழைய பொலிவற்ற நிலையிலா உள்ளது என் நெற்றி? தோழி! நீ பார். (மு.வ.வின் பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை: பக்: 13)

“தலைவன் இல்லாத காலத்தில் அவனுடைய மலையை அடிக்கடி கண்டு துயராற்றிக்கொள்வேன்” என்பது கருத்து.

ஊகம்-கருங்குரங்கு. பணித்தல்-நடுங்குதல். படுமழை-ஒலிக்கும் மழை. கண்டிசின் -பார்.

21. தோழி

தலைவியின் வேறுபாடு கண்டு தாய்மார் ஐயுற்றனர். அந்த நிலையில் பொய் சொல்வதில் பயனில்லை என்று கருதி, தோழி அறத்தொடு நின்று, உண்மை புலப்படுத்தினாள். தான் அறத்தொடு நின்ற செய்தி அறிந்தால், தலைவன் திருமணம் செய்து கொள்ள முனையும் சூழல் உருவாகும் என்பது அவள் நம்பிக்கை. தான் அறத்தொடு நின்றதைத் தலைவிக்கு அறிவித்தாள். தலைவி விரும்பும் வகையில் தோழி தெரிவித்தாள். அறத்தொடு நின்றபின் செய்தி வெளியாகியமையால் ஏற்படக்கூடிய பொல்லாங்கைத் தலைவன் நீக்குவான் என்பது தோழியின் நம்பிக்கை.

மழை சேர்ந்து எழுதரு மாரிக் குன்றத்து,
 அருவி ஆர்ந்த தண் நறுங் காந்தள்
 முகை அவிழ்ந்து, ஆனா நாளும் நறு நுதல்,
 பல் இதழ் மழைக்கண், மாஅயோயே!
 ஒல்வை யாயினும் கொல்வை யாயினும்
 நீ அளந்து அறிவை நின் புரைமை; வாய் போல்
 பொய்ம் மொழி கூறல் அஃது எவனோ?—
 நெஞ்சம் நன்றே, நின்வயினானே

குறுந். 259

காப்பு மிகுதிக்கண் ஆற்றாளாகியவழித் தோழி அறத்தொடு
 நின்று, 'அவனே பரிகரிப்பன்' என்று கருதியதனைத் தலைமகனும்
 நயப்பாளாகக் கூறியது.

(அறத்தொடு நின்று கூறியது எனவும், தான் கருதியதனைத்
 தலைமகனும் நயப்பாளாகக் கூறியது—எனவும் கூட்டிப் பொருள்
 கொள்க)

பாடற் செய்தி

மேகங்கள் கூடி எழுந்து மழை பெய்யும் மலையிலே உள்ள
 அருவியருகிலே பெருகியுள்ள குளிர்ந்த காந்தள் அரும்புகள்
 மலர்ந்து, இடைவிடாது மணக்கும் நெற்றியையும், பல இதழ்கொண்ட
 தாமரை போன்றதும் குளிர்ந்ததுமாகிய கண்ணையும் கொண்டவளே!
 மாமை நிறம் கொண்டவளே! என் செயலை நீ பொறுப்பாயாயினும்
 (அல்லது சினம் கொண்டு) சொல்வாயாயினும்—நீ செய்யத் தக்க
 உயர்செயல் யாது என்பதனை ஆராய்ந்து அறியும் ஆற்றல் உனக்கு
 உண்டு. உண்மை சொல்வதுபோல (நடித்துப்) பொய்யைச்
 சொல்லுவதால் என்ன பயன்? (உண்மை சொல்வதே நல்லது
 என்று எண்ணித் தாயாரிடம் அறத்தொடு நின்று உண்மையைத்
 தெரிவித்துவிட்டேன் உன்னை உசாவி அறியாமல் இப்படிச்
 சொல்லிவிட்டதால் உன்னிடம் நல்லெண்ணம் கொண்டவள்
 அல்லேன் என்று எண்ணிவிடாதே) உன்னிடம் என் நெஞ்சம்
 நல்லெண்ணமே உடையது.

வீட்டில் கட்டுக்காவல் மிகுதியாகிவிட்டது. சிக்கல் தீர்ந்து
 தலைவனோடு அளவளாவிட வழி ஏதும் புலப்படாமல்
 தவித்தவள் தலைவி. எனவே, தோழி அறத்தொடு நின்ற செயலைத்
 தலைவி விரும்பினாள் என்பதில் ஐயமில்லை. இதைக் குறிக்கவே
 'தலைமகனும் நயப்பாளாகக் கூறியது' என்று துறை விளக்கம்
 அமைந்தது. இனி, இதனை உணரும்போது தலைவனே
 தலைவியின் துயரை நீக்குவான் (பரிகரிப்பான்) என்ற தன்
 கருத்தைத் தோழி கூறினாள். பரிகரித்தல் என்ற சொல்லுக்குப்
 போற்றுதல் என்றும் பொருள் உண்டு. அந்தப் பொருள்

கொள்வதாயின் தலைவி மட்டுமல்லாமல் தலைவனும் அறத்தொடுநின்ற செயலைப் போற்றுவான் என விளக்கம் கொள்க.

இந்தப் பாடலின் துறைக்குரிய விளக்கத்தை உரையாசிரியர்கள் பலரும் பலவாறு கொண்டு, உரை வகுத்துள்ளனர். துறைக் குறிப்பாலும் 'அவனே பரிகரிப்பன்' யானே பரிகரிப்பன்' என இரு வகையான தொடர்கள் பிரதிபேதமாக உள்ளன. இந்தப் பிரதிபேதமும் உரை வரைவதில் சிக்கல் தருவதாயுள்ளது. செய்யுளில் இல்லாத சொற்களும் சுருத்தும் பெய்து நோக்கினால்தான் முழுமையாக விளங்கும்.

மற்றொன்று: இப்பாடல் பரணர் படைப்பு என்ற கருத்தும் உண்டு. ஐயரவர்கள், இராகவ ஐயங்கார், பேராசண்முகம் பிள்ளை ஆகியோர் பரணர் பாடல் என்றே கொண்டனர். மர்ரே பதிப்பிலும் அவ்வாறே காணப்படுகிறது. குறுந்தொகையை முதலில் பதிப்பித்த செளரிப்பெருமாளரங்கனார், மு.வ. இதனைக் கபிலர் பாடல் எனக் கொண்டனர்; சமாசப் பதிப்பும் கபிலர் படைப்பாகவே குறித்துள்ளது.

ஆர்ந்த-நிறைந்த, பெருகியுள்ள. ஆனாது-இடைவிடாத. பல்இதழ்: இங்கே தாமரையைக் குறித்தது. ஒல்வையாயினும்-பொறுப்பாயாயினும். மாந்தளிர் நிறத்தை மாமை நிறம் என்பர்.

22. தலைவி

தலைவனது பிரிவால் தலைவி வாடுகிறாள்; மேனி நிறம் வேறுபட்டுள்ளது. இதனால் தோழி கவலையுற்றாள். 'அவர் கொண்ட காதலின் உறுதியை யான் அறிவேன்; ஆதலின், துயரைத் தாங்கிக் கொள்வேன்' என்று சொல்லித் தோழிக்குத் தலைவி ஆறுதல் சொல்வதை விவரிப்பது குறுந்தொகையின் இருநூற்று அறுபத்து நான்காம் பாடல்.

கலி மழை கெழீஇய கான் யாற்று இரு கரை
ஒலி நெடும் பீலி துயல் வர இயலி
ஆடு மயில் அகவும் நாடன் நம்மொடு
நயந்தனன் கொண்ட கேண்மை
பயந்தக்காலும் பயப்பு ஒல்லாதே.

குறுந். 264

'ஆற்றாள்' எனக் கவன்ற தோழிக்குத் தலைமகள், 'ஆற்றுவல்' என்றது.

பாடற் செய்தி

தோழி! ஆரவாரத்தோடு பெய்யும் மழை பொருந்திய காட்டாற்றின் பெரிய கரைகளில் தழைத்துள்ள நீண்ட தோகை அசையும்படியாக நடந்து ஆடுகின்ற மயில் அகவுகின்ற (மலை நாடனாகிய தலைவன் நம்மிடம் விரும்பிக் கொண்ட நட்பினால் நம்மிடம் பசலை படர்ந்துள்ளது; என்றாலும், அதனை (உண்மையில்) பசலை என்று கொள்வது பொருந்தாது. (பசலை பரவி என் தோற்றம் வெளிறியிருப்பதால் நான் வேதனைப் படுவேனோ என்று கவலைப்பட வேண்டா. இந்தத் துன்பத்தைத் தாங்கும் வல்லமையை அவர்கொண்ட காதல் எனக்குத் தரும்.)

கலிமழை-ஆரவாரிக்கும் மழை. இருகரை-பெரிய கரை, இரண்டு கரையென்றும் கொள்ளலாம். ஒலித்தல்-தழைத்தல், துயல்வருதல்-அசைதல். மயில் ஆடும்போது நடையும் தெரியும், நடனமும் தெரியும்(இயலி ஆடும் மயில்). பயந்தக்காலும் -பசலை பூத்தாலும், பசலை பரவியபோதும்.

23. தலைவி

குறித்த காலத்தில் வாராத தலைவனைக் குறித்துத் தோழி, 'அவன் நம்மிடம் உண்மையான அன்பு இல்லாதவன்' என்று குறை கூறினாள். தோழியின் கருத்தை மறுத்துத் தலைவி சொல்வதே குறந்தொகை இருநூற்று எண்பத்தெட்டாம் பாடற் செய்தி.

கறி வளர் அடுக்கத்து ஆங்கண், முறி அருந்து
குரங்கு ஒருங்கு இருக்கும் பெருங் கல் நாடன்
இனியன் ஆகலின், இனத்தின் இயன்ற
இன்னாமையினும், இனிதோ-
இனிது எனப் படுஉம் புத்தேள் நாடே?

குறந். 288

தலைமகனது வரவுணர்ந்து, 'நம் பெருமான் நமக்கு அன்பிலன்' என்ற தோழிக்குக் கிழத்தி உரைத்தது.

பாடற் செய்தி

தோழி! மிளகுக் கொடி வளர்கின்ற மலையடுக்கிலே தளிரை உண்ணுகின்ற குரங்குகள் ஒன்றாகக் கூடியிருக்கும் பெரிய மலைநாட்டுக்குரிய நம் தலைவன் நம்மாட்டு இனிமையுடையவன். ஆகையால், உறவுடையாரால் ஏற்படக்கூடிய துன்பங்கள் இருக்கலாம்) அந்தச் சுற்றத்தாரால் ஏற்படும் துன்பங்களைவிட இனியது எனச் சிறப்பிக்கப்படும் தேவர் உலகம் இனியதா? (இல்லை)

அன்புடையவர்களால் விளையும் துன்பமும் கூட, அவர்களிடம் உள்ள அன்பினால் இனியனவாகத் தோன்றும். 'நாடன் நயன் உடையன் என்பதனால், நீப்பினும் வாடல் மறந்தன தோள்' (ஐந்திணை எழுபது 2) என்ற வரிகளை ஒப்பிட்டுணர்க— 'இனத்தின் இயன்ற இன்னாமை' என்று பன்மையில் கூறினும், இனம் என்பது உறவுடையவனாகிய தலைவனையே குறித்தது. கொடி, மிளகுக் கொடி; மிளகு காரம் உடையது: தளிரும் காரம் உடையது. எனினும், கூட்டமாகவுள்ள குரங்குகளுக்கு மிளகின் தளிர் சுவையாகவே இருக்கிறது. தலைவனொடு இணைந்து வாழும் வாழ்விலே துன்பம் காண நேரினும் உறவு காரணமாக அத்துன்பம் உறைக்காது—இஃது இறைச்சிப் பொருள்.

கறி-மிளகு. புத்தேள் நாடு-தேவர் உலகம்.

24. தலைவன்

தலைவியின் இனிய இயல்பினைத் தலைவன் பாங்கனுக்கு எடுத்துரைப்பது குறுந்தொகை இருநூற்று தொண்ணூற்றோராம் பாடல்.

சுடு புன மருங்கில் கலித்த ஏனற்
படு கிளி கடியும் கொடிச்சி கைக்குளிரே
இசையின் இசையா இன் பாணித்தே!
கிளி 'அவள் விளி' என, விழல் ஓவாவே!
அது புலந்து அழுத கண்ணே, சாரல்
குண்டு நீர்ப் பைஞ்சுனைப் பூத்த குவளை
வண்டு பயில் பல் இதழ் கலைஇ,
தன் துளிக்கு ஏற்ற மலர் போன்றவ்வே.

குறுந். 291

பாங்கற்கு உரைத்தது.

பாடற் செய்தி

தோழா! (மரங்கள்) எரிக்கப்பட்ட புனத்திலே தழைத்த தினைக்கதிர்களில் வந்து படியும் கிளிகளை விரட்டுகிறாள் கொடிச்சியாகிய தலைவி; அவள் கையிலுள்ள குளிர் என்ற கருவி இசையுடன் இசைந்ததாய் இனிய தாள ஒழுங்குடையது. அந்தக் குளிர் என்னும் கருவியிலிருந்து எழும் ஒசையைத் தலைவியின் பாட்டு என்று கருதி, அதில் மயங்கித் தினைக் கதிர்களிலிருந்து எழுவன அல்ல. (எழுந்து பறவாமல் கதிர்களிலேயே கிடக்கின்றன) கிளிகள் பறந்து ஓடாமையால் (தன் தினைப்புனக் காவல் வீணாகிவிட்டதே என) வருந்தித் தலைவி அழுகிறாள். அழுத கண்

எப்படி இருக்கிறது, தெரியுமா— மலைச்சாரலில் ஆழமான நீர் கொண்ட பசிய கனையில் பூத்த குவளையின் பல இதழ்கள் கலைந்து—வண்டுகள் பழகுகின்ற பல இதழ்கள் கலைந்து—குளிர்ந்த மழைத்துளிகளை ஏற்றுக்கொள்ளும் மலர்கள்போல அவள் கண்கள்(கலங்கிக் கண்ணீர் துளும்ப) தோன்றுகின்றன.

குளிர் என்பது கிளிகளை விரட்டப்பயன்படும் கருவிகளில் ஒன்று. மூங்கிலால் செய்யப்பட்டு, வீணை போல் நரம்பு கொண்டது என்று தஞ்சைவாணன் கோவையைச் சான்று காட்டி ஐயரவர்கள் விளக்கியிருக்கிறார். பாணி—தாளம். வீணையின் ஓசையும் ஒழுங்குபட்ட தாளமும் தலைவியின் பாடல் போல ஒலித்தன—கிளிகளுக்கு.

25. தலைவன்

இரவுக் குறியில் தலைவியோடு அளவளாவித் திரும்புகிறான் தலைவன். இரவுக்குறியிடத்தில் தன்னோடு நெருக்கமான உணர்வு கூட்டும் தலைவி, பகல் நேரத்தில் காண நேர்ந்தால் அயலார்போன்று நடந்துகொள்வதைத் தலைவன் எண்ணிப் பார்த்துத் தன் நெஞ்சுக்குச் சொல்வதைக் குறுந்தொகை முந்நூற்றுப் பன்னிரெண்டாம் பாடலில் கபிலர் ஓவியப்படுத்துகிறார்.

இரண்டு அறி கள்வி நம் காதலோளே!
முரண் கொள் துப்பின் செவ்வேல் மலையன்
முள்ளூர்க் கானம் நாற வந்து,
நள்ளென் கங்குல் நம் ஓரன்னள்;
கூந்தல் வேய்ந்த விரவு மலர் உதிர்த்துச்
சாந்து உளர் நறுங் கதுப்பு எண்ணெய் நீவி
அமரா முகத்தள் ஆகித்
தமர் ஓரன்னள், வைகறையானே

குறுந். 312

இரவுக்குறி வந்து நீங்குகின்ற தலைமகன், தன் நெஞ்சிற்கு வரைவிடை வேட்பக் கூறியது.

சொல் முடிபு

நம் காதலோள் இரண்டு அறி கள்வி; முரண்கொள்..... நம் ஓரன்னள்; வைகறையானே கூந்தல் வேய்ந்த அமரா முகத்தள் ஆகித், தமர் ஓரன்னள்’.

பாடற் செய்தி

நெஞ்சமே! நம் காதலி இரண்டு முரண்பட்ட நடைமுறையினை அறிந்த கள்ளி. செறிந்த இருள் நேரத்தில்,

மாறுபாடு கொண்ட வலிமையுடையவனும் சிவந்த வேல் ஏந்தியவனுமாகிய மலையமானது முள்ளூர் மலைக் காட்டின் மணம் கமழ வந்து நம்மோடு ஒருங்கு இயைந்து நடப்பவன் ஆகிறான்; வைகறையில் பொழுது விடிந்துவிட்டாலோ—நாம் அவன் கூந்தலில் அணிந்த கதம்ப மலர்களை உதிர்த்துவிட்டு, மயிர்ச்சாந்து இட்டுக் கோதிய நறுமணக் கூந்தலில் எண்ணெய் தடவி, விருப்பம் காட்டாத முகத்தை உடையவளாகித் தன் உறவினரோடு ஒருங்கு இயைந்து நடப்பவன் ஆகிறான்.

யாக்கைக்கு உயிர் இயைந்தன்ன நட்பினைத் தனியே இரவிலே புலப்படுத்துதல், ஏதிலார் போலப் பொதுநோக்கு நோக்குதலைப் (குறள் 1099) பகலில் உறவினரிடையே கலந்து மேற்கொள்ளுதல் ஆகிய இரண்டு பாங்குகளைத் தலைவியின் கள்ளத்தைப் புலப்படுத்துகின்றன. களவுக் காலத்து நய நாகரிகப் பாங்கினைக் 'கள்வி' என்ற சொல்லால் மனத்துக்குள் பாராட்டும் தலைவனின் உணர்வும் மிக அற்புதமாகப் பாடலில் புலப்படுத்தப்படுகிறது. கபிலரின் சிறந்த பாடல்களில் ஒன்று இது.

நள்ளென் கங்குள்—இருள் செறிந்த இரவு(நள்ளு—செறிவு). அமரா—விருப்பம் புலப்படுத்தாத (அமர்தல்—விருப்பதல்)

26. தோழி

கண்ணால் விசும்பும் மண்ணும் கண்டறிய முடியாதபடி கடுமையான மழைபெய்கிறது; இரவு நேரம். ஆயினும், தலைவன் இரவுக்குறியிடத்துக்கு வருகிறான். 'இந்த இருளில் எப்படி வந்தாய்?' என்று வருந்தித் தோழி தலைவனைக் கேட்பதைக் குறுந்தொகை முந்நூற்று ஐம்பத்தைந்தாம் பாடலில் கேட்கலாம்.

பெயல் கண் மறைத்தலின் விசம்பு காணலரே;

நீர் பரந்து ஒழுகலின் நிலம் காணலரே;

எல்லை சேறலின் இருள் பெரிது பட்டன்று;

பல்லோர் துஞ்சும் பாணாள் கங்குல்

யாங்கு வந்தனையோ?— ஒங்கல் வெற்ப!—

வேங்கை கமழும் எம் சிறுகுடி

யாங்கு அறிந்தனையோ?—நோகோ யானே.

குறுந். 355

இரவுக்குறி நேர்ந்த தலைமகற்குத் தோழி நொந்து கூறியது.

பாடற் செய்தி

உயர்ந்துள்ள மலைக்கு உரிய தலைவனே! மழை கண்ணை மறைப்பதால் வானத்தை யாரும் காணமுடியவில்லை; அந்த மழை

வெள்ளம் எங்கும் பரவி ஓடுவதால் நிலத்தை யாரும் காணமுடியவில்லை; கதிரவன் போய்விட்டதால் இருள் நிரம்பியுள்ளது. இந்த நிலையில், பலரும் உறங்குகின்ற நள்ளிரவிலே எப்படி வந்தாய்? வேங்கை மரத்தின் மணம் கமழும் எங்கள் சிறுகுடியை எப்படி அறிந்தாய்? (உயிரைப் பணயம் வைத்து நீ வந்திருப்பது குறித்து) நான் வருந்துகிறேன்.

ஓங்கல் வெற்பு—உயரமாகவுள்ள மலை; உயர்ந்திருப்பதால் மலைக்கு ஓங்கல் என்ற பெயரும் உண்டு. சிறுகுடி—மலைநாட்டுச் சிற்றூர்.

☆

27. தோழி

சிறைப்புறமாக நிற்கும் தலைவன் கேட்கும்படியாகத் தலைவியிடம் தோழி சொல்லிய செய்தியைக் குறுந்தொகை முந்நூற்றுஐம்பத்தேழாம் செய்யுளில் கேட்கலாம்.

முனி படர் உழந்த பாடு இல் உண்கண்
பனி கால் போழ்ந்து, பணை எழில் ஞெகிழ் தோள்
மெல்லிய ஆகலின் மேவரத் திரண்டு
நல்ல என்னும் சொல்லை மன்னிய—
ஏனல்அம் சிறு தினை காக்கும் சேனோன்
ஞெகிழியின் பெயர்ந்த நெடுநல் யானை
மீன் படு கடர் ஒளி வெருஉம்
வான் தோய் வெற்பன் மணவா ஊங்கே.

குறுந். 357

தோழி, கிழவன் கேட்கும் அண்மையனாகக் கிழத்திக்குச் சொல்லியது.

சொல் முடிபு

ஏனல் அம் சிறு தினை..... வெற்பன் மணவா ஊங்கு, முனி படர் உழந்த.....நல்ல என்னும் சொல்லை மன்னிய.

பாடற் செய்தி

தினையுள் ஒரு வகையாகிய சிறுதினையைக் காக்கும் கானவன் (மரத்தின் உச்சியில் கட்டிய பரணில்)— தொலைவிலே இருப்பவனாய்க் கொள்ளிக் கட்டையை ஆட்டி, புனத்தை அழிக்க வரும் யானையை விரட்டுவான். சேனோன் ஆகிய அந்தக் கானவனின் கொள்ளிக்கட்டையினால் உயர்ந்த நல்ல யானை அஞ்சிப் பெயர்ந்துவிடும். விண்மீன் விழுவதைக் கண்டால் அந்த யானைக்குக் கானவன் ஆட்டிய கொள்ளிக்கம்புதான் நினைவில்

எழும். விசும்பிலிருந்து விழும் விண்மீனின் மிகுந்த ஒளியைக் கண்டு அஞ்சுகிறது நெடுநல்பாணை. அத்தசைய காட்சியையுடையதும் வானளாவியதுமான மலைநாட்டுக்கு உரிய தலைவன் நம்மைச் சேராததற்கு முன்னே உன் தோள் நல்லன என்று கண்டோரால் பேசப்பட்டன. மூங்கிலின் அழகு நெகிழ்ந்து காணப்படும் தோள்கள் வெறுக்கத்தக்க துன்பத்தால் வருந்தியனவும் தூக்கம் இல்லாதனவுமாகிய மையூட்டிய கண்களிலிருந்து விழும் கண்ணீர் குறுக்கே சென்று வடிவதால் இப்போது மெலிவை அடைந்த உன் தோள்கள் தலைவன் உன்னை மணப்பதற்குமுன் நல்லன, அழகுடையன என்ற (புகழ்ச்) சொற்களைப் பெற்றிருந்தன. (இன்பம் நல்கிய தலைவன் பிரிந்து துன்பம் செய்வதால் உன் தோள்கள் மெலிந்து அழகு இழந்தன என்று பேசப்படும் நிலை வந்துவிட்டது.)

பணை-மூங்கில். முனிபடர்-வெறுப்பதற்குரிய துன்பம். ரெுகிழி-கொள்ளிக்கட்டை.

28. தலைவி

திருமணத்துக்குரிய ஏற்பாடுகள் நடைபெறுகின்றன. மகிழ்ச்சியான நேரம். இதனை வரைவு மலிதல் என்பர். வரைவு மலிந்த நேரத்தில் தோழி தலைவியிடம், 'இதுவரையில் தலைவன் பிரிவை நீ நன்கு பொறுத்துக்கொண்டாய்' என்று பாராட்டினாள். அப்போது தலைவி சொல்லுவதைத் தெரிவிப்பது குறுந்தொகையின் முந்நூற்று அறுபத்தோராம் பாடல்.

அம்ம வாழி, தோழி! -அன்னைக்கு
உயர்நிலை உலகமும் சிறிதால்-அவர்மலை
மாலைப்பெய்த மணம் கமழ் உந்தியொடு
காலை வந்த முழுமுதற் காந்தள்
மெல் இலை குழைய முயங்கலும்,
இல் உய்த்து நடுதலும் கடியாதோளே.

குறுந். 361

வரைவு மலிந்தவழித் தோழி, 'நன்கு ஆற்றினாய்' என்றாட்குக் கிழத்தி சொல்லியது.

சொல் முடிபு

தோழி! வாழி! அவர் மலை.....நடுதலும் கடியாதோள் அன்னைக்கு உயர்நிலை உலகமும் சிறிது.

பாடற் செய்தி

“தோழி! நீ வாழ்க! (நான் பிரிவுத் துன்பத்தைப் பொறுத்திருக்க முடிந்தது என்றால், அதற்கு அன்னையும் ஒரு காரணம்) தலைவருடைய மலையிலே மாலை நேரத்தில் பெய்த மழையினால் உண்டான நறுமணம் கமழும் அருவி நீருடன் காலையில் நம் ஊரை நெருங்கி வந்தது, காந்தட் செடி. அவர் மலையிலிருந்து வந்த அந்தக் காந்தட் செடியின் மென்மையான இலைகள் வளையும்படியாக இறுகத் தழுவினேன். மேலும், வேரொடு வந்த அந்தச்செடியை நம் வீட்டில் கொண்டு வந்து நட்டேன். இதையெல்லாம் நம் தாய் தடுக்கவில்லை. அப்படித் தடுக்காதவளாகிய நம் தாய்க்குக் கைம்மாறாக ஏதேனும் தருவதென்றால், தேவருலகமும் கூடச் சிறியதுதான்.

தலைவனொடு தொடர்புடைய காந்தட்செடியை அணைத்துக் கொண்டதாலும், அதனை வீட்டுத் தோட்டத்திலே நட்டு நாள்தோறும் பார்த்துவந்ததாலும் பிரிவுத்துயரை எளிதில் தாங்கிக் கொள்ள முடிந்தது என்பது தலைவியின் குறிப்பு. அன்புடையவர்களைப் பிரிய நேரிட்டால், அவர்களோடு தொடர்புடைய பொருள்கள் ஆறுதல் தரும் என்பது உலகியல். அனுமன் கொணர்ந்த இராமபிரானது கணையாழியைப் பெற்ற போது உற்ற சீதையின் அனுபவத்தைக் கம்பர் அற்புதமாகப் பாடுவார்.

அன்புடையாரொடு தொடர்புடைய பொருள்கள் எப்போதும் ஆறுதலே தரவேண்டும் என்பதில்லை. குழந்தையை இழந்த தாய்க்கு அந்தக் குழந்தையின் விளையாட்டுப் பொருள்கள் ஆற்றமுடியாத துன்பத்தை விளைத்த செய்தியைக் கவிமணி தேசிய விநாயகம் பிள்ளையவர்களின் பாடல் தெளிவுறுத்தும். ஆற்றுதலோ ஆற்றாமையோ பிறப்பதற்குச் சூழலே காரணம். திருமண ஏற்பாடு மும்முரமாக நடக்கும் மகிழ்ச்சியான சூழலிலே தலைவனொடு தொடர்பு கொண்ட காந்தள் துன்பத்தை ஆற்றிக்கொள்ள உதவியதாகத் தலைவி சொல்லுகிறாள்; தலைவன் வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்து, குறித்த காலத்தில் வாராமலிருந்தால் அதே காந்தள் ஆற்றாமையையும் விளக்கக்கூடும். இந்த அற்புதப் பாடலின் உணர்வை இருநூற்று நாற்பத்தொன்பதாம் பாடல் தந்த உணர்வோடு ஒப்பிட்டு மகிழ்க.

உயர்நிலை உலகம்-தேவர் உலகம். உந்தி-அருவி. முழுமுதல்-கிழங்கு(காந்தளின் வேர் அமைந்த கிழங்கு)

29. தலைவி

உயிரைவிடச் சிறந்தது நாணம்; அந்த நாணத்தைவிடச் சிறந்தது கற்பு என்பது தமிழ் நெறி; அதனைச் சிறப்பித்துச் சுட்டும் தொல்காப்பிய நூற்பா (தொல்.பொருள்.களவு.22). தலைவனைத் தவிரப் பிறன் ஒருவனை வரைந்துகொள்ள ஏற்பாடுகள் நடக்குமாயின் உயிர் பிரியும் வேதனை தலைவிக்கு உரியது என்பதையும் தொல்காப்பியம், 'உயிர் செல, வேற்று வரைவு வரின்'. என்று சுட்டும். அவ்வாறு வரின், அந்த வரைவினை மாற்றுவதற்குரிய முயற்சி பிறக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. அத்தகைய ஒரு முயற்சியில் தலைவி ஈடுபடுவதைக் குறுந்தொகையின் முந்நூற்று எண்பத்தைந்தாம் பாடலிலே காணுகிறோம்.

தலைவி, தோழியிடம் பேசுகிறாள்; பேச்சின் நோக்கம் தோழி அறத்தொடு நின்று, வேற்று மணத்தை நீக்க வேண்டும் என்பதே.

பலவில் சேர்ந்த பழம் ஆர் இனக் கலை
சிலை விற் கானவன் செந்தொடை வெரீஇச்
செரு உறு குதிரையின் பொங்கிச் சாரல்
இரு வெதிர் நீடு அமை தயங்கப் பாயும்
பெரு வரை அடுக்கத்துக் கிழவோன் என்றும்
அன்றை அன்ன நட்பினன்;
புதுவோர்த்து அம்ம, இவ் அழுங்கல் ஊரே

குறுந். 385

வேற்று வரைவு மாற்றியது.

பாடற் செய்தி

பலா மரத்தில் சேர்ந்துள்ள பலாப்பழங்கள், அந்தப் பழங்களைக் கூட்டமாகச் சேர்ந்து குரங்குகள் உண்பதற்குக் கூடுகின்றன. பலாத் தோட்டத்தைக் காத்திருக்கும் கானவன்—சிலை வில் ஏந்திய கானவன், குறி பிழையாமல் அம்பு தொடுக்கிறான். இதனால் அஞ்சிய குரங்குக் கூட்டம் போர்க் களத்துக் குதிரைகள்போல் மேலெழுந்து பாய்ந்தோடுகின்றன; பெரிய மூங்கிலின் நீண்ட கோல் அசையும்படியாகப் பாய்ந்தோடு கின்றன. இத்தகைய காட்சி அமைந்த பெரிய மலை அடுக்கங்கள் கொண்ட குறிஞ்சி நிலத்தவனாகிய தலைவன் அன்றுபோலவே — தொடக்க நாளிற் போலவே—இன்றும் நம்பால் அன்பு கொண்டிருக்கிறான் நிலைமை இப்படி இருக்க—ஆரவாரம் மிக்க இந்த ஊர்ப் புதியவர்களைக் கொண்டிருக்கிறதே! தோழி, இந்த ஆரவாரக் கூத்தைக் கவனித்தாயா? கவனித்தும் வாளா இருக்கலாமா?)

தலைவன் ஆதிநாள் போலவே அன்புடையவனாயிருக்க, யாரோ புதியவர்களை வரவேற்கிறதே இந்த ஊர்! இனியும் செயலற்று இருந்துவிடாமல் தாயாரிடம் உண்மை கூறி, அறத்தொடு நின்று இந்த வேற்று மண நாட்டத்தை நிறுத்து வாயாக என்று தோழியைத் தூண்டுவது தலைவியின் பேச்சு.

“பலவிற்பழம் அருந்த இருக்கும் கலைகள் கானவன் செந்தொடை ஒலி கேட்ட அளவிற்புறத்தோடி ஒளித்தல் போலத் தலைவியை மணக்கவிருக்கும் அயலார் குழு தலைவன் நேரே வரைவொடு வரும் மண முரசொலி கேட்ட அளவில் ஓடி ஒளிக்கும் என்று குறித்தாள் ஆவள்” —பாஷாகவிசேகரர் இரா.இராகவ ஐயங்காரவர்கள் விளக்கம்.

இனக்கலை-சுட்டமான ஆண் குரங்குகள். சிலை வில்-சிலை என்னும் ஒரு வகை மரத்தால் செய்யப்பட்ட வில். இரு வெதிர்-பெரிய மூங்கில். நீடு அமை-நீண்ட மூங்கிலின்காம்புகள். தயங்க-அசைய. தொடை-தொடுத்தல். செந்தொடை-வைத்த குறி தப்பாமல் தொடுத்தல். புதுவோர்த்து-புதியவர்களை உடையது.

5

நற்றிணை

சென்னை

நற்றிணை

நூற்றெழுபத்தைந்து புலவர் பெருமக்களின் அகத்திணைப் பாக்களைக் கொண்டு தொகுக்கப் பெற்றது நற்றிணை.¹ இதனை நற்றிணை நானூறு என்ற பெயராலும் வழங்குவர். நான்கு அடிமுதல் எட்டு அடி வரையிலுள்ள அகப்பாடல்களைக் குறுந்தொகையிலும் ஒன்பது அடி முதல் பன்னிரண்டு அடிவரையிலுள்ள அகப்பாடல்களை நற்றிணையிலும் பதினமூன்று முதல் முப்பத்தொரு அடிவரையிலுள்ள அகப்பாடல்களை நெடுந்தொகை என்ற அகநானூற்றிலும் தொகுத்தனர். குறுந்தொகை போல் குறுகியும் நெடுந்தொகைபோல் நீண்டும் இராமல், இடை நிகர்த்தனவான பாடல்களைக் கொண்டு அமைவதால் நல்' அடைமொழி சேர்க்கப்பட்டது என்பர், டாக்டர் தெ.பொ.ம். அவர்கள்- (பிறந்தது எப்படியோ-பக்.91)

இத் தொகையில் கபிலர் பாடியனவாக இடம் பெற்றுள்ள பாடல்கள் இருபது ஆகும். இவற்றுள் ஒரு பாடல்(59) முல்லைத் திணைக்கு உரியது; இரண்டு பாடல்கள்(267,291) நெய்தல் திணைக்கு உரியன; ஒரு பாடல் (320) மருதத் திணைக்கு உரியது. எஞ்சிய பதினாறு பாடல்கள் குறிஞ்சித் திணைக்கு உரியவை.

1. தலைவி

தலைவன் பிரியப்போகிறான் என்பதை அறிந்த தோழி அச் செய்தியைத் தலைவிக்கு அறிவிக்கிறாள். அதனைக் கேட்ட தலைவி சொல்லும் கருத்தைத் தெரிவிப்பது நற்றிணையின் முதற்பாடல்.

நின்ற சொல்லர்; நீடுதோறு இனியர்;
என்றும் என் தோள் பிரிபு அறியலரே;
தாமரைத் தண் தாது ஊதி, மீமிசைச்
சாந்தில் தொடுத்த தீம் தேன் போலப்
புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை
நீர் இன்று அமையா உலகம் போலத்

¹ நூற்றெழுபத்தைந்து என்ற எண்ணிக்கை நற்றிணையை உரையுடன் முதலில் வெளியிட்ட பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயரவர்கள் தருவது. மர்ரே பதிப்பில், ஆசிரியர் பெயர் தெரியாத பாடல்கள் (56)தவிரப் பிறவற்றைப் பாடிய புலவர்கள் எண்ணிக்கை 192 எனக் காணப்படுகிறது.

தம் இன்று அமையா நம் நயந்தருளி
நறு நுதல் பசத்தல் அஞ்சிச்
சிறுமை உறுபவோ செய்யு அறியலரே

நற். 1

பிரிவு உணர்த்திய தோழிக்குத் தலைவி சொல்லியது இங்கே சொல்லப்படும் பிரிவு தலைவியைத் துறந்தோ மறந்தோ சென்றுவிடும் பிரிவு அன்று; பொருள் ஈட்டல், கல்வி நாடுதல், நாட்டுக் கடமை ஏற்றுப் போர்க்களம் செல்லுதல் போன்ற தற்காலிகப் பிரிவே ஆகும்)

பாடற் செய்தி

தலைவன் பிரிந்து செல்ல எண்ணியிருக்கிறான் என்பது தோழியின் செய்தி. அதனைக் கேட்ட தலைவி, தலைவர் நற்பண்பு உடையவர். அவர் நமக்கு இன்றியமையாதவர் என்பது அவருக்குத் தெரியும். ஆதலால், சிறுமையுடையவர்கள் போல அவர் செல்லமாட்டார் என்ற கருத்துப்படத் தலைவி பேசுகிறாள். “தோழி! நம் தலைவர் சொன்ன சொல் மாறாதவர்; நெடிது நிலைத்திருக்கும் இனிய பண்புடையவர். என்றுமே என் தோளைப் பிரிந்திருப்பதாகிய செயலை அறியாதவர். உயர்ந்த பண்புடையவர் கனின் நட்புறவு எப்படிப்பட்டது தெரியுமா? தாமரை மலரின் மகரந்தத்தை ஊதித் தேன் எடுத்து) மிக உயரத்திலுள்ள சந்தன மரத்தில் வைக்கப்பட்ட தேனைப் போன்றது, மேலான பண்புடையவர்கள் நட்புறவு. நீர் இல்லாமல் நாம் வாழ முடியாது; அது போல அவர் இல்லாமல் நாம் வாழ முடியாது. அவர் நமக்கு இன்றியமையாதவர். அந்த நிலையுடைய நம்மிடம் விருப்பம் மிக வைத்து அருளியவர், அவர். எனவே, நறுமணம் கொண்ட நெற்றியில் பசலை பரவுப்படியாகச் சிறுமையான செயல்கள் செய்தலை அறியாதவர், அவர்.

நின்ற சொல்லர்-தடுமாற்றம் அடையாதபடி உறுதியாக நிற்கும் சொல்லுடையவர். மலர்களில் சிறந்தது தாமரை; அதிலிருந்து எடுத்த தேன் சேர்க்கப்படும் இடமோ சந்தன மரம்; அது மிக உயரத்தில் இருப்பது. இவ்வாறு விரித்து உவமை நயம் காண்க. இப்பாடலில் வரும் நிகழ்ச்சி திருமணத்துக்குப் பின் இல்லறம் நடக்கும் கற்பொழுக்கக் கைகோளுக்கு உரியது. சாந்து-சந்தனமரம். புரை -உயர்வு.

☆

2. தோழி

தலைவனோடு சேர்ந்தாள் தலைவி. இதனைச் சில குறிப்புகளால் தோழி அறிந்துகொள்கிறாள். அந்நிலை பற்றித் தலைவியைத் தோழி உசாவுகிறாள். தலைவி மறுத்தும் மறைத்தும்

பேசுகிறாள். அப்போது தோழி சொல்லுவதாக வருவது நற்றிணையின் பதின்மூன்றாம் பாடல்.

ஏழாஅய் ஆகலின், எழில் நலம் தொலைய
அழாஅதீமோ, நொதுமலர் தலையே—
ஏனல் காவலர் மா வீழ்த்துப் பறித்த
பகழி அன்ன சேயரி மழைக்கண்,
நல்ல பெருந்தோளோயே! கொல்லன்
எறி பொன் பிதிரின் சிறு பல தாஅய்
வேங்கை வீ உகும் ஓங்கு மலைக் கட்சி
மயில் அறிபு அறியாமன்னோ
பயில் குரல் கவரும் பைம்புறக் கிளியே

நற். 13

இயற்கைப் புணர்ச்சியின் பிறறை ஞான்று, தலைவியின் வேறுபாடு கண்ட தோழி, தலைவி மறைத்தற்குச் சொல்லியது.. (பிறறைஞான்று—மறுநாள்)

சொல் முடிபு

ஏனல் காவலர்.....தோளோயே! பைம் புறக்கிளியே.
ஏழாஅய் ஆகலின் எழில் நலம் தொலைய நொதுமலர்தலையே
அழாஅதீமோ.

பாடற் செய்தி

தினைப்புனத்தைக் காப்போர் பன்றி முதலிய விலங்குகளை வீழ்த்தி, மீண்டும் அவற்றின் உடலிலிருந்து பறித்தெடுத்த அம்பு போலச் செவ்வரி படர்ந்ததும் குளிர்ச்சி உடையதுமான கண் உடையவளே! நல்ல பெரிய தோள்கள் உடையவளே! கொல்லனது உலைக் களத்திலே இரும்பை அடிக்கும்போது பொறி சிதறுவது போலச் சிறுசிறு காய்களையுடைய வேங்கை மரத்தின் மலர்கள் உதிர்கின்ற மலையிலே, கூட்டுக்குள் இருக்கும் மயில்கள் அறிந்திருப்பதைப் பசிய புறம் உடைய கிளிகள் அறியாமல் நெருங்கிய (தினைக்) கதிர்களைக் கவர்ந்து போகின்றன. (அந்தக் கிளிகளை ஒட்டுவதற்காக இங்கு வந்துள்ள நீ) இருந்த இடத்தை விட்டு எழுகின்றாயில்லை. அப்படி எழாமற்போனாலும், உன் அழகாகிய நலமெல்லாம் கெடும்படியாக அயலார்முன் அழாமல் இருப்பாயாக.

குருதிபடிந்த அம்பு செவ்வரி படர்ந்த கண்ணுக்கு உவமை; மேலும் கண்ணின் சிவப்பு, தலவனொடு தலைவி சேர்ந்தாள் என்பதற்கு அடையாளம். தினைக்கதிர்களைக் கிளிகள் கவர்கின்றன; அந்தக்களவு கூட்டில் இருக்கும் மயிலுக்குத் தெரிகின்றது; மயிலுக்குத் தெரியும் என்பது கிளிக்குத்

தெரியவில்லை. தலைவியின் களவொழுக்கம் தோழிக்குத் தெரிந்துவிட்டது என்பது தலைவிக்குத் தெரியவில்லை. மயில்—கிளி ஆகியவற்றால் அமையும் இயற்கைக் காட்சி இறைச்சிப்பொருள் உடையது. கிளியோட்டுவதில் முயற்சியும் நாட்டமும் இல்லாமல்—எழாமல்—அழுதுகொண்டிருந்தாள் அயலவர்களும் தலைவி எதை மறைக்கிறாளோ அதை அறிந்து அலர் தூற்றுவார்கள் என்பதைத் தோழி வெகுநாகரிகமாகக் குறிப்பாகச் சொல்லும் நயம் மிக அருமை!

அழாஅதீமோ—அழாமலிரு. மா—விலங்கு. பகழி—அம்பு. எறிபொன் பிதிர்—அடிக்கப்படுகின்ற உலோகத்திலிருந்து எழும் பொறிகள். கட்சி—கூடு. பயில குரல்—நெருக்கமாகவுள்ள கதிர்.

☆

3. தோழி

தலைவன் தலைவியரின் களவொழுக்கத்தின் இரண்டாவது நிலையில் தோழியின் உதவி பெற்றுத் தலைவன் தலைவியைக் கண்டு அளவளாவுவான். (இதனைப் பாங்கியற்கூட்டம் என்று அக இலக்கணம் கூறும்) அந்தச் சூழ்நிலையில் தலைவனின் மனக்குறையைத் தோழி தலைவிக்கு எடுத்துக்கூறித் தலைவன் சார்பாகத் தோழி தலைவியிடம் சொன்னாள். ஒன்றும் அறியாதவன் போலத் தலைவி இருந்தாள். அதனால், சற்றே மனம் வருந்தித் தோழி பேசுகின்ற சூழலில் எழுவது நற்றிணையின் முப்பத்திரண்டாவது பாடல்.

‘மாயோன் அன்ன மால் வரைக் கவாஅன்,
வாலியோன் அன்ன வயங்கு வெள் அருவி
அம் மலைகிழவோன் நம் நயந்து என்றும்
வருந்தினன்’ என்பது ஓர் வாய்ச்சொல் தேறாய்;
நீயும் கண்டு, நுமரொடும் எண்ணி,
அறிவு அறிந்து அளவல் வேண்டும்; மறுத்தரற்கு
அரிய—வாழி, தோழி!— பெரியோர்
நாடி நட்பின் அல்லது
நட்டு நாடார், தம் ஒட்டியோர் திறத்தே.

நற். 32

தலைவிக்குக் குறை நயப்புக் கூறியது. (கூறியவள் தோழி)

பாடற் செய்தி

தோழி! வாழி! ‘திருமாலைப் போன்ற பெரிய மலையின் பக்கத்திலே வெள்ளை நிறத்துப் பலராமனைப் போல் விளங்கும் அருவிகளை யுடைய அழகிய மலைநாட்டுத் தலைவன் நம்மை

விரும்பி நாளும் வருந்துகிறான்' என்று உண்மையான வாசகத்தை நான் எவ்வளவு சொன்னாலும் ஏற்கவில்லை, நம்பவில்லை. நீயும் எண்ணிப் பார்; உனக்கு வேண்டியவர்களோடும் கலந்து எண்ணிப்பார். அவன் கருதிச்சொல்வது மறுப்பதற்கு அரியது. பெரியவர்கள் நட்புக் கொள்வதற்குமுன் ஆராய்ந்து நட்புக் கொள்வார்களே தவிரத் தம்மைச் சார்ந்தவர்களிடம் நட்புச் செய்துகொண்டபின் ஆராயமாட்டார்கள். (நீ தலைவனோடு நட்புக் கொள்வதற்கு முன் ஆராய்ந்து பார்த்தால் பொருத்தமாக இருக்கும்; நீயோ அவனோடு நட்புக் கொண்டுவிட்டு, இப்போது எண்ணிப் பார்ப்பது பொருந்தாது)

நாடாது நட்டலின் கேடில்லை நட்டபின்
வீடில்லை நட்பாள் பவர்க்கு

குறள்-791

என்பது திருக்குறள்.

மாயோன் -திருமால். மால்வரை-பெரிய மலை. தேறாய்-தெளிந்தாயல்லை, நம்பவில்லை. அளவல்-அளவளாவுதல். ஒட்டியோர்-சார்ந்து நட்புக்கொண்டவர்கள்.

4. தலைவன்

மேற்கொண்ட கடமையை முடித்துத் தலைவன் ஊருக்குத் திரும்பிக்கொண்டிருக்கிறான். தன்னை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற தலைவியின் நினைவு அவன் உள்ளத்திலே பொங்குகிறது; முல்லை மலர்கின்ற கார்காலமும் வந்துவிட்டது. இந்தச் சூழலில் தேர்ப்பாகனிடம் தலைவன் சொல்லுவதாக வருவது நற்றிணையின் ஐம்பத்தொன்பதாம் பாடல்.

உடும்பு கொலிஇ, வரி நுணல் அகழ்ந்து,
நெடுங் கோட்டுப் புற்றத்து ஈயல் கெண்டி,
எல்லு முயல் எறிந்த வேட்டுவன் சுவல
பல்வேறு பண்டத் தொடை மறந்து, இல்லத்து,
இருமடைக் கள்ளின் இன்களி செருக்கும்
வன்புலக் காட்டு நாட்டதுவே-அன்பு கலந்து
நம் வயின் புரிந்த கொள்கையொடு, நெஞ்சத்து
உள்ளினள் உறைவோள் ஊரே; முல்லை
நுண்முகை அவிழ்ந்த புறவின்
பொறை தலை மணந்தன்று; உயவுமார் இனியே.

நற். 59

வினைமுற்றி மீள்வான் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

சொல் முடிபு

அன்பு கலந்து.....உள்ளினோள் உறைவோள் ஊர், உடும்பு
கொலிஇ.....வன்புலக் காட்டு நாட்டது; முல்லை.....மணந்தன்று;
இனி உயவும்.

பாடற் செய்தி

அன்பு கலந்து நம்மிடத்து விரும்பிய கொள்கையுடன்
நெஞ்சத்திலே நம்மையே நினைத்தவளாய் வாழும் ஊர்,
வன்புலமாகிய முல்லைக் காட்டினதாகிய நாட்டில் உள்ளது. அந்த
வன்புலக் காட்டு நாடு எத்தகையது, தெரியுமா? உடும்பைக்
கொன்று, வரிகளமையப் பரவியுள்ள மண்ணின் கீழ் உள்ள
நுணலை அகழ்ந்து பற்றி, நெடிய மலைப்பக்கத்திலுள்ள புற்றினை
அகழ்ந்து ஈசல்கள் வாரி, பகல்நேரத்திலே முயலை
வீழ்த்தி(இவ்வாறு உணவுக்கு உரியன கொண்ட) வேடுவன், தன்
அழகிய தோளிலே அவற்றைச் சுமந்து வந்து தன் குடிலிலே
சேர்த்துவிடுவான்; வீட்டில் சேர்த்த அவற்றை மறந்து,
மிகுதியாகக் கள்ளைக் குடித்து அதனால் விளைந்த போதையிலே
வீழ்ந்து கிடப்பான். அப்படிப்பட்ட வேடர்கள் செருக்குற்று
வாழும் முல்லைக் காட்டு நாட்டிலே உள்ளது தலைவியின் ஊர்.
முல்லையின் நுண்ணிய மொட்டுகள் மலர்ந்த முல்லை நிலத்திலே
இதுவரை அவள் பொறுமை காத்திருந்தாள்; இனியும் விரைந்து
நாம் அவளிடம் போகாவிட்டால் வருந்துவாள்.(எனவே, தேரை
விரைவாகச் செலுத்து).

பலவகை உணவுப் பொருள்களைச் சேர்த்து, அவற்றைப்
போட்டுவிட்டுக் கள்ளினை உண்ட மயக்கத்திலே வேடுவன்
அவற்றை மறந்திருக்கிறான். பலவாறு அரிதின் தேடிக் கொணரும்
பொருள்களைவிடத் தலைவியொடு சேர்ந்து தன்னை மறப்பதால்
தலைவனின் மனம் நாடுகிறது என்பதை இவ்வியற்கைக் காட்சி
குறிப்பாகச் சுட்டுகிறது. இஃது இறைச்சிப் பொருள். (உள்ளுறை
எனக் குறிப்பது பொருந்துவதாகத் தோன்றவில்லை).

கபிலர் முல்லைத் திணைக்கு உரியதாகப் பாடிய பாடல்
இஃது ஒன்றே.

கொலிஇ-கொன்று. நுணல்-ஒருவகைப் பூச்சி. கெண்டி-அகழ்ந்து. எல்லு-
பகல். சுவல்-தோள்; (சுவல்-தோளின்மீதிருந்த). தொடை-தொடுத்துக்கட்டியவை.
இருமணக் கள்-மிகுதியாகக் குடித்த கள். களி-போதை. புரிந்த-விரும்பிய.
கொலிஇ என்ற சொல்லுக்கு இடம் நோக்கிப் பொருள் கூறப்பட்டது; சொல்பற்றித்
தெளிவு இல்லை. கொளிஇ என்ற பாடமும் உண்டு; அதன் நிலையும் அதுவே.

5. தோழி

குறித்த காலத்தில் தலைவன் திரும்பி வரவில்லை. இதனால் தலைவி வருந்தினாள்; தோழியும் வருந்தினாள் இருவரும் இப்படி வருந்திக்கொண்டிருந்தபோது, 'அவன் வருவான்' என்று யாரோ எவரிடமோ சொல்லியது தோழியின் காதில் விழுந்தது. அதனை நல்ல நிமித்தமாகக் கொண்டு, தலைவியிடம் தோழி பேசுவதாகிய செய்தியைச் சொல்லுவது நற்றிணையின் அறுபத்தைந்தாம் பாடல். (விரிச்சி—நற்சொல்)

அமுதம் உண்க, நம் அயல் இலாட்டி!—
கிடங்கில் அன்ன இட்டுக் கரைக் கான் யாற்றுக்
கலங்கும் பாசி நீர் அலைக் கலாவ,
ஒளிறு வெள் அருவி ஒண் துறை மடுத்து,
புலியொடு பொருத புண் கூர் யானை
நற்கோடு நயந்த அன்புஇல் கானவர்
விற் சுழிப்பட்ட நாமப் பூசல்
உருமிடைக் கடி இடி கரையும்
பெருமலை நாடனை 'வருஉம்' என்றோளே.

நற். 65

விரிச்சி பெற்றுப் புகன்ற தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

(நல்லியக் கோடனுக்கு உரியதாகிய) கிடங்கில் என்ற ஊரைப் போல வளமானது ஒரு காட்டாறு; (அடிக்கடி வெள்ளத்தால் அரிக்கப்படுதலால்) சிறு கரை உடையது அந்தக் காட்டாறு.. அதன் நீர் கலங்கும் பாசியைக் கலக்குகிறது. அப்படிக்கலக்கப்பட்ட பாசிநீர், ஒளிருகின்ற வெள்ளை அருவியின் ஒளரிய துறையிலே பாய்கிறது. அந்தத் துறையிலேயே புலியொடு பொருதமையால் புண்கள் மிகுந்த யானை ஒதுங்குகிறது. புண்ணால் வருந்தும் யானையினது நல்ல தந்தத்தை விரும்புகின்ற அன்பற்ற கானவர்கள் வில்லை வளைத்துச் சுற்றிவிட்டனர். அந்த அம்பு, தைத்ததால் யானை அச்சமுடும்படி முழங்குகிறது. அந்த வேதனை முழக்கம் இடியினால் உண்டாகின்ற பெருமுழக்கம் போல் ஒலிக்கிறது. அத்தகைய காட்சி கொண்ட, பெரிய மலை நாடன், வருவான் என்பதைத் தன்னை அறியாமலேகூறி நன்னிமித்தமாக 'வருவான்' என்று யாரிடமோ எதற்கோ நம் பக்கத்துவீட்டுப் பெண் கூறிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் சொன்ன அந்த விரிச்சியே நம் தலைவன் வருவான் என்பதற்கான குறியாக அமைந்துவிட்டது. அந்த நற்சொல் கூறிய நம் அயல் வீட்டு மாது அமுதம் உண்பாளாக!

உண்டாரை நெடிது நாள் வாழ வைப்பது அமுதம். 'அமுதம் உண்க நம் அயலிலாட்டி' என்பது அந்த அயல் இல்லுக்குரியவள்

நெடிது நாள் வாழ்க என்ற குறிப்பை உடையது. புலியொடு பொருது புண்பட்ட யானையின் தந்தத்திற்காக அம்பெய்கிறார்கள் அன்புஅற்ற கானவர். அதனால் வேதனை பெருகி இடிபோல முழங்குகிறது யானை. அதுபோலத் தலைவனை பிரிந்த வேதனைக்கு மேல் வேதனையாக ஊரவர் அம்பல் பரப்பி மேலும் தலைவிக்குத் துன்பம் பெருக்குகின்றனர். இஃது இறைச்சிக் குறிப்பு.

விட்டுக் கரை-சிறிய கரை. புண்கூர் யானை-புண்மிகுதியாக வுடைய யானை.

6. தலைவன்

தலைவியைச் சந்தித்து அளவளாவும் வாய்ப்புப் பெற உதவவேண்டும் என்று தோழியிடம் தலைவன் இரந்துநிற்பது ஒரு நிலை. இதனை இரந்து பின்னின்றல் என்று அகநூல்கள் கூறும். அவ்வாறு இரந்து பின் நின்று தலைவன் தன் நெஞ்சை நோக்கிச் சொல்வதாக அமைவது நற்றிணை எழுபத்தேழாம் பாடல்.

மலையன் மா ஊர்ந்து போகி, புலையன்
பெருந்துடி கறங்கப் பிற புலம் புக்கு, அவர்
அருங் குறும்பு எருக்கி, அயா உயிர்த்தா அங்கு
உய்த்தன்றுமன்னே-நெஞ்சே! -செவ்வோர்ச்
சினைதொறும் தூங்கும் பயம் கெழு பலவின்
களையுடைய முன்றில், மனையோள் கங்குல்
ஒலி வெள் அருவி ஒலியின் துஞ்சும்
ஊறலஞ் சேரிச் சீறார், வல்லோன்
வாள் அரம் பொருத கோள் நேர் எல் வளை
அகன் தொடி செறித்த முன்கை, ஓள் நுதல்,
திதலை அல்குல், குறுமகள்
குவளை உண்கண் மகிழ் மட நோக்கே

நற். 77

பின்னின்ற தலைவன் நெஞ்சிற்கு உரைத்தது.

சொல் முடிபு

நெஞ்சே! செவ்வோர்ச் சினைதொறும்—— உண்கண் மகிழ் மட நோக்கே மலையன் மா ஊர்ந்து——உய்த்தன்று மன்னே.

பாடற் செய்தி

நெஞ்சே! செம்மையான வேரின் கிளைதொறும் காய்த்துத் தொங்குகின்ற பயன்மிக்க பலாவின் களைகள் நிறைந்து கிடக்கின்ற முற்றத்திலே அந்த வீட்டுக்கு உரியவன் இரவு நேரத்திலே தழைத்து

மிகுந்த வெண்ணிற அருவியின் ஓசையைக் கேட்டுக்கொண்டே தூங்குவாள். அவளுடைய ஊர் பெரிய ஊர் அன்று; சிறுசிறு சேரிகளை யுடைய சிற்றூர்தான். அந்தச் சிற்றூரில் தொழில்திறம் வல்ல ஒருவன் கூர்மையான அரத்தால் அராவிச் செய்த ஒளியுடைய வளையலையும் அகன்ற தொடியினையும் அணிந்த முன்கை உடையவன் (நம் காதலி); அவள் அணிந்துள்ள வளையல் வளைவாக அழகுபடச் செய்தது; தொடி, அகலமானது. வளையலும் தொடியும் அவள் முன்கையில் செறிந்திருக்கும். ஒளிபொருந்திய நெற்றியுடைய அவளுடைய அல்குலில் தேமல் படர்ந்திருக்கும் இத்தனை அழகுடைய சிறுமகளாகிய தலைவியின் குவளை போன்றதும் மை எழுதப்பெற்றதுமான கண்ணின் பார்வையே காண்போர்க்குப் போதை ஊட்டக்கூடியது (அந்தப் பார்வை எவ்வளவு ஆற்றல் உடையது உனக்குத் தெரியாதா?) மலையமான் (திருமுடிக்காரி) குதிரைமேல் ஏறிச்சென்று, புலையன் செய்த பெரிய துடி ஒலித்திட, மாற்றார் நாடு புகுந்து அவர்களுடைய கவர்தற்கு அரிய அரண்களை அழித்துப் பெருமூச்சுவிட்டது போலப் பெருமூச்சுவிட்டு (இந்தத் தோழியின் முன்னர்) நம்மைச் செலுத்தி நிறுத்தியிருக்கிறது. (இவளிடமிருந்து ஊக்கம் தரும் நல்ல சொல் பிறக்கவில்லை. என்றாலும், மனமே, பொறுத்திருப்போம். மலையமான் பெற்ற வெற்றிபோல் நமக்கும் வெற்றி கிட்டும.)

கபிலரால் பாடப்பட்டவர்களில் மலையமான் திருமுடிக்காரியும் ஒருவன். சங்க நூல்களிலே பரணர் பாடல்களில் வரலாற்றுச் செய்திகள் நிரம்பிக் காணப்படும். கபிலர் பாடல்களிலும் அத்தகைய செய்திகள் ஆங்காங்கே இடம் பெறும் என்பதற்கு இஃது ஒரு சான்று.

குறும்பு-அரண். எருக்கி-அழித்து. அயாஉயித்தல்-களைப்பு நீங்கப் பெருமூச்சு விடுதல். ஒலி வெள்ளருவி-(நீர்வளத்தால்)செழித்த வெள்ளையருவி. ஊர் அல் அம்-சேரி எனப் பார்த்து பொருள் காண்க. பல வீடுகள் சேர்ந்திருப்பது சேரி என விளக்குவர், பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயரவர்கள். மகிழ் நோக்கு, மட நோக்கு என பிரித்து இணைத்துப் பொருள் கொள்க. கண்டவர்களைப் போதை கொள்ளச் செய்யும் பார்வை, இளமை துறுமும் பார்வை எனப் பொருள் காண்க.

7. தலைவி

பரத்தையரை நாடிச்சென்ற தலைவன், உரிமை யுடைய தலைவியை நாடி வருகிறான். தலைவி ஊடல் கொண்டிருப்பதால் தலைவனின் எண்ணம் நிறைவேறவில்லை. தன்னை

ஏற்கச்செய்யுமாறு தலைவன் தோழியை வேண்டுகிறான். (இவ்வாறு உதவுகின்றவர்களை வாயில் என்று அக நூல்கள் குறிப்பிடும்) தோழி தலைவியிடம் தலைவன் சார்பாகப் பேசியது கேட்ட தலைவி என்ன சொல்லுகிறாள்? இதனைத் தெரிவிப்பது நற்றிணையின் இருநூற்றுப் பதினேழாம் பாடல்.

இசை பட வாழ்பவர் செல்வம் போலக்
காண்தொறும் பொலியும், கதழ் வாய் வேழம்,
இருங்கேழ் வயப் புலி வெரீஇ, அயலது
கருங்கால் வேங்கை ஊறுபட மறலி,
பெருஞ்சினம் தணியும் குன்ற நாடன்
நனி பெரிது இனியன் ஆயினும், துனி படர்ந்து
ஊடல் ஊறுவேன்-தோழி! - நீடு
புலம்பு சேண் அகல நீக்கி,
புலவி உணர்த்தல் வண்மையானே

நற். 217

தலைமகள் வாயில் மறுத்தது.

சொல் முடிபு

தோழி! இசைபட வாழ்பவர்.....குன்ற நாடன் நனி பெரிது இனியனாயினும் நீடு புலம்புசேண்.....புலவி உணர்த்தல் வண்மையானே துனி படர்ந்து ஊடல் உறுவேன்.

பாடற் செய்தி

தோழி! புகழ் உண்டாகும்படி வாழ்வோரின் செல்வம் போலக் காணும்போதெல்லாம் பொலிந்து தோன்றுகின்றதும் விரைந்து செல்லவல்லதுமான யானை, கருநிறக் கோடுகள் கொண்ட வலிமையான புலியை நினைத்து அஞ்சி, பக்கத்திலுள்ள கரிய அடிப்பகுதி கொண்ட வேங்கை மரம் சிதையும்படி முறித்து, அப்படி முறித்தபின் பெருஞ்சினம் தணியும். அத்தகைய யானை வாழும் மலைநாடனாகிய தலைவன் மிகப்பெரிதும் இனியவன் தான். ஆயினும்(நம்மை மறந்து பிரிந்துபோனவன் தானே!) பிரிவினால் ஏற்பட்ட தனிமைத் துயரம் மிகத் தொலைவில் நீங்கிப் போய்விடும்படியாக அரும்பாடுபட்டுப் புலவி நீக்கி உணர்த்து வதில் வண்மை மிக்கவன். அத்தகைய வள்ளண்மை உடையவன் என்பதால், (அவன் என் ஊடற்காலத்தே அடைந்த துன்பத்தை உணர்ந்து சுவைப்பதற்காக)பிரிவுத்துன்பம் பெருகிட ஊடல் கொள்வேன்.

பணிந்துரைத்தல், இன்குணம் பாராட்டல் போன்ற செயல்களால் ஊடல் நீக்குவதைப் புலவி உணர்த்தல் என்பர். 'இனியன் ஆயினும் புலவி உணர்த்தல் வண்மையானே' என்ற

தொடரின் கருத்தினை 'இல்லை தவறு அவர்க்கு ஆயினும் ஊடுதல் வல்லது அவர் அளிக்குமாறு' (1321) என்ற குறட்காட்சியோடு ஒப்பிட்டு உணர்க. 'இசைபட வாழ்பவர் செல்வம்' என்ற தொடருடன் 'ஈதல் இசைபட வாழ்தல்' (231) என்ற குறள் தொடரை ஒப்பிட்டுக் காண்க.

இசை-புகழ். கதழ்வாய் வேழம்-விரைந்து செல்லுதலையுடைய யானை. இருங்கேழ்-கரிய நிறம் (கொண்ட கோடுகள்). மறலி-சிதைத்து. புலம்பு-(பிரிவால் ஏற்படும்) தனிமைத் துயர்.

8. தோழி

களவொழுக்கத்தின் போது ஒரு நாள் தலைவியைக் கண்டு அளவளாவுவதற்காகத் தலைவன் ஒருபுறமாக வந்து நிற்கிறான். அவன் நிற்பதை அறிந்திருந்தும் அறியாதவள்போலத் தலைவியை நோக்கித் தோழி பேசுவதைத் தெரிவிப்பது நற்றிணையின் இருநூற்றிருபத்திரண்டாம் பாடல். மனையைவிட்டு வெளியே வரமுடியாமல் கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ள தலைவியின் நிலையைத் தோழி புலப்படுத்தும்போதே தலைவன் தலைவிக்கு இன்றியமையாதவன் என்பதையும் புலப்படுத்துகின்ற பாங்கினை இச்செய்யுளில் உணரலாம். இந்த இரட்டைக் காரணங்களைச் சுட்டிக்காட்டி, திருமண முயற்சியை மேற்கொள்ளுமாறு தலைவனைத் தூண்டுவது தோழியின் உள்ளக் குறிப்பு.

கருங்கால் வேங்கைச் செவ் வீ வாங்கு சினை
வடுக் கொளப் பிணித்த விடு புரி முரற்சிக்
கை புனை சிறு நெறி வாங்கி, பையென,
விசம்பு ஆடு ஆய் மயில் கடுப்ப, யான் இன்று,
பகங் காழ் அல்குல் பற்றுவனன் ஊக்கிச்
செலவுடன் விடுகோ-தோழி!-பலவுடன்
வாழை ஓங்கிய வழை அமை சிலம்பில்,
துஞ்சு பிடி மருங்கின் மஞ்சு பட, காணாது
பெருங் களிறு பிளிறும் சோலை அவர்
சேண் நெடுங் குன்றம் காணிய நீயே?

நற். 222

தோழி தலைமகன் வரவு உணர்ந்து, சிறைப்புறமாகச் செறிப்பு அறிவுற்றி வரைவு கடாயது.

சொல் முடிபு

தோழி! பலவுடன் வாழை-அவர் சேண் நெடுங்குன்றம் நீ காணிய, கருங்கால் வேங்கைச் செவ் வீ-செலவுடன் விடுகோ?

பாடற் செய்தி

தோழி! பலவாகச் சேர்ந்து வளர்ந்துள்ள வாழையும் உயரமான கரபுன்னையும் பொருந்தியுள்ள மலையிலே உறங்குகின்ற பெண் யானை படுத்திருக்கும் இடத்தில் மேகம் மறைக்கிறது. அதனால், தன் பெண் யானையைக் காணாமல் பெரிய களிறு பிளிறுகின்றது. அத்தகைய காட்சி அமைந்த சோலை அவருடைய (தலைவனுடைய) மிக உயர்ந்த மலையிலே உண்டு. (மலையிலே செறிக்கப்பட்டுள்ளமையால் வெளியேற முடியாத நீ அவர் மலையை இங்கே இருந்தபடியே காணுவாயாயின் மனத்துக்கு ஆறுதலாக இருக்கும். அதற்கு ஒரு வழி இருக்கிறது) அவருடைய மலையை நீ காணும்படியாக, கருநிற அடி மரத்தையுடைய வேங்கை மரத்தின் சிவந்த மலர்கள் உள்ள வளைந்த கிளையில் தழும்பு ஏற்படும்படி விட்டுக் கட்டிய முறுக்கேறிய கயிறாகிய ஊஞ்சலை—அழகாகக் கையால் இயற்றப்பட்ட கண்ணிகள் கொண்ட கயிற்று ஊஞ்சலை—இழுத்துவிட்டு மெல்லென உன்னை ஏற்றி ஆட்டி நீ மேலே செல்லும்படியாக—உன் அல்குல்மேலே கிடந்த பசும் பொன்னாலாகிய வடத்தைப் பற்றி இழுத்து—விண்ணிலே ஆடும் மயில்போல நீ விளங்கும்படியாக ஆட்டிவிட்டுமா? (விசும்பில் ஆடும் மயில்போல ஊஞ்சலில் மேலே போகும்போது அவர் மலை தெரியும்; அவருடைய மலை என்பதால் அதைக் காணும்போது உன் துயரம் சற்றே மறையும், இல்லையா?)

தலைவனைக் காண முடியாமையை இற்செறிப்பு அறிவித்தலாலும், தலைவனின் மலையைக் காண்பதால் துயரம் குறையும் என்பதைக் குறிப்பதாலும் விரைவில் தலைவன் திருமண முயற்சியில் ஈடுபடவேண்டும் என்பதைச் சுட்டினான் தோழி. மேகத்தால் மறைக்கப்பட்ட பிடியைக் காணாமல் களிறு பிளிறிய இயற்கைக் காட்சி, தலைவியைக் குறியிடத்திலே காணமுடியாமல் தலைவன் வருந்தும் நிலையை குறிப்பாகச் சுட்டிய இறைச்சியாகும்.

செவ்வீ—சிவந்த மலர். முரற்சி—கயிறு. பசங்காழ்—பசும்பொன்னால் செய்யப்பட்ட சரமாகிய மேகலை. வழை—கரபுன்னை. மஞ்சு—மேகம்.

9. தலைவி / பரத்தை

(துறை விளக்கம் எழுதினோர் இப் பாட்டைத் தலைவி கூற்றாகக் குறித்ததோடு பரத்தை கூற்றாகக் கொள்ளவும் இடம் உண்டென்று விளக்கியுள்ளனர்)

1) தலைவன் பிரிவைத் தாங்க இயலாமல் தலைவி வருந்துகிறாள். 'தலைவன் வந்துவிடுவார், துயரப்படாதே' என்று தோழி ஆறுதல் கூறுகிறாள். அதனாலும் ஆறுதல் கொள்ள முடியாத தலைவி சொல்வதாக வருவது நற்றிணையின் இருநூற்றிருபத்தைந்தாம் பாடல்.

2) காதற் பரத்தையோடு தலைமகனுக்கு உள்ள தொடர்பை அறிந்த தலைவி, பரத்தையைப் பற்றி மனக்குறை அடைவது இயற்கை; அக் குறை சொல்வழியாகப் புலப்பட்டிருக்கும். அதனை அறிந்த காதற் பரத்தை, தலைமகள் சார்பாக உள்ள வாயில்கள் கேட்கும்படி பேசியதாக வருவது. நற்றிணை இருநூற்றிருபத்தைந்தாம் பாடல்.

முருகு உறழ் முன்பொடு கடுஞ்சினம் செருக்கிப்
பொருத யானை வெண்கோடு கடுப்ப,
வாழை ஈன்ற வை ஏந்து கொழுமுகை
மெல் இயல் மகளிர் ஒதி அன்ன
பூவொடு, துயல்வரும் மால் வரை நாடனை
இரந்தோர் உளர்கொல்-தோழி!- திருந்து இழைத்
தொய்யில் வன முலை வரி வனப்பு இழப்பப்
பயந்து எழு பருவரல் தீர
நயந்தோர்க்கு உதவா நான் இல் மார்பே?

நற். 225

வன்புறை எதிர் அழிந்தது. பரத்தை தலைமகட்கும் பாங்காயின வாயில் கேட்பச் சொல்லியதூஉம் ஆம். (வன்புறை—துயரப்படாதே என) வற்புறுத்தியது. அதன் எதிராகத் துயர் பெருகி மனம் அறிந்தது)

சொல் முடிபு

தோழி! திருந்து இழை..... மார்பு, முருகு உறழ்..... மால்வரை நாடனை நயந்தோர்க்கு உதவா நான் இல் மார்பு, இரந்தோர் உளர்கொல்?

பாடற் செய்தி

"தோழி! செம்மையாகச் செய்யப்பட்ட அணிகலன் அணிந்ததும், தொய்யில் எழுதப்பட்டதுமான அழகிய மார்பிலுள்ள இரேகைகளின் அழகு கெடும்படியாக வெளிறித் தோன்றிய துன்பம் தீருமாறு, மலைநாடன்பால் சென்ற மாரியை இரந்தார் நம்மிடம் உளரோ? முருகனை ஒத்த வலிமையோடு மிகுசினம் பெருகிப் போர் செய்த யானையின் வெள்ளைத் தந்தம் போல வாழையின் புதிய தாரின் கூர்மையான கொழுத்த முகையானது மகளிர் முடித்த கூந்தல் முடிச்சுப் போல விளங்கும்

மலைநாட்டுக்கு உரியவன் தலைவன். மகளிர் முடித்துவிட்ட கூந்தல் முடிச்சுப் போல வாழைத்தாறு பூவோடு அசையும் காட்சி கொண்ட மலைநாடன் நம் தலைவன். அவனுடைய மார்பும் அவனைப் போலவே விரும்புவோர்க்கு உதவாத அன்பற்ற மார்பு. அந்த மார்பு வேண்டுமென்று தலைவனிடம் (நம் சார்பில்) யாரேனும் போய் இரந்தார்களா? இல்லையே!

இப்பாடற் செய்திக்குப் பின் குறிப்பெச்சமாக உய்த்துணர வேண்டிய செய்தி உண்டு.

தலைவி கூற்றாகக் கொண்டால், 'நாம் தலைவனைத் தேடிச் சென்றதில்லையே! அவனாக முன்வந்துதானே நம்மை நாடினான்? அப்படி அன்பு காட்டியவன் இப்போது பிரிந்திருந்து துயருட்டுவது முறையாகுமா?'—என்பது குறிப்பெச்சமாகும்.

பரத்தை கூற்றாகக் கொண்டால், 'நாம் யாரும் தலைவன் மார்பை இரந்து பெறவில்லையே! அவனாகத் தானே நம்மை நயந்து வந்தான். இதற்குத் தலைவி நம்மீது குறைபட்டுக் கொண்டால், நாம் என்ன செய்ய முடியும்!'

பெண்ணிய வாதம் தலையெடுத்து ஓங்கும் இக்காலச் சமுதாயத்தவர், 'இப்பாடலின் மையக் கருத்து ஆண் ஆதிக்கத்தைப் புலப்படுத்துகிறது' என்று வாதிட்டால், மறுப்பதில் பயன் இல்லை.

வாழைத்தாறின் கடைப்பகுதியில் தொங்கும் வாழைப் பூவின் முனைப் பகுதியின் நிறத்தை யானைத் தந்தத்தின் நிறத்தொடு ஒப்பிட்டதும், மகளிர் அள்ளிமுடித்த கூந்தற் கொண்டையில் அசைவு போன்றது வாழைத் தாறின் அசைவு என்று குறித்ததும் கபிலரின் நோக்கக் கூர்மையையும் விவர நாட்டத்தையும் தெளிவு படுத்துகின்றன.

முருகு-முருகன். முன்பு-வலிமை. ஓதி-கூந்தல். துயல்வரும் -அசையும். வரி வண்பு-இரேகைகளால் உண்டான அழகு. பருவரல்-துன்பம். நார்-அன்பு.

10. தோழி

தலைவியின் தோற்றத்திலே புதிய அழகு மிளிரும் தோற்றம் காணப்பட்டது. இத்தோற்றத்தைக் கண்ட வீட்டுப் பெரியவர்கள் தலைவியை வீட்டுக்குள் சுட்டுப்படுத்தி நிறுத்திவிட்டனர். அதனால் முன்போல் தலைவி வெளியே நடமாடவோ தலைவனைச் சந்திக்கவோ முடியவில்லை. இந்த நிலையை இற்செறிப்பு என்று

அகநூல்கள் பேசும். இற்செறிப்பை அறிவித்துத் தலைவனைத் திருமண முயற்சியில் முடுக்கிவிடும் சூழலில் எழுவது நற்றிணையின் இருநூற்று ஐம்பத்து மூன்றாம் பாடல்.

புள்ளுப் பதி சேரினும், புணர்ந்தோர்க் காணினும்,
பள்ளி யானையின் வெய்ய உயிரினை,
கழிபட வருந்திய எவ்வமொடு பெரிது அழிந்து
எவை கேளாய், நினையினை, நீ நனி!
உள்ளினும் பனிக்கும்—ஒள் இழைக் குறுமகள்,
போர் இசை உருமொடு மாரி முற்றிய
பல்குடைக் கள்ளின் வண் மகிழ்ப் பாரி,
பலவு உறு குன்றம் போலப்
பெருங் கவின் எய்திய அருங் காப்பினளே

நற். 253

செறிப்பு அறிவுற்றி வரைவு கடாயது.

சொல் முடிபு

ஒள் இழைக் குறுமகள்.....அருங்காப்பினளே; உள்ளினும் பனிக்கும் புள்ளுப் பதிசேரினும்.....எனவ கேளாய், நீ நனி நினையினை.

பாடற் செய்தி

ஒளிரும் அணிகள் பூண்ட இளமகளாகிய தலைவி வீட்டிலேயே செறிக்கப்பட்டுள்ளாள்—காரணம், அவள் இப்போது பேரழகு எய்தியிருக்கிறாள். எத்தகைய அழகு? பெருமுழக்கம் இடுகின்ற இடியுடனே கூடிய மழை சூழ்ந்ததும், பனையோலையால் செய்த குடலையிலே கள்ளை நிரம்பக் குடிக்கின்ற (மக்கள் வாழ்வதும்) வள்ளன்மையால் மகிழ்கின்ற பாரிக்கு உரியதும், பலா மரம் மிக்க குன்றங்கள் நிறைந்ததுமான பறம்பு மலை போன்ற அழகினைத் தலைவி பெற்றிருக்கிறாள். இந்த அழகினால் அவள் இற்செறிக்கப்பட்டிருக்கிறாள். (இற் செறிக்கப்பட்டிருக்கும் தலைவி உன்னைக் காண்பதற்கான களவொழுக்கத்தை நினைந்தும், நீ வரும் வழிகளில் நீ எதிரேற்கக்கூடிய ஆபத்துக்களையும்) நினைத்தாலே அச்சத்தால் நடுங்குகிறாள். உன் நிலை என்ன என்பதும் தெரிகிறது. பறவைகள் (தம் இனத்தோடு) கூடுகளில் சென்று அடைவதைக் கண்டாலும், தலைவனும் தலைவியுமாகச் சேர்ந்து போகிறவர்களைக் கண்டாலும்—படுத்துள்ள யானைபோல வெப்பமான பெரு மூச்சினை விடுகின்றாய். மிக மிக வருந்திய துன்பத்தோடு ஊக்கத்தை மிகவும் இழந்து, நான் சொல்வனவற்றையும் கேளாமல் நீ எதையோ ஆழமாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய். (யான் சொல்வதையும் கேட்கமுடியாமல்

எதையோ ஆழமாக நினைத்துக் கொண்டு செயலற்றிருப்பதால் பயன் இல்லை. திருமண முயற்சி மேற்கொண்டு, திருமணம் முடித்துத் தலைவியின் இற்செறிப்பையும் உன் துன்பத்தையும் போக்கிட விரைவாயாக.)

பேரிசை உருமொடு முற்றிய குன்றம், பல்குடைக் கள்ளின் குன்றம், வண்மகிழ்ப் பாரி குன்றம், பலவு குன்றம் எனத் தனித்தனி கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

பெருங்கவின் எய்தியது கண்டு ஐயுற்றும் இற்செறித்திருக்கலாம்; பேரழகு கொண்ட தலைவி வெளியே நடமாடின 'வம்பு' விளையலாம் என்பதாலும் இற்செறித்திருக்கலாம். அழகு ஒருவகையில் ஆபத்துத்தானே!

புள்ளுப்பதி-பறவைகளின் இடம் (கூடு) பள்ளி-படுக்கை. வெய்ய உயிரினை-வெப்பமான மூச்சினை உடைபவன் நீ (உயிர்-மூச்சு). பணிக்கும்-நடுங்கும்.

11. தோழி

தலைவியின் தோற்றத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதலைக் கண்ட 'பெரியவர்கள்' கட்டுக்காவல் செய்து தலைவியை இற்செறிப்பு செய்தனர். தலைவனைக் காண இயலாமையால் காதல் துயர் பெருகியது; அவளுக்கு ஆறுதல் கூற முனைகிறாள் தோழி. தலைவன் ஒரு பக்கமாக வந்து நிற்பதை அறிந்தும் அறியாதவள்போலத் தோழி பேசுவதாக வருவது நற்றிணையின் இருநூற்று அறுபத்தேழாம் பாடல்.

'நொச்சி மா அரும்பு அன்ன கண்ண எக்கர் ஞெண்டின் இருங் கிளைத் தொழுதி, இலங்கு எயிற்று ஏளர் இன் நகை மகளிர் உணங்கு தினை துழவும் கை போல், ஞாழல் மணம் கமழ் நறு வீ வரிக்கும் துறைவன்-தன்னொடு புணர்த்த இன் அமர் கானல், தனியே வருதல் நனி புலம்பு உடைத்து' என, வாரேன்மன் யான், வந்தனென் தெய்ய; சிறு நா ஒண் மணித் தெள் இசை கடுப்ப, இன மீன் ஆர்கை ஈண்டு. புள் ஒலிக்குரல், 'இவை மகன்' என்னா அளவை, வய மான் தோன்றல் வந்து நின்றனனே.

நற். 267

தோழி காப்புக் கைம்மிக்குக் காமம் பெருகிய காலத்துச் சிறைப்புறமாகச் சொல்லியது.

வரைவு கடாயதூஉம் ஆம்.

பாடற் செய்தி

நொச்சியின் அரும்புகள் கரிய நிறம் உடையவை. அந்தக் கருநிற நொச்சி அரும்பு போல நண்டுகளின் கண் இருக்கும். நொச்சியின் கரிய அரும்பு போன்ற கண்களையுடைய நண்டுகள் மணல் மேட்டிலே கூட்டமாக இருக்கும். நண்டுக் கூட்டம் மணம் வீசும் ஞாழல் மலர்களைத் தம் காலால் அரித்துக் கோலம் செய்யும். விளங்குகின்ற பற்களால் அழகிய இனிய நகையினை யுடைய மகளிர் தம் கைகளால் காயும் தினைத் தானியத்தைத் துழாவுவது போல் நண்டுகள் காலால் ஞாழற் பூக்களைத் துழாவும. இத்தகைய காட்சியுடைய நெய்தல் துறைவனோடு கூடுதற்கு இடமானது கடற்கரைச் சோலை; அக்கானற்சோலை இனியது, விருப்பத்துக்கு உரியது. தலைவனோடு கலத்தற்கு உரியதாக இருந்த கானற்சோலைப் பக்கமாக இப்போதெல்லாம் நான் தனியாகச் செல்வதில்லை. காரணம், அங்கே சென்றால் தனிமைத் துன்பம் உண்டாகும். அதனால் செல்வதில்லை. செல்லாமலிருந்த நான் ஒரு நாள் அங்கு சென்றேன். அப்போது நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சி. கூட்டமான மீன்களை உண்ணுவதற்கு வந்து கூடிய பறவைகளின் பேரோசை (தலைவனின் தேரிலுள்ள) சிறிய நாவினையுடைய மணியின் தெளிந்த ஓசை போலக் கேட்டது. 'இந்த ஓசை தலைவன் (வருகையைப் புலப்படுத்துகிறதே)' என்று எண்ணினேன். எண்ணியதைச் சொல்லுவதற்குமுன்னே வலிய குதிரையையுடைய தலைவன் வந்து நின்றான். (இப்படி நடந்தது ஒரு காலம். இற்செறிப்பால் இப்பொழுதெல்லாம் நினைத்தாலும் அப்படி ஒரு நிகழ்ச்சி நடக்க வழி இல்லை)

ஞாழற் பூக்களை நண்டுகள் துழாவும் காட்சி—தலைவன் தலைவியரின் காதல்பற்றி ஊரிலுள்ள மகளிர் அலர் தூற்றுவதைக் குறிப்பாக உணர்த்துகிறது—இறைச்சிப் பொருள்.

மா—கரிய நிறம். எக்கர்—மணல்மேடு. நறுவீ—மணம் உடைய மலர். துறைவன்—நெய்தல் நிலத் தலைவன். கானல்—கடற்கரைச்சோலை. புலம்பு—தனிமைத்துயர் தெய்ய; அசை. ஆர்கை—உண்ணுதல். ஈண்டு புள்—கூடுகின்ற பறவைகள். ஒலிக்குரல்: ஒரு பொருட் பன்மொழியாய் அடுக்கி வந்து பேரோசையைக் குறித்தது. வய மான்—வலிமையுள்ள குதிரை.

கபிலர் பாடிய நெய்தல் திணைப் பாடல்கள் மூன்று. நற்றிணையில் இரண்டு, குறுந்தொகையில் ஒன்று(246) இரண்டில் ஒன்று இது: அடுத்து வருவது மற்றது.

இப்பாடல் முதற் பொருளாலும் கருப் பொருளாலும் நெய்தல் திணை எனக் கொள்ளப்பட்டது. இற்செறிப்பு அறிவுறுத்தி வரைவு கடாவுதல் குறிஞ்சித் திணைக்கு உரியது. ஆயினும், பிரிவுத் துயர்

அளவிறந்து காணப்படுதலின் உரிப்பொருளாலும், நெய்தல்
திணைக்கு உரியதாகக் கொண்டனர் போலும்.

12. தோழி

பரத்தையை நாடிச் சென்ற தலைவன் மீண்டும் வீட்டுக்கு
வந்து தலைவியொடு மகிழ்ச்சியாக இருக்க நினைக்கிறான். தன்
சார்பில் தலைவியைக் கண்டு அவள் சினம் தவிர்த்து வரப்
பாணனை வாயிலாக அனுப்புகிறான். தலைவியின் மனநிலை
அறிந்த தோழி, வாயிலாக வந்த பாணனிடம் தலைவியின்
நிலைபற்றிப் பேசுவதாக வருவது நற்றிணையின் இருநூற்று
தொண்ணூற்றோராம் பாடல்.

நீர் பெயர்ந்து மாறிய செறி சேற்று அள்ளல்
நெய்த் தலைக் கொழு மீன் அருந்த, இனக் குருகு
குப்பை வெண்மணல் ஏறி, அரைசர்
ஒண் படைத் தொகுதியின் இலங்கித் தோன்றும்,
தண் பெரும் பௌவ நீர்த் துறைவற்கு, நீயும்,
கண்டாங்கு உரையாய்; கொண்மோ-பாண!-
மா இரு முள்ளூர் மன்னன் மா ஊர்ந்து,
எல்லித் தரீஇய இன நிரைப்
பல் ஆன் கிழவரின் அழிந்த இவள் நலனே?

நற். 291

வாயிலாகப் புக்க பாணற்குத் தோழி, தலைமகளது குறிப்பு
அறிந்து, நெருங்கிச் சொல்லியது. களவு, கற்பு என்னும் இரு
கைகோள்களில் இது கற்பொழுக்கத்துக்குரியது.

சொல் முடிபு

பாண! மா இரு முள்ளூர் பல் ஆன் கிழவரின்
அழிந்த இவள் நலன், நீர் பெயர்ந்து பௌவத் துறைவற்கு நீயும்
கண்டாங்கு உரையாய்; கொண்மோ.

பாடற் செய்தி

பாணனே! மிகப் பெரிய முள்ளூர் மன்னனாகிய
திருமுடிக்காரி குதிரை மீது ஏறிச் சென்று இரவு நேரத்தில்
அடித்துக் கொண்டு வரப்பட்ட கூட்டமாய்ப் பலவாகிய பசுக்
கூட்டத்துக்கு உரிமையுடையவர்கள் அவனை எதிர்த்து அழிந்தனர்.
அவர்கள் அழிந்ததுபோல இவள் அழகு அழிந்தது. அப்படி இவள்
அழகெல்லாம் அழிந்ததை நீ கண்டவாறே தலைவனிடம்
உரைக்கவில்லை. குளத்திலிருந்த நீரெல்லாம் ஓடி வற்றிவிட்டபின்

கிடக்கும் செறிந்த சேற்றிலே உள்ள கொழுப்பு மிக்க மீன்களைக் கவர்ந்து உண்பதற்காக நாரைக் கூட்டம் குவிந்திருக்கும் வெண்மணல் மேட்டிலே ஏறிக் காத்திருக்கும். அரசர்களுடைய ஒளிபடைத்த காலாட்படையினைப் போல நாரைக் கூட்டம் காணப்படுகின்ற கடல் நீர் நிறைந்த நெய்தல் நிலத் தலைவனுக்கு (நீ தலைவியின் துயரைக்) கண்டவாறே சொல்லவில்லை. சொல்லியிருந்தால் இதுவரையில் அவன் வாராமல் இருப்பானா? நீ கண்டதை உள்ளவாறு சொல்லாமையால் அவனும் வரவில்லை; இவள் அழகும் அழிந்தது)

‘மீனை உண்பதற்காக நாரைகள் காத்திருப்பது போலத் தலைவனிடம் கிடைப்பவற்றைச் ‘சுருட்டு’வதற்காகவே நீங்களெல்லாம் காத்திருக்கிறீர்கள்; மற்று அவனுக்கு நலம் தேடுவோர் அல்லர் நீங்கள்’ என்று பாணனுக்கு அவன் பொய்ம்மை வாழ்வைத் தான் உணர்ந்துள்ளமையைத் தோழி உணர்த்தினாள். இதனைப் பின்னத்தூரார் உள்ளுறை என்றார்; ஏற்குமேற்கொள்க. கபிலர் பாடிய நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் இஃது இரண்டாவது.

மலையமான் திருமுடிக்காரி குதிரை ஏறிச் சென்று பகைவர் நாட்டைச் சிதைத்த செய்தியைக் கபிலர் நற்றிணை எழுபத்தேழாம் பாடலிலும் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

அகப்பொருட் பாடல்களிலே கூறுதற்குரிய அகச்செய்திகளே மட்டுமன்றிப் பிற புறச்செய்திகள் இடம்பெறுதல் அருமை, இங்கே குறித்த இரண்டு பாடல்களில் (நற்: 77, 291) மலையமான் திருமுடிக்காரி பற்றிய செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளதைச் சுட்டினோம். இதுபோல, அகத்துறைப் பாடல்களில் புறப்பொருட் கூறுகள் இடம் பெறுவது பற்றிச் சான்றோர்கள் தெரிவித்துள்ள கருத்துக்களைத் தெரிந்துகொள்ளுதல் பொருத்தமாக இருக்கும்.

“நாடக முறையில் தலைவன் தலைவி முதலானோரின் கூற்றுகளை அமைக்குமிடத்தில், புலவர் தம் உணர்ச்சிகளையோ கருத்துக்களையோ பாராட்டுரைகளையோ நன்றியறிதலையோ நேரே புலப்படுத்துவதற்கு இடம் இல்லை. தம் நாடகத்தில் படைக்கும் கற்பனை மாந்தர் ஒருவரின் வாயிலாக, அந்தக் கற்பனை மாந்தர் கூறுவதாக எந்தக் கருத்தையும் உணர்ச்சியையும் அமைக்கலாம். ஆனால், அவ்வாறு அமைக்கப்படும் உணர்ச்சியோ கருத்தோ அந்தக் கற்பனை மாந்தரின் வாழ்வுக்கு இயைந்ததாக இருத்தல் வேண்டும்; அவர்கள் உணரக்கூடிய உணர்ச்சியாக, அவர்கள் கருதக்கூடிய கருத்தாக இருத்தல் வேண்டும்.

அவர்களுக்கு எட்டாததாக, பாடிய புலவர் மட்டும் உணரக்கூடியதாகவும் கருதக்கூடியதாகவும் இருத்தல் கூடாது” — டாக்டர் மு.வ. (கழகப் பொன் விழா மலர்).

பட்டினப் பாலை மிக நீண்ட பாடல்; 301 வரிகள் கொண்டது. 218—220, 299—301 ஆகிய ஆறு வரிகளே நேரிடையாக அகப்பொருள் நுவல்வது. 217 வரிகள் பாட்டுடைத் தலைவனின் நகரத்தையும் 78 வரிகள் பாட்டுடைத் தலைவனையும் சிறப்பிக்கின்றன. ஆயினும், “இது முதலும் கருவும் கூறாது உரிப்பொருளே சிறப்பக் கூறியது” என நச்சினார்க்கினியர் பட்டினப்பாலையின் தனித்தன்மையைச் சுட்டி அகப்பாடலாகவே ஏற்கிறார்.

அகத்தில் கற்பனை மாந்தரின் உணர்வுக்கும் கருத்துக்குமே இடம் இருத்தல் வேண்டும் என்று தெளிவுபடுத்திய டாக்டர்.மு.வ. அவர்களே “புரவலரைப் பாடும் புலவர், தம் நன்றியுணர்ச்சி உந்த, இவ்வாறு நீண்ட பல அடிகளால் அகப்பொருட் பாடலின் நாடக முறைக்கு இயைந்து வராத விளக்கங்களையும் மரபெனக் கொண்டு அமைத்திருத்தல் அகநானூற்றிலும், நற்றிணையிலும் பல பாட்டுக்களில் காணலாம், என்று தெரிவித்திருப்பது கருதற்குரியது” (கழகப் பொன்விழா மலர்) அகத்தில் புறம் விரவி வருதல் பற்றிய ஆய்வு விரிந்த முறையில் தனியே ஆய்வதற்கு உரியது.

அள்ளல்—சேறு. நெய்—கொழுப்பு. குப்பை—குவியல். எல்லி—இரவு. தரீஇய—கொண்டுவந்த. கிழவர்—உரிமையாளர்.

13. தலைவி

திருமணம் நடைபெறுவது தள்ளிக்கொண்டே போகிறது. இவ்வாறு தாமதப்படுவதால் தலைவி மிகவும் துன்பப்படுவாளே என்று தோழி வருந்துகிறாள். தலைவி துயராற்றமாட்டாமல் இருப்பது உண்மைதான்; எனவே, அவள் பொருட்டுத் தோழி வாடுவதும் இயல்பே. பொதுவாகத் தலைவியின் துயரத்தைத் தோழி ஆற்றுவப்பதே பெரும்பாலான பாடல்களில் காணப்படும். இந்தப் பாடல் வேறுபாடான சூழலைச் சுட்டுகிறது. தலைவி வருந்துவாளே என்று வாடி வருந்தும் தோழியைத் தலைவி ஆற்றுவப்பதைப் பேசுவது நற்றிணையின் முந்நூற்றொன்பதாம் பாடல்.

நெகிழ்ந்த தோளும், வாடிய வரியும்,
தளிர் வனப்பு இழந்த என் நிறனும் நோக்கி,

‘யான் செய்தன்று இவள் துயர்’ என, அன்பின்
ஆழல்; -வாழி!-தோழி!-‘வாழைக்
கொழு மடல் அகல் இலைத் தளி தலைக் கலாவும்
பெரு மலை நாடன் கேண்மை நமக்கே
விழுமமாக அறியுநர் இன்று’ எனக்
கூறுவவமன்னோ, நீயே;
தேறுவன்மன் யான் அவருடை நட்பே.

நற். 309

‘வரைவு நீட ஆற்றாள்’ எனக் கவன்று, தான் ஆற்றாளாகிய
தோழியைத் தலைமகள் ஆற்றுவித்தது.

பாடற் செய்தி

தோழி! நீ வாழி! தளர்ந்துவிட்ட என் தோளையும்
வாட்டமுற்ற தொய்யில் வரியையும் (மாவின்)தளிரின் வனப்பை
ஈழந்த என் நிறத்தையும் பார்த்து, ‘இத் தலைவி படும் துயரத்தை
நான்தானே உண்டாக்கினேன்’ என்று நினைத்து அழுகிறாய்; என்
மீது நீ கொண்ட அன்பினால் இவ்வாறு அழுகிறாய். அழாதே.
‘வாழையினது வளமான அகன்ற இலையிலே நீர் கலக்கின்ற
காட்சி நிறைந்த பெரிய மலை கொண்ட மலை நாட்டுத்
தலைவனின் நட்பு. நமக்குத் துன்பம் செய்கிறதே என்பதை
அறிகின்றவர் யாரும் இல்லையே’ என்று நீ கூறுவாய்; சரிதான்.
ஆனால், அவர் என்னிடத்துக் கொண்ட நட்பு எத்தகையது
என்பதை நான் நன்றாகவே தெளிந்திருக்கிறேன். (அந்தத் தெளிவு—
நம்பிக்கை— இருப்பதால்தான் நான் ஆற்றியிருக்கிறேன். என்மேல்
கொண்ட அன்பால் நீ வீணில் வருந்தி அழாதே.)

தலைவன்—தலைவி காதல் வளரவும் உறுதி பெறவும்
உதவியவள் தோழி; ஆதலால், ‘என் செயலால்தானே தலைவிக்கு
இந்தத் துயர் ஏற்பட்டது’ என்று தான் கொண்ட அன்பின்
மிகுதியால் தோழி வருந்துகிறாள். ‘வாழை மடலிலே நீர் தங்கிக்
கலந்திருக்கும் என்றது என் உள்ளத்தில் எப்பொழுதும் அவர்
தங்கிக் கலந்திருப்பாராதலால் யான் வருந்தேன் என்றதாம்’ என
நயம் காட்டுவார், பின்னத்தூரார். வாழை இலையிலே நீர்
ஓட்டாமல் இங்குமங்கும் ஓடுவதே இயற்கை. அதுபோல்
தலைவனின் அன்பு இருப்பது உண்மை யெனினும், தோற்றியும்
தோற்றாமலுமாக இருக்கிறது— அது துன்பத்துக்குக் காரண
மாகிறது என நயம் காணத் தோன்றுகிறது. உள்ளுறை என்பார்
அவர்; பொருந்துமா என எண்ணிப்பார்த்திடுக.

வரி—தொய்யில் எழுதியதால் ஏற்பட்ட இரேகைகள். ஆழல்—அழாதே. தளி—
நீர். கலாவும்—கலக்கும்.

14. பரத்தை

பரத்தை ஒருத்தி தன்னை அழகு செய்துகொண்டு தெருவிலே போகிறாள். தலைவனுக்கு 'வேண்டிய' பரத்தை இதனைக் கண்டு, தன்னைச் சேர்ந்தவர்களிடம் பேசுவதாக வருவது நற்றிணையின் முந்நூற்றிருபதாம் பாடல். (பரத்தமை யொழுக்கம் பேசப்படுதலால் இது மருதத்திணைப் பாடலாகிறது.)

விழவும் மூழ்த்தன்று; முழவும் தூங்கின்று;
எவன் குறித்தனள்கொல்? என்றியாயின்—
தழை அணிந்து அலமரும் அல்குல், தெருவின்
இளையோள் இறந்த அனைத்தற்கு, பழ விறல்
ஓரிக் கொன்ற ஒரு பெருந் தெருவில்
காரி புக்க நேரார் புலம்போல்
கல்லென்றன்றால் ஊரே; அதற்கொண்டு
காவல் செறிய மாட்டி, ஆய்தொடி
எழில் மா மேனி மகளிர்
விழுமாந்தனர், தம் கொழுநரைக் காத்தே.

நற். 320

பரத்தை தனக்குப் பாங்காயினார் கேட்ப, நெருங்கிச் சொல்லியது.

பாடற் செய்தி

ஊரிலே திருவிழாவெல்லாம் முடிந்துவிட்டது; முழவுக ளெல்லாம் ஓசையொழிந்து தொங்கவிடப்பட்டுவிட்டன. இவள் என்ன நினைத்து இப்படிப் போகிறாள்? என்று கேட்பாயாயின், சொல்லுகிறேன். தழையாடை அணிந்து, அந்தத் தழை அசைகின்ற அல்குல் உடையவளாய் இந்த இளம் பெண் தெருவில் இப்படிப் போவதுகண்டு ஊரே ஒன்று திரண்டு கல்லென்று (கொல்லென்று)— பழமையான வெற்றிக்கு உரிய ஓரியைக் கொன்ற பெரிய தெருவிலே திருமுடிக்காரி புகுந்த பகைவர்களின் இடத்தில் எழுந்த ஆரவாரம் எழுந்ததுபோல— சிரிக்கிறது. அந்த நகைப்பொலியைக் கேட்டதும், நுட்ப வேலைப்பாடமைந்த தொடியணிந்தவர்களும் அழகிய மாந்தளிர் ஒத்த மேனி உடையவர்களுமாகிய பெண்கள் தங்கள் கணவன்மாரைக் காத்துக் கொண்டு காவல் செறியச் செய்து சிறப்படைந்தனர்.

விழாக் காலங்களில் பரத்தையர் ஆடவரை நாடி வெளியே நடமாடுவர் என்ற செய்தி பழந்தமிழகத்தின் சமூக வரலாற்றின் ஒரு நிலையைச் சுட்டுகிறது. பரத்தை ஒருத்தியே மற்றொரு பரத்தையை எள்ளிப் பேசுவது சற்றே சங்கடம் தருகிறது; என்றாலும், சங்ககாலத் தமிழகம் பரத்தையர் சேரிக்கு

இடமளித்துக் காத்தோம்பியது என்பதை மறைப்பதற்கில்லை.
(கபிலர் பாடிய மருதத்திணைப் பாடல் இது.)

உழுந்தன்று-முடிந்தது. தூங்கின்று-தொங்குகின்றது. அதற்கொண்டு-அந்த ஒன்றைக் கொண்டு. விழுமாந்தனர்-சிறப்பு அடைந்தனர்.

15. தோழி

களவுக் காலத்திலே தலைவியைக் கண்டு அளவளாவத் தலைவன் இரவு நேரத்தில் வருவது வழக்கம். அவன் வரும் வழியோ மிகுந்த அச்சத்தை விளைக்கும் வழி. அச்சம்தரும் அந்த வழியை நினைந்துபார்த்து, இப்படிப்பட்ட வழியிலே நீ இரவிலே வராதே; உனக்கு அச்சமில்லாமலிருக்கலாம்; நாங்கள் அஞ்சுகிறோம் என்று தோழி கூறும் கருத்தினை உடையது நற்றிணையின் முந்நூற்று முப்பத்தாறாம் பாடல். தலைவன் விரைவில் மணம் முடித்து இல்லறத்தில் ஈடுபட வேண்டும் என்பது தோழியின் எண்ணம்.

பிணர்ச் சுவற் பன்றி தோல் முலைப் பிணவொடு
கணைக் கால் எனல் கைம்மிகக் கவர்தலின்,
கல் அதர் அரும் புழை அல்கி, கானவன்
வில்லின் தந்த வெண் கோட்டு ஏற்றைப்
புனை இருங் கதுப்பின் மனையோள் கெண்டிக்
குடி முறை பகுக்கும்நெடு மலை நாட!
உரவுச் சின வேழம் உறு புலி பார்க்கும்
இரவின் அஞ்சாய்; அஞ்சுவல்-அரவின்
ஈர் அளைப் புற்றம், கார் என முற்றி
இரை தேர் எண்கினம் அகழும்
வரை சேர் சிறு நெறி வாராதீமே.

நற். 336

ஆறு பார்த்துற்றுச் சொல்லியது. (ஆறு-வழி) ஆறு பார்த்து (எண்ணிப் பார்த்து) உற்ற அச்சக்கிளவி என்று இந்தத் துறையினைக் குறிப்பார்.

பாடற் செய்தி

சுரசுரப்பான பிடரியினையுடைய (ஆண் பன்றி) தோல் முலை கொண்ட தன் பெண் பன்றியுடன் சென்று, திரண்ட அடிக் காம்பினையுடைய தினைக்கதிரை மிகுந்த அளவில் கவர்ந்தது. அதனைக் கண்டான் (காவலுக்குரிய) கானவன். மலை வழியிலுள்ளதும் செல்லுதற்கு அரியதாயும் உள்ள சிறிய ஒடுக்கு வழியிலே (பதுங்கி) இருந்து வில்லில் அம்பு தொடுத்து வெண் கொம்புடைய அந்த ஆண் பன்றியைக் கொன்றான். தான்

கொன்ற பன்றியை அழகு செய்யப்பட்ட கருங்கூந்தலுடைய தன் மனைவியிடம் சேர்த்தான். அவள் அதைத் துண்டு துண்டாக வெட்டி, தன் சுற்றத்துக் குடியினருக்குப் பகுத்துக் கொடுத்தாள். அத்தகைய வாழ்வினையுடைய பெருமலைக்குரிய மலை நாடனே! வலிமையும் சினமும் கொண்ட யானை தன் வழியில் வருகின்ற புலியினை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் இரவு நேரத்தில் வருவதற்கு நீ அஞ்சவில்லை; ஆனால், நான் அஞ்சுகிறேன். பாம்பின் புற்றினை— ஈரமாகவுள்ள துளையினை உடைய புற்றினை— மேகம் போலச் சூழ்ந்துகொண்டு இரை தேடுகின்ற கரடிக் கூட்டம் அந்தப் பாம்பின் புற்றை அகழும்; அந்தப் புற்றோ மலை (வழியைச்)சார்ந்த சிறுவழியிலே இருக்கிறது. இவ்வாறு அச்சமுட்டுகின்ற வழியிலே வராதே.

இரவு நேரம்; புலியை எதிர்பார்த்து யானை காத்திருக்கும். பாம்பின் புற்றைக் கரடிக் கூட்டம் அகழ்ந்துகொண்டிருக்கும். (புற்று ஈரமாக இருப்பதால் மழை பெய்து கொண்டிருப்பதும் கூட்டப்படுகிறது) ஒதுங்கிக்கொள்ளலாம் என்றாலோ வழி இடுகலானது. இத்துணை ஆபத்துகள் நிறைந்த வழியில் ஆண்மகனாகிய தலைவன் அஞ்சாமல் வருகிறான் என்ற என்ற எண்ணமே தோழிக்கு அச்சமுட்டுவது இயற்கை. தோழியின் உணர்ச்சி தலைவிக்கும் உரியதே. அச்சமுட்டும் வழியில் வந்து ஆபத்துகளில் சிக்காமல் இருப்பதற்கு ஒரே வழி திருமணம் செய்து கொள்வதே என்பது தோழியின் குறிப்பு.

தினைப் புனத்தைச் சிதைக்கும் பன்றி, கானவன் அதனைக் கொன்று கொணர்ந்து வீடு சேர்த்தல், அதனைத் துண்டுகளாக வெட்டிச் சுற்றத்தவர்க்குக் கானவன் மனைவி வழங்குதல் ஆகிய செய்திகள் திருமணம் முடித்தபின் தலைவன் பொருள் ஈட்டிக் கொணர்ந்து வழங்குவதைச் சுற்றத்தார் சுற்றப்பட ஒழுகித் தலைவி இல்லறம் காத்தலைக் குறிப்பாக உணர்த்தியது— இறைச்சிப் பொருள். (உள்ளுறை என்பார் உரிப்பொருள் இக்காட்சி இன்றியே பாட்டில் தெளிவாக இருத்தலை எண்ணுக).

பிணர் - கரகரப்பு, சுவல் - பிடரி, கணை - திரட்சி, கல் அதர் - மலை வழி, அல்கி - தங்கி, கெண்டி - வெட்டி, அறுத்து, எண்கு இனம் - கரடிக் கூட்டம்.

☆

16. தோழி

முன்னைய செய்யுளுக்கு உரிய சூழலே நற்றிணையின் முந்நூற்றைம்பத்து மூன்றாம் பாடலுக்கும் உரியது. கடந்துவரும்

வழியின் இடப்பாடுகள் கருதி அஞ்சுவதைத் தோழி
எடுத்துரைத்துத் திருமண முயற்சிக்குத் தூண்டுவது பயன்.

ஆள்தில் பெண்டிர் தாளின் செய்த
நுணங்கு நுண் பனுவல் போல, கணம் கொள,
ஆடு மழை தவழும் கோடு உயர் நெடுவரை,
முட முதிர் பலவின் குடம் மருள் பெரும் பழம்
கல் கெழு குறவர் காதல் மடமகள்
கரு விரல் மந்திக்கு வரு விருந்து அயரும்
வான் தோய் வெற்ப! சான்றோய் அல்லை-எம்
காமம் கனிவது ஆயினும், யாமத்து
இரும் புலி தொலைத்த பெருங் கை யானை
வெஞ் சின உருமின் உரறும்
அஞ்சவரு சிறு நெறி வருதலானே.

நற். 353

தோழி ஆற்றது அருமை அஞ்சி, தான் ஆற்றாளாய்ச்
சொல்லியது.

சொல் முடிபு

ஆள் இல் பெண்டிர் ... வெற்ப? எம் காமம் கனிவது
ஆயினும் ...வருதலான், சான்றோய் அல்லை.

பாடற் செய்தி

(பொருள் தேடித் தருதற்குரிய) ஆளன் இல்லாத (கைம்)
பெண்டிர் (தாமே பொருளீட்டச் செய்யும்) முயற்சியால் செய்த
பஞ்சு போல — நுட்பத்திலும் நுட்பமான பஞ்சுபோலக்
கூட்டமாகக் காற்றால் ஆடுகின்ற மேகம் தவழ்கிறது கொடுமுடிகள்
கொண்ட பெரிய மலை; அந்த நெடிய மலையிலே வளைந்ததும்
முதிர்ந்ததுமாய்க் குடம் போன்றதுமான பெரிய பலாப்பழம்
இருக்கிறது; மலைச்சாரலிலே உழுது வாழும் குறவரின்
அன்புக்குரிய இளமகள் அந்தப் பெரும் பலாப் பழத்தைக்
கொண்டு கருவிரல் மந்தியை வருவிருந்தாக ஏற்று உண்பிக்கிறாள்.
அவ்வாறு விருந்து அயரும் வானளாவிய வெற்புக்கு உரியவனே?
எம்மிடம் நீ கொண்ட காதல் முற்றியதாகவே இருப்பினும்,
அச்சம்தரும் இடுகிய வழியில் — நள்ளிருள் யாமத்தில் பெரிய
புலியை மோதி அழித்த பெரிய துதிக்கை உடைய யானை
வெஞ்சினம் கொண்ட இடிபோல முழங்கும் இடுகிய வழியில்
(எம்மைத் தேடி, ஆபத்துகளைப் பொருட்படுத்தாமல்) வருவதால் நீ
சால்புடையவன் அல்லை. (இனி மேலாயினும் இவ்வாறு வருவதை
விடுத்து, நல்லதைச் செய்வாயாக.)

பஞ்சைப் பக்குவம் செய்து (பஞ்சு வெட்டுதல் என்பர்) நூல் நூற்பது கைம் பெண்கள் மேற்கொண்டனர் என்பதைப் 'பருத்திப் பெண்டின் பனுவல்' (புறநா:125) என்ற புறநானூற்று ஆட்சியும் புலப்படுத்தும்.

குறவர் மடமகள் பலாப் பழம் கொண்டு மந்தியை வருவிருந்தாக ஏற்று விருந்தயரும் காட்சி, தலைவியின் தமரைத் தலைவன் நாடிவந்தால் அவனை ஏற்று மகட்கொடைக்கு ஏற்புத் தெரிவிப்பர் என்ற கருத்தை இறைச்சியாகக் குறித்தது.

தாள் - முயற்சி. பனுவல் - பஞ்சு. மழை - மேகம், முடம் பலவின் பழம், முதிர் பலவின் பழம், குடம் மருள் பெரும் பழம் எனக் கூட்டிப் பொருள் காண்க.

17 தோழி

தலைவன் தன் பரிசிலாக ஒரு தழையாடையைத் தலைவியிடம் தருமாறு தோழியிடம் கொடுத்தான். ஏற்றுக் கொள்வதற்கு எவ்வளவுதான் விருப்பமிருந்தாலும் தலைவி நாணத்தால் மறுக்க வேண்டியுள்ளது. அதனால் வேறுபட்டிருந்த தலைவியின் மனநிலையினை உணர்ந்த தோழி பேசுவதாக வருவது நற்றிணையின் முந்நூற்று ஐம்பத்தொன்பதாம் பாடல்.

சிலம்பின் மேய்ந்த சிறு கோட்டுச் சேதா
அலங்கு குலைக் காந்தள் தீண்டி, தாது உக,
கன்று தாய் மருளும் குன்ற நாடன்
உடுக்கும் தழை தந்தனனே; யாம் அஃது
உடுப்பின், யாய் அஞ்சுதுமே; கொடுப்பின்,
கேளுடைக் கேடு அஞ்சுதுமே; ஆயிடை
வாடலகொல்லோ தாமே-அவன் மலைப்
போருடை வருடையும் பாயா,
சூருடை அடுக்கத்த கொயற்கு அருந் தழையே?

நற். 359

தோழி தழையேற்றுக் கொண்டு நின்று தலைமகள் குறிப்பின் ஓடியது.

பாடற் செய்தி

மலையிலே மேய்ந்தது சிறு கொம்பையுடைய செந்நிறப் பசு: அப் பசு அலைகின்ற காந்தளைத் தீண்டியது. அந்த அதிர்வினால் காந்தள் மலரிலுள்ள மகரந்தத் தூள் உதிர்ந்து, பசு நிறம் மாறிவிட்டது. நிறம் மாறிய தாய்ப் பசுவை அறிய முடியாமல் அதன் கன்று மயங்கி நின்றது. தாய்ப் பசுவையே அடையாளம் காணமுடியாமல் கன்று மயங்குகின்ற மலைநாடன்

உடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய தழையாடை தந்தான். (அந்த மாதிரியான தழையாடையை எம் பகுதியினர் உடுப்பதில்லை; ஆதலால்) அதனை வாங்கி உடுத்தால் தாய் கேட்கும் வினாக்களுக்கு விடை சொல்ல முடியாது. எனவே, வாங்கி உடுத்துக் கொள்ள அச்சமாக உள்ளது. 'வேண்டா' என்று திருப்பிக்கொடுத்தால், நட்புடையவனுடைய மனநேயம் கெட்டுவிடுமே என்று அஞ்சவேண்டியுள்ளது. இப்படி இருபாற்பட்ட நிலைக்கிடையே தழையாடை மலர்களும் தழைகளும் வாடுதலை உடையனவாகி விடுமே! (வாடிவிடுமே) தழையாடையிலுள்ள தழைகள் அவனுடைய மலையில் போர்க்குணமுள்ள மலையாடுகள் பாயும் மலையடுக்கத் திலிருந்து கொய்யப்பெற்றவை; அந்த மலையடுக்குகளில் தெய்வங்கள் உறைகின்றன. மலையாடுகள் பாயும் இடமாகவும் தெய்வங்கள் உறையும் இடமாகவும் உள்ள இடத்தில் கொய்தற்கு அரிய தழைகளைக் கொய்து ஆக்கிய மலைநாடனின் தழையாடை வாடிவிடுமே! வாடவிடலாமா?—

இருவகையான அச்சமும் தடையும் தோழியால் கூறப்பட்டன. உண்மையில், அதே அச்சமும் தடையும் தலைவி மனத்திலும் இருந்தன. ஆதலால், தோழியின் இந்தக் கூற்று, தலைவியின் எண்ணப்போக்கிலேயே ஒடுகின்றது.

காந்தளின் மகரந்தத்தால் மூடப்பட்ட பசுவை அடையாளம் காண இயலாமையால் கன்று மருண்டது என்ற செய்தி, நாணம் முதலிய உணர்வுகளால் கவரப்பட்ட தலைவியின் மாறுபட்ட நிலையைத் தோழி மயங்கியதை— இறைச்சியாக—க் குறிப்பிடுகிறது.

கூல் - தெய்வம்

18. தோழி

திருமணம் செய்துகொள்ளாமலே நெடுங்காலமாகக் களவொழுக்கத்தையே நாடித் தலைவன் நாள் கடத்துகிறான். தலைவியின் தோற்றம், நாற்றம் (மணம்) முதலியன கண்ட தாய் தலைவியை இற்செறித்துவிடுகிறாள். தலைவனுக்கு இந்தச் செய்தியைத் தெரிவித்துத் தோழி பேசுவதைத் தெரிவிப்பது நற்றிணையின் முந்நூற்று அறுபத்தெட்டாம் பாடல்.

பெரும் புணம் கவரும் சிறு கிளி ஒப்பி,
கருங்கால் வேங்கை ஊசல் தூங்கி,
கோடு ஏந்து அல்குல் தழை அணிந்து, நம்மொடு
ஆடினம் வருதலின்இனியதும் உண்டோ?

நெறிபடு கூழைக் கார் முதிர்்பு இருந்த
 வெறி கமழ் கொண்ட நாற்றமும், சிறிய
 பசலை பாய்தரு நுதலும் நோக்கி,
 வறிது உகு நெஞ்சினள், பிறிது ஒன்று சுட்டி,
 வெய்ய உயிர்த்துளள் யாயே—
 ஐய!—அஞ்சினம், அளியம் யாமே!

நற். 368

தோழி தலைமகற்குச் செறிப்பு அறிவுற்றியது.

பாடற் செய்தி

ஐயனே! பெரிய புனத்திலே தினையைக் கவர வரும்
 கிளிகளை விரட்டி, சுரு நிற அடிமரம் கொண்ட வேங்கை
 மரத்திலே ஊஞ்சல் ஆடி, பக்கத்தில் உயர்ந்துள்ள அல்குல்மேல் (நீ
 தரும்) தழையாடை அணிந்து, உன்னுடனே அருவியில் நீராடி
 வருவதைவிட இனிய அனுபவம் வேறு ஏதும் உண்டோ? (இல்லை)
 (ஆனால், அந்த இனிய அனுபவத்துக்கு இப்போது இடையூறு
 வந்துவிட்டது). மேகம் முற்றியது போல் இருந்ததும்
 சுருள்கொண்டதுமான கூந்தலில் மிகுதியாகக் கமழ்கின்ற
 நாற்றத்தையும் தேமல் பரவுகின்ற நெற்றியையும் கவனித்து, பயன்
 ஏதும் இல்லாமலே தளரும் நெஞ்சினளாய்—அதைச் சொல்லாமல்
 வேறு ஏதோ காரணம் சொல்லி எம் தாய் வெப்பமான மூச்சு
 விட்டாள். அவள் விட்ட மூச்சின் விளைவு என்னவாக இருக்கும்
 என்பதை எண்ணி, நாங்கள் அஞ்சினோம். (தலைவியின் நிலை
 உணர்ந்த தாய் பெருமூச்சு விட்டு, இற்செறிப்பே வழி என்று
 முடிவுசெய்துவிட்டாள்.) நாங்கள் மிகவும் இரங்கத்தக்கவர்கள்,
 இல்லையா?

வருதலின் - வருவதைக் காட்டிலும்.

☆

19. தோழி

களவுக் காலத்தில் ஒரு நாள் தலைவன் ஒருபுறமாக வந்து
 நிற்பதை அறியாதவள் போலத் தோழி தலைவியிடம் பேசுகிறாள்.
 தலைவியின் தோற்றத்தில் ஏற்பட்டுள்ள மாறுதல்களைக் கவனித்த
 தாய், தலைவியை இற்செறிக்கக் கருதியிருப்பதாகவும் எனவே,
 இதுவரையில் தலைவனொடு சேர்ந்து விளையாடி வந்ததுபோல்
 இனி விளையாடிவர முடியுமா என்று தலைவியைக்
 கேட்பதுபோல் அமைகிறது. நற்றிணையின் முந்நூற்று எழுபத்து
 மூன்றாம் பாடல்.

முன்றிற் பலவின் படு களை மரீஇ,
 புன் தலை மந்தி தூர்ப்ப, தந்தை
 மை படு மால் வரை பாடினள் கொடிச்சி,
 ஐவன வெண்ணெல் குறாஉம் நாடனோடு
 சூருணச் சிலம்பின் அருவி ஆடி,
 கார் அரும்பு அவிழ்ந்த கணிவாய் வேங்கைப்
 பா அமை இதணம் ஏறி, பாசினம்
 வணர் குரற் சிறு தினை கடிய,
 புணர்வதுகொல்லோ, நாளையும் நமக்கே?

நற். 373

செறிப்பு அறிவுநீயது.

(இப்பாடற் செய்தியை நேரிடையான பொழிப்புரை மட்டும் கொண்டு புரிந்துகொள்ள இயலாது. தோழி, தலைவியிடம் பேசுகிறாள்; இருவருக்கும் சூழ்நிலையும் நிகழ்ச்சிகளும் தெரியும்; ஆகையால், சிலவற்றைச் சொல்வடிவில் வெளிப்படுத்தாமலே இருவரும் அறிவர்; தலைவனும் அறிவான்). தோழியின் பேச்சைமட்டும் கேட்கும் நமக்கு அவள் சொல்வதுமட்டும் போதாது. விடுபட்டவற்றை இட்டுச் சொல்ல வேண்டும். முன்வந்த பாடல்களிலும் இந்த நிலை உண்டு; எனினும், அங்கெல்லாம் நாம் இட்டுச் சொல்வன குறைவு; இப்பாடலில் மிகுதி; பாடலின் சொற்பொருள்மட்டும் போதாது.)

“தோழி! நம்மைக் கவனித்த அன்னை, உன்னை இற்செறிப்புச் செய்யக் கருதியிருக்கிறாள் என்பது தெரிகிறது. முற்றத்தில் வளர்ந்துள்ளது பலா மரம்; அதன் பழத்தில் உள்ள பெரிய களைகளை மருவி, மெல்லிய தலையையுடைய மந்தி (முற்றம் நிறையுமாறு) எறிகின்றது; பக்கத்தில் நிற்கின்ற கொடிச்சி தலைவனின் தந்தைக்குரியதும் மேகம் படிந்ததுமான பெரிய மலையைப் பாடுகிறாள்; பாடிக் கொண்டே ஐவன நெல்லைக் குற்றுகிறாள். இத்தகைய மலைக்குரிய தலைவனோடு சேர்ந்து, இதுவரை அருவியில் நீராடுதல் போன்ற இன்பக் களியாட்டில் ஈடுபட்டதுபோல் நாளையதினமும் முடியுமா என்பது ஐயமாக இருந்தோம், தெரியுமல்லவா? தெய்வம் உறையும் மலையிலே வீழும் அருவியில் தலைவனோடு சேர்ந்து நீராடினோம். கரு நிற அரும்பு மலர்ந்ததும் சோதிடர்போல விளங்குவதுமாகிய வேங்கை மரத்தில் பரவியமைந்த பரணிலே ஏறிப் பசுமையான வளைந்துள்ள சிறுதினைக் கதிர்களைக் கவர வருகின்ற பறவைகளை விரட்டி (த் தலைவனோடு) சேர்ந்திருந்த செயல் நாளைய தினமும் நமக்கு வாய்க்குமோ?!” (தாய் உன்னை இற்செறிக்கக் கருதியிருப்பதால் இனிமேல் தினைப் புனக் காவலோ தலைவனோடு சேர்ந்து அருவியாடுவதோ வாய்க்க வழி இல்லை).

தோழியின் இந்தப் பேச்சைக் கேட்கும் தலைவனுக்கு நிலைமை புரிகிறது. இனிமேல் தலைவியைக் காணவேண்டுமென்றால், திருமண முயற்சியில் முனைய வேண்டும் என்பதைப் புரிந்து கொள்வான். இதுதான் தோழியின் குறிப்பு.

மந்தி பலாச் களையைப் பறித்து உண்டு, விதையை முற்றத்தில் தூவுகிறது. அதே முற்றத்தில் கொடிச்சி (குறமகள்) ஐவன நெல்லைக் குற்றுகிறாள். பலாக் கொட்டை விழுவதில் ஓசை இராது, இருப்பினும் கேட்காது. கொடிச்சி யாடிக்கொண்டே குற்றும் ஓசை எங்கும் பரவும். இந்தக் காட்சியின் இறைச்சிக் குறிப்பு: தலைவன் களவொழுக்கத்தில் தலைவியின் இன்பத்தைப் பெற்றான்; இது வெளியே தெரியாது. ஆனால், அதனால் விளைந்த அலரும் அம்பலும் ஊரெல்லாம் பரவுகின்றன.

வேங்கை மலர்வது கொண்டு பருவத்தை முன்கூட்டி அறிந்து கொள்ள முடிவதால் வேங்கையைச் சோதிடனுக்கு ஒப்பாகக் கூறினார்.

மை-மேகம். கொடிச்சி-குறிஞ்சி நிலத்துப் பெண். சூர்-தெய்வம். பா இதணம் என்றும் அமை இதணம் என்றும் கூட்ட வேண்டும். பா-பரவிய, அமை இதணம்-முங்கிலால் செய்யப்பட்ட பரண்.

20. தோழி

முன்வந்த செய்யுள் போன்றதே இச்செய்யுளின் செய்தி. சிறைப்புறமாக இருக்கும் தலைவன் உணர்வதற்கெனவே, அவன் இருப்பதை அறியாதவன் போலத் தோழி பேசுவது இரு செய்யுளுக்கும் பொது; வரைவு முயற்சியிலே முடுக்கிவிடுவதும் பொது. முன் பாடலில் தலைவியிடம் சொல்வதாக அமைந்தது; இப்பாடலில் தினை கவர வரும் கிளிகளை நோக்கிப் பேசுவதைக் கேட்கிறோம். 'தலைவி இற்செறிக்கப்பட வுள்ளாள், அவளைக் கண்டு அளவளாவி விரும்பினால் திருமணம் செய்வதுதவிர வேறு வழி இல்லை' என்ற செய்தியைச் சொல்லாமல் சொல்லும் பாங்கு மனங் கொள்ளத் தக்கது. சூழலும் செய்தியும் ஒன்றே; எனினும் கற்பனை நயத்தால் தோழியின் பேச்சுமனம் வேறுபடுகிறது. இனி, நற்றிணை முந்நூற்று எழுபத்தாறாம் பாடல்.

முறஞ்செவி யானைத் தடக்கையின் தடைஇ
இறைஞ்சிய குரல பைந் தாட் செந் தினை,
வரையோன் வண்மை போல, பலவுடன்
கிளையோடு உண்ணும் வளைவாய்ப் பாசிணம்!
குல்லை, குளவி, கூதளம், குவளம்,

இல்லமொடு மிடைந்த ஈர்ந்தண் கண்ணியன்,
 சுற்று அமை வில்லன், செயலைத் தோன்றும்
 நல் தார் மாப்பின் காண்குறின், சிறிய
 நற்கு அவற்கு அறிய உரைமின்; பிற்றை
 அணங்கும் அணங்கும் போலும்? அணங்கி,
 வறும் புனம் காவல் விடாமை
 அறிந்தனார் அல்லிரோ, அறன் இல் யாயே?

நற். 376

தோழி கிளிமேல் வைத்துச் சிறைப்புறமாகச் செறிப்பு
 அறிவுறியுது.

பாடற் செய்தி

முறம் போன்ற காதினை யுடைய யானையின் துதிக்கை
 போல வளைந்து வணங்கிய கதிர்களையும் பசிய
 அடித்தண்டினையும் உடைய செந்தினையைச் சுற்றமாகவுள்ள
 கூட்டத்தோடு உண்ணுகின்ற கிளிகளே! வரையறை எதுவும்
 செய்யாமல் வழங்குகின்ற வள்ளலை நாடிக் கூடி வருகின்ற
 பரிசிலரைப் போலக் கூட்டமாகத் தினையை உண்ணுகின்ற
 கிளிகளே! துளசி, காட்டுமல்லிகை, கூதாளி, குவளை, தேற்றா
 ஆகிய மலர்களால் அழகுபெறத் தொடுத்தும் குளிர்ந்ததுமான
 தலைமாலை அணிந்தவனாய்—வரிந்து கட்டிய வில்
 ஏந்தியவனாய்—அசோக மரத்தினடியில் (வழக்கமாக) வந்து
 தோன்றும் அழகிய தார்மாலை அணிந்த மார்பினனாகிய
 தலைவனை நீங்கள் காண்பீர்களாயின் (விரிவாக இல்லாவிடினும்)
 சுருக்கமாக நன்கு அவன் அறியுமாறு (இங்கு நடந்துள்ளவற்றைக்)
 கூறுங்கள் (தலைவன் பிரிவுமட்டுமல்லாமல்) இனிமேல் வெறியாட்டு
 நிகழும் போது) முருகனாகிய தெய்வமும் எங்களை
 வருத்தும்போலும். அறம் என்ற உணர்வு இல்லாத தாய் எங்களைத்
 துன்புறுத்துவாளாய்—(காவல் இன்மையால்) வறிதாகின்ற தினைப்
 புனக் காவலும் தலைவியையும் என்னையும் தாய் விடவில்லை
 என்பது, கிளிகளே, உங்களுக்கத் தெரியும்தானே? (உங்களுக்குத்
 தெரிந்த இந்தச் செய்தியைத் தலைவன் புரிந்து கொள்ளும்
 வகையில் சொல்லுங்கள்)

பாசினம்—பச்சை நிறக் கூட்டம். வளைவாய்—வளைந்த
 மூக்கு. வளைந்த மூக்குடைமையையும் பச்சை நிறத்துக் கூட்டமாக
 இருப்பதையும் சொல்லி—பச்சைக்கிளியின் கூட்டம் என்று
 சொல்லாத கவித்திறம் அற்புதமான கற்பனையும் சொல்வளமும்
 குறிப்பு நயமும் கொண்டது — உருக்காட்சிக்கு நல்ல
 எடுத்துக்காட்டு.

ஒரு செய்தியோடு நற்றிணைப் பகுதியை முடிப்போம். ஒரே துறை—இற்செறிப்பு அறிவுறுத்தது—என்று எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால், பல பாடல்கள் அத்துறையிலே இருப்பதைக் காணலாம், ஒரே துறைதானே என்ற சலிப்புத் தோன்றிவிடாத கற்பனைத் திறம் எத்துணை யளவுக்குப் போற்றினாலும் தகும். அதுவும் பின்னை விருத்தப் பாக்களின் சந்த வேறுபாடும் இங்கே கைகொடுப்பதில்லை. அகவற்பா ஒன்றைக் கொண்டே இமாலயச் சாதனை புரியும் சங்கப் புலவர்களைச் 'சான்றோர்' என்ற சொல்லாற் குறித்தது சாலவும் பொருந்தும். இந்தக் கணிப்பிலே 'செறுத்த செய்யுள் செய் செந்நாவின் வெறுத்த கேள்வி விளங்கு புகழ்க் கபிலன்' (புறநா.53) என்று பொருந்தில் இளங்கீரனார் கபிலரைப்பற்றிச் சொல்லியதை எண்ணிப் பெருமிதம் அடைய வேண்டும்.

6

பதிற்றுப்பத்து
(ஏழாம் பத்து)

இதன் பக்கங்கள்
கொல்லூர் கிணர்

பதிற்றுப்பத்து

எட்டுத்தொகை நூல்களில் ஒன்றாகிய பதிற்றுப்பத்து ஏனைய தொகை நூல்களிலிருந்து சில வகைகளில் வேறுபட்டிருக்கிறது. எட்டுத் தொகையில் புறப்பொருள் பற்றிய தொகைநூல்கள் இரண்டே. ஒன்று, புறநானூறு ; மற்றது, பதிற்றுப்பத்து. (மற்றுள்ள ஆறில் பரிபாடல் தனியான ஒருவகை; அகமும் உண்டு, புறமும் பேசும்) புறநானூற்றிலே பல புலவர்கள் மூவேந்தரையும் பிறரையும் பற்றிப் பாடிய பாடல்களைக் காணலாம். பதிற்றுப் பத்திலே சேர மன்னர்களைப் பற்றிய பாடல்கள் மட்டுமே இடம் பெற்றுள்ளன. புறநானூற்றுப் பாடல்களின் துறைக் குறிப்புகளை அந்த நூலிலே காணலாம்: பதிற்றுப்பத்தின் துறை குறிக்கப்படுவதோடு வண்ணமும் தூக்கும் குறிக்கப்படுகின்றன. மேலும், ஒவ்வொரு பாட்டுக்கும் (கட்டுரைக்குத் தரப்படும் தலைப்பைப்போலப்) பெயர் தரப்பட்டுள்ளது. எட்டுத் தொகை அகப்பொருள் நூல்களுள் ஒன்றாகிய ஐங்குறுநூற்றில் தொண்டிப்பத்து என்ற பதினெட்டாம் பத்தின் பாடல்கள் அந்தாதியாக அமைந்துள்ளதுபோலவே, புறப்பொருள் நூல்கள் இரண்டில் ஒன்றாகிய பதிற்றுப்பத்தில் நாலாம் பத்துப்பாடல்கள் அந்தாதித் தொடை கொண்டதாகும்.

பதிற்றுப்பத்து என்றால் பத்துப்பத்துகள் என்றாகும். ஒவ்வொரு பத்தும் ஒவ்வொரு சேரனைச் சிறப்பிப்பது; ஆக நூறு பாடல்கள். ஆனால், முதற்பத்தும் பத்தாம் பத்தும் கிடைக்கவில்லை; ஏடு வேட்டைக்கெனவே அவதாரம் செய்த ஐயரவர்களுக்கே கிடைக்கவில்லை. ஒரே ஓர் ஏட்டுப்பிரதியில் கூட முதற்பத்தும் கடைசிப்பத்தும் காணப்படவில்லை. (பரிபாடல் ஆய்வில் எழும் சில சிக்கல்கள்போலவே பதிற்றுப்பத்து ஆய்விலும் சில சிக்கல்கள் உண்டு. அவற்றை ஆராய்வதற்குரிய இடம் இஃதன்று).

பதிற்றுப்பத்தின் ஏழாம் பத்து, கபிலரால் பாடப்பட்டது; செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் இதன் பாட்டுடைத் தலைவன். இப்பத்தினைப் பாடியதற்குக் கபிலர் பெற்ற பரிசுபற்றி, 'சிறுபுறமென நூறாயிரம் காணம் கொடுத்து, நன்றா என்னும் குன்றேறி நின்று தன் கண்ணிற் கண்ட நாடெல்லாம் காட்டிக் கொடுத்தான் அக்கோ' என்று பதிற்றுப்பத்து எடுத்துரைக்கிறது. 'பாரி மகளிரை, வேறு வழியின்றி, பார்ப்பார்ப் படுத்துப் பிரிந்த கபிலர், இத்துணைப் பெருஞ்செல்வத்தைப் பாரி மகளிர்க்குக் கொடுத்து,

அதன்பின் கயிலச்சுல்லை அடைந்து வடக்கிருந்திருக்கலாமே' என்றெல்லாம் கேள்விகள் கேட்பதிற்பயனில்லை. ஏனெனில், எதற்கும் வரலாற்றாய்வாளர் ஏற்றுக்கொள்ளும் தகுதியுடைய சான்றுகளை நம்மவர் பேணவில்லை.

ஐயரவர்கள் போன்ற சான்றோர்கள் ஏற்றுப் போற்றிய செய்தி வழிகளிலேயே நம் சிந்தனையை நிறுத்தி, பதிற்றுப்பத்தின் ஏழாம் பத்துப் பாடல்களில் கருத்தைச் செலுத்துவோம்.

பதிற்றுப்பத்து: ஏழாம்பத்து

1. புலாஅம் பாசறை

வென்றிச் சிறப்பொடுபடுத்து, அவன் கொடைச் சிறப்புக் கூறுதல்.

'புலாஅம் பழுத்த பகம் புண் அரியல்
வாடை தூக்கும் நாடு கெழு பெருவிறல்,
ஓவத்து அன்ன வினை புனை நல் இல்,
பாவை அன்ன நல்லோள் கணவன்,
பொன்னின் அன்ன பூவின், சிறியிலை,
புன் கால், உன்னத்துப் பகைவன், எம்கோ
புலர்ந்த சாந்தின், புலரா ஈகை,
மலர்ந்த மாப்பின் மா வண் பாரி
முழவு மண் புலர, இரவலர் இனைய,
வாராச் சோண் புலம் படர்ந்தோன்; அளிக்க' என
இரக்கு வாரேன்; எஞ்சிக் கூறேன்;
'ஈத்தது இரங்கான்; ஈத்தொறும் மகிழான்;
ஈத்தொறும் மா வள்ளியன்' என நுவலும் நின்
நல் இசை தர வந்திசினே—ஒள்வாள்
உரவுக் களிற்றுப் புலாஅம் பாசறை,
நிலவின் அன்ன வெள்வேல் பாடினி
முழுவில் போக்கிய வெண்ணை
விழுவின் அன்ன, நின் கலி மகிழானே.

பதிற். 61

துறை: காட்சி வாழ்த்து
வண்ணம்: ஒழுகு வண்ணம்
தூக்கு: செந்தூக்கு
பெயர்: புலாஅம் பாசறை

(இவற்றின் விளக்கம் இப்பத்தின் இறுதியில்)

பாடற் செய்தி

பலாப்பழம் பழுத்து வெடித்திருக்கிறது; அந்த வெடிப்பிலிருந்து தேன் வழிகிறது. வாடைக் காற்று வீசுகிறது. அத்தகைய பறம்பு நாட்டுக்கு உரியவன், பெரிய வீறுசார்ந்த வெற்றியுடையவன்: ஓவியம் தீட்டியது போன்ற அழகான வீடு அவன் அரண்மனை; கொல்லிப்பாவை போன்ற அழகுடைய பெண்ணின் கணவன் அவன். பொன் நிறப்பூவும் சிறிய இலையும் பொலிவற்ற அடிமரமும் கொண்ட உன்ன மரத்துக்குப் பகைவன் எம் அரசன். மார்பில் பூசிய சந்தனத்தின் ஈரம் காய்ந்திருக்கும்; ஆனால், அவனுடைய வள்ளன்மையின் ஈரம் புலர்வதேயில்லை. அகன்ற மார்பினை உடையவன்; பெருங் கொடை வள்ளல் பாரி. இசைவாணர்களின் முழவிலுள்ள மண் காயவும் இரவலர் துன்புறவுமாக மீண்டும் இங்கு வரமுடியாத தொலை யுலகமாகிய அமரருலகத்துக்குப் போய்விட்டான். அதனால், நான் இரக்கிறேன் என்று என் வருகையைக் கருதவேண்டா; அதற்காக நான் வரவில்லை. மிகையாகப் பேசுகிறவன் அல்லேன் நான். 'இரவலர்க்குக் கொடுத்துவிட்டேனே என வருந்தமாட்டான்; பிறர்க்கு வழங்கும்போதெல்லாம் 'வழங்கினேன்' எனச் செருக்குற்று மகிழமாட்டான். வழங்கும்போதெல்லாம் பெரு வள்ளல் என்று உன்னைப் பாராட்டும் புகழ்தான் என்னை இங்கே தருவித்திருக்கிறது—வலிமை மிக்க ஆண்யானைகளின் புலால் நாளும் உன் பாசறையில் நிலாப் போன்று ஒளிரும் வேலைப் பாடுகின்ற பாடினியின் வெள்ளைக் கை முழவிலே போய் சேர்ந்து முழக்குகிறது. உன் பாசறை விழாக்கோலம் கொண்டுள்ளது. அந்தப் பாசறை நோக்கி, (உன் புகழ் என்னைத் தருவித்திருக்கிறது)

பாரி மறைந்துவிட்டான்; ஆகையால் வந்தேன். வெறும் பொருள் நாடும் இரவலனாக வரவில்லை. வழங்கினேன் என்று செருக்குறாமல் வழங்குவதில் குறைபாடற்றவன் என்று உன்னைப் புகழக் கேட்டேன். அந்தப் புகழ் என்னை இங்கே வரவைத்தது.

பலாஅம் பழுத்த பசும் புண் அரியல்—பலா மரத்தில் பழுத்த, புண்பட்ட வாய் போல வெடித்த பழத்திலிருந்து விழும் தேன்; அரியல்—அரித்து விழும் தேன். பெருவிறலையுடையவனைப் பெருவிறல் என்றார்; பாவை—கொல்லிப்பாவை. உன்னம்—ஒரு மரம். (இலவ மரம் என்பர்) உன்னத்துப் பகைவன் என்பதன் விளக்கம்: தன்னோடு போர் செய்ய நினைப்பவன் சகுனம் பார்க்கும்போது அவர்களுக்கு வெற்றி இல்லை என்பதைப் புலப்படுத்துவதற்கு அந்த மரத்தைச் சுட்டெரித்துக் கரியாக்கு

மளவுக்கு அந்த மரத்தின் பகைவன். உன்ன மரம் கரிந்து
தோன்றுவது தீய நிமித்தம். வாராச் சேண் புலம்—(வாராப் புலம்,
சேண்புலம்) —போனவர் திரும்பி வாராததும் தொலைவில்
உள்ளதுமான தேவருலகம்.

"புலா அம் பாசறை என்றது வீரர் எல்லாரும் போர் செய்து
புண்பட்ட மிகுதியில் புலால் நாறுகின்ற பாசறை என்றவாறு,
இச்சிறப்பானே இதற்குப் 'புலாஅம் பாசறை' என்ற பெயராயிற்று.

☆

2. வரைபோல் இஞ்சி

வென்றிச் சிறப்பு

இழை அணிந்து எழுதரும் பல்களிறுத் தொழுதியொடு
மழை என மருளும் மா இரும் பத்தோல்,
எஃகுபடை அறுத்த கொய் சுவற் புரவியொடு
மைந்துடை ஆர் எயில் புடை பட வளைஇ,
மைந்து, புறத்து இறுக்கும்—பசும் பிசிர் ஒள் அழல்
ஞாயிறு பல்கிய மாயமொடு சுடர் திகழ்பு,
ஒல்லா மயலொடு பாடு இமிழ்பு உழிதரும்
மடங்கல் வண்ணம் கொண்ட கடுந்திறல்,
துப்புத்துறை போகிய கொற்ற வேந்தே!
புனல் பொரு கிடங்கின், வரைபோல் இஞ்சி,
அணங்குடைத் தடக் கையர் தோட்டி செப்பி,
பணிந்து திறை தருப, நின் பகைவர் ஆயின்,
புல்லுடை வியன்புலம் பல் ஆ பரப்பி,
வளனுடைச் செறுவின் விளைந்தவை உதிர்ந்த
களன் அறு குப்பை காஞ்சிச் சேர்த்தி,
அரியல் ஆர்கை வன் கை வினைநர்,
அருவி ஆம்பல் மலைந்த சென்னியர்,
ஆடு சிறை வரி வண்டு ஒப்பும்
பாடல் சான்ற, அவர் அகன்தலை நாடே

பதிற். 62

துறை: செந்துறைப் பாடாண் பாட்டு
வண்ணமும் தூக்கும் அது.
(முன்பாடலில் உள்ளபடி)
பெயர்: வரை போல் இஞ்சி

சொல் முடிபு

இழை அணிந்து எழுதரும்.....கொற்ற வேந்தே! நின் பகைவர், புனல் பொரு கிடங்கின்.....தோட்டி செப்பிப் பணிந்து திறைதருபவராயின், வளனுடைச் செறுவின்.....அவர் அகன்தலை நாடு பாடல் சான்ற.

பாடற் செய்தி

முகபடாஅம் முதலான அணிகள் பூண்டு, பலவாய்த் திரண்டு எழுகின்ற யானைக் கூட்டங்கள்—மேகக் கூட்டமோ எனக் கண்டவர் மருளும் கரிய பெரிய கேடயத் தொகுதிகள்—எஃகால் செய்யப்பட்ட கருவிகளால் கத்தரித்துவிடப்பட்ட பிடரிகள் கொண்ட குதிரைப்படைகள்—இவற்றைக் கொண்டு வலிமை மிக்கதும் கடத்தற்கு அரியதுமாகிய (பகைவரின்)மதில்களைப் பக்கமெல்லாம் வளைத்து கோட்டைப் புறத்தே உன் படை தங்கும். ஊழியின் இறுதிக்காலத்திலே மாயம் மிக்க ஒளியோடு திகழ்ந்து, உயிர்களால் பொறுத்துக்கொள்ள இயலாத மயக்கத்தைச் செய்யும் ஒளியைச் செய்து, பல சூரியர்கள் போலத் திரிந்து, கூற்றுவனின் பண்புகொண்ட கடுந்திறல் கொண்ட—பகைமையை ஒடுக்குவதில் எத்துணை வகை உண்டோ அத்துணை வகைகளிலும் வெற்றி கொண்டு முடித்த வெற்றி வேந்தனே! நீர் மோதும் அகழியோடு மலைபோல் உயர்ந்த மதில் பெற்றிருந்தாலும் வலிமைக்குரிய தெய்வம் தங்கும் பெரிய கைகளைப் பெற்றிருந்தாலும் உனக்கு வணக்கம் சொல்லிப் பணிந்த உன் பகைவர் திறை செலுத்துவார்களாயின் புல் நிறைந்து அகன்ற (முல்லை) நிலம் முழுவதிலும் பல ஆநிரைகளைப் பரப்பி, வளம் நிறைந்த வயல்களில் விளைந்து உதிர்ந்த— களத்து மேட்டைக் காணாத— தானியக் குவியல்களைக் காஞ்சிமரத்து நிழலிலே சேர்த்து, உழவுத் தொழிலில் வன்மை தேர்ந்த கையையுடைய உழவுத் தொழில் வல்லவர்கள்—கள் அருந்தும் உழவு வல்லுநர்கள்—அருவிச் சாரலில் பூத்த ஆம்பலைச் சூடிய தலையினராய், அந்த ஆம்பலோடு வந்தனவும் அசையும் சிறகுகள் கொண்டனவுமாகிய வண்டுகளை விரட்டும் அப்பகைவருடைய அகன்ற இடம் கொண்ட நாடு (புலவர் பாடும்) பாடல்களால் மிகும். (உனக்கு வணக்கம் செய்து திறை செலுத்தாவிடின் முல்லை வளமும் மருத வளமும் கொண்ட உன் பகைவர் நாடு அழியும். வன் கை பெற்றும், மலை போன்ற மதில் பெற்றும் அவர்களால் வெல்ல முடியாது.)

தோல்—கிடுகு, கேடயம். தொழுதி—தொகுதி. பகம் பிசிர் ஒன் அழல்—பசிய பிசிரையுடைய ஒளி மிக்க ஒளி(சூரியர்களின் ஒளி) மடங்கல்—கூற்றுவன்.

அணங்கு-தெய்வம். (வீரர் கைகளில் தெய்வம் உறைவதாகச் சொல்வது ஒரு மரபு) அரியல் ஆர்கை-கள் அருந்துதல்.

மலைபோல் உயர்ந்த மதில் உடையவர்களாய் இருந்தாலும் பகைவர்கள் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனுக்கு திறை செலுத்துவர் என்ற சிறப்பைப் புலப்படுத்துவதால் 'வரைபோல்திஞ்சி' என இப்பாடல் பெயர் பெற்றது.

3. அருவி ஆம்பல்

மன்னவன் பல பண்புகளை ஒருங்கு கூறி வாழ்த்துதல்

பார்ப்பார்க்கு அல்லது பணிபு அறியலையே;
 பணியா உள்ளமொடு அணி வரக் கெழீஇ,
 நட்டோர்க்கு அல்லது கண் அஞ்சலையே;
 வணங்கு சிலை பொருத நின் மணம் கமழ் அகலம்
 மகளிர்க்கு அல்லது மலர்ப்பு அறியலையே;
 நிலம் திறம் பெயரும் காலையாயினும்
 கிளந்த சொல் நீ பொய்ப்பு அறியலையே;
 சிறியிலை உழிஞைத் தெரியல் சூடிக்
 கொண்டி மிகைபடத் தண் தமிழ் செறித்துக்
 குன்று நிலை தளர்க்கும் உருமின் சீறி
 ஒரு முற்று இருவர் ஓட்டிய ஓள் வாட்
 செரு மிகு தானை வெல் போரோயே;
 ஆடு பெற்று அழிந்த மள்ளர் மாறி,
 'நீ கண்டனையேம் என்றனர்; நீயும்
 நும் நுகம் கொண்டு இனும் வென்றோய்; அதனால்,
 செல்வக் கோவே! சேரலர் மருக!
 கால் திரை எடுத்த முழங்கு குரல் வேலி
 நனந்தலை உலகம் செய்த நன்று உண்டெனின்
 அடை அடுப்பு அறியா அருவி ஆம்பல்
 ஆயிர வெள்ள ஊழி
 வாழி, ஆத! வாழி பலவே!

பதிற். 63

இதுவும் அது.
 (முன்பாட்டுக்குரிய துறை, வண்ணம்,
 தூக்கு யாவும் இதற்கு உரியன)
 பெயர்: அருவி ஆம்பல்.

பாடற் செய்தி

அந்தணர்க்குப் பணிவாயே தவிரப் பிறருக்குப் பணிதலை நீ அறியாய்: நட்பு நிலையில் தாழ்வுபடாத மனத்தால் அழகு பொருந்த கெழுதகைமைபூண்டு உன்னொடு நட்புச் செய்தோர்க் கன்றிக் கண்ணோட்டத்தால் அஞ்சமாட்டாய். (அஞ்சவது நண்பர்களிடம்—அதுவும் கண்ணோட்டம் காரணமாக—மற்றவர்களிடம் நீ அஞ்சவதில்லை) வளைந்த வில் உராய்ந்த உன் மார்பு—மணம் சேர்ந்த மார்பினை மகளிரிடம் மலர்வித்தலே யன்றிப் பகைவர்க்கு மலர்வித்தலை நீ அறியாய். நிலம் ஊழிக்காலத்திலே நிலை பெயரும்; ஆனால், நீ சொன்ன சொல் பிழைப்பதை என்றுமே அறியாய். சிறிய இலை கொண்ட உழிஞைப் பூ மாலை அணிந்து, கொள்ளை மிகுதியாகும்படி, தண்ணார் தமிழ்ப் படைகளை ஒருங்குசேர்த்து—குன்றைத் தன்நிலை தளரச் செய்கின்ற இடியைப் போலச் சீறி ஒரே படையெடுப்பில் வளைத்துச் சோழன், பாண்டியன் ஆகிய இருவரையும் தோற்கடித்து—ஒளிரும் வாளை ஏந்திப் போரில் மிக்க விருப்பம் கொண்ட பெருஞ்சேனை கொண்டு வெல்லும் போர் வல்லவன் நீ; முன்னே பலரோடு போர் செய்து வெற்றி பெற்று, உன்னிடம் தோற்ற வீரர்கள் தம் பகைமை மாறி 'இனி உன்னால் புதிதாகப் படைக்கப்பட்டவர்கள் போன்றவர்கள் நாங்கள்' என்று கூறினர். நீயும் உன் குலத்தோர்க்கு உரிய வல்லமையால் இன்னும் பல போர்களை வென்றுள்ளாய். ஆதலால், செல்வக்கோவே! சேரர் குலத் தோன்றலே! காற்றினால் உண்டாக்கப்பட்ட அலைகள் முழங்கும் கடலையே எல்லையாக்கிக் கொண்ட உலகத்தில் வாழ்வோர் செய்த அறம் உண்டு என்றால், அடை சேர்தலை அறியாத ஆம்பல் என்ற எண்ணும் அடுக்கிய ஆயிரம் என்ற வெள்ளம் என்ற எண்ணும் சேர்ந்த பல ஊழிக்காலம், ஆதனே! நீ வாழி! வாழி!

அடையெடுத்தல் அறியாத, மலர்ப் பெயர் கொண்ட ஆம்பல் என்று சேரன் வாழ்வதற்குரிய காலத்தைக் குறித்த சிறப்பால் அருவீ ஆம்பல் (அருவியாம்பல்) என இப்பாடல் பெயர்பெற்றது.

பணிபு—பணிதல். கண்—கண்ணோட்டம் (தூட்சணியம்) வணங்கு சிலை—வளைந்தவில். அகலம்—மார்பு. மதில்களை முற்றுகை இடும்போது குடுவது உழிஞைப் பூ மாலை. தெரியல்—மாலை. கொண்டி—கொள்ளை. ஒரு முற்று—ஒரே முற்றுகையில். ஆடு—வெற்றி. நனந்தலை—அகன்ற இடம். நன்று—அறம், புண்ணியம். ஆம்பல் மலர் என்றால் நறும், தண் என்ற அடைகள் பெறும்; பேரெண்ணைச் சுட்டுகின்ற ஆம்பல் என்ற சொல்லுக்கு அடை இல்லை. அருவீ ஆம்பல் என்பது அருவி ஆம்பல் என நின்றது (வீ அரிய எண் ஆம்பல்)

4. உரைசால் வேள்வி

மன்னனின் கொடைச்சிறப்பை அவன்பெற்ற வெற்றிச்
சிறப்போடு சேர்த்துக் கூறுதல்.

வலம் படு முரசின் வாய் வாட் கொற்றத்துப்
பொலம் பூண் வேந்தர் பலர்தில்; அம்ம!
அறம் கரைந்து வயங்கிய நாவின் பிறங்கிய
உரை சால் வேள்வி முடித்த கேள்வி
அந்தணர் அருங் கலம் ஏற்ப, நீர் பட்டு,
இருஞ் சேறு ஆடிய மணல் மலி முற்றத்துக்
களிறு நிலை முணைஇய தார் அருந் தகைப்பின்
புறஞ் சிறை வயிரியர்க் காணின், 'வல்லே
எஃகு படை அறுத்த கொய் சுவற் புரவி,
அலங்கும் பாண்டில், இழை அணிந்து ஈம்' என
ஆனாக் கொள்கையை ஆதலின், அவ்வயின்
மா இரு விசம்பில் பல் மீன் ஒளி கெட
ஞாயிறு தோன்றியாங்கு, மாற்றார்
உறுமுரண் சிதைத்த நின் நோன் தாள் வாழ்த்திக்
காண்கு வந்திசின்—கழல் தொடி அண்ணல்!
மை படு மலர்க் கழி மலர்ந்த நெய்தல்
இதழ் வனப்பு உற்ற தோற்றமொடு உயர்ந்த
மழையினும் பெரும்பயம் பொழிதி; அதனால்
பசியுடை ஒக்கலை ஓர்இய
இசை மேம் தோன்றல்! நின் பாசறையானே.

பதிற். 64

துறை: காட்சி வாழ்த்து.
வண்ணமும் தூக்கும் அது.
பெயர்: உரைசால் வேள்வி.

சொல் முடிபு

வலம் படு. . . கொள்கையை: ஆதலின், கழல் தொடி
அண்ணல்! இசை மேந் தோன்றல்! நின் பாசறையானே
அவ்வயின். நோன் தாள் வாழ்த்திக் காண்கு வந்திசின்.

பாடற் செய்தி

வெற்றியை முழக்கும் முரசினையும் குறி தப்பாத
வானினையும் கொண்ட வெற்றியுடையவர்களாய், பொன் அணி
பூண்ட அரசர்கள் மிகப் பலராவார்; இருந்தும் அவர்களால் பயன்
ஏது? புகழ் மிக்க வேள்விகளை நிறைவேற்றிய வேத அந்தணர்
களுக்கு நீ வழங்கும் அரிய கலங்களை நீர்வார்த்துக் கொடுப்

பதால் மிகுந்து வழியும் நீரால் மணல் மிகுந்த உன் முற்றம் கரிய
 சேறுடையதாக உள்ளது; அந்தச் சேறு காரணமாகக் களிறுகள்
 அங்கே நிற்பதை வெறுத்து(ம்) வரிசையாக நிற்கின்றன. அந்த
 முற்றம் (அந்தணர், புலவர்களன்றிப்) பிறர் புகுதற்கு அரியது.
 அந்தக் கட்டிடக் கட்டின் எல்லையிலே கூத்தரை நீ கண்டால்,
 எல்குக் கருவியால் கத்தரிக்கப்பட்ட பிடரியுடைய குதிரையையும்
 குதிரை பூட்டிய இயங்குகின்ற தேரையும் உரிய அணிகள்
 அணிவித்து உடனே கொணர்ந்து தாருங்கள்; (இவர்களுக்கு
 வழங்குவதற்குப் பகை நாட்டவரிடமிருந்து பொருள் கொணர
 வேண்டும்) என்பாய். இந்தக் கொள்கையிலிருந்து நீ நீங்குவதில்லை.
 ஆகையால்தான் உன் பாசறைக்கண் உன்னை வாழ்த்திக் காண
 வந்தேன்—கரிதாய் இருண்டுள்ள பெரிய வானத்தில் கணக்கற்று
 ஒளிரும் விண்மீன்களின் ஒளி மறையும்படி ஞாயிறு தோன்று
 வதைப் போலத் தோன்றிப் பகைவர்களின் மிகுதிப்பாடுடைய
 மாறுபாட்டைக் கெடுத்த உன் வலிமை மிக்க முயற்சியை
 வாழ்த்திக் காணவந்தேன்—கழலும் வீரவளையமும் அணிந்த
 தலைவனே! கரிய நிறம் பெற்றுள்ள மலர்களையுடைய கழியில்
 மலர்ந்த நெய்தல் மலரின் இதழின் அழகு கொண்ட
 தோற்றத்துடன் (விளங்கும் நீ) (வழங்குதலில்) உயர்ந்ததாகிய
 மேகத்தைவிட மிகுதியாகப் பெரிய பயன்களை இரவலர்க்கு
 வழங்குகின்றாய்; அதனால், பழமையாகவே பசியுடைய கலைச்
 சுற்றத்தவரின் பசியை நீங்கும்படி செய்து, அதனாலேயே புகழ்
 மேம்பட்டுத் தோன்றும் தோன்றலே! உன்னை உன்
 பாசறைக்கண்ணே வாழ்த்திக் காண வந்தேன்.

அந்தணர்க்கு வழங்குதல், கலைஞர்க்கு வழங்குதல் ஆகிய
 ஈகைச் சிறப்புடன் பகைவரை ஒழித்திடும் வீரச் சிறப்பும்
 உடையவன் எனச் செல்வக்கடுங்கோவைக் கபிலர் கண்டு
 வாழ்த்துவது இப்பாடலின் செய்தி. அந்தணர்க்கு வழங்கும்போது
 வார்க்கும் நீரால் முற்றம் சேறுபடுகிறது; அங்கே கலைஞர்கள்
 வந்து நிற்பதைக் கண்டால் உடனடியாக வழங்கிடப் பொருள்
 வளம் சேர்க்கப் போருக்குப் புறப்படுகிறான். விண்மீன்களின் ஒளி
 அழியக் கதிரவன் தோன்றுவதுபோல் வீரமுடைய பிறருடைய
 வெற்றிச் சீரெல்லாம் அழியும்படி செல்வக் கடுங்கோ
 தோன்றியிருக்கிறான். எப்பொழுதுமே பசிக்கு வாரம்
 கொண்டாடும் பாணர் கூத்தர் ஆகியோரின் பசியைப் போக்கிப்
 பெரும் பொருளை மழைபோல—உலகு புரக்கும் மழைபோல—
 வழங்குகிறான்.....இவ்வாறு வீரமும் ஈரமும் நிறைந்த கொள்கை
 யாளன், விட்டுக் கொடுக்காத (ஆனாத) கொள்கையாளன் என்பது
 இப்பாடற் செய்தியின் சுருக்கம்.

“உரைசால் வேள்வி என்றது யாகங்கள் எல்லாவற்றினும் பெரியவும் அரியவுமாக உரையமைந்த வேள்வி என்றவாறு. இச்சிறப்பானே இதற்கு உரைசால் வேள்வி என்று பெயராயிற்று” — பழைய உரை.

பலர் தில் என்பதில் தில் ஒழியிசை (அவர்களால் பயன் இல்லை என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்வது. கேள்வி—வேதம் (சுருதி என்பர்). தகைப்பு—மாளிகையில் கட்டு(முன்கட்டு, பின்கட்டு என வீட்டுப் பகுதிகளால் கட்டுவது கொண்டு தெளிக). பாண்டில்—குதிரைப் பூட்டிய தேர். நோன்தாள்—வலிய முயற்சி.

☆

5. நாள் மகிழ் இருக்கை

ஓலக்க (தர்பார்) மேன்மையோடு சேர்த்து மன்னவனின் செல்வச் சிறப்பைக் கூறுதல்.

எறி பிணம் இடறிய செம் மறுக் குளம்பின்
பரியுடைய நல் மா விரி உளை சூட்டி,
மலைத்த தெவ்வர் மறம் தபக் கடந்த
காஞ்சி சான்ற வயவர் பெரும!
வில்லோர் மெய்ம்மறை! சேர்ந்தோர் செல்வ!
பூண் அணிந்து எழிலிய வனைந்துவரல் இள முலை,
மாண் வரி அல்குல், மலர்ந்த நோக்கின்,
வேய் புறைய எழிலிய விளங்கு இறைப் பணைத் தோள்,
காமார் கடவுளும் ஆளும் கற்பின்,
சேண் நாறு நறு நுதல், சேயிழை கணவ!
பாணர் புரவல! பரிசிலர் வெறுக்கை!
பூண் அணிந்து விளங்கிய புகழ் சால் மாம்ப! நின்
நாள் மகிழ் இருக்கை இனிது காண்டுகுமே—
தீம் தொடை நரம்பின் பாலை வல்லோன்
பையுள் உறுப்பின் பண்ணுப் பெயர்த்தாங்கு,
சேறு செய் மாரியின், அளிக்கும் நின்
சாறு படு திருவின் நனை மகிழானே.

பதிற். 65

துறை: பரிசில் துறைப் பாடாண் பாட்டு
வண்ணமும் தூக்கும் அது.
பெயர்: நாள் மகிழ் இருக்கை.

பாடற் செய்தி

வெட்டப்பட்ட பிணங்களை இடறிச் செல்வதால் சிவந்த (குருதி) கறையுடைய குளம்பு கொண்டதும் விரைந்து செல்லும்

செலவுடையதுமாகிய நல்ல குதிரைக்கு அகன்று விரிந்த தலையாட்டத்தைச் சூட்டி எதிர்த்துப் போரிட்ட பகைவர்களின் வீரம் பாழ்பட அஞ்சாது போர்செய்து வென்றவனே! நிலையாமையை மிகுதியாக எப்போதும் நினைத்திருக்கும் வீரர்களுக்குத் தலைவனே! ஆபரணங்கள் பூண்டு அழகிதாகப் புனைந்து எழுதப்பட்டது போல் வருகின்ற மார்பகம், மாட்சிமைப்பட்டவரிகள் கொண்ட அல்குல், (அழகால்) மலர்ச்சி பெற்ற கண், மூங்கிலை ஒத்து அழகுடையதாய் விளங்கும் திரண்டு பெரிதாகிய தோள், விரும்பத்தக்க கடவுளாகிய அருந்ததியையும் வென்ற கற்பு, தொலைவிலேயே மணக்கும் நன்மண நெற்றி ஆகியவற்றால் பெருமை பெற்ற—செம்மையான அணிகள் பூண்ட பெண்ணின் கணவனே! பாணர்க்குப் புரவலனே! பரிசிலர்க்குச் செல்வம் போன்றவனே! அணிகள் பூண்டமையால் விளங்குவதோடு புகழ் மிகுதி கொண்ட மார்பனே! இனிய நரம்புக் கட்டு உடைய (பாலை) யாழை வாசிக்க வல்லவன் துன்ப உணர்வை ஊட்டுகின்ற கூறுபாடுடைய பாலைப் பண்களை பரவவிட்டது போல—சேறாக்கும் மழையைப் போல வழங்கிடும் உன் மகிழ்ச்சி மிகுந்த ஓலக்கத்திலே—விழாக் காலத்துச் செல்வம் போன்ற மதுவின் மகிழ்ச்சியால் சிறந்ததாகிய நாட்கலத்தே மகிழ்ந்திருக்கும் ஓலக்கத்தின் கண்ணே உன் கோலத்தை இனிதே காணுகின்றோம்.

“அவன் ஓலக்க இருக்கையின் செல்வத்தை நாண்மகிழ்நருக்கை எனக் கூறிய சொற்சிறப்பானே இதற்கு நாண் மகிழ் இருக்கை என்று பெயராயிற்று” —பழைய உரை.

‘ஆறிலும் சாவு நூறிலும் சாவு’ என்ற நிலையாமை யுணர்வு இருந்தால் துணிந்து செயல்படுவதற்குத் தூண்டுகோலாகும். காஞ்சி—நிலையாமை. இறை—முன்கையும் ஆம்; இங்கே திரட்சி எனக் கொள்ளப்பட்டது. பணைத்தல்—திரள்தல், (இங்கே பெரியது எனக் கொள்ளப்பட்டது). வெறுக்கை—செல்வம்—பாலைப் பண்ணின் பல்வகைகள் பல கவையுடைய மதுவுக்கு உவமை.

6. புதல்துழ் பறவை

வென்றிச் சிறப்புடன் சேர்த்துக் கொடைச் சிறப்பினைக் கூறுதல்.

வாங்கு இரு மருப்பின் தீம் தொடை பழுனிய
இடனுடைப் பேரியாழ் பாலை பண்ணி,
படர்ந்தனை செல்லும் முதுவாய் இரவல! —
‘இடிஇசை முரசுமொடு ஒன்றுமொழிந்து, ஒண்ணா
வேலுடைக் குழுஉச் சமம் ததைய நூறி,

கொன்று புறம் பெற்ற பிணம் பயில் அழுவத்து,
 தொன்று திறை தந்த களிறொடு, நெல்லின்
 அம்பண அளவை விரிந்து உறைபோகிய
 ஆர் பதம் நல்கும்! என்ப—கறுத்தோர்
 உறு முரண் தாங்கிய தார் அரும் தகைப்பின்,
 தோல் மிசைத்து எழுதரும் விரிந்து இலங்கு எஃகின்,
 தார் புரிந்தன்ன வாளுடைய விழவின்
 போர் படு மள்ளர் போந்தொடு தொடுத்த
 கடவுள் வாகைத் தூய் வீ ஏய்ப்பப்
 பூத்த முல்லைப் புதல் சூழ் பறவை
 கடத்திடைப் பிடவின் தொடைக்குலைச் சேக்கும்,
 வான் பளிங்கு விரைஇய, செம்பரல் முரம்பின்
 இலங்கு கதிர்த் திருமணி பெறுஉம்
 அகன் கண் வைப்பின் நாடு கிழவோனே.

பதிற். 66

துறை: செந்துறைப் பாடாண் பாட்டு
 வண்ணமும் தூக்கும் அது.
 பெயர்: புதல் சூழ் பறவை.

பாடற் செய்தி .

வளைந்ததும், கருநிறத் தண்டுடையதாகிய—இனிய நரம்புக்
 கடடில் இசை கனிந்த—இடம்கொண்ட பேரியாழிலே பாலைப்
 பண்ணை இசைத்து, வழங்கும் வள்ளலை மனத்துள் நினைத்துச்
 செல்லுகின்ற பேரறிவு கொண்ட இரவலனே! இடி போல
 முழங்கும் முரசோடு வஞ்சினம் கூறி, வேல் பெற்ற பகைவரின்
 திரள் செய்யும்போரிலே கெடும்படி அவர்களை அழித்து—
 கொன்று—கொலைப்பட்டவர்கள் பிறர் எல்லாரும் முதுகுகாட்டி
 ஓடுதலை(ச் சாதனையாகப்) பெற்ற—பிணங்கள் செறிந்த
 போர்க்களப் பரப்பில் பழைய திறையாகத் தந்த களிறுகளோடு,
 மரக்காலால் அளந்து அளந்து உறையிடமுடியாத நெல்லிலிருந்து
 ஆக்கிய உணவை (வள்ளலாகிய செல்வக் கடுங்கோ) அளிப்பான்
 என்று சொல்லுவர். சினம் கொண்ட பகைவரின் மிகுந்த மாறு
 பாட்டைத் தாங்கித் தடுக்கும் படை வகுப்பு—அது பகைவரால்
 கடத்தற்கு அரியது; காலை நேரத்தில் மேகம் கூட்டம் சூழ்ந்த
 மலைச்சிகரம் போலத் தோற்றம் அளிப்பன கேடயங்கள்—அந்தக்
 கேடயங்களுக்கு மேலாக எழுந்து பரந்து தோன்றுவன வாளின்
 கூட்டங்கள்; பூமாலைகள் சுழல்வது போல் அந்த வாள்கள்
 சுழல்வன; அந்த வாள்களுக்கு எடுத்த விழாப் போன்றது போர்;
 அப்போரிலே கொற்றவை வீற்றிருக்கும் வாகை மலரைப்

பனங்குருத்தோடு சேர்த்துத் தொடுக்கின்றனர். வாகை மலர்போலப் புதர்களில் பூத்துள்ள முல்லை மலர்களைத் (தேன் நாடும்) பறவைகளாகிய வண்டுகள் மொய்க்கின்றன. அந்த வண்டுகள் காட்டிடத்தேயுள்ள பிடாமரத்தில் பூத்துள்ள தொடுத்தற்குரிய பூக் குடலையில் தங்குகின்றன. பகைவர்களின் முரண்பாட்டினைத் தாங்கும் அணி வகுப்பையும் (தகைப்பின்) கேடயங்களுக்கு மேல் விளங்கித் தோன்றும் வேல்களையும்— (எஃகின்) வாள் விழாவினையும் (வாளுடை விழாவின) கொண்ட மன்னர்கள் வாசையோடு (வெற்றியோடு) பனந்தோட்டைத் தொடுத்த வெற்றிமாலை அணிந்துள்ளனர். (மன்னர்கள் வெற்றியைப் பணம்பூவை அடையாளப் பூவாகக் கொண்ட சேரனுக்குப் பெற்றுத் தந்துள்ளனர்.) கொற்றவை தங்கும் வாகைப் பூவைப் போல முல்லை புதர்கள் பூத்திருக்கிறது. அந்த முல்லைப் புதரை வண்டுகள் மொய்க்கின்றன. (வெற்றி பெற்ற தலைவனிடம் இரவலர்கள் மொய்க்கின்றனர்) மொய்த்துத் தேன் பெற்ற வண்டுகள் தொடுத்தற்குரிய பிடவம் பூக்குடலையில் தங்குகின்றன. (பரிசில் பெற்ற இரவலர்கள் தம் கலைத் தொழிலுக்கு ஏற்ற இடத்தில் அமைதியாகத் தங்குகின்றனர்) உயர்ந்த பளிங்கொடு கலந்த சிவப்பு நிறப் பருக்கைக் கற்களையுடைய மேட்டு நிலத்தில் விளங்குகின்ற கதிர்களை வீசும் அழகிய மணிகளை அந்த நாட்டிலே வாழ்வோர் பெறுகின்றனர். அத்தகைய அகன்ற நாட்டுக்கு உரிமையுடையவன்.....

இப்பாட்டில் புகழப்படும் பாட்டுடைத் தலைவன் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனே; பெயர் வெளிப்படையாகச் சொல்லப் படவில்லை. போந்தையாகிய சேரனின் அடையாள மாலை சுடப்படுவது கொண்டு சேரனே—செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனே— தலைவன் என்பது உய்த்துணரப்படுகிறது. வெளிப்படை அணுகு முறையினைவிட உய்த்துணரும் குறிப்பு மொழிகளே பெருங் கவிதைக்கு இயல்பு என்பர் திறனாய்வாளர். இப்பாட்டுடைத் தலைவன், பகைவர்கள் திறையாகக் கொடுத்த யானைகளையும் தன் நாட்டில் விளைந்த நெல்லையும் இரவலர்க்கு வழங்கும் இயல்புடையவன் என்ற செய்தி பாடலின் முன்பகுதியில் கூறப்பட்டுள்ளது. பகைவரை வென்று பெற்ற பொருள்களை வளமாக உடைய தலைவனிடம் முல்லைப் புதரிலே மொய்க்கும் வண்டுகள் போல இரவலர் மொய்ப்பர் என்ற செய்தியில் இரண்டு திணைகளின் சாரம் அடங்கியுள்ளது. ஒன்று வெற்றி குறிக்கும் வாகை; மற்றொன்று, வாழ்க்கையில் இயல்பாக அடையும் வீறு இஃதென்று குறிக்கும் முல்லை. “உறழ்ச்சியால் பெற்ற வென்றியை

வாகை எனவும் இயல்பாகப் பெற்ற வென்றியை முல்லை எனவும் கூறுவர்” என்று நச்சினார்க்கினியர் தந்துள்ள விளக்கம் (தொல். புறத். 19) இங்கு நினைவிற் கொள்ளத்தக்கது. சான்றோர் பாடல்களில் பொதிந்துள்ள நயங்களைத் திராட்சைப் பழச் சுவைபோல எளிதிலே பெறுவதைவிடப் பலாக்கனி / கற்கண்டுச் சுவைபோல எளிதிலே முயன்று பெறுவது சிறப்பு. பாட்டுடைத் தலைவனிடம் பரிசில் பெற்றுச் செல்லும் இரவலர்கள் கவலை யொழிந்து அமைதியாக வாழும் வளம்பெறுவதைப் பிடவப் பூக்குடலையிலே தங்கும் வண்டுகள் கொண்டு கவிஞர் உணர்த்துகிறார்.

“கிழித்துக் குறுக நறுக்கி வாகையோடு இடைவைத்துத் தொடுத்த பனங்குருத்து முல்லை முகைக்கு ஒப்பாகவும் வாகை வீ அம் முல்லையைச் சூழ்ந்த வண்டிற்கு ஒப்பாகவும் உவமங் கொள்ள வைத்த சிறப்பானே இதற்குப் ‘புதல்குழ் பறவை’ என்று பெயராயிற்று”—பழைய உரை.

இப்பாடலைப் படிப்போர்க்கு இது பாணாற்றுப்படை என்ற துறைக்கு உரியது என்றே தோன்றும். அவ்வாறு எண்ணுவது தவறென்று சொல்லமுடியாது. பாணனை நோக்கி, ‘இத்தகு சிறப்புடையவனிடம் செல்க’ என்று ஆற்றுப்படுத்தும் சொல்ல மைதி இப்பாடலில் இல்லை. ஆகையால், ‘பாணன் தன்னில் நினைவன் கூறினமையால், துறை பாணாற்றுப் படையன்றிச் செந்துறைப் பாடாணாயிற்று’ என்று பழைய உரைக்குறிப்பு விளக்குகின்றது. ‘ஆதலால் அவன்பால் ஏகு’ என கூட்டி வினை முடிவு செய்க’ என்றும் அவ்வுரைக் குறிப்புரைகாரர் குறித்துள்ளமையும் கருதுக.

பூ மாலை சுழல்வது போல வாட்படைகள் சுழன்றன என்கிறார்; வாள் செய்ய உதவிய எஃகின் தன்மை இதனால் உணர்த்தப்படுகின்றது. எகிப்து நாட்டுச் சமாதிக் கோவில்களாகிய பிரமிடுகளின் உள்ளே இருந்த வாள்களைச் சுருட்டிவிடலாம் என்றும், அந்த வாள்களைச் செய்ய உதவிய எஃகு தமிழகத்தில் சேலத்தினின்றும் கொள்ளப்பட்டவை என்றும் வரலாற்றாய் வாளர்கள் தெரிவித்துள்ள கருத்து, இவ் உவமையால் நினைவில் எழுகிறது. தார் என்ற சொல் இரண்டு இடங்களிலே வருகின்றது; முதலில் ஒழுங்கு என்ற பொருளிலும் அடுத்துப் படைவகுப்பு (அணிவகுப்பு) என்ற பொருளிலும் வந்தது.

7. கொடைச்சிறப்பு

கொடுமணம் பட்ட நெடுமொழி ஒக்கலொடு
 பந்தர்ப் பெயரிய பேர் இசை மூதூர்,
 கடன் அறி மரபின் கை வல் பாண!
 தெண்கடல் முத்தமொடு நன்கலம் பெறுகுவை—
 கொல் படை தெரிய, வெல் கொடி நூடங்க,
 வயங்கு கதிர் வயிரொடு வலம்புரி ஆர்ப்ப,
 பல் களிற்று இன நிரை புலம் பெயர்ந்து இயல்வர,
 அமார்க்கண் அமைந்த அவிர் நிணப் பரப்பின்
 குழுஉச் சிறை எருவை குருதி ஆர,
 தலை துமித்து எஞ்சிய ஆண் மலி யூபமொடு
 உரு இல் பேய்மகள் கவலை கவற்ற,
 நாடுடன் நடுங்க, பல் செருக் கொன்று,
 நாறு இயர்க் கொன்றை வெண்போழ்க் கண்ணியர்,
 வாள்முகம் பொறித்த மாண் வரி யாக்கையர்,
 நெறி படு மருப்பின் இருங்கண் மூரியொடு
 வளைதலை மாத்த தாழ் கரும் பாசவர்
 எஃகு ஆடு ஊனம் கடுப்ப, மெய் சிதைந்து;
 சாந்து எழில் மறைத்த சான்றோர் பெருமகன்
 மலர்ந்த காந்தள் மாறாது ஊதிய
 கடும் பறைத் தும்பி சூர் நரைத்தா அம்,
 பறை பண் அழியும் பாடு சால் நெடு வரைக்
 கல் உயர் நேரிப் பொருநன்,
 செல்வக் கோமாற் பாடினை செலினே.

பதிற். 67

துறை: பாணாற்றுப் படை
 வண்ணமும் தூக்கும் அது.
 பெயர்: வெண்போழ்க் கண்ணி.

சொல் முடிபு

கடன் அறி மரபின் கை வல் பாண! கொல்படை தெரிய . . .
 . . . செல்வக் கோமாற் பாடினை நெடுமொழி ஒக்கலொடு
 செலின், பந்தர்ப் பெயரிய பேரிசை மூதூர்த் தெண்கடல்
 முத்தமொடு கொடுமணம் பட்ட நன்கலம் பெறுகுவை.

பந்தர்ப்பெயரிய முத்தமொடு கொடுமணம் பட்ட
 நன்கலம் பெறுகுவை என்று கொண்டு கூட்டுவது செயற்கையாக
 உள்ளது. எனினும், 'கொடுமணம் பட்ட வினைமாண் அருங்கலம்,
 பந்தர்ப் பயந்த பலர் புகழ் முத்தம்' (பதிற். 74) என்ற ஆட்சி
 கொண்டு ஐயரவர்கள் இக்கொண்டு கூட்டினை ஏற்றுக் குறிப்புரை

வரைந்துள்ளார். 'கொண்டுகூட்டு இன்றேல்' செய்யுளும் இன்றாம் என்பதொரு கொள்கையைச் சேனாவரையர் போன்ற உண்மைப் பேரறிஞர்கள் பேணியிருப்பது இத்தகைய செய்யுட்களாலா, அன்றிக் கொண்டு கூட்டுக் கொண்ட செய்யுட்களை இயற்றியது அக்கொள்கையாலா—ஆய்வுக்கு உரிய கேள்விகள் இவை. இயன்ற அளவில் சொற்கிடக்கை முறையினைப் பேணுதலே செய்யுள் நலம் பேணுவதாகும். பொதுவிதி இது; இங்கே காண்பதை விதிவிலக்கெனக் கொண்டு அமைதி கொள்வோமாக.

பாடற் செய்தி

யாழ் முதலாய கருவிகளை இசைத்திடும் முறையினை அறிந்து இசைக்கும் செயல்வல்ல பாணனே! (படைத்தலைவர்கள்) கொல்லவல்ல படை வகுப்புக்களை ஆராயவும்— உயர்த்துப் பிடிச்சுப்பட்ட ஸொடிகள் விளங்கவும்—விளக்கம் பெற்ற கிரணங்களை உடைய கொம்பு மற்றும் வலம்புரிச் சங்கு ஒலிக்கவும்— பலவாகிய களிறுகளின் கூட்டத்து வரிசைகள் இடம் பெயர்ந்து இயங்கவும்— போர்க்களத்திலே அமைந்த விளக்கமுற்ற நிணப்பரப்பிலே சிறகு விரித்த பருந்துக் கூட்டம் குருதியை நிரம்பக் குடிக்கவும்— தலை வெட்டப்பட்டு எஞ்சிய ஆண்மை மிக்க கவந்தத்தோடு அழகற்ற பெண்பேய் கண்டவர்களுக்குப் வருத்தத்தைச் செய்யவும்— நாடு முழுதும் நடுங்கும்படியாகப் பலபோர்களிலே எதிர்த்தவர்களைக் கொன்றும் மணம் வீசும் கொன்றை மலர்க் கொத்தோடு பனங்குருத்தை வைத்துத் தொடுத்த தலைமாலையை உடையவராகிய, வாளின் வாய் உண்டாக்கிய (வீரத்துக்கு) மாட்சிமை தரும் தழும்பு கொண்ட உடம்பினையுடைய வீரர் நெறிக்கப்பட்ட கொம்பும் பெரிய கண்ணும் சுழுத்தும் மற்றும் வளைந்த தலையும் கொண்ட பிற விலங்குகளின் இறைச்சியை விற்போரின் அரிவாளால் இறைச்சியைப் கொத்தப் பயன்படுத்தும் மரக்கட்டை போல உடம்பு சிதைந்திருப்பதால் பூசிய சந்தனத்தின் அழகை மறைத்த வீரருடைய தலைவன்—மலர்ந்த காந்தள் மலரை விட்டுவிலகாமல் ஊதியுதும் விரைந்து பறத்தல் கொண்டதுமான தும்பி என்னும் வண்டு அக்காந்தள் தெய்வத்தின் விருப்பத்திற்கு உரியதாகையால் பறத்தலின்போது பண் சிதைகின்ற பெருமைமிக்கதும் பக்க மலைகள் கொண்ட நேரிமலைக்கு உரிய வீரன் ஆகிய செல்வக்கடுங்கோ ஆகிய மன்னனைப் பெரும்புகழ் கொண்ட பழமையான ஊரினிடத்துத் தெளிந்த கடலிடத்துப் பெற்ற முத்தோடு கொடுமணம் என்னும் ஊரில் செய்யப்பட்ட நல்ல அணிகலன்களைப் பெறுவாய். (எனவே, உன் சுற்றத்தவரோடு அவன்பாற்செல்க.)

ஐந்தாம் வரிமுதல் பல்வகைப் படைகள் போர்மேற் செல்லுதல் கூறப்படுகிறது; போர்க்களத்தில் பரவிக் கிடக்கும் நிணங்களைக் கவர்ந்து பருந்துகள் குருதி குடிப்பது கூறப்படுகிறது; ஆடும் கவந்தங்களோடு பேய்கள் கண்டாருக்குக் கவலையூட்டுவது கூறப்படுகிறது. அடுத்து, பன்னிரண்டாம் வரிமுதல் வீரர்களின் வருணனை வருகிறது; பகைவரின் நாடு முழுவதும் நடுங்கும் படியாக பல போர்களில் வீரர்களைக் கொன்றவர்கள் சேரனின் போர்வீரர்கள்; கொன்றை மலரையும் (சேரனுக்குரிய) பனந்தோட்டையும் அணிந்துள்ளனர்; வாளால் ஏற்பட்ட தழும்பு நிறைந்த உடம்பினை உடையவர்கள்; ஊன் வாணிகர் தசையைக் கொத்துவதற்குப் பயன்படுத்தும் மரக்கட்டைபோல் மார்பில் வடுக்கள் நிறைந்திருப்பதால் மார்பில் பூசிய சந்தனத்தின் அழகு மறைக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய வீரர்களின் தலைவன் செல்வக் கடுங்கோ.

பாடலின் செய்தியை ஒருசேரத் தொகுத்தெழுதும்போது பிரித்துப் பிரித்து எழுதுவது எல்லா இடங்களிலும் இயலுவதில்லை. ஒருசேர நீளமாக எழுதும்போது சில நிறுத்தாத குறிகளைப் செய்து, விளக்க வேண்டியுள்ளது. காற்புள்ளிகள், மற்றும் — என்ற சிறு கிடைக்கோடுகள் இடப்பட்டுள்ள இடங்களில் ஏற்றபெற்றி நிறுத்திப்படித்துப் பொருள் கொள்ள முயல்க. சொல்முடிபு விளக்கமும், இப்பத்தியின் முன் தரப்பட்டுள்ள விளக்கமும் மனங்கொண்டு படிக்கும்போது பாடற்கருத்து முழுமையாக விளங்கும். பாடலின் சொல்லாட்சியும் நடையும் அத்தகையன.

“தொடுத்தற்குரிய” அல்லாத பனங்குருத்தினைத் தொடுக்கப் படும் கொன்றையொடு தொடுத்தது பற்றி, ‘நாறிணர்க் கொன்றை வெண்போழ்க்கண்ணி’ எனக் கூறிய அடைச்சிறப்பிலே இதற்கு ‘வெண்போழ்க்கண்ணி’ என்று பெயராயிற்று. —பழைய உரை.

கொடுமணம், பந்தர்-ஊர்களின் பெயர்கள். கடன்அறி மரபு-முறையை இன்னதென அறிந்துள்ள முறைமை. இயல்வர்-இயங்க, அவிர்(தல்)-விளக்கு(தல்). யூபம்-கவந்தம்(தலையற்ற உடல்) மூரி-எருத்து (பிபரி) பாசவர்-இறைச்சி விற்போர். கடும்பறை-விரைவுடன் பறத்தல். தெய்வத்திற்குரிய பூவில் தேன் பொருட்டு மொய்த்தலால், தும்பியின் பண தடுமாறுகிறது என்ற செய்தி(20-21) எண்ணுதற்குரியது. நெடுவரைக் கல்-நெடிய பக்க மலைகளைக் கொண்ட மலை.

8. ஏம வாழ்க்கை

காம வேட்கையின் ஓடாத மன்னவனின் வெற்றி
வேட்கையைச் சிறப்பித்துப் பாடுதல்.

கால் கடிப்பு ஆகக் கடல் ஒலித்தாங்கு,
வேறு புலத்து இறுத்த கட்டுர் நாப்பண்,
கடுஞ்சிலை கடவும் தழங்கு குரல் முரசம்
அகல் இரு விகம்பின் ஆகத்து அதிர,
வெவ்வரி நிலைஇய எயில் எறிந்தல்லது
உண்ணாது அடுக்கிய பொழுது பல கழிய,
நெஞ்சு புகல் ஊக்கத்தர், மெய் தயங்கு உயக்கத்து
இன்னார் உறையுள் தாம் பெறினல்லது
வேந்து ஊர் யானை வெண்கோடு கொண்டு
கட் கொடி நடங்கும் ஆவணம் புக்கு உடன்
அருங்கள் நொடைமை தீர்ந்தபின், மகிழ்சிறந்து,
நாமம் அறியா ஏம வாழ்க்கை
வட புல வாழ்நரின் பெரிது அமர்ந்து, அல்கலும்
இன் நகை மேய பல் உறை பெறுபகொல்—
பாயல் இன்மையின் பாசிழை ஞெகிழ,
நெடு மண் இஞ்சி நீள் நகர் வரைப்பின்
ஒவு உறழ் நெடுஞ் சுவர் நாள் பல எழுதிச்
செவ்விரல் சிவந்த, அவ்வரிக் குடைச் சூல்,
அணங்கு எழில் அரிவையர்ப் பிணிக்கும்
மணம் கமழ் மார்ப்! நின் தாள் நிழலோரே.

பதிற். 68

துறை: செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு
வண்ணமும் தூக்கும் அது.
பெயர்: ஏம வாழ்க்கை.

சொல் முடிபு

பாயல் இன்மையின்.....மணம் கமழ் மார்ப்! நின் தாள்
நிழலோர், கால் கடிப்பாக..... பல் உறை பெறுபகொல்.

பாடற் செய்தி

பல நாள் உறக்கம் இல்லாமையால் பசும்பொன்னாற் செய்யப்
பட்ட அணிகள் நழுவுகின்றன; உயர்ந்த மண்ணாற் செய்யப்பட்ட
மதிலினையுடைய பெரிய அரண்மனையின் எல்லையிலே சித்திரம்
போன்ற அழகுடைய உயர்ந்த சுவரில் (தலைவன் பிரிந்து சென்ற)
நாட்களின் கணக்கை (நகக்கோடுஇட்டு) எழுதிய (பெண்களின்)
சிவந்த விரல்கள் மேலும் சிவந்துள்ளன; அழகிய வரிகளைக்

கொண்ட சிலம்பு அணிந்துள்ளனர் அந்தப் பெண்கள்; தங்களைக் கண்டவர்களைத் தம் அழகினால் வருத்துகின்ற ஆற்றல் உடையவர்கள் அந்தப் பெண்கள்—அவர்கள் உன் தாள் நிழலில் வாழ்கின்றவர்கள். அவர்கள் இனிய இன்பம் பொருந்தியவையான பல நாட்களை—பெறுவார்களோ? அடிக்கும் குறுந்தடியாகக் காற்றே அமையக் கடல் ஒலித்தாற்போல வேற்று நாட்டில் சென்று தங்கி அமைத்த பாசறையின் நடுவே, மிகுந்த ஓசையை அந்தப் பகுதி முழுவதிலும் செலுத்துகின்ற ஓசையினையுடையது. உன் வெற்றி முரசு; அகன்ற பெரிய விகம்பினிடத்தில் அந்த முரசின் முழக்கம் பரவுகின்றது. விரும்பத்தகுந்த ஓவிய வேலைப்பாடுகள் அமைந்த பகைவரின் மதிலை அழித்தாலல்லாமல் உண்ணாத நாட்கள் பல கழிகின்றன; மனம் விரும்பிய ஊச்சம் கொண்டவராய் (அந்த ஊக்கத்துக்கு உடனே வாய்ப்பு இன்மையால்) உடம்பிலே வெளிப்படத் தெரிகின்ற வாட்டம் கொண்டு—பகைவர் வாழும் உறைவிடத்தைத் தமக்கு உரியதாகப் பெற்றாலல்லாமல்—அரசர்கள் ஏறிச் செலுத்துகின்ற யானைகளின் வெள்ளைத் தந்தங்களைக் கொண்டுள்ள விற்பதற்கு அடையாளமாக அசையும் கொடியுடைய கடைத் தெருவிலே புகுந்து பெறுவதற்கரிய கள்ளுக்கு விலையாக (அந்தத் தந்தங்களைக்) கொடுக்கிறார்கள்; அப்படி அருந்திய கள்ளினால் உண்டாகும் களிப்பு (போதை) மிகுந்து, அச்சம் இன்னது என்று அறியாத இன்பமேமயமான வாழ்க்கையுடையவாகளாக இருக்கின்றனர்—வடதிசையில் உள்ள உத்தரகுரு என்ற இடத்தில் வாழ்வாரைப் போல மிகவும் விருப்பம் உடையவராய் இனிய இன்பம் பொருந்தியவையான பல நாட்களைப் பெறுவார்களா?

பாட்டுடைத் தலைவனாகிய சேரனின் தாள் நிழலில் வாழும் வீரர்களுடைய வீரமாண்பினைப் பலவாறு இந்தப் பாடல் எடுத்தியம்புகிறது. பகையரசர்களின் கோட்டைகளை முற்றுகை இடுவர்; அந்த மதில்களை அழித்தலல்லாமல் எத்தனை நாளாயினும் உண்ணமாட்டார்கள். பகைவர்களின் உறையுளைத் தமக்கு உரித்தாகப் பெறமுடியாத காலங்களில், முன்னரே இவர்களால் தோற்கடிக்கப்பட்ட மன்னர்கள் ஏறிச் செலுத்திய யானைகளின் தந்தங்களைக் கள்ளுக்கு விலையாகக் கடைத் தெருவிலேயே கொண்டுபோய்க் கொடுப்பர்; தந்தத்துக்கு ஈடாகப் பெற்ற கள்ளை அருந்திப் போதையிலே மகிழ்வர். இப்படி வெற்றி பெறுவதற்குரிய காலத்தை எதிர்பார்த்து உண்ணாமலும் கள் குடித்த போதையிலும் நாள் பல கழிக்கின்ற உன் வீரர்கள் வெற்றிச் சிரிப்பினால் மகிழும் நாளைப் பெறுவார்களா?

(அவர்கள் உண்ணாமலும் கள்ளுண்ட களிப்பிலும் இருக்கும் அவல நிலையைச் சேரன் நீடிக்க விடமாட்டான் என்பது கருத்து)

போர்க்களம் புக்க சேரனை நினைந்து, அவன் பிரிந்த நாளின் கணக்கைச் சுவரிலே அடையாளமிட்டுக் குறித்து வைப்பாராம், அவன் மார்பின் அழகால் பிணிக்கப்பட்ட மகளிர்.

வீரர்களின் வீரப் பசியை விளக்கிய வகையில் அவர்களின் தலைவனாகிய சேரனின் வீரப் பெருமீதம் விளக்கப்பட்டது; அவன் பிரிந்ததை நினைந்து ஏங்கும் மகளிர் அவன் மார்பழகால் பிணிக்கப்பட்டவர் என்று கூறிய வகையில் சேரனின் இன்ப வாழ்க்கை சுட்டப்பட்டது.

வீரமும் காதலும் விளக்கப்பட்டவாறு நினைந்து பதிற்றுப்பத்தைச் சுவைக்க முயலுவோமாக! அணுபுகப் போர் அச்சத்தில்—காந்தியடிகள் கொல்லாமை நினைவில் இந்த 'வீர'த்தைக் கண்டு வியப்பது, மனித குல வரலாற்றின் போக்கில் ஒரு கட்டம்.

“நாமம் அறியா ஏம வாழ்க்கை யென்றது, துன்பம் இடைவரவின இன்பமன்றி இடையறாத இன்பமேயாய்ச் சேறலான வாழ்க்கை என்றவாறு. இச்சிறப்பானே இதற்கு 'ஏம வாழ்க்கை' என்று பெயராயிற்று” —பழைய உரை.

கால்—காற்று; கடிப்பு—குறுந்தடி. கட்டுர்(கட்டுஊர்)—படைவீடு. புகல்—விரும்புகின்ற(புகற்சி—விருப்பு) நெஞ்சு புகல் ஊக்கத்தால் மெய் தயங்கு உயக்கத்து —மனத்தின் விருப்பம் அளவிறந்த ஊக்கமுடையதாய் இருக்கிறது; அந்த ஊக்கத்துக்கு ஈடாகச் செயல்பட முடியாமல் உடலில் வாட்டம் தெளிவாகத் தெரிகிறது. இன்னார்—பகைவர்(இனியவர் அல்லாதார்) ஆவணம்—கடைத் தெரு. பாயல்—உறக்கம்.

9. மன்கேழு ஞாலம்

மன்னவனின் ஆள்வினைச் சிறப்பை அவனுடைய குடி வரலாற்றோடு சேர்த்துச் சொல்லுதல்.

மலை உறழ் யானை வான்தோய் வெல் கொடி,
வறையிசை அருவியின் வயின்வயின் நூடங்க,
கடல் போல் தானைக் கடுங் குரல் முரசும்
கால்உறு கடலின் கடிய உறற,
எறிந்து சிதைந்த வாள்,
இலை தெரிந்த வேல்,
பாய்ந்து ஆய்ந்த மா,

ஆய்ந்து தெரிந்த புகல் மறவரொடு,
 படு பிணம் பிறங்க நூறி, பகைவர்
 கெடுகுடி பயிற்றிய கொற்ற வேந்தே! -
 நின்போல், அசைவு இல் கொள்கையர் ஆகலின், அசையாது
 ஆண்டோர் மன்ற, இம் மண் கெழு ஞாலம்-
 நிலம் பயம் பொழிய, கடர் சினம் தணிய,
 பயம் கெழு வெள்ளி ஆ நியம் நிற்ப,
 விகம்பு மெய் அகல, பெயல் புரவு எதிர,
 நால்வேறு நனந்தலை ஓராங்கு நந்த,
 இலங்கு கதிர்த் திகிரி நின் முந்திசினோரே

பதிற். 69

துறை: வஞ்சித்துறைப் பாடாண் பாட்டு
 வண்ணம்: ஒழுகு வண்ணமும் சொற் சீர் வண்ணமும்
 தூக்கு: செந்தூக்கும் வஞ்சித்தூக்கும்
 பெயர்: மண் கெழு ஞாலம்

சொல் முடிபு

மலை உறழ் யானை..... கெடு குடி. பயிற்றிய கொற்ற வேந்தே!
 இலங்கு கதிர்த் திகிரி முந்திசினோர் நின்போல் அசைவு இல்
 கொள்கையராதலின் இம்மண் கெழு ஞாலம்... ஓராங்கு நந்த
 அசையாது ஆண்டோர்.

பாடற் செய்தி

மலை போன்ற தோற்றமுடைய யானையின் மேல் தூக்கிப்
 பிடித்து விண்ணை அளாவியதால் அசைகிறது வெற்றிக்கொடி:
 மலைமேலிருந்து வீழும் அருவிபோல் இடந்தோறும் இடந்தோறும்
 அந்தக் கொடிகள் அசைகின்றன. கடல் போலப் பரந்த
 படையினிடத்தே கடுங்குரல் கொண்ட முரசுகள் காற்றின்
 பெருக்கத்தால் முழங்கும் கடல் போல் மிகுந்த ஓசை எழுப்பி
 முழங்குகின்றன. பகைவர்களை வெட்டியதால் முனைகள் சிதைந்த
 வாள் ஏந்தியவர்களும், பகைப் படையீது பாய்ந்து தளர்ந்த
 குதிரைகள் கொண்டவர்களுமாகிய வீரர்கள் படையில் உள்ளனர்.
 அவர்கள் போரை விரும்புகின்றவர்கள். அத்தகைய வீரர்களோடு
 சென்று, இறந்து விழும் பிணங்களின் குவியல் உயரும்படி
 வீரர்களை அழித்து, பகையரசர்களாய்த் தோற்றவர்களின் கெட்டுப்
 போன குடிமக்கள் அவர்களுடைய நாட்டிலேயே வாழச்செய்த
 வெற்றி வேந்தனே! விளக்கம் கொண்ட கதிர்களைப் பரப்பும்
 ஆணைச் சக்கரம் ஏந்திய உன் முன்னோர்கள் உறுதியாக (மன்ற)
 உன்னைப் போலவே தொய்தல் இல்லாத கொள்கை
 யுடையவர்கள். ஆகையால் மண் அணுச்செறிந்த இந்த உலகம்

முழுவதையும் ஆண்டனர்—நிலம் பயனைப் பொழியவும்(மழை வளம் பெருகுதலால்) கதிரவன் சினம் தணியவும், வெள்ளிக் கோள்(சுக்கிரன்) நல்வளம் தருகின்ற வகையில் உரிய திசையில் நிற்கவும், கெடுதிக்கு நிமித்தமாகிய தூமகேது தோன்றாமையால் விண்ணகம் இடம் அகன்று தோன்றவும், உலகத்தைக் காக்கும் பொறுப்பினை மழையே ஏற்கவும், நான்கு திசைகளும் ஒன்று போல(ப் பகையின்றி) விளங்கவும்—விளக்கம் கொண்ட கதிர்களைப் பரப்பும் ஆணைச்சக்கரம் ஏந்திய உன் முன்னோர்கள் இந்த உலகம் முழுவதையும் ஆண்டனர்.

முதல் பத்து வரிகள் செல்வக் கடுங்கோவின் வீரச் சிறப்பைப் பாடுகின்றன. களிற்றின்மீது தூக்கிப் பிடித்த வெற்றிக்கொடி வானளாவப் பறப்பது முதலாகப் பிணக்குவியல் விளங்கும் படியாகப் பகைவர்களை அழித்ததுமுடியத் தலைவனின் போர்க்கள வீரம் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

கெடுகுடி பயிற்றிய கொற்ற வேந்தே என்ற வரி செல்வக் கடுங்கோவின் பெருஞ்சிறப்பு ஒன்றினைப் புலப்படுத்துகின்றது. தோற்றுப் பெருமையெல்லாம் இழந்த பகைவர்களை அவர்கள் நாட்டிலே பயின்று வாழச்செய்த பெருமிதம் சேரமன்னனுக்கு வீரத்துக்குப் பொலிவு சேர்த்த ஈரப்பண்பினைப் புலப்படுத்துகின்றது. 'பேராண்மை என்ப தறுகண்' ஒன்று உற்றக்கால் ஊராண்மை மற்று அதன் எஃகு (773) என்ற குறட்செய்திக்குச் சேரன் செயல் எடுத்துக்காட்டாகிறது. 'இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளை வா' என்று இராவணனுக்கு அருளிய இராமபிரானையும் சேரலனின் செய்தி நினைவூட்டுகின்றது.

சேரனின் வீரச்சிறப்பு அவனுக்கு மரபு வழியாக வாய்த்தது என்ற செய்தியோடு செங்கோற் சிறப்பினால் அவன் முன்னோர் புகழ்பெற்றவர்கள் என்ற செய்தியை இறுதி வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. அந்தச் சிறப்புக்கு காரணம் இன்னது என்பதைப் பதினோராம் வரி சுட்டிக்காட்டுகின்றது. 'கொள்கைப் பிடிப்பிலே உன்னைப் போலவே உன் முன்னோர்களும் தொய்வு இன்றி வாழ்ந்தனர்' என்று சொல்லும்போது, அசைவுஇல் கொள்கை சேரர்களின் பரம்பரைச் செல்வம் என்பதைக் கவிஞர் தெளிவுறுத்துகிறார்.

வஞ்சித்துறை என இதற்குத் துறை வகுக்கப்பட்டுள்ளது; எனினும், 'முன் உள்ளோர்க்கு இயல்பு என்பதுபடக் கூறிய இயன் மொழி வாழ்த்து' எனப் புறத்திணையியலில் நச்சினார்க்கினியர்

இப்பாடலை எடுத்துக்காட்டித் தந்துள்ள விளக்கமே சிறப்புடையது.

“பொன்ஞால மன்றி இம் மண்ஞால முழுதும் ஆண்டார் என்பது தோன்ற மண் கெழு ஞாலம் என்ற இச்சிறப்பானே இதற்கு ‘மண்கெழு ஞாலம்’ என்று பெயராயிற்று” —பழைய உரை. செயற்கை நயமாகத் தோன்றுகிறது. ‘கெடுகுடி பயிற்றிய கொற்றம்’ என்று பெயர் தருதல் சிறப்பு.

‘கால் கடிப்பாகக் கடல் ஒலித்தாங்கு’ என முன்பாட்டிற் சொன்ன கருத்து, இப்பாட்டில் ‘கால் உறு கடலின் கடிய உரற’ என வேறு வடிவம் கொண்டது.

‘பயங் கெழு வெள்ளி ஆநியம் நிற்ப’ என்ற வரியின் கருத்து, ‘வறிது வடக்கு இறைஞ்சிய சீர் சால் வெள்ளி பயங்கெழு பொழுதோடு ஆநியம் நிற்ப’ என்ற 24 ஆம் பாடலிலும் காணப்படுகின்றது. வடமொழி மூலத்திலிருந்து வந்த ஆநியம் என்ற சொல் சங்க இலக்கியம் முழுவதிலும் பதிற்றுப்பத்துத் தவிர வேறு எங்கும் இடம் பெறவில்லை என்பது மேல்நிலை ஆய்வுக்கு உரியது. ஆநியம்—நாள்.

10. பறைக்குரல் அருவி

சேரனின் வெற்றிச் சிறப்போடு பிற சிறப்புகளையும் எடுத்துக் கூறி வாழ்த்துதல்.

களிறு கடைஇய தாள்,
மா உடற்றிய வடிப்பு,
சுமம் ததைந்த வேல்,
கல் அலைத்த தோள்,
வில் அலைத்த நல் வலத்து
வண்டு இசை கடாவாத் தண் பனம் போந்தைக்
குவி முகிழ் ஊசி வெண் தோடு கொண்டு,
தீம் சுனை நீர் மலர் மலைந்து, மதம் செருக்கி,
உடை நிலை நல் அமர் கடந்து, மறம் கெடுத்து,
கடுஞ்சின வேந்தர் செம்மல் தொலைத்த
வலம்படு வான் கழல் வயவர் பெரும!
நகையினும் பொய்யா வாய்மை. பகைவர்
புறஞ்சொல் கேளாப் புரை தீர் ஒண்மை,
பெண்மை சான்று பெரு மடம் நிலைஇக்

கற்பு இறை கொண்ட கமழும் கடர் நுதற்
 புரையோள் கணவ! பூண் கிளர் மார்ப!
 தொலையாக் கொள்கைச் சுற்றம் சுற்ற,
 வேள்வியில் கடவுள் அருத்தினை; கேள்வி
 உயர்நிலை உலகத்து ஐயர் இன்புறுத்தினை;
 வணங்கிய சாயல், வணங்கா ஆண்மை,
 இளந்துணைப் புதல்வரின் முதியர்ப் பேணி,
 தொல்கடன் இறுத்த வெல்போர் அண்ணல்!
 மாடோர் உறையும் உலகமும் கேட்ப
 இழுமென இழிதரும் பறைக்குரல் அருவி
 முழுமுதல் மிசைய கோடுதொறும் துவன்றும்
 அயிரை நெடுவரை போல,
 தொலையாதாக, நீ வாழும் நாளே!

பதிற். 70

துறை: செந்துறைப் பாடாண் பாட்டு
 வண்ணம்: ஒழுகு வண்ணம்
 தூக்கு: செந்தூக்கும் வஞ்சித் தூக்கும்.
 பெயர்: பறைக்குரல் அருவி.

சொல் முடிபு

களிறு இடைஇய தாள். . . வயவர் பெரும! நகையினும்
 பொய்யா. . . புரைதீர் ஒண்மை— — பூண் கிளர் மார்ப! பெண்மை
 சான்று பெருமடம் நிலைஇக் கற்பு இறைகொண்ட
 புரையோள் கணவ! தொலையாக் கொள்கை. கடவுள்
 அருத்தினை. . . . இன்புறுத்தினை வெல்போர் அண்ணல்!
 அயிரை நெடுவரை போல நீ வாழும் நாள் தொலையதாக.

பாடற் செய்தி

களிற்றைச் செலுத்திய தாளினையும் குதிரையை விரட்டிய
 கால் விளிம்பினையும் போர்க்களத்தில் செறிந்த வேலினையும்
 மலையையும் வருத்திய தோளினையும் (பகைவரின்) வில் வீரத்தை
 அலைத்த நல்ல வெற்றியையும் குளிர்ச்சி பொருந்திய பனையானது
 வண்டு மொய்த்தது ஒலிசெய்யாததும், குவிந்த அரும்பு போல்
 ஊசித்தன்மை பொருந்தியதுமான (பனந்) தோட்டே ஈடு இனிய
 சுனையிலுள்ள குவளையாகிய நீர்ப் பூவைச் சேர்த்துத் தொடுத்த
 தலைமாலையையும் கொண்டு— வலிமையினாலேயே செருக்கி,
 வீரநிலை உடைய நல்ல போரிலே வஞ்சனை இன்றி மோதி
 வென்று, பகைவர்களின் வீரத்தைக் கெடுத்து, கொடிய சினம்
 கொண்ட வேந்தர்களின் தலைமையை அழித்துவிட்டதும்

வெற்றியை ஒலிக்கின்றதுமான உயர்ந்த கழலணிந்த வீரர்களுக்குத் தலைவனே! விளையாட்டிலே கூடப் பொய்கூறுதலறியாத வாய்மை—(இனியவர்போல் பழகி உண்மையில் கேள்போல்) பகைவர்களால் உள்ளவர்கள் கூறும் புறங்கூற்றுக்களைக் கேளாத, குற்றம் தீர்ந்த தெளிவு—பெண்மை மிகுந்து பெருமடம் நிலைபெற்றுக் கற்புக் குடிகொண்டவளும் மணக்கும் ஒளிசான்ற நெற்றி படைத்தவளுமாகிய உயர்ந்தவளுக்குக் கணவனே! அணிகள் விளங்கும் மார்பினை உடையவனே! கெடுதல் இல்லாக் கோட்பாடுகள் உடைய (அமைச்சர் முதலாய) சுற்றத்தார் சூழ்ந்திருப்ப, வேள்விகள் வாயிலாகத் தேவர் உலகத்து உயர்ந்தோரை உண்பித்தாய்! தக்காரிடத்து வணங்கிய மென்மையும் மாற்றாரிடத்து வணங்குத லறியா ஆண்மையும் உடையையாய்—இளைய துணைவராகிய மக்களைப் பெற்றமையால் முதியோராகிய உன் பிதிரர்களைப் பேணித் தொன்றுதொட்டு வருவதாகிய கடமையை முடித்தவனாய் வெல்லும் போர்த்தலைவனே! பக்கத்து நாட்டில் உள்ளோரும் கேட்கும்படியாக இழுமெனும் ஓசைபட மலையுச்சி யிலிருந்து வீழ்ந்து பறைக்குரல் போல் ஒலிக்கும் அருவிகள் பெரிய அடிப்பகுதியோடு மேலே உள்ளனவாகிய சிகரங்கள்தோறும் விளங்குகின்ற அயிரை என்னும் பெரிய மலையைப் போல நீ வாழும் நாட்களும் தொலையாதிருப்பனவாக. (முடிவுறாமல் நிலைத்து வாழ்வாயாக)

சேரலாதனின் வீரம், வாய்மை, புறஞ்சொற் கேளா ஒண்மை ஆகியவற்றைப் பெற்றதுபோலவே கற்பின் சிறந்த வாழ்க்கைத் துணைவியையும் செல்வக்கடுங்கோ பெற்றிருப்பதைக் கூறினார், புலவர். வேள்வி செய்யும் நெறி பேணியவன் என்பதை அடுத்து உரைக்கிறார். மென்மைக்குரிய இடமும் வன்மைக்குரிய இடமும் இன்னவென உணர்ந்து வாழ்பவன் சேரன் என்பதைக் கூறி, அவனுடைய வாழ்க்கைநெறியைச் சுட்டினார். தென்புலத் தாரைப் பேணுதலிலும் நாட்டம் உடையவன் என்பதையும் அறிகிறோம். மலைவீழ் அருவிகள் பக்கத்து நாடுகளிலும் கேட்குமளவுக்கு ஒலிக்கின்றன என்பதைச் சொல்வதனால், உலகமே அறியுமளவுக்குப் புகழால் மேம்பட்டவன் என்பதையும் அறியமுடிகிறது. மலையின் அடிப்பகுதி அகன்றும் உச்சி கூம்பியும் உள்ளதென அயிரை மலையைச் சுட்டுவதில் ஒரு குறிப்பு உண்டு. வாழ்க்கையில் அடிப்படை—பிறர் அறியாக் கூறு—அகன்றும் உலகறிய உயர்ந்த நிலையில் அடங்கியும் இருக்க வேண்டிய ஒழுகலாற்றைப் புலவர் குறிப்பிடுகிறார்; அத்தகைய அயிரை மலையின் வாழ்வு அசையாததைப் போல (அசலம்) இவனுடைய

வாழ்நாளும் அசைவு அற்றதாய் நிலைக்க வேண்டும் என்ற வாழ்த்துரையோடு பாடல் முடிகின்றது.

“மாடோர்” உறையும் உலகமும் கேட்கும்படி இழிதரும்— பறையொலி போலும் ஒலியையுடைய அருவியைப் பறைக்குரல் அருவி என்று கூறிய சிறப்பானே இச்செய்யுளுக்குப் ‘பறைக் குரலருவி’ என்று பெயராயிற்று” —பண்டிதமணி சு. அருளம் பலவனார் உரை.

கடைஇய-செலுத்திய. வடிம்பு-வேலி. மா-குதிரை. உடற்றிய-விரட்டிய. வடிம்பு-(கால்)நுனி. சமம்-போர். கல் அமைத்த-மலையையும் துன்புறுத்திய (தோற்கடித்த). செம்மல்-தலைமை, வீறு-இறைகொண்ட-தங்குதல்கொண்ட (இறுத்தல்-தங்குதல்).

பதிகம்

மடியா உள்ளமொடு மாற்றோர்ப் பிணித்த
நெடுநுண் கேள்வி அந்துவற்கு ஒரு தந்தை
ஈன்ற மகள், பொறையன் பெருந்தேவி ஈன்ற மகள்,
நாடு பதி படுத்து, நண்ணார் ஓட்டி,
வெருவரு தானை கொடு செருப்பல கடந்து,
ஏந்தல் சான்ற இடனுடை வேள்வி
ஆக்கிய பொழுதின் அறத்துறை போகி,
மாய வண்ணனை மனன் உறப்பெற்று, அவற்கு
ஒத்திர நெல்லின் ஓகந்தூர் ஈத்து,
புரோசு மயக்கி,
மல்லல் உள்ளமொடு மாசு அற விளங்கிய
செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனைக்
கபிலர் பாடினார் பத்துப் பாட்டு.

அவைதாம், புலாஅம் பாசறை, வரைபோல் இஞ்சி, அருவி ஆம்பல், உரைசால் வேள்வி, நாளமகிழ் இருக்கை, புதல் சூழ் பறவை, வெண்போழ்க் கண்ணி, ஏம வாழ்க்கை, மண்கெழு ஞாலம், பறைக்குரல் அருவி—இவை பாட்டின் பதிகம்.

பாடிப்பெற்ற பரிசில்: சிறுபுறம் என நூறாயிரம் காணம் கொடுத்து ‘நன்றா’ என்னும் குன்று ஏறி நின்று, தன் கண்ணிற் கண்ட நாடு எல்லாம் காட்டிக் கொடுத்தான் அக்கோ.

செல்வக் கடுங்கோ-வாழியாதன் இருபத்தையாண்டு வீற்றிருந்தான்.

பதிகம் தொடக்கத்தில் அமைவது மரபு; இங்கே ஒரு புதுமை—இறுதியில் அமைந்துள்ளது.

மடியா உள்ளம்—சோம்பியிராத ஊக்கம். மாற்றோர்—பகைவர். அந்துவற்கு ஒரு தந்தை ஈன்ற மகள் பொறையின் பெருந்தேவி; அவள் ஈன்ற மகன் செல்வக் கடுங்கோ. ஏத்தல் சான்ற வேள்வி, இடனுடை வேள்வி எனக் கூட்டியுணர்க. ஏத்தல்—புகழ்தல். இடனுடை வேள்வி—களம் அகன்ற வேள்வி (அகன்ற இடத்தில் வேள்விச்சாலை அமைத்துச் செய்த வேள்வி). வேள்வி இயற்றியபோது திருமாலை மனத்திலே நினைத்துச் செய்தான் என்பதை 'மாயவண்ணனை மனனுறப் பெற்று' என்பதால் பதிகம் உணர்த்துகிறது. யாகம் செய்வோர் திருமாலுக்கு முதன்மை கொடுத்த செய்தி இங்குத்தான் முதலிற் பேசப்படுகிறது என்று தோன்றுகிறது. "ஓத்திர நெல் என்றது இராசான்னம் என்னும் நெல்லை" என்பர் ஐயரவர்கள். ஆகுதி பண்ணுதற்கு இந்த நெல்லின் சோறே சிறந்தது என்பதும் ஐயரவர்கள் தரும் செய்தி. புரோசு—புரோகிதன். புரோகிதனைவிட அறநெறியில் சிறந்தவன் செல்வக்கடுங்கோ என்பதைப் 'புரோசுமயக்கி' என்ற தொடர் உணர்த்திற்று. ஓகந்தூர் என்ற ஊரை மாயவண்ணனாகிய திருமாலுக்கு—அதாவது அப்பெருமான் திருக்கோவிற்பணிக்கு—ஈந்தான் என்க.

சிறப்புக் குறிப்பு

பதிற்றுப்பத்தின் ஏழாம் பத்தைப் பாடியதற்குப் பரிசிலாகக் கபிலர் பெற்ற சிறு பரிசு (சிறுபுறம்) நூறாயிரம் காணம். பெரும் பரிசில்; நன்றா என்னும் குன்றின்மேல் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் நின்று பார்த்தபோது கண்ணிற்பட்ட அத்துணை ஊர்களுமாம். பதிகம் பிற்காலத்து எழுதப்பட்டது என்பது ஆய்வாளர் முடிபு; ஏற்கத்தக்கது. ஆயினும், கபிலர் பரிசிலாகப் பெற்றவை மிகப் பல ஊர்கள் என்பதை ஒன்பதாம் பத்தின் ஐந்தாம் பாடல்.

நனவிற்பாடிய நல்லிசைக்

கபிலன் பெற்ற ஊரினும் பலவே

என்று தெரிவிப்பதைப் புறக்கணித்தல் இயலாது.

எமக்குள்ள ஐயம் ஒன்றைப் புலப்படுத்துத் தவறில்லை. இத்துணைப் பெரும்பரிசில் பெற்ற கபிலர், பாரி மகளிரைப் பார்ப்பாரிடம் ஒப்படைத்துக் கபிலக்கல்லில் வடக்கிருந்து உயிர்விட்டிருக்க வேண்டுமா? பாரியைப் பிரிந்த பிரிவாற்றாமை

அவர் வடக்கிருந்தமைக்குக் காரணமாகலாம்; புறநானூறு தெரிவிக்கும் செய்தியும் அதுவே. ஆயின், பெற்ற பெரும் பரிசில் பாரி மகளிர்க்குச் சேர்ப்பித்திருக்கலாமே—அதற்கு ஆதாரம் இல்லை. மற்றொன்று: பாரியை அழிக்கக் கருதிப் பறம்பு மலையை முற்றுகையிட்ட மூவேந்தரில் சேரனும் ஒருவன்தானே? அவருள் செல்வக்கடுங்கோ இல்லையோ? ஒருகால் குட்டவன் மரபினனாகிய சேரனே முற்றுகை இட்டவனாக இருப்பனோ?

எப்படி இருப்பினும்.....

சங்க நூல்களிலே கலித்தொகை, பரிபாடல், பதிற்றுப்பத்து, திருமுருகாற்றுப்படை ஆகியவைபற்றிய ஆய்விலே பல சிக்கல்கள் உண்டு என்பது எண்ணித் துணிய வேண்டிய செய்தியாகும். கபிலர் பாடல்களில் உள்ள சில செய்திகளும் இந்த ஐயத்திற்கு ஓரளவு இடம் அளிக்கின்றன. கபிலர் பாடல்கள் என ஐயரவர்கள் போன்ற சான்றோர்களால் ஏற்றுப் போற்றப்பட்டுள்ள பாடல்களை அறிமுகம் செய்யும் இந்நூலில் அந்த ஆய்வுக்கு இடம் இல்லை; எனினும், குறிப்பாகவும் சுருக்கமாகவும் சுட்டிக் காட்டாமலிருக்க மனச்சான்றின் வழிப்பட்ட திறனாய்வுணர்வு இடம் தரவில்லை. சான்றோர்கள் மன்னிக்க வேண்டும். விரிவு வேறு ஒரு முயற்சிக்கு உரியது.

☆

பதிற்றுப் பத்தில் வரும் திணை, துறை, தூக்கு, வண்ணம் பற்றிய விளக்கம்.

பதிற்றுப்பத்தின் 'நூறு' பாடல்களும், பாடாண் ஆகிய ஒரே திணைக்கு உரியவை. 'பதிற்றுப்பத்து நூறும்.....பாடாண் திணையாயிற்று என்பது நச்சினார்க்கினியம். (தொல்.பொருள். புறத். 25) பாடாண்திணை என்பது ஒருவனுடைய புகழ், ஆற்றல், கொடை, அருள் முதலாயவற்றைத் தெரிந்து உரைப்பதாகும். (திணை—ஒழுகலாறு).

பதிற்றுப்பத்தின் ஏழாம் பத்தில் வருகின்ற துறைகளும் அவற்றின் விளக்கமும்:

காட்சி வாழ்த்து

தலைவனது ஓலக்கச் சிறப்பு முதலியவற்றைக் கண்டு, போற்றி வாழ்த்துவது(61, 64)¹

செந்துறைப் பாடாண் பாட்டு

‘முன் உள்ளோர் கூறியவாறன்றி, இறப்ப இழித்தும் இறப்ப உயர்த்தும் கூறப்படாதது’ செந்துறைப் பாடாண்பாட்டாகும். (தொல். புறத். 31 நச்) செந்துறை யாவது விகாரவகையான் அமரராக்கிச் செய்யும் அறுமுறை வாழ்த்துப் போலாது, உலகினுள் இயற்கை வகையான் இயன்ற மக்களைப் பாடுதல். இது செந்துறைப் பாடாண் பாட்டு எனப்படும். (தொல்.புறத். 27 நச்)—(62, 63, 66, 68, 70)

பரிசில் துறைப்பாடாண்பாட்டு

‘அரசன் முன்னே பரிசிலர் தாம் கருதிய பேறு இஃது எனச் சொல்லுதல்.

பாணாற்றுப் படை

பாணனைப் பரிசில் தரவல்ல தலைவனிடம் ஆற்றுப்படுத்துதல், செந்துறைப் பாடாண் பாட்டு எனத் துறை குறிக்கப்பட்ட, 66 ஆம் பாடல் பாணாற்றுப் படைத் துறையினது போல் தோன்றினும், ‘படர்ந்தனை செல்லும் என்று பாணன் தன்னில் நினைவன கூறினமையால் பாணாற்றுப் படையன்றிச் செந்துறைப் பாடாணாயிற்று’ என்று பழைய உரை தந்துள்ள விளக்கம் நினைவிற் கொள்ளத் தக்கது. (67)

வஞ்சித்துறைப் பாடாண்பாட்டு

நீ சீறினை யாதலின், நாடு கெழு தண்பணை பாழாகும் எனத் தலைவன் போர் புரிதற்குச் செல்லுதலைச் சிறப்பித்துப் பாடுவது (69) வட்கார் மேல் செல்லுவது (பகைவர்மேல் படையெடுத்துச் செல்லுவது) வஞ்சி.

¹ நகவளைவுக்குள் இருக்கும் எண்கள் ஏழாம் பத்துச் செய்யுட்களின் எண்களாம்.

**பதிற்றுப் பத்து ஏழாம் பத்தில் வரும் வண்ணங்களும்
விளக்கமும்.**

ஒழுகுவண்ணம்:

“அற்று அற்றுச் செல்லாமல் ஒழுகிய ஓசையாற்
செல்வது.(தொல்.செய். 226 பேரா)” —ஐயரவர்கள். (61—68, 70)

சொற்சீர் வண்ணம்:

சொற்சீரடி வருமாறு அமைத்துப் பாடுவது சொற்சீர்
வண்ணமாம்.(69) 69ஆம் பாடலில், எறிந்த—சிதைந்த, இலை
தெரிந்த, பாய்ந்தாய்ந்த ஆகிய சொற்சீர்கள் வந்துள்ளன.
சொற்சீரடியின் இயல்பினையும் வகையினையும் தொல்.செய்.
123ல் காணலாம். சொற்சீர் வண்ணத்தைப் பாஅவண்ணம் எனவும்
கூறுவர்.

பதிற்றுப்பத்து ஏழாம் பத்தில் வரும் தூக்கு

செந்தூக்கு : (61—68) ஆசிரியப்பா.

வஞ்சித் தூக்கு: (69. 70) வஞ்சிப்பா.

தூக்கு

பாக்களைத் துணித்து இத்துணை அடியெனக் கூறுபாடறிதல்.
(தொல்.செய். 1, 87 பேரா) —ஐயரவர்கள்.

☆ ☆ ☆

7

குறிஞ்சிப் பாட்டு

குறிஞ்சிப் பாட்டு

‘குறிஞ்சிப் பாட்டு 261 அடிகள் கொண்ட காதல் பாட்டு. பெற்றோர் அறியாமல் ஒருவனுக்கும் ஒருத்திக்கும் காதல் வளர்கிறது. காதலன் காதலியைக் காண்பதற்காக வருவதில் எவ்வளவோ இடையூறுகள் உள்ளன. அவன் வரமுடியாமல் போகும் நாட்களில் மிகவாடி மெலிகிறான். அவளுடைய மெலிவை ஏதோ நோய் என்று எண்ணிக் குடும்பத்தார் வேறு பரிகாரம் தேட முயல்கிறார்கள். அந்நிலையில் காதலியின் தோழி குறுக்கிட்டு, மெலிவுக்குக் காரணம் இன்னது என்ற உண்மையை எடுத்துரைக்கிறாள்; மறைந்த நிலையில் வளர்ந்த காதலைப் பற்றித் தாயின் உள்ளம் ஏற்கும் வகையில் எடுத்துச் சொல்கிறாள். பாட்டின் முடிவில் காதலியின் கண்ணீர் காட்டப்படுகிறது. பாட்டின் பல அடிகளால் குறிஞ்சி என்னும் மலைநிலம் பற்றிய வருணனை உள்ளது. இந்தப் பாட்டைப் பாடியவர் புகழ்பெற்ற கபிலர். வடநாட்டு அரசன் பிரகத்தன் என்பவனுக்குத் தமிழ் இலக்கிய மரபை உணர்த்துவதற்காக அவர் இந்தப் பாட்டை இயற்றினார் என்று பாட்டின் அடியில் பழங்காலக் குறிப்பு ஒன்று உள்ளது.’ —[டாக்டர் மு.வ.: தமிழ் இலக்கிய வரலாறு —பக். 57.]

குறிஞ்சிப் பாட்டுக்குப் ‘பெருங்குறிஞ்சி’ என்ற பெயரும் உண்டு. குறிஞ்சித் திணைப் பாட்டுகளுள் நீண்ட பாடல் (261) அடிகள் என்பதால் அப்பெயர் பெற்றிருக்கக்கூடும். குறிஞ்சித் திணைக்கு உயிர்நாடியாக அமைந்து, தமிழர் காதல் பண்பாட்டிற்கு உயிரூட்டம் தரும் அறத்தொடு நின்றல்¹ என்ற துறைக்கு உரியது என்பதால் ‘பெருங்குறிஞ்சி’ எனப் பெயர் பெற்றது என்பது பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது. மேலும், அயல் இனத்து அரசன் ஒருவனுக்குத் தமிழ் இலக்கியத்தின் ஒரு சிறந்த பண்பாட்டுக் கருத்தை மையமாகக் கொண்டு உணர்த்திய பாடல் என்பதால் அப்பெயர் பெற்றது என்பதும் நினைத்தக்கது.

பதிற்றுப்பத்து பாடல்கள் போலவும் குறிஞ்சிக் கலியின் சில பாடல்கள் போலவும் பொருள் கொள்வதில் இப்பாடல் இடர் தருவதில்லை. எனினும், நீண்ட பாட்டு; ஆதலின், இப்பாட்டின் பொருட் சுருக்கத்தை முதலில் அறிந்துகொண்டு, பின் பாடலைக் கற்பது எளிமையாக இருக்கும். இந்தப் பயன் கருதிக் குறிஞ்சிப் பாட்டின் பொருட்சுருக்கம் இங்கே தரப்படுகிறது.

¹ பின்னிணைப்பில் அறத்தொடு நின்றல்பற்றி விளக்கம் தருகின்ற ‘தமிழ் வழி’ என்ற கட்டுரை காண்க.

பாடல் தோழி கூற்றாக— செவிலித்தாய்க்கு அறத்தொடு நிற்பதாக அமைந்துள்ளது.

தாயே நீ வாழ்க! நான் கூறப்போவதை விரும்பிக்கேள். என் தோழியாகிய தலைவியிடத்துக் காணப்படும் மாற்றத்தால் நீ கவலைப்படுகிறாய்; அவளும் தேம்பியிருக்கிறாள். அழகு கலைந்து, தோள் மெலிய அவள் தன்னுள்ளே துயரத்தை அடக்கிக் கொண்டிருக்கிறாள்; அவளுடைய துயரம் வெளிப்படக் கூறுவதற்கு அரியது. அவள் கொண்ட நோயின் காரணத்தை அறியமுடியாமல் நீ வருந்துகின்றாய்.

“முத்து முதலியவற்றால் செய்யப்பட்ட அணிகள் கெடுமாயின், மீண்டும் அவற்றை அடைய முடியும்; குலத்துக்கு ஏற்ற சால்பும் மேன்மையும் ஒழுக்கமும் குன்றுமாயின் அக்குறை நீங்கிய நிலையில் அவற்றை மீண்டும் பெறுதல் இயலாது—எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துவிக்கும் தவம் செய்த முனிவர்களாலும் அவற்றை பழுதற்றவகையாகப் பெறுதல் இயலாது. ஆகையால், நீ ஒன்று செய்ய வேண்டும். தந்தையின் காவலை மீறி நானும் தலைவனும் ஆராய்ந்து துணிந்த மணம் இது என்று அன்னை முதலியோர்க்குத் தெரிவித்தால் பழியாகுமா? அப்படித் தெரிவித்த பின்னும் அவர்கள் இந்த மணத்தை ஏற்காவிடின், இந்தத் துயரத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டு, அடுத்த பிறவியிலாவது இக்காதல் மணம் கைகூடுவதாக எனப் பொறுத்திருப்போம்” என்று என்னிடம் (தலைவி) சொன்னாள்; சொல்லி, செயலற்றவளாய் வருந்தியிருக்கிறாள்.

நீயும் வருந்துகிறாய்; அவளும் வருந்துகிறாள். போர் செய்யும் இரு பெரும் வேந்தர்களுக்கிடையே சமாதானம் ஏற்படுத்துவதற்குப் புகுகின்ற அறிஞர்களைப் போல நானும் வருந்துகின்றேன்.

நன்மை, குடியின் சிறப்பு, பண்பு நலன் முதலியவற்றை யெல்லாம் நன்கு ஆராய்ந்து பாராமல் நாங்களாகவே துணிந்து செய்துகொண்டதும் உயிருக்குப் பாதுகாவலான இந்த மணம் எப்படி நிகழ்ந்தது என்பதைச் சொல்லுகிறேன். அதைக் கேட்டு எம் மீது சினம் கொள்ளாதிருக்க வேண்டும்.

‘தினைப் புனத்திலே கதிர்கள் முற்றிவிட்டன; கதிர்களைக் கொத்திச் சிதைக்க வரும் கிளிகளை ஓட்டச் செல்லுங்கள்; மாலையில் திரும்புங்கள்—என்று சொல்லி முன் ஒரு நாள் எங்களை அனுப்பினாய். நாங்களும் சென்றோம். பரண்மேல் இருந்து கொண்டு கிளிகளையெல்லாம் விரட்டினோம். அப்போது, அருவியில் நீராடினோம்; எங்கள் விருப்பத்துக்குரிய பாடல்களைப் பாடினோம். அருவியில் நீராடியதால் நனைந்த கூந்தலைப் பிழிந்து

உலர்த்தினோம்; நீராடியதால் கண்களெல்லாம் சிவந்தன. பிறகு, செங்காந்தள் முதலான மலர்களைப் பறித்து, அகன்ற பாறையிலே குவித்துவிட்டு, கிளியை ஓட்டும் சொற்களை ஒலித்துக்கொண்டே தழையாடை அணிந்தும் பல வகைப் பூக்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலைகளைத் தலையில் அணிந்துகொண்டும் அசோக மரத்தின் நிழலிலே தங்கியிருந்தோம்.

அப்போது நம்பி ஒருவன் வந்தான்; எண்ணெயும் மயிர்ச் சாந்தும் பூசி, விரல் செலுத்திக் காயவைத்த தலைமுடியிலே அகிற்புகையூட்டியவனாய் வந்தான்; தலைமுடியிலே பல வகை மலர்களை அணிந்திருந்தான்; மார்பிலே பிச்சி மலர் வடம் அணிந்திருந்தான். ஒரு காதிலே அசோகந் தளிரைச் செருகியிருந்தான். மார்பில் அணிந்திருந்த பூ மாலை ஆபரணத்தோடு அசைந்துகொண்டிருந்தது. வில் ஏந்தித் தேர்ந்தெடுத்த அம்புகளைக் கையிலே வைத்திருந்தான். இடையிலே கச்சை; காலிலே வீரக்கழல், அவனுடன் வேட்டை நாய்களும் வந்திருந்தன. அவை குரைத்துக் கொண்டே எங்களைச் சூழ்ந்துகொண்டன. அச்சம் கொண்ட நாங்கள் வேறு இடத்துக்கு விரைந்து சென்றோம்; பசுவினைக் கண்ட ஏறுபோல் அழகாக எங்கள் பக்கமாக அவன் வந்தான். நாங்கள் அஞ்சுவதை உணர்ந்தவனாய் மென்மையான இனிய சொற்களை நாங்கள் விரும்புமாறு பேசினான். எங்கள் கூந்தலழகைப் பாராட்டினான். எங்களைப் பார்த்து, “நான் வேட்டையாடத் தொடர்ந்து வந்த விலங்குகளைக் காணவில்லை; அவை இந்தப் பக்கம் வந்தனவோ?” என்று கேட்டு, விடையை எதிர்பார்த்து நின்று கொண்டிருந்தான். நாங்களோ, ஏதும் விடை சொல்லவில்லை. ‘வழிதவறி ஓடிவிட்ட விலங்குகளைப் பற்றி ஏதும் சொல்லாவிடினும், என்னுடன் ஒரு சொல் சொல்லாவிட்டால் உங்களுக்குப் பழியா வந்துவிடும்?’ என்று கூறிவிட்டு, பூங்கொம்பு ஒன்றை எடுத்து வீசி எங்களுக்கு அச்சமுட்டிக் கொண்டிருந்த நாய்களை விரட்டி, அவற்றின் குரைப்பை அடக்கினான். நாங்கள் ஏதாவது பேசமாட்டோமா என்று செவ்வி பார்த்திருந்தான்.

அப்போது— யாரோ ஒரு வேடனால் துரத்தப்பட்ட ஒரு களிறு மதங்கொண்டு மரங்களை முறித்துக்கொண்டு நாங்கள் இருந்த பக்கமாக ஓடி வந்தது; உயிரைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள எங்களுக்கு வேறுவழி தெரியாமல், நடுநடுங்கி, எங்கள் வெட்கத்தையெல்லாம் விட்டு அந்த நம்பி பக்கமாக விரைந்து சேர்ந்தோம். உடனே அவன் ஓர் அம்பினை அந்த மதயானையின் முகத்திலே அழுந்துமாறு எய்தான்; அந்த யானை ஓடி ஒழிந்தது.

அப்புறம், நாங்கள் இருவரும் கைகோர்த்து ஆற்று வெள்ளத்திலே குதித்தோம். ஆற்று வெள்ளம் எங்களை இழுத்துச்

சென்றது. எங்களை அவன்தான் கரை சேர்த்தான்; கரை சேர்த்த அவன் தலைவியைப் பார்த்து 'அஞ்சாதே' என்று சொல்லி அவள் நெற்றியைத் தடவிக்கொடுத்தான். அதோடு நில்லாமல், 'இந்த ஒழுக்கம் நீடித்து நிலைக்க வேண்டும்' என்ற குறிப்போடு என்னைப் பார்த்து நகைத்தான். அப்போது தன் வெட்கத்தினால் தலைவி அவனை விட்டு விலக முயன்றும், அவன் விட வில்லை; தலைவியை ஆரத்தழுவினான்.

அப்போது, தலைவியின் உள்ளத்திலே நிகழ்ந்த எண்ணப் போக்கை புரிந்து கொண்டவனாய், "விருந்தினர்க்குப் படைத்து மீதியாகிய உணவை நீ எனக்கு இட, நான் உண்பதே சிறந்தது" என்று கூறி, இல்லறத்தின் சிறப்பினை இயம்பினான். (இருவர்க்கும் ஏற்ற இல்லறத்தை மனத்திலே பதித்து) மலைக்கடவுளாகிய முருகப்பெருமானை வாழ்த்தி, 'உன்னைப் பிரியேன்' என்று சூள் உரைத்தான்; அருவி நீரைக் குடித்துச் சூளுரையை உறுதி செய்தான். அதன்மேல் இவளும் அவனோடு மனம் இயைந்தாள்' —இப்படியாக மதயானையால் ஏற்பட்ட காதலோடு அன்றைய பகற்பொழுதெல்லாம் சோலையிலே கழித்தனர்.

மாலை நேரம் வந்தது. மான் கூட்டங்கள் மரத்தடிகளில் வந்து குழுமின. மேயச்சென்ற பசுக்கள் தம் கன்றுகளை நினைந்து தொழுவத்திலே புகுந்தன-----¹ இவ்வாறு மாலைக்கால வரவினை உணர்த்திய நிகழ்ச்சிகளைக் கவனித்த தலைவன் இவளைப் பார்த்து, "உன் சுற்றத்தார் உன் கையை என் கையில் சேர்த்து ஊரார் அறியத் திருமணம் செய்துகொள்வோம்; சில நாள் வருத்தத்தைப் பொறுத்துக்கொள்" என்று அன்போடு கூறி, எங்களை நம் ஊர் நீர்த்துறையிலே கொண்டு வந்து விடுத்துப் போனான்.

அன்று முதலாக, இரவு நேரங்களிலே வந்து இவளைச் சந்திக்கிறான்; தொடக்கநாளிற் போலவே இப்போதும் அதே விருப்பத்தோடு இருக்கிறான். சில இரவு நேரங்களிலே ஊர்க் காவலர் திரிவதாலும், நாய்கள் குரைப்பதாலும் உன் உறக்கம் கலைந்தாலும், நிலா வெளிச்சம் மிகுதியாக இருந்தாலும் இவர்கள் சந்திப்பது தடைபடும்; ஆனாலும், அதனாலெல்லாம் அவன் சினம் அடைவதில்லை.

அவன் இளைய பருவத்தினன்; செல்வச் சிறப்பினன்; பண்பிலிருந்து வழுவுவோன் அல்லன்.

¹ மாலைக்கால வருணனையைப் பாடற்செய்தி தரும்போது காணலாம்.

இரவு நேரத்தில் அவன் வருவதால், வழியில் ஏற்படக்கூடிய கொடிய காட்சிகளை நினைந்து இவன் வருந்துவான். “அவன் இரவிலே வருகிறான்; வழியிலே எத்தனையோ குகைகள்; குகைகளிலே பதுங்கியிருக்கும் புலி, சிங்கம் முதலான விலங்குகள் இரைதேடி வெளியேறும் இரவு நேரம்! பின்னிக் கிடக்கும் கொடிகள் இரவு நேரத்திலே கண்ணுக்குத் தெரியாது; பாறைகள் ஆங்காங்கே இருப்பது தெரியாது. பிசாசுகள் உலாவும்; பெரும் பாம்புகள் திரியும். இரவில் வரும் தலைவனுக்குத் துன்பம் விளைக்கக்கூடியவை பல உள்ளனவே” என்று நினைக்கும் போதெல்லாம் வலையில் அகப்பட்ட மயில்போலக் கலங்கிக் கண்ணீர் சிந்துகிறான். இதுதான் நிகழ்ந்தது.

என்றோ ஒரு நாள், ஊழ்கூட்டக்கூடிய நிகழ்ச்சியைத் தோழி செவிலிக்கு எடுத்துரைத்தாள். வேலன் வெறியாட்டு, வேறு இடத்தில் திருமணம் செய்விக்க மேற்கொள்ளக்கூடிய வாய்ப்பு ஆகியவற்றைச் செவிலி மூலம் தவிர்ப்பது தோழியின் நோக்கம்: ‘தனக்குத் தானே கணவனைத் தேர்ந்துகொண்டாளே என்றோ, அதற்குத் தோழியும் துணையாக இருந்திருக்கிறாளே என்றோ, இதுவரை தனக்குத் தெரியாமல் மறைத்துவிட்டார்களே என்றோ வருத்தமோ சினமோ கொள்ளாமல், பக்குவமாக எடுத்துச் சொல்லும் தோழியின் சொற்சதுரப்பாடு மிக அற்புதமாகக் கபிலரின் குறிஞ்சிப்பாட்டிலே வெளிப்படுகிறது. பாரதக் கதையில் பின்னணிப் பாத்திரம்போல் இருந்து, உண்மையில் எல்லா நிகழ்ச்சிகளையும் இயக்குவது கண்ணபெருமானே; களவொழுக்கக் காதற் பருவத்திலும் கற்பொழுக்க இல்லறப் பருவத்திலும் தோழி, ஒரு கண்ணபெருமானாகப் பொலிவதைச் சங்கத்து அகப் பாடல்கள் தெளிவுறுத்தும்.

இனி கபிலரின் குறிஞ்சிப்பாட்டு:

அன்னாய்! நீயும் வருந்துகிறாய்

‘அன்னாய், வாழி! வேண்டு, அன்னை! ஒன் நுதல்,
ஒலி மென் கூந்தல், என் தோழி மேனி
விறல் இழை நெகிழ்த்த வீவு அருங் கடு நோய்
அகலுள் ஆங்கண் அறியுநர் வினாயும்,
பரவியும், தொழுதும், விரவு மலர் தூயும்,
வேறு பல் உருவின் கடவுட் பேணி,
நரையும் விரையும் ஒச்சியும், அலவுற்று,
எய்யா மையலை நீயும் வருந்துதி—

நான் சொல்ல முடியாமல் மறைத்தேன்-----

நல் கவின் தொலையவும், நறுந்தோள் நெகிழவும்,
புள் பிறர் அறியவும், புலம்பு வந்து அலைப்பவும், 10
உள் கரந்து உறையும் உய்யா அரும் படர்
செப்பல் வன்மையின் செறித்து, யான் கடவலின்.

தலைவியும் வருந்துகிறாள்

“முத்தினும் மணியினும் பொன்னினும் அத் துணை,
நேர்வரும் குரைய கலம் கெடின் புணரும்;
சால்பும் வியப்பும் இயல்பும் குன்றின் 15
மாக அறக் கழிஇ வயங்கு புகழ் நிறுத்தல்
ஆக அறு காட்சி ஐயர்க்கும் அந் நிலை,
எளிய என்னார், தொல் மருங்கு அறிஞர்:
மாதரும் மடனும் ஓராங்குத் தணப்ப,
நெடுந் தேர் எந்தை அருங் கடி நீவி, 20
இருவேம் ஆய்ந்த மன்றல் இது என
நாம் அறிவுறாவின் பழியும் உண்டோ?
ஆற்றின் வாரார் ஆயினும், ஆற்ற
ஏனை உலகத்தும் இயைவதால், நமக்கு” என
மான் அமர் நோக்கம் கலங்கிக், கையற்று, 25
ஆனாச் சிறுமையன் இவளும் தேம்பும்.

‘மணம்’ நிகழ்ந்தது எனத் தோழி அறிவித்தல்.

இகல் மீக் கடவும் இரு பெரு வேந்தர்
வினையிடை நின்ற சான்றோர் போல,
இரு பேர் அச்சமோடு யானும் ஆற்றலென்;
கொடுப்பின் நன்கு உடைமையும், குரல் நிரல் உடைமையும், 30
வண்ணமும், துணையும், பொரிஇ எண்ணாது,
எமியேம் துணிந்த ஏமம் சால் அரு வினை
நிகழ்ந்த வண்ணம் நீ நனி உணரச்
செப்பல் ஆன்றிசின்; சினவாதீமோ!

தினைப்புனக் காவல்

“நெற் கொள் நெடு வெதிர்க்கு அணந்த யானை 35
முத்து ஆர் மருப்பின் இறங்குகை கடுப்பத்,
துய்த் தலை வாங்கிய புனிறு தீர் பெருங் குரல்
நல் கோட் சிறு தினைப் படு புள் ஒப்பி,
எல் பட வருதியர்” என, நீ விடுத்தலின்
கலி கெழு மரமிசைச் சேனோன் இழைத்த 40

புலி அஞ்சு இதணம் ஏறி, அவண,
சாரல் சூரல் தகை பெற வலந்த,
தழுவும் தட்டையும் குளிரும் பிறவும்
கிளி கடி மரபின, ஊழ் ஊழ் வாங்கி,

நீராடல்

உரவுக் கதிர் தெறாடும் உருப்பு அவிர் அமயத்து 45
விசம்பு ஆடு பறவை வீழ் பதிப் படர,
நிறைஇரும் பௌவம் குறைபட முகந்து கொண்டு,
அகல் இரு வானத்து வீச வளி கலாவலின்,
முரசு அதிர்ந்தன்ன இன் சூரல் ஏற்றொடு
நிறை செலல் நிவப்பின் கொண்மூ மயங்கி, 50
இன் இசை முரசின், கடர்ப் பூண், சேளம்
ஒண்ணார்க்கு ஏந்திய இலங்கு இலை எஃகின்,
மின் மயங்கு கருவிய கல்மிசைப் பொழிந்தென
அண்ணல் நெடுங் கோட்டு இழிதரு தெள் நீர்,
அவிர் துகில் புரையும், அவ் வெள் அருவி 55
தவிர்வு இல் வேட்கையேம் தண்டாது ஆடி,
பளிங்கு சொரிவு அன்ன பாய் சுனை குடைவுழி
நளி படு சிலம்பில், பாயம் பாடி,
பொன் எறி மணியின் சிறு புறம் தாழ்ந்த எம்
பின் இருங் கூந்தல் பிழிவனம் துவரி, 60
உள்ளகம் சிவந்த கண்ணேம்.

பறித்த பூக்களைப் பாறையில் குவித்தல்

வள் இதழ்
ஒண் செங் காந்தள், ஆம்பல் அணிச்சம்,
தண் கயக் குவளை, குறிஞ்சி, வெட்சி,
செங் கொடுவேரி, தேமா, மணிச்சிகை,
உரிது நாறு அவிழ் தொத்து உந்துழி, கூவிளம், 65
எரி புரை எறுழும், சுள்ளி, கூவிரம்,
வடவனம், வாகை, வான் பூங் குடசம்,
எருவை, செருவிளை, மணிப் பூங் கருவிளை,
பயினி, வானி, பல் இணர்க் குரவம்,
பசும்பிடி, வகுளம், பல் இணர்க் காயா, 70
விரி மலர் ஆவிரை, வேரல், சூரல்,
சூரீஇப்பூளை, குறுநறுங்கண்ணி,
குருகிலை, மருதம், விரி பூங் கோங்கம்,
போங்கம், திலகம், தேங் கமழ் பாதிரி,
செருந்தி, அதிரல் பெருந் தண் சண்பகம், 75

- கரந்தை, குளவி, கடி கமழ் கலி மா,
தில்லை, பாலை, கல் இவர் முல்லை,
குல்லை, பிடவம் சிறுமாரோடம்,
வாழை, வள்ளி, நீள்நறு நெய்தல்,
தாழை, தளவம், முள் தாட் தாமரை, 80
ஞாழல், மௌவல், நறுந் தண் கொகுடி,
சேடல், செம்மல், சிறுசெங்குரலி,
கோடல், கைதை, கொங்கு முதிர் நறு வழை,
காஞ்சி, மணிக் குலைக் கள் கமழ் நெய்தல்,
பாங்கர், மராமும், பல் பூந் தணக்கம், 85
ஈங்கை, இலவம், தூங்கு இணர்க் கொன்றை,
அடும்பு, அமர் ஆத்தி, நெடுங் கொடி அவரை,
பகன்றை பலாசம், பல் பூம் பிண்டி,
வஞ்சி, பித்திகம், சிந்துவாரம்,
தும்பை, துழா அய், சுடர்ப் பூந் தோன்றி 90
நந்தி, நறவம், நறும் புன்னாகம்
பாரம், பீரம், பைங் குருக்கத்தி,
ஆரம், காழ்வை, கடி இரும் புன்னை,
நரந்தம், நாகம் நள்ளிருள்நாறி,
மா இருங் குருந்தும், வேங்கையும், பிறவும், 95
அரக்கு விரித்தன்ன பரு ஏர் அம் புழகுடன்,
மால், அங்கு, உடைய மலிவனம் மறுகி,
வான் கண் கழீ இய அகல் அறைக் குவைஇ,
தழை உடுத்து, மாலை குடி, அசோகின் நிழலில் இருந்தபோது,
புள் ஆர் இயத்த விலங்கு மலைச் சிலம்பின்,
வள் உயிர்த் தெள் விளி இடைஇடைப் பயிற்றி, 100
கிள்ளை ஒப்பியும், கிளை இத்துப் பறியா,
பை விரி அல்குல், கொய்தழை தைஇ,
பல் வேறு உருவின் வனப்பு அமை கோதை, எம்
மெல் இரு முச்சி, கவின் பெறக் கட்டி,
ளரி அவிர் உருவின் அம் குழைச் செயலைத் 105
தாது படு தண் நிழல் இருந்தனமாக—

தலைவன் வந்தான்

- எண்ணெய் நீவிய, கரி வளர்—நறுங் கழுந்,
தண் நறுந் தகரம் கமழ் மண்ணி,
ஈரம் புலர விரல் உளர்ப்பு அவிழா,
கழுந் அகில் அம் புகை கொளீஇ, யாழ் இசை 110

அணி மிகு வரி ஞிமிறு ஆர்ப்ப, தேம் கலந்து-
 மணி நிறம் கொண்ட மா இருங் குஞ்சியின்
 மலையவும் நிலத்தவும் சினையவும் கனையவும்
 வண்ண வண்ணத்த மலர் ஆய்பு விரைஇய
 தண் நறுந்தொடையல், வெண் போழ்க் கண்ணி 115
 நலம் பெறு சென்னி நாம் உற மிலைச்சி,
 பைங் காற் பித்திகத்து ஆய் இதழ் அலரி
 அம் தொடை ஒரு காழ் வளைஇ, செந் தீ
 ஒண் பூம் பிண்டி ஒரு காது சொீஇ,
 அம் தளிர்க் குவவு மொய்ப்பு அலைப்ப, சாந்து அருந்தி, 120
 மைந்து இறை கொண்ட மலர்ந்து ஏந்து அகலத்து,
 தொன்று படு நறுந் தார் பூணொடு பொலிய,
 செம் பொறிக்கு ஏற்ற, வீங்கு இறைத் தடக் கையின்
 வண்ண வரி வில் ஏந்தி, அம்பு தெரிந்து,
 நுண் வினைக் கச்சைத் தயக்கு அறக் கட்டி, 125
 இயல் அணிப் பொலிந்த ஈகை வான் கழல்
 துயல் வருந்தோறும் திருந்து அடிக் கலாவ-

தலைவனுடன் வந்த நாயைக் கண்டு அஞ்சிய தோழி முதலியோர்
 வேறு இடம் செல்லுதல்

முனை பாழ் படுக்கும் துன் அருந் துப்பின்
 பகை புறம் கண்ட பல் வேல் இளைஞரின்
 உரவுச் சினம் செருக்கி, துன்னு தொறும் வெகுளும், 130
 முனை வாள் எயிற்ற, வள் உகிர், ஞுமலி
 திளையாக் கண்ண வளை குபு நெரிதர,
 நடுங்குவனம் எழுந்து, நல் அடி தளர்ந்து, யாம்
 இடும்பை கூர் மனத்தேம் மருண்டு புலம் படர-

தலைவன் கெடுதி வினாவுதல்

மாறு பொருது ஓட்டிய புகல்வின் வேறு புலத்து 135
 ஆ காண் விடையின், அணி பெற வந்து-எம்
 அலமரல், ஆயிடை, வெருஉதல் அஞ்சி,
 மெல்லிய இனிய மேவரக் கிளந்து எம்
 ஐம்பால் ஆய் கவின் ஏத்தி, “ஒண் தொடி,
 அசை மென் சாயல், அவ்வாங்கு உந்தி, 140
 மட மதர் மழைக் கண் இளையீர்! இறந்த
 கெடுதியும் உடையேன்” என்றனன். அதன் எதிர்
 சொல்லேம் ஆதலின், அல்லாந்து-

தலைவன் தலைவியின் சொல்லை எதிர்பார்த்து நின்றான்

“கலங்கிக்

கெடுத்தியும் விடஇர்ஆயின், எம்மொடு
சொல்லலும் பழியோ, மெல் இயலீர்?” என, 145
நைவளம் பழுதிய பாலை வல்லோன்
கை கவர் நரம்பின், இம்மென இமிரும்
மாதர் வண்டொடு, சுரும்பு நயந்து இறுத்த,
தாது அவிழ் அலரித் தா சினை பிளந்து,
தாறு அடு களிற்றின் வீறு பெற ஓச்சிக் 150
கல்லென் சுற்றக் கடுங் குரல் அவித்து, எம்
சொல்லற் பாணி நின்றனன் ஆக—

சினத்துடன் வந்த யானை

இருவி வேய்ந்த குறாங் காற் குரம்பை,
பிணை ஏர் நோக்கின் மனையோள் மடுப்ப, 155
தேம் பிழி தேறல் மாந்தி, மகிழ் சிறந்து,
சேமம் மடிந்த பொழுதின், வாய்மடுத்து,
இரும் புனம் நிழத்தலின், சிறுமை நோனாது,
அரவு உறழ், அம் சிலை கொளீஇ, நோய் மிக்கு,
உரவுச் சின முன்பால் உடல் சினம் செருக்கி,
கணை விடு (பு), புடையு, கானம் கல்லென, 160
மடி விடு வீளையர் வெடி படுத்து எதிர,
காம்ப் பெயல் உருமின் பிளிறி, சீர்த் தக
இரும் பிணர்த் தடக் கை இரு நிலம் சேர்த்தி,
சினம் திகழ் கடாஅம் செருக்கி, மரம் கொல்பு,
மையல் வேழம், மடங்கலின், எதிர்தர, 165
உய்வு இடம் அறியேம் ஆகி, ஓய்யென,
திருந்து கோல் எல் வளை தெழிப்ப, நாணு மறந்து,
விதுப்புறு மனத்தேம், விரைந்து அவற் பொருந்தி,
குர் உறு மஞ்ஞையின் நடுங்க—

யானையைத் தலைவன் துரத்துதல்

வார் கோல்

உடு உறும் பகழி வாங்கி, கடு விசை, 170
அண்ணல் யானை அணி முகத்து அழுத்தலின்,
புண் உமிழ் குருதி முகம் பாய்ந்து இழிதர,
புள்ளி வரி நுதல் சிதைய, நில்லாது,
அயர்ந்து புறங்கொடுத்த பின்னர்—

நீரிலிருந்து எடுத்துக் காப்பாற்றினான்

நெடுவேள்

அணங்கு உறு மகளிர் ஆடுகளம் கடுப்ப,
திணி நிலைக் கடம்பின் திரள் அரை வளைஇய
துணை அறை மாலையின், கை பிணி விடேளும்,
நுரையுடைக் கலுழி பாய்தலின், உரவுத் திரை
அடும் கரை வாழையின் நடுங்க, பெருந்தகை
“அம் சில் ஒதி! அசையல்; யாவதும்
அஞ்சல், ஒம்பு; நின் அணி நலம் நுகர்கு” என,
மாசு அறு கடர் நுதல் நீவி, நீடு நினைந்து,
என் முகம் நோக்கி நக்கனன்.

தலைவி தலைவனுடன் கூடிய நிலை

அந் நிலை,

நாணும் உட்கும் நண்ணுவழி அடைதர,
ஒய்யெனப் பிரியவும் விடாஅன், கவைஇ
ஆகம் அடைய முயங்கலின், அவ் வழி,
பழு மிளகு உக்க பாறை நெடுஞ் சுணை,
முழு முதற் கொக்கின் தீம் கனி உதிர்ந்தென,
புள் எறி பிரசமொடு ஈண்டி, பலவின்
நெகிழ்ந்து உகு நறும் பழம் விளைந்த தேறல்,
நீர் செத்து அயின்ற தோகை, வியல் ஊர்ச்
சாறு கொள் ஆங்கண் விழவுக் களம் நந்தி,
அரிக் கூட்டு இன் இயம் கறங்க, ஆடு மகள்
கயிறு ஊர் பாணியின் தளரும் சாரல்,
வரை அரமகளிரின் சாஅய், விழைதக,
விண்பொரும் சென்னிக் கிளைஇய காந்தள்
தண் கமழ் அலரி தாஅய், நன் பல
வம்பு விரி களத்தின் கவின் பெறப் பொலிந்த
குன்று கெழு நாடன், உம் விழைதரு பெரு விறல்.

இருவரும் பகற்பொழுதைப் போக்கிய முறை

உள்ளத் தன்மை உள்ளினன் கொண்டு,
“சாறு அயர்ந்தன்ன, மிடாஅச் சொன்றி
வருநர்க்கு வரையா, வள நகர் பொற்ப,
மலரத் திறந்த வாயில் பலர் உண,
பைந் நிணம் ஒழுகிய நெய்ம் மலி அடிசில்
வசைஇல் வான் திணைப் புரையோர் கடும்பொடு
விருந்து உண்டு எஞ்சிய மிச்சில், பெருந்தகை,
நின்னோடு உண்டலும் புரைவது” என்று, ஆங்கு,

அறம் புணை ஆகத் தேற்றி, பிறங்கு மலை
 மீமிசைக் கடவுள் வாழ்த்தி, கைதொழுது,
 ஏழுறு வஞ்சினம் வாய்மையின் தேற்றி, 210
 அம் தீர் தெள் நீர் குடித்தலின், நெஞ்சு அமர்ந்து,
 அரு விடர் அமைந்த களிற்று தரு புணர்ச்சி,
 வான் உரி உறையுள் வயங்கியோர் அவாவும்
 பூ மலி சோலை, அப் பகல் கழிப்பி,
 எல்லை செல்ல, ஏழ் ஊர்பு, இறைஞ்சி, 215
 பல் கதிர் மண்டலம், கல் சேர்பு மறைய—

மாலைக் காலம் வந்தது

மான் கணம் மரமுதல் தெவிட்ட, ஆன் கணம்
 கன்று பயிர் குரல மன்று நிறை புகுதர,
 ஏங்கு வயிர் இசைய கொடு வாய் அன்றில் 220
 ஒங்கு இரும் பெண்ணை அக மடல் அகவ,
 பாம்பு மணி உமிழ, பல் வயின் கோவலர்
 ஆம்பல் அம் தீம் குழல் தெள் விளி பயிற்ற,
 ஆம்பல் ஆய் இதழ் கூம்பு விட, வள மனைப்
 பூந் தொடி மகளிர் கடர் தலைக் கொளுவி,
 அந்த அந்தணர் அயர, கானவர் 225
 விண் தோய் பணவையிசை ளெகிழி பொத்த,
 வானம் மா மலைவாய் சூழ்பு கறுப்ப, கானம்
 கல்லென்று இரட்ட, புள்ளினம் ஒலிப்ப,
 சினைஇய வேந்தன் செல் சமம் கடுப்பத்
 துனைஇய மாலை துன்னுதல் காணாஉ— 230

தலைவன் புறப்பட்டான்

“நேர் இறை முன்கை பற்றி, நாமர் தர,
 நாடு அறி நல் மணம் அயர்கம்; சில் நாள்
 கலங்கல் ஒம்புமின், இலங்குஇழையீர்!” என,
 ஈர நல் மொழி தீரக் கூறி,
 துணை புணர் ஏற்றின், எம்மொடு வந்து, 235
 துஞ்சா முழுவின் மூதுர் வாயில்,
 உண்துறை நிறுத்துப் பெயர்ந்தனன்.

தலைவன் வரும் வழியருமை நினைந்து, தலைவி கலங்குதல்.

அதற்கொண்டு,

அன்றை அன்ன விருப்போடு, என்றும்,
 இர வரல் மாலையானே; வருதோறும்,
 காவலர் கடுகினும், கத நாய் குரைப்பினும், 240

நீ துயில் எழினும், நிலவு வெளிப்படினும்,
 வேய் புரை மென் தோள் இன் துயில் என்றும்
 பெறாஅன்; பெயரினும், முனியல் உறா அன்;
 இளமையின் இகந்தன்றும் இலனே; வளமையின்
 தன் நிலை தீர்ந்தன்றும் இலனே; கொன் ஊர் 245
 மாய வரவின் இயல்பு நினைஇ, தேற்றி,
 நீர் எறி மலரின் சாஅய், இதழ் சோரா
 ஈரிய கலுமும், இவள் பெரு மதர் மழைக்கண்;
 ஆகத்து அரிப் பனி உறைப்ப, நாளும்,
 வலைப் படு மஞ்ஞையின், நலம் செலச் சாஅய், 250
 நினைத்தொறும் கலுமுமால், இவளே—

இரவில் தலைவன் வரும் வழி

கங்குல்,
 அளைச் செறி உழுவையும் ஆளியும், உளியமும்,
 புழற் கோட்டு ஆமான் புகல்வியும், களிறும்,
 வலியின் தப்பும் வன்கண் வெஞ்சினத்து
 உருமும், சூரும், இரை தேர் அரவமும், 255
 ஒடுங்கு இருங் குட்டத்து அருஞ் சுழி வழங்கும்
 கொடுந் தாள் முதலையும், இடங்கரும், கராமும்,
 நாழிலும், இழுக்கும், ஊழ் அடி முட்டமும்,
 பழுவும், பாந்தளும், உளப்படப் பிறவும்,
 வழுவின் வழாஅ விழுமம், அவர் 260
 குழு மலை விடரகம், உடையவால் எனவே.

ஆரிய அரசன் பிரகத்தனைத் தமிழ் அறிவித்தற்குக் கபிலர் பாடியது.

தனிப்பாடல்கள்

நின் குற்றம் இல்லை; நிரைதொடியும் பண்பு உடையவன்;
 என் குற்றம் யானும் உணர்கலேன்; பொன் குற்று
 அருவி கொழிக்கும் அணி மலை நாடன்
 தெரியங்கால், தீயது இலன்.

ஆற்றல் சால் கேள்வி அறம் பொருள் இன்பத்தைப்
 போற்றிப் புனைந்த பொருளிறே—தேற்ற
 மறையோர் மணம் எட்டின் ஐந்தாம் மணத்தின்
 குறையாக் குறிஞ்சிக் குணம்.

இனி இந்நெடும்பாடலின் பகுதிகளைத் தனித்தனியே கண்டு தெளிவோம்:

அன்னாய்! நீயும் வருந்துகிறாய்

‘அன்னாய், வாழி! வேண்டு, அன்னை! ஒன் நுதல்,
ஒலி மென் கூந்தல், என் தோழி மேனி
விறல் இழை நெகிழ்த்த வீவு அருங் கடு நோய்
அகலுள் ஆங்கண் அறியுநர் வினாயும்,
பரவியும், தொழுதும், விரவு மலர் தூயும், 5
வேறு பல் உருவின் கடவுட் பேணி,
நரையும் விரையும் ஒச்சியும், அலவுற்று,
எய்யா மையலை நீயும் வருந்துதி— 8

பாடற் செய்தி

அன்னையே நீ வாழ்க! (நான் சொல்லப்போவதை) விரும்புவாயாக! ஒளி வீசும் நெற்றியும் தழைத்த மெல்லிய கூந்தலும் உடைய என் தோழி (தலைவி) யின் நிறத்தை அழித்துச் சிறப்பான வளையலையும் நெகிழும்படி செய்தது ஒரு நோய்; அது நீக்குதற்கு அரிய நோய். நீ ஊரில் முன் அறிந்து கூறவல்ல கட்டுவிச்சி போன்றவர்களைக் கேட்டாய்; பல்வேறு உருவம் கொண்ட கடவுளரைப் பரவியும் தொழுதும் பல்வேறாகக் கலந்த மலர்களைத் தூவியும் வழிபாடுகள் செய்தாய்; நறுமணப் புகையூட்டியும் மணம் கொண்ட சந்தனம் முதலானவற்றைக் கொண்டும் வழிபாடுகள் செய்தாய். எதுவும் நீ விரும்பும் பயனைத் தாராமையால் மனக் கவலை கொண்டு, இன்னதுதான் நோய் என்பதை அறியமுடியாத மயக்கத்தால் நீயும் வருந்துகிறாய்.

நீயும் வருந்துதி என்பதிலுள்ள உம்மை எதிரது தழீஇயதாய் இவளும் தேம்பும் (26) என்ற இடத்துள்ள உம்மையோடு இணையும். இழை என்றால் பொதுவில் எல்லா அணிகளையும் குறிக்கும்; காதல் நோயால் இளைக்கும்போது அம் மெலிவால் வீழும் அணி என்பதால் இங்கே வளையலைக் குறித்தது, நறை, விரை இரண்டுமே மணம் குறித்தனவே; ஒன்று நறும் புகையையும் மற்றது சந்தனத்தையும் குறிப்பதால் வேறு பிரித்துப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. ‘மருந்து பிறிது இல்லா நோய்’ என்பதால் ‘வீவு அருங் கடு நோய்’ எனக் காதல் நோய் குறிக்கப்பட்டது. தன் நோய்க்குத் தானே மருந்து என்ற இடத்துப் போலத் தெளிவுபெற முடியாமல் தாய்ப்பாசம்; அன்னை வருந்துகிறாள்.

நான் சொல்ல முடியாமல் மறைத்தேன்-----

நல் கவின் தொலையவும், நறுந்தோள் நெகிழவும்,
புள் பிறர் அறியவும், புலம்பு வந்து அலைப்பவும்,

உள் கரந்து உறையும் உய்யா அரும் படர்
செப்பல் வன்மையின் செறித்து, யான் கடவலின்.

12

பாடற் செய்தி

நல்ல அழகு நீங்கவும், மணம் மிக்க தோள் நெகிழவும் வளையல் நெகிழ்வதைப் பிறர் அறியவும் தனிமைத் துன்பம் துன்புறுத்தவுமான உள்ளே மறைந்துறையும் நோய்—பிழைப்பதற்கு அரிய நோய் (காதலால் விளைந்தது என) உனக்கு நான் அறிவுறுத்தும் வன்மை இல்லாமல் (நாட்களைச்) செலுத்துவதாலே---

புள்—கை வளையல். படர்—நோய். இதனை வெளிப்பட எடுத்துச் சொல்வதற்குத் திறமை தனக்கு இன்மையால் (செப்பல் வன்மையின்) மனத்துக்குள்ளேயே செறித்து வைத்ததாகத் தோழி செவிலியிடம் சொல்லுகிறாள். ஆனால், தலைவியே அறத்தொடு நிற்குமாறு தூண்டுகிறாள். அடுத்து வரும் வரிகளில் இதனைக் காணலாம்.

☆

தலைவியும் வருந்துகிறாள்

“முத்தினும் மணியினும் பொன்னினும் அத் துணை, 13

நேர்வரும் குரைய கலம் கெடின் புணரும்;

சால்பும் வியப்பும் இயல்பும் குன்றின் 15

மாசு அறக் கழீ வயங்கு புகழ் நிறுத்தல்

ஆசு அறு காட்சி ஐயர்க்கும் அந் நிலை,

எளிய என்னார், தொல் மருங்கு அறிஞர்:

மாதரும் மடனும் ஓராங்குத் தணப்ப,

நெடுந் தேர் எந்தை அருங் கடி நீவி, 20

இருவேம் ஆய்ந்த மன்றல் இது என

நாம் அறிவுறாலின் பழியும் உண்டோ?

ஆற்றின் வாரார் ஆயினும், ஆற்ற

ஏனை உலகத்தும் இயைவதால், நமக்கு” என

மான் அமர் நோக்கம் கலங்கிக், கையற்று, 25

ஆனாச் சிறுமையள் இவளும் தேம்பும். 26

பாடற் செய்தி

“முத்து, மாணிக்கம், பொன் ஆகியவற்றால் பொருந்துதல் உற்ற அத்துணை அணிகலன்களும் கெட்டுத் தொலைந்தாலும் திரும்பவும் வந்து சேரும். தத்தமக்கு உற்ற சான்றாண்மையும் பிறர் வியக்கும்படியான மேம்பாடும் ஒழுக்கமும் குறைவுபட்டால், அவ்வாறு குறைவுபட்ட மாசு நீங்கும்படி கழுவி, முன்னிருந்த

விளக்கம் மிக்க புகழை நிலைநாட்டுதல் குற்றமற்ற அறிஞர்க்கும் இயலாது; இப்படிப் பழமையான நூல்களைக் கற்றறிந்தோர் சொல்லுவார்கள். பிறரால் விரும்பப்படும் அழகும், மென்மையும் ஒன்றாக நீங்கும்படி—நெடிய தேருடைய எம் தந்தையின் அரிய காவலைக் கடந்து நாங்கள் (தலைவனும் நானும்) இருவரும் ஆய்ந்து மேற்கொண்ட களவு மணம் இது என நாம் அறிவித்து விடுவதால் நமக்குப் பழி உண்டோ? (இல்லையே! புகழ்தானே விளையும்!) அவ்வாறு அறிவித்தபின் நம் வழிக்குப் பெரியோர்கள் வராவிடினும் (தலைவனை ஏற்று மணம் புரிவிக்காவிடினும்) அதனால் நமக்கு விளையும் துயரத்தைப் பொறுத்திருக்க, மறுபிறப்பிலும் இந்த மணத்தின் பயன் நமக்குக் கை கூடும் என்று என்னிடம் சொல்லி இவளும் (மெலிந்து) தேம்புகிறாள்—மாமும் விரும்புகின்ற கண் கலங்கும் செயலற்று இவளும் தேம்புகிறாள்—

இயல்பு-இயற்கை நெறியில் வாழ்வோர்க்கு உரியதாகலின் ஒழுக்கத்தை இயல்பு என்றார். மாதர் என்ற சொல் காதல், அழகு, மகளிர் என்ற பொருள்களை உடையது; இங்கே கண்டார் விரும்பும் அழகு எனப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது. மடன்(மடம்)-மென்மை எனப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. நீவி-கடந்து, ஓராங்கு-ஒருபடியாக, ஒன்றாக.

☆

‘மணம்’ நிகழ்ந்தது எனத் தோழி அறிவித்தல்.

இகல் மீக் கடவும் இரு பெரு வேந்தர்	27
வினையிடை நின்ற சான்றோர் போல,	
இரு பேர் அச்சமோடு யானும் ஆற்றலென்;	
கொடுப்பின் நன்கு உடைமையும், குரல் நிரல் உடைமையும்,	30
வண்ணமும், துணையும், பொரிஇ எண்ணாது,	
எமியேம் துணிந்த ஏமம் சால் அரு வினை	
நிகழ்ந்த வண்ணம் நீ நளி உணர்ச்	
செப்பல் ஆன்றிசின்; சினவாதீமோ!	34

பாடற் செய்தி

பகைமையைப் பெரிதுபடுத்தும் (மீக்கடவும்) பெருவேந்தரின் போரிடையே (அசந்து செய்விப்பதற்கு) புகும் சான்றோர்களைப் போல, இவளுக்கு உனக்குமாக அஞ்சும் இரு பேரச்சத்தோடு நானும் வருந்துகின்றேன். திருமணம் பற்றி முடிவு செய்யுமுன் சிலவற்றை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்; உண்மைதான். (பெண்) கொடுத்தால் எல்லாம் நன்றாக முடியும் என்பதையும், இரண்டு குடிகளும் சிறப்பால் ஒத்தவை என்பதையும், குணத்தையும், சுற்றத்தாரின் துணையையும் ஒப்பிட்டு ஆராயாமலே எங்களுக்குள்

நாங்களே முடிவுசெய்துவிட்டோம்; நாங்களே முடிவு செய்துவிட்ட இந்தக் களவு மணம் பாதுகாப்புமிக்கதுதான்; அருமையானதுதான் (ஏமம் சால் அரு வினை). இந்த மணம் நிகழ்ந்த வண்ணத்தை நீ நன்றாக உணர்ந்துகொள்ளும்படியாகச் சொல்ல முனைகிறேன்; சினவாதே. (சினம் கொள்ளாமல், எப்படி நடந்தது, ஏன் நடந்தது என்பதைக் கேள்)

நீயும் வருந்துதி(7), இவளும் தேம்பும்(26) யானும் ஆற்றலென்(29) —எனவே, இனிமேலும் மறைப்பதில் பயனில்லை. உனக்கும் இவளுக்குமிடையே நான் புகுந்து சொல்லப்போகிறேன். பலவற்றை ஒப்பிட்டுப் பார்த்து முடிவுசெய்ய வேண்டியதை விடுத்து, நாங்களே முடிவுசெய்துவிட்டோம். தவறுதான். ஆனாலும், பாதுகாப்பான முறையை நாங்கள் மறைக்கவில்லை. உனக்குச் சினம் வரத்தான் செய்யும். ஆனால், நான் சொல்வதைச் சினவாமல் கேள். (நடந்ததையெல்லாம் கேட்டால் எங்கள் செயலை நீ ஏற்றுக்கொள்வாய் என்று சொல்லாமல் சொல்லுகிறாள்.)

இகல்மீக் கடவும்—மாறுபாட்டின் மிகுதியைச் செலுத்தும் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். அவரவர் 'கட்சி'யிலேயே போர்வேந்தர் உறைத்து நிற்பர்; ஆதலின் மாறுபாட்டையே மிகுதியாகச் செலுத்துவர்—பெரிதுபடுத்துவர்; ஒன்றுபட்டு நிற்பது இருநாட்டுக்கும் நலம் என்பது பகையுணர்ச்சியாகிய 'கட்சி'ப் பற்றிடையே தோன்றாது. செவிலிக்கு அவள் வருத்தம் பெரியது; தலைவிக்கு அவள் தேம்பல் பெரிது. சந்தையெனக்க முயலும் சான்றோர், இருவரையும் சமனிலைப்படுத்தி அரும்பாடு படுதல் வேண்டும். இது தோழியின் இக்கட்டான நிலை, பாவம்! மேலே அவள் சொல்லும் நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் கேட்டால், நமக்கே அவள் சதுரப்பாடு விளங்கும்.

தினைப் புனக் காவல்

“நெற் கொள் நெடு வெதிர்க்கு அணந்த யானை முத்து ஆர் மருப்பின் இறங்குகை கடுப்பத், துய்த் தலை வாங்கிய புனிறு தீர் பெருங் குரல் நல் கோட் சிறு தினைப் படு புள் ஒப்பி, எல் பட வருதியர்” என, நீ விடுத்தலின்	35
கலி கெழு மரமிசைச் சேணோன் இழைத்த புலி அஞ்ச இதணம் ஏறி, அவண, சாரல் குரல் தகை பெற வலந்த, தழலும் தட்டையும் குளிரும் பிறவும் கிளி கடி மரபின, ஊழ் ஊழ் வாங்கி,	40
	44

பாடற் செய்தி

“மூங்கில் நெல்லுக்காக நெடிது வளர்ந்த மூங்கிலை நோக்கி அண்ணாந்து பார்த்த யானையின் முத்துப் பொருந்திய தந்தத்தை ஒட்டியுள்ள துதிக்கையைப் போல வளைந்துள்ளது தினைப்பயிர்; அதில் முதிர்ந்த தினைக்கதிர் பஞ்ச முனையுடன் விளங்குகிறது. அந்தக் தினைக்கதிர்களை நோக்கிப் பறந்து பாய்கின்ற கிளி முதலிய பறவைகளை ஒட்டி, பகற்பொழுது கழியும்போது வருவீர்களாக” என்று சொல்லி நீ எங்களை அனுப்பியதால் தினைப்புனத்துக்குப் போனோம். நீ அனுப்பினதால்தானே நாங்கள் போனோம்; அப்படி நீ ஏவியபடி போனதால்தானே இப்படி. யெல்லாம் நடந்தது-----என்று குறிப்பாகச் சுட்டிப் பேசுகிறாள், தோழி. நீ அனுப்பினமையால், செழித்து வளர்ந்த மரத்தின் மேல்—இரவு நேரத்தில் காவல் காப்பதற்காக—மேலுயரத்தில் இருப்பவன் செய்தமைத்த பரணிலே ஏறி இருந்தோம். புலி ஏறுவதற்கு அஞ்சுகிற பரண் அது; மலைச்சாரலில் வளரும் பிரம்பு கொண்டு அழகாகப் பின்னப்பட்ட பரண் அது. அங்கே ஏறியிருந்து தழை, தட்டை, குளிர் முதலான கிளியோட்டும் கருவிகளை முறைப்படி முறைப்படி கையில் எடுத்துக் கிளிகளை ஒட்டி—

வெதிர்—மூங்கில். அணந்த—அண்ணாந்த, மேல்நோக்கிப் பார்த்த. முத்துவிளையும் இடங்களாகச் சொல்லப்படுமவற்றுள் யானைத் தந்தமும் ஒன்று என்பது இலக்கியங்களில் பேசப்படும் செய்தி. கடுப்ப—போன்றிருப்ப. தூய்—பஞ்சு. வாங்கிய—வளைந்த. புனிற்றுதிர்—பிறந்த புதுமை நீங்கிய(முற்றிய). குரல்—கதிர். எல்—பகல். வருதியர்—வருவீர்களாக. “தழலாவது கையாள் சுற்றின காலத்துத் தன்னிடத்துப் பிறக்கும் ஓசையாற் கிளி முதலியவற்றை ஒட்டுங் கருவி. தட்டையாவது மூங்கிலைக் கண்ணுக்குக் கண் உள்ளாக நறுக்கிப் பலவாகப் பிளந்து ஓசை உண்டாக ஒன்றிலே தட்டுவதோர் கருவி. குளிராவது இவை போல்வதோர் கிளிகடி கருவி” —நச்சினார்க்கினியர் விளக்கம். குளிர் பற்றி ஐயரவர்கள் தந்துள்ள அடிக்குறிப்பு: தினைப்புனத்திற் கிளியோப்புவோர் மூங்கிலை வீணை போற் கட்டித் தெறிக்குங் கருவியென்பர், தஞ்சைவாணன் கோவையுரையாசிரியர்.

☆

நீராடல்

உரவுக் கதிர் தெறாடம் உருப்பு அவிர் அமயத்து
விசம்பு ஆடு பறவை வீழ் பதிப் படர,
நிறைஇரும் பெளவம் குறைபட முகந்து கொண்டு,
அகல் இரு வானத்து வீசு வளி கலாவலின்,
முரசு அதிர்ந்தன்ன இன் குரல் ஏற்றொடு
நிரை செலல் நிவப்பின் கொண்மு மயங்கி,

45

50

இன் இசை முரசின், கடர்ப் பூண், சேஎய்
 ஒண்ணார்க்கு ஏந்திய இலங்கு இலை எஃகின்,
 மின் மயங்கு கருவிய கல்மிசைப் பொழிந்தென
 அண்ணல் நெடுங் கோட்டு இழிதரு தெள் நீர்,
 அவிர் துகில் புரையும், அவ் வெள் அருவி
 தவிர்வு இல் வேட்கையேம் தண்டாது ஆடி,
 பளிங்கு சொரிவு அன்ன பாய் சுனை குடைவுழி
 நளி படு சிலம்பில், பாயம் பாடி,
 பொன் எறி மணியின் சிறு புறம் தாழ்ந்த எம்
 பின் இருங் கூந்தல் பிழிவனம் துவரி,
 உள்ளகம் சிவந்த கண்ணேம்.

55

60

61

பாடற் செய்தி

கிளிகளை ஓட்டி, நீ ஏவிய பணியைச் செய்தோம். அப்போது, வலிமை மிக்க கதிரவனின் கதிர்கள் வெப்பம் மிக்கனவாய்க் காய்ந்தன; அந்த வேளையில் விண்ணிலே பறக்கும் பறவைகளெல்லாம் (வெயிலின் வெப்பம் தாங்க முடியாமல்) தாம்விரும்பும் இடங்களைச் சென்றடைந்தன. நிரம்பியிருப்பதும் பெரியதுமாகிய கடல் குறைபடும்படியாக அதிலிருந்து நீரை முகந்துகொண்டு—அகன்ற, பெரிய வானத்திலே வீசுகின்ற காற்றுக் கூடுதலாலே—முரசு முழங்குவது போன்ற இனிய குரலையுடைய இடியோடு—வரிசையாகவும் உயர்ந்தும் செல்லும் மேகங்கள் தம்முள் கலந்து பரந்தன. இன்னிசை எழுப்பும் முரசினையும் ஒளிரும் அணிகளையும் கொண்ட முருகன் பகைவராகிய அசுரரைக் கால்வதற்கு ஏந்தியதும் ஒளிரும், இலைவடிவானதுமான வேலைப்போல மின்னலோடு கலந்து மலையிலே மழை பொழிந்தன. அந்த மேகங்கள் தனியாக அல்லாமல் மின்னல் இடி போன்ற வற்றோடு தொகுதியாகக் கூடி மழை பொழிந்தன—அப்படி மழை பொழிந்ததாக, தலைமையுடைய நெடிய மலையிலிருந்து இறங்கிவரும் தெளிந்த நீர்ப்பெருக்கு விளக்கம் பெற்று துகில்போல அழகிய வெள்ளருவியாக வீழ்ந்தது. அந்த அருவி நீர் சுனையிலே ஓடிவந்து நிறைந்தது. அந்தச் சுனையிலே நீராடுவதில் தவிர்க்க முடியாத வேட்கை கொண்டோம். பளிங்கை உருக்கி வார்த்தது போன்ற அந்தச் சுனையிலேயிருந்து நீங்காமல் நீராடினோம். நீராடும்போது எங்கள் மனம் விரும்பியபடி பாடினோம். பொன்னிலே பதித்த நீலமணிபோல எம் முதுகிலே தொங்கிய பின்னப்பட்ட எங்கள் கூந்தலிலிருந்து நீரைப் பிழிந்து புலரச் செய்தோம். நீரிலே நெடுநேரம் ஆடியதால் எங்கள் கண்கள் சிவந்துபோயின.

இடியின் குரலையும் முருகன் முரசினையும் இனிய என்ற அடைமொழி சேர்த்து, 'இன்குரல் ஏறு' 'இன்னிசை முரசு' என்று கபிலர் கூறுகிறார். வெப்பக் கொடுமை நீங்க நீராட உதவும் கனையில் நீர் நிறைவதற்குப் பொழியும் மேகத்தின் முழக்கமாக லால் இடியை 'இன்குரல் ஏறு' என்றார். முருகனின் வெற்றிக்கே முழங்குவது அவன் படை முரசு; ஆதலின் அதன் ஓசை இன்னிசையாகக் குறிக்கப்படுகிறது.

வெப்பம், பறவைகள் வெப்பக் கொடுமை தாங்கமாட்டாமல் மரக்கிளை போன்ற இடங்களில் தங்குகின்றன; நிழலும் ஓய்வும் தருவதால் பறவைகளின் விருப்பத்துக்கு உரிய இடங்கள் (வீழ் பதி) ஆகின்றன. மதிய நேரத்தில் பறவைகள் கூட்டுக்குப் போவதில்லை; ஆகையால்தான் 'உறைபதி' என்னாமல் 'வீழ்பதி' என்றார்.

உரவுக் கதிர்-மிகுதலையுடைய ஞாயிறு. உருப்பு-வெப்பம். கலாவல்-கலத்தல். கருவிய-தொகுதியுடைய. அவ் வெள் அருவி-அழகிய வெள்ளை நிறம் தோற்றும் அருவி. நளி படு சிலம்பு-செறிந்துள்ள மலை. பளிங்கு சொரிந்தன்ன என்ற உவமை சுனை நீரின் தெளிந்த தன்மையை உணர்த்திற்று. பாயம் பாடி-மனவிருப்பம்போல் பாடி. சிறுபுறம்-முதுகு. துவரி-புலரச்செய்து.

பறித்த பூக்களைப் பாறையில் குவித்தல்

வள் இதழ்	61
ஒண் செங் காந்தள், ஆம்பல் அனிச்சம், தண் கயக் குவளை, குறிஞ்சி, வெட்சி, செங் கொடுவேரி, தேமா, மணிச்சிகை, உரிது நாறு அவிழ் தொத்து உந்தூழ், கூவிளம்,	65
ளரி புரை எறுழும், சுள்ளி, கூவிரம், வடவனம், வாகை, வான் பூங் குடசம், எருவை, செருவிளை, மணிப் பூங் கருவிளை, பயினி, வானி, பல் இணர்க் குரவம், பசும்பிடி, வகுளம், பல் இணர்க் காயா,	70
விரி மலர் ஆவிரை, வேரல், சூரல், ஞர்இப்பூளை, குறுநறுங்கண்ணி, குருகிலை, மருதம், விரி பூங் கோங்கம், போங்கம், திலகம், தேங் கமழ் பாதிரி, செருந்தி, அதிரல் பெருந் தண் சண்பகம்,	75
கரந்தை, குளவி, கடி கமழ் கலி மா, தில்லை, பாலை, கல் இவர் முல்லை, குல்லை, பிடவம் சிறுமாரோடம்,	

வாழை, வள்ளி, நீள்நறு நெய்தல், தாழை, தளவம், முள் தாட் தாமரை, ஞாழல், மௌவல், நறுந் தண் கொகுடி, சேடல், செம்மல், சிறுசெங்குரலி, கோடல், கைதை, கொங்கு முதிர் நறு வழை, காஞ்சி, மணிக் குலைக் கள் கமழ் நெய்தல், பாங்கர், மராஅம், பல் பூந் தணக்கம், ஈங்கை, இலவம், தூங்கு இணர்க் கொன்றை, அடும்பு, அமர் ஆத்தி, நெடுங் கொடி அவரை, பகன்றை பலாசம், பல் பூம் பிண்டி, வஞ்சி, பித்திகம், சிந்துவாரம், தும்பை, துழா அய், கடர்ப் பூந் தோன்றி நந்தி, நறவம், நறும் புன்னாகம் பாரம், பீரம், பைங் குருக்கத்தி, ஆரம், காழ்வை, கடி இரும் புன்னை, நரந்தம், நாகம் நள்ளிருள்நாறி, மா இருங் குருந்தும், வேங்கையும், பிறவும், அரக்கு விரித்தன்ன பரு ஏர் அம் புழகுடன், மரல், அங்கு, உடைய மலிவனம் மறுகி, வான் கண் கழீ இய அகல் அறைக் குவைஇ	80 85 90 95 98
--	--

பாடற் செய்தி

(செங்காந்தள் முதலாகத் தொண்ணூற்றொன்பது மலர்களின் பட்டியலை—மலர்கள்போலவே அழகும் (தமிழ்மணச்) சிறப்பும் கொண்ட பட்டியலை நீளமாக முப்பத்தேழு அடிகளில் கபிலர் தந்துள்ளார். ஒரு சில பூக்களின் பெயர்களை நிரல்படச் சொல்லவும் அறியாத நமக்கு—நாட்டின் இயற்கை வளம் எது செயற்கை வளம் எது என்று அறியாத நமக்குப் பழந்தமிழ் நாட்டுக் குறிஞ்சி மகளிர் அறிந்து பறித்தெடுத்த மலர்கள் இவை என்பதை உணர்ந்திடக் கபிலர் வாய்ப்பு அளித்துள்ளார் என்ற அளவில்தான் விளக்கமுடிகிறது.)

இத்துணை மலர்களையும் பறித்தோம்; பறித்து மழை நீரால் கழுவப்பெற்ற அகன்ற பாறையிலே குவித்து—

உரிது நாறி—தனக்கு உரியதான மணம் வீசி. தொத்து—கொத்து. எரி புரை—நெருப்பைப் போன்ற. எருவை—பஞ்சாயக்கோரை. பசும்பிடி—பச்சிலைப் பூ; செருவிளை—வெண் காக்கணம்பூ. குரீஇப் பூளை—சிறுபூளை. குருக்கிலை—முருக்கிலை—நச்சினார்க்கினியர் தந்துள்ள வேற்றுப்பெயர்களும் இக்காலத்து நாம் அறியாதனவே உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் போன்ற அமைப்புகள் தீவிர ஆய்வு மேற்கொண்டு, பொழில்களும் பூங்காக்களும்—தேவைப்பட்டால் காடுகளும்—வளர்த்து, அடையாளம்

காட்டவேண்டும். அந்த அளவுக்கு நம் தமிழினத்தார் முனைவார்களா— எதிர்காலமும் இறையருளும் தான் விளக்க வேண்டும்.

நச்சினார்க்கினியர் உரைவாயிலாக ஒன்று தெளிவு; இங்கே பட்டியலிடப்பட்ட தொண்ணூற்றொன்பதும் மலர்கள் மட்டுமல்ல; இலை, மற்றும் கொழுந்துகளும் பட்டியலில் உள்ளன.

மற்றொரு செய்தி

இந்தப் பகுதியில் வரிகள் மட்டும் முதலில் ஐயரவர்களுக்கு கிடைத்த ஏடுகளில் இல்லை. தருமபுர ஆதீனத் தலைமை மடாலயத்தில் கிடைத்த ஒரே ஒரு பிரதிமட்டும் இந்த வரிகளைக் கொண்டிருந்தது. உரையில் இருந்தும் மூல ஏட்டில் கிடைக்காத வரிகளைக் கொண்ட ஐயரவர்களின் வாகை மகிழ்ச்சியை ஒரு கட்டுரையில் சுவைபட விளக்கியுள்ளார்கள். “தேமா என்பது முதல் பெருமூங்கிற்பூ என்பது இறுதியாக உள்ளவைகள் தருமபுரவாதீன மடத்திலிருந்து கிடைத்த ஒரு பழைய ஏட்டுப் புத்தகத்தில் மட்டும் இருந்தன”— ஐயரவர்கள்: பத்துப் பாட்டுப் பதிப்பு; பக். 489 அடிக்குறிப்பு.

☆

தழை உடுத்து, மாலை சூடி, அசோகின் நிழலில் இருந்தபோது,

புள் ஆர் இயத்த விலங்கு மலைச் சிலம்பின்,
வள் உயிர்த் தெள் விளி இடைஇடைப் பயிற்றி, 100
கிள்ளை ஒப்பியும், கிளை இதழ் பறியா,
பை விரி அல்குல், கொய்தழை தைஇ,
பல் வேறு உருவின் வனப்பு அமை கோதை, எம்
மெல் இரு முச்சி, கவின் பெறக் கட்டி,
எரி அவிர் உருவின் அம் குழைச் செயலைத்
தாது படு தண் நிழல் இருந்தனமாக— 106

பாடற் செய்தி

பறவைகளின் பாடலையே இசைக்கருவிகளின் ஓசையாகக் கொண்டு, ஒன்றற்கு ஒன்று குறுக்கிட்டுக் கிடக்கும் மலைப் பக்கத்துப் புனத்திலே பெரிய ஓசையோடு தெளிந்த பாட்டுக்களை இடையிடையே பாடிக் கிளிகளை ஓட்டினோம்; கிளிகளைப் பலகாலும் பாடி விரட்டிக்கொண்டே இடையிடையே குவித்து வைத்த மலர்களின் புறவிதழ்களைப் பறித்துப் போட்டோம். பாம்பின் படம்போல் பரந்த அல்குலுக்கு ஏற்ப கொய்யப்பட்ட தழைகளாற் செய்யப்பட்ட தழையுடை உடுத்திக்கொண்டோம். பறித்தெடுத்த மலர், தழை முதலியவற்றைக் கொண்டு பல்வேறு

நிறங்களால் உண்டாகும் அழகு கொண்ட மாலைகளைக் கட்டி, எங்களுடைய மென்மையான கரிய கொண்டை வனப்புறுமாறு கட்டிக்கொண்டோம். இவ்வாறெல்லாம் கிளிகளை ஓட்டியும் தழையுடை அணிந்தும் கோதை சூட்டியும் அசோக மரத்து நிழலிலே—நெருப்புச் சுடர் போன்ற நிறங்கொண்ட அழகிய இலையையுடைய அசோக மரத்து நிழலிலே—தாது உதிர்கின்ற, குளிர்ந்த நிழல் கொண்ட அசோக மரத்து நிழலிலே இருந்தோம். அப்போது—

உயிர்—ஓசை. விளி—பாட்டு. பயிற்றி—பல தடவை(பாடி). கிளை இதழ்—புறவிதழ். பை—(பாம்பின்)படம். முச்சி—கொண்டை. செயலை—அசோகு. இருந்தனமாக—இருந்தோமாக.

தலைவன் வந்தான்

- எண்ணெய் நீவிய, கரி வளர்—நறுங் காழ், 107
தண் நறுந் தகரம் கமழ மண்ணி,
ஈரம் புலர விரல் உளர்ப்பு அவிழா,
காழ் அகில் அம் புகை கொளீஇ, யாழ் இசை 110
அணி மிகு வரி ஞிமிறு ஆர்ப்ப, தேம் கலந்து—
மணி நிறம் கொண்ட மா இருங் குஞ்சியின்
மலையவும் நிலத்தவும் சினையவும் சுனையவும்
வண்ண வண்ணத்த மலர் ஆய்பு விரைஇய
தண் நறுந்தொடையல், வெண் போழ்க் கண்ணி 115
நலம் பெறு சென்னி நாம் உற மிலைச்சி,
பைங் காற் பித்திகத்து ஆய் இதழ் அலரி
அம் தொடை ஒரு காழ் வளைஇ, செந் தீ
ஒண் பூம் பிண்டி ஒரு காது சொீஇ,
அம் தளர்க் குவவு மொய்ம்பு அலைப்ப, சாந்து அருந்தி, 120
மைந்து இறை கொண்ட மலர்ந்து ஏந்து அகலத்து,
தொன்று படு நறுந் தார் பூணொடு பொலிய,
செம் பொறிக்கு ஏற்ற, வீங்கு இறைத் தடக் கையின்
வண்ண வரி வில் ஏந்தி, அம்பு தெரிந்து,
நுண் வினைக் கச்சைத் தயக்கு அறக் கட்டி, 125
இயல் அணிப் பொலிந்த ஈகை வான் கழல்
துயல் வருந்தோறும் திருந்து அடிக் கலாவ— 127

பாடற் செய்தி

(நாங்கள் அசோக மரத்து நிழலில் இருந்தோமாக, அப்போது)— ஒருவன் வந்தான். அவன் குடுமியில் எண்ணெய் தடவப்பட்டிருந்தது; சுருட்டை முடி. குளிர்ந்த நறுமணம்

பொருந்திய திண்ணிய பொருள்களால் செய்த மணம் மிக்க மயிர்ச்சாந்து தடவியிருந்தான்; அந்த மணம் பரவும்படியாக முடியில் தடவியிருந்தான். முடியின் ஈரம் புலரும்படி விரலை அலைப்பதால் முடிக்கப்பட்டு அவிழ்த்திருந்தது. வைரம் பாய்ந்த அகிற்பட்டையில் எழுப்பிய புகையை முடிக்கு ஊட்டியிருந்தான். அழகான வரிகள் கொண்ட வண்டுகள் அவன் மடியைச் சார்ந்து யாழின் இசைபோல முரன்றுகொண்டிருந்தன. அகிலிலிருந்து இறக்கப்பட்ட நெய்ப்பூசி, நீலமணி போல நிறம் கொண்ட பெரிய கரிய முடியிலே மலையிடத்தனவும் நிலத்திடத்தனவும் மரக் கிளையிடத்தனவும் சுனை நீரிடத்தனவுமாகிய வண்ணவண்ணமான மலர்களை ஆராய்ந்தெடுத்தும் கலந்து அணிந்திருந்தான்; அப்படியே தேர்ந்தெடுத்த வண்ணவண்ணமானதும் குளிர்ச்சியுடையதும் மணங்கொண்டதுமான மாலை அணிந்திருந்தான். வெள்ளைத் தாழை மடல் அமைந்த கண்ணி(தலைமாலை)யை முருகனோ என்று கண்டோர் அஞ்சும்படி நலமுற்ற சென்னியிலே அணிந்திருந்தான். பசிய காம்புடைய பிச்சி கொண்டு தொடுத்த ஒற்றை வட மாலை—அழகிதாய் விரிந்த இதழ்களையுடைய ஒற்றைவடமாகப் பிச்சி மாலை அணிந்திருந்தான். சிவந்த தீப் போல விளங்கும் ஒளி மிக்க, பொலிவுடைய அசோகின் தளிரைக் காதிலே செருகியிருந்தான். அந்த அசோகின் தளிர் தோளிலே பட்டு அசைந்துகொண்டிருந்தது. மார்பிலே சந்தனம்; வலிமை நிலை கொண்ட மார்பு; எப்போதுமே(தொன்றுபடு) நறுமண மாலை அணிபவன் போலத் தெரிந்தது; மலர்ந்து (விரிந்து) உயர்ந்த மார்பிலே தார் (மாலை) அணிகளோடு கலந்து பொலிந்தது. மூன்று வரிகள் (செம்பொறி)¹ ஆகிய உத்தம இலக்கணத்துக்குப் பொருத்தமான மார்பு அது. இறுகி விறைப்பாய் உள்ள முன்கை கொண்ட (வீங்கு இறை) பெரிய கையிலே அழகியதாய்க் கட்டப்பட்ட வில், தேர்ந்தெடுத்த அம்பு; நுண்ணிய வேலைப்பாடு அமைந்த கச்சு(ஆடை)நெகிழாவண்ணம் கட்டப்பட்ட இடுப்பு—அவன் இப்படி ஒரு வீறு கொண்ட தோற்றம் உடையவன். அங்க இலக்கணப்படி அழகினால் பொலிந்ததும் பொன்னால் செய்யப்பட்டதுமான வீரக் கழல் அவன் பெயரும்போதெல்லாம் திருத்தமான அவன் காலிலே ஏறி இறங்கிப் பொலிவோடு விளங்கியது.

இவ்வளவு விரிவாகத் தலைவனின் தோற்றத்தைச் செவிலியிடம் விரித்துச் சொல்லுவதற்கு ஏற்ற காரணம் உண்டு— 'கண் நிறைந்த கணவன் வேண்டும்' என்பது பெண்களின்

¹ இந்தச் செம்பொறி ஆகிய உத்தம ஆடவர் இலக்கணம் திருமுருகாற்றுப்படையிலும் கூறப்படுகிறது. முருகு. 104—5

விருப்பம் என்று சொல்லுவார்கள். இயற்கை யழகாலும் செயற்கை யழகாலும் வீரமும் வீறும் கொண்டு பொலிவுற, தலைவியின் மனத்தைக் கவர்வோனாய்த் தோன்றினான். இதனைச் செவிலி மனங்கொள்ளும்படி தோழி விரிவாகச் சொல்லுகிறாள்; அவனுடைய சிறப்பியல்பு மேலும் வரும்.

சுரி-சுருள். தகரம்-தலையில் தடவும் நறுமணச் சாந்து. குஞ்சி-ஆடவர் தலைமுடி. உலர்ப்பு-(உலர்தல்)அலைதல். வெண் போழ்க்கண்ணி-வெள்ளைப் பனங்குருத்திலே செய்யப்பட்ட தலைமாலை (போழி-பனங்குருத்து). பிண்டி-அசோகு, தயக்கு-துளக்கம். ஈகை-பொன்.

தலைவனுடன் வந்த நாயைக் கண்டு அஞ்சிய தோழி முதலியோர் வேறு இடம் செல்லுதல்

முனை பாழ் படுக்கும் துன் அருந் துப்பின் 128

பகை புறம் கண்ட பல் வேல் இளைஞரின்
உரவுச் சினம் செருக்கி, துன்னு தொறும் வெகுளும், 130

முளை வாள் எயிற்ற, வள் உகிர், ஞமலி
திளையாக் கண்ண வளை குபு நெரிதர,
நடுங்குவனம் எழுந்து, நல் அடி தளர்ந்து, யாம்
இடும்பை கூர் மனத்தேம் மருண்டு புலம் படர- 134

பாடற் செய்தி

பகைவர் நிலத்தைப் பாழ்படுத்துவோரும், நெருங்குதற்கு அரிய வலிமையுடையோரும் ஆகிய, பகைவரைப் புறமுதுகிடச் செய்த வேலேந்தும் பல இளைஞர்களைப் போன்ற நாய்கள்—மிக்க சினத்தால் செருக்கி, எவரும் நெருங்கும்போதெல்லாம் வெகுளும் நாய்கள்—(முங்கில்)முளைபோல் ஒளிவீசும் பற்களையுடைய நாய்கள்—கூரிய நகம் கொண்ட நாய்கள் அவனுடன் வந்தன. இமையாத கண்கொண்டு எங்களைப் பார்த்து, அவை எங்களை வளைந்து வந்தன. அதனால், அஞ்சி நடுங்கினவர்களாய் நாங்கள் எழுந்து, கால்கள் தளர்ந்து, துயரம் மிகுந்த மனத்தவராய் மருண்டுபோய் வேறு இடத்துக்குப் போய்விடப் புறப்பட்டோம். அப்படிப் போனபோது—

பல போர்முனைகளைப் பாழ்படுத்தி வீரத்தை நாட்டிய இளைய வீரர்கள் தலைவனுடன் வந்த வேட்டை நாய்களுக்கு உவமை. நாய்களின் இயல்பை மிக அருமையாகக் கபிலர் சொல்லோவியப்படுத்தியிருக்கிறார்.

துப்பு-வலிமை. உரவுச் சினம்-மிகுந்த சினம். முளை-(முங்கில்)முளை. திளையா-இமைக்காத.

தலைவன் கெடுதி வினாவுதல்

மாறு பொருது ஓட்டிய புகல்வின் வேறு புலத்து	135
ஆ காண் விடையின், அணி பெற வந்து-எம்	
அலமரல், ஆயிடை, வெருஉதல் அஞ்சி,	
மெல்லிய இனிய மேவரக் கிளந்து எம்	
ஐம்பால் ஆய் கவின் ஏத்தி, “ஒண் தொடி,	
அசை மென் சாயல், அவ்வாங்கு உந்தி,	140
மட மதர் மழைக் கண் இளையீர்! இறந்த	
கெடுதியும் உடையேன்” என்றான். அதன் எதிர்	
சொல்லேம் ஆதலின், அல்லாந்து-	143

பாடற் செய்தி

தனக்கு மாறாகிய காளைகளையெல்லாம் எதிர்த்துப் பொருது விரட்டுவதில் விருப்பம் உடைய தான் முன் அறியாத இடத்தில் புதிய பசுவைக் காணும் காளையைப் போல அழகு பெற எங்களை அவன் நெருங்கி வந்தான். எங்களுடைய கலக்கத்தை உணர்ந்து கொண்ட அந்த நேரத்தில், நாங்கள் அஞ்சுவதற்குரிய செயலுக்குத் தான் காரணன் ஆகிவிட்டதற்காக அவன் அஞ்சினான். மென்மையான இனிய சொற்களை நாங்கள் விரும்பும்வண்ணம் சொல்லி ஐந்து பகுதியாகப் பிரித்து அழகு செய்திருந்த எங்கள் கூந்தலின் நுட்பமான அழகைப் புகழ்ந்தான். அதன்பின், ‘ஒளிபொருந்திய வளையலும் இயங்குகின்ற மென்மையான அழகும் அழகிய வளைந்த கொப்பூழும், மடப்பமும் மதர்த்தலும் குளிர்ச்சியும் கொண்ட கண்ணை உடைய இளையவர்களே! நான் விரட்டி வந்த விலங்குகள் இப்பக்கமாக கடந்து வந்தன; (அவை சென்றது எந்தத் திசை என்று சொல்லமாட்டார்களா?) என்று கேட்டான். அந்த கேள்விக்கு நாங்கள் ஏதும் விடை சொல்லவில்லை. ஆகையால் வருந்தி.....

வேட்டையாடும்போது தன்னைக் கடந்து விலங்குகள் எப்படியோ தப்பிவிட்டதாகவும், அவை தப்பிச் சென்ற திசை எது எனக் கேட்பதாகவும் அகப்பொருட் செய்யுட்களிலே ஒரு துறை உண்டு. அதனைக் ‘கெடுதி வினாதல்’ என்று குறிப்பிடுவர். (தொல். களவு: 102)

கெடுதி வினவ முனைகிறவன் அதன்முன் இளமகளிரை விளக்குமிடத்து நெடிய வருணனையுடன் அவர்கள் அழகைப் பலபடப் பாராட்டி விளிப்பது மனங்கொளத்தக்கது. இருவகையில் இதற்கு விளக்கம் கூறலாம்: ஒன்று: அப்பெண்டிரின்—குறிப்பாகத் தலைவியின்—வனப்பே அவன் மனத்தில் உறைந்து நின்றது; மற்றது: எந்த விலங்கையும் அவன் தேடி வரவில்லை என்பது,

பின்னை இலக்கியங்களில் பெண்கள் அழகை வருணிப்பது என்பது வெற்றுச்சடங்காய், வெறி பரப்புமளவுக்கு மாறிவிட்டதை காண்கிறோம்; அறிந்தோ, அறியாமலோ அப்படி ஒரு 'மரபு' உருவாகக் கபிலர் போன்ற சான்றோர்கள் வருணனை வழிவகுத்துவிட்டனர். செறிவார்ந்த உளவியல் நுட்பம் மறைந்தது; வெறி சார்ந்த உடல் வருணனை புகுந்தது. இலக்கிய வரலாற்றிலே இஃது ஓர் அவலம்.

அசைமென் சாயல்: சாயல் கட்புலனாவதோர் மென்மைத் தன்மை என்பர். அதனை அசை, மென் என்ற இரண்டு அடை கொடுத்துக் கபிலர் சிறப்பித்தார். கண்ணுக்குப் புலப்படுவது உணர்வு அளவிலேயே; 'மரம் கண்டேன்' என்பது போலப் பருப்பொருட் காட்சி வேறு, சாயல் ஆகிய நுண்பொருட் காட்சி வேறு. 'காணா மரபிற்று உயிர் என மொழிவோர்—நாண் இலர் மன்ற; பொய்ம் மொழிந்தனரே—யாஅம் காண்டும் எம் அரும் பெறல் உயிரே' என்ற அரிய பாடலில்¹ (அகப்பொருள் விளக்கம்-உரைமேற்கோள்-131) உயிரைக் கண்டதாகப் பாடும் உணர்ச்சியோடு கபிலர் காட்சியை ஒப்பிட்டு உணரவேண்டும். அசைகின்ற, மெல்லிய சாயல் என்ற அடைமொழி நயத்தை இவ்வாறு உணர்க.

கெடுதியும் உடையேன் என்பதில் உள்ள உம்மை கருதத்தக்கது. இந்த எச்சவும்மை அல்லது எண்ணும்மைக்கு இணை செய்யுளில் இல்லை. 'உங்களைக் கண்டு அளவளாவுவதும் என் நோக்கம்' என்ற செய்தியை உள்ளடக்கியது செய்யுளில் வெளிப்படையாக உள்ள உம்மை.

புகல்வு-மனச் செருக்கு, விருப்பம். அலமரல்-கலக்கம். மேவர-விருப்பம் உண்டாக(மேவுதல்:விருப்பதல்). அவ்வாங்கு-அழகிய வளைவினை யுடைய. அல்லாந்து-வருந்தி.

தலைவன் தலைவியின் சொல்லை எதிர்பார்த்து நின்றான்

“கலங்கிக் 143

கெடுதியும் விடஇர்ஆயின், எம்மொடு
சொல்லலும் பழியோ, மெல் இயலிர்?” என, 145
நைவளம் பழுதிய பாலை வல்லோன்
கை கவர் நரம்பின், இம்மென இமிரும்
மாதர் வண்டொடு, சுரும்பு நயந்து இறுத்த,

¹ டாக்டர். தெ. ஞானசுந்தரம் இப்பாடல் சிற்றெட்டகம் என்ற அகப்பொருள் நூலுக்கு உரியது என்பர். காண்க குறுந்தொகைத் தெளிவு.

தாது அவிழ் அலரித் தா சினை பிளந்து,
தாறு அடு களிற்றின் வீறு பெற ஓச்சி 150
கல்லென் சுற்றக் கடுங் குரல் அவித்து,
எம் சொல்லற் பாணி நின்றனன் ஆக- 152

பாடற் செய்தி

“மெல்லியற் பெண்களே! கலக்கமுற்று நான் விரட்டி வந்த விலங்குகள் தப்பிப்போன திசைபற்றித் தெரிவிக்காவிட்டாலும் எம்முடன் ஒரு சொல் சொல்லுவதால் உங்களுக்குப் பழி உண்டாகிவிடுமா என்று சொல்லி, நட்டராகம் கனிந்த (முற்றுப்பெற்ற) பாலை யாழை இசைக்கவல்லவன் தன் கையால் மீட்டிய இழுமெனும் ஓசைபட ஒலிக்கும் விருப்பத்துக்குரிய வண்டுகளோடு சுரும்புகளும் விருப்பத்தோடு தங்கியிருந்த மரக்கொம்பை முறித்தெடுத்தான்; தாது விரிந்த மலர்களும் அந்தக் கொம்பிலே மலர்ந்திருந்தன. அந்தக் கொம்பைக் கொண்டு வீசி, யானை துதிக்கையில் கொம்பு கொண்டு வீசுவது போல் வீசி அவனுடன் வந்திருந்த வேட்டை நாய்களின் கடுங்குரலை அடக்கினான்—கல்லென்று ஆரவாரம் செய்து கொண்டிருந்த கூட்டமான நாய்களின் கடுங்குரலை அடக்கினான். அந்தச் சத்தத்தை அடக்கியபின், நாங்கள் ஏதாவது சொல்வோம் என்று அதற்குரிய காலத்தைப் பார்த்து நின்றான். அவன் அப்படிக்காத்திருந்தபோது.....

தா சினை—பரவலாக வளர்ந்திருந்த கிளை. பிளந்து—முறித்து. தாறு—களிறு செலுத்துவோன்(மாவுத்தன்) வைத்திருக்கும் அங்குசம். தாறு அடு களிறு —அங்குசத்துக்கு அடங்காமல் மீறும் களிறு. சொல்லற்பாணி—நாங்கள் பேசும் காலம்.

☆

சினத்துடன் வந்த யானை

இருவி வேய்ந்த குறுங் காற் குரம்பை, 153
பிணை ஏர் நோக்கின் மனையோள் மடுப்ப,
தேம் பிழி தேறல் மாந்தி, மகிழ் சிறந்து, 155
சேமம் மடிந்த பொழுதின், வாய்மடுத்து,
இரும் புனம் நிழத்தலின், சிறுமை நோனாது,
அரவு உறழ், அம் சிலை கொளீஇ, நோய் மிக்கு,
உரவுச் சின முன்பால் உடல் சினம் செருக்கி,
கணை விடு (பு), புடையூ, காணம் கல்லென, 160
மடி விடு வீளையர் வெடி படுத்து எதிர்,
காப்ப் பெயல் உருமின் பிளிறி, சீர்த் தக

இரும் பிணர்த் தடக் கை இரு நிலம் சேர்த்தி,
 சினம் திகழ் கடாஅம் செருக்கி, மரம் கொல்பு,
 மையல் வேழம், மடங்கலின், எதிர்தர, 165
 உய்வு இடம் அறியேம் ஆகி, ஒய்யென,
 திருந்து கோல் எல் வளை தெழிப்ப, நாணு மறந்து,
 விதுப்புறு மனத்தேம், விரைந்து அவற் பொருந்தி,
 சூர் உறு மஞ்ஞையின் நடுங்க— 169

பாடற் செய்தி

தினை அரிந்தபின் எஞ்சும் தாள்களைக் கொண்டு வேய்ந்த
 கூரையுடையதும், குறுகிய தூண்கள் உடையதுமாகிய குடிசையில்
 உள்ள மனைவி—மான்பிணை போன்ற பார்வையுடைய மனைவி
 —எடுத்துக் கொடுக்க, தேன் கொண்டு செய்யப்பட்ட தெளிந்த
 கள்ளை உண்டு, போதை மிகுந்து புறப்பட்டான் ஒரு வேடன்.
 அவன் போதையக்கத்தோடு காவல் தொழிலை மறந்தான்.
 அதனால் பெரிய தினைப்புனத்தில் புகுந்த யானை தினை
 யெல்லாம் தின்று தீர்த்தது. அதன்மேல் தன் காவல் தொழிலுக்குச்
 சிறுமை நேர்வதைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அந்தக் காவலன்,
 பரவும் சினங் கொண்ட பாம்பைப் போல(சின) அழகினையுடைய
 வில்லை வளைத்து நானேற்றி அம்பு எய்தான்; அவன் உடம்பு
 வலிமையானது, உடல் வலிக்கு இயைந்த சினத்தோடு—அப்
 போதும் கள் மயக்கத்தோடே— அம்பு எய்தான்; தட்டை என்ற
 கருவியையும் புடைத்தான். காடெல்லாம் கல்லென ஒலித்திட
 வாயை மடித்துச் சீழ்கை யடித்தான்; சீழ்க்கை பேரொலியாகப்
 பரவிக் காடெல்லாம் கல்லென் ஒலி எழுப்பியது. இத்தனை
 ஆரவாரத்தால் யானையை ஒட்டினான். அதனால் புனத்தை
 விட்டு ஓடிய மத யானை கார்காலத்து மழையின்போது முழங்கும்
 இடிபோல ஓசையெழுப்பிக்கொண்டு, (தன் பெரிய தலைக்குப்)
 பொருந்திய பெரிய சுரசுரப்பான துதிக்கையை நிலத்திலே
 மோதிக்கொண்டு, சினம் விளங்குகின்ற மதத்தால் செருக்கி,
 மரங்களை முறித்துக்கொண்டு, கூற்றுவனைப் போல எங்களை
 நோக்கி விரைந்து வந்தது. அப்படி அந்த யானை வர, நாங்கள்
 உயிர் பிழைக்கத் தப்பிக்கும் இடம் அறியாதவர்களாய், சட்டென்று
 திரட்சியாக அழகுபெறச் செய்யப்பட்டவையும் விளக்கம்
 உடையவுமாகிய வளையல்கள் ஒலித்திட, (அயல் ஆடவன்பக்கம்
 செல்கிறோமே) என்ற வெட்கம் மறந்து நடுங்கும் மனத்தோடு
 விரைந்து போய் அவனை நெருங்கிச் சேர்ந்தோம்—அப்போது
 தெய்வம் ஏறின மயில்போல் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தோம். அப்படி
 நாங்கள் நெருங்கியபோது.....

தேனிலிருந்து தயாரிக்கப்பட்ட கள்ளை மனைவியே கொடுத்தாள், என்ற செய்தி, மதுவிலக்கை நாகும் நம் காலத்தவர்க்கு அதிர்ச்சியான செய்திதான். ஆயினும், அதனை உட்கொண்ட காவலன் போதை ஏறிக் கடமையில் தவறினான் என்ற செய்தி, எச்சரிக்கைக் குறிப்பாக அமைகிறது என்பது ஓரளவு ஆறுதல் தருவதாகிறது.

நாணு(நாணம்) மறந்து என்ற தொடருக்குப் பொருள் தரும்போது, 'உயிரினும் சிறந்த நாணைக் காத்தலை மறந்து' என்று வரைந்துள்ளார், நச்சினார்க்கினியர். 'உயிரினும் சிறந்தன்று (சிறந்தது) நாணே, நாணினும் செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று' (தொல்களவு.22) என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா அவர் மனத்திலே நிழலிட்டிருப்பது கருதத்தக்கது. 'நாணத்தை மறந்து' என்று பதவுரை தருவதே போதுமாயிருக்க 'உயிரினும் சிறந்த நாணைக் காத்தலை மறந்து' என்றறெழுதித் தமிழ்ப் பண்பாட்டை நினைவிலே கொண்டு நமக்கும் நினைவூட்டினார்.

அரவு உறழ் சிலை(பாம்பையொத்த வில்) என்ற தொடருக்கு 'பாம்பு, வடிவிற்கும் கொலைத் தொழிலுக்கும் உவமை' என விளக்கம் தருவார், நச்சினார்க்கினியர்.

இருவி-தினையரிந்தபின் எஞ்சும் தாள். குரம்பை-குடில், குடிசை. நிழத்தல்-உண்டு தீர்த்தல்(நொக்கிவிடுதல் என்பார் நச்.) சேமம் மடிந்தபொழுதின்-பாதுகாவலை மறந்தபோது, மடிவிடு வீளை-வாயை மடிந்து எழுப்பும் சீழ்க்கை ஒலி. மையல் வேழம்-மத யானை மடங்கல்-கூற்றுவன்(யமன்), சிங்கம் எனலும் ஆம். விதுப்பு-நடுக்கம்.

யானையைத் தலைவன் துரத்துதல்

..... வார் கோல்	169
உடு உறும் பகழி வாங்கி, கடு விசை,	170
அண்ணல் யானை அணி முகத்து அழுத்தலின்,	
புண் உமிழ் குருதி முகம் பாய்ந்து இழிதர,	
புள்ளி வரி நுதல் சிதைய, நில்லாது,	
அயர்ந்து புறங்கொடுத்த பின்னர்-	174

பாடற் செய்தி:

(தெய்வமுற்ற மயில்போல நாங்கள் நடுங்கியபோது) நெடுங்கோலை யுடையதும் விரைந்து செல்வதுமாகிய அம்பை (வளைந்த வில்லிலே) வலித்துத் தலைமை மிக்க அந்த யானையின் அழகிய முகத்திலே எய்து அழுந்தச் செய்தான். அப்படி முகத்தில்

அம்பு அமுந்தியதால் ஏற்பட்ட புண்ணிலிருந்து குருதி முகத்திலே பரவி வழிந்தது. புள்ளிகள் அமைந்த மத்தகத்தின் அழகு குலைந்தது. அதன்பின்னும் அங்கே நிற்காமல் பின்வாங்கி ஓடியது. அப்படி அந்த யானை ஓடியபின்.....

களிறுதரு புணர்ச்சி என்று அக இலக்கணம் குறிப்பது இதுவே. காவல்தொழிலைப் போதையில் மறந்து, அந்தப் போதை நிலையிலேயே காவலன் அம்பு எய்தான்; தலைவனும் அம்பு எய்தான். காவலன் எய்த அம்பின் தாக்குதலால் யானைக்குச் சினம் பொங்கியது; மரங்களை முறித்தது; துதிக்கையை வளைத்துத் தரையிலே மோதியது. தலைவன் எய்த அம்பு, யானையின் முகத்திலே அமுந்தியது; குருதி வழிந்தது; யானையின் பெருமிக அழகு சிதைந்தது; புறமுதுகிட்டுப் பின்வாங்கியது. காவலனும் தலைவனும் குறிஞ்சி நிலத்து வீரர்களே, ஆயின், முன்னவன் கள்ளின் ஆதிக்கத்தில் போதை அடைந்தவன்; பின்னவன் மகளிரைக் காத்தலில் கருத்தூன்றிய வீரன்..... எண்ணிப் பார்த்தால் ஒரே செயலில் முரண்பட்ட இருவேறு ஓவியங்கள் தெரியும்.

வார்-நீண்ட கோல்-அம்பின் நீண்ட(உடற்) பகுதி. உடு-அம்பின் சிறகுப் பகுதி(அம்பு விரைந்து செல்வதற்கு இந்த அமைப்பே உதவுகிறது)

நீரிலிருந்து எடுத்துக் காப்பாற்றினான்

நெடுவேள்	174
அணங்கு உறு மகளிர் ஆடுகளம் கடுப்ப,	175
திணி நிலைக் கடம்பின் திரள் அரை வளைஇய	
துணை அறை மாலையின், கை பிணி விடேளம்,	
நுரையுடைக் கலுழி பாய்தலின், உரவுத் திரை	
அடும் கரை வாழையின் நடுங்க, பெருந்தகை	
“அம் சில் ஒதி! அசையல்; யாவதும்	180
அஞ்சல், ஓம்பு; நின் அணி நலம் நுகர்கு” என,	
மாசு அறு சுடர் நுதல் நீவி, நீடு நினைந்து,	
என் முகம் நோக்கி நக்கனன்.	183

பாடற் செய்தி

(களிறு பின்னிட்டுப் போனபின்பு, பின் ஒரு தடவை ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்தது) முருகப் பெருமானால் வருத்தமுற்ற மகளிர் ஆடுகின்ற திண்ணிய நிலையுடைய கடம்பின் அடிமரத்தை வளைத்தும் சூழும் மகளிரைப் போல, நாங்களும் கைகளைப் பிணைத்துக்கொண்டு ஒருவரையொருவர் விடேமாய், நுரைத்துப் பெருகிவரும் வெள்ளத்திலே குதித்தோம். அதனால்—பரவுகின்ற

அலைகள் மோதுவதால் இடிபடும் கரையில் நின்ற வாழை போல—கால் தளர்ந்து வெள்ளத்தின் போக்கிலேயே இழுத்துச் செல்லப்பட்டோம். இடிகரை வாழைபோலக் கால் தளர்ந்து நடுங்கி வெள்ளத்தில் நாங்கள் அடித்துச் செல்லப் படுவதைக் கண்டான் அந்தப் பெருமகன். நீர் வெள்ளத்திலிருந்து கரை சேர்த்துத் தலைவியை நோக்கி “அழகிய சிலவாகிய கூந்தலாளே! அஞ்சுதலைப் பாதுகாப்பாயாக (அஞ்சாதே) நான் உன் அழகினை நுகர்வேன் என்று சொன்னான். சொல்லி, தலைவியின் குற்றமற்று ஒளிரும் நெற்றியைத் தடவிக்கொடுத்தான். பின்னர், (இக்களவொழுக்கம் நீடிப்பதாக என்ற) நெடிய நினைப்போடு என் முகத்தை நோக்கிச் சிரித்தான்.

நுரையுடைக் கலுழி என்றதால் வெள்ளப் பெருக்கு என்பது தெரிகிறது. இதனைப் புனல்தரு புணர்ச்சி என அகநூல்கள் குறிப்பிடும்.

கலுழி-(வெள்ளப்)பெருக்கு, உரவுத் திரை-பரவுகின்ற அலை.

தலைவி தலைவனுடன் கூடிய நிலை

அந் நிலை,	183
நாணும் உட்கும் நண்ணுவழி அடைதர,	
ஓய்யெனப் பிரியவும் விடாஅன், கவைஇ	185
ஆகம் அடைய முயங்கலின், அவ் வழி,	
பழு மிளகு உக்க பாறை நெடுஞ் சுணை,	
முழு முதற் கொக்கின் தீம் கனி உதிர்ந்தென,	
புள் எறி பிரசமொடு ஈண்டி, பலவின்	
நெகிழ்ந்து உகு நறும் பழம் விளைந்த தேறல்,	190
நீர் செத்து அயின்ற தோகை, வியல் ஊர்ச்	
சாறு கொள் ஆங்கண் விழவுக் களம் நந்தி,	
அரிக் கூட்டு இன் இயம் கறங்க, ஆடு மகள்	
கயிறு ஊர் பாணியின் தளரும் சாரல்,	
வரை அரமகளிரின் சாஅய், விழைதக,	195
விண்பொரும் சென்னிக் கிளைஇய காந்தள்	
தண் கமழ் அலரி தாஅய், நன் பல	
வம்பு விரி களத்தின் கவின் பெறப் பொலிந்த	
குன்று கெழு நாடன், உம் விழைதரு பெரு விறல்.	199

பாடற் செய்தி

(என்னை அவன் ஒரு குறிப்போடு பார்த்துச் சிரித்த) நிலையிலே நடந்தது: தலைவியின் நெற்றியைத் தடவி ‘உன் அணி

நலம் நுகர்வேன்' என்று சொன்னபோது இவளுக்கு இயல்பான நாணமும் அச்சமும் வரவேண்டிய நேரம் அஃது ஆதலினாலே, தலைவி நாணமும் அச்சமும் அடைந்தாள். அப்போது சட்டென்று அவளைப் பிரியவும் விடானாய், கையாலே அணைத்து, உடலோடு உடல் முழுமையாகத் தழுவிக்கொண்டான் —பழுத்து முதிர்ந்த மிளகு சிந்திக் கிடக்கும் பாறையிலே ஒரு சுனை; பெரிய அடிமரம் கொண்ட மாமரத்தின் இனிய பழம் உதிர்ந்திட, தேனீயைத் தள்ளிச் சொரிந்த தேனோடு சேர்ந்து, பலாவின் (முற்றக் கனிந்ததால்) நெகிழ்ந்து உதிர்ந்த சுளையிலே யிருந்து சொரிந்த தேனும் அந்தச் சுனை நீரிலே கலந்தது. (பழமும் தேனும் கலந்ததால் கள்ளாகிப் போனதை அறியாமல்) நீர் எனத் தவறாகக் கருதி மயில் அந்தச் சுனை நீரை அருந்தியது. அதனால் போதை கொண்ட மயில் கழைக்கூத்தாடும் பெண் கழைக் கயிற்றிலே தளர்வதுபோல் அகன்ற ஊரிடத்தே விழாக் கொள்ளும் களத்திலே பெருகி இடைவிட்டு ஒலிக்கும் இனிய இசைக்கருவிகள் முழங்க, கழைக்கூத்தாடும் பெண் கழைக் கயிற்றிலே தளர்வது போல் தளர்ந்தது. அத்தகைய காட்சி உடையது (தலைவனின்) மலைச் சாரல். வானளாவிய மலைச் சிகரங்களிலே கிளைத்த செங்காந்தள் மலர்கள்—குளிர்ச்சியான மலர்கள்—உதிர்ந்த மலர்கள் பரவிக் கிடக்கின்றன. வரையா மகளிர் அங்கே விளையாடுவதால் மலர்கள் சிறிதே அழகு கெடுகின்றன; ஆயினும், மலர் பரவியுள்ள இடங்கள் புதுப்பொலிவுடன்தான் காணப்படுகின்றன. அத்தகைய காட்சியுடைய குன்ற நாடன் எம்மால் விரும்பப்படும் பெரு வெற்றிக்கு உடைமையாளனாவான்.

இந்தப் பகுதியில் இரண்டு இயற்கைக் காட்சிகள் உள்ளன. ஒன்று: தன் இயல் மாறிய சுனைநீரின் மதுத்தன்மை அறியாது அருந்திய மயிலின் காட்சி. மற்றொன்று: செங்காந்தள் மலர் பரவி சற்றே கசங்கியும் புதுப் பொலிவு பெறப் பரவிக்கிடப்பது.

இரண்டையும் உள்ளுறையுவமமாகக் கொண்டு நச்சினார்க் கினியர் விளக்கியுள்ளார்: “மிளகு உக்க பாறை அந்நிலத்து மாக்கள் உறைகின்ற ஊராகவும், நெடுஞ்சுனை தலைவன் குடியாகவும், மாம்பழத்தாலும் பலாப்பழத்தாலும் விளைந்த தேறல் தந்தை யாலும் தாயாலும் உளனாகிய தலைவனாகவும், பிரசம் இவரைக் கூட்டின. பால்வரை தெய்வமாகவும், அதனை உண்ட மயில் உயர்ந்த தலைவனைத் தன் குலத்திற்கு ஒத்தவனாகக் கருதி நுகர்ந்த தலைவியாகவும், அத்தேறலிற் பிறந்த களிப்புக் களவொழுக்கத்தாற் பிறந்த பேரின்பமாகவும், மயில் ஆட ஆற்றாத தன்மை வருந்திக் குறைந்த தன்மையாகவும் உள்ளுறையுவமங் கொள்க”.

களவொழுக்கம் நிகழ்ந்தது என்பதைச் சொல்லாமற் சொல்லும் நாகரிகச் சொல்லாடல் திறமையைச் சுட்டுவதால் கொள்வது போலும். அவ்வாறு கருதுமிடத்து இக்காட்சியை இறைச்சிப் பொருளாகக் கொள்ளலாம். உள்ளுறையாக 'இதனோடு ஒத்துப் பொருள் முடிக என' ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் களவொழுக்க நிகழ்ச்சி கண்டுரைத்தார், உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர்.

இதுபோலவே, இரண்டாவது காட்சிக்கும் உள்ளுறை யுவம விளக்கம் அவரால் தரப்பட்டுள்ளது. உரைநூலுள் கண்டு தெளிக.

நாணம்-வெட்கம், உட்கு-அச்சம். "காமக் குறிப்பு நிகழ்ந்த வழிப் படுவதோர் உள்ள ஒழுக்கம்; அன்பு காரணத்தில் தோன்றிய உட்கு" என்று பிறிதோரிடத்தில் நச்சினார்க்கினியர் தந்துள்ள விளக்கம் நினையத்தக்கது. (தொல்களவு8-நச்)

☆

இருவரும் பகற்பொழுதைப் போக்கிய முறை

உள்ளத் தன்மை உள்ளினன் கொண்டு,	200
"சாறு அயர்ந்தன்ன, மிடாஅச் சொன்றி வருநர்க்கு வரையா, வள நகர் பொற்ப, மலரத் திறந்த வாயில் பலர் உண, பைந் நிணம் ஒழுகிய நெய்ம் மலி அடிசில் வசைஇல் வான் திணைப் புரையோர் கடும்பொடு	205
விருந்து உண்டு எஞ்சிய மிச்சில், பெருந்தகை, நின்னோடு உண்டலும் புரைவது" என்று, ஆங்கு, அறும் புணை ஆகத் தேற்றி, பிறங்கு மலை மீமிசைக் கடவுள் வாழ்த்தி, கைதொழுது, ஏழுறு வஞ்சினம் வாய்மையின் தேற்றி,	210
அம் தீர் தெள் நீர் குடித்தலின், நெஞ்சு அமர்ந்து, அரு விடர் அமைந்த களிறு தரு புணர்ச்சி, வான் உரி உறையுள் வயங்கியோர் அவாவும் பூ மலி சோலை, அப் பகல் கழிப்பி, எல்லை செல்ல, ஏழ் ஊர்பு, இறைஞ்சி,	215
பல் கதிர் மண்டிலம், கல் சோப்பு மறைய-	216

பாடற் செய்தி

"யாம் விழை தரு பெருவிறல்"(199) என்று என்னால் குறிப்பிடப்பட்ட தலைவன், இவன் உள்ளத்தின் தன்மை—எண்ண ஓட்டம்— இன்னது என்பதை எண்ணிப்பார்த்து ஒன்று சொன்னான். "விழாக் கொண்டாடும் போது பெரிய மிடாவிலே

சமைப்பார்கள். அதுபோல நம்முடைய வீட்டிலே மிடா நிறையச் சோறு பொங்கவேண்டும். வருவோர் இன்னார் இவர் என்று வரையறுக்கக் கூடாது; நம் வளமான மாளிகை அழகாகப் பொலிந்திருக்க—வாயில் முழுமையாகத் திறந்திருக்க வேண்டும். நன்கு திறந்திருக்கும் அந்த வாயில் வழியாக வருகின்ற பலரும் வளமான தசைகலந்ததும் நெய்மிகுந்ததுமான சோற்றினை உண்ண வேண்டும். பழியற்ற உயர்ந்த ஒழுகலாறுடைய பெரியோர் தம் சுற்றத்தவரோடு விருந்துண்ண வேண்டும். அவர்கள் உண்டபின் எஞ்சியிருப்பதைப் பெருந்தகைப் பெண்ணே!— உன்னோடு சேர்ந்து நான் உண்ணவேண்டும். அதுவே (நம் இல்லறத்துக்கு) உயர்ந்தது” என்று சொன்னான். அவ்வாறு சொல்லி இல்லறமே தங்களைக் கரையேற்றவல்லது என்பதைத் தெளிவுறுத்தினான். மேலும், விளங்கித் தோன்றும் மலைமேலே உறைகின்ற முருகப்பெருமானை வாழ்த்தி, கை தொழுது, பாதுகாப்புக்குரிய வஞ்சினத்தால் (சபத்தால்) உண்மை நெறியால் தெளிவித்தான். மேற்கொண்ட குஞ்சுரைக்கு அடையாளமாக அழகிதாக வடியும் இனிய, தெளிந்த நீரைக் குடித்தான். நீர் அருந்திச் சூள் உரைத்தமையால், இவள் நெஞ்சம் அவனிடத்திலே மேலும் விருப்பம் கொண்டது. அரிய குகைகள் அமைந்த மலைச்சாரலிலே உள்ள பூ மலிந்த சோலையிலே—வானகத்தை உரிய உறையுளாகக் கொண்டு விளங்குவோராகிய தேவர்களும் தங்க விரும்பும் பூ மலிந்த சோலையிலே—அன்றைய பகல் முழுவதும் கழித்தனர். பகற்பொழுது கழிந்தது; ஏழு குதிரை பூட்டிய தேரிலே ஏறி, பல் கதிர் மண்டிலமாகிய கதிரவன் கதிர்களைச் சுருக்கி, தான் மறைவதற்குரிய மலையைச் சார்ந்து மறைந்தான். (மாலைக் காலம் வந்தது)

புணை—கரைஏற உதவுவது; இங்கே (இல்வாழும்) அறமே புணையாகிறது. ஏழ் என்ற எண்ணுப் பெயர் இங்கே ஏழு குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட கதிரவனின் தேரைக் குறித்தது. இறைஞ்சி—(கிரணங்களைச்) சுருக்கி.

மாலைக் காலம் வந்தது

மான் கணம் மரமுதல் தெவிட்ட, ஆன் கணம்
கன்று பயிர் குரல மன்று நிறை புகுதர,
ஏங்கு வயிர் இசைய கொடு வாய் அன்றில்
ஒங்கு இரும் பெண்ணை அக மடல் அகவ,
பாம்பு மணி உமிழ, பல் வயின் கோவலர்
ஆம்பல் அம் தீம் குழல் தெள் விளி பயிற்ற,

217

220

ஆம்பல் ஆய் இதழ் கூம்பு விட, வள மனைப்
 பூந் தொடி மகளிர் கடர் தலைக் கொளுவி,
 அந்தி அந்தணர் அயர, கானவர்
 விண் தோய் பணைவமிசை ஞெகிழி பொத்த,
 வானம் மா மலைவாய் குழ்பு கறுப்ப, கானம்
 கல்லென்று இரட்ட, புள்ளினம் ஒலிப்ப,
 சினைஇய வேந்தன் செல் சமம் கடுப்பத்
 துனைஇய மாலை துன்னுதல் காணுஉ-

225

230

பாடற் செய்தி

மான் கூட்டங்கள் மரத்தடியிலே திரண்டன; மேயச் சென்ற
 பசுக் கூட்டங்கள் தம் கன்றுகளை நினைந்து அழைக்கும்
 குரலையுடையனவாய் மன்றுகள்(மாட்டுக் கொட்டில்) நிறையப்
 புகுந்தன; ஊதப்படும் கொம்பின் ஓசை போன்ற குரலையுடைய
 வளைந்த வாயினையுடைய அன்றிற் பறவைகள் உயர்ந்த கரிய
 பனை மடல்களிடையே தங்கி ஒலித்தன.¹ பாம்புகள் (நாக)
 மணிகளை உமிழ்ந்தன;² கோவலர்கள் ஆம்பற் குழல் கொண்டு
 தெளிந்த ஓசையைப் பல இடங்களிலும் (பலவயின்) எழுப்பினர்;
 ஆம்பல் மலர்களின் அழகிய இதழ்கள் கட்டுவிட்டு விரிந்தன;
 அழகிய வளையல் அணிந்த மகளிர் விளக்கேற்றும் செயலைச்
 செய்ய, அந்தணர்கள் அந்திக்காலச் சடங்குளை நிகழ்த்தினர்;
 கானவர்கள் விண்ணளவு உயர்ந்த பரண்களிலே கொள்ளிக்
 கொம்பில் நெருப்பைக் கொளுத்தினர். பெரிய மலையைச் சூழ்ந்து
 வானம் கறுத்தது. கானகத்திலே கல்லென்ற ஓசை மாறி மாறி
 ஒலித்தது. சினம் கொண்ட வேந்தன் போர் மேற்கொண்டு
 விரைவது போல விரைந்துவரும் மாலை நெருங்குவதைக் கண்டு—

மலைசார்ந்த சிற்றூர்களில் நிகழும் மாலைக் காலக்
 காட்சிகளை அருமையாக்கிக் கபிலர் பாடியுள்ளார். நாகரிக நுனிக்
 கொம்பர் ஏறாத கிராமங்களில் இன்றும் இத்தகைய காட்சிகளைக்
 காணலாம்.

தேவிட்டல்-திரளுதல், கூடுதல், பயிர் குரல்-அழைக்கும் குரல்.
 கூம்புவிட-தளையவிழ. பணவை-பரண். ஞெகிழி-கொள்ளிக்கொம்பு.

¹ பேடைகளை அழைத்தன என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

² பாம்புகள் நாகமணிகளை உமிழ்ந்து, அவையே விளக்காக, இரை
 தேடும் என்பர்.

தலைவன் புறப்பட்டான்

- “நேர் இறை முன்கை பற்றி, நுமர் தர, 231
நாடு அறி நல் மணம் அயர்கம்; சில் நாள்
கலங்கல் ஒம்புமின், இலங்குஇழையீர்!” என,
ஈர நல் மொழி தீரக் கூறி,
துணை புணர் ஏற்றின், எம்மொடு வந்து, 235
துஞ்சா முழவின் மூதூர் வாயில்,
உண்துறை நிறுத்துப் பெயர்ந்தனன். 237

பாடற் செய்தி:

“விளங்கும் அணிகள் பூண்டோரே! உமது நேரிய முன்னங்
கையைப் பற்றி என் கையில் நும் உறவினர் (திருமணச் சடங்கில்)
தர, நாடெல்லாம் அறிகின்ற நல்ல திருமணத்தை நடத்துவோம்.
அந்தத் திருமணம் நடக்கும் வரையில் சில நாட்கள் மனம்
கலங்குதலைப் பாதுகாப்பீராக(கலக்கத்தையும் தவிர்ப்பீராக)” என
அன்போடு இனிய சொற்களை (இவள் மனத்துயர்) தீரும்படி
கூறினான். கூறி, பசுத் துணையோடு இணைந்து செல்லும் காளை
போல எங்களோடு வந்தான். உடன் வந்து, ஒலிப்பதில்
ஒய்வுகொள்ளாததுஞ்சாமுழவின்) முழவினையுடைய நம்
பழமையான ஊர் வாயிலில் உள்ள ஊருணிக் கரையிலே
எங்களை நிறுத்திவிட்டுப் போனான்.

தீர என்பதற்கு மிகுதி என்ற பொருளும் உண்டு; தீரக் கூறி:
மிகுதியும் வற்புறுத்திக் கூறி எனவும் பொருள் கொள்ளலாம்.

☆

தலைவன் வரும் வழியருமை நினைந்து, தலைவி கலங்குதல்.

- அதற்கொண்டு, 237
அன்றை அன்ன விருப்போடு, என்றும்,
இர வரல் மாலையானே; வருதோறும்,
காவலர் கடுகினும், கத நாய் குரைப்பினும், 240
நீ துயில் எழினும், நிலவு வெளிப்படினும்,
வேய் புரை மென் தோள் இன் துயில் என்றும்
பெறாஅன்; பெயரினும், முனியல் உறா அன்;
இளமையின் இகந்தன்றும் இலனே; வளமையின்
தன் நிலை தீர்ந்தன்றும் இலனே; கொன் ஊர் 245
மாய வரவின் இயல்பு நினைஇ, தேற்றி,
நீர் எறி மலரின் சாஅய், இதழ் சோரா
ஈரிய கலுழும், இவள் பெரு மதர் மழைக்கண்;
ஆகத்து அரிப் பனி உறைப்ப, நாளும்,

வலைப் படு மஞ்ஞையின், நலம் செலச் சாஅய்,
நினைத்தொறும் கலுமுமால், இவளே—

250

251

பாடற் செய்தி

அதிலிருந்து (அந்த நாளிலிருந்து) அந்த முதல் நாளில் கொண்ட விருப்பத்தோடு எந்நாளும் இரவிலே (இரவுக்குறியிலே) வருதலை இயல்பாக (வழக்கமாக)க் கொண்டிருக்கிறான். (அப்படி இரவில் வரும்போது பல தடைகள் ஏற்படக்கூடும்.) அவன் வரும்பொழுது ஊர்க்காவலர் இடை விரைந்து வந்தாலும், சினம் கொண்ட நாய் குரைத்தாலும், தூக்கம் கலைந்து நீ எழ நேரிட்டாலும், நிலா வெளிச்சம் பரப்பி வெளிவந்தாலும்— அப்படிப்பட்ட தடைகள் நேரிடும் நாள்களிலெல்லாம் தலைவியின் மூங்கில் போன்ற மெல்லிய தோளில் இனிய துயிலைப் பெறமாட்டான்; அப்படிப் பெறமுடியாமல் ஏமாற்றத்தோடு திரும்பப்போக நேர்ந்தாலும் அதற்காக வெறுப்பு அடைய மாட்டான். அவன் இளமைப் பருவத்தைக் கடந்தவனும் அல்லன். நற்பண்பு வளத்தால் தன் நிலையில் நீங்கித் திரிந்துபோவானும் அல்லன். வீணில் அலர் முதலியவற்றால் அச்சுறுத்துவதையும், பொய்த்துப் போகும் (இரவுக்குறி) வரவையும் நினைத்து, மணம் செய்து இல்லறம் நடத்துதலே உரிய ஒழுக்கம் எனத் தெளிந்து துணிந்தமையால் அந்நிலை வாராமை நினைந்து கலங்குகிறான்— இவளுடைய பெரிய மதர்த்த கண்கள் பெருமழையால் மோதப்பட்ட மலர்போல அழகு கெடுகின்றன; இதழ் (இமை) சோர்ந்து கண்ணீரால் ஈரமாகிக் கலங்குகின்றன. இடைவிட்டு வீழும் துளியால்(அரிப்பனி) நாளும் வலையில் சிக்கும் மயில்போல அழகு கெடுவதால் மெலிந்து போகிறான். தலைவனையும் அவன் வரும் வழியது அருமையையும் நினைக்கும்போதெல்லாம் இவள் கலங்குகிறாள்.

தலைவியைக் காண இயலாமல் திரும்பிப்போகும் போதெல்லாம் முனியலுறான் என்பதைச் சொன்னவுடனேயே 'இளமையின் இகந்தன்றும் இலனே' என்று கபிலர் தரும் விளக்கம் கருத்தக்கது. காதலியைக் கண்டு அளவளாவ முடியவில்லையே என்ற ஏமாற்றத்தை இளமை எளிதிலே ஏற்காது; காரணம் எதுவாயினும் சினத்தல் இளமைத் துடிப்பின் இயல்பு. சினவாது திரும்பும் தலைவன் இளைஞனே என்று சுட்டிக்காட்டி, அவனுடைய பண்பாட்டைக் கபிலர் புலப்படுத்துகிறார். 'மென்தோள் இன் துயில் பெறாஅன்' என்ற தொடர், "தாம் வீழ்வார் மென்தோள் துயிலின் இனிதுகொல் தாமரைக் கண்ணான் உலகு"(1103) என்ற குறளினையும், 'வளமையின் தன் நிலை தீர்ந்தன்றும் இலனே' என்ற தொடர், 'நிலையில் திரியாது

அடங்கியான் தோற்றம் மலையினும் மாணப்பெரிது'(124) என்ற குறளினையும் முறையே நினைவூட்டுதல் காண்க.

கொன் என்பது பலபொருள் ஒரு சொல்; இங்கே அச்சம் என்ற பொருள் கொள்ளப்பட்டது. கொன் ஊர்-அலர் பரப்புவதால் அச்சம் பரப்பும் ஊர். சாஅய்-மெலிவு.

இரவில் தலைவன் வரும் வழி

கங்குல்,	251
அளைச் செறி உழுவையும் ஆளியும், உளியமும், புழற் கோட்டு ஆமான் புகல்வியும், களிறும், வலியின் தப்பும் வன்கண் வெஞ்சினத்து உருமும், சூரும், இரை தேர் அரவமும்,	255
ஒடுங்கு இருங் குட்டத்து அருஞ் சுழி வழங்கும் கொடுந் தாள் முதலையும், இடங்கரும், கராமும், நூழிலும், இழுக்கும், ஊழ் அடி முட்டமும், பழுவும், பாந்தளும், உளப்படப் பிறவும், வழுவின் வழாஅ விழுமம், அவர்	260
குழு மலை விடரகம், உடையவால் எனவே.'	261

பாடற் செய்தி

இரவுக் காலத்தில் குகைகளில் செறிந்திருக்கும் புலிகளும், யாளிகளும், கரடியும், உட்புறம் துளையாகவுள்ள கொம்பையுடைய ஆண் ஆமானும், களிறும், வலிமையினால் கொல்லும் அஞ்சாமை(வன்கண்) கொண்ட வெஞ்சின இடியேறும், வாட்டும் தெய்வமும், இரை தேடுகின்ற பாம்பும், ஒடுங்கிக் கரிதாகிய ஆழமான பொந்திலும் போவதற்கு அரிய சுழற்சியிலும் திரிகின்ற வளைந்த காலையுடைய முதலையும், இடங்கரும் கராமும், வழிப் பறி செய்வோர் பயணிகளைக் கொன்று குவிக்கும் இடங்களும் (நூழில்), வழுக்குநிலமும், முறையான பாதை போல் தோன்றிப் பின் வழியின்றி முட்டிநிற்கும் இடங்களும், பிசாசும், பெரும் பாம்பும் உட்பட வேறு வகைப்பட்டனவாய்த் தவறாமல் தீங்கு தருவனவும் ஆகிய பலவும் கூட்டமாகவுள்ளதும், குகைகள் உள்ளதுமாகத் தலைவனுடைய மலை அமைந்துள்ளது எனக் கலங்குகிறாள்.

(நடந்தது இது. இனி நடக்கவேண்டுவது தலைவனை ஏற்று மணம் செய்விப்பதே என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்லி முடிக்கிறாள், சதுரப்பாட்டின் மறுவடிவாகிய தோழி)

ஆமான் என்ற விலங்கின் ஆணினை புகல்வி என்பர். தப்பும்—கொல்லும். முதலை, இடங்கர், கராம் மூன்றும் ஒரே விலங்கின் மூவேறு வகைகள். விழுமம்(துன்பம்)தருவனவற்றை விழுமம் என்றது ஆகுபெயர்.

குறிஞ்சிப்பாட்டின் இறுதியில் உள்ள தனிப்பாடல்கள்

1. நின் குற்றம் இல்லை; நிரைதொடியும் பண்பு உடையள்;
என் குற்றம் யானும் உணர்கலேன்; பொன் குற்று
அருவி கொழிக்கும் அணி மலை நாடன்
தெரியங்கால், தீயது இல்லை.

தோழி கூற்று

“தாயே, இது உன் குற்றம் அன்று; வரிசையான வளையல் அணிந்த தலைவியும் நற்பண்பு உடையவள்; நான் என்ன குற்றம் செய்தேன் என்பது எனக்கும் தெரியவில்லை; பொன் கொட்டும் அருவி கொழிக்கும் அழகிய மலைநாடனைப் பற்றி ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவளும் தீது உடையவன் அல்லன். (எவரும் குற்றம் செய்யவில்லை. நடக்க வேண்டியது நடந்துவிட்டது. சினந்தோ வருந்தியோ பயன் இல்லை.)

2. ஆற்றல் சால் கேள்வி அறம் பொருள் இன்பத்தைப்
போற்றிப் புனைந்த பொருளிறே—தேற்ற
மறையோர் மணம் எட்டின் ஐந்தாம் மணத்தின்
குறையாக் குறிஞ்சிக் குணம்.

குறிஞ்சிப்பாட்டைப் படித்தவர் கூற்றாக இது கொள்ளப் படும். தெளிவுபெற்ற வேதநெறியினரின் எண்வகை மணத்துள் ஐந்தாவது மணமாகிய காந்தருவ நெறியில் குறைவுபடாத குறிஞ்சிப்பாட்டின் குணம் யாது எனில், திறம் சான்ற அறிவினர் வகுத்த அறம், பொருள் இன்பம் என்றவற்றைப் போற்றிப் புனைந்துரைத்த பொருண்மையாகும்.

இவ்விரண்டு பாடல்களும் பின்வந்தோர் எவரோ இயற்றியன. குறிப்பாக, இரண்டாம் பாடல் குறிஞ்சித்திணையின் களவொழுக்கத்துக்கு இழுக்குத் தேடுவதாக உள்ளது. காந்தருவமாகிய வேதமன்றலும் தமிழிலக்கிய மரபு கூறும் களவு மணமும் வடதுருவம் தென்துருவங்களாம். விரிவும் விளக்கமும் இங்கே தேவை இல்லை.

8

புறநானூறு

புறநானூறு

வரலாற்றுணர்வு பேணாமல், வரலாற்றுக்கு வேண்டிய ஆவணங்களைப் பதிவு செய்து வைக்காதவர்கள் தமிழர்கள். குறிப்பாக, பழந்தமிழகத்தைப் பற்றிய வரலாற்று ஆவணங்கள் நம்மிடம் இல்லை என்ற குறையை நாம் என்றுமே தீர்த்துக் கொள்ள முடியாது; அந்த அளவுக்கு ஆவணங்கள் நம்மிடம் அறக்குறைவு.

பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் இவ்வகையில் நமக்குப் பெரிதும் உதவுகின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் உயர்வு நவீற்சி மிக அரிதாகவே காணப்படும்; இயல்பு நவீற்சியே பெரிதும் கையாளப்படும் சங்க இலக்கியம், பழந்தமிழ்ச் சமுதாய வரலாற்றை உருவாக்கிட மிக மிகக் கைக்கொடுக்கின்றது. சங்க இலக்கியமாகிய பத்துப் பாட்டு, எட்டுத்தொகை ஆகியவற்றுள் இந்த வகையில் புறநானூறு மிகமிக நம்பத்தகுந்த வரலாற்றுச் செய்திகளைத் தருகிறது.

வரலாற்று நூல் என்றால், ஆட்சிப் பீடத்திலிருக்கும் அரச குடும்பங்களின் செய்திகளையும், போர்கள் பற்றிய செய்திகளையும் சில பல தேதிகளையும் தரும் என்று கருதிய காலம் 'மலையேறி' விட்டது. சமுதாய வரலாறே—மக்கள் பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், குறிக்கோள்கள், பண்பாட்டு உணர்வுகள் ஆகியவற்றைத் தரும் சமுதாய வரலாறே உண்மையான வரலாறு என்ற கருத்தே இன்றைய அறிஞர் உலகினரால் போற்றப்படுகிறது. இவ்வகையில் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் மிகவும் உதவும் என்பது உறுதி.

புறநானூற்றுப் பாடல்களில் மிகப் பெரும் பகுதி அரசர்கள், குறுநில மன்னர்கள், புரவலர்கள் ஆகியவர்களைப் பற்றிப் பேசுகின்றன; உண்மைதான். ஆனால், கண்முடித்தனமாக வள்ளல்களைப் புகழ்வதையே தம் இயல்பாகச் சங்கப் புலவர்கள் கொண்டிருந்தனர் என்று சொல்ல முடியாது. 'செய்யா கூறிக் கிளத்தல் எய்யாதாகின்று எம் சிறு செந்நாவே' என்பது போன்ற தொடர்கள் சங்கப் புலவர்களின் புலமை வீறு எத்தகையது என்பதைப் புலப்படுத்தும். 'சான்றோர்' என்றே சங்கப் புலவர்களைக் குறிக்கும் மரபும் இங்கே நினைவுகூரத்தக்கது.

புறநானூற்றுத் துறைக் குறிப்புகள் தரப்படும் மிகப் பல இடங்களில் 'அவனை அவர் பாடியது' என்ற தொடர் காணப்படும். 'அவன்' என்றது வேந்தரையோ புரவலரையோ குறிக்கும்; 'அவர்' என்பது புலவரைக் குறிக்கும். 'புலவர் பாடும் புகழ் உடை

யார் வலவன் ஏவா வானவூர்தி எய்துப' என்ற நம்பிக்கை வலிமையாகப் பதிந்திருந்தமையால், 'புலவர் பாடாது வரைக என் நிலவரை' என்று சூள் உரைப்பதையும் புறநானூற்றால் உணர முடிகிறது. பல வீறு கொண்ட புறநானூற்றின் பெருமை விரிப்பின் பெருகும், சுருக்கின் எஞ்சும்.

கபிலர் பாடியனவாகப் புறநானூற்றுள் இருபத்தெட்டுப் பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

(பாடல்கள் எல்லாவற்றிற்கும் அறிமுக விளக்கம் தந்து முடித்த பின், திணை துறைகள் ஒரிடத்தே தொகுத்து விளக்கப்படும்.)

வள்ளல்பாரி மறைந்தபின் கபிலர், சேரமன்னன் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன்பால் சென்றனர் என்பர். அந்த மன்னனின் சிறப்பினை விதந்து ஒதுவது புறநானூற்றின் எட்டாவது பாடல்.

1. சேரலாதன் யாங்கனம் ஒத்தியோ?

வையம் காவலர் வழி மொழிந்து ஒழுக,
போகம் வேண்டி, பொதுச் சொல் பொறாஅது,
இடம் சிறிது என்னும் ஊக்கம் துரப்ப,
ஒடுங்கா உள்ளத்து, ஒம்பா ஈகை,
கடந்து அடுதாணைச் சேரலாதனை
யாங்கம் ஒத்தியோ—வீங்குசெலல் மண்டிலம்!
பொழுது என வரைதி; புறக்கொடுத்து இறத்தி;
மாறி வருதி; மலை மறைந்து ஒளித்தி;
அகல் இரு விசும்பினானும்
பகல் விளங்குதியால், பல் கதிர் விரித்தே

புறநா. 8

திணை—பாடாண்திணை
துறை—இயன்மொழி; பூவைநிலையும் ஆம்
சேரமான் கடுங்கோ வாழியாதனைக்
கபிலர் பாடியது.

சொல் முடிபு

வீங்கு செலல் மண்டிலமே! வரைதி!..... இறத்தி.....வருதி.....
ஒளித்தி; நீ விசும்பினானும் பகல விளங்குதி.....(நீ) வையங்காவலர்.....
சேரலாதனை யாங்கனம் ஒத்தியோ?

பாடற் செய்தி

இடைவிடாத செலவினையுடைய (சூரிய) மண்டிலமே! பகற் பொழுதை மட்டும் உனக்கென வரையறுத்துக்கொண்டிருக்கிறாய்; திங்கள் மண்டிலம் தோன்றினால் புறமுதுகிட்டுப் போய் விடுகிறாய்; ஒரே போக்கில்லாமல் வடக்கும் தெற்குமாக மாறிமாறி வருகிறாய்; (மலைப்புறத்திலே போய்) மறைந்துகொள்கிறாய்; பல கதிர்களைப் பரப்பி அகன்ற பெரிய வானத்திலே பகற்பொழுதிலே விளங்குகிறாய். (இத்தனை குறைகள்—அளவுபட்ட ஆற்றல்கள் உடைய நீ) சேரலாதனுக்கு எப்படி ஒப்பாவாய்? அவன் பெருமை—அளவில் ஆற்றல்— எத்தகையது தெரியுமா? உலகம் காக்கும் மன்னவர்கள் அவனிடம் வழிபாடு (பணிவு) சொல்லி நடக்கிறார்கள்; அவனோ நுகருதற்கு மேலும் மேலும் இன்பம் வேண்டும் என்று விரும்புகிறான். நாடுகள் பல, பலருக்கு உரிமை என்று பொதுமைப்படுத்திப் பேசுவதை அவனால் பொறுத்துக் கொள்ள முடிவதில்லை. போக விருப்பத்தாலும் பொதுச் சொல் பொறாததாலும்—தன் நாடு சிறிது என்னும் ஊக்கம் அவனைச் செலுத்துகிறது. (அதனால் பல நாடுகளை வெல்லுகிறான்) ஒடுக்கம் என்பதை அறியாத ஊக்கம் கொண்டவன் அவன்; பாதுகாத்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று பொருளைப் பாதுகாக்காமல் வழங்கும் ஈகை உடையவன். பகைவர்கள்மேற் சென்று அஞ்சாது எதிர்நின்று போர் செய்து வென்று அழிக்கின்ற சேனையை உடையவன். இத்தகைய வீறுகளையெல்லாம் கொண்ட சேரலாதனை எவ்வாறு ஒப்பாய்?

வழிமொழிந்து ஒழுகுதல்—பணிவான சொற்களைச் சொல்லி நடத்தல். பொதுச்சொல்—இந்த உலகம் பலருக்குப் பொது என்ற பேச்சு. கடத்தல்—வஞ்சியாமல் எதிர்நின்று பொருதல். வீங்கு செலல்—இடைவிடாது செல்லுதலுடைய மண்டிலம்—இங்கே சூரிய மண்டலம்(சூரியன்).

☆

2. மென்மை கொண்ட கை

சேர மன்னன் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன், கபிலரின் கையைப் பற்றி வியப்படைந்திருக்கிறான். தன் கையைப் போலப் புலவர் கை இல்லாமல், 'பூப்போல' மென்மையாக இருந்திருக்கிறது. 'இஃது எப்படி? தங்கள் கை இவ்வளவு மென்மையாக இருக்கிறதே?' என்று கேட்டிருக்கிறான். அந்த வினாவுக்கு விடையாக எழுந்ததே புறநானூற்றின் பதினான்காவது பாடல்.

கடுங் கண்ண கொல் களிற்றால்
 காப்பு உடைய எழு முருக்கி
 பொன் இயல் புனை தோட்டியால்
 முன்பு துரந்து, சமம் தாங்கவும்,
 பார் உடைத்த குண்டு அகழி
 நீர் அழுவ நிவப்புக் குறித்து,
 நிமிர் பரிய மா தாங்கவும்—
 ஆவம் சேர்ந்த புறத்தை தேர் மிசைச்
 சாப நோன் ஞாண் வடுக்கொள வழங்கவும்—
 பரிசிலர்க்கு அருங் கலம் நல்கவும்—குரிசில்!
 வலிய ஆகும், நின் தாள் தோய் தடக் கை
 புலவு நாற்றத்த பைந்தடி
 பூ நாற்றத்த புகை கொளிஇ, ஊன் துவை
 கறி சோறு உண்டு வருந்து தொழில் அல்லது,
 பிறிது தொழில் அறியா ஆகலின், நன்றும்
 மெல்லிய— பெரும! —தாமே. நல்லவர்க்கு
 ஆர் அணங்கு ஆகிய மார்பின், பொருநர்க்கு
 இரு நிலத்து அன்ன நோன்மை,
 செரு மிகு சே எய்! — நிற் பாடுநர் கையே புறநா. 14

திணை—பாடாண் திணை
 துறை—இயன்மொழி
 சேரமான் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் கபிலர் கைப் பற்றி,
 'மெல்லிய வாமால் நும் கை' என கபிலர் பாடியது.

சொல் முடிபு

குரிசில்! பெரும!— சேஎய்!.. நிற் பாடுநர் கை மெல்லியவாம்.

பாடற் செய்தி

பகைவரின் மதிர்கதவின் உட்புறத்தே குறுக்காக இடப்பட்டி
 ருக்கும் கணைய மரத்தை முறிப்பதற்கு, இரும்பால் அழகாகச்
 செய்யப்பட்ட அங்குசத்தால் வன்கண்மைகொண்ட கொலை
 யானையை முன் நோக்கிச் செலுத்துபவன் நீ; அப்படி முன்னேற்
 றப்படும் யானைகளின் போர்ச்செயலின் வேகத்தை வேண்டிய
 அளவில் தடுத்து நிறுத்தவும் வேண்டும். இதுவும் உன் யானைப்
 போர்த்திறமாகும். நிலத்தை அகழ்ந்து ஆழமாகத் தோண்டி
 வைக்கப்பட்டுள்ள அகழியில் உள்ள நீர் ஆழத்தால் மிக்கது;
 விரைந்து செல்லுதலை இயல்பாகவுடைய குதிரையின் வேகத்தைத்
 தடுத்து நிறுத்த வேண்டும். அம்பறாத் துணி பொருந்தியுள்ள முதுகு

உடையவனாய்த் தேர்மேல் இருந்து வில்லின் வலிய நாண் வடு உண்டாக்கும்படி அம்பைச் செலுத்த வேண்டும். உன்னை நாடி வரும் பரிசிலர்களுக்குப் பெறுதற்கு அரிய அணிகலன்களை வழங்கவேண்டும். இந்தச் செயல்களால்,— தலைவனே!— வலியவையாகிய உன் முழந்தாள்வரையில் நீண்ட உன் கைகள் வலியவையாக (முரட்டுத் தன்மையுடையனவாக) இருக்கின்றன. புலால் நாற்றத்தையுடைய செம்மையான தசைகளைப் பூ மணம் கொண்ட புகை உண்டாகுமாறு கொளுத்திய பக்குவப்படுத்திய ஊனையும் துவையலையும் கறியையும் சோற்றையும் உண்டு வரும் செயலைத்தவிர. வேறு (முரட்டுத்தனமான) செயலை எம் கைகள் அறியாதவை. ஆகையால், பெருமானே!—பெண்களுக்குப் பொறுத்தற்கு அரிய மார்பினையும் பகைகொண்டு போர்செய்வார்க்குத் தளராமையால் பெரிய நிலம்போன்ற வலிமையினையும் உடைய முருகன் போன்றவனே! உன்னைப் பாடுவோர் கைகள் மென்மையுடையவையாக உள்ளன.

யானையை அங்குசங் கொண்டு அடக்குதல், குதிரையைப் விரைந்து ஓடாமல் தடுத்தல்.... இடைவிடாமல் பரிசிலர்க்கு வழங்குதல் போன்ற செயல்களால் சேரமானின் கைகள் திண்னென்று உள்ளன. வளமான உணவை உண்பது—எடுத்தெடுத்து உண்பது —தவிர வேறு (முரட்டுச்) செயல் பரிசிலர்க்கு இல்லையாதலால் மென்மையாக உள்ளன. வேகவைத்த ஊன்சோறு உண்ணும் பரிசிலருள் அந்தணராகிய கபிலரும் சேர்ந்தவரா? பொதுநிலை பற்றிக் கூறினார் என்று கருதி அவர் புலால் உண்ணாதவரைச் சேர்ந்தவரா? இவ்வினாவிற்கு விடை காண்பது அரிது. தமிழகத்துக்கு அப்பால் இன்றும் வேதியர் புலால் உணவினரே என்பதும் நினைவிற் கொள்ளத்தக்கது. நல்லவர் (நல்லார்)—பெண்கள். அவர்களுக்கு சேரலாதன் மார்பு பொறுத்தற்கரிய துன்பம் செய்யும் என்றது, அவன் மார்பு தரும் கவர்ச்சியை அவர்களால் தவிர்க்க முடியவில்லை என்று குறித்தவாறு.

எழு-மதிர்கதவின் குறுக்கே இடப்படும் மரம், கணையம். பொன்—(இங்கே)இரும்பு. (பொன் என்பது உலோகம் என்னும் பொதுப்பொருள் உடையது; இரும்பொன்—இரும்பு, செம்பொன்—தங்கம்.....) தாங்குதல்—வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்தி நிறுத்தல். ஆவம்—அம்பறாத்துணி. சாபம்—வில். நல்லவர்—பெண்கள்.

3. விறலி ஆற்றுப்படை

பறம்பு மலையில் மழை பொழிந்தாலும் பொழியாவிட்டாலும்
—வளம் மிகுந்தாலும் குறைந்தாலும்—பாரியை நாடிச்சென்று
பாடினால் பரிசில் பெறுதல் உறுதி என்று விறலியை
ஆற்றுப்படுத்துவது புறநானூற்றின் நூற்றைந்தாம் பாடல்.

சேயிழை பெறுகுவை—வாள் நுதல் விறலி!
தடவுவாய்க் கலித்த மா இதழ்க் குவளை
வண்டுபடு புது மலர்த் தண் சிதர் கலாவப்
பெய்யினும் பெய்யாதாயினும், அருவி
கொள் உழு வியன் புலத்துழை கால் ஆக
மால்புடை நெடு வரைக் கோடுதோறு இழிதரும்
நீரினும் இனிய சாயற்
பாரி வேள்பால் பாடினை செலினே.

புறநா. 105

திணை—பாடாண்
துறை—விறலியாற்றுப்படை

பாடற் செய்தி

ஒளி பொருந்திய நெற்றியுடைய விறலியே! பெரிய இடங்
கொண்ட (கனையில்) கரிய இதழ் கொண்ட குவளை தழைத்
திருக்கும்; அந்தக் குவளையில் வண்டு மொய்க்கின்ற புதுமலர்கள்
பூத்திருக்கும்; அந்த மலர் இதழ்கள் கலங்கும்படியாக மழை பெய்
தாலும் பெய்யாவிட்டாலும் அருவிகள் உண்டு. அந்த அருவிகள்
கொள்ளுக்காக உழப்பட்ட அகன்ற நிலத்தின் பக்கத்திலே வாய்க்
காலாக ஓடிக்கொண்டிருக்கும். அந்த அருவிகள் கண் ஏணி
யுடைய நெடிய மலைச் சிகரந்தோறும் விழுந்துகொண்டிருக்கும்.
(மழை பெய்யினும் பெய்யாவிடினும் அருவிகளின் வாய்க்கால்கள்
பாய்ந்து கொள்ளுப் பயிர் விளையக்கூடிய வளம் உடையது
பாரியின் பறம்பு மலை). அந்த மலைத் தலைவனாகிய பாரி அந்த
மலைவீழ்ருவி நீரினைவிட மிக இனிய மென்மை மிக்கவன்.
அவனைப் பாடிச் செல்வாயாயின் சிவந்த மணிகள் பதித்த
அணிகளைப் பரிசிலாகப் பெறுவாய்.

இப்பாடலின் கருத்தினைத் தொடர்ந்துவரும் பாடல்களின்
கருத்துக்களோடு ஒப்பிட்டு உணர்ந்தால், பாரியின் கொடைநலச்
சிறப்பு மிகவும் தெளிவாக விளங்கும்.

மால்பு—கண்ணேணி; தனியாக ஏணி என ஒன்று தேவைப் படாமல்
ஏறுவதற்கு மூங்கில்களின் கணுக்களிலேயே கால்வைத்து ஏறிவிடுகின்றனர்,
கானவர். கணுவே கால் வைத்து ஏற உதவும் மூங்கில்கள் கணு ஏணிகள்
எனப்பட்டவை.

4. எவர்க்கும் அவன் வள்ளல்

அறிவில்லாதவர்களும் அற்பர்கள்கூடப் பாரியை நாடிச் சென்றால், அவர்களுக்கும் உதவும் வண்மையுடையவன் என்கிறது புறநானூற்றின் நூற்றாறாம் பாடல்.

நல்லவும் தீயவும் அல்ல குவி இணர்ப்
புல் இலை எருக்கம் ஆயினும், உடையவை
கடவுள் பேணேம் என்னா; ஆங்கு,
மடவர் மெல்லியர் செல்லினும்,
கடவன் பாரி கை வண்மையே

புறநா. 106

திணை-அது
துறை-இயன்மொழி
அவனை அவர் பாடியது.

பாடற் செய்தி

சூடப்படும் மலர்களிலே நல்லனவும் உண்டு, தீயனவும் உண்டு, அந்த இரு வகையிலும் சேராமல் குவிந்த கொத்துக்கள் உடையதாய் புல்லிய இலைகளை உடையது எருக்கம்பூ, அந்த எருக்கம் பூவைக்கூட ஒருவன் உடையவனாய்ச் சூட்டுவானாயின் தெய்வங்கள் 'நாம் இதனைவிரும்பமாட்டோம்' என்று சொல்லா. அது போல, அறிவற்றவரும் (ஒழுக்கத்தால்) மெல்லியராகிய கயவரும் சென்று எது சொன்னாலும், 'அவர் சொல்லை விரும்பேன்' என்று பாரி சொல்லமாட்டான். அவர்களுக்கும் தன் வள்ளன்மையால் வழங்குவதைக் கடமையாகக் கொண்டவன், பாரி.

வள்ளன்மையைக் கடமையாகக் கொண்டவன் பாரி; வள்ளன்மை அவனுக்குப் புகழ் சேர்ப்பதற்கோ, புண்ணியம் சேர்ப்பதற்கோ செய்யப்படும் செயலன்று. கடமை என்பது தவிர்க்க முடியாத தவிர்க்கலாகாத செயல். அடுத்த பாட்டில் வரும் மழையின் செயலை இதனுடன் இணைத்து உணர்க்.

☆

5. பாரிமட்டும்தானா, மழையும்.....

'பாரி பாரி' என்று பல ஏத்தி,
ஒருவர் புகழ்வார், செந் நாப் புலவர்;
பாரி ஒருவனும் அல்லன்;
மாரியும் உண்டு, ஈண்டு உலகு புரப்பதுவே.

புறநா. 107

திணையும் துறையும் அவை
அவனை அவர் பாடியது.

பாடற் செய்தி

‘பாரி பாரி’ என்று பலவாறு அவன் புகழை ஏத்தி, அவன் ஒருவனையே செம்மையான நாவினையுடைய புலவர் புகழ்வார்கள். இங்கே இந்த உலகத்தைப் பாதுகாப்பதற்குப் பாரி ஒருவன் மட்டுமே இல்லை, மழையும் உண்டு.

பொதுவாக மழை போன்றவன் பாரி என மழையைப் உவமையாக்கி சொல்லுவர்; இங்கே மாற்றி உரைக்கப்பட்டுள்ளது. உவமை, பொருள் (உபமானம், உபமேயம்) இரண்டினுள் உவமையே உயர்ந்தது(உயர்ந்ததன் மேற்றே உள்ளுங்காலை) என்பது மரபினை உணர்த்தும் விதி. இங்கே மரபினை மாற்றிப் பாரிக்கு உணர்வு சேர்த்தார், கபிலர். இப்பாட்டின் உவமை பற்றி உரையாசிரியர்கள் பலரும் பலவாறு விளக்கிச் சிறப்பித்துள்ளனர்; அறிய விரும்புவோர் தொல். புறத். 29 இளம், 35 நச் —தொல். உவம.36 இளம் தொல் உவம.34 பேரா.—தண்டி.138, இ.வி.645—காரிரத்தினக் கவிராயர், மற்றும் மாறனலைங்காரம் 100. இவையெல்லாம் ஐயரவர்கள் அடிக்குறிப்பிலே கண்டவை. ஐயரவர்களின் பதிப்புப் பணி அருமைப்பாட்டுக்கு இஃது ஒரு சிறிய எடுத்துக்காட்டு; பயன் மிகுதியும் புலமை வளமும் ஒப்புமைச் சிறப்பும் கொண்ட ஐயரவர்களின் பணியால் தமிழன்னை பெற்ற செல்வத்திற்கு ஓர் அளவில்லை. செல்வத்தைச் சேர்ப்பார் சீரியர்; செல்வத்தைச் செலவழித்து மின்னுவார் சிறியரே. —மற்றொன்று விரித்தல்தான் இது; ஆயினும், நன்றிக்கடன்.

மாரியை மறந்து பாரியையே புகழும் புலவர் நாக்கு மெய்ந்நெறி மாறிடவில்லை என்பதால் செந்நாப் புலவர் என்றார்.

☆

6. பரிசிலர் இரந்தால் பாரியையும் பெறலாம்.

குறத்தி மாட்டிய வறல் கடைக் கொள்ளி
ஆரம் ஆதலின், அம் புகை அயலது
சாரல் வேங்கைப் பூஞ்சிலைத் தவழும்
பறம்பு பாடினாதுவே; அறம் பூண்டு,
பாரியும், பரிசிலர் இரப்பின்,
‘வாரேன்’ என்னான், அவர் வரையன்னே

புறநா. 108

திணையும் துறையும் அவை.
அவனை அவர் பாடியது.

பாடற் செய்தி

குறத்தி எரித்த வறண்ட கடைக்கொள்ளி சந்தன மரம்; ஆதலால் அதன் அழகிய புகை, அதற்கு அருகிலுள்ள சாரலில் வளர்ந்துள்ள வேங்கை மரத்தின் பூங்கொம்பிலே பரவித் தவழும்; அத்தகைய பறம்பு மலை பாடுவார்க்கு உரியது. பறம்பு மலை மட்டுமோ? பரிசிலர் தமக்கு வேண்டும் என இரப்பாராயின், அறநெறியினை மேற்கொண்ட(டு) பாரியும் அவர் விருப்பப்படி வரமாட்டேன் என்று சொல்லமாட்டான்; அவர்களின் சொல் எல்லையிலேயே நிற்பான். (அவர்களுக்குரிய பரிசிற்பொருளாய்ச் செல்வான்)

குறத்தி எரிப்பதுகூடச் சந்தனக் கட்டைதான். சந்தனக் கட்டையே எரிக்கப்படுவது என்பதால் வேறு மரம் இல்லை என்பது கூறியவாறு. இப்புகை தவிர பகைவர் சுடும் புகை இல்லை என்பதும் சுட்டப்பட்டது. அடு தீ யல்லாது சுடு தீ அறியாதது பறம்பு மலை; பாரியின் வீரம் சுட்டியது இந்தக் காட்சி. இதனை இறைச்சிப் பொருளாகக் கொள்ளலாம். புறத்தில் இறைச்சியா என ஐய வினா எழுப்புவோர் இலக்கண நுட்பத்தால் இலக்கிய விளக்கம் தரவல்ல அறிஞர் வேங்கடராசலு ரெட்டியார் அவர்களின் 'இறைச்சிப் பொருள்' என்ற கட்டுரை காண்க. 'அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார் என்பும் உரியர் பிறர்க்கு' (குறள் 72).

கடைக்கொள்ளி-முனையில் எரியும் கொள்ளிக்கட்டை.

7. நாடும் குன்றும் பெறலாம்; ஆனால்.....

தன் மகளிரைப் பெண் கேட்டு வந்த மூவேந்தருள் எவர்க்கும் பாரி இசைவு தரவில்லை என்றும் அது காரணமாக மூவேந்தரும் ஓரணியிற் கூடிப் பறம்பு மலையை முற்றுகை இட்டனர். அப்போது அம் மூவேந்தரை நோக்கிக் கபிலர் பாடுவதாக அமைவது புறநானூற்றின் நூற்றொன்பதாவது பாடல்.

அளிதோதானே பாரியது பறம்பே-

நளி கொள் முரசின் மூவிரும் முற்றினும்,

உழவர் உழாதன நான்கு பயன் உடைத்தே;

ஒன்றே, சிறியிலை வெதிரின் நெல் விளையும்மே!

இரண்டே, தீம் சுளைப் பலவின் பழம் ஊழ்க்கும்மே;

மூன்றே, கொழுங் கொடி வள்ளிக் கிழங்கு வீழ்க்கும்மே;

நான்கே, அணி நிற ஓரி பாய்தலின், மீது அழிந்து,

திணி நெடுங் குன்றம் தேன் சொரியும்மே;
 வான் கண் அற்று, அவன் மலையே; வானத்து
 மீன் கண் அற்று, அதன் கவையே; ஆங்கு,
 மரம்தொறும் பிணித்த களிற்றினிர் ஆயினும்,
 புலம்தொறும் பரப்பிய தேரினிர் ஆயினும்,
 தாளின் கொள்ளலிர்; வாளில் தாரலன்;
 யான் அறிகுவென், அது கொள்ளும் ஆறே;
 சுகிர் புரி நரம்பின் சீறியாழ் பண்ணி,
 விரை ஒலி கூந்தல் நும் விறலியர் பின்வர,
 ஆடினிர் பாடினிர் செலினே,
 நாடும் குன்றும் ஒருங்கு ஈயும்மே.

புறநா. 109

திணை—நொச்சி
 துறை—மகள் மறுத்தல்
 அவனை அவர் பாடியது

பாடற் செய்தி

பாரியின் பறம்பு மலை, ஐயோ, இரங்கத்தக்கது. பெருமை கொண்ட முரசினை உடைய மூவேந்தர்களாகிய நீங்கள் (ஒருங்கு இணைந்து) முற்றுகை இட்டாலும் உங்கள் முயற்சியால் பறம்பு மலையைக் கொள்ள முடியாது (தாளிற் கொள்ளலிர்); வான் கொண்டு செய்யும் போருக்கு இளைத்துப் பறம்பு மலையை அவன் தந்துவிடமாட்டான் (வாளில் தாரலன்.) முற்றுகையை நீட்டித்து மக்களையும் வீரர்களையும் நலியச் செய்து கைப்பற்றி விடலாம் என்றும் எண்ணவேண்டா. ஏனெனில், உழவர்கள் உழாமலே பறம்பு மலை நான்கு வகையான வளங்களை உடையது. ஒன்று, சிறிய இலையுடைய மூங்கிலில் நெல் விளையும்; இரண்டு, இனிய சுவையையுடைய பலாப்பழம் முற்றி உதிரும்; மூன்று, வளமான கொடியுடைய வள்ளிக்கிழங்கு கீழே இருக்கும்; நான்கு, அழகிய நிறத்தையுடைய ஓரி பரவுவதால் மேலிடம் குலைந்து திண்ணென்ற நெடுங்குன்றில் தேனடை தேனைச் சொரியும். (இந்த நான்கு வளங்கள் இருப்பதால் எத்துணைக் காலம் முற்றுகை நீடினும் பறம்பில் பஞ்சம் இல்லை) மேலும், அகல, நீள, உயரங்களால் அவன் மலை வானம் போன்றது; மலையில் உள்ள சினைகள். (நீர் வளத்துக்கும் குறைவே இல்லை) ஆகவே, பறம்பு மலையைச் சுற்றியுள்ள மரந்தோறும் கட்டப்பட்ட யானைகளை நீங்கள் உடையவர்களாக இருந்தாலும், இடந் தோறும் பரவியுள்ள தேர்களை உடையீர்களாக இருந்தாலும் உங்கள் முயற்சியால் பறம்பு மலையைக் கொள்ள மாட்டீர்கள்; உம் வான் வலிமைக்கு (த் தளர்ந்து) அவன் தன் மலையைத் தந்து விடான். பறம்பு மலையைக் கொள்ளும் வழி எது என்பதை நான் அறிவேன். வடித்து

முறுக்கப்பட்ட சிறிய யாழினைப் பண்ணிக் கொண்டு, நறுமணம் உடைய தழைத்த கூந்தல் கொண்ட உங்கள் விறலிகள் பின்னே வர, ஆடியும் பாடியும் செல்வீர்களாயின் (கலைக்குப் பரிசாக) பறம்பு நாட்டையும் பறம்பு மலையையும் ஒருங்கே ஈவான்.

இயற்கை வளம் உடைமையால் முற்றுகைக்குப் பறம்பு மலை சளைக்காது. வீரனாகையால் போரிலே தோற்றுப் பறம்பு மலையைத் தாரான். கலைஞராய்—இரவலராய் ஆடிப் பாடி வந்து நின்றால் பரிசிலாப் பறம்பு மலையையும் தருவான், பறம்பு நாட்டையும் தருவான். மாற்றார் வீரத்துக்குப் பலியாகாமல் பாரியின் கலைக் காதலுக்கு எளிதாகிவிடும் இந்தப் பறம்பு மலையின் நிலை, எண்ணிப்பார்த்தால், இரங்கத் தக்கது. ‘அளிதோ தானே’ என்பது தொடர்ப் பொருளால் இரக்கத்தைச் சுட்டினாலும் குறிப்புப் பொருளால் வியப்பைச் சுட்டி நின்றது.

நளி—பெருமை. தேனடையில் தேன் நிறைந்து முற்றும்போது பரவும் நீல நிறம். சுகிர், புரி நரம்பு— உருவி முறுக்கேற்றப்பட்ட யாழ் நரம்பு; சுகிர்தல்— வடித்தல், உருவுதல். புரி—முறுக்கு. பண்ணுதல்—மிட்டுதல், தயாரித்தல்(சுருதி கூட்டிடுதல் முதலிய செயல்களால் இசைப்பதற்கு தயாரித்தல்) விறலியர் என்றது, அவர் உரிமை மகளிரை என்று பழைய உரை தரும் விளக்கம் ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்கு உரியது.

8. தாமதம் பண்ணிவிட்டீர்களே !

‘விறலியர் பின்வர ஆடினார் பாடினார் செலின் நாடும் குன்றும் ஒருங்கு ஈயும்’ என்று கபிலர் கூறினார். உடனே, வேந்தர்கள் அந்த வழியைப் பின்பற்றவில்லை. கலைஞர்கள் பாடிச் சென்று பறம்பு நாட்டின் முந்நாறு ஊர்களையும் பரிசிலால் பெற்றுவிட்டார்கள். பறம்பு மலையோடு நானும் பாரியும்தான் ‘மிச்சம்’ —தாமதம் பண்ணிவிட்டீர்களே என இரங்குவதுபோலப் பாரியின் மேன்மை சுட்டுவது புறநானூற்றின் நூற்றுப்பத்தாம் பாடல்.

கடந்து அடு தானை மூவிரும் கூடி
உடன்றனர் ஆயினும், பறம்பு கொளற்கு அரிதே;
முந்நாறு ஊர்த்தே தண் பறம்பு நல்நாடு;
முந்நாறு ஊரும் பரிசிலர் பெற்றனர்;
யாமும் பாரியும் உளமே;
குன்றும் உண்டு—நீர் பாடினார் செலினே.

புறநா. 110

திணையும் துறையும் அவை
மூவேந்தரும் பறம்பு முற்றியிருந்தாரை அவர் பாடியது.

பாடற் செய்தி

வஞ்சியாது எதிர்நின்று கொல்லும் படையினையுடைய நீங்கள் மூவரும் கூடிப் போர் செய்தாலும் பறம்பு கொள்ளுதற்கு அரியது. குளிர்ச்சி மிக்க நல்ல பறம்பு நாடு முந்நாறு ஊர்களை உடையது; அந்த முந்நாறுஊர்களையும் பரிசிலர் பெற்றுக் கொண்டனர். நீங்கள் பாடினராய் வந்தால், உங்களுக்கு நாமும் பாரியும் உள்ளோம்; மேலும் பறம்பு மலையும் இருக்கிறது.

எஞ்சியிருக்கின்ற எம்மையும் பாரியையும் பறம்பு மலையையும் பெற விரும்புவீர்களாயின் 'ஆடினிர்பாடினிர்' செல்லின் பயன் பெறுவீர். வஞ்சனை வழிகள் எதனையும் கையாளாமல்—கொல்லுதல் வல்ல படைகளைப் பெற்றிருந்தாலும் முடியுடை வேந்தர் மூவரும் சேர்ந்து போரிட்டாலும் போர் வெற்றியோ அதன் பயனாகப் பறம்பு மலையோ அடைதல் இயலாது.

9. வேந்தர்க்கு அரிது, விறலிக்கு எளிது

முன்னைப் பாடல்களில் சொல்லப்பட்ட செய்தியே வேறு. வடிவில் புறநானூற்றின் நூற்றுப் பதினோராம் பாடல்களில் சொல்லப்படுகிறது.

அளிதோ தானே பேர் இருங் குன்றே!
வேலின் வேறல் வேந்தர்க்கோ அரிதே!
நீலத்து இணை மலர் புரையும் உண்கண்
கிணை மகட்கு எளிதால், பாடினள் வரினே.

புறநா. 111

திணையும் துறையும் அவை.
அவனை அவர் பாடியது.

பாடற் செய்தி

புகழ் உடைய கருங்குன்றமாகிய பறம்பு மலை இரங்கத் தக்கது! வேல் கொண்டு அதனை வெல்லுதல் வேந்தர்க்கோ அரிது; நீலோற் பலத்தின் இணை மலர் போன்ற — மையுண்ட கண்ணினளாய்க் கிணையை ஏந்திய விறலிக்கு பாடி வருவளாயின் அதனைப் பெறுதல் அவளுக்கு எளிது.

அளிதோ தானே என்பதற்கு 109 ஆம் பாடலிற் சொன்ன விளக்கத்தையே கொள்க. பாடினளாய் வரின் என்ற கருத்து: அவட்கும் அவ்வாறன்றித் தன் பெண்மையால் மயக்கி வென்று கோடல் அரிது என்பதாம்—பழைய உரை.

10. பாரி மகளிர் கையறு நிலை

வஞ்சனைக்கு இடம் கொடாமல் போர் செய்து வெற்றி பெறுதல் இயலாதென்பதால், மூவேந்தரும் வஞ்சனையால் பாரியைக் கொன்றனர். அன்று முழுநிலவு ஒளி பரப்பிய நாள்; அடுத்து வந்தது ஒரு முழுநிலா நாள். அற்றைத் திங்களையும் நினைவிலே நிறுத்தி, இற்றைத் திங்களைக் காணுகின்றனர். தந்தையை இழந்த பாரி மகளிர், செயலற்றுப் போன அவர்களின் அவலத்தை—அவர்கள் கூற்றாகவே—பாடுகிறார் கபிலர். இது புறநானூற்றின் நூற்றுப் பன்னிரண்டாம் பாடல்:

அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் நிலவின்
எந்தையும் உடையேம்; எம் குன்றும் பிறர் கொளார்;
இற்றைத் திங்கள் இவ் வெண் நிலவின்
வென்று எறி முரசின் வேந்தர், எம்
குன்றும் கொண்டார்; யாம் எந்தையும் இலமே! புறநா. 112

திணை—பொதுவியல்
துறை— கையறுநிலை
பாரி மகளிர் பாடியது.

பாடற் செய்தி

(மூவேந்தர்கள் முற்றுகையிட்டிருந்த) அந்தத் திங்களின் அந்த வெண்ணிலவின் போது நாங்கள் எங்கள் தந்தையை உடையவர்களாக இருந்தோம்; எங்கள் மலையையும் பிறர் கொள்ளவில்லை. இற்றைத் திங்களின் இந்த வெண்ணிலவின் போதோ—வெற்றி கொண்டு ஒலிக்கும் முரசினையுடைய வேந்தர்கள் எங்களை மலையையும் கொண்டார்கள்; நாங்கள் எங்கள் தந்தையையும் இழந்து விட்டோம்.

திங்கள் என்பதைச் சந்திரனைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். நிலவு என்பது நிலாவெளிச்சம். தனி ஒரு வீரனை மூவேந்தர்களும் ஒன்றி நின்று வஞ்சித்துக் கொன்றமையின் 'வென்றெறி முரசின் வேந்தர்' என்றது உடையேம் எம் குன்றும் பிறர் கொளார் என்பதன் நிரல் மாறி குன்றும் கொண்டார் யாம் எந்தையும் இலமே என்றமைந்தது அவலத்துக்குக் காரணம் மலை இழப்பன்று, தாதை இழப்பே என்பதைக் குறிக்கவே.

மதியின் ஒளி அன்றும் இப்படித்தான்; இன்றும் அந்த மதியின் ஒளி அப்படித்தான். இயற்கையிலே ஒரு சில மாற்றம் கூட இல்லை. ஆனால், நேற்றுவரை அரசிளங் குமரிகள்.....இன்று,

போக்கிடம் இல்லாக் கன்னியர்கள். இந்த ஏறுமாறு கருதியாவது இயற்கை தனி இயல்பிலே மாற்றம் காட்டக்கூடாதா? என்ன கொடுமை இது?

வீரமும் ஈரமும் நிறைந்த தந்தையை இழந்து நிற்கும் கன்னிப் பெண்களின் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பை அவலக் களஞ்சியமாகக் சித்தரிக்கும் இப்பாடல் உலக இலக்கிய அரங்குக்கு உரியது. தற்செயலாகப் பாரிமகளிர் உரைத்ததைக் கேட்ட கபிலர் தாமே அக்கன்னியராகி வரைந்தன இவ்வரிகள்.

11. வாழிய பறம்பே!

பாரி மறைந்தான்; அவலம் சுமந்த அவன் மகளிரின் நியமிக்கப்படாத காவலர் ஆனார், நட்புணர்வின் நாயராகிய கபிலர். அவர்களைத் தக்க இடத்தில் பாதுகாப்பாகச் சேர்க்கவேண்டும் என்ற கவலையோடு பறம்பு மலையை விட்டு, பாரியின் கன்னி மகளிரோடு புறப்படுகிறார். பறம்பு மலையின் நிகழ்ச்சிகள் பலப்பல அவர் நெஞ்சத் திரையிலே நிழலிடுகின்றன. பாரி மட்டுமே நட்புணர்வுக்கு உரியவன் என்று நினைத்து வாழ்ந்த அவருக்குப் பறம்பு மலையும் நட்புணர்வு நிலையமாகவே தோன்றுகிறது. புறநானூற்றின் நூற்றுப்பதின்மூன்றாம் பாடல் முன்னையது பாடல் போலவும் பின் தொடரும் பாடல் போலவும் உணர்ச்சியைச் செறியவைத்துள்ள பெரும்பாடலாகும்.

மட்டு வாய் திறப்பவும், மை விடை வீழ்ப்பவும்,
அட்டு ஆன்று ஆனாக் கொழுந்துவை ஊன்சோறும்
பெட்டாங்கு ஈயும் பெருவளம் பழுனி,
நட்டனை மன்னோ, முன்னே; இனியே,
பாரி மாய்ந்தெனக் கலங்கிக் கையற்று,
நீர் வார் கண்ணேம் தொழுது நிற்பழிச்சிச்
சேறும்—வாழியோ பெரும் பெயர்ப் பறம்பே!—
கோல் திரள் முன் கைக் குறுந் தொடி மகளிர்
நாறு இருங் கூந்தல் கிழவரைப் படர்ந்தே.

புறநா. 113

திணையும் துறையும் அவை.

அவன் மகளிரைப் பார்ப்பார்ப் படுக்கக் கொண்டு போவான் பறம்பு விடுத்த கபிலர் பாடியது. (கொண்டு போவான்—கொண்டு போவதற்காக)

பாடற் செய்தி

மதுச் சாடி திறந்திருக்கும்; சமைப்பதற்காக ஆட்டுக் கிடாய் வெட்டப்படும்; சமைத்து சமைத்து ஓய்வதில்லை. வளமான

துவையலையும் ஊன் கலந்த சோற்றையும் விரும்பியவண்ணம் தருகின்ற மிகுந்த செல்வத்தால் முதிர்ந்து, பெரும் புகழுடைய பறம்பு மலையே! முன்பு எம்மோடு நட்புச் செய்தாய். (இப்போது அந்த நட்புத் தொடர்புக்கு ஒரு முடிவு வந்துவிட்டது) பாரி இறந்துபோனான். ஆதலால், கலங்கிச் செய்வது அறியாது நீர் வழியும் கண்ணை உடையேமாய் உன்னைத் தொழுது வாழ்த்தி இங்கிருந்து போகிறோம்—அழகு வேலைப்பாட்டால் சிறந்த வளையல் பூண்டதும் திரண்டு குறியதாய் உள்ள முன்னங்கை கொண்ட (பாரி) மகளிரின் மணம் கமழும் கூந்தலைத் தீண்டும் உரிமை கொண்டோரை நினைந்து இங்கிருந்து போகிறோம்.

எந்நேரமும் மதுச் சாடி திறந்திருக்கவும்; ஆட்டுக் கிடாய்கள் வெட்டப்படவுமாகச் சமையல் வேலையும் இடைவிடாது நடந்து கொண்டிருக்கும், வேண்டியவர்களுக்கெல்லாம் வேண்டிய அளவு வளமான துவையலோடு கறி விரவிய சோறு கிடைக்கும். அவ்வாறு எல்லோரிடமும் நட்புணர்வோடு உதவியது பறம்பு மலை, வளம் கொழித்த பறம்பு மலை.... இனி, அந்த வளம் எங்கே கிடைக்கப்போகிறது என்ற துயரோடுதான் பறம்பு மலையைத் தொழுது போற்றுகிறார். பாரி மகளிராகிய கன்னியர்க்கு உரிய கணவன்மாரைத் தேடி ஒப்படைக்கவேண்டிய கடமை இருப்பதால் நட்புச் செய்ததோடு புகழ் மிக்கதாகிய பறம்பு மலையை விட்டுப் பிரிகிறார் கபிலர். பேயோடாயினும் பிரிவு அரிது என்பர். பெரும்பெயர்ப் புறம்போ நட்புக்கு இனியது.... மகளிர் கூந்தலைத் தொட்டுத் தீண்டும் உரிமை ஆடவர்களில் கணவன்மார்க்கே உரியது.

மட்டு-கள், கள் இருக்கும் சாடி. மை விடை-ஆட்டுக் கிடாய். ஆனாக் கொழுந்துவை-எவ்வளவு உண்டாலும் ஆசை தீராத-தெவிட்டாத -வளமான துவையல். பொட்டாங்கு-விரும்பிய வண்ணம். பழுனி-முற்றி. கையற்று-செயலற்று. பழிச்சி-போற்றி. சேறும்-செல்லுகிறோம். கோல்திரள் முன்கை-அழகாகத் திரண்ட முன் கை எனலும் ஆம். கிழவர்-உரிமையுடையார்.

12. நின்றாலும் தெரியும், சென்றாலும் தெரியும்

பாரி வாழ்ந்தபோது, புகழோங்கிய மலையைப் பிரிந்து செல்லுகிறார், கபிலர். நடக்க, நடக்க, திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே போகிறார். ஓர் இடத்திலே சற்று நின்று அந்த அரிய மலையைப் பார்க்கிறார். அப்போது பாடியது புறநானூற்றின் நூற்றுப்பதினான்காம் பாடல்.

ஈண்டு நின்றோர்க்கும் தோன்றும்; சிறுவரை
சென்று நின்றோர்க்கும் தோன்றும், மன்ற-
களிற் றென்று இட்ட கவளம் போல,
நறவுப் பிழிந்து இட்ட கோதுடைச் சிதறல்
வார் அகம்பு ஒழுகும் முன்றில்,
தேர் வீச இருக்கை, நெடியோன் குன்றே.

புறநா. 114

திணையும் துறையும் அவை.
அவன் மகளிரைக் கொண்டு போம்
கபிலர் பறம்பு நோக்கி நின்று சொல்லியது.

பாடற் செய்தி

நெடியோன்—புகழால் செயலால் நெடியோன், பாரி.
தேர்களைப் பரிசிலாளர்களுக்கு 'வீச'ம் இருப்பை உடையவன்
பாரி. அவனுடைய மலை—இதோ தெரிகிறது. இங்கே நின்று
பார்ப்போர்க்கும் தெரியும். சிறிது தொலைவு சென்று நின்று
பார்ப்போர்க்கும் தெரியும். (ஆனால், ஓர் எல்லையைக் கடந்து
விட்டால்) இந்த நெடியோன் குன்றம் தெரியாதுதான்) எப்படிப்
பட்டவன் வாழ்ந்த மலை; களிறு மென்று துப்பிய கவளத்தைப்
போலத் தேனைப் பிழிந்தபின் எறியப்படுகின்ற தேனடைச் சக்கை
யிலிருந்து வழிந்தோடும் தேனால் ஏற்பட்ட தேன்சோறு ஒழுகுவது
அந்த நெடியோனின் முற்றம். அந்த முற்றம் இந்த மலையில்தான்
இருக்கிறது(முற்றம் தெரியவில்லை; இப்போது தெரிகின்ற இந்த
மலை இன்னும் சற்றுத் தொலைவு போய்ப் பார்த்தாலும் தெரியக்
கூடிய மலை..... அப்புறம் கண்ணுக்குத் தெரியாது)

பிழிந்து இட்ட சக்கையிலிருந்து வழியும் தேனால் முற்றம்
சேறான 'கதை'யெல்லாம் இனிமேல் இராது. பார்த்தாலே பெரு
மிதத்தை ஊட்டும் இந்த மலையும் இன்னும் சிறிது தூரம் சென்று
விட்டால் தெரியாது. பருப்பொருள்களாகிய முற்றமும் மலையும்
மறையலாம். ஆனால், நெஞ்சிலே ஆழப் பதிந்துவிட்ட அந்த
நெடியோன் நினைப்பு மறையுமா? மறையாமையால் தானே
வடக்கிருந்து உயிரை விட்டார் கபிலர்?

மன்ற என்ற சொல் உறுதியாக என்ற பொருளில் வந்தது.

“நெடியோன் குன்று தோன்றம் என்றது, புகழான் உயர்ந்து
காணாதார்க்கும் செவிப் புலனாகத் தோன்றும், அவன் ஊனாய
காலத்து; இப்பொழுது பிற மலைபோலக் கட்புலனாகத் தோன்றும்
அளவாயிற்று எனக் கையற்றுக் கூறிவாறாகக் கொள்க” —பழைய
உரை.

13. இன்னான் ஆகிய இனியோன் குன்று

பகைவர்க்கு இனிமை இல்லாதவன், மற்றோர்க்கு இனியவன் —பாரி. அதன் முன்னை வளத்தை நினைத்துப் பார்த்துப் பாடுகிறார் கபிலர். பாரி இல்லாமையால் இனி அந்த வளமெல்லாம் இல்லை என்றுதான் சொல்ல நினைக்கிறார்..... ஆனால், சொல்லவில்லை. இது புறநானூற்றின் நூற்றுப் பதினைந்தாம் பாடலின் கருத்து.

ஒரு சார் அருவி ஆர்ப்ப, ஒரு சார்
பாணர் மண்டை நிறையப் பெய்ம்மாள்
வாக்க உக்க தேக் கட் தேறல்
கல் அலைத்து ஒழுகும் மன்னே! —பல் வேல்,
அண்ணல் யானை, வேந்தர்க்கு
இன்னான் ஆகிய இனியோன் குன்றே

புறநா.115

திணையும் துறையும் அவை
அவனை அவர் பாடியது

பாடற் செய்தி

ஒரு பக்கம், அருவி முழங்கி ஒழுகும்: இன்னொரு பக்கம், பாணர்களின் மொந்தை நிரம்புவதற்காக வார்க்கவேண்டிய ஊற்றிய இனிய கள்ளின் தேறல் கல்லை உருட்டி ஒழுகும்—எங்கே? பல் வேற் படையுடனும் தலைமை மிக்க யானைப் படையுடனும் எதிர்க்க நினைக்கும் வேந்தர்களுக்குக் கொடியவனாகிய இனியவன் குன்றிலே. அந்தப் பெருமையெல்லாம் கழிந்ததே. (மன் என்ற சொல் கழிந்தது என்னும் கழிவிரக்கப் பொருள் உடையது)

அவன் இல்லை; ஆதலால் கல்லை உருட்டி ஒழுகும் கள்ளின் வெள்ளம் இனி இல்லை—என்ற கருத்தொடு ஒரு சார் அருவி ஆர்த்து ஒழுகுதலையும் இணைத்ததால் இனி அதுவும் இல்லை என்றவாறாம்.

மண்டை—பாணர்களின் பாத்திரம், (இங்கே) கள் மொந்தை.

14. முன்னே எண்ணியதும் இப்போது எண்ணுவதும்

பாரி மகளிர் முன்னே தம் தந்தையின் பறம்பு மலை உச்சியில் ஏறி நின்று படையெடுத்துவரும் படையிலுள்ள குதிரைகளை எண்ணினார்கள். இப்போது ஈந்தின் இலைக் குப்பை மீது ஏறி உப்பு வாணிகர்களின் வண்டிசாளை எண்ணுகிறார்கள். இப்படி ஓர் அவலக் காட்சியைக் காணுமாறு ஆகியதே என்று வருந்தும் கபிலர்

உணர்வைப் புறநானூற்றின் நூற்றுப் பதினாறாம் பாடலில் காணலாம்.

தீம் நீர்ப் பெருங் குண்டு சுனைப் பூத்த குவளைக்
கூம்பு அவிழ் முழுநெறி புரள்வரும் அல்குல்,
ஏந்து எழில் மழைக் கண், இன் நகைமகளிர்
புல் மூசு கவலைய முள் மிடை வேலி,
பஞ்சி மூன்றில், சிற்றில் ஆங்கண்,
பீரை நாரிய சுரை இவர் மருங்கின்
ஈத்து இலைக் குப்பை ஏறி, உமணர்
உப்பு ஓய் ஒழுகை எண்ணுப மாதோ;
நோகோ யானே; தேய்கமா, காலை!—
பயில் பூஞ் சோலை மயில் எழுந்து ஆலவும்,
பயில் இருஞ்சிலம்பில் கலை பாய்ந்து உகளவும்,
கலையும் கொள்ளாவாக, பலவும்
காலம் அன்றியும் மரம் பயம் பகரும்
யாணர் அறாஅ வியல் மலை அற்றே
அண்ணல் நெடுவரை ஏறி, தந்தை
பெரிய நறவின், கூர் வேற் பாரியது
அருமை அறியார், போர் எதிர்ந்து வந்த
வலம் படு தாணை வேந்தர்
பொலம் படைக் கலி மா எண்ணுவோரோ.

புறநா. 116

திணையும் துறையும் அவை.
அவனை அவர் பாடியது

சொல் முடிபு

தீம் நீர்..... இன்னகை மகளிர், பயில் பூஞ்சோலை
அண்ணல் நெடுவரை ஏறி.....வேந்தர் பொலம் படைக் கலி மா
எண்ணுவோர், புல்மூசு கவலையா..... உமணர் உப்பு ஓய்
ஒழுகை எண்ணுப மாதோ; நோகோ யானே; காலை தேய்கமா.

பாடற் செய்தி

இனிய நீரையுடைய பெரிய ஆழமான சுனையில் பூத்த
குவளையின் மொட்டு அவிழ்ந்த முழுப்பூவால்—இதழ் ஒடிக்கப்
பெறாத முழுப்பூவால்—செய்யப்பட்ட (தழையாடை) புரளும்
அல்குலையுடையவர்களும் இனிய புன்னகை யுடையவர்களு
மாகிய இப்பாரி மகளிர் முன்னே எண்ணிக் கணக்கிட்ட
செயலையும் இப்போது எண்ணிக் கணக்கிடும் செயலையும்
எண்ணிப் பார்க்கிறேன். அடுத்தடுத்து மலர்கள் கொழித்திருக்கும்
சோலையிலே மயில்கள் ஆடவும், அடுத்தடுத்து உள்ளனவாகிய

பெரிய மலைச்சிகரங்களிலே முசுக்கலைகள் தாவித் துள்ளித் திரியவும் செழிப்புடையது பறம்பு மலை. முசுக்கலைகளும் நுகர்ந்து வெறுத்தாலும்—பருவ மல்லாக் காலத்திலும் மரங்கள் காயும் கனியுமாகிய பயனைத் தந்து கொண்டிருப்பது அந்த மலை. புதுவருவாய் அறாத அகன்ற மலை அத்தன்மைத்து. அத்தகைய தலைமையுடைய நெடிய மலைமீது ஏறிநின்று, தம் தந்தையாகிய பாரியின் அருமை அறியாதவர்களாய் — மிக்க மது வளத்தையும் கூரிய வேலினையும் உடைய பாரியின் அருமை அறியாவதவர்களாய்ப் போர் மேற்கொண்டு வந்த—வெற்றி காணும் இயல்புடைய —சேனைக்கு உரிய வேந்தரின் பொன்னாற் செய்யப் பட்ட கலம் முதலியவற்றையுடைய வீரச் செருக்குடைய குதிரைகளை எண்ணியவர்கள் இந்தப் பெண்கள். அது முன்னே நடந்தது (இப்போது நடப்பதையும் பார்க்கிறேன்.) புல் மொய்த்து கவர்த்த வழிகளிலே முன் இடைமிடைந்த வேலி சூழ்ந்ததும் பஞ்சு பரவிய முற்றத்தையும் சிறிய வீட்டிலே பீர்க்குங் கொடி முளைத்திருக்கிறது; பக்கத்திலே சுனைக் கொடி படர்ந்திருக்கிறது. அந்தப் பீர்க்கும் சுரையும் ஏறிப் படரும் பக்கத்தில் ஈஞ்சில் மலைக்குப்பை குவிந்திருக்கிறது. அந்தக் குப்பைக் குவியல் மீது ஏறிநின்று, உப்பு வாணிகர்கள் உப்பைக் கொண்டு செல்லும் வண்டிகளை இப்போது எண்ணுகிறார்கள். பெருமலைச் சிகரம் ஏறி, வெற்றி குறித்து வந்த வேந்தரின் குதிரைகளை எண்ணிய இவர்கள் இப்போது குப்பை மேட்டில் ஏறி உமணர் வண்டிகளை எண்ணுகிறார்கள். இதைப் பார்க்கப் பார்க்க நான் வருந்துகிறேன். இப்படிப் பார்க்கும்படியாகிவிட்ட என் வாழ்நாள் தேய்ந்து ஒழியட்டும்.

தீ நீர் - இனிய நீர். குண்டு - ஆழம். மூசு - மொய்க்கும். கவலை - கவர்த்து செல்லும் வழி. பகரும் - உணர்த்தும். (காலமெல்லாக் காலத்தும் காய்த்தும் கனிந்தும் இருப்பதை உணர்த்தும்) யாணர்-புதுவருவாய் (ஓர் ஊருக்கு உரியாய் அல்லாமல் புதியவர்களாய் வருவோரின் எண்ணிக்கை அல்லவரின் சிறப்பைக் காட்டும்.) மதுவின் மிகுதி வளத்தின் மிகுதிக்கு ஓர் அறிகுறி. பொருட்செல்வம் மிக்கவர்கள் மது அருந்துவதும் அதனைப் பிறருக்கும் வழங்குவதும் பண்டைக் காலத்தும் இருந்த வழக்கம் போலும். 'சிறிய கள் பெறினே எமக்கு ஈயும் மன்னே பெரிய கள் பெறினே யாம் பாடத் தான் மகிழ்ந்து உண்ணும் மன்னே' என்ற புறப்பாடல் கருதுக. இப்பாடலில் மது ஈரத்துக்கும் வேல் வீரத்துக்கும் அறிகுறியாய் வந்தவை.

15. அப்படி இருந்ததே.....!

பாரியின் மறைவுக்குப் பின் செங்கோல் செலுத்தி ஆள்வோர் இன்மையானும், இயற்கை மாறினும் வளம் கொழிக்கும் நிலை இன்மையானும் பறம்பு நிலைகுலையப் போகிறதே என்ற எண்ணம் கபிலர் உள்ளத்தில் பெருகுகிறது. வளநிலையைக் கடைசி கடைசியாக ஒரு முறை பாடியாவது பார்ப்போமே என்ற ஆதங்கத்தில் எழுவது புறநானூற்றின் நூற்றுப் பதினோழம் பாடல்.

மைம்மீன் புகையினும், தூமம் தோன்றினும்,
தென்திசை மருங்கின் வெள்ளி ஓடினும்,
வயலகம் நிறைய, புதல் பூ மலர,
மனைத்தலை மகவை ஈன்ற அமார்க்கண்
ஆமா நெடுநிரை நண் புல் ஆர,
கோலல் செம்மையின் சான்றோர் பல்கிப்
பெயல் பிழைப்பு அறியாப் புன்புலத்ததுவே—
பிள்ளை வெருகின் முகர் எயிறு புரையப்
பாசிலை முல்லை முகைக்கும்
ஆய்தொடி அரிவையர் தந்தை நாடே

புறநா. 117

திணையும் துறையும் அவை.
அவனை அவர் பாடியது.

சொல் முடிபு

பிள்ளை வெருகின்.....அரிவையர் தந்தை நாடு, மைம்மீன் புகையினும்..... புன்புலத்ததுவே.

பாடற் செய்தி

இளைய வெருகின் கூர்மையான பல்லைப் போல, பச்சை இலையையுடைய முல்லைக்கொடியின் முகை விளங்கும் நாடு— நுட்பமான வேலைப்பாடு மிகுந்த வளையல் அணிந்த இந்த மகளிரின் தந்தையாகிய பாரியின் நாடு, சனிக்கோள் புகைந்தாலும் (வானத் திசைகளிலெல்லாம்) புகை தோன்றினாலும், தெற்குத் திசை நோக்கிச் சுக்கிரன் என்ற கோள் போயினும் (இந்தத் தீய நிமித்தங்களால் பாதிக்கப்படாமல்) வயல்களில் விளைச்சல் மிகும்; புதர்களில் பூக்கள் மலரும்; மனையிடத்துக் குட்டியை ஈன்ற ஆமாவின் நெடிய நீரை நல்ல புல்லை மேயும். ஆட்சிச் செம்மை காரணமாக நாட்டில் சான்றோர் பெருகுதலினால் மழை பொய்ப்பதில்லை. அத்தகைய செம்மைப் பண்புகள் வாய்ந்த பறம்பு நாடு புல்லிய நிலத்தின் கண் விளங்குகிறது.

பறம்பு நாட்டின் நிலம் நன்செய் நாடன்று, புல்லிய நிலம் கொண்டதே. ஆயினும், செங்கோற் சிறப்புடையது. எனவே, தீய உற்பாதங்கள் தோன்றினும் மழை பொய்ப்பதில்லை; சான்றோர்கள் நிறைந்திருத்தலினாலும் மழை பொய்ப்பதில்லை... பாரி மறைந்து விட்டான்; ஆதலின், செங்கோலாட்சிக்கு உத்தரவாதம் இல்லை. புல்லிய நிலம் இனி வளம் பெறுமா? —இது கபிலரின் சிந்தனை ஒட்டம். 'அரிவையர் தந்தை நாடு' என்ற தொடரின் குறிப்பினைக் கொண்டு பாரி மறைந்தபின் எழுந்தது இப்பாடல் என்பதை உணரலாம்.

மைம்மீன்-சனிக்கோள். மீன் என்று நட்சத்திரச் சொல்லால் குறித்தது உபசார வழக்கு. சனிக்கோள் சற்றே கருமை படர்ந்த நிறுமுடையது என்பது இன்றைய வானியலார் கண்டறிந்தது. (சனி, பனிமயமானது, கருமை நிறத்தது என்பதைப் பண்டைத் தமிழர் அறிந்திருந்தனர். சனி-குளிர்ச்சி) பல்கி என்ற சொல்லைப் பல்க எனக் கொண்டு பொருள் காண்க. வெருகு-பூனையின் ஒரு வகை.

சந்த விகற்பங்கள் பெருகி, விருத்தப் பாக்கள் வளர்ந்துவிட்ட காலத்தில் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பைப் பாடுவது புலவர்க்கு எளிது. ஏறத்தாழ உரைநடைப் பாங்குடைய ஆசிரியப் பாவிலே உணர்ச்சிச் செறிவைப் பயில்வார் மனத்திலும் பாயச் செய்யும் வித்தகம் எண்ணுந்தோறு வியப்பை அளிக்கிறது.

☆

16. குளக்கரை உடையும்.

பறம்பு நாட்டுக் குளங்களின் கரை, பாதுகாப்பார் இன்மையால் இனி உடையும்; பாசனத்துக்கு வழி இல்லை.

அறையும் பொறையும் மணந்த தலைய
எண் நாள் திங்கள் அனைய கொடுங்கரைத்
தெள் நீர்ச் சிறு குளம் கீள்வது மாதோ—
கூர்வேல் குவைஇய மொய்ம்பின்
தேர் வண் பாரி தண் பறம்புநாடே

புறநா. 118

திணையும் துறையும் அவை
அவனை அவர் பாடியது

சொல் முடிபு

கூர்வேல்... தண் பறம்பு நாடு, அறையும் பொறையும்.....சிறு குளம் கீள்வது (மாதோ)

பாடற் செய்தி

கூர்மையான வேலினையும் திரண்ட தோளினையும் தேர் களை வழங்குதலில் வள்ளன்மையும் உடைய பாரியின் குளிர்ந்த பறம்பு நாட்டுச் சிறிய குளம் இனிப் பேணுவார் இன்மையால் உடையும் போலும்; பாறையும் சின்னஞ் சிறு குன்றும் விரவிய தால் எட்டாம் பிறைச் சந்திரன் போல் வளைந்த கரையுடையதும் தெளிந்த நீர் கொண்டதுமான (பறம்பு நாட்டுச்) சிறு குளத்தின் கரை இனி உடையும் போலும்.

குளப்பாசனத்தை நம்பியது பறம்பு நாடு. இருப்பது சிறு குளம்; அதன் கரை உடைந்துவிடுமாயின் பயிர்த்தொழில் நடைபெற வழி இல்லை; வளம் ஒழிந்து பறம்பு சீரழியுமே—பாரி வாழ்ந்த நாடு சீரழியுமே என்பது கபிலர் பெருமானின் கழிவிரக்கம்.

கரை எண் நாள் பிறை போன்று வளைந்தது என்றும் அறையும் பொறையும் கலந்த தலைய என்றும் சொல்லப் பட்டத்திலிருந்து, தலைப்பக்கம் பாறையும் பொறையும் கொண்ட தென்றும், அத்தலைப்பக்கத்து இருமுனையும் பிறைச் சந்திரன் வடிவிலான கரை இணைத்தது என்றும் உய்த்துணர முடிகிறது. தலைப்பக்கத்துக்குப் பாதுகாவல் தேவை இல்லை; ஆனால், எண்ணாட் திங்களனைய கரையைப் பாதுகாப்பது இன்றியமையாதது; பாதுகாப்பு இன்றேல் இடிப்பாரின்றியும் கரை சிதையும்; நீர் நிலை இராது..... பறம்பு நாட்டை எப்படியெல்லாம் கபிலர் கூர்ந்து நோக்கியிருக்கிறார் என்பது உணர்க.

குவைஇய—குவிந்த. மொய்ம்பு என்ற சொல் வலிமை என்னும் பொருள் உடையது; வலிமைக்கு இடமாதலின் தோளை மொய்ம்பு எனக் குறித்தார்.

17. கேட்டு அழிந்துவிடுமோ?-1

இயற்கை வளம் உடையது; மக்களின் முயற்சியால் வேளாண் செல்வம் உடையது. முடியுடை வேந்தர்களின் கொடை வளத்தை மீறும் கொடையாளன் நாடு. ஈது அழியலாகுமா? அழியக் கூடாதே; ஆனால், அழிந்துவிடுமோ! புறநானூறு 119ஆம் பாடற் செய்தி இது.

காஃப் பெயல் தலைஇய காஃபு இன் காலை
களிற்று முக வரியின் தெறும் வீ பூப்ப
செம்புற்று ஈயலின் இன் அணைப் புளித்து;

மென் தினை யாணார்த்து; நந்தும்கொல்லோ-
நிழல் இல் நீள் இடைத் தனிமரம் போலப்
பணை கெழு வேந்தரை இறந்தும்
இரவலர்க்கு ஈயும் வள்ளியோன் நாடே!

புறநா. 199

திணையும் துறையும் அவை
அவனை அவர் பாடியது.

சொல்முடிபு

நிழல் இல் நீள்தை... வள்ளியோன் நாடு, கார்ப்பெயல்
புளித்து... யாணார்த்து; நந்தும்கொல்லோ.

பாடற் செய்தி

நிழலே இல்லா நீண்ட வழியிலே நிற்கும் ஒற்றைத் தனிமரம் போல, வறுமையால் வாடும் இரவலர்க்கு ஒரு தனி வள்ளல் பாரி; அவன் நாடு இனி அழிந்துவிடுமோ? கார்காலத்து மழை பெய்து ஓய்ந்தவுடன் கண்ணுக்கு இனிய காட்சி வழங்கும் தெறுழின் பூக்காடு; களிற்றின் முகத்தில் உள்ள செம்புள்ளிகளைத் தெறுழும் பூ இனிய காட்சி வழங்கும் செம்புற்றிலிருந்து கிடைத்த ஈசலை இனிய மோரோடு சேர்த்து சமைத்த இனிய புளிக்கறியை உடையது அவன் நாடு. மேலும், மெல்லிய தினையாகிய புதிய வரவினை (எப்போதும்) உடையது அவன் நாடு. அவன் இல்லாமைமையால் இனிப் பறம்பு நாடு கெடுமோ? (கெடாமலிருக்க வேண்டும் என்பது புலவர் பெருமானின் கவலை)

மழை பெய்து ஓய்ந்த பின் செந்நிறத் தெறுழும் பூ ஆங்காங்கே மலர்ந்து இனிய காட்சி தருவது களிற்று முகத்தின் செம்புள்ளிகள் போல விளங்கும் என்கிறார்; உவமைக் குறிப்பைவிடக் கபிலர் சுற்றுச் சூழலைக் கூர்ந்து நோக்கினமை கருதுதற்கு உரியது. நிழல் இல்லா நெடுவழியில் நிற்கும் தனிமரம் போன்றவன் பாரி என்ற உவமை அற்புதம்! பாடிப் பாடிப் பாடிப் பார்க்கிறார்; அவலம் தீர்ந்தபாடில்லை, பாடப் பாடப் பழைய நினைவுகள் நெஞ்சிலே குமுறுகின்றன. குமுறுகின்றன! இந்த அருமைப்பாடல்களைப் படித்துணர, இன்றும் அவலம் மனத்தின் மண்டுகிறது. பாரி போல் ஒரு தலைவன்; கபிலர் போல் ஒரு புலவர்; இவரிடை நிலவிய நட்புப் போல ஓர் உணர்வு; இந்த மூன்றும் பிரிந்தபோது விளைந்த அவல ஓவியம்—தாங்காது இதயம்!

நந்தும்—கெடும். (இச்சொல் ஆக்கம், அழிவு இரண்டையும் குறிக்கும். இப்பாட்டிலும் அடுத்த பாட்டிலும் அழிவுப் பொருளைக் குறித்தது)

18. கெட்டு அழிந்துவிடுமோ ?-2

பாரி இல்லாத நாட்டின் அழிவைக் கற்பனையிலும் கபிலரால் தாங்க இயலவில்லை. அவன் வாழ்ந்தபோது நிலவிய வளத்தை நினைக்கிறார்: ஆராமை மேலும் மேலும் பெருகுகிறது. புறநானூற்றின் நூற்றிருபதாம் செய்யுளின் பின்னணி இது.

வெப்புள் விளைந்த வேங்கைச் செஞ்சுவல்
காப்ப் பெயல் கலித்த பெரும் பாட்டு ஈரத்து,
பூழி மயங்கப் பல உழுது, வித்தி,
பல்லி ஆடிய பல் கிளைச் செவ்விக்
களை கால் கழாலின், தோடு ஒலிபு நந்தி,
மென் மயில் புனிற்றுப் பெடை கடுப்ப நீடி,
கருந் தாள் போகி, ஒருங்கு பீள் விரிந்து,
கீழும் மேலும் எஞ்சாமைப் பல காய்த்து,
வாலிதின் விளைந்த புது வரகு அரிய,
தினைகொய்ய, கவ்வை கறுப்ப, அவரைச்
கொழுங் கொடி விளர்க் காய் கோட் பாதம் ஆக,
நிலம் புதைப் பழுனிய மட்டின் தேறல்
புல் வேய்க் குரமலைக் குடிதொறும் பகர்ந்து,
நறு நெய்க் கடலை விரைப்ப, சோறு அட்டு,
பெருந்தோள் தாலம் பூசல் மேவர,
வருந்தா யாணர்த்து; நந்தும் கொல்லோ—
இரும் பல் கூந்தல் மடந்தையர் தந்தை
ஆடு கழை நரனும் சேட் சிமை, புலவர்
பாடி ஆனாப் பண்பின், பகைவர்
ஒடு கழல் கம்பலை கண்ட
சேர வெஞ் சேய் பெரு விறல் நாடே.

புறநா.120

திணையும் துறையும் அவை.
அவனை அவர் பாடியது.

சொல்முடிபு

இரும்பல் கூந்தல்-பெரு விறல் நாடு, வெப்புள் விளைந்த-
வருந்தா யாணர்த்து; நந்தும்கொள்ளோ!

பாடற் செய்தி

கருநிறம் கொண்டு நிரம்பிய கூந்தல் உடைய மகளிரின் தந்தை—அசைகின்ற மூங்கில்கள் ஒலிக்கும் உயர்ந்த சிகரங்களையுடைய நாட்டின் வீரம் சிறந்தவன்—புலவர்கள் எவ்வளவு பாடினாலும் புகழ் ஓயாத நற்பண்புகளை உடையவன்—

பகைவர்கள் புறமுதுகிட்டு ஓடுகின்றமை கண்டு (அவர்பின் தொடர்வதற்கு வெட்கப்பட்டு) அவர்களின் (வீரக்) கழலின் ஆரவாரத்தைக் கேட்டு நிற்கும் வீரன்—போரினை விரும்புகின்ற முருகனை ஒத்தவன்—பெருவெற்றிக்கு உரிமையாளனாகிய பாரியின் நாடு கெட்டு அழிந்துவிடுமோ! வெம்மை முதிர்ந்த வேங்கை மரம் நிறைந்த மேட்டு நிலத்திலே கார்காலத்து மழையால் பெரிதும் பக்குவப்பட்ட ஈரத்தின் புழுதி கலக்கும்படி பல சால் பட உழுது, விதைப்பார்கள்; அப்படி விதைத்த வயலிலே பயிர் முளைத்தபோது தாளியடிப்பார்கள். பலவாகக் கிளைத்த பக்குவத்தில் களையை அடியிலிருந்து களைவார்கள்; களைகள் களையப்பட்டதால் பயிரின் இலைகள் தழைத்துப் பெருகியிருக்கும். அப்போது அந்தப் பயிர்களைப் பார்த்தால்—கரிய தண்டுகள் நீண்டு எல்லாப் பயிர்களும் ஒருங்கே சூல்விரிந்துள்ள அந்தக் காட்சியைப் பார்த்தால் அண்மையில் முட்டையிட்ட மென்மையான பெண்மயில்போலத் தெரியும். கதிரின் அடிப்பகுதியிலும் மேற் பகுதியிலும் இடைவிடாமல் புதிய வரகு காய்த்துச் சீரிதாக விளைந்திருக்கும். புது வரகு பக்குவப்பட்டிருக்க, தினை கொய்யப்படும் பருவமாக, எள்ளின் இளங்காய் கரிய நிறமுடையதாக, அவரையின் செழுமையான கொடியிலே வெள்ளை நிறக்காய் அறுக்கப்படும் பக்குவத்தில் இருக்கப் பல வகையிலும் விளைச்சல் வளமாக இருக்கும். நிலத்தில் புதைக்கப்பட்டு முற்றிய மதுவாகிய தேறலைப் புல்லால் வேயப்பட்ட சிறிய மனைகள் எல்லாவற்றிலும் குடிக்கக் கொடுப்பார்கள். நறுமணம் கொண்ட நெய்யிலே கடலை துள்ளும்படி பொரித்து, அதனோடு சோற்றைச் சமைப்பாள் மனையாட்டி. நெய்க்கடலையுடன் சமைத்த சோற்றை வழங்கியபின் பாத்திரங்களைக் கழுவவேண்டிய வேலை பெருந்தோள்உடைய அந்த மனையாட்டிக்கு இல்லை. வந்துகொண்டேயிருக்கும் புதியவர்களை உடையது அந்த வீடு. கழுவிக் கவிழ்க்க நேரம் இல்லாமல் தொடர்ந்து சமைக்க வேண்டும். இந்தக் காட்சியெல்லாம் பாரியின் பறம்பு நாட்டிலே முன்பு காண முடிந்தது. இனி அப்படி இல்லாமல் பறம்புநாடு கெடும்போலும்.

விசைப்பச் சோறு அட்டு மேவர: (நெய்யிலே கடலை) துள்ளச் சோறு சமைத்து, அந்தச் சமைத்தல் வேலையிலே விருப்பம் கொண்டு, எத்துணைப் பேர் அடுக்கடுக்காக வந்தாலும் சமைத்துப் பார்ப்பதில் அந்தப் பெருந்தோள் மனையாட்டி விருப்ப முடையவளாகவே இருப்பாள். நாட்டில் வளம் இருக்கிறது. வருகிறவர்களுக்கு கள்ளும் நெய்யிலே பொறித்த கடலையோடு சோறும் படைக்கவேண்டியதுதானே!

கவல்-மேட்டு நிலம். “பல்லியாடுதல், தாளியடித்தல், ஊட்டித்தல் என்பன ஒருபொருட் சொற்கள். அது நெருங்கி முளைத்த பயிர்களை விலக்குதற்கும் வருத்தமின்றிக் களை பிடுங்குவதற்குமாகக் கீழ்நோக்கியுள்ள கூரிய பல முனைகளையுடைய பலகையின் இரண்டு பக்கத்தும் மேற்புறத்திலுள்ள வளையங்களிற் கட்டிய கயிறுகளைச் சேர்த்துப் பூட்டிய நுகத்தை உழச் செய்தல்”- ஐயரவர்கள். ஒலிபு-தழைத்து. நந்தி-பெருகி. கருந்தாள் போகி-கரிய தண்டுகள் நீண்டு. வாலிதின் விளைந்த-நன்றாக விளைந்த. யாணர்த்து-புதுவருவாயை உடையது. நந்தும்கொல்லோ-அழியுமோ. (நந்துதல் என்ற சொல் ஆதல், அழிதல் என்ற நேர்மாறான இருபொருளிலும் வந்தமை குறிக்க)

19. பொதுநோக்கு ஒழிமதி

வள்ளல் ஒருவனை நாடி நாற்றிசையிலிருந்தும் பரிசிலர்கள் வந்துகொண்டுதான் இருப்பார்கள். எல்லா ரையும் ஒரே வகையில் கணித்துவிடக்கூடாது; தரம் கண்டு மதிக்க வேண்டும். இது மலையமான் திருமுடிக் காரிக்குக் கபிலர் சொன்ன அறிவுரை: புறநானூறு நாற்றிருபத் தோராம் பாடற் செய்தி.

ஒருதிசை ஒருவனை உள்ளி, நால் திசைப்
பலரும் வருவர், பரிசில் மாக்கள்;
வரிசை அறிதலோ அரிதே; பெரிதும்
ஈதல் எளிதே; மா வண் தோன்றல்!
அது நற்கு அறிந்தனையாயின்,
பொதுநோக்கு ஒழி மதி, புலவர்மாட்டே.

புறநா. 121

திணை: அது

துறை: பொருண் மொழிக் காஞ்சி

மலையமான் திருமுடிக் காரியைக் கபிலர் பாடியது.

சொல்முடிபு

மா வண் தோன்றல்! ஒரு திசை... நால் திசைப் பரிசில் மாக்கள் பலரும் வருவர்; வரிசை..... ஈதல் எளிதே; அது நற்கு அறிந்தனையாயின் புலவர்மாட்டே பொதுநோக்கு ஒழிமதி.

பாடற் செய்தி

பெரிதும் வள்ளன்மை யுடைய தலைவனே! ஒரு திசையில் உள்ள (வள்ளல்) ஒருவனை நினைத்து, நான்கு திசைகளிலுமிருந்து பரிசில் மாக்கள் பலரும் வருவர். அவர்களின் சிறப்புத் தகுதியை அறிதல் அரிது; ஈதல் எளியது. வரிசையறிதலாகிய அதனை நீ நன்கு அறிந்தாயாயின் புலவர்களிடத்து (வரிசை கருதிப் பார்க்காமல்) ஒரே தரமாகப் பார்த்தலை நீக்குவாயாக.

வரிசை-சிறப்பு. பரிசில் பெற வருவோர் மொழிப் புலமை, கலைப் புலமை ஆகியவற்றுள் தலைசிறந்தவர் களாயினும், பிறர்கொடையை எதிர்ப்பார்ப்பதால் மாக்கள் என்றார் போலும். “பொதுநோக்கான் வேந்தன் வரிசையா நோக்கின், அது நோக்கி வாழ்வார் பலர்” என்ற திருக்குறள்(528) காண்க. ‘வரிசைக்கு வருந்தும் இப் பரிசில் வாழ்க்கை.... நும்மோரன்ன செம்மலும் உடைத்தே’ (புறநா.47) என்ற பாடலில் கோவூர்க்கிழார், புலவர்களின் வாழ்க்கை மன்னரணைய தலைமையுடையது எனக் குறித்ததை உணர்க. ஈதல் எளிது, வரிசை அறிந்து ஈதல் அரிது புறநானூறு 124 ஆம் பாடற் செய்தியோடு இப்பாடற் செய்தியை உறழ்ந்து நோக்குக.

☆

20. திருக்கோவூர்க் காரியின் பெருமை

மலையமான் திருமுடிச் காரி வீரத்தால் சிறந்தவன்; வள்ளன்மையால் மிக்கவன்; இல்லற மாண்பிலும் சீரியோன் புறநானூற்றின் நூற்றிருபத்திரண்டாம் பாடலின் செய்திச் சுருக்கம் இது.

கடல் கொளப்படாஅது, உடலுநர் ஊக்கார்,
கழல் புணை திருந்து அடிக் காரி! நின்நாடே;
அழல் புறந்தருஉம் அந்தணாதுவே;
வீயாத்திருவின் விறல் கெழு தானை
மூவருள் ஒருவன், துப்பு ஆகியர் என,
ஏத்தினர் தருஉம் கூழே, நும் குடி
வாழ்த்தினர் வருஉம் இரவலரதுவே;
வடமீன் புரையும் கற்பின் மடாமொழி
அரிவை தோள் அளவு அல்லதை
நினது என இலை நீ பெருமிதத்தையே

புறநா. 122

திணை: பாடாண் திணை
துறை: இயன்மொழி
அவனை அவர் பாடியது

பாடற் செய்தி

கழல் புணைந்த செம்மையான அடியிணையுடைய காரி! உன் நாடு கடலினால் கொள்ளப்பட்டது; பகைத்துப் போர் செய்யப் பகைவர் ஊக்கம் கொள்ள மாட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட உன் நாடு யாகத்தில் அழல் ஒம்பும் வேதியர்க்கு உரியது. அழியாத செல்வமும் வெற்றி கொள்ளும் சேனையும் உடைய மூவேந்தர்களால் தனித்தனியே அனுப்பப்படுவோன் தத்தம் வேந்தருக்கு நீ வலிமையான துணையாகவேண்டுமென்று கேட்டு உன்னைப் புகழ்ந்து பெரும்பொருள் தருவான். அத்துணைப் பொருளும்

உன்னை வாழ்த்தி வருகின்ற இரவலர்க்கு உரியது. நாடு வேதியர்க்கு உரியது; உன் துணை நாடி வருவோர் தரும் பொருள் இரவலர்க்கு உரியது. உனக்கு என்று ஏதேனும் உண்டா எனில், வட நிசையில் தோன்றும் அருந்ததியைப் போன்ற கற்புடைய உன் மனைவியின் தோள்தவிர உனக்கென எதுவும் உடையாய்யல்லை; அத்தகைய பெருமிதத்தையே நீ உடையே.

மூவருள் ஒருவன் துப்பு ஆகியர். மூவேந்தராகிய எமக்குள் ஆதரவான வலிமையாக ஆகிடுக. தனித்தனியாகத் தம் அமைச்சரை அனுப்பி, மூவேந்தரும் காரியின் படையாதரவை நாடினர் என்கிறார். வடமீன்—அருந்ததி.

அருந்ததி கதை, யாகம் செய்தல் போன்ற வடவர் பாங்கான கூறுகள் சங்க காலத்திலேயே தமிழகத்தில் இடம்பெறலாயின என்பது இப்பாடலும் ஒரு சான்று.

☆

21. போதை இல்லாதபோதே.....

கள் உண்ட மகிழ்ச்சியிலே வழங்குவோர் பிறர்; கள்ளின் களிப்பு இன்றியே பெருங்கொடை தருவோன், காரி என்கிறது, புறநானூற்றின் நூற்றிருபத்து மூன்றாம் பாடல்.

நாள் கள் உண்டு, நாள் மகிழ் மகிழின்
யார்க்கும் எளிதே, தேர் ஈதல்லே;
தொலையா நல் இசை விளங்கு மலையன்
மகிழாது ஈத்த இழை அணி நெடுந்தேர்
பயன் கெழு முள்ளூர் மீமிசைப்
பட்ட மாரி உறையினும் பலவே

புறநா. 123

திணையும் துறையும் அவை.
அவனை அவர் பாடியது

பாடற் செய்தி

காலை நேரத்திலேயே கள்ளை அருந்தி நாளோலக்கத்தில் வீற்றிருக்கும் மகிழ்ச்சியிலே 'மிதப்பவர்' எவர்க்கும் தேர்களை இரவலர்க்கு ஈதல் எனியது. கெடாத நல்ல புகழால் விளங்கும் மலையன் கள் அருந்தி மகிழாமலே வழங்கிய தேர்களின் எண்ணிக்கை— பொன் அணிகள் பூண்ட தேர்களின் எண்ணிக்கை, வளம் பொருந்திய முள்ளூர் மலையுச்சியில் வீழ்ந்த மழைத் துளிகளினும் மிகப் பலவாகும்.

பண்டைத் தமிழர் பண்பாட்டுச் சிறப்புடைய ரெனினும் உலகியற் செல்வாக்கிலே நலிந்தமைக்கு உரிய காரணங்களை

அறிஞர் எச்.ஜி.வெல்சும் பெருந்தகை மு.வ.வும் தம் நூல்களிலே தெளிவுபடுத்தியுள்ளனர். மதுப் பழக்கம்—கிரேக்கரிடம் போலவே—தமிழரியிடையிலும் நச்சுப் பழக்கமாக இருந்தது என்பதை மறுப்பதில் பயனில்லை. சங்க காலமே தமிழர் வரலாற்றின் பொற் காலம்; உண்மைதான். ஆனால், அந்தக் கால வாழ்விலே கள்ளும் கணிகையும் இடம்பெற்று நாகரிக நலிவுக்கு வழிவகுத்தன என்பதையும் ஆக்கம் கருதுவோர் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். எச்.ஜி.வெல்ஸ் காட்டும் காரணத்தோடு இதனையும் கருதிப் பார்க்கவேண்டும். இன்றைய திரைப்படங்களும் தொலைக் காட்சிகளும் பண்டைக் காலத்துக் கள்ளும் கணிகையும் போலத் தமிழ் இளைஞர்களின் அடிமன ஆளுமையை அரித்துவருவதைக் காணும்போது சங்க கால நலிவினை நினைவூட்டத் தோன்றுகிறது. இதிலே அவலம் என்னவென்றால், ஆளுமை வன்மையை இழந்து வருகின்றோம் என்பதை உணர முடியாமலே 'இன்பத் துறையில் எளியர்' ஆகிக் கெடுவதே.

இயல்பு நவீற்சியையே பெரிது இயல்பாகக் கொண்ட சங்க இலக்கியத்துள் கவிதைச் சுவையின் பெயரால் ஆங்காங்கே உயர்வு நவீற்சியும் இடம்பெற்றுள்ளது. மலையுச்சியில் விழும் மழைத் துளிகளின் எண்ணிக்கையை விடக் காரி வழங்கிய தேர்களின் எண்ணிக்கை மிகுதி! சொல்வது கபிலர்! வாழ்க இயல்பு நவீற்சி!

22. வறிதே திரும்பமாட்டார்கள்

நல்ல நாளாக இல்லையென்றாலும், நிமித்தம் சரியாக இல்லையென்றாலும், செவ்வி அறியாமல் புகுந்து கண்டபடி அறிவற்ற வாசகங்களைச் சொன்னாலும் காரியின் அவைக்களத்தி் விருந்து இரவலர் வெறுங்கையால் திரும்பமாட்டார்கள். இது புறநானூற்றின் நூற்றிருபத்து நான்காம் பாடலில் கபிலர் தெரிவிக்கும் செய்தி.

நாள் அன்று போகி, புள் இடை தட்ப,
பதன் அன்று புக்கு, திறன் அன்று மொழியினும்
வறிது பெயர்குநர் அல்லர்—நெறி கொளப்
பாடு ஆன்று, இயங்கும் அருவிப்
பீடு கெழு மலையற் பாடியோரே

புறநா. 124

தினையும் துறையும் அவை
அவனை அவர் பாடியது

பாடற் செய்தி

நல்ல நாளல்லாத நாளில் போய், பறவைகள் தீய சகுனம் செய்து தடுத்திட, (குறித்துச் சென்ற வள்ளலைப் பார்ப்பதற்குரிய) செவ்வி சரியாக இல்லாமல் புகுந்து, தகுதித் திறனல்லாத சொற்சொன்னைச் சொன்னாலும்—பெருமை பொருந்திய மலையமாணைப் பாடியவர்கள் வெறுங்கையாக மீள்வதில்லை. ஓசை நிறைந்து ஒலிக்கும் அருவிப் பெருமை பொருந்திய மலையனைப் பாடியவர் வறிதே திரும்புவரல்லர்.

ஒழுகுதல் பெருகி ஓசை மிக்கது அருவி. அதுபோல வழங்குதல் பெருகிப் புகழ்பரவிய பெருமையுடையவன் காரி.

ஓரளவு உயர்வு நவீற்சியின் சாயல் இருந்தாலும் இப்பாடலை இயல்பு நவீற்சியதாகவே கொள்ளலாம்.

☆

23. அழுதாளே, அவள் யார்? பாவம்!

சங்க காலத்து வள்ளல்களிலே பேகன் ஒருவன். ஆடும் மயிலைக் கண்டு, குளிரால் நடுங்குகிறது என்று கருதித் தன் போர்வையால் போர்த்திய அருளாளன், இவன். வையாவிக் கோப் பெரும்பேகன் என்ற பெயருக்கு உரியவன். இத்தகைய அருளாளன் தனக்குரிய மனையாட்டி கண்ணகியைத் துறந்து, வேறிடத்து இருந்தான். கண்ணகி பொருட்டும் பேகனை மூன்று புலவர்கள் பாடினர். அவருள் ஒருவர் கபிலர். (பரணரும் அரிசில் கிழாரும் மற்றவர்கள்) அரசர்களின் தனி வாழ்விலும் சான்றோராகிய சங்கப் புலவர்கள் தலையிட்டுப் பேசும் தனி உரிமை பெற்றிருந்தனர் என்பது கருதத்தக்கது. பொதுவாக இத்தகைய சூழலில் ஒரு புலவர் பாட்டே இருக்கும்; இங்கே மூவர் பாடினர்; அவருள்ளும் பரணர் இரண்டு பாடல்கள் பாடினார்.

‘நேற்று என் சுற்றத்தவரோடு—பரிசில் நாடித்தான்—உன் மனைக்குப் போய் உன் புகழைப் பாடினேன். உன் புகழ் அமைந்த பாடலைக் கேட்டுக் கண்ணீரோடு ஒருத்தி வந்து நின்றாள். இரங்கத்தக்கவளாகிய அவள் யார்?’ என்று பேகனிடம் கபிலர் கேட்ட கேள்வியை உட்கொண்டது புறநானூற்றின் நூற்றுநாற்பத்து மூன்றாம் பாடல்.

மலை வான் கொள்க என, உயர் பலி தூ உய்,
மாலி ஆன்று, மழை மேக்கு உயர்க எனக்
கடவுட் பேணிய குறவர் மாக்கள்,
பெயல் கண் மாறிய உவகையர் சாரற்
புனத் தினை அயிலும் நாட! சினப் போர்க்

கை வள் ஈகைக் கடு மான் பேக!
 யார் கொல் அளியள்தானே—நெருநல்,
 சுரன் உழந்து வருந்திய ஓக்கல் பசித்தென,
 குணில் பாய் முரசின் இராங்கும் அருவி
 நளி இருஞ் சிலம்பின் சீறார் ஆங்கண்,
 வாயில் தோன்றி, வாழ்த்தி நின்று,
 நின்னும் நின் மலையும் பாட,
 இன்னாது இருத்த கண்ணீர் நிறுத்த செல்லாள்,
 முலையகம் நினைப்ப, விம்மி
 குழல் இனைவதுபோல் அழுதவள் பெரிதே?

புறநா. 143

திணை: பெருந்திணை
 துறை: குறுங்கலி; தாபதநிலையும் ஆம்.
 அவனால் துறக்கப்பட்ட கண்ணகி காரணமாக
 அவனைக் கபிலர் பாடியது.

பாடற் செய்தி

எங்கள் மலையை மேகம் சூழ்ந்து மழை பெய்வதாகுக என்று
 மிக்க பலியைத்தூவி, அதன் பயனாக மழை மிகுதியாகப்
 பெய்ததால், இனி மேகங்கள் மேலே செல்வதாக எனத்
 தெய்வத்தைப் போற்றுவர். மழை மேகம் இடம் பெயர்ந்ததால்
 குறவர்கள் உவகையடைந்து, மலைச் சாரலில் தம் புனத்திலே
 விளைந்த திணையை உண்ணுவர். அத்தகைய மகிழ்ச்சி மிக்க
 குறவர்க்கு உரிய நாடனே! சினத்தால் விளைக்கும் போரையும்
 கை வண்மையல் ஈகையையும் உடைய பேகனே! விரைந்து
 செல்லும் குதிரைகளை உடைய பேகனே! நேற்று, சுரத்தின்
 வழியைக் கடந்து வந்தமையால் வருந்திவந்த என் சுற்றத்தவர்
 பசித்திருந்தாராக—அப்பசி போக்கக் கருதி) —குறுந்தடியால்
 அடிக்கப்பட்ட முரசுபோல ஒலிக்கின்ற அருவியையுடைய பெரிய,
 உயரிய மலையில் உள்ள உன் சிறிய ஊரினை அடைந்தேன்.
 அங்கே உன் மனை வாயிலிலே தோன்றி (உன்னை) வாழ்த்தி
 நின்று உன்னையும் உன் மலையையும் பாடினோம். பாட்டுப்பாட,
 அது கேட்டு, இனிமையல்லாதாகச் சொரிந்த கண்ணீரை நிறுத்த
 முடியாதவனாய், மார்பகம் நனையும்படி, விம்மி, புல்லாங்குழல்
 அழுதால் எப்படி இருக்குமோ அப்படி அழுதாள்; மிகவும்
 அழுதாள். பார்ப்பதற்கு இரங்கத் தக்கவளாக இருந்த அவள்—
 குழல் அழுவது போல அழுதவள்—கண்ணீரை நிறுத்தமுடியாமல்
 மார்பகம் நனையும்படி அழுதவள்—விம்மி அழுதவள்—யார்?

பாடியது பேகன் மனை வாயிலில், பாடியது அவன் புகழ்.
 கேட்டுப் பொறுக்க முடியாமல் ஒருத்தி அழுகிறாள். அவன் அங்கு

இல்லாததால் அழுகின்றவன், அவன் சிறப்பெல்லாம் பாடக் கேட்டு அழுகின்றவன் மனையாட்டி தவிர வேறு எவராக இருக்க முடியும்? அவன் துயர் தீர்க்காமல் அவளைப் புறக்கணிப்பது இரக்கமுடைய பேகனுக்கு நன்றன்று என்பது கபிலர் சொல்லாமல் கூட்டிய குறிப்பு.

இப்பாடலைத் தொடர்ந்து வரும் 144, 145 (பரணர்) 146 (அரிசில்கிழார்) ஆகிய பாடல்களையும் இணைத்துப் படிப்பது இன்றியமையாதது. பரிசில்மட்டுமே நாடி ஓடித்திரிந்தவர்கள் அல்லர் சங்கப் புலவர் என்பதற்குப் பிற சான்றுகளோடு இந்த நான்கு பாடல்களும் வலிய சான்றுகளாம்.

குறவர் மாக்கள் புனைத் தினை உண்பர் என்பதன் குறிப்பு, அவர்கள் பாடுபட்டு விளைத்த தினையையே உண்கின்றனரே யன்றிக் கடைத்தினை அன்று என்பதாம். 'தம் இல் இருந்து தமது பாத்து உண்டற்று' என்ற குறள் நெறி கருத்து.

கண்மாறுதல்-இடம் பெயர்தல்.

☆

24. யான் கொடுக்கக் கொண்டி

பாரி மறைந்தான். பழு மரம் தேடிப் பறக்கும் வெளவால் போன்றவரல்லர், கபிலர். அவன் மறைவுக்குப் பின் அவன் மகளிரை நல்வாழ்வில் அமைக்கும் பொறுப்பைத் தாமே வலிய ஏற்றுக் கடமை யாற்றினார். நட்புக் கடனாற்றும் கபிலர், விச்சிக்கோனிடம் சென்று பாரி மகளிரை மணந்துகொள்ளுமாறு கபிலர் கேட்கிறார்; இது புறநானூறு இருநூறாம் பாடற் செய்தி.

பனி வரைந்த நிவந்த பாசிலைப் பலவின்
கனி கவர்ந்து உண்ட கரு விரற் கடுவன்
செம்முக மந்தியொடு சிறந்து, சேண் விளங்கி,
மழை மிசை அறியா மால் வரை அடுக்கத்துக
கழை மிசைத் துஞ்சும் கல்லக வெற்பு!
நிணம் தின்று செருக்கிய நெருப்புத் தலைநெடுவேல்,
களம் கொண்டு கனலும் கடுங்கண் யானை,
விளங்கு மணிக் கொடும்பூண், விச்சிக்கோவே!
இவரே, பூத்தலை அறாஅப் புனை கொடி முல்லை
நாத் தழும்பு இருப்பப் பாடாது ஆயினும்,
'கறங்கு மணி நெடுந் தேர் கொள்க' எனக் கொடுத்த
பரந்து ஓங்கு சிறப்பின் பாரி மகளிர்:
யானே, பரிசிலன், மன்னும் அந்தணன்; நீயே,
வரிசையில் வணக்கும் வாள் மேம்படுநன்.

நினக்கு யான் கொடுப்பக் கொண்டதி— சினப் போர்
சினப் போர் அடங்கா மன்னரை அடக்கும்
மடங்கா விளையுள் நாடு கிழவோயே.

புறநா. 200

திணை: பாடாண் திணை
துறை: பரிசில் துறை
பாரி மகளிரை விச்சிக்கோனுழைக்
கொண்டு சென்ற கபிலர் பாடியது.

பாடற் செய்தி

குளிர்ந்த மலை; பச்சை இலைகளோடு அதில் வளர்ந்துள்ள பலாமரம்; அந்த மரத்திலே பழுத்த பழம். கருநிற விரலையுடைய கடுவன் தன் துணையாகிய செம்முக மந்தியொடு சேர்ந்து அந்தப் பழத்தைக் கவர்ந்து உண்டது. உண்டதிலே ஒரு திளைப்பு. தொலைவிலே விளங்கித் தோன்றும் மலையடுக்கம்; அதன் உயரம் முகிலுக்குக் கூடத் தெரியாது. அந்த மலையில் வளரும் மூங்கிலின் உச்சியிலே போய்த் தூங்குகிறது கடுவன். அத்தகைய மலைக்கு உரியவனே! நினைத்ததைத் தின்று செருக்கியதும் நெருப்புப் போல் விளங்குவதுமான முனையினையுடைய வேல், போர்க்களத்தைத் தனதாக்கிக் கொண்டு சினக்குப் தறுகண்மையுடைய யானை, மற்றும் ஒளியால் விளங்கும் மணிகள் பதித்து வளைவாகச் செய்யப்பட்ட அணிகலன்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்ட விச்சிக்கோவே! இவர்கள்— கிளைகளின் உச்சியிலே மாறாமல் எப்போதும் கொண்டுள்ள அழகிய கொடி முல்லை நாவில் தழும்பேறப் பாடாதாயினும் ஒலிக்கும் மணி கட்டிய தன் பெரிய தேரினை அந்தக் கொடிக்கு 'வைத்துக் கொள்க' எனக் கொடுத்த பாரி, எங்கும் பரவி ஓங்கிய புகழையுடைய பாரி பெற்ற மகளிர் ஆவர். இப்போது, பரிசிலனாகிய யான்— ஒழுக நெறியிலே உறுதியாக நிலைத்துள்ள அந்தணன் ஆவேன். நீயோ, பகைவரைப் போர் செய்யும் முறையால் பணியவைக்கும் வாட்போரால் மேம்பட்டவன். சினம் விளங்கும் போராலே பகைமன்னரை அடக்கும்—குறையாத விளைச்சலும் உடைய நாட்டுக்கு உரியவனே! உனக்கு இவர்களை (மணம் செய்து) யான் கொடுக்க ஏற்றுக் கொள்வாயாக.

“பலவின் கனி கவர்ந்துண்ட கடுவன் மந்தியொடு சிறந்து சேண் விளங்கிக் கழைமிசைத் துஞ்சம் என்றதனால் நீயும் இவரை வரைந்துகொண்டு இன்புற்று வாழ்தல் வேண்டுமென்பது தோற்றி நின்றது”— பழைய உரை. தம்மைப் பரிசிலன் என்று அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டது, தாம் விரும்பும் பரிசிலாகப் பாரி மகளிர் மணத்தை வேண்டினார் என்பதாம்.

‘மன்னும் அந்தணன்’ என்றதால் ஒழுகலாற்றிலேபிறழாது நிற்கும் உறுதியைப் புலப்படுத்தினார். வேலின் முனை பகைவரின் நினைத்தைக் குத்திச் சிவந்தது என்பதை ‘நினைம் தின்று செருக்கிய நெருப்புத் தலை நெடுவேல்’ என்று படிமப் பாங்கு அமையக் கற்பித்தார்.

பனி-குளிர்ச்சி. பாசிலை-பசுமை+இலை. கொடும்பூண்-வளைவாகச் செய்யப்பட்ட அணிகலன்கள்.

25. புலி கடி மா அல்! இவரைக் கொண்மதி

விச்சிக்கோன், பாரி மகளிரை ஏற்கவில்லை. பின்னர்ப் புலிகடி மால் எனப் புகழ்பெற்ற இருங்கோவேள் என்பானை நாடிச் சென்று, பாரி மகளிரை ஏற்குமாறு கபிலர் வேண்டுவதைத் தெரிவிப்பது புறநாலாற்றின் இருநூற்றோராம் பாடல்.

‘இவர் யார்’ என்குவை ஆயின், இவரே,
ஊருடன் இரவலர்க்கு அருளி, தேருடன்
முல்லைக்கு ஈத்த செல்லா நல் இசை,
படு மணி யானை, பறம்பின் கோமான்
நெடு மாப் பாரி மகளிர்; யானே
தந்தை தோழன்; இவர் என் மகளிர்;
அந்தணன், புலவன், கொண்டு வந்தனனே.
நீயே, வடபால் முனிவன் தடவினுள் தோன்றி,
செம்பு புனைந்து இயற்றிய சேண் நெடும் புரிசை,
உவரா ஈகை, துவரை ஆண்டு,
நாற்பத்தொன்பது வழிமுறை வந்த
வேளிருள் வேளே; விறற் போர் அண்ணல்;
தார் தணி யானைச் சேட்டு இருங்கோவே!
ஆண் கடன் உடைமையின், பாண் கடன் ஆற்றிய
ஒலியற் கண்ணிப் புலிகடிமாஅல்;
யான்தர, இவரைக் கொண்மதி! வான் கவித்து
இருங்கடல் உடுத்த இவ்வையகத்து, அருந்திறல்
பொன்படு மால் வரைக் கிழவ! வென்வேல்
உடலுநர் உட்கும் தானை,
கெடல் அருங்குரைய நாடு கிழவோயே!

புறநா. 201

திணையும் துறையும் அவை.
பாரி மகளிரை இருங்கோவேளுழைக்
கொண்டு சென்ற கபிலர் பாடியது.

சொல் முடிபு

வான் கவித்து.....நாடு கிழவோயே! இவர் யார் என்குவை யாயின்.....கொண்டுவந்தனனே. நீயே.....வேளிருள் வேளே. விறற் போர் அண்ணல்! யான் தர இவரைக் கொண்டிதி.

பாடற் செய்தி

வானத்தால் கவிக்கப்பட்டுப் பெருங்கடல் சூழ்ந்த இந்த உலகத்திலே நெருங்குதற்கு அரிய வலிமையுடைய தலைவனே! பொன் உண்டாகும் பெரிய மலைக்கு உரியவனே! வெற்றி தரும் வேல் ஏந்திப் போர் செய்வோர் (உன்னை நினைத்தாலே) அஞ்சும் சேனைகளை உடையவனே! கேடு இல்லாத நாட்டுக்கு உரியவனே! 'இவர்கள் யார்' என்று கேட்பாயாயின், சொல்கிறேன், கேள். தனக்கு உரிய ஊர்கள் எல்லாவற்றையும் இரவலர்களுக்கு வழங்கி, தேருடன் (புரவியையும் சேர்த்து) முல்லைக் கொடிக்கு வழங்கிய கெடாத நல்ல புகழை உடையவனும் ஒலிக்கும் மணி கட்டப்பட்ட யானைப் படை உடையவனுமாகிய பறம்பு மலைத் தலைவனாகிய பெருந்தகை பாரியின் மகளிர் ஆவர். யான் இவர்கள் தந்தையின் தோழன்; (எனவே) இவர்கள் எனக்கும் மக்களாவர். அந்தணனும் புலவனுமாகிய யான் இவர்களைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். நீ—வடதிசை முனிவனுடைய ஓம குண்டத்தில் தோன்றி, செம்பினால் செய்தது போன்ற உயரமான மதிலைக் கொண்ட துவராபதியை ஆண்ட நாற்பத்தொன்பது தலைமுறை வழியில் வந்தவன்; (கொடுக்கவேண்டியுள்ளதே என்ற) வெறுப்பு இல்லாமல் வழங்கும் ஈகைப் பண்பு உள்ளவன்; வேளிருள் சிறந்த வேளாகச் சிறந்தவன். வெற்றிப் போர்த் தலைவனே! முன்னணிணப் படைக்கும் அழகு சேர்க்கும் யானைப் படையுடைய தலைவ! நீ ஆண்மையைக் கையாள்வதைக் கடமையாக உடையவன். ஆகையால் பாணர்களுக்குச் செய்ய வேண்டியவற்றை உதவி, தழைத்த தலைமலை சூடியுள்ள புலிகடிமாலே! யான் இவர்களை உனக்குத் தர, ஏற்றுக் கொள்வாயாக.

“வடதிசை முனிவன் தடவினுள் தோன்றி என்பதற்குக் கதை உரைப்பின் பெருகும்; அது கேட்டு உணர்க” என்பது பழைய உரைக் குறிப்பு. நம் பொருட்டு ஐயரவர்கள் கதையை எடுத்துரைத்திருக்கிறார்கள்; வடதிசை முனிவனாகிய சம்பு மாமுனிவனின் வேள்வித்தீயிலே தோன்றியவர்களாய், கருநாடகத்திலுள்ள துவார சமுத்திரத்தை ஆண்டவர்களின் மரபிலே வந்தவன், இருங்கோவேள். “துவாரசமுத்திரத்தில் அரசர் பதினெண்மரும் பதினெண்குடி வேளிரும் இருந்தனர் என்றும் அவர்களை அகத்திய முனிவர் அழைத்துப் போந்து பல இடத்தும் தாபித்தனர்

என்றும், அவர்களுள் இருங்கோவேள் சிற்றரசன் என்றும் தெரிகிறது. இதனை.....நச்சினார்க்கினியர் வாக்கியங்களால் (தொல்.பாயிரம்...அகத்திணை 32) உணர்க”

புலிகடிமால் விளக்கம்: 1) “தபங்கர் என்னும் முனிவர் ஒரு காட்டில் தவம் செய்கையில் ஒரு புலி அவர்மேல் பாய்தற்கு நெருங்க, அது கண்ட அம்முனிவர் அங்கு வேட்டையாடி வந்த சளன் என்னும் யாதவ அரசனை நோக்கி ‘ஹொய்ஸள’ என்று கூற, அவன் அப்புலியைத் தன் அம்பால் எய்து கடிந்தமையால் ஹொய்ஸளன் என்றும் புலிகடிமால் என்றும் வழங்கப்பட்டான் என்று சிலர் கூறுவர்; சசகபுரத்தை யடுத்த காட்டிலுள்ள தன் குலதேவதையான வாஸந்திகாதேவியைச் சளம் என்றும் அரசன் வணங்கச் சென்றபோது புலியால் தடுக்கப்பட்டு வருந்துகையில், அக்கோயிலில் இருந்த பெரியவர் அவனை நோக்கி ‘ஹொய்ஸள’ என்று கூறி ஒரு இரும்புத்தடியை அருள, அவன் அதுகொண்டு அதனைக் கொன்றமை பற்றி ஹொய்ஸளன் என்றும் ‘புலிகடிமால்’ என்றும் பெயர் பெற்றனன் என்று வேறு சிலர் கூறுவர்.” —ஐயரவர்கள்:புறநா.பதிப்பு:பசி.379

கருநாடகத் தொடர்பும் புராணப் பாங்கும் ஹொய்ஸளன் என்ற பெயரும் ஆழமான ஆய்வுக்கு உரியன. வைதிக யாகங்கள் மட்டுமின்றி, வடவர் சார்புடைய புராணக் கதைகளின் செல்வாக்கும் தமிழ் இலக்கிய மரபிலே பதிந்துவிட்டதை முழுமையாக ஆராய்ந்தவர்கள் இதுகாறும் எவரும் இல்லை. இத்தகைய நிலைகளில் சிறு குறிப்பாய்வுகள் போதா; முறையான, நெடிய ஆராய்ச்சிகள் தேவை.

படுமணி-ஒலிக்கும் மணி. தடவு-யாக குண்டம். சேண்-(இங்கே) உயரம் எனப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. பொதுவாக தொலைவு என்னும் பொருள் உடையது துவளை-துவாரசமுத்திரம். தார்-படை அணிவகுப்பில் முன் அணி.

26. மன்னித்துக்கொள்.....

கபிலர் கேட்டுக் கொண்ட வண்ணம் இருங்கோவேள் பாரிமகளிரை ஏற்று மணந்துகொள்ள மறுத்துவிட்டான். அப்போது வேதனைப்பட்ட கபிலரின் குரல் புறநானூற்றின் இருநூற்றிரண்டாம் பாடலில் ஒலிக்கிறது.

வெட்சிக் கானத்து வேட்டுவர் ஆட்ட,
கட்சி காணாக் கடமா நல் ஏறு

கடறு மணி கிளர, சிதறு பொன் மிளிர,
 கடிய கதழும் நெடு வரைப் படப்பை
 வென்றி நிலைஇய விழுப் புகழ் ஒன்றி,
 இரு பால் பெயரிய உரு கெழு மூதூர்
 கோடி பல அடுக்கிய பொருள் நுமக்கு உதவிய
 நீடு நிலை அரையத்துக் கேடும் கேள்; இனி;
 நுந்தை தாயம் நிறைவுற எய்திய
 ஒலியற் கண்ணிப் புலிகடிமாஅல்!
 நும் போல் அறிவின் நுமருள் ஒருவன்
 புகழ்ந்த செய்யுட் கழாஅத்தலையை
 இகழ்ந்தன் பயனே; இயல் தேர் அண்ணல்!
 எவ்வி தொல் குடிப் படிஇயர், மற்று, 'இவர்
 கைவண் பாரி மகளிர் என்ற என்
 தேற்றாப் புன்சொல் நோற்றிசின்; பெரும!
 விடுத்தனென்; வெலீஇயர், நின் வேலே! அடுக்கத்து,
 அரும்பு அற மலர்ந்த கருங்கால் வேங்கை
 மாத்தகட்டு ஒள் வீ தாய துறுகல்
 இரும்புலி வரிப்புறம் கடுக்கும்
 பெருங்கல் வைப்பின் நாடு கிழவோயே!

திணையும் துறையும் அவை.

இருங்கோவேள் பாரி மகளிரைக் கொள்ளானாக,
 கபிலர் பாடியது.

சொல் முடிபு

அடுக்கத்து.....நாடு கிழவோயே! நுந்தை தாயம் நிறைவுற
 எய்திய ஒலியற் கண்ணிப் புலிகடிமாஅல்! வெட்சிக் கானத்து.
அரையத்துக் கேடும் கேள், இனி; நும்போல் அறிவின்
 இகழ்ந்ததன் பயனே. இயல் தேர் அண்ணல்! தேற்றாப்
 புன்சொல் நோற்றிசின்: பெரும! விடுத்தனென்; வெலீஇயர் நின்
 வேலே.

பாடற் செய்தி

சாரலிலே அரும்பு ஏதுமில்லாமல் கரிய காம்பினையுடைய
 வேங்கை மலர்ந்திருக்க, பெரிய இதழ்களை அந்த மலர்கள்,
 பாறையின் பரவியிருப்பதைப் பார்த்தால்—பெரிய புலியின் வரி
 கொண்ட புறம்போன்று காணப்படும். அத்தகைய—புலிபோல்
 தோற்றம் அளிக்கும் பாறைகளையுடைய—மலைகள் கொண்ட
 நாட்டுக்கு உரியவனே! உன் தந்தைக்கு உரிய செல்வத்தை
 முழுமையாகப் பெற்ற, தழைத்த கண்ணியணிந்த புலிகடிமாலே!

வெட்சிக் கானத்திலே வேடர்கள் அலைத்தலால் புகலிடம் காணாத காட்டுப் பசுவின் துணையாகிய நல்ல காளை விரைந்து ஓடும்; அப்படி அந்த நல்லேறு ஓடும்போது மலைச்சாரலிலே மணிகள் மேலே கிளம்பும், சிதறிய பொன் விளங்கும். அத்தகைய நெடுமாலைப் பக்கச் சாரல் உடையது உங்களுக்கு உரியதாயிருந்த மூதூர்; வெற்றி நிலைபெற்றதும் சிறந்த புகழ் பொருந்தியதுமான அந்த ஊர் சிற்றரையம் பேரரையம் என இரு பகுதிப்பட்ட பெயர் கொண்டது. யம் பகைவர் நினைக்கவே அஞ்சும் சிறப்புடையது அந்தப் பழைய ஊர். நெடிது நிலைத்ததும் உங்கள் குடிக்கு அடுக்கிய பல கோடிக் கணக்கில் பொருள் உதவியதுமாகிய அந்த அரையம் அழிந்துபோனதே—அந்தக் கேடு எப்படி நேர்ந்தது, தெரியுமா? சொல்கிறேன் கேள். உம்மைப் போல் அறிவின் நுமருள் ஒருவன்—அறிவு இல் நுமருள் ஒருவன் புகழ்ப் பட்ட செய்யுள் வழங்கும் நலமடைய கழாத்தலையாரை இகழ்ந்ததன் பயனாகத்தான் அரையம் அழிந்தது. இயலும் தேர் கொண்ட அண்ணலே! இவர்கள் இனி எவ்வி என்பானின் பழங்குடியை அடைவார்களாக! 'இவர்கள் கை வண்ணம் மிக்க பாரியின் மகளிர்' என்று உன் தகுதி நிலையைக் தெரியாமல் நான் சொன்ன புன்சொல்லைப் பொறுப்பாயாக! பெருமானே! நான் உன் எல்லையை விடுத்துப் புறப்பட்டு விட்டேன். உன் வேல் வெல்லுவதாக!

வேங்கை மலர் பரவிக் கிடக்கும் பாறை புலிபோலத் தோன்றும். அதுபோல வேளிர் குலத்தவனாய் இருந்தும் வீரமும் ஈரமும் கொண்டவன்போல் பொய்த்தோற்றம் அளிக்கின்றாய். இது வருணைனையின் குறிப்பு; இறைச்சி எனல் தரும். அண்ணல், பெரும என்ற விளிகளெல்லாம் தகுதியின்மையை இகழ்ச்சி வகையால் குறித்த புகழ்ச்சொற்கள். நின் வேல் வெல்வதாகுக என்பதும் இகழ்ச்சிக் குறிப்பே. உன் தந்தையின் செல்வத்தைக் குறைவறப் பெற்றவனே நுந்தை தாயம் நிறைவுற எய்திய....) என்பதிலும், புலி கடி மால் என்பதிலும் உள்ள அங்கதக் குறிப்பு எண்ணி மகிழ்த்தக்க குறிப்பு மொழிகளாம்.

இத்தகைய புல்லறிவாளனை முன்பாட்டில் புகழ்ந்தது, பாரி மகளிர்க்கு இவனால் நன்மை விளையாதா என்று பாசம் விளைத்த ஆசையேயாகும்.

கட மா-காட்டுப் பசு. கடறு -காடு, மலைச்சாரல். கதமும்-விரையும். 'அறிவினும்' என்ற தொடர் அறிவின் நுமர் எனவும் அறிவு இல் நுகர் எனவும் இரு வகையாகப் பிரித்து உணர்த்தக்கூது.

27. விதி நம்மை இணைக்குமாக !

பாரியின் மகளிரைத் தக்காரிடம் ஒப்படைத்தார், கபிலர். அதன்மேலும் பாரியின் பிரிவைத் தாங்கும் மன வலிமை அவருக்கு இல்லை. இந்நிலையில் வடக்கிருக்க முடிவு செய்து, அவனை நினைந்து சொல்லிய பாடலே புறநானூற்றின் இருநூற்று முப்பத்தாறாம் பாடல்.

கலை உணக் கிழிந்த, முழவு மருள், பெரும் பழம்
சிலை கெழு குறவர்க்கு அல்கு மிசைவு ஆகும்
மலை கெழுநாட! மா வண் பாரி!
கலந்த கேண்மைக்கு ஒவ்வாய், நீ; ஏற்
புலந்தனை ஆகுவை-புரந்த ஆண்டே
பெருந் தரு சிறப்பின் நட்பிற்கு ஒல்லாது,
ஒருங்கு வரல் விடாது, 'ஒழிக' எனக் கூறி
இணையை ஆதலின் நினக்கு மற்று யான்
மேயினேன் அன்மையானே; ஆயினும்,
இம்மை போலக் காட்டி, உம்மை
இடை இல் காட்சி நின்னோடு
உடன் உறைவு ஆக்குக, உயர்ந்த பாலே!

திணை: பொதுவியல்

துறை: கையறுநிலை

வேள் பாரி துஞ்சியவழி, அவன் மகளிரைப் பார்ப்பார்ப் படுத்து, வடக்கிருந்த கபிலர் பாடியது. (வடக்கிருத்தல்: உலகப் பற்று விடுத்து மறுவுலகம் விரும்பி விரதமிருப்பர்; உடலை மெலிவித்து, வடதிசை நோக்கி அமர்ந்து உண்ணாநோன்பிருந்து உயிர் விடுதல்)

பாடற் செய்தி

முசுக்கலை உண்ணக் கிழித்ததும் முழவு போல் பெரியதுமாகிய பலாப்பழம், வில்லுடன் கூடிய குறவர்கள் பல நாள் வைத்து உண்ணுதற்கு ஏற்ற உணவாகும்; அத்தகைய மலை நாட்டுக்கு உடையவனான பெரு வண்மையுடைய பாரி! (உளமும் உயிரும்) கலந்த நட்புக்குப் பொருந்தாதவனாய் நீ என்னை வெறுத்தவனாகிவிட்டாய். என்னை ஏற்றுப் புரந்த நாட்களிலேயே பெருந்தகு சிறப்பினையுடைய நட்புக்குப் பொருந்தாத வகையில் நானும் உன்னோடு வருவதற்கு இசையாமல் தடுத்துவிட்டார். 'நீ இங்கே இரு' எனச் சொல்லி, இவ்வாறு என்னை நிறுத்தியவன் ஆயினாய். உனக்கு யான் பொருந்திய நட்பினன் அல்லேன் ஆதலின் இணையை ஆயினாய். ஆயினும், (இனிமேலாயினும்)

இம்மையைப் போலவே காட்டி மறுமையிலும் இடைவிடாத காட்சியுடையேனாய் உன்னோடு கூடி வாழ்வதை உயர்ந்த ஊழ் கூட்டுவிப்பதாகுக.

‘இம்மை மாறி மறுமை யாயினும் நீ ஆகியர் எம் கணவனை யான் ஆகியர் நின் நெஞ்சு நேர்பவனே’ என்ற காதலர் கருத்தும் பிரிவின்றி அமைதலை மறுமையிலும் நாடும் நண்பர் கருத்தும் ஒன்றே.

கபிலர் வடக்கிருந்த இடமே திருக்கோவிலுர்ப் பெண்ணை யாற்றிலுள்ள கபிலப் பாறை என்பர்.

28. இனி இவளை மணப்பார் யார்?

மகளைப் பெற்றவர்கள் என்றேனும் ஒரு மணமகனுக்கு அவளை மண முடித்துக் கொடுக்கத்தான் வேண்டும். கொடுத்து விட வேண்டும் என்பதால், எவனுக்கு வேண்டுமாயினும் எவரும் தம் மகளைத் தந்துவிட மாட்டார்கள். தம் குலம் குடிகளுக்கு ஏற்புடையவனுக்கே மணம் முடிக்க இசைவார்கள். இந்த கோட்பாட்டை வைத்துப் புலவர்கள் ‘மகள் மறுத்தல்’ ‘மகட்பாற் காஞ்சி’ என்ற துறைகளை வகுத்தார்கள். வீரப் பரம்பரையில் வந்த ஒரு வீரனின் மகளைக் கேட்டு வந்து ஓர் எல்லை கடந்தபின் போர் செய்து மகளைக் கொள்ளவும் துணிவார்கள். அப்படி எதிர்த்து நிற்பவரோடு மகளைப் பெற்றோர் மாறுபட்டு நிற்பது மகட்பாற் காஞ்சி ஆகும். ‘நிகர்த்து மேல்வந்த வேந்தனோடு முதுகுடி மகட்பாடு அஞ்சிய மகட்பாலானும்.....’ என்பது இதற்குரிய தொல்காப்பிய விதி (புறத். 24) அத்துறையில் கபிலர் பாடிய பாட்டே புறநானூற்றில் முந்நூற்று முப்பத்தேழாம் பாடலாக இடம் பெற்றுள்ளது.

ஆர்கலி யினனே சோணாட்டு அண்ணல்;
கவிகை மண் ஆள் செல்வ ராயினும்
வாள் வலத்து ஒழியப் பாடிச் சென்றாஅர்
வரல்தொறும் அகம் மலர---
ஈதல் ஆனா விலங்கு தொடித் தடக் கைப்
பாரி பறம்பின் பனிச் சுனை போலச்
காண்டற்கு அரியள் ஆகி, மாண்ட
பெண்மை நிறைந்த பொலிவோடு, மண்ணிய
துகில் வீரி கடுப்ப நூங்கி, தண்ணென
அகில் ஆர் நறும்புகை ஐது சென்று அடங்கிய
கபில நெடு நகர்க் கமழும் நாற்றமோடு,

மனைச் செறிந்தனளே, வாள் நுதல்; இனியே,
 அற்றன்று ஆகலின், தெற்றெனப் போற்றி,
 காய் நெல் கவளம் தீற்றி, காவுதொறும்
 கடுங்கண் யானை காப்பனா அன்றி,
 வருதல் ஆனார் வேந்தர்; தன்னையர்
 பொரு சமம் கடந்த உரு கெழு நெடு வேற்
 குருதி பற்றிய வெருவரு தலையர்;
 மற்று இவர் மறனும் இற்றால்; தெற்றென
 யார் ஆகுவர் கொல்தாமே—நேரிழை
 உருத்த பல் கணங்கு அணிந்த
 மருப்பு இள வன முலை ஞெழுக்குவோரே?

புறநா. 337

திணை: காஞ்சி

துறை: மகட்பாற் காஞ்சி கபிலர் பாடியது.

பாடற் செய்தி

சோழ நாட்டுத் தலைவன் ஆரவாரம் செய்து நிற்கிறான். கொற்றக் குடை கவித்து நிலவுலகத்தை ஆளும் செல்வரே யாயினும், வாள் தரும் வெற்றி ஒழியப் பாடிச் சென்றோர் வரும்போதெல்லாம் அகம் மலர—(ஒரு வரியோ சில வரிகளோ விடுபட்டிருப்பதால் முடிபு கொள்ள இயலவில்லை)

வள்ளன்மையார் வழங்குதலில் ஓயாதவனும் குறுக்கே அணிந்துள்ள வீரவளையம் அணிந்த பெரிய கைகளை உடையவனுமாகிய பாரியின் பறம்பு மலையில் உள்ள குளிர்ந்த சுனை போலப் பார்ப்பதற்கு அரியவள் ஆகி, மாட்சிமைப்பட்ட பெண்மை நிறைந்த பொலிவோடு மனைக்குள்ளே செறித்து வைக்கப்பட்டுவிட்டாள்—துவைத்த துகில் (காயும்போது) விரிந்திருப்பது போல அசைந்து, தண்ணென் அகிலின் நறும்புகை நுட்பமாகச் சென்று கபில நிற மாளிகை முழுவதும் மணக்கின்ற நறுமணத்தோடு செறித்து வைக்கப்பட்டு விட்டாள். அப்படியாயிற்று நிலை; எனவே, இனி வேந்தர்கள் அவளை நாடி வருதலை ஓயார் (வந்துகொண்டேயிருப்பர்) —அவள் பெருமையைத் தெளிவாகப் போற்றி வருதல் ஓயார்; காய்ந்த நெல் (அரிசி) கொண்டு சமைத்த கவளத்தால் உண்பித்து, சோலைதொறும் கடுங்கண்ணையுடைய யானைகளைச் காத்து நிற்பதல்லாமல், அவளை நாடி வருதல் ஓயார். (படையோடு வந்து காத்திருந்து அவளைப் பெறுவதற்கு இடைவிடாது வருவர்). (ஆனால்) அவளுடைய தமையன்மார் பொருதிடும் போர்களிலே வெற்றி பெற்றதும் அச்சம் பொருந்தியதும் நீண்டதுமாகிய வேலினை—குருதி படிந்துள்ள வேலினைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்;

கண்டார் அஞ்சும் முனைப்புடையவர் களையாயிருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய வீரம் இத்தகையது. இந்த நிலையிலே, அழகிய பலதேமல் அணிசெய்கின்றதும் யானைத் தந்தம் போன்றதுமான இந்தப் பெண்ணின் மார்பகத்தை அழுத்தப்போவோர் (மணம் செய்துகொள்வோர்) இனி யாரோ? (சோழன் ஆரவாரித்து நிற்கிறான்; இற்செறிக்கப்பட்ட இவளை நாடி யானைப் படையுடைய வேந்தர்கள் வருதல் ஓயார். தமையன்மாரோ வேல்பிடித்த கையினராய்க் காண்பவர்களையெல்லாம் அச்சுறுத்திக்கொண்டு வீரத்தையே பேணி நிற்கிறார்கள். இந்தச் சூழ்நிலையில் இவளுக்குத் திருமணம் நடக்குமா?)

இந்தப் பாடலில் பாரியின் பறம்பு மலைச் சுனை குறிப்பிடப் படுகிறது. அதற்குமேல் பாரியைப் பாடியதாக இப்பாடலைக் கொள்ளல் இயலாது. கபிலர் தம்மில் தாமாக வீரர்களின் குடும்பத்தாரிடை நிலவிய ஒரு மரபினைப் பாடினார் என்றே கொள்ள வேண்டும் துறைக்குறிப்பின் பின்னர் கபிலர் பாடியது என்று குறித்திருப்பதும் நினைத்ததக்கது.

கபிலம் என்பது ஒரு நிறம் -கருமைச் சாயலுடையது. ஐது+நுட்பம். நகர்-மாளிகை. திற்றி-உண்பித்து. தன்னையர்-தமையன்மார்.

29. என்ன ஆகுமோ?

முன் செய்யுளுக்கு உரிய சூழலையே கொண்டது புறநாலாற்றின் முந்நூற்று நாற்பத்தேழாம் பாடல்.

உண்போன் தான் நறுங் கள்ளின் இடச் சில
நா இடைப் பல் தேர் கோலச் சிவந்த
ஒளிறு ஒள் வாடக் குழைந்த பைந் தும்பை,
எறிந்து இலை முறிந்த கதுவாய் வேலின்,
மணம் நாறு மாப்பின், மறப் போர் அகுதை,
குண்டு நீர் வரைப்பின், கூடல் அன்ன
குவை இருங்கூந்தல் வருமுலை சேய்ப்ப

என் ஆவது கொல்தானே?

விளங்குறு பராரைய ஆயினும், வேந்தர்

வினை நவில் யானை பிணிப்ப,

வேர் துளங்கின, நம் ஊருள் மரனே

புறநா. 347

திணையும் துறையும் அவை.

கபிலர் பாடியது.

பாடற் செய்தி

கள் அருந்துவோன் தான் இட்ட நறிய கள்ளின் மிகுதிக் கள் நாவினிடை வழியும் பல தேர்கள் வளைய வருதலால், சிவந்து ஒளிரும் ஒளி வாடுமாறு குழைந்த தும்பைப் பூச் சூடிய போரிலே (பகைவரைக்) குத்தியதால் இலைவடிவான பகுதி முறிந்து வேலினையும், நறுமணம் கமழும் மார்பினையும், வீரப் போர் உரிமையும் கொண்ட அகுதையின் ஆழமான நீர்நிலை மற்றும் கூடல் நகர் போலச் செறிந்த கூந்தலாளாகியவளின் வளரும் மார்பகம் சிவக்கும்படியாக - - - - - விளக்கம் மிக்க பருமையான அடிப்பகுதியைக் கொண்டவையே யாயினும் வேந்தர்களின் யானைகள், போர்ச் செயலில் விருப்பம் உடைய யானைகள், கட்டப்பட்டிருப்பதால் நம் ஊரிலுள்ள மரங்களின் வேர்கள் அசைந்துபோயின, என்ன ஆகுமோ, தெரியவில்லையே.

தொடர்கள் விடுபட்டிருப்பதால் பொருள் இயைபு முற்றிலும் அசையுமாறு விளக்கமுடியவில்லை. முன்பகுதி வீரமரபினைச் சேர்ந்த பெண்ணின் செய்தியையும், பின் பகுதி அந்தப் பெண்ணின் பொருட்டுக் கலகம் விளைக்கும் வேந்தர் செய்தியையும் தெரிவிப்பதை உய்த்துணரலாம். மகட்பாற் காஞ்சி என்ற துறைக் குறிப்பினையும் மனங்கொண்டு ஒருவாறு கருத்தினை உணரமுடிகின்றது

நா — நீர் வழிவதற்காக நாக்கின் வடிவிலே செய்யப் பட்டுள்ள தேர் உறுப்பு. ஒள்—ஒளி. அகுதை—ஒரு தலைவனின் பெயர். பராரை (பரு+அரை) பெரிய அடிமரம்.

கபிலர் (புறநானூற்றுப்) பாடல்களின் திணை, துறைகள் விளக்கம்

திணைகள்

காஞ்சி (337, 347) : பகையரசன் போருக்கு வந்துவிட ஓர் அரசன் காஞ்சிப் பூவைச்சூடி தன் இடத்தைப் பாதுகாத்தல்.

நொச்சி (109, 110, 111) : மதிலைக் காக்கும் வீரர்கள் சூடிய போர்ப் பூவைப் புகழ்வது.

பாடாண் (8, 14, 105, 106, 107, 108, 122, 123, 124, 200, 201, 202) : ஒருவனுடைய கீர்த்தியும் வலியும் கொடையும் அளியும் ஆகிய இவற்றைத் தெரிந்து சொல்லுதல்.

பெருந்திணை: (143): பொருந்தாக் காமம்.

பொதுவியல்: (112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 236): எல்லாத்
திணைகளுக்குப் பொதுவாகிய
இலக்கணங்களைத் தொகுத்துக் கூறுவது.

துறைகள்

இயன்மொழி: (8, 14, 106, 107, 108, 122, 123, 124) : இயல்பைக் கூறுதல்.

குறுங்கலி: (143): வேறு மகளிரை விரும்பிய ஒருவனுடைய காதல்
கெடும்படி சொல்லுதல்.

கையறுநிலை: (112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 236)
அரசன்இறப்ப, அவனைச் சேர்ந்தோர்
அவ்விறந்து பாட்டைச் சொல்லி ஒழுக்கம்
(செயல்) தளர்தல்; கழிந்துபோன பொருளைக்
குறித்து இரங்கிக் கூறுதல்.

தாபநிலை(143) : கணவன் இறப்ப மனைவி வைதவியம் அடைந்த
நிலையைச் சொல்லுதல்.

பரிசிறுறை: (200, 201, 202): அரசன் முன்னே பரிசிலர் தாம் கருதிய
பேறு இஃது எனச் சொல்லுதல்.

பூவைநிலை: (8) மனிதரைத் தேவரொடு உவமித்துக் கூறுதல்

திணை, துறை விளக்கம்-

பொருண்மொழிக் காஞ்சி: (121) உயிருக்கு இம்மை மறுமைகளில்
உறுதி தருகின்ற பொருளை ஒருவனுக்குக்
கூறுதல்.

மகட்பாற்காஞ்சி: (337, 347): நின் மகளைத் தருக என்னும்
அரசனொடு மாறுபட்டு நின்றல்.

மகண்மறுத்தல்: (109, 110, 111) ஒரு வீரன் மணம் கோடற்குத் தம்
மகளை வேண்டும் சிற்றரண்களில் உள்ளோர்
மறுத்துச் சொல்லுதல்.

விறலியாற்றுப்படை: (105) : அரசனுடைய கீர்த்தியைப் பாடும்
பாடினிடையை வழிப்படுத்துதல். (பரிசு
பெற்றுவரும் விறலி, பரிசில் பெற விழையும்
விறலியை வழிப்படுத்துதல்)

இவ்விளக்கங்கள் ஐயரவர்களின் புறநானூற்றுப் பதிப்பிலிருந்து
எடுக்கப்பட்டன.

9

பின் இணைப்புகள்

1. ஆய்வாளர்கள் கட்டுரை
அ. ஐயரவர்கள்
ஆ. நாவலர் நாட்டாரையா
இ. வே. வேங்கடராசலு ரெட்டியார்
ஈ. தெ.பொ. மீ
உ. பேரா. ச. வையாபுரிப் பிள்ளை
ஊ. டாக்டர். வ. சுப. மாணிக்கம்
எ. டாக்டர். மு.வ
ஏ. பேரா. அ. ச. ஞா.
2. தமிழ் வழி
மாரா. போ. குருசாமி
3. செய்யுள் முதற்குறிப் பகராதி

பின்இணைப்புகள் பற்றி ஒரு குறிப்பு

கபிலரைப் பற்றியும் அவர் இயற்றிய பாடல்கள் பற்றியும் டாக்டர் உவேசா முதலாகிய சான்றோர்கள் தெரிவித்துள்ள கருத்துரைகள் இங்கே தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.

கருத்து ஒருமையும் உண்டு; கருத்து வேற்றுமையும் உண்டு.

சீர்தூக்கி ஆராய்ந்து முடிவு சொல்லும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்படவில்லை. முடியாது என்பதால் அல்ல—அவரவர் கருத்துக்களை அப்படியப்படியே தெரிந்துகொண்டு, கபிலரைப் பயில்வோர் தாமே இவற்றை ஒப்பிட்டுப் உறழ்ந்தும் பார்க்க வேண்டுமென்பதே எண்ணம்.

சில செய்திகள் பட்டிமண்டபத்துக்கும் வழக்காடு மன்றத்துக்கும் விவாத மேடைக்கும் பொருத்த முடையனவாகத் தோன்றக் கூடும்—படித்துப் பாருங்கள்.

அறத்தொடு நின்றல் பற்றிச் சற்றே விரிவான கட்டுரை, தமிழ் வழி.

ஆசிரியர்

டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத ஸுயரவர்கள்

இவர் பிறந்த ஊர் பாண்டி நாட்டிலுள்ள திருவாதவூரர்... இவர் அந்தண வருணத்தவர்.

இவர் வேள் பாரியினுடைய உயிர் நண்பரும் அவனுடைய அவைக்களத்துப் புலவருமாக இருந்து, அவனை மகிழ்வித்து வந்தார்; இடையிடையே முள்ளூருக்குரியவனும் வள்ளலுமாகிய மலையமான் திருமுடிக்காரியைக் கண்டு அவனது பெருவண்மையைச் சிறப்பித்தனர்; வையாவிக்கோப் பெரும் பேகன் என்னும் வள்ளல் தன் மனைவியாகிய கண்ணகியென்பவளைத் துறந்திருந்தானாதலின் அவள் காரணமாக அவனைப் பாடினார்.

பாரியின் மகளிர் மணம் பெறும் பருவம் அடைந்த காலத்தில் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தர்களுள் ஒவ்வொருவரும் அம்மகளிரை மணஞ்செய்து கொள்ள விரும்பி, வேள்பாரிக்கு அக்கருத்தை அறிவித்தார்களாக, அவன் அவ்வாறு கொடுக்க மறுத்தனன். மறுக்கவே, மூவேந்தரும் அவனது பறம்பு மலையைச் சூழ்ந்து கொண்டு போர் செய்தனர்..... பின்பு பறம்பு மலையைப் பகைவர்கள் கைக்கொண்டார்கள்; பாரியும் உயிர் நீத்தான். அப்பொழுது இவர், அவன் மகளிரைத் தக்கார்க்கு மணம் புரிவிக்க வேண்டுமென்றெண்ணி உடனழைத்துச் சென்றார்.... பின்னர், பாரி மகளிரை அந்தணர்பால் ஒப்பித்து, மலை நாட்டிற்குப் போய்ச் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனை அடைந்து, நீ பாரிபால் உள்ள குணங்களை உடையானெதன்பதை அறிந்தே உன்னைப் பார்க்க வந்தேன் எனக் கூறி, அவன் செய்த வேள்வி, அவனது கொடை வென்றி முதலியவற்றைப் பாராட்டிப் பத்துச் செய்யுட்களைப் பாடி, அவன் வலிந்து தந்த பரிசிலைப் பெற்றார்.

பின்பு பாரி மகளிரோடு விச்சிக்கோ என்னும் குறுநில மன்னனிடம் சென்று அவரை மணந்துகொள்ளுமாறு வேண்டினர். அவன் மறுக்க, எவ்வி என்னும் மன்னனுடைய வழித்தோன்றலும் புலிகடிமால் மரபில் உள்ளவனுமாகிய இருங்கோவேள் என்பானிடம் சென்று பாரி மகளிரைக் கொள்ளுமாறு அவனை மிகவும் வேண்டினர். அவனும் மறுத்தானாக.....அம் மகளிரை மீண்டும் அந்தணரிடத்தே விட்டுவிட்டுப் பாரியினது பிரிவை ஆற்றவொண்ணாராய் வடக்கிருந்தனர். - - - - - திருக்கோவிலூர்ச் சாசனமொன்றால் இவர் பாரி மகளிரை மலையனுக்கு ஈந்து பெண்ணையாற்றங்கரையில் வளர்த்த கனலில் புகுந்தனரென்று தெரிகின்றது. அவ்விடத்திலே 'கபிலக் கல்' என்று ஒரு கல் இருப்பதாகவும் அச்சாசனம் கூறும்.

பாரியோடு உயிர் நண்பராக இருந்து நட்பின் இயல்பை நன்கறிந்த இவர், 'புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை', 'பெரியோர் நாடி நட்பி னல்லது நட்டு நாடார்' (நற். 1, 32) 'நட்டோர்க் கல்லது கண்ணஞ்சலையே' (பதிற். 63), 'நட்டார்க்குத் தோற்றலை நாணாதோன்' (கலித். 43), 'பிரிவின் றிமையந்த துவரா நட்பின் இருதலைப் புள்ளின் ஒருயிரம்மை' (அகநா. 12) என நட்பினைப் பற்றிய செய்திகளை அறிவித்திருத்தல். அவரது அனுபவத்தினின் றெழுந்ததென்றே கூறலாம்.

—டாக்டர் சாமிநாத ஐயரவர்கள்
சங்க காலப் புலவர்கள்

ஐயரவர்கள் விரிவாகக் கபிலர்பற்றி எழுதிய வற்றுள் சிறு பகுதியே இங்கே தரப்பட்டது. சங்ககாலப் புலவர்கள் என்ற நூலில் விவரமாகக் காணலாம். (பக். 114—133)

நாவலர் ந . மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரையா கருத்துரை

இவ்வாசிரியது கல்விப் பெருமையை இவரியற்றிய பாட்டுக்களானே நன்கு அறியலாகும். சங்கத்தார் தொகுத்த எட்டுத் தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு¹ என்னும். மூன்று தொகுப்பிலும் இவருடைய பாடல்கள் உள்ளன. எட்டுத் தொகையுள் பரிபாடலொழிந்த ஏழனுள்ளும் இவரியற்றியன காணப்படுகின்றன. பரிபாடல் எழுபதில், இருபத்திரண்டு செய்யுட்களே இப்பொழுது வெளிவந்திருத்தலின், அதனுள்ளும் இவர் பாட்டு இல்லையெனத் துணிந்து கூறலமையாது. . . . இளங்கோவடிகள், கம்பர் முதலாயினர் போன்று இவ்வாசிரியர் தொடர்நிலைச் செய்யுள் இயற்றியிருப்பரேல், இவரது பெருமையாவருள்ளத்தும் இப்பொழுதையினும் நன்றாகப் பதிக்கப் பட்டிருக்கும்; தமிழுலகு இதனினும் மிகுதியான பயனையும் எய்தியிருக்கும். எனினும், இவரியற்றிய குறிஞ்சிப்பாட்டும், குறிஞ்சிக்கலியும் இயற்கை வளங்களை யெடுத்துரைப்பதில் நிகரற்றனவாய்த் தொடர்நிலைச் செய்யுளின் ஓரளவான் பயனை அளிக்கவல்லன என்பது தேற்றம்.

-நாவலர் ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள்
('கபிலர்')

குறிப்பு : ஒரே ஆசிரியரைப் பற்றித் தமிழில் எழுதிய நூல்களுள் நாட்டார் ஐயா அவர்கள் எழுதிய கபிலர் (1921) என்னும் நூல் பழமையானவற்றுள் முதல் வரிசையில் நிற்பது.

¹பதினெண்கீழ்க்கணக்கின் இன்னா நாற்பதை இயற்றிய கபிலர் என்பதை இற்றை ஆராய்ச்சியாளர் ஏற்பதில்லை.

அறிஞர் வே. வேங்கராகுல ரெட்டியார் தெரிவிப்பவை

தமிழ்நாட்டில் கபிலர் என்னும் பெயரால் விளங்கிய புலவர் இருவர். அவராவார், தொல்கபிலரும் கபிலரும். - - - நம் நாட்டில், பெரும்புலமை வாய்ந்து விளங்கிய கபிலர் என்னும் புலவருக்கு முற்பட்ட காலத்தில், கபிலர் என்னும் பெயருடைய வேறொரு புலவர் வாழ்ந்திருந்தாராதலின் அவருக்குத் 'தொல்' என்னும் அடை கொடுத்துக் தொல்கபிலர் என்று அவரை வழங்குகின்றனர்.

கபிலரைப் பற்றிக் கூறும் நூல்கள்: இவரைப் பற்றிக் கூறும் நூல்கள் — திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடல், ஹாலாஸ்ய மாஹாத்தமியம் (வடமொழிநூல்), பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற் புராணம், கம்பவன புராணம், கபிலரகவல், சோழ மண்டல சதகம், ஞானாமிர்தம், தமிழ் நாவலர் சரிதை, தனிப்பாடற்றிரட்டு, புலவர் புராணம், விநோதரச மஞ்சரி, திருவள்ளுவர் கதை, பன்னிரு புலவர் சரித்திரம் முதலியன.

இவற்றுள், ஹாலாஸ்ய மாஹாத்தமியமும் பரஞ்சோதியார் புராணமும்—கபிலர், சரசுவதி தேவியின் உடற்கூறாகிய எழுத்துக்களுள் ஒன்றன் அவதாரம் என்றும், நான்முகக் கடவுளின் சாபத்தால் நிலவுலகில் மக்கட் பிறப்பிற் பிறந்து, சிறந்த புலவராய் மதுரையை யடைந்து, பாண்டிய மன்னரால் சிறப்புப் பெற்று, ஆண்டு வாழ்ந்திருந்தனர் என்றும் கூறுகின்றன. திருவால வுடையார் திருவிளையாடலும் கடம்பவன புராணமும். இவர் கலைமகளின் அமிசம் என்று கூறவில்லையாயினும், மதுரையில் சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவராய் வீற்றிருந்தார் என்று மட்டும் தெரிவிக்கின்றன.¹

சிறப்புக் குறிப்பு: புறநானூறு 109, 110 ஆகிய பாடல்கள் மகள் மறுத்தல் என்னும் துறைக்கு உரியனவாகப் புறநானூற்றுப் பதிப்புகள் குறித்துள்ளன. மூவேந்தர்க்குப் பெண் கொடுக்க மறுத்தமையால் அவர்கள் பறம்பு மலையை முற்றுகையிட்டனர்

¹ பரணர் என்ற அரிய நூலில் அறிஞர் ரெட்டியார் அவர்கள் இப்புராண செய்திகளை ஆராய்கிறார்.

இங்குக் குறித்த பல்வேறு நூல்கள் தெரிவிக்கும் செய்திகளை கபிலர் என்ற நூலிலே விரிவாக ஆராய்கிறார். பொதுவாக, ஆராய்ச்சியாளர்கள் புராணப் பாங்கமைந்த இச் செய்திகளை ஏற்பதில்லை. சங்கப் பாடல்களின் செய்திகளே ஏற்கத் தக்கவை

என்ற செய்திக்கு இத்துறைக் குறிப்பு உதவுவதாக அமைந்தது. அறிஞர் ரெட்டியார் அவர்கள் மூவேந்தர் மேற்கொண்ட முற்றுகைக்குக் காரணம், மகள் மறுத்தல் என்பதை ஏற்பதில்லை.¹ அவர் தரும் ஆய்வுக் கருத்துகள் மிகச் சிறப்பானவை. பாரியின் புகழ்ப் பரப்பினால் மூவேந்தர் பொறாமை யுற்றுப் பகைமை பாராட்டினார் என்பதே அவர் முடிபு. புறநானூற்றுப் பதிப்புகளில் மகள் மறுத்தல் என்று துறை குறிக்கப்பட்டுள்ளதே என்று தடை எழுப்ப இடன் உண்டு என்பதால், அத்தடைக்கு அறிஞர் ரெட்டியாரவர்கள் விளக்கம் தந்து, தடையை விலக்குகிறார். “அப்பாட்டுக்களுக்கு ‘மகண் மறுத்தல்’ என்று துறை குறிக்கப்பட்டுள்ளதே எனின், அத்துறை தொல்காப்பியத்தில் இன்மையானும், புறப்பொருட் பாட்டுக்களைத் தொகுத்த புலவரோ பிறரெவரோ அவற்றிற்குத் துறை எழுதியுள்ளாரா கலானும் அத்துறை அச்செய்யுட்களுக்குப் பொருந்துதல் இன்று என்க. அன்றியும், ‘தத்தம் புது நூல் வழிகளால் புறநானூற்றிற்குத் துறை கூறினாரேனும், அகத்தியரும், தொல்காப்பியமும் தொகைகளுக்கு நூலாகலின் அவர் சூத்திரப் பொருளாகத் துறை கூறவேண்டும் என்றுணர்க’ (தொல். புறத் 35 உரை) என்று ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் கூறியிருத்தலும், புறம் 109ஆம் பாட்டை அகத்தோன் செல்வம் என்னும் துறைக்கு இலக்கியமாக இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் காட்டியிருத்தலும் (தொல்.புறத் கொள்ளார்தேஎம்) அறிக” — அறிஞர் ரெட்டியார் அவர்களின் கபிலர் பக். 23 அடிக்குறிப்பு.

மேற்குறித்த புறநானூற்றுப் பாடல்களில் மகள் மறுத்தலுக்கு ஆதரவான சொல்லோ செய்தியோ இல்லை என்பதையும் அவர் தெளிவாக்கியுள்ளார்.

அறிஞர் ரெட்டியார் அவர்களின் கபிலர், பரணர் என்ற இரண்டு நூல்களுமே சங்க இலக்கிய மாணவர்கள் கட்டாயம் பயிலுதற்கு உரியவை. (அண்மையில் உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம் இரண்டு நூல்களையும் மறுபதிப்பாக வெளியிட்டுள்ளது)

¹ குருதேவர் தெ.பொ.மீ. வேறு கருத்துடையவர். மகட்கொடை மறுத்ததாலேயே மூவேந்தர் முற்றுகை இட்டனர் என்கிறார். பின்னே அவர் கருத்துரை தரப்பட்டுள்ளது.

குருதேவர் தெ.பொ.மீ. கண்டு சொன்னவை

அகப்பாடல்களே யன்றிப் புறப்பாடல்களும் இப்படி நாடகப் பேச்சாக அமைந்தனவே யாம். கபிலரும் இப்படித் தம்மைப் பாணன் போல் வைத்தே பாடுகின்றார் எனலாம்.

கடுங்கண்ண சொல்களிறறால்

புலவு நாற்றத்த பைந்தடி

பூ நாற்றத்த புகை கொளிஇ ஊன்துவை

கறிசோறுண்டு விருந்து தொழிலல்லது

பிறிது தொழிலறியா ஆகலின் நன்றும்

மெல்லிய பெரும தாமே -----

----- நிற்பாடுநர் கையே

(புறம். 114)

என்ற பாடலை பாணர்களது பாடாண் திணை மரபினைப் பின்பற்றி ஒரு பாணன் இயன்மொழித் துறையில் பாடியதுபோலப் பாடுகின்றார். எனவே, கபிலர் கறிசோறுண்டு வருந்து தொழிலல்லது பிறிது தொழிலறியார் என்று கொள்ள வேண்டியதில்லை.

கபிலர் விறலியாற்றுப் படையும் (புறம்.105) பாடியுள்ளார். ஆற்றுப்படையின் மரபினை,

கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்

ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றிப்

பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க்கு அறிவு றிஇக்

சென்று பயனெதிரச் சொன்ன பக்கமும்

(-தொல். 1037)

என்று கூறுவதால், ஒரு விறலியை மற்றொரு விறலி ஆற்றுப்படுத்துவதே விறலியாற்றுப்படையாம். எனவே, கபிலரும் ஒரு விறலிபோலப் பேசி, விறலியாற்றுப்படை பாடுகின்றார் எனல் வேண்டும். கபிலர், 'அந்தணன் புலவன் கொண்டு வந்தனனே' (புறம் 201) எனப் பாடுவதும் உண்டு. அப்பொழுதும் பாணர்களது பாடாண்திணை மரபினை ஒட்டிப் பரிசுற்றொகையாக பாடுகின்றார்.¹

----- சங்கப் புலவர்கள் பாத்திரப் பேச்சாகவே பாணர் மரபை ஒட்டிப் பாடி வந்தார்கள். அகப்பாட்டில் சுட்டி ஒருவர் பெயர் கூறப்பெறார். ஆதலின், தங்கள் வாழ்க்கையில் அனுபவிப்பதைப் பாடினாலும், தங்கள் வாழ்க்கையைக் கூறாது

¹ பரிசுற்றொகையாகவே என்றிருக்க வேண்டும்.

பொதுவான வாழ்க்கையைப் பாடுவதாகவே பாத்திரத்தில் முழுதும் மறைந்து போய்ப் பாடுவார்கள். புறத்தில், தம்முடைய வாழ்க்கைக் கூற்றைப் பாடும்போதும் பாணர் மரபினை ஒட்டித் திணை ஒழுக்கப் பாடும்போதும் அந்த ஒழுக்க முறையைப் பொதுமையாக்கி, பழைய முறைகள் வரவே சங்கப் புலவர்கள் பாடுவார்கள். பாரி மகளிரைப் பாரி இறந்தபின் தம்முடன் கொண்டு விச்சிக்கோனிடத்திலும் (புறம். 200) இருங்கோ வேளிடத்திலும் (புறம். 201) சென்று, அவர்களை மணக்குமாறு வேண்டுகிறார், கபிலர். இது அவருடைய வாழ்க்கை பற்றியது. ஆனால், பாணன் மரபை ஒட்டி, பரிசிலன் என்று தம்மைக் கூறிக்கொண்டு, அவர்களை (பாரிமகளிர்) புரவலன் மணப்பதே தாம் வேண்டும் பரிசில் எனப் பாணர் கண்ட பரிசுற்றொகையாகவே¹ பாடுகின்றார். - - - - - பாரி மகளிரை முதலில் மூவரசரும் மணக்க வேண்டி வந்தனர் என்றும், பாரி மறுக்கவே அவனை அவர்கள் முற்றுகையிட்டனர் எனவும் கொள்ளும் பிற பாடல்களைக் கபிலர் பாடியுள்ளார். - - - - - உழிஞையாகம் முற்றுகையை எதிர்க்கும் நொச்சியாகப் பாடும் பாடல்கள் இவை. (புறம் 109, 110). இதற்குத் துறை மகள் மறுத்தல் என்று குறிக்கப்படுகிறது. புறம்-112ம் அத்துறையிலே கபிலர் பாடியதேயாம். எனவே மகளை மணஞ்செய்து கொடுக்க மறுத்ததால் எழுந்த முற்றுகையையே மகள் மறுப்புப் பாடல்கள் பாடுகின்றன என அறிகிறோம்.

¹ பரிசுற்றுறையாகவே.....

சங்கப் புலவர்கள் புறத்தில் பாடும்போதும் பாணர் மரபில் நின்றே பாடினார் என்பதைத் தெபொய். மேலும் பலவாறு விளக்கியுள்ளார். தமிழ் இலக்கியம் வரலாறு- சங்க காலம் என்ற நூல் காண்க. தெபொய் யின் இறுதி நாட்களிலே அவர் சொல்லச் சொல்ல எழுதி, உருவான நூல். அவர் கையெழுத்துப் படியைச் சரிபார்க்கவில்லை. எனவே, சில இடங்கில் தெளிவு பெற இயலவில்லை. எனினும் பயன் செறிந்த நூல்.

பேரா.ச. வையாபுரிப் பிள்ளை ஆய்வுரை

சங்க காலத்துப் புலவர்களுள் ஒருவராகிய கபிலர், அப்புலவர்களாலேயே புகழப்பட்ட பெருமையுடையவர். இவரது செய்யுட்களின் அளவை நோக்கினாலும் இவரே முதன்மையாக உள்ளவர். நற்றிணையில் இருபதும் குறுந்தொகையில் இருபத்து ஒன்பதும், ஐங்குறுநூற்றில் நூறும், பதிற்றுப்பத்தில் பத்தும், அகநானூற்றில் பதினாறும், புறநானூற்றில் முப்பதும், குறிஞ்சிப் பாட்டில் ஒன்றும் ஆக மொத்தம் இருநூற்றாறு செய்யுட்களை இவர் இயற்றியுள்ளார். இக்கணக்கில் இவர் செய்ததாகக் கூறும் குறிஞ்சிக் கலிச் செய்யுள் இருபத்தொன்பதும் சேர்க்கப் பெறவில்லை. ஏனெனின், கலித்தொகையில் ஒவ்வொரு கலியும் செய்தவர் இன்னார் என்று குறிப்பிடும் வெண்பா தற்காலத்துள்ளவர் ஒருவரால் எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டது. ஆதலால், குறிஞ்சிக்கலி இவர் இயற்றியது என்பதற்குத் தக்க ஆதாரமில்லை.

கபிலர் என்ற பெயருடைய புலவர்கள் பலர் முற்காலத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும். சங்கப் புலவர்களுள் 'தொல்கபிலர்' என்றொருவர் காணப்படுகிறார். இவர் வேறு, கபிலர் வேறு என்பதைத் 'தொல்' என்ற அடைமொழியே விளக்குகிறது. பதினோராந் திருமுறையில் மூத்த நாயனார் திருவரட்டை மணிமாலை முதலிய மூன்று பிரபந்தங்களையும் இயற்றியவர். 'கபிலதேவ நாயனார்' இவரும் கடைச்சங்கப் புலவராகிய கபிலரும் வேறாவர் என்பது அப்பெயருக்குப் பிற்படச் சேர்த்துள்ள உபசாரத் தொடராலும், சங்க இலக்கிய நடைக்கும் திருவிரட்டை மணிமாலை முதலிய பிரபந்தங்களின் நடைக்கும் உள்ள வேறுபாட்டினாலும் அறியலாகும். பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றாகிய இன்னா நாற்பது கபிலரால் இயற்றப்பட்ட தென்பது பெரும்பாலார் கொள்கை. ஆனால், ஏட்டுப் பிரதிகள் சிலவற்றில் ஆசிரியர் பெயர் 'கபிலதேவர்' எனக் காணப்படுகிறது. மேலும் இக் கீழ்க்கணக்கு நூல்களை இயற்றினாருள் பெரும்பாலார் சங்க காலத்தவரல்லர். எனவே, இன்னா நாற்பதும், பன்னிரு பாட்டியல் என்ற நூலில் கபிலர் பெயரால் வழங்கும் சூத்திரங்களும் சங்க காலப் புலவரின் வேறான ஒருவரால் இயற்றப்பட்டன என்று கொள்ளுவதே நேரதிரு.

இவர் திருவாதவூரில் அந்தண வகுப்பில் பிறந்தவர் என்பர். இவர்க்கும் பாரி என்ற சிற்றரசனுக்கும் இருந்த பெருநட்பின் சரித்திரம் தமிழுள்ளவும் நிலைத்து நிற்பதாகும். பாரியின் நண்பரும் பாரியின் அமைச்சரும் பாரியின் ஆசிரியரும் கபிலரே. தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும் பாரியின் பறம்பை முற்றுகையிட்டனர். பறம்பு

நாட்டிலுள்ளார் உணவின்றி வருந்தினர். கிளிக் கூட்டங்களைப் பழக்கி, நெற்கதிர் கொண்டுவரும் படி செய்து பஞ்சத்தைக் கபிலர் தீர்த்தனர். போர் செய்துநின்ற பகையரசர்களைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாது பாரியின் அரும்பெருங் குணங்களைப் புகழ்ந்து பாடினர். இப்பகையின் விளைவாகப் பாரி வஞ்சித்து கொல்லப்பட்டான். அவனது மகளிர் இருவரும் ஆதரவின்றி வருந்தினார்கள். அவர்களுக்கும் கபிலர் மணம் முடிவித்து, பின் பாரியின் பிரிவாற்றாது தீப் பாய்ந்து மரணமெய்தினர்.

-தமிழ்ச் கடர் மணிகள்.

முனைவர் வ. சுப. மாணிக்கம் கண்டவை

சங்கப் பெருஞ்சான்றோர் கபிலர், ஆரியவரசன் பிரகத்தனுக்குத் தமிழின் மேன்மையை அறிவுறுத்த விரும்பினார்; விரும்பியவர் அவனுக்கெனத் தாமே குறிஞ்சிப்பாட்டு ஒன்று இயற்றினார். இஃது ஓர் அகத்திணைப்பா. கபிலர் புறம் பாடாது அகம் பாடிய நோக்கம் என்ன? தமிழினத்தின் அறிவுச் சின்னம் அகத்திணைப் படைப்பு; தமிழ் மொழியின் தனி வீற்றினை அயல்மொழியான் உணரவேண்டுமேல், அவனுக்கு முதலில் கற்பிக்க வேண்டும். பொருள் அகப்பாட்டே என்று அவர் உள்ளியிருப்பர். புலவர் பாராட்டிய புலவர் கபிலராதலின், வேற்று மொழியிற் பெறலரும் தமிழ்க் கூறுகளை, அறியவும் அறிவுறுத்தவும் வல்லார் அவரன்றி யார்? - ஐந்திணைக் களவுத் துறைகளுள் அறத்தொடு நின்றல் முதற்பெருஞ் சிறப்புடையது. அதனாலென்றோ, வேற்றரசன் ஆரியன் பிரகத்தனுக்குத் தமிழ்மொழியின் தனியிலக்கிய மதிப்பை அறிவுறுத்த விரும்பிய கபிலர் அறத்தொடு நின்றல் என்னும் துறையில் 261 அடிகள் கொண்ட குறிஞ்சிப் பாட்டை யாத்தார். காதல் இன்பம் சாதலாதிருக்க வேண்டுமெனில், ஞாலம் தமிழர் கண்ட அகத்திணை வழி நடப்பதாகுக. கபிலர் குறிஞ்சிப்பாட்டுப் பாடி ஆரிய அரசனுக்குக் கற்பித்தது ஏன்? அகத்திணையைக் கண்டு தமிழினமாயினும், அது கூறும் காதல் மனிதவினத்திற்கே பொது என்பது அவர் நோக்கம். ஒரு நாட்டவரின் கண்டுபிடிப்புகள் உலகப் பொதுவாக வில்லையா?

-தமிழ்க் காதல்

அறிஞர். வ.சுப. அவர்கள் தமிழ்க்காதல் என்ற தம் அரிய நூலுள் கபிலர் என்றே தலைப்பிட்டு (பக். 373 383) எழுதியுள்ள ஆய்வு விளக்கம் சாலப் பயனுடைத்து.

டாக்டர் மு.வ. மொழிந்தவை.

பத்துப்பாட்டு, எட்டுத் தொகைகளில் கபிலர் பாடியனவாக இடம் பெற்றிருப்பவை, 235 பாடல்களாகும். பாடல்களின் எண்ணிக்கையால் முதன்மை பெறும் கபிலர், அவற்றின் பொருட் சிறப்பாலும் உயர்ந்த இடம்பெறுவோராகவே உள்ளார் - - - - அவர் பாடியவற்றுள் 191 அகப்பாடல்கள் குறிஞ்சித் திணைக்கே உரியன; புறப்பொருட் பாடல்களிலும் குறிஞ்சிக் காட்சிகளைப் பலபடி விரித்துக் கூறுவது இப்புலவர் வழக்கம். ஓங்கி உயர்ந்து உவகையின் பிறப்பிடமாய்—இயற்கை எழிலின் ஓலக்கமாய்—இலங்கும் மலைகளின் கொள்ளை அழகுக்குத் தம் நெஞ்சையே திறையாகக் கொடுத்துத் திளைப்பவர் கபிலர். திறைபோய நெஞ்சைத் தம் புலமைத் திறத்தால் மீட்டு, அந் நெஞ்சத் திரையிலே அழகுறப் பதிந்து கிடந்த அத்தனை காட்சிகளையும் அழியா உருவில் சொல்லோவியமாய்க் கவிதைத் தூரிகையால் தீட்டும் தனிப்பெருந் திறமையில் கபிலர் ஈடுபுப்பெற்றவர் என்று கூறுதல் மிகையாகாது. - - - - பறம்பின் பல்வேறு தோற்றங்களும், அப்பெருமலையகத்தே நிகழ்ந்த பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளும், அங்கே நிலவிய பல்வேறு காட்சிகளும் கபிலரின் கலை நெஞ்சத்துக்கு உவப்பூட்டியதோடு, கவிதைத் திறத்துக்கு உரம் ஊட்டுவனவாகவும் வாய்ந்தன. பறம்பு வேறு, பாவலரின் நெஞ்சம் வேறு எனப் பிரித்துணர்தற்கு இடம் இன்றி, பாவாணரின் நெஞ்சிலே பறம்பு கரைந்தது; பறம்பின் சூழலிலே பாவலர் கரைந்தார். கரைந்து, கரைந்த நிலையிலே தோன்றிய பாடல்கள் கபிலர் பெருமானுடைய உயிரின் அமுதச் சாறாய் உருவெடுத்துப் பெருகிச் சொல்லோவியங்களாய் படிந்தவை. - - - -

- - - - குறிஞ்சியின் பல்வேறு கோலங்களைப் பல்வேறு கோணங்களில் கண்டுணர்ந்து வழங்கியவர் கபிலர்; குறிஞ்சிக்கே சாலப் பொருந்தும் கூதிர்ப்பருவமே (ஐப்பரி-கார்த்திகை) அவரால் பெரிதும் பாடப்படுகின்றது. நிலம், பொழுது என்ற இருவகை முதற் பொருளானும் தம் கவிதைத் துறைக்கு ஒரு வரையறை செய்துகொண்டாராகையால், ஏனைய திணைகளைக் குறித்த இயற்கைச் சொல்லோவியங்கள் தீட்டுவதில் கபிலர் பெரிதும் ஈடுபடவில்லை.

நெய்தல் திணைக்கு உரிய சில காட்சிகள் அவரால் தரப் பட்டுள்ளன. காற்றினால் அலைக்கப்பட்டு அலைகள் எழுப்பும் பேரோசை இரண்டு இடங்களில் உவமையாக வந்துள்ளது. (பதிற். 68, 69) உப்பங்கழியில் இரை தேடும் காக்கை பற்றிய குறிப்பினைக் குறுந்தொகையிலே (குறுந். 246) காணுகின்றோம். உதிர்ந்து வாடிய ஞாழல் மலர்களினாடு இயங்கும் நண்டின் கூட்டம் நற்றிணையில்

(நற். 267) பேசப் படுகின்றது. படைவீரரின் குழுவைப் போல மணல்மேட்டின் மீது கூட்டமாய் அமர்ந்திருக்கின்ற நாரைகளை நற்றிணையில் (நற். 291) காணலாம். நெய்தல் திணையை இவ்வாறு குறித்ததுபோலவே, பாலை, முல்லை, மருதம் ஆகியன பற்றிய காட்சிகளை ஒவ்வோர் இடத்திலே குறித்துள்ளார். எனினும், கபிலரின் குறிஞ்சிக் காட்சிகளுக்கு இவை யாவும் விதிவிலக்குகளே யாகும். அவருடைய கூர்த்த அறிவெல்லாம் கொள்ளை கொண்ட பெருமை குறிஞ்சிக்கே உரியது.

ஐங்குறுநாறு, கலித்தொகை ஆகிய இரு தொகை நூல்களிலும் குறிஞ்சித் திணைக்கு உரிய எல்லாப் பாடல்களும் கபிலரால் பாடப்பட்டவை. பத்துப்பாட்டினுள் எட்டாவதாக உள்ள குறிஞ்சிப்பாட்டினைப் பாடியவரும் கபிலரே. 261 வரிகள் கொண்ட அந்நெடும்பாட்டில் மலை வழங்கும் இயற்கைக் காட்சிகள் பலவாறு 'விரிவாகவும் நுட்பமாகவும் வருணிக்கப் பட்டுள்ளன. அப்பாட்டில் விதந்தோதப் பெறும் 99 மலர்களில் பெரும்பான்மையானவை குறிஞ்சிக்கே உரியன.

-டாக்டர் மு. வரதராசனார்
பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை.

செம்மல் அ. ச. ஞா. ஆய்வு

பாரியைப் பொறுத்தமட்டில், அவன் செய்த மாபெரும் நற்பேறு காரணமாகச் சங்க இலக்கியப் புலவர்கள் வரிசையிலே ஒப்புவமை இல்லாதவராகிய மாபெரும் புலவர் பெருமானாகிய கபிலரை உயிர்நண்பனாகப் பெற்றிருந்திருக்கிறான். கபிலர் போன்ற ஒரு புலவர்—பதிற்றுப்பத்தில் ஏழாம் பத்தைப் பாடி எல்லையற்ற பொருளைப் பரிசாகப் பெற்ற புலவர்—சேரமன்னனைப் பற்றிக்கூடக் கவலைப்படாமல் சிற்றரசனாகிய பாரியிடம் வந்து தங்கிவிட்டார் என்றால், இது வேறு எதனையும் கருதியிருக்க முடியாது. காரணம், மிக எளிய சிற்றரசன் அவன் பின்னர் எந்த அடிப்படையில் இந்த நட்பு இருந்ததென்றால், உயிர் நட்பாக இருந்தது. சங்க காலத்தில் இப்படிப்பட்ட நட்பை ஓரிடத்திலே காண்கிறோம். பிசிராந்தையார், கோப்பெருஞ்சோழன் என்ற இருவரின் நட்புப் போலக் கபிலர்—பாரியின் நட்பு அமைந்திருக்கக் காண்கிறோம்.

கபிலராகிய புலவர் பெருமானைப் பற்றிச் சொல்லும்போது, சங்கப் புலவர்களே பாடுகிற சில அருமைப்பாட்டைக் காண்கிறோம். அந்தணரவையைச் சேர்ந்தவர் இவர் என்று அறிய முடிகிறது. நக்கீரர் என்ற மற்றொரு சங்கப் புலவர் இவரைப் பற்றிச் சொல்லும்போது

உலகுடன் திரிதரும் பலர்புகழ் நல்லிசை
வாய்மொழிக் கபிலன்

(அகம். 78)

என்று பாடுவார்— உலகம் முழுவதும் பரந்து கிடக்கின்ற புகழை உடைய வாய்மொழிக் கபிலன் என்று பேசுவார். வாய்மொழி என்றால் சத்தியம் பேசுகின்றவர் என்பது ஒரு பொருள். இது இல்லாமல் ஆழ்ந்த பொருளும் ஒன்று இருக்கிறது. வேதத்திற்கே 'வாய்மொழி' என்று பெயர் வழங்கப்படுவதைப் பரிபாடலில் காண்கிறோம். 'வாய்மொழி ஓடையில் மலர்ந்து' என்ற பரிபாடலில் 'வாய்மொழி' என்பது வேதமென்று பேசப்படுகிறது. எனவே, வாய்மொழிக் கபிலன் என்றால், 'புலனழுக்கற்ற அந்தணாளன்' என்று சொல்லப்படுகிற காரணத்தாலே, வேதமறிந்த அந்தணர் என்று நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. - - - - குறிஞ்சி ஒன்றையே பெரிதாகப் பாடியிருக்கிறார் கபிலர் என்று நினைக்கும்போது கொஞ்சம் வியப்பாகத்தான் இருக்கிறது. எத்துணைச் சிறப்புடைய புலவர்களாயினும், ஒரே பகுதியைப் பற்றிப் பாடத் தொடங்கினால் அங்கே கூறியது கூறல் என்பது வரத்தான் செய்யும். - - - - - ஒரு வேளை கூறியது கூறல் என்ற குற்றம் வந்துவிடுமோ என்ற மனத்துடனேயே நாம் கபிலரைப்

படித்துப் பார்த்தால்தான் அவருடைய புலமையின் நயம் நன்கு விளங்குகின்றது. - - - - - இப்படி அகத்திணையில் குறிஞ்சிப் பாடல் பாடுவதில் வல்லவர் என்றால், புறத்திணையில் பாடல்கள் சுமாராக இருக்குமோ என்று யாரும் சந்தேகம் கொள்ள வேண்டிய தேவையில்லை - - - - - புலனழுக்கற்ற அந்தணாளராகிய கபிலர் பெருமான் எந்தத் துறையிலும் ஆழ்ந்து சென்று அறிந்து பாடியிருக்கிறார். அதுதான் சிறப்பு.

-பேரா. அ.ச. ஞானசம்பந்தன்
புதிய கோணம் (1997 பதிப்பு)

பின் இணைப்பு-2

தமிழ் வழி

மொழி வாயிலாக மக்களின் சிந்தனை வழிகளைக் கண்டறிவது சிறந்த ஆராய்ச்சி முறையாகும். அவ்வாறு ஆராயும் போது ஒவ்வொரு இனத்தவருக்கும் தனிச்சிறப்பாக உரிய பண்பும் பண்பாடும் வெளிப்படுவதைக் காண முடியும்.

தமிழில் எழுத்துக்களை உயிரென்றும் மெய்யென்றும் பிரித்தனர். உயிரின்றி மெய்யியங்காதென்றும் இலக்கணம் வகுத்தனர். உயிர், உடல் இவற்றிலே எது எதனைச் சேருமென்பது பற்றிப் பேச வந்த அறிஞர் “உடல்மே லுயிர் வந்தொன்றுவ தியல்பே” என்று விதி வகுத்தனர். மேலும், உயிர்மெய்யெழுத்துக்கு வடிவம் வகுத்த போது ஒற்றுமுன்னாய் வந்து, உயிர் வடிவம் ஒழித்து, மெய்யின் வடிவமே புலப்படுமென்று தெளிவுபடுத்தி யுள்ளனர். இத்தகைய எழுத்திலக்கண விதிகளையெல்லாம் நாம் பயிலும்போது மொழி பற்றிய ஆராய்ச்சி மட்டுமா நம்முள்ளத்தில் எழுகின்றது? இல்லையே! சமயச் சார்பும் தத்துவ மணமும் எழுத்திலக்கணத்திலேயே காணமுடிகின்றதன்றோ!

எழுத்திலக்கணத்தில் மட்டு மல்லாமல் சொல்லிலக் கணத்திலும் தமிழர்களின் பண்பாட்டுயர்ச்சியை நாம் காணமுடிகின்றது.

சொல்லையே தெய்வமாக வகுத்தது நம் பண்டைத் தமிழிலக்கணம். வினைச் சொல்லோடும், பெயர்ச் சொல்லோடும் நின்றுவிடவில்லை. இடைச் சொல்லென்றும், உரிச் சொல் லென்றும் தமிழிலே சொற்களுண்டு. அவை பெயரும் வினையுமாகவே அடங்கிவிடக்கூடியனவே; எனினும், மொழி வளர்ச்சித் துறையிலே வெறும் பெயரென்றும் வினையென்றும் நின்றுவிடக்கூடிய அளவினைப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பே தமிழ்மொழி கடந்து வளர்ந்து விட்டது. 1954-இல் சென்னையில் நடைபெற்ற அகிய இந்திய எழுத்தாளர் மாநாட்டிற்கு வந்திருந்த வடநாட்டு அறிஞர் ஒருவர், வளர வேண்டிய மொழிகளின் பட்டியலிலே தமிழ் சேர்வதன்று, கனிந்த முதிர்ச்சியைப் பெற்றுவிட்ட முழுமை மொழியென்று அதனைச் சொல்லவேண்டு மென்ற கருத்துப் படப் பேசினார்.¹ —அது புகழுரையோ

¹ “I give much respect to Tamil because it is the only language in India which as a language in India reached its apex: It is not a language in process; it is a full fledged language. In short, we can call it a complete language which has

புனைந்துரையோ அன்று. மொழியியல் அமைப்பை நோக்கும் போது உண்மையைத்தான் சொன்னரென்பது தெளிவு.

பொருளிலக்கணத்தில் தமிழினத்தார் அடைந்த வளர்ச்சி பற்றி எவ்வளவு உயர்த்திக் கூறினாலும் உயர்வு நவீற்சி ஆகி விடாது. பொருளிலக்கணம் என்ற பகுப்பு முறை தமிழுக்கேயுரிய தனிப்பெருஞ் சிறப்பென அறிவுலகம் சொல்லிப் புகழ்கின்றது. தொல்காப்பியத்தின் கால எல்லையைக் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பின்னே கொண்டு வர முயலும் முயற்சியெல்லாம் வீண். அதற்கு முன் கொண்டு செல்வதை ஒரு கால் ஏற்கா விடினும், கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிந்தியதென்று யாரும் சொல்ல முடியாது. அதாவது தொல்காப்பியத்தின் காலம் 2300 ஆண்டுகட்கு முன்னதென்பது குறைந்த எல்லையிற் கொள்ளக் கூடிய மதிப்பாகும். இத்துணைப் பழங்காலத்திலேயே எழுந்த தொல்காப்பிய இலக்கணம், இலக்கண அமைதிகளையும் நுண்ணிய கருத்துக்களையும் சுட்டுமாயின், இக்கருத்துக்களை கருவாகக் கொண்டு உருவாக்கிய சமுதாயத்தின் பண்பாடு முழுமைக்கும் சீர்மைக்கும் எளிதிலே எல்லை வகுத்திட முடியுமா?

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில், நூல்களால் எடுத்துரைக்கப்படும் பொருள்கள் அகமெனவும் புறமெனவும் இரண்டு பிரிவாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. அகத்திணைகளையும் புறத்திணைகளையும் குறிப்பிடுகின்ற சொற்களை இங்கே சற்று நினைவுகூர்தல் நல்லது. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை, வெட்சி, வஞ்சி, வாகை, தும்பை, கரந்தை— எல்லாமே மலர்களின் பெயர்கள்! மலர்களைத் தமிழினத்தார் கொண்டாடிய வகைமைகளைப் பற்றித் தனியே விரிவாக எழுதுதல் வேண்டும். இங்குச் சுட்டிக் காட்டிய இவ்வளவில் நிற்போம்;

உள்ளங் கலந்து, ஒருவரில் ஒருவர் கரைந்து, அவனுக்காக அவளும் அவளுக்காக அவனும் என இயைந்த வாழும் வாழ்க்கையின் உள்ளத்து உணர்வுகளையெல்லாம் ஒரு பிரிவாக்கி அகம் என்றனர். அது தவிரப் பிற எல்லாவற்றையும்—கடவுள் வழிபாடே ஆயினும்—ஒன்றாக்கிப் புறம் என்றனர். அவ்வகத் துள்ளும், களவு என்னும் கைக்கோளுக்குச் சிறப்புத் தந்தனர். அக் களவொழுக்கமும் அறத்தொடு நின்றல் என்ற துறையால் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் உயிராவதனை இங்கு விரிவாகக் காண்போம்.

அகப்பொருட் கருத்து அமைந்த பாடல்களில் தமிழ் மொழியின் சிந்தனை வழியினை நாம் கணித்தல் வேண்டும். மொழிக்கு மொழி, தத்தம் வழியால் வேறுபடு வதுண்டு; அஃது இயற்கை. வாழ்வும் வழியும் ஒன்றுக்கொன்று பிணைப்புற்றவை; அப்பிணைப்பிலே எழுவனவே மொழியின் சொற்களும், சொற்களில் பொருளைச் சிறை வைத்துள்ள நூல்களுமாம். எனவே, கருத்தமைதியிலே வேறுபாடும் மாறுபாடும் கொண்ட மனித சமுதாயத்தினரின் இலக்கியங்களிலும் நெறிமுறைகள் வேறுபட்டும் மாறுபட்டும் இருக்கும்.

தமிழர்களின் தொன்மைச் சமுதாயத்தைச் சித்தரித்துக் காட்டும் தொல்காப்பியத்திலே ஒரு நூற்பா

அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்
காமக் கூட்டம் காணுங் காலை
மறையோர் தேளத்து மன்றல் எட்டனுள்
துறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே²

என வருகிறது. அகப்பொருளின் கைகோள் (ஒழுக்கம்) இரண்டென்பர். அவை களவு என்றும் கற்பு என்றும் சொல்லப்படும். அவற்றுள் களவொழுக்கம் என்பது என்னவென மேலே காட்டியுள்ள நூற்பா விளக்குகின்றது. 'காமக் கூட்டம்' என்பது களவொழுக்க மாகும். வேத நெறியினராகிய வட மொழியாளர் மணம் எட்டு என்பர். அவற்றிலே ஒன்று காந்தர்வம் ஆகும். களவொழுக்கம், காந்தருவ மணம் போன்றது என்று விளக்குகிறார் தொல்காப்பியர். இந் நூற்பாவிற்கு உரையெழுதிய நச்சினார்க்கினியரும் "காந்தருவருக்குக் கற்பின்றிக் களவு அமையவும் பெறும்; ஈண்டுக் கற்பின்றிக் களவே அமையாது" என்று தெளிவுரை கூறியுள்ளார். தசைவெறி மீறிய எல்லையிலே சான்றாண்மையைப் பலியிட்டு வெறியாட்டம் ஆடுவதைக் களவொழுக்கம் என்று தமிழர் கொள்ளவில்லை. களவினையும் மணம் என்றும் கைகோள் என்றும் அவர்கள் குறித்துள்ள நுட்பத்தினை ஊன்றிக் கருதுதல் வேண்டும்.

மேலும், அகப்பொருளையே முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என மூன்றாகப் பிரித்ததில் உள்ள நுட்பமும் விதியும் நுணுகி நோக்கத்தக்கன. 'முதற் பொருள்' என்னும் பிரிவில், நிலமும் பொழுதும் அடங்கும். கருப்பொருள் என்னும் பிரிவில் தெய்வம், உணவு முதலான வாழ்க்கைத் துறைப்

² தொல். பொருள். களவு. 1

பொருள்கள் அடங்கும். உரிப்பொருள் என்னும் பிரிவில் அந்தந்த நிலத்திற்குரிய ஒழுகலாறு அடங்கும். நிலம் பொழுது என்னும் இரண்டும் இணைந்து சமைக்கும் களத்திலே தெய்வம் முதலான துணைப்பொருள்களின் உதவியால் நானிலத்தில் ஒழுகலாற்றினை ஒம்புவதை விளக்குவது அகப்பொருளெனலாம். ஒழுக்கம் சிதைய இடம் ஏற்படின் ஒழுகலாறு என்றோ, உரிப்பொருள் என்றோ சான்றோர் கொள்ள மாட்டார்.

முதல், கரு, உரி என்ற மூன்றும் ஒத்த மதிப்புடையன போல மேற்போக்காகக் காண்போர்க்குத் தோன்றும். 'நிலமோ பொழுதோ இல்லாமல் வாழ்வில்லை; அவ்வாறே தெய்வத்தின் திருவருள், உணவு முதலியன இல்லாமலும் வாழ்வில்லை; இவை இல்லாமல் உரிப்பொருள் என்னும் ஒழுக்க நெறிக்கு இடமேயில்லை. ஆதலால் மூன்றாவதாகச் சொல்லியுள்ள உரிப்பொருள் தரத்தாலும் மூன்றாம் தரத்ததே என்றுகூட 'ஆராய்ச்சி' எழலாம். ஆனால், தமிழ் வழி அப்படிப் பேசவில்லை.

‘முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே
நுவலுங் காலை முறைசிறந்தனவே’³

என்பது விதி. பாடல்களில் முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் கலந்து உரிப்பொருளைச் சிறப்பிக்கலாம். அவற்றுள்—ஏதேனும் ஒன்று மட்டும் வந்து உரிப்பொருளைச் சிறப்பிக்கலாம்; அல்லது முதலும் கருவும் வராமலேயே உரிப்பொருளை மட்டுமே அமைத்துச் சிறப்பிக்கலாம். முதலோ கருவோ இல்லாவிடில் கவலை இல்லை. உரிப்பொருள் கட்டாயம் வேண்டும். முதலும் கருவும் வந்தாலும், வாராவிட்டாலும் ஒழுகலாறான உரிப்பொருளுக்கே தலைமையும் சிறப்பும் தரப்படும். “இச்சிறப்பானே, முதலின்றிக் கருவும் உரிப்பொருளும் பெறுவனவும், முதலும் கருவுமின்றி, உரிப்பொருள் பெறுவனவும் முதலும் கருவுமின்றி, உரிப்பொருள் எனவும் கொள்க” எனவும் “உரிப்பொருள் இன்றேல் பொருட் பயன் இன்று என்பது பெற்றோம்” எனவும் நச்சினார்க்கினியார் கூறியுள்ள விளக்கங்கள் நினைவு கூரத்தக்கவை. இம்மூன்றிலே முதற்பொருளை விடக் கருப்பொருளும், கருப்பொருளை விட உரிப்பொருளும் சிறந்தவை என்பதைத் தொல்காப்பிய விதி ‘முறை சிறந்தனவே’ என்னுந் தொடரால் விளக்குகின்றது. ‘முதலிற் கருவும், கருவில் உரிப்பொருளும் சிறந்து வரும்’ என்பது நச்சினார்க்கினியம்.

தெய்வம் உள்ளிட்ட பொருள்களினும் சிறந்ததாக ஒழுக்கத்
தைத் தமிழர் வகுத்தனர் என்பதை இவ்விதி தெளிவுபடுத்துகின்றது.
மேலும்

“உயிரினும் சிறந்தன்று நானே, நாணினும்
செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்றெனத்
தொல்லோர் கிளவு புல்லிய நெஞ்சமொடு
காமக் கிழவன் உள்வழிப் படினும்
தாவில் நன்மொழிக் கிழவி கிளப்பினும்
ஆவகை பிறவும் தோன்றாமன் பொருளே”⁴

என்று ஒரு விதி உள்ளது. இவ்விதியின் முற்பகுதியில் உயிரைவிட
நாணம் சிறந்ததெனவும், நாணத்தை விடக் கற்புச் சிறந்ததெனவும்
குறித்துள்ள வாழ்க்கை நெறி கருதத்தக்கது. மற்றும் இவ்விதி
எழுந்துள்ள இடமும் எண்ணுதற்குரியது. அகப்பொருள் நூல்களில்
தலைவி கூற்றாக வரும் கருத்துக்கள் சிலவேயாம். அவளே நேரில்
பேசும் இடங்கள் இவை எனத் தொல்காப்பியம் கூறியுள்ளது.
சிறப்பமைந்த கூற்றுகள் இவையென முன்னிரண்டு நூற்பாவில்
வகுத்துரைத்த பின், தலைவி கூற்றிற்குச் சிறப்பில்லாதவை
இவையென இங்கே காட்டிய நூற்பாப் பேசுகின்றது. தன் காதலன்
இருக்கும் இடத்திற்குத் தானே போதலும், “அவனிடம்
போவோமே” என்று தலைவி சொல்லுதலும் அகப் பொருளுக்கு
இழுக்காகாது; இவை போன்ற எல்லாம் அகப்பொருள் என்றே
கொள்ளப்படும் என்பது இந்நூற்பாவின் கருத்து. ‘இப்படிப்
போவதும், சரியா; பெண்ணுக்கும் பெண்மைக்கும் அழகா?’ என்று
நாம் வேதனைப்படலாம். ஆனால் இப்படிப் போய்விடுவதும்,
பேசிவிடுவதும் எல்லாம் அகப்பொருள் என்று தொல்காப்பியம்
சொல்லவில்லை. அவன் இருக்குமிடம் தேடிப்போகிறவன் அல்லள்
தலைவி; ஆனால், போய்த் தீரவேண்டிய நிலை வந்துவிட்டது.
அவன் இருக்குமிடத்திற்கு போவோமா என்று சொல்லமாட்டாள்
தலைவி; ஆனால், அதையும் சொல்லித் தீர வேண்டிய நிலை
வந்துவிட்டது. ஏன்? கற்பு என்ற பண்புக்கு இழுக்கு வந்து விடும்
என்ற நிலைமை வந்தால், போகாதவள் போகிறாள்; பேசாதவள்
பேசுகின்றாள். பிறர் பெண் பேச வருதல் போன்ற நெருக்கடி
வரும்போது உயிரினும் நாணத்தையும், நாணத்தைக் காட்டிலும்
கற்பையும் சிறப்பித்துப் பேசிய பண்டை யோரின் அறவுரையை
மனத்திலே கொண்டு தலைவி இந்த முயற்சியில் ஈடுபடுவாளெனத்
தெரிவிப்பது தொல்காப்பியம்.

⁴ தொல் பொருள். களவு. 23

இந்த நூற்பாவும் களவியலில்தான் வருகிறது என்பதை நன்கு கவனிக்க வேண்டும். களவாணித்தனம் எல்லாம் களவொழுக்க மாகிவிடாது. கற்பினை ஒம்பும் களவொழுக்கத்தையே தமிழரின் இலக்கிய வழி காட்டுகின்றது. பத்துப் பாட் டென்னும் செல்வக் களஞ்சியத்திலே கபிலரின் கருத்தோவியமாக அமைந்திருப்பது குறிஞ்சிப்பாட்டு. அதன் இறுதியிலே “ஆரிய அரசன் பிரகத்தனைத் தமிழறிவித்தற்குக் கபிலர் பாடிய குறிஞ்சிப் பாட்டு முற்றிற்று” என்ற சொற்றொடர் காணப்படுகின்றது. தமிழனல்லாத ஒரு மன்னனுக்குத் தமிழை அறிவிப்பதற்காகக் கபிலர் பாடிய பாட்டே குறிஞ்சிப் பாட்டென இத்தொடர் புலப்படுத்துகின்றது.

தமிழறிவித்தற்கு என்னும் தொடர் ஊன்றி நோக்குதற்குரியது; தமிழைக் கற்பித்தற்கு என்று சொல்லவில்லை. நம் தமிழகத்திற்கு அயலவர் எவரேனும் வந்தால் அவர்க்கு நம் நாட்டு மக்களின் சார்பிலே கோபுரம் போன்ற உருவத்தையோ அல்லது கூத்தப் பிராரின் திருவுருவத்தையோ அன்பளிப்பாகக் கொடுக்கிறோம். நம் நாட்டுப் பண்பாட்டின் அறிகுறிகளாக அவை அமைகின்றன. குத்து விளக்கும் அதே பெருமையைப் பெறுவதே. நாகசுரம், புல்லாங்குழல், பரதநாட்டியம் முதலானவையும் இன்றுள்ள நிலையில் நம்முடைய பண்பாடு பற்றிய அறிமுகத்துக்கு ஏற்றவை. சங்க காலத்தில் நம் நாட்டுப் பண்பாட்டை அயலவன் ஒருவனுக்கு அறிமுகப்படுத்த என்ன செய்யலாம்? இலக்கியத் தலைவராகிய கபிலர் இவ்வகையில் எண்ணிப் பார்த்தே குறிஞ்சிப் பாட்டைப் பாடியுள்ளார். அப்பாடலின் கருத்தமைதியை ஊன்றி நோக்கினால் தமிழர் பண்பாட்டின் சிறப்பும் சீர்மையும் ஆரிய அரசன் பிரகத்தனுக்குத் தெரிவிக்கக் கபிலர் கருதியிருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவாகும்.

அறிமுகப்படுத்தும்போது எளிதிலே பதியும் வகையிலும் தம்முடைய பணி அமையவேண்டுமென்று கபிலர் நினைத் திருப்பார். காந்தருவம் ஆரிய மொழி நெறிக்குரியது; பிரகத்தன் அதனை அறிந்திருப்பான். கிட்டத்தட்ட அதே போல இருக்கின்ற களவுமணக் காட்சியை அவனுக்கு விளக்கினால் தமிழ் மொழி யின் இலக்கிய நெறியை அவன் அறிந்துகொள்ள முடியும். அதே சமயத்தில் ஆரிய நெறியிலிருந்து தமிழ்வழி வேறுபட்டுப் பொலியும் இடத்தையும் சுட்ட வேண்டும். களவுக் காட்சியை மட்டும் காட்டினால் “இஃது எங்களிடமுள்ள காந்தருவந்தானே” என்று சொல்லிவிடலாம். “காந்தருவ மன்று களவொழுக்கம். கற்பினை ஒம்புவதால் களவொழுக்கமே உயர்ந்தது. கற்பின் அமையாதது தமிழ்வழி” என்று அறிமுகப்படுத்தும் வகையிலே களவு நாடகத்தை அவனுக்கு விளக்க வேண்டும்.

களவையும், காந்தருவத்தையும் இனங்கண்டு அறியக் கூடிய துறையொன்று களவியற் பகுதிக்குரியதாய் உள்ளது. தொல் காப்பியத்தின் பொருளியலில் அதன் விதிமுறைகள் விளக்கப் பட்டுள்ளன. அந்தத் துறைதான் அறத்தொடு நின்றல் என்பது.

அறத்தொடு நின்றலென்பது என்ன? தலைவனும் தலைவியும் தம்முட் தாமாய்ச் சேர்ந்து கலந்தனர். களவொழுக்கத்தில் ஏற்படக் கூடிய பற்பல தடைகள் அவர் தம் உள்ளத்து உறுதியை வளர்த்தனவே தவிரத் தளர்த்தவில்லை. அடிக்கடி காணவும் திட்டப்படி அளவளாவவும் இடர்ப்பாடுகள் பல ஏற்பட்டன. தலைவியின் வாட்டத்தையும் மாற்றங்களையும் செவிலி முதலியவர்கள் கவனித்தனர். ஏனென்று தெரியாமல் வருந்தினர். தலைவியின் மாற்றம் பற்றி ஆராய்ச்சியில் இறங்கினர். குறி கேட்டனர். வேலனைக் கொண்டு வெறியாட்டுக்கு ஏற்பாடு செய்தனர். திருமணம் செய்துவிட்டால் சரியாகிவிடு மென்று மணப்பேச்சுக்கும் அடிகோலினர். அவர்களுக்குத் தலைவி ஏற்கனவே தனக்குரியவனைத் தேடிக்கொண்டன ளென்ற செய்தி தெரியாது. இப்போது தெரிவித்தே தீரவேண்டிய நிலை வந்துவிட்டது. தலைவி வாய் திறந்து தெரிவிப்பாளா? இந்த நெருக்கடிக்கு உதவக் கூடியவள் தோழி ஒருத்திதான். அவள் செவிலிக்குப் பக்குவமாகச் சொல்வாள். பிறகு படிப்படியே நற்றாய், தந்தை முதலியவர்களுக்கும் செய்தி எட்டும். இந்த முயற்சியைத்தான் அகப்பொருளிலக்கணம் அறத்தொடு நின்றல் என்று பேசுகிறது.

இதனைக் களவு வெளிப்படுத்தல், மறை வெளியாக்கல், உள்ளது உரைத்தல், நிகழ்ந்தது நிகழ்த்தல் என்றிவ்வாறு வேறு தொடர்களால் புலப்படுத்தியிருக்கலாம். ஆனால் அவ்வாறின்றித் தமிழிலக்கிண நூலார் அறத்தொடு நின்றல் என்ற பெயரிட்டிருக்கும் நுட்பம் சிந்தித்தற்குரியது.

இதனைப் பிற மொழிகளில் மொழி பெயர்ப்பதென்பது அத்துணை எளிதன்று. தர்ம ஸ்தாபனம், தர்ம மார்க்கம் என்றோ the path of justice, the right way என்றோ மொழி பெயர்த்துவிட்டால், தமிழ் வழியின் நுட்பத்தையெல்லாம் கொடுத்துவிட முடியாது.

மொழிகளின் வளர்ச்சி நிலையில் சொற்கள் மட்டுமா ஊடாடுகின்றன? சொற்களைவிட அச்சொற்களைப் பயன்படுத்தும் வழக்காற்றிலே ஊடாகும் பொருள்களும் பொருட் சாயல்களுமே சிறப்பானவை. சொற்களை மொழி பெயர்த்துவிடலாம். ஆனால், சொற்பொருள்களை மொழி பெயர்ப்பது எளிதன்று; இந்த மாதிரியான இடங்களில் மொழி பெயர்க்கும் முயற்சி எளிதில்

வெற்றி தந்து விட முடியாது. ஆதலால்தான், மொழி பெயர்த்து அதர்ப்படயாத்தலை ஏற்று விதிவகுத்த தொல்காப்பியர்,

“கடிசொல் லில்லை காலத்துப் படினே”⁵

என்னும் விதி வகுத்துக் கொடுத்தார்.

தமிழிலுள்ள அகப்பொருளைப் பிறமொழிகளில் மொழி பெயர்க்கும் நல்ல காலம் ஒன்று வரும்போது பிறமொழிகளி லெல்லாம் அறத்தொடு நின்றல், உடன் போக்கு, களவொழுக்கம் போன்ற தொடர்களை அப்படியே பெயர்த்தெழுதும் நிலைதான் வரவேண்டும். இல்லையெனில் நுட்பத்தின் திறம் குறையவே செய்யும். நிற்க.

அறத்தொடு நிற்கும் முயற்சியால்தான் கற்புக்குக் குறைவு வராமல் தலைவியின் களவொழுக்கம் சிறக்கிறது.

குறிஞ்சிப் பாட்டு நீண்டது. அதிலுள்ள நுட்பங்களெல்லாம் விரித்துரைக்கப் புகின் தனியொரு நூலாகப் பரந்து விரியும். ஆரிய அரசனுக்குத் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் உயிர் நாடியை அறத்தொடு நின்றலால் புலப்படுத்தியதோடு, இல்லறத்தின் சிறப்பு நிலையாகிய விருந்தோம்பல் முதலியவற்றையும் கபிலர் தெளிவுறுத்துகிறார்.

இங்கே அறத்தொடு நின்றலென்ற துறைக்கே உரிய பிறிதொரு பாடலைக் காணலாம்.

அப்பாடல் அகநானூற்றில் உள்ளது. தங்கால் முடக் கொற்றனார் என்னும் சான்றோர் இயற்றியது. அவர்தம் கால் முடமாயிருக்கலாம்; அவர்தம் மேனியின் இயக்கத்திலே நெளிவும் கோணலும் இருந்திருக்கலாம். ஆனால், இன்று அந்த மேனி இல்லை. அவர் கொடுத்த பாடலிலே அப்பெருமானின் நெஞ்சத் திரையிலே எழுந்த கருத்தினைக் காண முடிகின்றது. அப்பாடலின் மொழியிலே ‘முடம்’ இல்லை; நெறியும் நேர்மையும் பொலிகின்றன. அவர் மொழியிலேயே தமிழ் வழியாகிய அறத்தொடு நின்றல் சிறந்து விளங்குகின்றது.

“தலைவி பால்கூட அருந்துவதில்லை; ஓரேயடியாக வாடியிருக்கிறாள்; என்ன துயரமென்று தெரியவில்லை; மேனி யெல்லாம் பசந்துவிட்டது”— இது செவிலியின் வருத்தம். உயிர்க்கு உயிராய் நெருங்கிப் பழகும் தோழியை இதுபற்றி உசாவுகிறாள். செவிலி, தோழி சொல்கிறாள், “தாயே! உன் மகளின் வாட்டம்

ஏனென்று உனக்கே தெரியவில்லை, எனக்கு மட்டும் எப்படித் தெரியும்! எனக்கும் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் ஒன்று: ஒரு நாள் தோழிமார் எல்லோருமாகச் சேர்ந்துகொண்டு வேங்கைப் பூப் பறித்துக் கொண்டிருந்தோம். வழக்கம்போலப் 'புலி புலி' என்று கூவிக் கொண்டே பறித்தோம். (இப்பூப் பறிக்கும் போது 'புலி புலி' என்று கூறுதல் வழக்கம். இப்பூசலால் வேங்கையின் கிளைகள் தாழ்ந்து கொடுக்கும் என்பது நம்பிக்கை.) எல்லோருமாகச் சேர்ந்துகொண்டு புலி புலி என்றால் ஒரே ஆரவாரமாகத்தானே இருக்கும்! எங்கள் கூக்குரலைக் கேட்டு ஒருவர் கையிலே அம்பும் வில்லுமாக ஒடோடி வந்தார்; அருமையான கழுநீர்மாலை அணிந்திருந்தார்; தலையிலே செச்சைக் கண்ணி அழகு செய்தது. பெண்களின் மார்புக்குப் பொருத்தமான பரந்த மார்பு; நல்ல சந்தனம் பூசியிருந்தார்..... அந்தப் புலி எந்தப் பக்கம் போயிற்றென்று எங்களைக் கேட்டார். புலி இருந்தாலன்றோ காட்ட முடியும்? எங்களுக்கு ஒரே வெட்கமாகப் போயிற்று. ஒருவர்க்குப் பின் ஒருவராக நெருங்கி நெருங்கி ஒடுங்கிப் போனோம். நாங்கள் படும் வெட்கத்தை அவர் கண்டு கொண்டார். இவ்வளவு அழகானவர்களின் வாயில்கூடவா பொய் இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொண்டே தேரில் ஏறிக்கொண்டார். அப்படிப் போனவர் தேரில் போகும்போதே உன் மகளைப் பார்த்துக் கொண்டே போனார். அவர் போய் மறைந்ததையே உன் மகள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவர் தோற்றம் மறைந்தபின் 'இவர்தான் ஆண்மகன்' என்று சொன்னாள். அவள் கண்ணுக்கு அவர் ஒருவர்தான் ஆடவராகத் தெரிந்தார் போலும்! என்னவோ. இந்நிகழ்ச்சியை எண்ணிப் பார்த்தால் உண்மை தெரியும் என்று நினைக்கிறேன். உங்களுக்கு இல்லாத அறிவா!"

அன்னாய் வாழி வேண்டன்னை நின்மகள்
பாலும் உண்ணாள் பழங்கண் கொண்டு
நனிபசந்த னளென வினவுதி— அதன்திறம்
யானும் தெற்றென உணரேன் மேனாள்
மலிபூஞ் சாரல்என் தோழி மாரொடு
ஒலிசினை வேங்கை கொய்குவம் சென்றுழி,
புலிபுலி என்னும் பூசல் தோன்ற
ஒண்ணெங் கழுநீர்க் கண்போ லாயிதழ்
ஊசி போகிய சூழ்செய் மாலையன்
பக்கம் சேர்த்திய செச்சைக் கண்ணியன்
குயமண்டு ஆகம் செஞ்சாந்து நீவி
வரிபுனை வில்லன் ஒருகணை தெரிந்துகொண்டு
யாதோ மற்றும் மாதிறம் படரென

வினவி நின்றந் தோனே அவற்கண்டு
 எம்முள் எம்முள் மெய்ம்மறைபு ஓடுங்கி
 நாணி நின்றென மாகப் பேணி
 ஐவகை வகுத்த கூந்தல் ஆய்நுதல்
 மையீ ரோதி மடவீர் நும்வாய்ப்
 பொய்யுமுளவோ என்றனன் பையெனப்
 பரிமுடுகு தவிர்த்த தோன் எதிர்மறுத்து
 நின்மகள் உண்கண் பன்மாண் நோக்கிச்
 சென்றோன் மன்றஅக் குன்றுகிழ வோனே
 பகல்மாய் அந்திப் படுகட ரமயத்து
 அவன்மறை தேளம் நோக்கி மற்றிவன்
 மகனே தோழி என்றனள்
 அதனளவு உண்டுகோள் மதிவல் லோர்க்கே⁶

இந்தப் பேச்சிலே உண்மையுமிருக்கலாம்; பொய்யுமிருக்கலாம். எப்படியும் தலைவியின் களவொழுக்கத்திற்கு உரம் ஊட்டுவதே தோழியின் நாட்டம். இது போலப் பல நிகழ்ச்சிகளைத் தோழி படைத்தேகூடச் சொல்லுவாள். மத யானையிடமிருந்து காப்பாற்றும் கதை, ஆற்று வெள்ளத்திலிருந்து மீட்ட கதை— இப்படிப் பலவும் சொல்லுவாள். சொல்முறையிலே பக்குவமாகக் கூறிக் தலைவியின் வாழ்க்கையை நிலைநிறுத்துவாள். உண்மையில் இந்தத் துறையால் தோழியின் பேச்சாற்றலும், அதனைப் புலப்படுத்தும் புலவர்களின் கற்பனைத் திறமும் சொல்வளமும் அற்புதமாகப் பொலிவதைச் சங்க இலக்கியம் காட்டுகின்றது.

சங்க இலக்கியத் தோழி அறத்தொடு நின்றலால் தலைவியின் வாழ்க்கைக்குமட்டு மல்லாது தமிழ் மொழியின் அகப் பொருளுக்கே பொருளும் பொருண்மையும் ஆகிய தமிழ் வழியையும் விளக்குகிறாள்.

—மா. ரா. போ. குருசாமி.

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி

பக்க எண்		பக்க எண்	
அ		ஆ	
அகவினம் பாடுவாம்	140	அன்னாய்...என் தோழி	43
அணிமுகம் மதி ஏய்ப்ப	215	அன்னாய்...ஒண்ணுதல்	331
அத்தச்செயலை	101	அன்னாய்...கானவர்	45
அம்ம வாழி...காதலர்	57	அன்னாய்...நம் ஊர்	40
அம்ம வாழி... தோழி	255	அன்னாய்...நம் படப்பைத்தேன்	41
அம்ம வாழி...நம் ஊர்	58	அன்னாய்...நம் படப்பைப் புலவு	47
அம்ம வாழி...நம் ஊர் நிரந்து	63	அன்னாய்...நன்றும்	44
அம்ம வாழி...மலை நறுந்தன்	61	அன்னாய்...நீ மற்று	46
அம்ம வாழி...மலை மணி நிறம்	59	அன்னை தந்தது	80
அம்ம வாழி...மலை வரையா	59	அன்னையும் அறிந்தனள்	70
அம்ம வாழி...நம்மொடு	65	இ	
அம்ம வாழி...நாம் அழ	64	ஆடமைக் குயின்ற	11
அம்ம வாழி...நாளும்	62	ஆம் இழி அணி மலை	169
அம்ம வாழி...பன்மலர்	77	ஆர்கலியினனே	408
அம்ம வாழி...பைஞ்சுனை	60	ஆள் இல் பெண்டிர்	285
அமுதம் உண்க	267	ஐ	
அற்றைத் திங்கள்	381	இபைட வாழ்பவர்	270
அருவிப் பரப்பின்	232	இமைய வில்	132
அலங்கு மழை	56	இரண்டு அறி	252
அளிதோ தானே பாரியது	377	இவர் யார் என்குவை	402
அளிதோ தானே பேரிரும்	380	இழை அணிந்து	298
அளிய தாமே	110	இளம் பிறை அன்ன	93
அவரை அருந்த	99	இன மயில் அக	247
அறம் புரி செங்கோல்	116	ஈ	
அறியாமையின் வெறி	75	ஈண்டு நின்றோர்க்கும்	384
அறியேம் அல்லேம்	73	உ	
அறையும் பொறையும்	389	உடம்பு கொலிஇ	265
அன்னாய்...உவக்காண்	43	உண்போன் தான்	410
அன்னாய்...எவன்கொல்	42	உரும் உரறு	16
அன்னாய்...என் ஐ	39	உவர்க்குநர் ஆயினும்	20
		ஊ	
		ஊர்க்கால் நிவந்த	191

பக்க எண்		பக்க எண்	
எ		கான மஞ்ஞை	228
எளி மருள் வேங்கை	121	கான மான் அதர்	32
எல்லா இஃது ஒத்தன்	207	கி	
எழாஅய் ஆகலின்	263	கிழங்கு அகழ் கேழல்	98
எறியிணை இடறிய		கிளை பாராட்டும்	22
ஏ		கு	
ஏர இஃது ஒத்தன்	210	குண குடல்	28
ஒ		குரங்கின் தலைவன்	103
ஒருசார் அருவி	385	குறத்தி மாட்டிய	376
ஒருதிசை ஒருவனை	394	குறவர் முன்றில்	104
ஒன்று இரப்பான் போல்	166	குறுங்கை இரும்புலி	52
ஒன்றேன் அல்லேன்	242	குன்றக் குறவன் ஆர்ப்பின்	83
க		குன்றக் குறவன் ஆரம்	85
கட்டளை அன்ன	51	குன்றக் குறவன் கடவுள்	87
கடந்து அடு தானை	379	குன்றக் கூகை	239
கடல் கொளப் படாஅது	395	குன்றக் மடமகள் ... அணியில்	88
கடுங் கண்ண	372	குன்றக் ... மென்தோள்	90
கடுபுன மருங்கில்	251	குன்றக் ... மன்றவேங்கை	89
கதிர்விரி கணைசடர்	157	குன்றக் ... வண்டு	86
கயமலர் உண்கண்ணாய்	129	குன்றக் ... வரையர	86
கருங்கால் வேங்கைச் செவ்வீ	271	குன்றக் குறவன் சாந்த	84
கருங்கால் வேங்கை மாத்தகட்டு	55	குன்றக் குறவன் புல்	83
கரும்பு உணல் களித்த	72	குன்ற நாடன்	125
கருவிரல் மந்தி ... பார்ப்பு	172	கூ	
கருவிரல் மந்தி ... வன்பறழ்	100	கூறாய் செய்வது	30
கல் இவர் இற்றி	106	கொ	
கலி மழை கெழிஇய	249	கொடிச்சி இன்குரல்	115
கலை உணக் கழித்த	407	கொடிச்சி காக்கும்	123
களிறு கடைஇய	317	கொடிச்சி கூந்தல்	125
கறங்கு வெள்ளருவி	13	கொடியவும் கோட்டவும்	184
கறிவளர் அடுக்கத்து	250	கொடுமணம்பட்ட	309
கறிவளர் சிலம்பின்	76	கொடுவரி தாக்கி	172
கன்றுதன் பயமுலை	243	கே	
கா		கேழல் உழுதென	97
காமம் ஒழிவதாயினும்	230	கை	
காமம் கடவு	71	கை உற வீழ்ந்த	69
காமர் கடும்புனல்	135	கோ	
கார்ப் பெயல்	390	கோழிலை வாழை	3
கால் கடிப்பு ஆக	312		

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி 441

பக்க எண்		பக்க எண்	
சா		நீ	
சாந்த மரத்த	48	நீர் நிறம் கரப்ப	7
சாரற் பலவின்	50	நீர் பெயர்ந்து மாறிய	278
சாரற் புறத்த	108	நு	
சி		நுண்ளர் புருவத்த	54
சிலம்பின் மேய்ந்த	286	நெ	
சிலம்பின் வெதிரத்து	105	நெகிழ்ந்த தோளும்	280
சிலம்பு கமழ் காந்தள்	120	நெடுவரை மிசையது	114
சிறுகண் பன்றி ஒருத்தல்	96	நெய்யொடு மயக்கிய	48
சிறுகண் பன்றி ஒருததலொடு	95	நொ	
சிறு தினை கொய்த	112	நொச்சிமா அரும்பு	276
சிறுதினை மேய்ந்த	92	நோ	
சு		நோக்குங்கால் நோக்கி	213
சுடர்த் தொடஇ	177	ப	
சுணங்கு அணி	202	பலவிற சேர்ந்த	257
சுணைப்பூக் குற்றுத்	238	பலாஅம் பழுத்த	296
செவ்வரைச் சேக்கை	240	பனிவரை நிவந்த	400
சே		பா	
சேயிழை பெறுகுவை	374	பாடுகம் வா	144
த		பார்ப்பார்க்கு அல்லது	300
தளை நெகிழ் பிணி	200	பாரி பாரி	375
தா		பி	
தா அய் இழந்த	96	பிணர்ச் சுவல்	283
தி		பிறர் உறு விழுமம்	35
திருந்தழாய்	219	பின் இருங்கூந்தல்	112
தீ		பு	
தீ நீர்ப் பெருங்குண்டு	388	புல்வீழ் இற்றி	234
ந		புல்கொல் பெண்பால்	94
நகை நீ கேளாய்	26	புள்ளுப் பதி சேரினும்	275
நல்லவும் தீயவும்	375	பூங்கண் வேங்கை	18
நம் உறு துயரம்	75	பெ	
நறு வடி மாஅத்து	49	பெயல்கண்	253
நன்பொன் அன்ன	92	பெய்ம்மணல் முற்றம்	80
நன்றே செய்த	115	பெய்ம்மணல் வரைப்பின்	81
நா		பெருங்கடல் கரையது	245
நாள் அன்று போகி	396	பெருநன்று ஆற்றின்	235
நாட்கள் உண்டு	397	பெரும்புனல் கவரும்	287
நி		பெருவரை வேங்கை	53
நின்ற சொல்லர்	261		

பக்க எண்		பக்க எண்	
பொ		மெ	
பொம்படுபு அறியா	82	மென்தினை மேய்ந்த	90
பொய்யா மரபின்	77	மெய்யோ வாழி	237
போ		மை	
போது ஆர் கூந்தல்	66	மைமீன் புகையினும்	388
ம		யா	
மந்திக் கணவன்	102	யாஅம் கொன்ற	241
மந்திக் காதலன்	103	யாங்கு வல்லுநை யோ	65
மட்டு வாய் திறப்பவும்	382	யாம்எம் காமம்	244
மடியா உள்ளமொடு	320	யாயோ கண்ணினும்	5
மயில்கள் ஆல...இமிர	119	யாரும் இல்லை	22
மயில்கள் ஆல...இரட்டும்	118	வ	
மலி பெயற்கலித்த	9	வருவது கொல்லோ	122
மலை உறழ் யானை	314	வருவை அல்லை	67
மலையன் மாஊர்ந்த	268	வலம்படு முரசின்	302
மலை வான் கொள்க	398	வறன்உறல் அறியாத	181
மழை சேர்ந்து	248	வன்கண் கானவன்	109
மழை வரவு அறியா	124	வா	
மறங்கொள் இரும்புலி	149	வாங்கு இரு மருப்பின்	305
மன்ற மராஅத்த	231	வாங்கு கோல் நெல்லொடு	174
மன்றுபாடு அவிழ்ந்து	15	வார் உறு வணர்	197
மா		வார் கோட்டு வயத்	71
மாக அறக் கழிஇ	226	வி	
மாயோன் அன்ன	264	விடியல் வெங்கதிர்	160
மால்வரை இழிதரும்	232	விரிந்த வேங்கை	123
மான்றமை அறியா	24	விழவும் ஊழ்த்தன்று	282
மி		வீ	
மின் அவிர் வயங்கு இழை	68	வியகம் புலம்ப	163
மின் ஒளிர் அவிர்	187	வெ	
மு		வெட்சிக் கானத்து	404
முருகு உறழ் முன்யொடு	273	வெப்புள் விளைந்த	392
முளை வளர் முதல	33	வெள்ளை வரம்பின்	108
முறம் செவி மறைப் பாய்பு	178	வெறி செறித்தனனே	78
முறம் செவி யானை	290	வே	
முன்றாற் பலவின்	289	வேங்கை தொலைத்த	154
முனிபடர் உழந்த	254	வேய் எனத் திரண்ட	194
		வேரல் வேலி	227
		வை	
		வையம் காவலர்	370

ம.ரா.போ. குருசாமி தகவல் குறிப்புகள்

பெற்றோர் : திரு, இராம. இராக்கப்பர், திருமதி. அன்னம்மை
 பிறந்த ஊர் : மழுசாபுரம், விருதுநகர் மாவட்டம்
 பிறந்த தேதி : 15.6.1922
 கல்வித் தகுதி : பி.ஓ.எல். ஆனர்ஸ், எம்.ஏ., எம்.லிட்.. பிஎச்.டி.,
 விலாசம் : 7, 'செந்தில்' தாழ் நகர்,
 புலியகுளம், கோவை.

ஆற்றிய பணிகள்

நூற்பதிப்பாசிரியர், சக்தி காரியாலயம், சென்னை.
 இணை ஆசிரியர், 'தமிழ் முரசு', சென்னை.

தமிழ் விரிவுரையாளர்

தூயர் யேவான் கல்லூரி, பாளையங்கோட்டை
 அரசினர் கலைக் கல்லூரி, கோவை
 அரசினர் விக்டோரியா கல்லூரி, பாலக்காடு
 பூ.சா.கோ. கலைக் கல்லூரி, கோவை

தமிழ்ப் பேராசிரியர், துறைத் தலைவர்,
 முதுகலைப் பேராசிரியர், பூ.சா.கோ. கலைக் கல்லூரி, கோவை
 பேராசிரியர், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை
 துணை முதல்வர், சாந்தலிங்க அடிகளார் கல்லூரி, கோவை

ஊதியம் பெறாத் தொண்டுகள்

பொறுப்பாசிரியர், கலைக்கதிர் முதல் 12 ஆண்டுகள்
 பொறுப்பாசிரியர், சர்வோதயம் 10 ஆண்டுகள்
 உறுப்பினர், கம்பன் டிரஸ்ட், கோவை
 ஆயுள் உறுப்பினர், திவ்யோதயா, கோவை
 துணைத் தலைவர், கம்பன் கழகம், கோவை
 துணைத் தலைவர், நன்னெறிக் கழகம், கோவை

தலைவர், கோவை வடக்குச் சர்வோதய சங்கம்

உறுப்பினர், அகாடெமிக் கவுன்சில், சென்னை,

சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்

உறுப்பினர், அகாடெமிக் கவுன்சில், காந்தி கிராமப் பல்கலைக் கழகம்

உறுப்பினர், பாடநூற் குழு, சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்

உறுப்பினர், பாடநூற் குழு, காந்தி கிராமப் பல்கலைக் கழகம்

இயக்குநர், காந்திய முதியோர் இலக்கியப் பண்ணை, மதுரை

உறுப்பினர், இலக்கியத் துறைக் குழு, தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்

மொழி வல்லுநர், கல்லூரித் தமிழ்க் குழு, தமிழ்நாடு அரசு

ஆயுள் உறுப்பினர், அகாடெமிக் கவுன்சில், மதுரை காமராசர்

பல்கலைக் கழகம்

இணைப் பதிப்பாசிரியர் மற்றும் உரையாசிரியர்

கம்பராமாயண விளக்க உரை, கம்பன் டிரஸ்ட், கோவை

பெற்ற விருதுகள்

நூலறி புலவர் (குன்றக்குடி ஆதீனம்)

கம்பன் கலைமணி (கம்பன் கழகம், கோவை)

தமிழண்ணல் (அவினாசிலிங்கம் நினைவு டிரஸ்ட், கோவை)

தமிழ்ச் செம்மல் (மதுரை-காமராசர் பல்கலைக் கழகம்)

கபிலர் விருது (திருக்கோவலூர் பண்பாட்டுக் கழகம்)

சேக்கிழார் விருது (சேக்கிழார் மையம், சென்னை)

பேரா. இராதகிருஷ்ணன் விருது (கம்பன் கழகம், சென்னை)

குலபதி முன்ஷி விருது (பாரதீய வித்யா பவன், கோவை)

ஸ்ரீராம் குழுவின் பாரதி விருது, சென்னை

அறக்கட்டளை ஆய்வுச் சொற்பொழிவுகள்

இருபதுக்கு மேல்

நிகழ்த்திய நிறுவனங்கள் :

சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்

தமிழ் இலக்கியத் துறை

தமிழ் மொழித் துறை

தெலுங்கு மொழித் துறை

மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம், மதுரை
 பாரதிய வித்யா பவன், கோவை
 வெங்கடேசுவரா பல்கலைக் கழகம், திருப்பதி
 (பல்கலைக் கழக நிதி நல்கைக் குழுவின் சார்பில்)
 பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகம், திருச்சி
 காந்தி கிராமப் பல்கலைக் கழகம்
 உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை

ஆய்வுக் கட்டுரைகள் : இருபதுக்கு மேல்

வெளியான நூல்கள்

1. வாழ்வும் வழியும்
2. வித்தகர் வாழ்க்கை
3. எதிரொலி
4. உள்ளம் நிறைந்த இறைவன்
இவை இலக்கியக் கட்டுரைத் தொகுப்புகள்
5. சிலப்பதிகாரச் செய்தி
6. சிலம்பு வழிச் சிந்தனை
7. முதற் காப்பியச் சிந்தனை
5-7 சிலப்பதிகாரத் திறனாய்வு நூல்கள்
8. இராமாயணச் சிந்தனை
9. கம்பர் முப்பால்
8-9 கம்ப இராமாயணத் திறனாய்வு நூல்கள்
10. பாரதியார் : ஒரு பாலம்
11. மு.வ.முப்பால் (டாக்டர். மு.வ.வின் நாவல்கள் ஆய்வு)
12. அகலமும், ஆழமும்
(டாக்டர் ம.பொ.சியின் ஆளுமை பற்றியது)
9-12 அறக்கட்டளை ஆய்வுச் சொற்பொழிவுகள்

13. அரசியலில் புது நெறி (காந்திய அறிமுகம்)
14. சங்க காலம்
15. சங்க காலத்திற்கு முன்
14,15 தமிழர் வரலாறு, பண்பாடு பற்றியவை
16. A Critical Study of Ainkurunuru (எம்.லிட். ஆய்வேடு)
17. தமிழ் நூல்களில் குறிப்புப் பொருள்
(பி.எச்.டி. ஆய்வேடு)
18. திரு.வி.க. (சாகித்திய அகாதமி)
19. வாழையடி வாழை (தொழிலதிபர் ஜி.கே. சுந்தரம்
அவர்களின் ஆளுமை அறிமுகம்)
20. இட மதிப்பு (சிறுகதைத் தொகுதி)
21. திருவெம்பாவை, திருப்பள்ளியெழுச்சி
(அறிமுக விளக்கம்)
22. அகப்பொருள் தெளிவு
(உடனாசிரியர் : டாக்டர் தி.லீலாவதி)

மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள்

1. பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை
(டாக்டர் மு. வ. வின் பி.எச்.டி. ஆய்வு)
2. அசாமிய இலக்கிய வரலாறு
(சாகித்திய அகாதமி)
3. தூயர் ஃபிரான்சிஸ் - காந்தியடிகள்
(ஓர் ஒப்பாய்வு)
4. மண்ணிலும் விண்ணிலும்
(அறிவியல் நூல், கலைக்கதிர் வெளியீடு)
5. ஜவாஹர்லால் நேருவின் கருத்தும் எழுத்தும்
(தமிழ்நாடு அரசு வெளியீடு)

பதிப்பித்த நூல்கள்

1. மனோன்மனியம் (குறிப்புரை, கட்டுரைகளுடன்)
2. பாரதியார் பாடல்கள் : ஆய்வுப் பதிப்பு
(தமிழ்ப் பல்கலைக் கழக வெளியீடு)

முதன்மைச் சிறப்புகள் சில

1. பச்சையப்பர் கல்லூரியின் ஆனர்ஸ் முதலணி மாணவர்களிடையே முதலிடம்
2. பல்கலைக் கழக நிதி நல்கைக் குழுவின் நிதியுதவி பெற்று ஒரு தனியார் கல்லூரியின் ஒரு துறையில் முதன்முதலாக நடந்த ஆய்வரங்கின் அமைப்பாளர்

நெருங்கிப் பழகிய சான்றோர்கள்

தமிழ் முனிவர் திரு. வி. கலியாணசுந்தரனார்
சிலம்புச் செல்வர். டாக்டர் ம. பொ. சிவஞானம்
டாக்டர் தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார்

டாக்டர் மு. வரதராசனார்
டாக்டர் மொ. அ. துரையாங்கனார்
பேரா. அ. ச. ஞானசம்பந்தன்

இவர்களின் மாணவர்

முனைவர்
ம.ரா.போ. குருசாமி

வாய்மொழிக் கபிலனுக்கு இணக்கமானார்
இறவாத நூலுக்கு இவரே இலக்கணமானார்

திருக்கோவலூர் பண்பாட்டுக் கழகம்